
AZAZİLİN İNİ
EBYİDE
AZEZEL

Table of Contents

1. 1. AZAZEL
2. 2. TESADÜFÜN GÜLLERİ
3. 3. YAZ YAĞMURU
4. 4. DERMANINI BİLEN YARALI
5. 5. HERKESTEN UZAK ONA YAKIN
6. 6. TENLERİN SAVAŞI
7. 7. BAHANELERE SIĞINMADAN
8. 8. UZUN BİR YOL
9. 9. DOĞRULARINLA SINANMAK
10. 10. ÇIKMAZ SOKAK
11. 11. GİZLİ SAKLI
12. 12. KALP MESELESİ
13. 13. EVE VARMAK DENEN HİS
14. 14. AYNI YERDE FARKLI HİSLERLE
15. 15. ÖĞRENİRKEN ÖĞRETMEK
16. 16. BİR RÜYANIN ORTASINDA
17. 17. EKSİLERDE YAŞAYAN ADAMIN CANI
18. 18. YAĞMUR DAMLALARI ŞAHİT
19. 19. AŞK İKİ KİŞİLİK
20. 20. TALİHİN YANILGISI
21. 21. GÜRÜLTÜNÜN İÇİNDEKİ MATEM
22. 22. SUÇLANANIN KADERİ
23. 23. SÖZDE YETİŞKİN HAYATI
24. DUYMAYAN KALMASIN!

1. AZAZEL

01.09.2024

Yeni bir ay, yeni bir mevsim ve yeni bir başlangıç.

Peki siz hangi tarihte başladınız?

Azazel'e hoş geldiniz, keyifli okumalar dileriz!

Bölüm 1: AZAZEL

Bazen hayat; sen en tozpembe tonunu yaşarken, parmak ucunu siyah yaşayana dokundurup onun rengine bürünmektir. Bu tamamen planların dışında gelişir çünkü hayat zaten her şeyden önce biz planlar yaparken başımıza gelenlerdir. Kitaplarda bile yazar bu, bir gün hayatını senden gayrı bir yabancı gelip alt üst edebilir. Y *a altı üstünden daha iyidir ya da değildir.* İki ihtimal koyar senin için ve hikâyen orada başlar.

Genelde hikâyeler, karanlıktan aydınlığa ya da aydınlıktan karanlığa doğru bir başlangıç yapar değiştireceği hayatta. Ya yeni bir gün başlar ve yazarın mürekkebinden eşi benzeri olmayan bir günün, sonsuz bir döngünün ruhu dökülür ya da aydınlık karanlığa gömülür ve bir başkasının aydınlığıyla açılan hikâyede, başka bir hayatın hikâyesi değişir. Eninde sonunda aydınlığa ulaşılır. Bazen karanlık, bazı ruhlar için aydınlıktır. *Bazı hikâyelerin finali anlayacağımız göreceliydi.*

Ve benim hikayemin bu bölümünde, şimdi ben de karanlık bir koridorda ilerliyordum.

İlerlediğim karanlık koridorda ruhumu yoran bir şeyler varken, ilerledikçe artan gürültüyle yüzümü buruşturmaktan geri duramıyordum. Nefret ediyordum gürültüden ama bazen ihtiyaç da duyuyordum. Çünkü gürültü olmayınca duyabildiğim sadece kafamın içiydi ve eğer yirmi altı yaşında atanamayan bir öğretmen adayıysanız kafanızın içindeki sesler pek de hayra alamet şeyler değildi. Kulaklarınızı kapatsanız bile duymaya devam ederdiniz üstelik. Bazı sesler zaten bastırılamadığı için azap olarak bilinirdi.

Gürültü biraz daha arttı. Arttıkça içimi bir sıkıntı kemirmeye başlamıştı. Gürültüye ihtiyaç duyan biri olsam da makul bir insandım ben. Her şeyin fazlasının bana zarar verdiğini düşünürdüm her zaman. Bu gürültünün, yoğun alkol kokusunun verdiği o boğucu hissin ve koridorun sonuna ilerledikçe değişerek ilgimi çeken ışıkların aşırı olduğunu, gecenin gidişatının tehlikede olduğunu düşünmeye başlıyordum. Ve tehlike benim için kırmızı bölgeden ibaretti.

"Bence yapmayalım," dedim aniden bileğimi çekiştirerek. Fakat bileğim öyle sıkı kavranmıştı ki bu pek fayda etmedi. Sadece adımlarını

durdurmaya yaradı. Karanlık koridorun sonundaki neon ışıklardan seçebildiğim kadarıyla bana doğru dönen yüzle dudaklarımı büktüm. "Gerçekten burnuma hiç iyi kokular gelmiyor, Eva."

"Bebeğim çünkü evden çıkarken parfüm sıkmayı unuttum." Onun her zaman bu kadar umursamaz olması sinirimi bozuyordu. Diğer yandan ise kuzenimden en yakın arkadaşım olmasını sağladığı için ona karşı hemen yumuşuyordum. "Hadi ama bu kadar nazlı olma."

"Bu naz değil endişe," diyerek karşı çıktım ona. Endişelerime her zaman kulak verirdim çünkü bir kez bile yanıldıklarını görmemiştim. "Farkında mısın? Bilmiyorum ama annemler bizi kafede kitap kulübüne gittik sanıyor."

"Bu da onların alıklığı," dedi omuz silkerken ve tamamen bana doğru dönüp omuzlarımdan kavrayarak ona bakmam için beni zorladı. Boyumuz neredeyse aynıydı bu yüzden üstten bakılmanın psikolojisine sokmadı beni. "Bebeğim, artık kimse bu saatlerde kitap kulübüne gitmez. Gece barlarda akıyor."

"Biz bara gelmedik Eva!" Sinirle sağ omuzumdaki elinin üstüne bir tane geçirdim. "Sen bizi bu barın alt katındaki kafes dövüşünü izlemeye getirdin."

Lise zamanlarımdan hatırladığım kadarıyla yaşadığımız sitede büyük bir arazi vardı. Bu araziye yıllarca ne olacağı tartışılmış, birçok iş adamı orayı alabilmek için varını yoğunu ortaya koymuştu.

Buna babam da dâhildi. Babam Ercüment Tekin, kolay kolay kaybeden bir adam değildi fakat o arazinin sahibi öyle inatçıydı ki orayı kimseye yar etmemişti. Ben lise sona geçtiğim zaman ise garip bir şekilde site sakinlerini çıldırtacak bir inşaatın temelleri atılmıştı. Herkes oraya birden fazla lüks villaların yapılacağını düşünürken, aniden tüm arazi tek bir proje için harcanmıştı.

***Azazel* . Şeytanın ini.**

Adının hakkını veren, sıradan bir bar olmaktan çok uzak bir yerdi.

Dışarıdan görünen sadece iki katlı ama genişliği katlarından daha fazla olan, dış tasarımı tamamen siyahken, ön taraflarının sarı ışıklandırmalarının özel bir restoran görünümü verdiğiydi. Ön tarafında kocaman bir tabela vardı ve Azazel VIP restoran yazardı. Haftanın sadece dört günü müşterilere açık bu restoran daha çok randevu sistemi ile çalışıyordu. Hatta insanların aylarca burada bir davet yemeği yiyebilmek için randevu beklediği söylentileri bile vardı. Saçma bulup inanmasam da yıllar geçtikçe ikna olmaya başlamıştım. Misafirlerin sadece ön kapıdan girip çalışanların yönlendirmesiyle direkt yukarı gitmelerinin sağlanmasının ise bir sebebi vardı.

Çünkü arka taraf şeytanın inine giden, günaha davet bir kısımdan oluşuyordu.

Ön kısmının aksine arka tarafın ışıklandırmaları yoktu. Sanki insanları yolun sonunda bekleyen günahın renginin mutlak bir karanlık olduğunu belli etmek ister gibi barın olduğu alana gidene kadar bir karanlık karşılardı bizi. Kapıdaki güvenliklerin takım elbiselerinin omuz kısımlarının fosforlu olması bize tutulan ilk ışıktı. İkincisi ise koridorun zemininde yanan loş kırmızı ışıklardı fakat aydınlatmaya yeterli gelmezdi. Aksine ışığı gösterip ulaşılmaz kılarak sanki günahın koynuna girdiğimizde ışığımızı kaybettiğimizin mesajını bize veren türdendi. Ve asıl olay hiçbir zaman girişte bizi karşılayan barın içi değildi.

Asıl olay eksi birinci kata inildiğinde restoranın kapalı olduğu günlerde bizi karşılayan kafes dövüşleriydi. Azazel'in kafes dövüşlerini izlemek üyelik gerektiriyordu. Her yıl dönümlerinde, yani 19 Kasım'da üyelikler sıfırlanıyor ve onların verdiği linkten yeni üyelik alınıyordu. Üyelik alan kişiler gidemeyecekleri maçlar için duyuru panolarında o hafta için yerlerini bir başkalarına kiralayarak en azından bir gelir elde edebiliyorlardı çünkü sınırlı kapasiteye sahip bu olaya talep çoktu.

Bu da benim anlam veremediğim şeylerden biriydi mesela. Neden bir kafes dövüşü için yıllık üyelik alınarak, büyük bir meblağ harcardı ki bir insan? Saçmaydı baştan sona kadar. Bunun yerine bir yardım derneğine ya da savaşın içinde kalan çocuklara destek sağlanabilirdi fakat Doğanay, benim bu yorumuma karşılık her zaman, *"Zenginler*

parayı çok bulduklarında kendilerine hobi bulmazlar, satın alırlar," **diyordu.**

Doğanay Çelebi **. Sevgili kuzenimin yedi yıllık sevgilisi, bir aylık nişanlısıydı fakat sinirimi bozan pozisyonu başkaydı. Doğanay, yaklaşık üç yıldır Azazel'in başındaki kişiydi. Asıl patron bir başkasıydı aslında ama yıllardır burada olmadığını, Doğanay'ın ise arkadaşının ricasını kırmayarak buradaki işlerin başına geçtiğini söylemişti, Eva. Asıl patron gelse bile Doğanay'ın burada emeği çok fazla olduğu için orada çalışmaya devam edeceğini de eklemişti.**

Bazen kendimi onun yerine koyduğumda nedense bu durumdan rahatsızlık duyuyordum. Hayatıma alacağım belki de aile kurup, çocuklarımın babası yapacağım adamın bu tarz işlerle uğraşmasını sanırım istemezdim. Evet çok para vardı, saygınlık ve prestij veriyordu ama sanki hayatı bir silahın namlusunun ucuna kalmış gibi hissettiriyordu. Tehlike her zaman doğarak büyür, ürettiği o küçük tehlikeler bir gün asıl olan tehlikenin yerine geçer ve bu sefer üreyen o olur. Bu döngü hiç bitmez. Kimse hayatını adadığı birini tehlikenin içinde istemez. En azından ben istemezdim.

"Çok uzatıyorsun Darya," dedi Eva bıkkınlıkla. İki adım vardı ve sadece Darya kullanılmasına sinir oluyordum. Herkes de inadıma Darya'yı daha çok kullanıyordu. Eva sinirli bakışlarımı anlamış gibi, "Belçin Darya," diyerek tamamladı.

Belçin Darya. Adım buydu benim. Ayrı ayrı iz ve deniz anlamına gelen bu isimler için babam, *"Denizde iz olmaz, senin de berrak olan hiçbir şeyde izin kalmasın, insanlar arkandan bir iz bıraktı, canımızı yaktı demesin. Hayat sana hep gülsün, varlığın güldürsün,"* diyerek bir anlam bulmuştu. Annem ise ondan farklı olarak, *"Denizde iz olmaz ama senin izin olsun. Deniz kadar berrak olan her şeyde bir izin olsun ki varlığın hep iyi hatırlansın,"* demişti. İkisi de çoğu zaman zıt görüşlere sahip olsalar da ortak kararlarından ilki adımın Belçin Darya olması gerektiğiydi. Aynı isim, iki farklı anlam. Benim hangi anlamla hikâye yazacağım ise meçhuldü. Yazmamıştım çünkü halâ. En azından öyle düşünüyordum.

"Sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" dedim sinirle ona bakarken. "Geçen hafta Doğanay'ın mor bir gözle gezmesi hiç mi içini acıtmadı?"

"Sen karşı tarafı görmedin herhalde." Alaycı bir tavırla bana baktı. "Benim nişanlımın sadece gözü morarırken onun ağzında neredeyse diş kalmayacaktı. Neden acısın ki içim? Aksine gurur duydum sevgilimle. Canım sevgilim, biricik kocam, patron eşim gerçekten de."

Biz konuşurken, insanlar da bara akın etmeye başlamışlardı. Bir tanesinin omzuma çarpmasıyla yüzümü buruşturunca Eva yolun ortasında durmak yerine beni kavradığı kolumdan köşeye çekmişti. Aslında barın girişine birkaç adımımız kalmıştı. Şimdiden müziğin sesini ve baş döndüren ışıkları görebiliyordum. Eninde sonunda oraya gireceğimizi biliyordum. O da biliyordu ama gönlüm olsun diye uğraşıyordu şu an. Eva ile aramdaki ilişki bu yüzden benim için özeldi.

"Eva senin sevgilin patron ama geçen hafta kafes dövüşüne çıktı, üstüne karşısındaki adam zargana olmasaydı belki de dayak manyağı olacaktı," dedim sert bir sesle. Yanımızdan geçen bir kız göz ucuyla bize baksa bile umursamadım bunu. Karanlıktan insanların tipini bile seçemiyordum. Belki de tanıdıktı ve ben anlamamıştım. "Bu senin için hiç mi sorun değil?"

"Azazel'de güven önemlidir," dedi rahat bir sesle. "Patronun kendisini atmadığı yere başkaları neden atsın, değil mi? O da bir patron olarak yapması gerekeni yaptı sadece."

"Büyük patron yapsaydı o zaman, Eva." Gözlerimi kısarak iğneleyici bakışlarımı yüzünde tutmaya devam ettim. "Neden elçisi yapıyor? Büyük patron lafı var ama görüntüsü yok yıllardır. Saçmalık bunlar."

Eva dediğim hoşuna gitmiş gibi dudaklarını kıvırdı ve omuzumda olan ellerini indirip yanıma doğru ilerledi. Tam yanımda durduktan sonra cilveli bir edayla bir koluma girerek kulağıma yaklaştırdı dudaklarını. "Bugün seni bu yüzden getirdim zaten," diye fısıldadığında ürperdim. "Kimse bilmiyor ama büyük patron dönmüş İtalya'dan. Hatta bugün dövüşe çıkacak kişi oymuş. Herkes anonim olarak bahsediyor şimdilik. Doğanay öyle dedi."

"Adı yok mu herifin?" diye sordum huysuz bir tavırla. "Büyük patron ne ya? Sanki elli yaşındaymış hissi veriyor. Çok klişe."

"Ama Doğanay'dan bir yaş büyük. Yani yirmi dokuz yaşında." Kolumdan sımsıkı tutarak beni barın içine girmeden eksi birinci kata inmek için köşede duran merdivenlere yöneltti. Müzik sesi arttığı için kulağımın dibine doğru bağırıyordu. "Adı vardır ama bilmiyorum hiç."

"Nasıl bilmiyorsun?" diye bağırdım yüzüne doğru. İrkilerek geri çekildi. "Doğanay'ın en yakın arkadaşı olduğunu söylemiştin."

"Doğanay ona o kadar sadık ki kimliğini benden bile sakladı. Bir gün dönerse öğrenirsin dedi sadece."

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarken. Bu bar da saçmaydı, sahibi de saçmaydı sanırım. Emin olmuştum artık. "Bu adam var eminiz değil mi?"

"Vardır," dedi sadece. "Ama sanırım eğitim görüyor İtalya'da. Bu yüzden ifşa olmak istememiştir. Bilen biliyordur da önemli olan çoğunluk. Yüksek lisans ve kafa tatili bittiğine göre döndü. Haliyle kendisini göstermek istiyordur."

"Kuman hakkında ne kadar da rahat konuşuyorsun, Eva," diyerek takıldım ona. Doğanay ve Eva benim gerçekten sevdiğim hatta imrendiğim bir çiftti. Doğanay'ın içinde olduğu durum beni rahatsız ediyor olsa da alan razı, diyerek kestirip atıyordum. Sonuçta herkes kendi belirlediği kaderi yaşardı. Eva benim seçimlerimi yaşasaydı benim gibi hissetmeyecekti mesela. Herkesin seçimi, ona özel bir şans barındırırdı içinde.

"Tanışmadıkça çıldırıyorum," dedi sabırsız bir ses tonuyla. "Bilmiyorum çok gizemli olması daha da heyecanlandırıyor beni. Doğanay'a soramıyorum ama yanlış anlar diye korkuyorum."

"Yedi yıldır berabersiniz Eva. Sanmıyorum öyle anlayacağını. Birbirinize bakarken aşktan hepimizi zehirliyorsunuz. Kasma yani."

"Ah keşke ben de bunları söyleyebilseydim senin için." Hafifçe kolumdan sarstı beni. "Annem ve anneannem kafaya taktılar. Senin için kısmet arıyorlar haberin olsun."

İstemsizce göz devirdim. Bir de bu mesele vardı başımda. Yirmi altı yaşıma girmiştim Haziran ayında tüm gözlerin kısmetime çevrildiği bu dönemde bir de günler sonra Eva nişanlanmıştı. Anneannem ve teyzemin evde kalmam konusunda kaygılarından annem de etkilenmişti. Şimdi üç kadın beş çayında bana kısmet arıyorlardı. "Onlara görücü usulü ile ilgilenmediğimi söylemiştim."

"Aşk evliliği ile ilgilenmediğini de söyledin," dedi bana kınayan bakışlar atarken. "Resmen ben umutsuz vakayım dedin. Belçim Sultan tüm torunlarını evlendirmeden göçmez bu dünyadan. Haberin olsun."

"Biliyor musun şu an sadece kafes dövüşüne odaklanmak istiyorum."

"O kadar mı umutsuzsun ya?" Sesi hayret eder gibi çıkmıştı. "Yarım saattir sövdüğün şeye yönelecek kadar mı nefret ediyorsun evlilikten?"

"Evlilikten değil aşktan," diyerek düzeltim onu. "Sen şanslısın hem sevdin hem de sevildin ama ben en son sevdiğimde dost bildiğim kişiyle düğününü izledim."

"Şermin senin dostun değildi, Darya. O başından beri enişteci bir kızdı sen sadece çok saftın."

Bu konu hakkında ne zaman konuşsak utançtan kendimi öldürmek istiyordum. Neden utandığımı bilmiyordum ama. Sanki Emre'nin benim yerime onu tercih etmesi ya da Şermin'in gözünde kaybeden kişi olmam benim için utanç dolu bir anıymış gibi hissediyordum istemsizce ve düzeltemiyordum da bunu. İçimi kemirip duruyordu. Âşık değildim sadece zoruma gitmişti bazı şeyler aşamıyordum. Annem ve babamın bu konu hakkında nasihatleri bile kurtarmıyordu beni. Sanırım bu yüzden birileriyle görüşmemi istemişlerdi. Kafamın dağılması gerekiyordu.

Zira kafes dövüşü denen kasvet bile kafamı dağıtamıyorsa böylesi bir durum şarttı. Eksi birinci kata indiğimizde Temmuz ayının sıcaklarına rağmen ferah bir koridor karşılamıştı bizi. Doğanay ya da nam- ı diğer

büyük patronu paraya kıyıp klima taktırmışlardı. O kadar para alıyorlardı elbette hizmette sınır tanımamaları gerekiyordu. Keşke biraz koridorları da azaltsalardı. Restoran kısmına öyle yönelmişlerdi ki buraya koridorlarda heba oluyorduk resmen.

Koridor boyunca birkaç siyah kapı karşılamıştı bizi. Hiçbir zaman bu kata inmediğim için şimdi biraz fazla meraklıydım sanırım. İncelemeden duramıyordum. Siyah renkte duvarlarına rağmen siyah olan kapılar, iki kapıda bir Yunan mitolojisine ait tanrılar ve figürlerinin olduğu yağlı boya tabloları, o tabloların ledli çerçeveleri vardı. Koridorun sonuna yaklaştığımızda kocaman siyah ve kırmızı korkulukları olan bir ring karşılıyordu bizi. Ringin önünde bir bariyer daha vardı ki kimse atlamasın, engellenmesin istiyorlardı sanırım. Zaten ringe girişler de direkt sağ taraftaydı ve o sağ tarafa da bir çit çekilmişti.

Ring dışında zaten büyük bir alan kalıyordu. Bu alanın zemini tamamen betondan, terk edilmiş bir depoyu andıran bir yerdi. Birkaç uzun bacaklı daire bar masaları, içki dağıtımı yapan garsonlar ve sadece ringe tutulan spot ışıkları vardı. İnsanlar saatlerce gürültüyle burada bir konseri izler gibi dövüş izliyorlardı yani. Bugün ben de çok farklı bir şey yapmıyordum ama ben para yatırmıyordum da. Bir kere bedavaya izleyip çıkacaktım sadece.

"Ben bir lavaboya gitsem," diye bir teklifte bulundum etrafı izleyen Eva'ya. "Bunaldım biraz elime, yüzüme su dökeyim. Kendime geleyim olur mu?"

"Fuların bunalttı seni," dedi dikkatle bana bakarken. "Onu da çıkart." Ardından işaret parmağıyla kapıya yakın köşedeki masalardan birini işaret etti. "Ben şurada olacağım. Telefon pek çekmez burada. Endişelendirme beni, tamam mı?"

"Lavabo zaten koridorun başında merak etme," diyebildim sadece. Bunalmanın etkisiyle bir an kusacak gibi olunca uzatmak istemedim daha fazla. "Hemen geleceğim."

Aklının bende kalacağını biliyordum fakat cidden lavaboya gitmeye ihtiyacım olduğu için az önce geldiğimiz koridora doğru ilerlemek zorunda kaldım bir kez daha. En lanet huylarımdan biriydi sanırım sövdüğüm yollardan söve söve tekrar yürürdüm. Hiç de yorulmazdım. Atanamamak bende böyle bir bağışıklık yaratmıştı sanırım. Az önce geldiğimizde koridor fazlasıyla sakindi ama şansıma tam şu an merdivenlerden bir grup erkeğin bağıra bağıra indiğini görebiliyordum. Hepsi iri yarı, ayaklarının altında kalsam beni ezip yok edecek türden yarmalardı.

O an bu grupla karşı karşıya kalmanın, ter dolu vücutlarına temas etmenin ya da gürültülerini çekmenin kaygısı içimde bastırılamaz düşüncelerin şahlanmasını sağlayınca kendimi bulduğum ilk kapıdan içeri atmaktan başka çarem kalmamıştı çünkü düşüncelerinin bile nabzımın yüz seksen olmasını sağladığını hissediyordum. Zihnim karıncalandıkça, bir krizin eşiğine geliyordum. Titreyen ellerime rağmen duvarla bir olmak ister gibi yaslanarak sonunda bir kapı kulpu bulmuştum.

Ve bulduğum sadece bir kapı kulpu değil, ardında beni yutacak olan karanlık bir odadaydı.

Bir an gözlerimin kapalı olduğunu düşündüm çünkü bu kadar karanlığın normal olmadığını düşünüyordum. Emin olmak için defalarca kapatıp açtım gözlerimi hatta başım döner gibi olunca durdurdum kendimi. Gözlerimi kapattığıma görünen karanlık açtığımda da mevcuttu. Neden şaşırıyordum ki? Buranın şanı karanlığından geliyordu bir kere. Şimdi benim için değişemezdi kurallar. Değişse çoktan atama sisteminde değişirdi. Şans yoktu bir kere bende. Öyle yoktu ki yarım saattir boş olan koridor tek kaldığım an dolmuştu.

Hepsi Eva'nın yüzündendi. Sırtımı yasladığım kapıya avuç içimi sertçe vururken, başımı da yavaşça sürterek sızlandım ağzımın içinde. Derin nefesler almaya çalışırken, kapının arkasını dinliyordum bir yandan. Sesler kesildiği an çıkacaktım çünkü. Hedefim buydu. Bu karanlığı da kabul etmiyordum bu yüzden yumuyordum gözlerimi. Sonra bir ses geldi. Bu ses bana ait değildi çünkü benim sesim fazla inceydi. Zaten

kalın olsa bile bana ait olamazdı çünkü kuruyan dudaklarım hiç açılmamıştı. Mantıklı düşünmeyi yutan kaygı yüzünden saçma düşüncelerim artıyordu belki de.

"Şans öpücüğü istemiyorum," dedi bir yabancı.

Eğer seslerin mevsimi olsaydı, bu duyduğum kalın ses kesinlikle zemheri zamanlarından ibaret olurdu. Tek nefeste kurmuştu cümlesini öyle sert bir rüzgâr gibi esip geçmişti ki yazın ortasında irkilmeme sebep olacak kadar ürpertmişti beni. Gözlerim bir şok dalgasıyla sonuna kadar açılırken, karanlık sanki toz olup içine kaçarak acıtmıştı canımı. Yaslandığım kapıdan ayrılıp etrafa bakındım. Bu karanlıkta nasıl seçecektim ki onu şimdi?

Etrafıma bakınırken ilk bakmam gerekenin önüm olduğunu gözden kaçırmıştım. Bu bir hataydı çünkü siluet belirdi direkt önümde. Sırtı dönüktü bence bana çünkü parlardı gözleri elbet, görürdüm bir şekilde ama şimdi seçebildiğim sadece karanlığın içinde bir gövdeydi. Geniş omuzlarını görebiliyordum, öne doğru eğilmişti sanki kambur duruyordu. Eğer cüce değilse de oturuyordu, haliyle önümde bir koltuk vardı demek ki. Bilmece ve bulmacalardan nefret ederdim ben. Şimdi daha da etmiştim.

"Ne... Ben... Hayır!" Sanki yıllar sonra ilk kez konuşuyormuşum gibi seçememiştim doğru kelimeleri. Öyle zayıf çıkmıştı ki sesim, öldürmek istiyordum kendimi. Hafif öksürerek toparlanmaya çalıştım fakat öksürüğüm bile titreyince moralim yerle bir oldu. "Anlamadım?"

Nefes almıyor muydu bu adam nasıl oluyordu da gövdesi hiç oynamadan, hareketsiz bir halde durabiliyordu. Korkunçtu. "Şans öpücüğü diyorum... İstemiyorum."

"Ee bana ne bundan?" diye çıkıştım aniden öne doğru bir adım atarken. Bir ima vardı sözlerinde ve ben bu imaları hak eden furyadan değildim kesinlikle. Karanlığa sığınan birine göre fazla haddini bilmez kelimelerdi bunlar. "Ben de şans öpücüğü vermeye gelmedim zaten."

"İstemiyorum lafından sonra şans öpücüğü vermeye geldim diyeni görmedim zaten," diyerek karşılık verdi bana. İçine düştüğüm durum karşısında istemsizce bir siniri zuhur etti tüm bedenimde. Çıkıp gitmek istiyordum ama diğer yandan böyle hadsiz birine hiçbir şey demeden gitmemin zevkini yaşatmak da istemiyordum.

"Ben de bir kadının nefesinden şans öpücüğü için geldiğini düşünecek kadar egoist birini görmemiştim daha önce," dedim bir sinirle. Fakat verdiği oflamayla karışım nefes sözümden daha çok sıkıldığını belli eder gibiydi. Pişkindi bu adam kesinlikle. Hem imalar yapıyor, hak savununca da ofluyordu. Bir karartıdan ibaret olan sadece bedeni değil, bir de kalbiydi anladığım kadarıyla.

"Koridorun bu sırasında altı tane kapıya varken bu odaya gelmene nasıl bir yorum yapabilirdim?"

"Koridorda altı tane kapı varken bu odada biri olup olmadığını nasıl anlayabilirdim?"

"Kapıların yanında bu yüzden tabelalar var," dedi sıkılgan bir sesle. "Dingo'nun ahırı değil burası."

"Öyle mi?" diye sordum kinayeli bir sesle. "Öyle leş bir koku geliyordu ki bu odadan bir an ahır sandım."

Bu tamamen yalandı. Odaya girdiğimden beri sanki başka bir evrene kapı açmışım ki yoğun ama huzurlu hissettiren bir koku karşılamıştı beni. Meyve kokularının verdiği ferahlık, vanilya kokusunun verdiği o yoğun ve cezbedici hissiyatla birlikte her gece yaktığım sandal ağacı tütsünün alışık kokusu burnumdaydı sürekli. Ayrı ayrı koklayınca bir özelliği olmayan bu notaların şu an yarattığı karışım derin nefesler almama neden olacak kadar güzel gelmişti burnuma. Klima estikçe yüzüme vuruyordu kokusu.

"Öyleyse ahır kokusuna bir zaafın var." Alaycı sesi sinirden kızarmama sebep oldu. "Çünkü odaya girdiğinden beri aldığın derin nefesleri sayabiliyorum."

O görmese bile sinirle gözlerimi devirdim. "Yaşamak için nefes alıyorum."

"Yaşamak için sadece nefes alırsın," dedi düz bir sesle. "Koklamak için ise derin nefes alırsın."

"Görmek için de bakarsın." Ona doğru bir adım atmak istedim ama nedense çekindim. "Sırtını döndüğün yere karşı ön yargıyla bilmiş bilmiş konuşmazsın."

"Bakmak için bakarsın," dedi alaycı bir sesle. "Görmek için duyman da yeterli."

"Çattık şimdi," diye homurdandım ağzımın içinde. "Çıkacağım şimdi. Yemedik olduğun yeri geçmiş bir de felsefi konuşmalar yapıyorsun. Sanırsın babasının yeri."

Karanlığın içinden gırtlaktan gelen karizmatik bir kıkırdama duyuldu. "Babamın olan yeri sahiplenmem zaten."

"Başkasının olan yeri sahipleniyorsun ama," dediğimde karanlık siluetin başını yana doğru sert bir hareketle indirdiğini gözleyebildim. Eğer gelen kırılma sesi ondansa büyük ihtimal ölmüştü ve cinayet olarak üstüme kalacaktı. Kalbim korkuyla gümbürdedi adeta. Hayır, daha düzenli iş bile bulamamıştım. Şimdi hapislerde çürümenin zamanı değildi. Ya ölmemişse? Beni öldürmek için hazırlık yapıyor olabilir miydi? "Buranın patronu tanıdığım eğer bana dokunacak olursan çığlık atarım ve birileri bizi bulur. Daha sonra bir daha buranın kapısının yüzünü bile göremezsin!"

"Demek patron yakının," dedi ayağa kalkarken. Karanlığın bir oyunu muydu yoksa cidden bu kadar yapılı ve uzun muydu emin olamadım bir an. Doğanay da uzundu ama karşımdaki kişinin omuzlarının genişliği ya da kollarının daha kaba durması onu iri göstermişti sanki. Bir de korkularımın psikolojime oynadığı bir oyun vardı. Canavar olmuştu gözümde aniden. "Çok havalıymışsın."

"Hava atmak için söylemedim, uyardım."

"Tehdit ettin," dedi düzelten bir edayla. "Buranın patronuyla tanışmak kolay değildir. Etkilendim nedense."

Dalga mı geçiyordu? Bence dalga geçiyordu. On dakikalık izlenimim onun korkusuz olduğunu düşündürmüştü çünkü. "Ciddiyim buranın patronu ailemizin bir üyesi. Çok da sever beni. Eğer bir yanlışın olursa __"

Bana doğru dönmeden önce ne yaptı bilmiyorum fakat odanın tavandaki led aydınlatma sistemlerden ikisi açılmıştı. Yeterli miydi? Değildi ama burasının yetersiz ışıklandırmalarına alışmaya başlamıştım sanırım. Sanki gün ışığı gibi gelmişti. "Eğer tehlikede olduğunu düşünüyorsan neden şu kapıdan çıkıp gitmiyorsun?"

"Çünkü hiçbir lafın altında kalmam," diyerek ilk bahanemi dizdim. Kahretsin ki benim aksime sanırım o mantıklı biriydi ve hemen açığımı bulmuştu. Aslında gürültü kesildiği an çıkacaktım fakat o benim dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki gürültülerin kesilip kesilmediğini anlamayıp çıkamadım. Şimdi ise çıkamama sebebim bana sırtı dönük olan kişiyi incelemeye dalmış olmamdı. İlgimi ilk çeken, iki kolunun da sanırım gördüğüm kadarının dövmelerle kaplı olmasıydı. Öyle karışık duruyordu ki seçememiştim modellerini.

Nefesimi tuttum. Acaba bana dönecek miydi? Merak her zaman başa bela açan bir dürtüden ibaretti ve benim merakım da şu an başıma bela açmak ister gibiydi. Normaldi bence şu anki merakım çünkü benimle üstten konuşan kişinin kim olduğunu görmek hakkımdı. Hakkım değildi de olsaydı iyi olurdu yani. Kapıya sırtımı iyice yaslarken beklentiyle ona bakmaya devam etti. Dön hadi. Derin bir nefes aldı. Nefes almadan da dönebilirsin. Dönsene hadi!

Nefesimi tutmuş bir halde onu daha önce görüp görmediğimin analizini yapmaya hazırlanmışken yavaşça bana doğru dönmesiyle rahat bir nefes verdim fakat döner dönmez yüzüne bile bakamadım. Çünkü ilgimi çeken direkt bir elindeki peçete yığını olmuştu. Üstelik yığındaki peçetelerin renginin bir an kırmızı olduğunu düşünmeme neden olacak kadar fazla kan vardı. Gözlerinden kaçtım, eline takılı kaldım oysaki ben insanların gözlerine bakmaktan geri duramazdım.

"Elin..." dedim hayrete düşmüş bir sesle. Ardından şu an onun bir yabancı olduğu gerçeği geldi aklıma. Tartışmanın içinde resmiyeti kaçırmıştım ama şu an gerek yoktu buna. "Eliniz... Çok fazla kan var."

"Çık," dedi buz gibi bir sesle. "Az önce girdiğin yerden şimdi de çık."

Ona doğru bir adım attığımda benden kaçmak ister gibi geriye doğru attı adımlarını. Annem eski hemşireydi benim bu yüzden ilk yardım olsun, bu konularda duyarlı olmak olsun ben de fazlasıyla önemli bir yere sahipti. Onun gibi hemşire olmak istemiştim ama sayısal zekâmın düşük olması nedeniyle mümkün olmamıştı. Şimdi öylece dönüp çıkasım gelmemişti. Karşımda resmen bir eli kan içindeyken sadece peçeteyle bastırmaya çalışan biri vardı. Kim öylece çekip gidebilirdi ki?

"Bırakın elinize bakayım," dedim ona doğru bir adım daha atarken. Elini biraz havada tuttuğu için kan bileğinden koluna doğru bir yol izliyordu. Parmak aralarında izlediği yolu saymıyordum bile. İnatçı tavrı karşısında öfkeyle yüzüne doğru kaldırdım bakışlarımı. "Üstüme kalmayın sonra."

Daha çok koyu bir tona kaçan bal rengi gözleriyle karşı karşıya kaldığım ilk an böylelikle yaşanmıştı ve sıcak göz renginin aksine onun gözlerinin içindeki duygularda tamamen soğuk bir tonun emaresi vardı. Kaşları sanki karşısında düşmanı varmış gibi çatılırken, ışığın tam tepeden onun yüzüne vuruyor olması kemikli yüzünü daha ürkünç göstermeyi başarıyordu. Daha önce burada gördüğüm biri değildi, ilk görüşüm ayriyeten son görüşüm de olacaktı çünkü verdiği enerji kesinlikle rahatsız ediciydi.

"Elinize bir peçete yığını koymanız kanamayı durdurmayacak," dedim düz bir sesle. "Temizlemeli ve hiç değilse önlem amaçlı sıkıca sarmalısınız."

Sadece yüzüme bakıyordu ve bu daha da irrite edici bir durum oluşturmuştu. "Doktor musun?"

Sorusu karşısında afallasam da geri durmadım. "Hayır."

"Hemşire misin?"

"Hayır."

"Herhangi bir sağlık görevlisi misin?"

Bu sefer sesim daha yüksek çıktı. "Hayır!"

"O zaman seni üç hayırla uğurluyorum," dedi alaycı bir tavırla. Ardından elindeki peçete yığınını hemen koltuğun köşesinde çöp kutusuna basket atar gibi fırlattı adeta. Yeni bir peçete yığını almak için masaya doğru ilerlediğinde gözlerimi kısarak eline baktım. Bir kesik vardı sanırım. Yeni olmalıydı ki çok fazla kan akıyordu. Onun tek yaptığı beşten fazla peçeteyi top haline getirip üstüne tutmaktı fakat peçeteler bir damla sıvıya temas ettikleri an eriyip gidiyorlardı. Yararsızdı bunlar.

"İntihar mı ettin?" diye sordum ona doğru bir adım atarken.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Hayır."

"Kan kaybından ölmek mi istiyorsun?"

"Hım düşüneyim," diyerek takıldı bana. "Sanırım hayır."

"İyi sen insaflıymışsın." Adımlarım direkt onun arkasında bitmişti. Bana döndüğü an sadece bir adımlık mesafe kalacaktı aramızda. Sesimin yakın olmasından dibimde olduğunu belki de anlamıştı. Yavaşça bana döndüğünde daha fazla uzatmadan sağ bileğinden kavradım. "Ben seni iki hayırla kınıyorum."

Elini benden çekmeye çalışmasına fırsat vermeden bileğimdeki elimi onun elinin altına koyarak tam üstümde durmasını sağladıktan sonra peçeteyle yarasının üstünü sildim. Elinde sanki bir yangın var gibiydi. Elimin üstüne koyduğum an kıvılcımları titremiş gibi eli de titredi. Buna aldırmadan boşta kalan elimi boynuma doğru götürerek fuları sert bir şekilde çıkarmaya çalıştıktan sonra yanma hissiyle yüzümü buruştursam da başladığım işi bitirmek istediğim için bir an bile hareketlerimi sekteye uğratmadan çıkardığım fuları onun kesiğinin üstüne doğru örtüp sıkıca bağlayabilmiştim.

"İşte bu kadar," dedim eserimle gurur duyarmış gibi bir sırıtışla. "Çok da zor bir şey değilmiş."

Sözlerimle direkt elini elimin üzerinden çekerek benden uzaklaşmak için adımlarını geriye doğru attı. En azından bir teşekkür edebilirdi bence. Sonuçta ben olmasam hala bir peçeteyle kanını durdurmaya çalışacaktı. İşe de yaramayacaktı ayrıca. Doğanay'ın mekânını da kan içinde bırakırdı zaten. Onu düşünmüştüm ben.

"İyi sayemde hâyır hanene bir sevap daha yazıldı." Züppe tavrı karşısında yüzümü buruşturdum. Benden büyük duruyordu ama tam bir serseri gibi davranıyordu. "Eyvallah."

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. "En azından kendi dilinde de olsa bir teşekkür edebildin."

Tekrar masaya doğru dönerek görebildiğim tek şeyin sırtı olmasını sağlamıştı. "Patronuna söylersin bunu kovmaz beni o zaman."

"Aynen söylerim," dedim gıcık bir ses tonuyla. Daha fazla işim kalmamıştı bence burada. Zaten benim burada başından beri işim yoktu sadece meraktan mıdır bilinmez bir şekilde kalmaya bahane bulmuştum. Şimdi çıkıp gitmem gerekiyordu çünkü eminim Eva delirmişti çoktan. Çıkmak için yeltendiğim anda arkamdan bir 'Şt' sesi yükseldi. Odada başkası olmadığına göre bana bağırıyordu. Ona döndüğüm an göğsüme çarpan şeyle irkilerek ellerimle ne olduğunu bilmeden tutmaya çalıştım.

"Islak mendil," dedi o benim aksime daha rahat bir tavırla. Ben resmen neye uğradığımı şaşırmıştım. " Elinde kan var."

"Kafama atsaydın," diye homurdandım kısık bir sesle.

"Kan ellerindeydi."

"Kafamda olsa atacaktın yani," diye çıkıştığımda sadece omuz silkti. Bu adama uzun cümleler kurmak haram mıydı? Zaten bir resmiydim bir samimi. Dengemi bozmuştu sinirden resmen. Sinirle paketi yırtarcasına içinden bir ıslak mendil aldıktan sonra paketi ona doğru fırlatarak

sanki yaramazlık yapan bir çocukmuşum gibi hızla çıktım odadan. Şeytan ininden zaten melek çıkmazdı ki çıkacak melek de en fazla bir zamanlar iblis falan olmalıydı. Bu yüzden neden şaşırıyordum kaba biriyle karşılaşmış olmama?

Çıkar çıkmaz tam karşımdaki duvara yaslanmış bir çift çekti dikkatimi, karanlığı fırsat olarak görmüşler gibi dudakları bir saniye bile ayrılmıyordu birbirlerinden. Burası için doğal görüntülerdi zaten bunlar ondan sadece başımı çevirebilmiştim. Koridor şimdi daha kalabalıktı ama sebebi dövüş alanına gidecek kişi sayısının artmasıydı. Sanırım az önce biz erken geldiğimiz için bu kadar sakindi. Eva'nın endişeden delirdiğine emindim bu yüzden oyalanmadan ben de diğer insanları takip ederek dövüş alanına doğru ilerledim.

Birkaç adımım kala birinin kolumda tutmasıyla içimdeki korku bir kez daha kendisini belli etti. Bir hiddetle tutan kişiye döndüğümde Eva olduğunu görmemle rahat bir nefes verebildim. "Eva?"

"Kızım sen neredesin?" diye bağırdı gürültüye savaş açmak ister gibi. "Dakikalar oldu gelmedin. Sen gittikten sonra saniyeler sonra da karşı tarafın arkadaş grubu barbarca bir şovla içeri girdi. Bir an ayaklarının altında kalıp ezildin diye aklım çıktı!"

"O kadar da değil ya," dedim etrafı kolaçan ederken. Bugün bizim kapının dibinde durma huyumuz ne olacaktı sahi? Yine kapının önündeydik neredeyse geçen birkaç kişi bana çarpmamaya özen göstermişlerdi fakat geçen son kişinin omuzuma sürtmesi ve benim tanıdık bir koku almam bir anlık dikkatimi dağıtmaya yetmişti. "Kalabalık gelince bir odaya girdim sadece."

"Canel burada," dedi Eva muzip bir tavırla. "Belki de bir şans öpücüğü vermen gerekiyordur."

"Ne şans öpücüğü be!" diyerek hiddetle çıkışmaya engel olamadım aniden. Kızdığım o değildi aslında ama o bunu şu anlık bilmiyordu. Bilmemesi daha münasipti. "Şans meleği miyim ben? Ne alaka?"

Eva bu kadar yükselmemi doğal olarak garipsemişti çünkü onun şakalarını en çok ben anlardım. Şu an anlamama takılıyordu. "Sakin ol canım takılıyorum sana. Canel zaten dövüşemez ki. İzlemeye gelmiştir."

***Canel* . Bizim yaşadığımız villaya en yakın villada da o ve ailesi yaşıyordu. Bir nevi komşu sayılırdık. Onunla aramda hiçbir şey yoktu fakat Eva onun bana ilgisi olduğunu söyleyerek sürekli imalar yapar, sanki çöpçatanlık yapmaya çalışıyormuş gibi roller keserdi. Canel'i sevmediğini biliyordum onun tek amacı benim sinirlenmem ya da gaza gelip bir aşka yelken açmamdı. Bu yüzden yanlışlıkla kiminle göze gelsem bu tarz imaları olurdu. Beni daha da soğuttuğundan haberi yoktu henüz.**

"Doğanay geldi mi?"

"Bilmiyorum ki senden beş dakika sonra ben de çıktım alandan," dedi bir kez daha koluma girerken. "Mesajlarıma da dönmedi nedense. Bu gece için fazla gergin."

"Arkadaşı dönüyor diyedir," diyerek kestirip attım.

"Belki de." Eva tekrar dövüş alanına bizi sürüklediğinde gördüğüm kalabalık karşısında nutkum tutulmuştu. Resmen iğne atsan düşmez denecek bir insan kalabalığı vardı burada. Sosyal anksiyetesi olan biri için intihar yuvasıydı. "Doğanay'ı gördüm!" diye heyecanla yükseldi Eva. Ben ne yazık ki şu an hiçbir şey göremiyordum sadece onun kolumdan sımsıkı tutarak beni sürüklemesine izin veriyordum. İnsanlara çarpmaktan, ter kokusunu solumaktan resmen içim çürümeye başlamışken sonunda daha sakin olan bir köşeye geçebilmiştik.

"Kızlar?" dedi şaşkınlıkla Doğanay. "Eva neyse de... Belçin sen gelmezsin sanıyordum."

Sonunda rahat bir nefes verebildiğimde dirseklerimi masaya yaslamıştım. "Nişanlından kurtuluş olmadığını biliyorsundur."

"Bilmez miyim?" Keyifle öne doğru uzandı ve Eva sanki niyetini biliyormuş gibi ona yaklaşarak dudaklarına bir öpücük bırakmıştı.

Doğanay keyifle bir kolunu onun omuzuna atarak kendisine doğru çekince Eva yaslanacak bir yer bulmuş yanlarında yine ben öksüz kalmıştım. "Of ki ne of!"

"Neyin var?" diye sordu Eva bu sıkıntılı hali karşısında. "Bir sorun mu var?"

"Sayılır," diye söylendi Doğanay fakat bakışları ringe öyle odaklanmıştı ki devamında sanki nutku tutulmuş gibi kalmıştı birkaç dakika ardından ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Siktir... Puşt herif!"

Doğanay'ın şaşkınlıkla savurduğu küfürle nedense beni bir merak sarmıştı. Benimle alakası yoktu büyük ihtimal ama varmış gibi heyecanlanmadan geri duramadım. "Ne oldu?" diye sorduğumda ise Doğanay öyle odaklanmıştı ki baktığı yere asla bir cevap alamamıştım. Ben de en azından baktığı yere bakarsam bir şeyler görürüm umuduyla bakışlarımı ringe çevirmek zorunda kaldım.

Beni şaşırtan ilk şey taraflardan birinin az önce yapmaz dediğimiz Canel olması oldu. Ellerinde parmaklı dövüş eldiveni, basit bir sporcu atletiyle altında naylonu andıran bir sporcu şortu ile buraya hazır olduğunu belli etmişti. O bir tarafta dururken, siyah polo yaka tişörtlü büyük ihtimal hakem olan adam da tam ortada bekliyordu. İkisi de bu ortama uygun duruyorlardı bunu görebiliyorduk fakat diğer taraf bu ortama kesinlikle uygun değildi.

Altında kot bir pantolon üstünde ise sadece siyah bir tişört vardı. Ringe sağ girişten değil, insanların içinden ilerleyerek gitmiş koyulan bariyerleri zıplayarak geçmişti. Birkaç adım kala üstündeki siyah tişörtü çıkarıp bir köşeye fırlattı. Ense tıraşından birini tanımanın mümkün olduğunu tam şu an anlamıştım çünkü bu az önce aynı odada kaldığım kişiydi. Karanlığın içindeki gizemli kişi. İşte ta kendisi. Üstelik bir dövüşçü olmaktan oldukça uzak, sağ elinde sadece benim fularımla. Fularımın rengi beyazken onun kanı yüzünden kırmızı olmuştu hatta.

Herkes büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu bu manzaraya çünkü eminim daha önce böyle bir manyakla karşılaşmamışlardı. Doğanay bile şaşkındı arkadaşının bu durumuna. Bir insan neden sadece kendisine

olan güvenini ve bir yabancının fularını kuşanarak çıkardı ki sahneye? Üstelik gözlerinde bir an bile şüphe olmadığı onca mesafeden okunuyordu. Hakem ona birkaç saniye baktı ve kararlı bakışlarını görünce bir şey söyleme gereği duymadı. Doğanay neden durdurmuyordu peki?

"Onu durdurmayacak mısın?" diye sordum merakıma engel olamayarak.

Doğanay sadece omuz silkti. "Hayır."

"Çok savunmasız," dedim hayretler içinde. "Arkadaşın zarar görebilir."

"Değil," dedi bu sefer. "O yapıyorsa mutlaka vardır bir bildiği. O bir sonraki adımından emin olmadan asla atmaz."

"Neden ermiş mi?" diye sordum yüzümü buruştururken. "Hayatın cilvesi zaten bir sonraki adımını bilmemekten geliyor."

Doğanay sadece ona bakıyordu. "O bir önceki adımını o kadar düşünüyor ki bir sonraki adımından da emin oluyor."

"Göreceğiz şimdi," diyerek meydan okudum ona. Karşısında en az onun kadar kalıplı biri vardı. Üstelik o kalıplı kişi bu duruma tamamen hazırken, kendisi tam takır kuru bakır bir halde karşısındaydı. Gözlerinde ya da duruşunda bir meydan okuma yoktu. Hakem tam ortaya geçti ve taraflar da sağlı solu yanında yerini almışlardı. Üçten geriye doğru saydıktan sonra elini kaldırarak bir bombanın pimini resmen çekmiş oldu.

İşte başlıyorduk.

İlk hareket Canel'den geldi fakat o bunu tahmin ediyormuş gibi omuzunu yana doğru çevirmiş ve onun bedeninin öne doğru savrularak boşa çıkmasını sağlamıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, Canel ise kazanmak için tutuşuyordu. Boşluğa düşmeyi umursamadan hızla ona doğru bir atakta bulunmak için ilerledi fakat o Canel'e doğru savurduğu sağ kroşeyi ıskalamayarak onun darbeyle geriye düşmesini

sağlamıştı. Sanırım bu onun ilk ve son atağı olacak gibiydi çünkü ondan sonra geçen dakikalarda sadece Canel'in ataklarını bir şekilde boşa çıkarmayı başarmıştı. Nefesimi tutmuş bir halde bu dövüşü izlediğime inanamıyordum. Gözlerimi bile kırpmıyordum.

Rakibi yorarak çabasız mağlubiyet elde etmek. Taktiği tamamen buydu. Canel o kadar atakta bulunmuştu ki yedi dakikanın sonunda artık adımları sarsaklamaya, göğsü derin nefesler yüzünden inip kalkmaya başlamıştı. Kolları sanki dermanını yitirmiş gibi bazen kalkmazken buna rağmen bir atakta bulunma isteğiyle yorgunluğu artıyordu. O ise bu durumu fırsat bilerek darbelerini yeni yeni indirmeye başlamıştı. Oyun dehası. Onda o kadar mevcuttu ki bu durum insanların ıslıkları, çığlıkları tamamen onaydı. Salon adeta yıkılıyordu.

"Hadi be oğlum," dedi Doğanay köşedeki sayacı kontrol ederken. Sekiz dakika elli üç saniye. Elli dört. Elli beş.... Dokuz dakika elli beş saniyeden önce devirirse dövüşlerde bir rekor kırmış olacaktı. Az kalmıştı. Sayacı göremediği halde hissetmiş gibi ona doğru gelen Canel'in önce dizinin arkasına topuğuyla bir darbe savurup dizlerinin üstüne düşmesini sağladı. Ardından bunu fırsat bilerek çenesine sert bir yumruğunu geçirdi. Hakem bu darbeyle hızla onlara koşarken o zaferinden emin gibi geri çekildi. Saydı ve bitirdi.

Nakavt.

Kazanan belli olmuştu.

"Kazanan belli," diye mırıldandı Doğanay keyiften çıldıracak bir sesle. "Aslanım benim be! Aslan bu ya."

"Kim o?" diye sordu Eva. "Adını söylersin artık bize."

"Sadece bekle," dedi Doğanay parlayan gözlerle. "Birazdan herkes duyacak zaten."

Demesinden saniyeler sonra salonun dev hoparlörlerinden bir ses yükseldi. "İşte kazanan," dedi önce büyük bir coşkuyla. "Hazar Cihangir Soykan!"

***Hazar Cihangir Soykan* . Şeytanın ininde rekorun yeni sahibi.**

Aynı zamanda inin de asıl sahibi.

"Hazar Cihangir Soykan," diye mırıldandım istemsizce. İsmi sanki kafiyesiyle bilinen bir şiirin dizesinden alınmış gibiydi. Tek başına haşmetli, tamamlanınca da bereketliydi. Gözlerim bir an olsun ringden çevrilmedi. Hakemin havaya kaldırdığı elinden bir kan damlası göğüslerine kadar ilerlerken benim bakışlarım ondan ayrılıp gözlerine gitti. "Demek adın Hazar Cihangir Soykan."

İsminin bir kez daha dudaklarımdan dökülmesiyle onca gürültünün içinden sanki fısıltımı duymuş gibi hiç yönünü şaşırmadan griye kaçan soğuk mavi gözlerimi buldu, benimkinin aksine daha sıcak tonda kalan koyu bal rengi gözleri.

Sonra arkamda fısıldaşan insanlardan bir ses geldi;

"Adı Hazar Cihangirmiş. Hem Barış hem savaş demekmiş. Savaşarak barışı elde edermiş."

♟

Çok heyecanlandıım. Ne düşünüyorsunuz bakalım ilk bölümümüz hakkında??

Oy vermeyi unutmayalım olur mu?

Yeni bölüm duyurusunu instagram hesabımdan yapacağım, görmek için;

instagram.com/ebyide

Seviliyorsunuz. Görüşmek üzere!

2. TESADÜFÜN GÜLLERİ

İyi akşamlar Azazel sakinlerii, biz geldik!

Birinci bölüme gelen güzel yorumlar için çok teşekkür ediyorum. Beklediğimden güzel tepkiler almanın mutluluğuyla gezdim bütün bir hafta boyunca. Umarım bu bölüm de yüzünüzde bir tebessüm oluşturur.

Bu bölüme de bol bol tepkilerinizi bekliyorum, yorumlarda benimle buluşmayı unutmayın lütfen.

Oyumuzu da verdiysek bölüm sizindir.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azazilin
Dini

Bölüm 2: *TESADÜFÜN GÜLLERİ*

"...Ve gecenin sonunda prenses, arkasında kendisinden bir iz bırakarak oradan koşar adımlarla kaçmıştır."

Bazen sadece peri masallarında değil, yaşanan hayatlarda da sanırım kaçan herkes arkasından kendisini aratacak bir iz bırakıyordu. Mesela önümdeki bilmem kaçıncı kez okumasını yaptığım çeviri kitabın ilk bölümünün son cümlesine bakılırsa romanlar da buna dâhildi. Nedense bu cümle daha önceki okumalarımda canımı sıkmazken şu an içime oturmuş, asabımı bozmuştu. Tadım tuzum kaçmıştı sanki devamına bakasım gelmemişti. Bu yüzden sinirle bilgisayarın kapağını indirip bacaklarımı yataktan sarkıttım.

İngiliz dili ve edebiyatından mezun olalı neredeyse iki yıl oluyordu. İki yıllık sürecin ilk yarısında formasyonumu bitirmeye odaklanmıştım çünkü hedefim KPSS için hazırlanıp İngilizce öğretmeni olmaktı, formasyondan sonra bir KPSS deneyimi yaşamıştım fakat ilk seferde atanamamak beni çabuk yıldırmıştı. Formasyon zamanlarımdan kalma mesleğim olan çevirmenliği yapmaya devam ediyordum bu yüzden. Hem zevk de alıyordum bu işten çünkü yabancı yazarların kitaplarını okumayı İngilizcemi geliştirdiğimden beri seviyordum. Sevdiğim bir şeyle para kazanmak da beni mutlu ediyordu.

Tek can sıkıcı yani çevirdikten sonra en az üç kez okumak ve son düzeltmesini yapmaktı. Sıfır hata olmalıydı çünkü bu kitap basılacak, yıllarca raflarda duracaktı. Çeviri ve düzenleme kısmına baktıklarında benim adımı görenler ya takdir edecek ya da yaptığım işten dolayı beni kınayacaktı. Birinciyi daha çok istediğim için dikkat etmeye çalışıyordum bu yüzden. Gerçi şu an okumak çok mantıklı değildi ama kafamı dağıtır umuduyla açmıştım. Saatin ona gelmesini bekliyordum çünkü ondan önce aşağıya inersem annem kesinlikle uyuyamadığımdan, canımı sıkan bir şeyler olduğundan şüphelenirdi.

Oysaki canım sıkkın değildi, dalgındı. Aklım dün gecede, gözlerim sanki bir çift koyu bal rengi gözlerde kalmıştı. *Neden kalmıştı peki?* Tuhaf bir enerji vermişti çünkü. Kesinlikle bundandı aksini kabul etmek

istemiyordum yoksa delirmem an meselesi olabilirdi. Sinirle alnıma avucumu sert bir şekilde vurduktan sonra yataktan kalkıp üstümü değiştirmek için dolabıma yöneldim fakat açar açmaz fular koleksiyonumu görmemle bir kez daha sinirlendim. Elinde benim fularımı kan içinde bırakmış bir de utanmadan o kalabalıkta bana bakmıştı. *Sinir herif.*

Üstelik o bakışmadan sonrayı orayı nasıl bir hızla terk ettiğimi bir ben bir de Allah biliyordu. Aslında her şey çok tıkırında ilerliyor gibiydi dün gece. Dövüş bitmiş, herkes coşkulanmıştı fakat Doğanay, arkadaşı sanki yanlış bir şey yapmış gibi onu ringden indirmeye gitmeden önce bize eve dönmemiz gerektiğini söylemişti. Ben zaten gitmeye çoktan hevesliydim. Eva da sevgilisinin huyunu bildiği için diretmemiş ve evlere ayrılmıştık. Saat geç olduğu için sorularından da kurtulmuştum ama bugün kurtulacak mıydım şüphedeydim.

Beyaz üstünde fiyonk desenleri olan bol bir tişört aldıktan sonra altım için de tozpembe şort eteklerden birini alıp hızla giyilmeye koyuldum. Ağustos ayının ikinci haftasındaydık ve buralar hala cehennem gibi yanıyordu. Bu kombinden fazlası resmen boğuyordu beni. Saçlarımı adam akıllı açık bile bırakamıyordum bu yüzden yine atkuyruğu yapıp sadece güneş kremimi sürerek aşağı katın yolunu tuttum. Bir süredir aşağıdan sesler gelmesine bakılırsa Eva çoktan gelmişti.

Merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladığımda ilk gözüme masanın en sonunda oturan Eva çarpmıştı hemen bitişiğinde annesi sevgili teyzem Bengü Yılmaz oturuyordu. Teyzem gelmişse büyük ihtimal anneannem de buradadır demekti. Bengü teyzem yıllar önce eşinden boşanmış ve bize yakın bir yerde ev alıp anneannemle orada yaşamaya başlamıştı. Bu yüzden ikisi ayrılmaz bir ikili gibi gezinirler, gün içinde bizim evde olurlardı.

Anneannem, ismimin kardeşi sayılabilecek kadar benzer bir isme sahip olan Belçim Sultan, teyzem boşanmadan önce bizimle birlikte yaşıyordu. Babam çok genç yaşta anne ve babasını kaybettiği için anneannemi annesi gibi görmüş ve bizimle kalmasını istemişti. Hatta teyzem onu yanımızdan almaya geldiğinde de en çok üzülen babam

olmuştu. Günler sonra anneannemin gün içinde sürekli bizimle olmasıyla üzüntüsü boşa çıkmıştı tabii.

"Altın kızlar toplanmış," dedim son basamağı da inerken. Salonumuz fazlasıyla büyüktü. Bu yüzden merdivenlerden iner inmez biraz ileride büyük bir dikdörtgen yemek masası karşılıyordu beni. Genelde bizim altın kızların mekânı orasıydı. Sağ tarafında oturma grubumuzun olduğu salon, sol yanında ise kısa bir holle birlikte çıkış kapısı vardı. "Ne haber gençlik?"

"Gençlik derken?" diye sordu Azur. Benim dünyanın en gıcık kardeşi sayılabilecek sevgili kardeşim. En kötüsü ise bu gıcıktan bir tane daha olmasıydı. Azer ve Azur, ben sekiz yaşındayken katılmışlardı ailemize. Açıkçası çok gerek var mıydı? Bence yoktu fakat annem ve babam kalabalık aile olmayı sevdiklerini, hatta benden sonra çocuk sahibi olamayınca tedavilerle uzun bir süre uğraştıklarından bahsederlerdi hep. Bu yüzden kardeşlerime karşı daha sevgi dolu olmaya çalışıyordum. Aslında sevmiyor değildim ama iki erkekle uğraşan tek abla olmak zordu. "Buradaki tek genç benim."

"Sen bir ergensin hayatım," dedim alayla ona bakarken. "Azer nerede?"

"Günaydın kuzum," dedi annem sevecen bir sesle. Sorumu elbette duymuştu fakat onun bize günaydın, hoş geldiniz ya da iyi geceler deme gibi bir takıntısı vardı bu yüzden gecikmeli cevap verecekti. "Babanın şehir dışında işi vardı ona gitti ama birkaç dosyayı almayı unutmuş Azer ofise gidip PDF olarak atacak ona."

Anneme gülümsedikten sonra ilk teyzeme doğru ilerledim, "Hoş geldin teyzoş," deyip arkadan yanağına doğru eğilip bir öpücük bıraktıktan sonra bu sefer hedefim anneannem oldu. "Sen de hoş geldin, pamuğum."

Anneannem, teyzemin aksine bir elini yanağıma koyarak benim gitmeme hemen izin vermemiş ben eğik durduğum için bel ağrısı çekerken yanaklarıma sulu sulu öpücükler kondurmuştu. Sonunda

ondan kurtulabildiğimde direkt Azur'un yanına, Eva'nın karşısına geçtim. "Hoş bulduk güzel torunum."

"Anneannen sizin için gözleme yapıp getirmiş sıcak bir çay koyayım da kahvaltını yap," dedi annem sandalyeden kalkarken. Onu halledebileceğime dair durdurmaya yeltensem de pek faydası olmadı, beni dinlemeden mutfağa doğru ilerledi. Önüme döndüğümde ise Eva'nın da sessizlikle gözlemesini kemirdiğini görmüştüm. Fazla sessizdi çünkü konuşursa dün geceden bahsetmekten korkuyordu. Çenesini çok zor tutardı o.

"Kitap kulübü fazla yoğun geçti sanırım," dedi teyzem imalı bir sesle. Kısa bir an bakışlarımı annemin bana çay bardağımı uzatmasıyla ondan ayırmıştım. "Eva da sen de bir ayılamamış gibisiniz."

Eva ile gözlerimiz buluşurken tamamen endişe dolu bakışlarla bakıyorduk birbirimize çünkü teyzem uyanık kadındı. Sorun etmezdi böyle şeyleri aslında fakat yalandan nefret ederdi. Eva ise teyzemin diline düşmemek için sık sık yalan söylerdi. Azur, bize bakarken kısık bir kahkaha atınca bir ayağımı onun ayak bileğine geçirdim ama pek de etkili olmamıştı.

"Yirmi altı yaşındaki kişilerin size gidecekleri yer için yalan söylemesi mi daha saçma yoksa sizin gece vakti kitap kulübü denen zırvalığa gidileceğini düşünmeniz mi?" dedi alaycı bir tavırla Azur. "Gerçekten çok tuhafsınız hanımlar."

"Sen bir kes," diyerek çıkıştı Eva. "Ayrıca senin işin gücün yok mu? Ne işin var kadınların içinde?"

"Kahvaltı yapıyorum," dedi rahat bir tavırla. "O da mı yasak?"

Eva bu tavrına daha çok sinirlenmiş gibi kaşlarını çatmıştı. "Yemeğini ye kalk o zaman artist ergen."

"Eva!" dedi teyzem sahte bir öfkeyle. "Sen yine Doğanay'ın iş yerine mi gittin? Bir de Belçin'i peşinden sürüklemişsin..."

"O beni sürüklemedi, ben kendim gittim," diyerek girdim araya. Teyzem, Doğanay'ı ne kadar sevse de iş yerini pek sevdiği söylenemezdi. Açıkçası sahibi başkası olduğu için geleceği yok gözüyle bakıyordu fakat Doğanay her zaman oranın bir parçası olacağını düşündüğü için kendisine haksızlık edildiğini düşünüyordu. Eva bana doğru dönerken göz kırpıp bir öpücük yollamıştı.

"Neden?" diye sordu annem şüpheyle bana bakarken. "O nişanlısı için giderken, sen neden gittin?"

Annemin şüpheci tavrı karşısında istemsizce gözlerimi devirdim. Yine hayatımda biri olduğunu düşünmeye başlamıştı kesin. "Eva o saatte tek gitmesin diye anne."

"Nişanlısının yanına gidiyor sonuçta," diyerek üsteledi. "Tek kalmasını neden umursuyorsun ki?"

"Sen ona görüştüğün biri mi var bizden mi saklıyorsun desene," diyerek araya girdi anneannem. Annemden sonra benim mürüvvetimi görmek için can atan ikinci kişi kesinlikle oydu. Belki annemden fazla bile olabilirdi. Keyifle bana doğru döndü. "Hadi bize güzel haberi ver kuzum."

Gözlememden büyük bir ısırık alıp çiğnerken oyalanmaya çalıştım fakat diğerlerinin bakışlarını üzerime dikmeleri karşısında hiç şansım yokmuş gibiydi. Resmen yediğim bile boğazıma diziliyordu böylelikle. Bu yüzden çayla birlikte ağzımdaki lokmayı mideme yollayıp onlara baktım. "Üzgünüm hanımlar hayatımda halâ kimse yok. Ayrıca bana evde kalmışım gibi davranmaktan vazgeçin."

"Gibi değil abla kaldın," dedi Azur diğerlerine fırsat vermeden. "Eva abla senden küçük ve yakında evlenecek. Bu düşünce Belçim sultanın uykularını kaçırıyor anla artık."

"Azur!" diyerek araya girdi annem. "Yemeğin bitmedi mi oğlum senin? Ne işin var kadınların arasında?"

"Bu cinsiyetçi laflardan çok sıkıldım açıkçası," diyerek ayağa kalktı küçük bey. Sanki tepkisini belli etmek ister gibi kalçasıyla sandalyesini

ittirerek büyük bir gürültü çıkmasına neden oldu. "Kadınların arasında olmak suç mu?"

"Lafı çarpıtma!"

"Gidiyorum ben. Daha erkeksel işlerle uğraşacağım."

"Hayır protein tozu alıp spor yapmayacaksın," diyerek durdurdum onu. Fakat beni dinlemeden vestiyere bıraktığı spor çantasına yöneldi. "Azur!" diye bağırsam da umurunda olmadan kapıdan çıkıp gitmişti. Annem ve babam, abla olarak onlara daha yakın olmamı, bazı konularda sorumluluğun bana kaldığını söyleyip duruyorlardı fakat oğullarının asiliğinden haberleri yoktu.

"Bugün dişçi randevun yok mu senin?" diye soran annemle dikkatimi kapıdan alıp tekrar masaya doğru çevirdim. "Kaçtaydı?"

"On iki," dedim düz bir sesle. Dişçi lafını duyunca moralim bozulmuştu anında çünkü nefret ederdim dişçilerden de dişçi ağrısından da. Aksi gibi nefret ettiğimden midir bilinmez sürekli diş ağrısı çekerdim. Yine arka dişlerimden biri fazlasıyla ağrıyor, ağzımın içinde alev varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu yüzden her zaman gittiğimiz dişçiden bugüne randevu almıştım. "Eva beni bırakır herhalde."

"Elbette," dedi Eva hiç duraksamadan. "Doğanay ile ev bakmaya gideceğiz sonra. Sen de gelmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Bazı onlar özel olmalıydı mesela evlerine bakmak, evlerine eşya bakmak, o eşyaları yerleştirmek ve nicesi... Onlara ait olacak alanın her detayına beraber karar vermeleri gerekirdi. Zaten yıllardır kendimi yanlarında artı bir gibi hissediyordum. Bazen bu duruma içerlendiğim oluyordu aslında ama çabuk geçiyordu. "Eve dönsem daha iyi."

Teyzem ve anneannem ilk anneme ardından bana bakmışlardı. Bu sabah dillerinin altında baklalar var gibiydi ama nedeninin anlamıyordum. Zaten kokusu yakında çıkardı ama yine de beni biraz tanıyorlarsa bu bakışların rahatsız edeceğini biliyor olmaları gerekirdi.

"Doğanay'ın ailesi nikâh hakkında konuşmak için gelecek mi?" diye sordu teyzem otoriter bir ses tonuyla. "Ona göre babanı arayalım."

"Önce ev bakacağız sonra bu konuyu konuşacağız." Eva baba kelimesini duyunca hemen yüzünü düşürmüştü. Eski enişte teyzemi aldattığı için boşanmışlardı ve neredeyse on yıl oluyordu. Eva babasını hiçbir zaman affetmemişti bunun için fakat diğer yandan teyzem Eva'nın bir babaya ihtiyacı olduğunu düşünerek onu her şeye dâhil ediyordu. "Bu sitedeki evlerin bize göre olmadığına karar verdik."

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Rezidansta yaşamak istiyoruz biz," dedi Eva diğerlerine bakmadan. Teyzem ve anneannem onun evlenip gideceğini kabullenemiyorlardı ama beni evlendirmeye çalışıyorlardı. Trajikomik. "Buradaki evler hep iki katlı, çok odalı ve biraz eski. Biz daha modern bir ev bakıyoruz."

Teyzem burun kıvırarak baktı kızına. "En azından fotoğrafını çek gittiğin evlerin de akşam beraber bakalım."

"Akşam burada mı olacağız?"

"Evet teyzem," diyerek araya girdi annem. "Enişten yokken Azer ve Azur'u da yollar bir kız kıza kabak çiçeği dolması ve soğuk meze gecesi yaparız dedik."

"Gerçekten mi?" diye sordum heyecanla. Annem ve teyzemin yaptığı mezeler, anneannemin yaptığı kabak çiçeği dolması bu hayattaki en güzel şeylerden birkaçı olabilirlerdi. Koca bir tencereyi, tabaklarca mezeyi yesem bile yetmezdi bana hatta. O kadar severdim. "Umarım dişime çok bir işlem yapılmaz da bol bol yerim."

"Sen bu gece benim değil de Azazel'in şeflerinin yaptığını mı yesen acaba?" Anneannemin şüpheyle kurduğu cümleyle baklanın ortaya çıktığını sezmiştim. *Evet sonunda başlıyorduk.* "Orasınınki daha güzelmiş diye duydum."

"Kimse senden güzel yapamaz onda anlaşalım önce," dedim yarım ağızla. "Ama neden böyle bir teklif ortaya attın merak etmiyor

değilim."

"Doğanay'ın annesi dedi ki..." O kadın hep bir şeyler söylüyordu. Bu yüzden devamı ben de hiç merak uyandırmamıştı. "Nişanda Doğanay'ın kuzenlerinden biri senden çok etkilenmiş, görüşmek istiyormuş. Ben kabul etmez bizim kız dedim ama acaba bir düşünsen mi? Doğanay eli yüzü düzgün, iyi bir çocuk malum. Kuzeni de öyledir bence."

"Anneanne bu saçmalık ama," diyerek sitem edebildim sadece. "Görücü usulü mü kaldı bu devirde?"

"Sana göre aşk usulü de kalmamış ama Belçin," diyerek çıkıştı bana doğru. "Ne olacak iki karşılıklı otursanız, yemek yeseniz he? Belki konuştukça ortak noktanız olduğunu düşünüp etkileneceksiniz birbirinizden. Bir çekim olacak aranızda?"

Bir umut anneme doğru döndüm. "Anne bir şey söylemeyecek misin?"

"Anneciğim ben senin sürekli odanda çevirmenlik yapman ve Eva'nın zorlamasıyla dışarı çıkmandan çok rahatsızım," dedi annem sadece. "Belki de anneannen haklıdır. Bu randevu senin için iyi olabilir. Hem ben ve baban da onun zorlamasıyla görüşüp etkilenmiştik birbirimizden."

Bu saçmalıklara karşı sadece oflayabilmiştim. O zamanlar bence şimdi olduğu gibi kadınların hayatları üzerine kaygı duydukları, çevreye karşı dehşet şüpheci yaklaştıkları bir ortam yoktu. Şimdi her gün bir boşanma ya da şiddet haberiyle doğan güneşe rağmen karanlığın içinde kalıyorduk. Bazen kadınlar tanıdıkları, âşık oldukları adamlar tarafından darp edilirken, bazıları ise tanışmaya çalıştıkları adamlar tarafından büyük zararlar alıyorlardı. Ben şimdi nasıl bir yabancıyla randevuya çıkabilirdim ki? Hem aşk olur muydu böyle? Tamam, annem ve babam da olmuştu ama... Umutsuz bir uğraş gibi geliyordu.

"Dişçi randevuma geç kalacağım," diyerek kestirip attım. "Lütfen siz de vazgeçin bundan artık."

"Sen yalnızlık yemininden vazgeç," dedi teyzem sinirle. "Annem ve ablam haklı."

"Teyze senin kızın evleniyor işte. Neden bana sarıyorsun ki şimdi?"

"Sen de benim kızımsın." Çatık kaşlarla bakıyordu bana. "İkinizin de mutluluğunu görmek istiyorum."

"Ben zaten mutluyum. Mutluluk sadece hayatımda birinin olmasına bağlı bir şey değil ki."

"Ben senin annenim ve mutlu olmadığının farkındayım." Annem ilk kez bu kadar karşımda duruyordu. Bu durum karşısında şaşırmadım desem yalan olurdu. "Hayatın dört duvar arasında ya ders çalışarak ya da çeviri yaparak geçiyor. Doğanay ve Eva'ya gıpta eder bakışlar atıyorsun ama kendini o sahneye yakıştırmıyorsun. Eva olmasa evden bile çıkmak istemiyorsun. Emre denen züppenin Şermin'i tercih etmesiyle sevilecek biri olmadığını düşünüyorsun. Bunlara bir son verelim, Darya."

***Darya* . Annem ne zaman bana sinirlense ikinci adımla seslenirdi. Zaten bakışlarından bile anlaşılıyordu bu durum. Sanırım şu an bana destek çıkacak kimse yoktu. Eva bile gözlerini kaçırıyordu. "Azazel'in bugün restoranı açık değil," diyerek bir bahane buldum.**

"Açık," dedi anneannem. "Doğanay kuzeni için açmış demek ki. Annesi eğer kabul ederseniz akşam sekizde orada buluşsunlar dedi."

"Sekiz çok geç," dedim bu sefer. "Geç buluşmaları sevmiyorum."

"Yedi olmasını söylerim."

"Dişçiye gidiyorum." Yavaşça yerimden kalktım. "Başım ağrıyabilir."

"Dişçiden sonraki durumuna göre konuşuruz o zaman."

Yenilgiyle omuzlarım düştü. "Anneanne neden bir yabancıyla görüşmem konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Yabancı dediğin senin kuzeninin müstakbel kocasının kuzeni," dedi tek nefeste. Yetmiş beş yaşında kadın nasıl oluyordu da bu kadar hızlı bir şekilde kuruyordu şu cümleleri anlamıyordum. Benim tekrarlamaya

nefesim yetmiyordu mesela. Eski toprak olmak böyle bir şeydi demek ki. "Doğanay'ın kuzeni olduğu için bu kadar ısrar ediyorum zaten. Malum senin bir adım atacağın yok bu işlere, devir de kötü. En azından bir tanıdık bulmuşken fırsatı değerlendirmiş olalım."

"Anneanne evde kalmışım gibi davranma," dedim sitemle. Ayaklarımı sertçe yere vura vura yöneldim dış kapıya. Eva da bir adım arkamda belirdi varlığıyla. "Genç ve çıtırım."

"Evde kalmadın zaten Belçin," dediğini duydum. "Aşksız kaldın."

Aşksız kalmak.

Neden aç susuz kalmak gibi davranılıyordu ki bu duruma? Sonuçta aşk da bir duyguydu. Tıpkı öfke, kaygı ya da endişe gibi. Bir duyguydu. Herkese iyi gelmiyordu mesela saydığım kötü duygulardan onu ayıracak bir farkı yoktu benim gözümde. O zaman diğer duygular olmadan çok güzel devam ederken, neden aşksız kalınınca sorunmuş gibi davranılıyordu? Saçmaydı bence. Mutluluk da yoktu çoğu zaman ama kimse geç mutlu ol demiyordu. Allah yardım etsin falan deniyordu hatta. Aşk şişirilmiş bir balondu ve ben de bir iğne olup o duyguya batmıştım. Yeri yoktu bende.

"Bakarız," diyerek kestirip attım sadece. "Dişçiden geldiğimdeki durumuma bağlı."

"Ne kadar ayıp!" diye çemkirmişti şimdi de. Bu kadına yaranamıyordum ben. "Adamlara resmen siz bize muhtaçsınız haber bekleyin diyorsun. Çok ayıp bu!"

"Ee onlar talip olmasaymış," diye bağırdıktan sonra annem ve teyzemin söylenmelere katılmasını duymamak için kapıyı hızla kapatmıştım. Biliyordum ki ben çıkıp gitmedikçe bu konuşma olabildiğinde uzayacaktı. İşin sonunda anneannem sanki küçük çocukmuşum gibi ağzıma acı biber sürmek isteyecek ya da annem terlik geliyor diyecekti. Yirmi altı yaşımdaydım. Onların gözünde evlilik yaşımdaydım ama bir şeyler asla değişmiyordu.

Kapıyı kapatır kapatmaz Eva bahçe kapısının önünde duran Mini Cooper'ına doğru ilerlemeye başladı. Şu arabayı da zerre sevmiyordum fakat Eva o kadar büyük bir Medcezir fanıydı ki yıllardır en büyük hayali Mira'nın arabasından almak olmuş ve biriktirdiği paralarla işin sonunda kırmızı bir Mini Cooper almıştı. Onunki gerçi daha üst bir modeldi çünkü kaç yıl geçmişti üstünden sonuçta eski modeli kullanılmazdı.

"Onlarla aynı düşüncede misin?" diye sordum arabanın kapı koluna uzanırken. O da sürücü tarafında benimle aynı pozisyonda duruyordu. "Hiçbir şey söylemedin. Bu bile onlarla aynı düşüncede olduğunun kanıtı aslında ama yine de soruyorum işte."

Eva ve ben kuzenden çok kardeş gibi büyümüştük. Teyzem eski eşiyle sık sık kavga eder, evden kaçıp bize gelirdi. Eva'nın çocukluğunun yarısı haliyle benimle geçince ona yakın arkadaş ve kuzen demek haksızlık ediyormuşum gibi hissettirmişti. Bu yüzden onun sessiz kalışının aslında benim sinir olacağımı bildiği bir cevabı olmasından olduğunu anlayabiliyordum yine de eğer o dile getirirse bir nebze kabul edebilirdim bu durumu çünkü ben bazen fazla detaycı ve duygusal düşünürken o mantığıyla benim doğru yönü bulmamı sağlıyordu. Derin bir nefes alıp sürücü koltuğunda yerini aldığında ben de ona uydum. Kemerimi takarken ise tahmin ettiğim oldu sesini duydum.

"Onlar gibi düşünüyorum demeyelim de bence denemekten zarar gelmez kafasındayım diyelim," dedi Eva muzip bir tavırla. Göz ucuyla ona baktığımda ise daha ciddi bir yüz ifadesi takıntı. "Biliyorum rahat etmiyorsun, saçma buluyorsun ama bizim altın kızlar haklı bence. Çok kapattın kendini. Belki bu tarz bir şey senin için iyi olabilir."

"Bu tarz bir şey dediğin bir yabancıyla akşam yemeği yemek," dedim ona sinirle dönerken. Eva tamamen yola odaklanmıştı çünkü araba sürerken hep bir kaygılı olurdu. "Bu sence çok mu normal?"

Yan profilden bile gözlerini devirdiğini görebilmiştim. "Yabancı değil ki Doğanay'ın kuzeni."

"Çok tanıyormuş gibi konuşma!"

"Elbette tanıyorum." Harfleri uzatarak kurduğu cümleden sinir olduğunu anlayabilmiştim. "Sonuçta yıllardır sevgilim o benim. Onun çevresindeki insanları az buçuk bilirim."

Aklıma dün gece geldi böyle deyince. Gelmesi de sürpriz olmadı bana çünkü ben bir an olsun unutamamış, Doğanay ve onun dün gece hakkında konuşup konuşmadığının merakına tutuşmuştum. Dün de zaten meraktan gelmişti başıma gelenler bugün de meraktan yine açacaktım konuyu. "O yüzden en yakın arkadaşının adını bile bilmiyorsun."

Eva bu çıkışımı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana dönünce kaçırdım bakışlarımı. "O ne alaka şimdi?"

"Yalan mı?" diye direttim inatçı bir tavırla. "Dün gecenin ortasına bomba gibi düşen kişi onun arkadaşı, asıl patronuydu ama sen adını bile bilmiyordun. Daha önce görmemişsin hatta. O kadar bilmiyorken bana nasıl bu konuda kefil olabilirsin?"

"Hazar Cihangir farklı." Nasıl farklı mesela diye geçirdim içimden. Biraz daha detay versin diye tutuşsam da umursamıyormuş gibi durmaya çalıştım. "Ben Doğanay'ı bildim bileli uzaklarda o çocuk zaten. Bir dönem geldiğinde ise biz seninle Erasmus programıyla yurtdışına gitmiştik hatta. Bir türlü denk gelemedik diyelim biz ona."

"Doğanay dört yıldır Azazel'i yönetiyor bir kere bile gerçek patron kim diye sormadın mı?" diye sordum meraklı bakışlarımı ona doğrulturken. "Ne bileyim hiç mi aramadı, mesaj atmadı. Telefonunu karıştırırken görmedin. Eva çok saçma geliyor bana onu tanımaman."

Bir insan hayalet değilse eninde sonunda bir açık verirdi. Eva, Doğanay'ın hayatında neredeyse yedi yıldır vardı sonuçta ve Azazel bu yedi yılın dördünü kapsıyordu. Birinden birinde bilmesi gerekmez miydi? Sözde yakın arkadaşı diye geziyordu ama bu duruma o bile afallamıştı bence. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sağlam pabuç değil o adam," dedim katı bir sesle. "Baksana dün ne olduğunu bile anlamadan eve döndük. En son hatırladığım onun Canel'i

tek darbeyle indirdiği. Üstelik ekipmanı yoktu, eli yaralıydı."

"Eli yaralı mıydı?" diye sordu tek kaşı havada bana bakarken. Şüphe içinde bakışlarımı kaçırırken elinin acaba o mesafeden görünmediğini, benim onunla aynı odada olduğuma dair pot kırmış olabileceğimi düşündüm. Bu üstüme bir korku çökmesine neden oldu. "Ben öyle bir şey dediğini hatırlamıyorum Doğanay'ın."

"Doğanay demedi zaten," dedim gerginlikle. Tırnak etlerimi soymamak için eteğimi avuçladığım sırada bir bahane aradım içinde. Eva beni o kadar iyi tanıyordu ki pot kırmam çok yüksek bir ihtimaldi. "Eli kanıyordu sanki, sargıdaydı."

"Gözlerim o kadar sağlam değil görmedim ben valla," dedi durgun bir tavırla. "Ama olabilir. Hazar Cihangir'i sadece dün gördüğümle ve nişanımızda gönderdiği hediyeyle tanıyorum. Doğanay bana her zaman onun insanlardan uzak olmak istediğini bu yüzden sık sık ülke değiştirdiğini söylemişti. Eğitimini bahane olarak kullanmış hatta. Bitince de döndü ya da gezecek ülke kalmadı Azazel'e odaklanmaya geldi bilemeyiz. Açıkçası Doğanay öncesinde bu kadar bahsetmezdi ondan. Benim için onun en yakını hep Fırat oldu bu yüzden ama birkaç aydır Azazel'in sahibi olan arkadaşım dönecek diyordu zaten."

"Tuhaf bir tipti," dedim bu sefer. Sanki amacım konunun kapanmamasıydı. Bu daha da sinirimi bozuyordu. Hep hayatımda farklı bir şey olunca takılı kalır, hakkında konuşarak düşüncelerimin absürt olup olmadığını onun düşünceleriyle karşılaştırarak anlardım. Yine aynısını yapıyordum.

Eva benim aksime daha umursamaz duruyordu. Normalde tam tersi olması gerekirdi ama Hazar Cihangir onun için gereksiz bir detaymış gibi davranıyordu. "Ne gibi?"

"Kolları dövme doluydu." Bu tamamen saçmalıktı fakat aklıma gelen ilk bu oldu. "Ve saçları fazla kısaydı sanki. Serserilere benziyordu."

"Doğanay'ın da dövmeleri var," dedi Eva. "Ayrıca kısa saçın yakıştığı bir erkek tuhaf değil, yakışıklıdır."

"Dövüşmeye pantolonla çıktı..."

Cevabı gecikmedi. "Doğanay onun detay değil, sonuç odaklı olduğunu söylemişti."

"Ne alakası var?"

"Yani onun için sonucunda başarı var sadece bizim gibi detaylara takılmadan, her türlü elde edebileceğine güveniyor. Bu yüzden ha pantolonla dövüşmüş ha sporcu şortuyla. Sonuç, kazandı. İşte bu kadar," dedi Eva kızgınlıkla. "Neden taktın bu kadar bu adama? Normalde erkek gördün mü ögk der geçersin şimdi geçmiş onun dedikodusunu yapıyorsun?"

"Ne alakası var?" diye çıkıştım açığımın yakalanmasıyla. Eva'dan kaçmazdı zaten biliyordum da ben neden böyle yapıyordum onu çözemiyordum. Sanırım ona diklendiğim, yarasını sardığım daha sonra Doğanay'ın arkadaşı ve asıl patron olduğunu öğrendiğim içindi. Hayatın bu kadar tesadüf barındırmasına inanmadığım için de olabilirdi. "Ben kim olduğunu öğrenmeden önce de büyük patron diyerek sallıyordum ona."

Eva düşünceli bir şekilde başını sallarken biraz daha ikna olmuş gibiydi. "Enerjiniz tutmadı demek ki."

"Aman neyse," diyerek konuyu daha fazla uzatmak istemedim. "Zaten bir daha anca düğününüze gelme zahmetinde bulunursa karşılaşacağım biri için hiç günaha giremem şimdi."

"Gelir herhalde," dedi Eva. "Sonuçta artık koltuğunu devraldı. Buralardaysa gelsin bir zahmet canım. O kadar yabani olmasın."

"Akşam işini ne yapsam?" Konuyu başka yere çekmem şimdilik en iyisi olacaktı. Tesadüf diye bir şey yoktu bizim çektiğimiz düşünceler vardı. Merak duygumla bir şeyleri çekmek gibi bir niyetim de yoktu açıkçası. "Sence gitmeli miyim?"

"Bence gitmelisin," dedi acele bir tavırla. Sanki beş dakika geç cevap verse gitmeyecekmişim gibi bir tavır vardı üzerinde. O kadar gıcık ve

umutsuz mu duruyordum sahiden? Oysaki içimde hep güzel düşünceler barındırıyordum. Avutuyor muydum kendimi acaba? "Sonuçta kısmetin ve şansın nereden geleceği belli olmaz. Doğanay'ın ailesi cidden iyi insanlarla dolu. Kayınvaliden diye demiyorum ama o kefil olmadığı iş için araya girmez. En azından yıllar sonra bir erkekle o niyetle muhabbet etmiş olur, ne istediğini daha iyi anlarsın."

Haklı olabilirdi. Ben bir hayal kırıklığından sonra öyle bir kozama çekilmiştim ki koza değildi sanki benimkisi aşılamaz duvarlardı. Erkek kavramı babamdan ve kardeşlerimden ibaret olmuştu sadece. Duygusal anlamda bir erkeğe yaklaşmak benim için harammış gibi bir hallere girmiş, kurgusal alemlerde yaşamaya başlamıştım hatta. Çevirisini yaptığım kitapların karakterlerini kriterlerim saydığım için bekar olduğuma dair bahaneler sunuyordum hatta çevreme ama aslı bu değildi.

Eva benim sessizliğimin bir evet olduğunu anlamıştı bu yüzden bir şey demedi. Zaten dakikalar sonra bir iş merkezinin ikinci katında bulunan dişçiye de gelmiştik. Babamın arkadaşının oğlunun açtığı bir diş polikliniğiydi burası. Evimize yarım saat gibi bir uzaklıktaydı ve her diş sorununda koşarak buraya gelirdik. Eva bir boşluk bulup park ettiğinde arabadan çıkmıştım fakat kavurucu sıcaklar karşısında saniyesinde pişman olmuştum. İstanbul'un nemi resmen ömrümü yemişti. Tepemden vuran güneş iyice boğuyordu beni. Hızlı adımlarım iş merkezinin içine doğru gitti.

"Elini tutma mı ister misin?" diyerek bana takıldı Eva, ardımdan gelirken. "Malum dişçiler biraz gericidir."

"Alıştım artık," dedim alaycı bir tavırla. Dişlerimi ne kadar fırçalasam da özenle bakımını yapsam da olmuyordu. Bir şekilde üç ayda bir illa bir dişim bana sıkıntı yaratıyordu. Delirecektim artık. "Hatta bu sefer elinden aspiratörü alıp ben tutacağım. Asistan hiç yorulmasın."

"Bu kadar dişçiye gelip hala bir kitaplara taş çıkartacak bir aşk yaşamamanız senden mi kaynaklanıyor acaba?" Son cümlesiyle olduğum yerde kalıp ona doğru döndüm. Merdivenlerdeydik ve o bir

basamak arkamdaydı. Bakışlarım karşısında alt dudağını dişledi. "Sonuçta Barlas epey hoş biri, senden de birkaç yaş büyük."

"İş etiği nedir bilir misin?" dedim iğneleyici bir tavırla. "Adam hastasına âşık olacak değil."

"En son çevirdiğin kitapta adam kanser tedavisini üstlendiği hastaya âşık olmuyor muydu?" Benimle aynı tonu kullanmasıyla ona sırtımı dönerek merdivenleri çıkmaya devam ettim. Hem hazır cevap hem de inatçı bir arkadaşa sahip olmak sanırım böyle bir şeydi.

"Ay dur yanımdan erkek sinek geçti," dedim sahte bir rollenmeyle. "Sen şimdi beni onunla da baş göz edersin."

Saniyeler sonra avuç içini sırtıma bastırarak beni ittirdiğini hissettim. "Çok komiksin," dedi gür bir sesle. "Barlas mıymış adı?"

Biri bizi duysa bu deliler ne yapıyor diyebilirdi. Özellikle dişçinin olduğu kata gelmemize bakılırsa Barlas adı kesinlikle başıma bela olabilirdi. Diş hekimi Barlas Saygın, benden sanırım üç yaş büyüktü. Ona hiçbir zaman alıcı gözüyle bakmamıştım fakat bakıldığında Eva'nın dediği gibi karizmatik biriydi fakat bu beni ilgilendirmemeliydi. Doktorumdu sonuçta. Doktorla hasta olmazdı. Polikliniğe girdiğim an zaten randevu saatim gelmişti. Asistan bile artık tanıyordu beni bu yüzden bekletmeden odaya girmemi söyledi. Barlas'ın odasını zaten bildiğim için onun yönlendirmesine gerek kalmadan kapısına doğru ilerledim. Eva da beni beklemeye alışık olduğu için bekleme odasına doğru gitti.

Odanın kapısını bir kez tıklattıktan sonra yavaşça araladım fakat gördüğüm kadarıyla görüşüme düşen masasında onu göremedim. Tamamen açtığımda ise biraz ileride, dişçi koltuğunun önünde, üstünde siyah önlüğüyle birisini görmüştüm fakat bu kişinin Barlas olduğunu sanmıyordum çünkü onun saçları siyaha yakın koyu tutamları olan kıvırcık bir modelken, önlüğü hep hâkî yeşil olurdu. Fakat karşımdaki bana sırtı dönük kişinin ense tıraşı üçe vurulmuş saça ait ve kumral tonlarındaydı. Bu ense tıraşı tanıdık geliyordu hatta. Geldiğimi belli etmek ister gibi sertçe kapıyı kapattığımda yavaşça bana döndü.

Bana döner dönmez gözlerimin gördüğü kişi dün gece o kalabalığa rağmen gözlerimi bulan gözlerin sahibi, Hazar Cihangir Soykan oldu.

Bir dakika. Ne alakaydı? Nasıl olabilirdi ki bu? tamam ben yine kapıdaki tabelayı bakmamıştım ama her gün geldiğim yerin tabelasına bakmaya gerek yoktu ki avucumun içi gibi biliyordum bu odanın Barlas'a ait olduğunu. Acaba dün geceye çok mu takılmıştım da hayal görüyordum. Barlas'ın yüzünde onu görmem pek de mantıklı değildi. Ne oluyordu burada?

"Bir dakika," dedim şaşkınlık içinde. Dilim tutulmuştu sanki ne diyeceğimi bilemeden odanın içine doğru bir adım attım. "Sen..."

"Aynen," dedi sadece. *Aynen mi?* Bu kadar basit miydi yani? Belli ki basitti çünkü şaşkınlık içinde kalan bana sırtını dönmüş ve tedavi için gerekecek daha ambalajında olan malzemeleri yavaşça çıkarmaya konulmuştu. Bu adam nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu ve benim bu adam söz konusu olunca aklımdan neden hep soru cümleleri geçiyordu? Sinir bozucu bir durumdu artık bu yaşanan. "Şikâyetiniz nedir?"

"Sen," dedim fevri bir sesle. Sanki takılı kalmış bir saat gibiydim tam şu an. "Sen ne alaka?"

Yavaşça bana doğru döndüğünde yüzünde yine o umursamaz, duygulardan yoksun bakış vardı. Bir an karanlığın buna neden olduğunu düşünmüştüm ama hayır bu ifade onun makyajıydı. "Anlamadım?"

"Dün gece yaşanmamış gibi mi davranacaksın?" diye sordum ona doğru bir adım daha atarken. "Sence içinde olduğumuz durum garip değil mi?"

"Dün gece içmedim diye hatırlıyorum," dedi tek kaşı havada. "Ve en son tek uyuyordum. Öyle umuyorum daha doğrusu."

"Ben de dün gece kafana darbe almadın diye hatırlıyorum."

"Daha doğrusu darbe almadım," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Dün gecenin lafını açacaksan bu da önemli bir detay."

"Her Neyse," dedim sinirle. "Kan kaybı da hafıza kaybına neden olamayacağına göre beni gayet hatırlıyorsun."

İfadesinde bir an bile değişim olmamıştı. İnsan hiç mi bir duygu belirtisi göstermezdi? Sadece oflamıştı birkaç saniye. Ardından arkasında koltuğun başına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi ve dövmeleri şimdi daha net bir halde önümdeydi. "Dün gece için sana teşekkür ettim. Şimdi doktorun olarak karşındayım. Yeterince açıksa şikayetini öğrenebilir miyim?"

"Öğrenemezsin," dedim inatla. "Sen benim doktorum değilsin."

Cevabıma karşı sadece omuz silkti. "Barlas önümüzdeki iki hafta yok. O olmadığı sürece ben senin doktorunum yok diyorsan da sen bilirsin."

"Doktor mu?" diye sordum ağzımdan çıkan şaşkınlıkla karışık küstah kahkahaya engel olamazken. "Hangi doktor gece kırdığı dişleri gündüz toplar ki?"

Dudaklarını büküp dikkatle yüzüme baktıktan sonra, "Senin dişini kırmadım," dedi. Beklediğim bir cevap olmadığı için sadece afallamış ve yüzüne bakakalmıştım. Bunun umurunda olmadığından emindim çünkü tekrar işine dönmüştü. "Şimdi...Şikâyetin nedir?"

"Nesin sen şikâyet kutusu mu?" diye sordum bir hiddetle. "Dakika başı papağan gibi bunu soruyorsun."

"Doktorum. Yeterli mi?"

"Aynı zamanda dövüşçü," diyerek ekledim. "Doktor ve dövüşçü. Çok absürt. Dağıttığım gibi toplarım demeye mi çalışıyorsun?"

"Yaptıklarımın sorumluluğunu almayı severim evet." Malzemelerimi çıkardığı eldivenlerini elinden çıkardığında dövmelerinin ellerine kadar uzanmadığını fark etmiştim. Bileğinin biraz üstünde bitiyordu. Çok fazla dövme vardı sanırım incelemeden fark edilecek motifler değildi. Ellerini izlerken buldum kendimi fakat yeni bir eldivene uzandığında aceleyle durdurdum onu.

"Boşa takma," dediğimde ilk kez bir duygu belirtisi vardı suratında. Merak. "Dişlerimi bir yabancıya emanet edemem. Barlas'ı bekleyeceğim."

Merak duygusunun getirdiği o alık bakış yavaşça kaybolurken kaşlarını çatmıştı bu sefer. "Eyvallah sen bilirsin de Barlas babanın oğlu mu?"

"En azından ne olduğu belli," dedim taviz vermeyen tavrımı sürdürmeye zorlarken kendimi. "Geceleri dış kırmadığından eminim."

"Diş hekimleri illaki diş kırıyordur. Takıldığın nokta bu mu?"

Gözlerimi kısarken, "Eminim hiçbir doktor senin gibi kaçak kafes dövüşlerinin sahibi olup, arada bir dövüşürken kırmıyordur," demiş bulundum.

"Fark eder mi?" diye sordu yüzüme dik dik bakarken. "Sonuçta kırılıyor."

"Sana kalırsa o zaman Azazel'de mabettir," diyerek dalgaya aldım onu. Ondan bir adım uzaklaşıp omuzuma attığım çantamın askısını sımsıkı tutuyordum. Sanki karşımda bir hırsız varmış gibi böyle tetikte durmam hem komik hem de sinir bozucuydu. İlk defa bir yabancıyla bu kadar restleşiyordum ve beni bu duruma itenin ne olduğunu çözemiyordum.

"Herkesin mabedi kendine." Takmak için aldığı eldivenleri avucunun içinde iyice buruşturup önündeki koltuğa fırlatırcasına attı. Ardından bir eliyle önünde koltuğu gösterdi. "Eğer tedavi olacaksan buyur." Ardından bakışları üzerimde kalırken eli arkamdaki kapıyı işaret etmişti. "Ama yok diyorsan da. Buyur."

Onunla daha fazla dalaşa girmemin yararı yoktu. Üstelik bu sefer üstü kapalı bir şekilde bana siktir git demişti resmen. Daha ne diyebilirdim ki? O siktir gitsindi çok rahatsızsa. Resmen iç sesimde bile küfredemeyen ben ona ağız dolusu sövecek kıvama gelmiştim. Regl mi olacaktım acaba? Ondan olabilirdi bence sinirim yoksa ben dünyanın en sakin insanlarından biriydim. Yine sakinliğimi koruyacak ve bu odadan çıkacaktım. Kapı koluna elimi atışım pek sakin değildi ama bir

sonraki adımda sakin olabilirdim. Hayır olamazdım kapıyı çok şiddetli açmıştım çünkü.

Arkamdaki kişiyi umursamadan odadan bir adım dışarı çıktığım anda karşımda Doğanay ve Eva'yı görmemle kısa çaplı bir şaşkınlık yaşadım ve sinirimi unuttum. "Doğanay?" İkisi aynı anda bana dönmüşlerdi sesimle. Onların çoğu zaman aynı hareketleri yapmaları ya da aynı tepkileri vermeleri gözüme çok tatlı geliyordu. "Eva?"

Eva bana bakmak yerine omuzumdan arkama doğru bakmıştı. "Hazar Cihangir?"

"Belçin?" dedi Doğanay.

"Yoklama almamız bittiyse," diye homurdandım sinirle. "Neden buradasın acaba?"

Hazar Cihangir Soykan cümlem biter bitmez yanımdaki varlığını kolunu omzuma sürtmesiyle belli etmişti. Kısacık bir teması bile parmak uçlarıma kadar ürpermeme yeterli olabiliyorken, sinirle bir adım yana doğru kayarak uzaklaştım ondan. Zihnimin içinde varlığını buz kütlesi olarak belirlediğimdendi belki de onun dokunuşunun beni ürpertmesi. Ondan uzaklaşıp göz ucuyla baktığımda sadece önüne baktığını görmemle kaçırdım ben de gözlerimi.

Eva'ya giden bakışlarım onun şüpheli bakışlarının merceği altında olduğumu görmemi sağladı. Gözlerini iyice kıstı, durum kontrolu yaptı. Ardından yeterli gelmedi sanırım boş verip Hazar Cihangir'e dönmeyi tercih etti. "Geçmiş olsun," dedi. "Senin de mi dişin ağrıyordu?"

"Eva adamın üstünde üniforma var," dedim hayretler içinde.

"Evet yakışmış," dedi Eva onu incelerken. "Da ne yapayım bu bilgiyi ben?"

Doğanay sevgilisinin tepkisi karşısında bıyık altından gülümserken bir elini onun beline doğru atmıştı. "Güzelim Üniformayı kimler giyer?"

Eva sorusuyla yüzünü buruştururken ona yaslanmıştı. "Şu an Hazar Cihangir giymiş işte."

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Hazar Cihangir bir elini ona doğru uzatırken. "Birkaç gün Barlas'ın yerine bakacak doktor, aynı zamanda Doğanay'ın yakın arkadaşı Hazar Cihangir ben."

Eva bir an duyduğunu idrak edememiş gibi yaslandığı bedenden ayrılıp şaşkınlıkla bize bakıyordu. Gözleri kadar ağzının da açık olması şu an fazlasıyla komikti fakat gülmemeye zorladım kendimi. Gözlerini kıstı ve sadece yanımdaki adama baktı. "Nasıl yani?" diye sordu. "Sen doktor musun?"

"Doktor olmam yasaktı da bir bana mı haber verilmedi," dedi imayla Hazar Cihangir. "Evet doktorum. Diş hekimiyim ben."

"Ay özür dilerim ben..." Doğanay'a döndüğünde onun gülüyor olmasıyla bu sefer bana doğru baktı. Ben omuz silkince de tekrar Hazar Cihangir'e dönmekte buldu çareyi. "Ben özür dilerim hiç beklemiyordum böyle bir şey şaşırdım o yüzden."

"Eyvallah," dedi Hazar Cihangir sadece. Sesinin tonları vardı ve eyvallah derken hep bir anlamı değişiyordu. Dün eyvallah derken teşekkür ettiğini anlamıştım ama şimdi eyvallah derken daha çok alınmış gibiydi. "Tanıştığıma memnun oldum ama. Umarım bir ömür mutlu olursunuz."

"Aslında biz bir yedi yıldır mutluyuz ama sen buralarda olmadığın için pek bilmiyorsun tabii." Şaşkınlıktan sıyrılan Eva gerçek yüzünü ortaya çıkarıyordu. "Umarım düğünümüzde olursun da görürsün."

"Artık buralardayım," dedi o da aynı alaycı tavırla. "Elbet görürüm."

"Bir kahve içelim diyecektim ama emlakçı bekliyor ama mutlaka içelim tamam mı?" diye sordu hevesle. "İyice tanışmış oluruz."

"Başka zamana sözüm olsun zaten benim de mekâna geçmem gerekiyor." Ardından bana doğru döndü. Neden bana doğru dönüyordu ki, ne alakaydı şimdi? "Başka bir şey?"

"Ne gibi?" diye sordum tek kaşımı kaldırırken. Neden sorduğuna anlam verememiştim. "Su mu dökeyim arkanızdan?"

"Belçin," dedi Eva hafif uyarır bir tonda. Ona doğru döndüğümde iki kaşını da havaya doğru kaldırarak bana susmam için mesaj veriyordu ayrıca. "Sen de eve geçiyorsun değil mi?"

Olabildiğince ilgisiz bir tavırla baktım onlara. "Aynen."

"O zaman Hazar Cihangir bıraksın seni." Nabız ölçmek ister gibi bana doğru konuşuyor ama göz ucuyla ona bakıyordu. Doğanay, sevgilisinin sözleri karşısında kaşlarını çatıp ona bakarken, Hazar Cihangir ise bana doğru dönmüştü. Bana bakacağını anlamamla hızla önüme doğru dönerken ben de öfke dolu bakışlarımı Eva'ya doğru tuttum. "Sonuçta aynı yere gidiyorsunuz şimdi taksi beklemekle neden uğraşasın? Benim de aklım sende kalmaz bu sıcakta."

"Ne alaka?" diye sordum öfkeyle. "Gerek yok böyle bir şeye. Zahmet vermeyelim hiç."

"Kafamın üstünde yolculuk etmeyeceksen pek bir zahmet yok," dedi önüne doğru dönerken. "Sıkıntı yok yani."

"Olsun gerek yok."

Eva'nın dirseğini sert bir şekilde ittirerek Doğanay'ı dürtmesiyle, "Eva haklı aslında," cevabı gecikmemişti. "Aynı yere gidiyorsunuz sonuçta. Bence Hazar bıraksın seni bu sıcakta bekleme taksiyi."

"Fizan'dan mı geliyor taksi arkadaşlar. Abartmayalım." Yüzümde bir tebessüm vardı ama bu tamamen sinirdendi. Çaktırmamaya çalışıyordum bir şeyleri. "Kendisinin belki işi vardır."

"İşim yok direkt geçeceğim," dedikten sonra bir elini Doğanay'a uzattı. Sanırım anlaşmış olacaklar ki Doğanay arabanın anahtarlarını ona uzattı. "Aşağıda bekliyorum."

Bizim bir şey dememizi beklemeden çıkışa yöneldiğinde bakışlarım sadece Eva'nın üstünde kaldı. O da dikkatle bana bakıyordu ve

Doğanay bizi çözdüğü için yanımızda kalmak yerine arkadaşının peşinden gitti. Yine ne işler çeviriyordu ya da aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama bu sefer o tarz bir şeyin altında kalmak istediğimi sanmıyordum. Bu yüzden ona doğru bir adım atıp kolunu çimdikledim.

"Darya!" diye bağırdı acıyla elini çimdiklediğim yere götürürken. Bu sefer elinin üstüne vurdum. "Ne var be!"

"Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?" Sıktığım dişlerimin arasından söylenirken etrafıma bakındım. Asistanla göz göze gelmek beni utandırmıştı tam şu an. Bu yüzden onun kolundan tutup ben de çıkışa doğru yöneldim. "Ne geçiyor aklından?"

"Ne geçecek aklımdan?" diye homurdandı yüzüme doğru. "Alt tarafı aynı yere gidiyorsunuz seni de bıraksın istedim. Hata mı yaptım?"

"Bir yabancının arabasına binme mi istiyorsun?"

"Yabancı değil ki," dedi sitem dolu bir sesle. "Doğanay'ın arkadaşı o."

"Adını bile daha dün öğrendiğin arkadaşı." Bu sefer merdivenlerden inmek istemediğim için onu kolundan tutup asansöre doğru sürüklemiştim fakat arızalı yazısıyla sert bir soluk verdim. "Sabır Allah'ım."

"Neden bu kadar tepki veriyorsun ki?" diye sorduğunda onun kolunu bırakıp merdivenlere doğru yönelmiştim. Arkamdan konuşmaya devam ediyordu. "Doğanay'ın güvendiği, güvenini kazandığı, ekmeğini paylaştığı arkadaşı o. Hem eyvallah falan diyor belli ki harbi çocuk. Ne zarar gelecek ki?"

Bahanesi karşısında gözlerimi devirmemle bugün kaçıncı kez devirdiğimi sayamayacağım bir hale geldim. "Oldu Eva her eyvallah diyene harbi diyerek güvenelim mi?"

"Neden bu kadar fevrisin ki?" diye sordu yüksek bir sesle. "Yoksa aklım kayar, hoşlanırım korkusu mu sardı seni? Doğru söyle bunca yıldır ketum olma sebebin aklının hemen çelineceğini bildiğinden mi?"

Bir hiddetle ona doğru döndüm. Resmen kulaklarımdan alev çıkacak bir kıvama getirmişti sinirimi. "Ne alakası var!?"

"Alakası yoksa paşalar gibi bin arabaya git eve." İnatçı tavrını ilk kez bana karşı bu kadar sürdürüyordu. "Neden zorluk çıkarıyorsun ki kendine?"

Bugün tüm evren birleşmiş bana destek vermemek için anlaşmış gibiydi. Gerçi benim onlara uyma zorunluluğum yoktu ama bir gerçek vardı ki eğer aile üyelerinizle daha yakınsanız bazı şeylerde iki kez düşünmeli, istemediğiniz ikinci şıkkı yapmak için yapmış olmak zorundasınızdır. Onların çenesinden kurtulmanın, kalan ömrünüzü daha rahat yaşamanın tek yolu bundan geçmektedir. Bu yüzden o arabaya Eva annemlere anlatmasın diye binecek, onların şüphelerini üstüme çekmeyecektim. İçimdeki ses bu dediğime gülse de aldırmayacaktım.

İş merkezinden çıktığımızda Doğanay ve Hazar Cihangir'in, Eva'nın arabasının önünde sigara içiyor olduklarını görmüştük. Doğanay bize doğru bakarken arkadaşının sırtı bize dönük olduğundan geldiğimizi görmemişti. "Ee son kararınız nedir?" diye sordu Doğanay dikkatle bize bakarken. Bu durumdan dolayı Eva'yı ne kadar boğmak istesem de ses çıkarmadan onlara doğru ilerleyince cevabımı zaten anlamışlardı. Bu yüzden Doğanay Eva'nın arabasının hemen arkasında kalan siyah Maserati'ye doğru ilerleyip benim için kapısını açtı.

Hazar Cihangir ile göz göze gelmeyi zerre istemediğim için kollarımı göğsümde birleştirip benim için açtığı kapıya doğru ilerledim ve bindim. Saniyeler sonra o da sürücü koltuğunda yerini almıştı.

Kemerimi takarken istemsizce onu buldu bakışlarım. Çok dikkatli bakamıyordum ama çünkü fark ederse rezil olurdum düşüncesi geçiyordu içimden. Tanıdık bir yüzü yoktu hatta ona baktığımda yabancı olduğunu o kadar hissediyordum ki rahatsızlığımın artıyordu.

Ben kemerimi takar takmaz Eva önümüzden çekilince öyle fevri bir hareketle kırmıştı ki direksiyonu kemerim olmasa yana doğru kayabilirdim. Sanki bana dediği şeyi kanıtlamak istiyormuş gibi böyle bir şova girmiş olabildiğini düşündüm. En azından yarım saatten fazla

olmayacaktım yanında. Hele bu hızla ilerlerse daha az bile sürebilirdi. Ayrıca benimle konuşmaya zerre hevesli olmadığı içinde bu yolu en az sıkıntıyla bitirebileceğimi düşünmüştüm içten içe.

Ara sokaktan çıkıp anayola girdiği anda yola daha çok odaklandığı düşüncesiyle başımı tamamen ona doğru çevirmeden, olabildiğince göz ucuyla ona baktım. Üstünde ne zaman değiştirdiğini bilmediğim siyah bir tişört vardı. Tişörtün gövde kısmı biraz bolmuş gibi dursa da kol kısmı sımsıkıydı. Dövmeleriyle bir bütünmüş gibi duruyordu hatta. Acaba dövmelerinin bir anlamı var mıydı? Gözlerinden, dudağındaki düz çizgiye kadar her şeyin bir anlamı varmış gibi hissettirecek kadar ıssız geliyordu bana. Belki de yüz yapısındandı çünkü elmacık kemikleri daha belirgin kalıp yanağından çenesine kadar uzanan o boşluğun içe göçük durmasını sağlıyordu. Sert kemikli bir yüzü vardı.

Yoldan kısa bir an gözünü ayıracağını hissedince hemen önüme döndüm. Ona yakalanıp yakalanmadığımdan emin değildim fakat aldığı derin nefes iç çeker gibiydi. Dakikalar sonra araba durunca önüme doğru dönmüş, kırmızı ışıkta durduğumuzu görmüştüm. Bir şey diyesim gelmişti ama o kadar konuşmuyordu ki o yanında geveze durmaktan korkmuştum. "Camları açsam sıkıntı olur mu?"

Bir an bana sorup sormadığı konusunda tereddütte kaldım. Arabada kimse yoktu sonuçta elbette bana soruyordu. "Hayır sorun yok."

Sadece başıyla beni onayladıktan sonra arabanın klimalarını kapatıp camlarını açmıştı. Ilık hava şu klimalardan daha iyi hissettiriyordu bana. En azından ölüm sessizliğine dışarının sesi karışacaktı. İkimiz de tamamen önümüze bakarken o parmaklarını çıtlatıyordu, ben ise sadece kollarımı göğsümde birleştirmiş yüzümü buruşturuyordum. Aniden arabanın içine dolan başka bir insan sesiyle yerimde sıçrar gibi oldum.

"Abi yengeye gül almaz mısın?" Ses küçük bir erkek çocuğuna ait gibiydi. Yavaşça o yöne baktığımda tahmini bir on yaşlarında esmer bir çocuğun elinde üç buket gülle arabaya doğru eğilmiş olduğunu gördüm. Gülleri kurdeleyle bir arada tutmuştu. Toplasak zaten dört beş gül anca vardı.

"Ben yenge de—"

Sözümün yarıda kesilmesini sağlayan, "Ne kadar tanesi?" diye sorması oldu. Açıkçası onun düzeltmesini ya da çocuğu umursamayacak olmasını beklemedim diyemezdim. Biraz ketum biri gibi duruyordu çünkü.

"Yüz elli lira abi," dedi çocuk bir hevesle. Bu sıcağın altında, saatlerdir belki de harçlığı için çabalıyordu. Keşke tüm çocukları koruma altına alıp, onlara sonsuz fırsatlar verebilseydim.

İlk defa gerçek bir tebessüm gördüm yüzünde. Tam da değildi aslında sadece dudağının köşesi kıvrılmıştı ama bu bile bir şeydi. "Bunlar son mu?"

Esmer çocuk üç buketi de havaya doğru kaldırıp ona gösterirken kocaman gülümsedi. "Son abi."

"Ver bakalım hepsini," dediğinde en az çocuk kadar ben de şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordum. O elbette görmüyordu çünkü cebine doğru uzanıp para çıkarmakla meşguldü. İstemsizce bakışlarım ellerine düştüğünde altı tane iki yüzlüğünü çıkarıp katladığını gördüm. Ardından tekrar çiçekçi çocuğa doğru döndü. "Al bakalım bunu."

Çocuk parayı görür görmez gözlerini sonuna kadar açtı. Hem çok şaşkındı hem de mahcup. Yine de kanatları olsa uçacakmış gibi bir coşkuda olması her şeye değerdi. "Abi bu çok fazla ama."

"Olsun aslanım," dedi düz bir sesle. Onu utandırmak istemiyor gibi dikkatliydi. "Çiçekleri de bugünlük işin bitti eve geçeceksin saydığımdan alıyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık abi," dedi sevinçle. Ardından bir bana bir ona baktı. "Çok sağ ol abi. Allah bir ömür mutlu mesut etsin yengeyle sizi İnşallah."

"Ben yenge değilim," dedim hazır fırsat bulmuşken. "Beni edecekse başkasıyla etsin tabii."

Söylediklerim ben dışında kimsenin umurunda değilmiş gibiydi. "Olsun yenge benim güllerim erosun oku gibidir," dedi gülleri bize doğru uzatırken. "Yakında mutlu da mesut da olursunuz. Merak etme sen."

"Yeşil ışık yandı hadi millet saldıracak şimdi bize sonra biz de darma ve dağınık olacağız oğlum." Çocuğa laf yetiştirirken bir yandan da aldığı gülleri benim kucağıma bırakmıştı. O an ona ne yaptığını bile sormama izin vermeden tekrar çocuğa hitaben konuştu. "Dikkatli geç yolun kenarına gezme buralarda hadi." Çocuk ona parlayan gözlerle baka baka yolun kenarına giderken birkaç korna sesi nedeniyle o da gaza basmıştı. Kucağımdaki güllerle sinirden aynı renk olan yüzümü ona doğru çevirip baktım. Hissetmişti sanırım. "Küçücük çocuğa geçip yengen değil cart curt konuşması yapmadım diye kusura bakmazsın artık."

"Bakarım bir daha olmasın," dedim hırsla gülleri onun kucağına bırakırken. "Bunları da al kime veriyorsan ver."

"Verebileceğim biri yok," dedi bir an olsun bakışlarını yoldan ayırmazken. Tek eliyle arabayı kullanmak onun için avantajdı ki gülleri tekrar kucağıma bıraktı bana bakmadan.

"Bu benim sorunum değil." Tekrar onun kucağına bıraktım. "Şans öpücüğü için gelenlerden birine ver o zaman."

Güller bir kez daha benim kucağıma döndü. "Hayatımı siksinler diye mi?"

"Ne terbiyesizsin ya," diye çıkıştım yüzümdeki tiksinti dolu bakışla. Şans öpücüğü mevzusunun gerçek oluşu da midemi bulandırmaya yetmişti aslında. Öyle bir şey var mıydı gerçekten? Yani kızlarla şans öpücüğü diye dudaklarını birleştirmek...İğrenç. "Ay iğrenç. Hem bana niye veriyorsun o zaman? Benim yapamayacağımdan emin olduğun için mi?"

Cevabı oldukça netti, "Hayır."

"O zaman?"

"Bilmem," dedi sadece. Sanki kaçış yolu eyvallah ya da bilmem demekmiş gibi geliyordu. "Sana veriyorum işte. Neden uzatıyorsun?"

"Ben senden gül istedim mi?" diye sordum ters bir sesle. "Verme bana da. Bir de uzatıyormuşum. Al da uzamasın o zaman. Dudağından öpen gülünden de verir. Kasma bu kadar."

"Dudak ne alaka şimdi?" diye sordu sert bir sesle. Normalde sakin ve kışkırtıcı tonda çıkan sesi şimdi oldukça sinirle düşmüştü aramıza. "Hem bu tarz şeylerden hoşlanmaz mısınız siz?"

"Hoşlanırız." Bakışlarım yavaşça güllere doğru düştü. Başkasından almış olsam da aynı tepkiyi verir miydim acaba? Kimin aldığı önemliydi elbette ama onun vermesinin tamamen sinir taşıdığını hissetmek de tuhaftı. "Ama kimin verdiği de önemli."

"On yaşında bir velet."

"Hayır sen verdin," dedim anında. "O sadece satıyordu."

"Tamam."

"Ne tamam?" Sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. Etrafa bakındığım sırada siteye girmiş olduğumuzu fark etmemle ise, "Köşede indir beni," dedim. "Al güllerini de."

"Gülleri arabada tutmayacağım. Çürük çiçek kokmasını istemiyorum ya alırsın ya da indikten sonra arkandan atarım." Arkamdan atarsa çıkacak rezilliği düşünmek bile kucağımdaki gülleri sıkı sıkı tutmam için yeterli olmuştu. Dişlerimin arasından sert bir soluk verdikten sonra çıkmak için yeltendim. "Görüşmek üzere o zaman."

"Görüşmek üzere mi?" Hızla ona doğru döndüğüm için bir kez daha oturduğum koltuğa sinmek zorunda kalmıştım. "Görüşeceğimizi düşündüren nedir."

"İkidir tesadüf bizi görüştürüyor." Hafif yan dönerken bir elini hala direksiyonda tutuyordu. Yüzünde muzip bir ifade olması, kendine güveni sinir bozucu geliyordu bana. "Üçüncü de olur elbet."

"Olmaz elbet," dedim sinirle. "Allah korusun."

Ona meydan okumam sanki hoşuna gidiyormuş gibi sırıtarak baktı bana. "Korumazsa senden dördün sözünü alırım o zaman."

"Üçüncü hele bir olsun dördün sözünü direkt ben vereceğim sana merak etme."

"Eyvallah."

"Asıl sana eyvallah." Onunla daha fazla herhangi bir dalaşa girmemek için bu kez sesini bile duymayacağım bir şekilde hızla indim arabasından.

Resmen gündüz vakti bir yabancının arabasından ellerimde güllerle çıkıyordum. Annemler için göbek atmalık, zurna davul çalmalık bir olaydı fakat benim için tamamen utanç kaynağıydı. Mesela bu çiçeklerle eve nasıl gidecektim ki ben? Bir bahane bulup sıvışmam ve odama kaçmam gerekiyordu. Hızlı adımlarımı sadece ayaklarıma bakarak atmam ne kadar başımı döndürmüş olsa da sonunda evime vardığımda direkt anahtarımla kapıyı açıp mutfağa doğru yöneldim. Arka taraf daha fazla estiği için annemler hep orada takılırlardı.

Tahminlerim yanlış çıkmamıştı. Mutfak masasında kahve içen üçlüyü görmemle sessizce yanlarına doğru gittim ve elimdeki gülleri masaya koydum. "Reçel yaparsınız," dedim hızlıca. Üçü korkuyla yerlerinde sıçrayıp daha sonra bakışlarını bana doğru kaldırdıkları anda, "Anneanne Doğanay'ın kuzenini arar mısın? Akşam yedide orada olacağım," diyerek bana soru sormalarına bile müsaade etmeden mutfaktan kaçtım.

"Belçin Darya!" diye bağırdı annem arkamdan. "Ne oluyor şimdi?"

"Çiçekçi çocuğun harçlığı çıksın diye aldım işte." Yalan değildi sonuçta. Biraz yalandı sanki ama birazsa hiç olmamış sayabilirdik. "Reçel yapar yersiniz. Şimdi hazırlanmam lazım."

"Sen ciddi misin?" diye bağırdı bu sefer anneannem. "Cidden akşam buluşacak mısın?"

"İstersen buluşmayayım."

"Hemen arıyorum!"

Elbette hemen arardı. Hatta aklı çıkıyordu vazgeçeceğim diye böyle bir riskin altına girer miydi? Girmezdi asla. Hatta önümüzdeki üç saat boyunca hazırlanacağımı düşündüklerinden odama bile gelmemişlerdi. Ben ise iki saat boyunca yatağıma uzanmış bugünü düşünerek öfke nöbetleri yaşamış ardından ise zaten bir kere giriştim bu işe bari bitirmeyeyim diyerek üşene üşene banyoya ilerlemiştim. Yaz olduğu için lazere gitmiş olsam bile her banyoya girdiğimde mutlaka ağda ya da jiletle istenmeyen ufak bir tüy bile bırakmıyordum. Yine kontrolümü yapmış, yazın o ekşi kokusundan arınmak için olabildikçe losyon kullanmış ardından sade bir makyajdan sonra saçlarımı dalgalandırmıştım.

Yazın vazgeçilmezleri olan çiçekli elbiselerimden birini de giydikten sonra Azazel'e kadar yürüyeceğim için sandalet giymeyi tercih ettim. Çantamı da aldıktan sonra bizimkilere sadece el sallayıp, konuşmalarına bile fırsat vermeden kendimi dışarı atmıştım. Anneannem arkamdan söyleniyordu ama pek aldıracağımı sanmıyordum. Bu saatlerde yürümeyi seviyordum. Genelde yanımda Eva olurdu ama hala gelmemişti. Gelse bile tek yürürdüm sonuçta çünkü buluşmaya gidiyordum. Belki de bu buluşma yarardı bana diye kendimi avutarak yürüdüğüm on dakikanın sonunda gelmiş olmanın rahatlığıyla restoran kapısına doğru ilerledim.

Buraya en son gelişim aklıma gelince istemsizce yanaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Dün barında şimdi restoranında. Bir de üstüme yapsalardı burayı tam olurdu. Bir de kimse yoktu etrafta. Bugün kapalıyken sadece benim için açık tutmuş olamazlardı değil mi? koskoca yerdi sonuçta. Kapısındaki güvenlik bana doğru bir adım atıp gülümsedi. "Belçin Darya Tekin?" Başımı yavaşça sallayıp onu onaylamamla bir eliyle yukarı kata çıkan merdivenleri gösterdi. "Buyrun efendim. Arkadaşlarımız size yardımcı olacaklardır."

"Teşekkür ederim. Kolay gelsin," dedikten sonra hiç beklemeden merdivenlere doğru yöneldim. Bar kısmına bir kere giden insan,

merdivenlerinin bile alttan sarı ışıklandırma sistemine sahip olması karşısında bir afallamadan edemiyordu. Bir yerin bu kadar aydınlıkken diğerinin de bir o kadar karanlık olmasını iyi dengelemişlerdi aslında. Yine de asıl patronunu öğrendiğim için övmek istemiyordum. Hatta çalışanlarının da patronları gibi oldukça az konuşuyorlardı.

Yukarı kata çıktığım an beni sadece başlarıyla selamlamışlar ardından rezervasyon masamıza doğru yönlendirmişlerdi. İlk defa restoran katına çıkmıyordum ama yine de büyülenmiş gibi etrafı izlemeden edemedim. Aslında buranın albenisi kullandıkları motiflerden geliyordu. Sanki Roma'daymış hissi veren bu mekânın yemek katında toplasak sadece yedi masa vardı. Bir üst katının aile yemekleri gibi büyük organizasyonlar için olduğunu duymuştum. Tam ortada bizim için ayrılmış masada sırtım girişe dönük olacak şekilde oturduktan sonra garson bana yemekten önce bir şeyler içip içmeyeceğimi sormuştu. Onaylamamla gelen şey şarap oldu.

Erken geldiğimi düşünmüyordum. Tam zamanında gelmiştim fakat ortalıkta kimse yoktu. Belki birkaç dakika gecikir diye diye yirmi dakikayı tek başıma geçirince de umudum hiç kalmamıştı. Şarap şişesinin neredeyse dibini görecektim ve bunu tek başıma yapmıştım. Karşımdaki kişi sorumsuz muydu yoksa beni mi ekmişti? Her durumda bu gecenin sonu hüsran olacaktı. İnancımı toplar diye umduğum geceden daha beter halde çıkmaya çok takındım. Üstelik çok da sıkılmıştım.

Yalnız geçen dakikalardan sonra sandalyeme uygulanan bir güç hissetmemle kalbim heyecanla atmaya başladı. Derin bir nefes aldığımda içime çektiğim koku bana oldukça tanıdık, nedense kalbimin kafesinden çıkıp önümdeki tabağa düşmesini sağlayacak kadar heyecan vericiydi. Ona dönmedim. Sadece bekledim, saniyeler sonra sıcak nefesini kulaklarımda hissettim.

"Ekildin mi, Belçin Darya?" diye sordu kısık bir sesle. "Sen ekildin ve ben de üçüncü kez önüne mi biçildim?"

Üçüncü kez dedi vurgulu bir tonda. Dördünce seferin olacağından emin olmanın verdiği güçle.

♟

Umarım severek okumuşsunuzdur. Görüşlerinizi benimle paylaşmayı unutmayın lütfen.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere, sağlıcakla kalın!

3. YAZ YAĞMURU

Herkese merhaba Azazel sakinlerii. Umarım güzel bir hafta geçirmişsinizdir de bizim de bölümümüzle buna bir katkımız olur...

Oy vermeyi ve satır aralarında yorum yapmayı unutmayalım lütfen. Benim için en keyifli an sizin yorumlarınızı okumak.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Bölüm 3: *YAZ YAĞMURU*

"Tesadüfün üç kurşunu vardır. İlk ikisinden kaçsan bile üçüncüsü tarafından vuruluyorsan, kaderin orada yeniden yazılıyordur. Bazen isabet eden bir kurşun, sıyıran iki kurşunun açabileceği darbeden fazlasını tek seferde açıp, hiç edebilir emeklerini ve kaderin doğan güneşi yakabilir tenini."

Bazen bazı kitaplardaki cümlelerin haklılığı altında ezilirdiniz aynı zamanda bazen bu cümlelerin haklı olmadıklarını, saçmalık olduklarını düşündüğünüz an haklı çıkmaları karşısında ilk şıktan daha çok ezilirdiniz. Sanki sandalyede oturan ben değilmişim de benim üstüme bir ağırlık çökmüş gibi yerimde kalırken bu tanıdık sesin, tanıdık gelmesinin öfkesi beynime doğru bir ateş olup yükseliyordu. Nasıl bir oyundu bu? Dünden beri nereye çevirsem başımı orada beliriyordu.

"Ekildin mi, Belçin Darya?" diye sormuştu kısık bir sesle. "Sen ekildin ve ben de üçüncü kez önüne mi biçildim?"

"Çiçekler ekilir buğdaylar biçilir," dedim sinirle sözleri aklıma gelince. Yabancılarla bir sorunum yoktu ama bir yabancı, sürekli karşıma çıkıyorsa ve bana verdiği enerji tamamen siyahtan oluşuyorsa sorundu. Üstelik ekilen ve biçilen mevzusunun da saçmalık olduğunu düşünüyordum. "Buğday tam da sana göre bir benzetme olurdu."

"Çiçek de sana göre mi o zaman? Bana uyar." Muzip sesi sinirimi daha da hoplatınca sandalyemi geriye doğru iterek ayağa kalkmayı hedefledim fakat direkt arkamda oluşunu hesaba katmadığım için sandalyenin onun kasığına değmesine engel olamadım. Sanki o darbeyi yememiş gibi elleri cebinde geriye doğru çekilmiş, o sinir bozucu sırıtmayı bir an olsun dudaklarından silmemişti. "Buğday daha işlevlidir ama haberin olsun."

"Metaforlarını kendine sakla," diye homurdandım sinirle ona bakarken. "Ne işin var senin burada?"

"Mekânın sahibi benim, unuttun mu?" Cevabıyla kendime sinir olmadan edememiştim. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyordum ben? Elbette böyle gıcık birinden sadece böyle bir cevap çıkardı. Benim bu konuda tecrübeli olmam lazımdı kesinlikle. Sonuçta bir daha karşılaşmam dediğim adamla karşılaşmak zorunda kalmışsam, devamının da olacağı açıktı.

Gözlerimi kısarken sahte bir samimiyetle gülümsedim ona. "Unutmak istesek bile unutturmuyorsun bu konuda endişen varsa olmasın ama müşterilerinin randevularını basan bir patronu da ilk kez görüyorum."

"Müşterimin randevusunu basmıyorum ki." Bana bakmadan yanımdan ilerlediğinde dediğinin şaşkınlığı ile bakışlarım onu takip etmişti. Karşımdaki sandalyeye oturmasını beklemiyordum. Buna mı şaşırsam yoksa söylediğine mi anlam versem bilemediğim bir anda cümlesinin devamı geldi. "Kurtarıyorum."

Kurtarıyorum mu demişti o? Ben bir kahraman aradığımı hatırlamıyordum ama sonuçta buraya davet edilmiş ve gelmiştim. Benim bir başkasıyla randevum vardı. Aklıma gelen ihtimal öyle bir huzursuzluk yaymıştı ki içime bu işin sonunda Doğanay ve Eva elimde kalabilirdi sanki. "Anlamadım?"

"Doğanay aradı kuzeninin işi varmış ve sen buradaymışsın sana eşlik etmemi istedi." Son kelimesiyle birlikte omuz silkmesi sanki onun için önemsiz, hatır gönül işinden ibaretmiş mesajı veriyordu. Sanki fazla bile olabilirdi bu cümleye aslında.

"Bir eşlikçiye ihtiyacım yok," derken masanın sağ tarafına bıraktığım çantama doğru uzandım. Bir randevu daha benim için hayal kırıklığı içinde bitmişti. Bu sorun değildi ama karşımdaki kişinin ağzına sakız olacak bir durum yaşanması sanırım daha çok takıldığım nokta olmuştu. Şaşırıyordum artık kendime. "Teşekkür ederim. Sana iyi eğlenceler."

Ona hızla sırtımı döndüğüm an arkamdan sesi yükseldi. "Şaşırmadım. Senin gibi bir korkağın karşıma oturmasını beklemiyordum zaten."

Bir hiddetle ona dönmekten alıkoyamadım kendimi. Manipüle olmaya müsait biri olduğumu biliyordum ama şu an beni manipüle mi ediyordu yoksa ben cidden korkaklık mı ediyordum emin olamamıştım. Eve gittiğim an aileme durumu söylediğimde eminim neden kalmadığımı soracaklardı. Onlara açıklamak istediğimde ise Hazar Cihangir'e sinir olmamın nedeninin kurcalayacaklardı. Eva büyük ihtimal çoktan biliyordu çünkü Doğanay aynı onun gibi çenebazın tekiydi.

"Ne alakası var şimdi?" diye sordum. "Seninle aynı masaya oturmak istememem korkaklık mı?"

"Büyük ihtimal öyle," dedi rahat bir tavırla. "Sonuçta randevuya çıktığın kişi de benim gibi bir yabancıydı."

"Sen yabancı değilsin!" diyerek karşı çıktım. "Son yirmi dört saatte üçüncü kez karşılaşıyorum seninle."

"Ve dördüncü kez de karşılaşacaksın." Elbette verdiğim sözü unutmamıştı. "Dördüncü seferde de yabancı olmamı istemezsin diye düşünerek geldim. Yoksa işim olmazdı."

Histerik bir kıkırtı koptu dudaklarımdan. "Sen dördüncü sefer olsun diye geldin!"

"Hayır eninde sonunda dördüncü olurdu çok uzak kutuplarda değiliz ama olmuşken beni tanı diye geldim."

Alay dolu konuşması niyetini fazlasıyla belli ediyordu. Benimle dalga geçtiğini anlamakta zorlanmıyordum ama ona inanmamak konusunda zorlanıyordum. Diğer yandan onu tanımak da istiyordum. Bu yüzden bu masaya geri dönmek için çok sebebim olduğunu düşünüyordum ama dönersem de kolay görünmekten korkuyordum. "Dün dönüştüğün canavarı görmemiş olsam iyi niyetine inanırdım."

"Ne demişler; *İyilik yap denize at balık bilmezse Halik bilir."*

"İyi denize atsaydın da balık ya da Halik bilseydi o zaman."

"Darya deniz demek, değil mi?" diye sorduğunda istemsizce şaşkın bakışlarım onun yüzünde kalmıştı. Adımın ne anlama geldiğini biliyordu. Darya ve Derya benzerdi aslında tahmin yürütmek zor değildi. Yine de biliyor olması ve dile getirmesi istemsizce ilgimi çekmişti. "Sana attım işte ben de."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Berbat bir mizah anlayışın var."

Dudaklarının kıvrılmasından alaycı küçümsemesi okunuyordu. "Eyvallah."

"Asıl sana eyvallah," dedim sinirle. Bakışlarımı ona kin kusmak yerine incelemek için kullandığımda üzerinde beyaz bir gömlek olduğunu gördüm. Tam yazlık bol, keten gömleğinin üstten birkaç düğmesini açık bıraktığı için göğsüne doğru düşen zincirinin ucundaki yüzüğü görebilmiştim. Sanırım kız arkadaşı vardı ya da kaybettiği biri. Genelde öyle kişiler takardı zincire yüzükleri. Bakışlarım masaya bıraktığı eline doğru kaydığında gümüş saati gözlerimi kamaştırmıştı sanki. O da bu durum hoşuna gitmemiş gibi elini yavaşça su bardağına götürdü ve bardağı aldıktan sonra izlediği yol dudakları oldu. Bakışlarım dudaklarını bulunca kendimi kötü hissetmekten geri duramayıp kaçırdım bakışlarımı.

"Berbat olan başka ne biliyor musun?" diye sorduğunda çantamı sıkıca tutmaktan terleyen ellerimin yarattığı o bunaltıcı hisse aldırmadan merakla ona baktım. Keşke biraz duygularımı gizleyebilseydim ama her şeyi açık ve dorukta yaşamak hobimdi. İşaret parmağıyla beni işaret ederken, "Birinin tepemde dikilmesi," diye söylendi ve ardından bardağın tekte dibini gördü.

Onu gördüğüm an oturan bendim ayakta olan oydu fakat şimdi roller değişmiş o karşımda otururken ben ayakta dikilmiştim. Bu gecenin tam şu an bitmesi gerektiğini düşündüğüm için ayakta, kapıya daha yakın bir konumda duruyordum aslında ama geceyi burada bitirmek cidden istiyor muydum emin değildim. "Gideceğim şimdi," dedim hevesli görünmemek için.

"Senin bileceğin iş." Omuz silkerken bu sefer bakışlarını üstümde tutmuştu. Yaklaşık beş dakikadır bu konumdaydık ve o sık sık gözlerini kaçırmış, masayla ilgilenmiş ya da etrafına bakmıştı. İlk kez benim üstümde tutuyordu. "Ailene berbat giden randevunu anlatmakta başarılar dilerim."

"Bu duruma çok da üzülmüş gibi değilsin," dedim alaycı bir tavırla. "Başarılar dilerken bile umarım başarısız olursun diyor gibisin."

"Kalbi temiz olanda kötü niyeti sadece arayan bulur." Ona bir cevap daha vermem sadece süreci yöneteceği için merdivenlere yönelmek için bir kez daha arkamı döndüm fakat saniyeler içinde kopan gök

gürültüsü sadece ikimizin olduğu bu mekânın içinde bir bomba etkisi yaratacak kadar kuvvetliydi. Şaşkınlıkla sadece uzun siyah camlardan oluşan dış cepheye baktığımda bardaktan boşalarak yağan yağmur ile gözlerim sonuna kadar açıldı.

Yaz yağmuru, hem de bu kadar şiddetli, üstelik ağustos ayında!

Kaderin bir sınırı yok muydu?

Gözlerim yağmur damlalarında takılı kalırken bir noktadan sonra bunun damla olmaktan çıkıp sanki bardaktan boşalan bir su birikintisi olduğunu düşünmeye başlıyordum. Üzerimde sadece çiçekli bir elbise ve sandalet vardı. Buradan eve yürümek on dakikaydı ve yakın bir zamanda durmayacaktı belli ki bu yağmur. Aslında çantamı başıma koysam bir şekilde giderdim fakat sürekli şimşek çakması biraz ürkütücü gelmişti akşam vakti. Eva'yı arasam gelmezdi, arkamdaki adama desem... Diyemezdim.

"Sanırım bu havada gidilmez." Sesi sanki o yağmur damlalarının altında, şimşek sesleriyle kalmışım gibi karmaşık hissettirmişti. "Belki de hiç gidilmez. Kadere karşı gelinmez sonuçta."

"Sen benim kaderim değilsin," dedim sert bir dille ona doğru dönerken. O ise bu çıkışıma yalancı bir kahkaha savurdu fakat yalancı olması karizması karşısında takılamayacağım bir detay oldu. Sesinden daha keyifliydi kahkahasının sesi. Şaşırtıcı bir detaydı.

"Çok şükür ki öyle değilim," dedi kollarını göğsünde birleştirirken. "Ama bu akşamı burada geçirmen belli ki kaderin."

"Şeker değilim erimem."

"Şimşek çakması karşısında erimemek için şeker olmamak sanırım yeterli değil." Beni korkutmak için konuşuyorsa, ne yazık ki başarmıştı çünkü şimşek gerçekten korktuğum bir şeydi. Tam o söylediğinde mekânın içinde mor bir ışık bırakması bile ürpermeme neden oldu. "Seni yemeyeceğim, Belçin Darya. İstesem bile masada çok fazla çeşit var. Sana sıra gelmez."

"Öyle bir şey söylemedim zaten," diyerek karşı savunmada bulundum. "Sadece eve gitmem daha doğru olurdu."

Göz ucuyla ona baktığımda tabağına önündeki mezelerden koymaya başladığını gördüm. Söylediğim zerre umurunda değildi. Sanki öylesine konuşuyormuş gibi, "Kime göre, neye göre?" diye gevelemişti ağzının içinde. Belki de onun taktiği soğukkanlı durarak karşısındakini takıntılı göstermekti. Sonuçta ben kimseye boşu boşuna sinir olmazdım. Olmuşsam bir sebebi vardı.

"Bana göre benim nezdimde," dedim tek nefesle. "Yetmez mi?"

"Sana yetiyorsa bize de bok yemek düşer." Ardından servis kaşıklarından birini havaya doğru kaldırıp bana doğru tuttu. "Kabak çiçeği dolması?"

İstemsizce göz devirdim bir kez daha. Bu gece kayacaktı gözlerim bir daha da onu göremeyecektim. "Zıkkım?"

Elindeki servis kaşığını tabağına doğru indirip omuz silkti. "Bu gecelik tercih etmiyorum."

"Belki de beni sen—"

"Arabamı uzağa park ettim," diyerek cümleme devam etmeme bile izin vermedi. Oysaki ben yapmam dediğim şeyi cesaretimi toplayarak yapmaya çalışmıştım. Sanki inadıma tüm yolları kapatıyordu. Yağmur ise bir an bile durmak bilmiyordu.

"Çalışanlarından—"

Bir kez daha sanki beynimin içini okuyarak devamından eminmiş gibi cümlemi havada asılı bıraktı. "Şu an seni bırakacak bir çalışanım yok."

"Ya da sen beni burada tutmaya çalışıyorsun." Gözlerimi kısarak ona baktığımda o bir elinde bıçak, diğerinde çatal dolmasını kesmeye çalışıyordu. Bana cevap vermemek için olsa gerek kestiği büyük parçayı yavaşça ağzına götürdü ve aynı yavaşlıkta çiğnemeye başladı. Öyle sinir bozucu geliyordu ki şu çabası, boğazlamıyorsam tek sebebi geleceğe

olan inancımdı. Biraz daha camlara yaklaşıp dışarıya baktığımda yağmur damlalarının cama vurduğunda çıkardığı sese odaklandım.

Yağmuru severdim. Yani kitap okuyan herkesin sevdiği şeylerden biri olduğunu düşünüyordum çünkü bazı kitaplar yazar mevsimi betimlemese bile yağmurlu bir havaya aittir ve kahve ile bir köşede okunmayı beklemektedir. Bu düşünce yağmuru daha çok sevmemi sağlamıyor değildi fakat ne kadar yazın doğmuş olsam da kış aylarına karşı bir zaafım vardı sanırım. Yaz yağmurlarının da bereket olduğunu bilmek onu sevmeye yeterliydi.

Kollarımı göğsümde birleştirip tekrar ona döndüğümde bana baktığını görmüştüm. Nedense o bakınca ayakta olmaktan büyük bir rahatsızlık duydum. Utandım belki de çünkü bakışları sanki insanın içinden geçeni okuma yeteneği var gibi derin hissettiriyordu. Bu durum karşısında ayakta durmak bile batınca hızlı adımlarımı az önce oturduğum sandalyeye doğru attım fakat ulaşınca hemen yan oturdum. Kollarımı bir an olsun çözmeden, dışarıya bakıyordum.

Bu birkaç saniye devam etti fakat çok sürmedi. Göz ucuyla ona baktığımda önümdeki tabağa bir tane kabak çiçeği dolması bıraktığını gördüm. Bu ince hareketi karşısında bir kaşım havaya kalkmıştı. O göremezdi çünkü bu incelikleri bana bakmadan bakıyordu. Bir kaşık da havuç tarator koyduktan sonra köşeden duran Adana mı yoksa Urfa mı olduğundan emin olmadığım kebabın yarısını da koymuş ve ardından arkasına yaslanmıştı. "Bizim oraların kebabı."

"Sizin oralar derken?" Sesimi olabildiğince soğuk, ilgisiz tutmaya çalıştım fakat soruyu sormam bile ilgili görünmeme yeterdi sanki. "Nerelisin ki?"

"Adana."

"Adana mı?" Şaşırdığımı belli etmekten geri duramadım. "Senin için yurtdışında diyorlardı."

"Benim için bir şeyler mi diyorlar?" diye sordu yüzündeki muzip sırıtışla birlikte tek kaşını havaya kaldırırken. Yavaşça çatalını

tabağının köşesine bıraktıktan sonra ne zaman doldurduğunu bile fark etmediğim kadehini kavradı ve arkasına doğru yaslandı. Gözlerimin içine baka baka bir yudum şarap aldıktan sonra da kadehi bırakmadı. Hafifçe sallarken konuştu. "Ben yokken buralarda bir şeklim mi olmuş?"

İstemsizce gözlerim onun gözlerinden dudaklarına doğru kaymış ve sanki hipnoz olmuş gibi dalmıştım. Başımı kısa bir iki yana salladığımda salaklığıma öfke duydum. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Nasıl?"

Dudaklarımı büküp doğru tabiri aramaya çalıştım. Konuşması farklıydı ama bir modeli yoktu. Sadece farklıydı. "Bir değişik."

"Bilmem." O da dudaklarını büküp omuz silkmişti. "Model bu."

***Model bu* . Tam ona göre bir cevaptı. Cevabı ile ne alakası vardı bilmiyordum ama önüme doğru dönüp tabağımdan bir lokma alma bahanesiyle onu incelemeye koyulurken buldum kendimi. Benim yemek yiyeceğimi düşündüğü içindi belki de o da bana bakmak yerine, tabağıyla ilgilenmiş ve onu daha rahat incelememi sağlamıştı. *Sanki az incelemişim gibi* . Gerçi gündüz incelemem sayılmazdı sadece yan profili vardı şimdi yüzünün tamamı önümdeydi.**

Yüzü fazla sert duruyordu ve bunun kareye yakın çene yapısındaki sert hatlardan olduğunu düşünmek mümkündü. Hafif iri bal rengi gözleri ve kalın da olsa düzenli duran kaşları da tamamlayıcı parçalardı. Dudakları yayık olmak yerine daha dolgun ve yüzüyle orantılıydı. Zaten yüzünde absürt gelen bir detay yoktu sanki cidden oyulmuş, biçilmiş ve önüme sergilenmişti. Birkaç ben vardı yüzünde dikkat çeken, daha büyüğü ise çenesinin biraz altında kalacak şekilde boynundaydı. Sonuçta her sanatçı ustalık eserini yaparken mutlaka elinin titreyeceği bir stres yaşardı. O benler belki de eli titreyen bir sanatçının fırçasından dökülen izlerdi.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda bakışlarımı hızla tabağıma düşürdüm. Fark etmiş miydi? Elbette fark ederdi. Resmen öküzün

trene baktığı gibi izlemiştim adamı. Görünmez de değildim sonuçta ben. Neye bakıyor bu kız denirdi yani. Hafifçe öksürdüğüm sırada yanağıma hücum eden kanın o yakıcı hissiyle terlemeye başladım.

"Ben şey... Yani ona bak—"

Dudaklarındaki alaycı gülümsemeyle, "Yemeği sordum," dedi. Sürekli lafımı böldüğü için ona ne kadar sinir olsam da tam şu an teşekkür edebilirdim çünkü o beni susturmasa ben kesin kendimi rezil ederdim.

"Yani," diye geveledim ağzımın içinde, önümdeki tabağa konulmuş havuç taratorla oynarken. "Yemek işte. Nimet."

"Yemek işte mi?" Sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. Hayret ediyormuş gibi. "Bu kadar mı?"

Başımı kaldırıp ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Neden alındın bu kadar, sen mi yaptın?"

"Hayır ama sonuçta ben buranın patronuyum. Müşteri memnuniyeti benim için önemli."

"Öyle olsa bile yıllardır buranın başında olan kişi Doğanay." Bu sefer ben dolmadan bir çatal alıp ağzıma attım ve onun gözlerinin içine baka baka yavaşça çiğnemeye başladım. O benim aksime bu hareketimle dudağına yaklaştırdığı kadehi havada asılı bırakmış ve dudaklarını kıvırarak ilk dudağıma bakmıştı. Bakışları altında kalmaktan utanınca lokmamı hızla yuttum ve dudaklarımı ısırdım. O da uyarıyı anlamış olacak ki bakışlarını gözlerimle buluşturdu, kadehini dudağına yaslayıp genişleyen gülüşünü gizlemek için kullandı. "İnsanlara böyle dikkatli bakmamalısın."

Kadehini masaya bıraktıktan sonra dirseklerini masaya yasladı ve biraz da bana yakınlaşmış oldu. Bu yakınlık biraz değildi sanki, bana dibimdeymiş gibi hissettirince çatalımı bırakıp arkama yaslanmıştım ben de. "Neden?" diye sordu dikkatle bana bakarken. "Yasak mı?"

"Hoş değil," dedim düz bir sesle. "Yüzümde bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Kusura bakma o zaman." Bu kadar çabuk kabullenip, af dilemesini beklemiyordum. Bunu ifademe de yansıttığımdan emindim çünkü bana baktığında siniri bozulmuş gibi gülmüştü. "Bu kadar şaşırma. Nezaket ve hoşgörüden haberdar bir adamım."

"Dün tek hamleyle adamı indirmene bakılınca pek de öyle hissettirmiyorsun." Kelimeler dudaklarımdan sanki ona sitem ediyormuşum gibi döküldü. Haddime değildi elbette ama şaşırdığım için sanırım konuyu oraya getirmek istiyordum. "Yani hem dişçisin hem dövüşçü. Sence etik mi?"

"Dövüşçü değilim."

Kısa ve net fakat geçmeyen bir gerçek.

"Ama kafes dövüşünde adamı indirdin," diyerek karşılık verdim. "Amacın dövüşmekti."

"Hayır amacım sadece mekanımın başına hakkımla geçmekti." Gözlerim merakla kısıldığında bana cevap vermeden önce kadehinde kalan son birkaç yudumu da içti. Ardından tekrar şarap şişesine uzandığında ilk bana doğru tuttu fakat başımı iki yana sallayarak reddettim. "Biz kafes dövüşünü insanların canına kastetmek için değil, hobi olarak düzenliyoruz. İnsanların belli düzeyde zarar görmeleri normal, dövüştü sonuçta kimse burada öpüşmüyor."

Bir an koca koca adamların kafes dövüşüne çıkıp öpüştüğünü düşününce istemsizce yüzümü buruşturdum. Kafamda canlandırmasam daha iyi olabilirdi sonuçta günler önce dövüşen kuzenimin hayatının aşkıydı. "Öpüşedebilirler ama öpüşmeleri için para yatırmak ve alkışlamak mantıklı olmazdı. İnsanların özel hayatı sonuçta."

"Bu yüzden dövüşüyoruz," dedi alaycı bir tavırla.

"Az önce dövüşçü olmadığını söylemiştin."

"Bu yüzden dövüşüyorlar," diyerek düzeltti vurgulu bir tonda. "Fakat insanlar yine de bok yoluna gitmekten korkuyorlardır. Patron kendisini yem etmeli ki güvenlerini kazanmalı. Doğanay da bu yüzden dövüştü.

Ben de bu yüzden dövüşmeye çıktım fakat yine de benlik değildi. Sadece durmak cazip geldi."

Mütevazi olmaya çalışıyordu ya da cidden durduğunu düşünüyordu. İkinci şıkka inanacak kadar aptal bir adam değildi bence. Mütevazi olmaya da ihtiyacı yoktu çünkü yeterince küstah davranışları vardı. Karşısındaki küçümsemek. İşte bu ona yakışacak bir tabirdi ve bu tamamen onun oyun zekâsı ile ilgiliydi. İlk gün aklımdan geçirdiğim gibi onunla ilgili ilk izlenim beni yanıltmıyordu. Hazar Cihangir Soykan, zeki bir adamdı. Yatırımı, mesleği ve hareketleri bunu kanıtlar nitelikteydi.

Ve bazen, bazı erkeklerin makyajı aslında zekasıydı. Onların karizmasını bir adım öne taşırdı.

"Peki patronların aileleri yok mu?" diye sordum dudaklarımı kıvırırken. "Yani... Hayatınızı hiçe saymak bu kadar kolay mı?"

Bu kadar detaycı olmamı beklemiyordu sanırım. Sorumla birlikte kaşlarını hayret ediyormuş gibi havaya kaldırdı. Çok sürmedi ama. Duyguları sanki saniye hesabıyla işliyordu. "Güvence vermeye çalışırken zarar göreceksem başım gözüm üstüne. Sonuçta insanlar bana güvendikleri için o ringe çıkıyorlar. Patron benim."

Benim aksime o laf aralarında mutlaka bir şeyler yiyordu fakat benim tabağımda sanki kuş dadanmış gibi kırıntılar tabağın her bir yanına dağılmış haliyle duruyordu. "Doğanay peki? Sonuçta sen yokken o burayı kalkındırdı, emek verdi. Bir gecede bunların üstü çizildi mi?"

"Doğanay her zaman Azazel'in bir parçası olacak," dedi hiç duraksamadan. "Ben uzaklardayken burayı ona emanet ettim. O da en iyisinden göz kulak oldu fakat her kararda parmağım vardı. Bazen onun aldığı kararların temeli bendim sadece burada olmadığım için imza yetkisi ona aitti. Yine de Doğanay benim kardeşim ve Azazel'in önemli bir parçası. Ticari zekasına ihtiyacımız var. Bu yüzden burada kalmaya devam edecektir."

"Neden Azazel?" diye sordum, dikkatle ona bakarken. Gözlerinden bir ışık geçti; sanki bilinmezliğe atılmış bir adıma karşı bir isyandı bu tepki.

Onu şaşırtmayı sevmiştim. Dünden beri gördüğüm sert ifadenin ara sıra benim yüzümden afallamış olması farklı bir haz veriyordu bana. "Hak ettiği isim bu."

"Peki senin?" Hızla sordum sorumu. Dili çözülmüştü çünkü, devamını getirsin istiyordum. "Senin hak ettiğin isim ne bu konumda?"

"Bilmem," dedi dudaklarını kıvırırken. Sadece gözlerime baktı bir kez daha. Daha önce gözlerime bakmadığını şimdiki bakışıyla anladım. "Hak ettiğimin değil de layık görüldüğümün şu an *Azazil* olduğunu düşünüyorum."

Azazil; *tanrının en sevdiği.*

Gözlerinden yayılan kendinden emin duruşun altında sanki bir misilleme yatıyordu bana karşı. Bana dünden beri bir yabancı gibi hissettirmişti. Gibi demek fazlaydı aslında. Sonuçta onun için bir yabancıydım ama sözleri neden bir tanıdıktan gelirken, rüzgarları yabancı gibi hissettirmeye neden olacak kadar ürpertiyordu? Garip biriydi Hazar Cihangir. Merak uyandırıcı. *Lanet sayılacak her hislerin de toplamı.*

"Şanslıyım diyorsun."

"Hayır inandım ve başardım diyorum," dedi kendinden emin bakışlarını sürdürürken. "Senin olayın ne?"

Okların bana çevrilmesini beklemiyordum sanırım. Birkaç saniye gözlerine bakakaldım sadece. Benim bir olayım var mıydı ki? Yoktu aslında. Sıradan bir insandım, sabah kalkar, gün içinde işimi yapar ya da ders çalışırdım. Annem sabahları ve akşamları mutlaka herkesi yemek sofrasında görmek isterdi. Kahvaltı ve akşam yemeği ailemiz için önemli buluşma yerleriydi. Yemekten sonra odama kapanmayı severdim fakat çoğu zaman babam beraber çay içmemizi istediği için onlara da katılırdım. Bazen Eva gelir bahçede oturmak, kafeye gitmek ya da

yürüyüş yapmak isterdi. Bazen ise sevgilisi için bizi Azazel'e sürüklerdi. Bazen de annemle ben, teyzemlere giderdik.

Sanırım benim olayım kendi hayatımı yaşamak yerine birilerine uymaktı. Bir planım olmazdı benim, çevreme uyardım genelde. İsteklerimi yapmaya üşenirdim çoğu zaman. *Yani benim planıma uyulduğu çok azdır çünkü planım da azdır.*

"Bir olayım yok," diyebildim düşüncelerimden sıyrılınca. Sesim biraz fazla titrek çıkmıştı ve bu sinirimi bozmuştu. İç sesimden çıktıktan sonra birkaç saniye hep durgunlaşırdım. "Sıradan bir insanım."

"Sıradan olduğunu sanmıyorum," dedi bana dikkatle bakarken. Gözlerimin ötesinden zihnimde geçenleri görmek istiyor gibiydi. "Sıradan biri olsan, burada ne işin olurdu zaten?"

Alaycı bir kıkırtı dudaklarımdan dökülürken, sadece başımı yana doğru çevirebildim. Göz devirmemek için yapabildiğim bir savunmaydı bu. "Konuyu kendini övmeye getiriyorsun."

"Hayır, burada çok fazla sıradan insan bulundu," dedi düz bir sesle. Sesi bana iyi bir şey diyecek gibi hissettirmediği için kalbim hızla atmaya başlamıştı. Bir nefeslik beklenti asılı kaldı aramızda. Cümlesinin devamını getirince ya iki olacaktı ya da eksilere düşecekti. "Ama sen hiçbirine benzemiyorsun."

"Belki de beni sıradan yapan budur."

"Belki de onları sıradan yapan, sensindir."

Dilimi yavaşça alt dudağımda gezdirirken boğazım kadar dudağımın da kuruduğunu fark ettim. *Gerginlik.* Bu kadar yüksek dozda kanımda olmamalıydı şu an ama olmuştu işte. Derin bir nefes aldığımda iç çeker gibi çıktı sesim. Hazar Cihangir Soykan, bana iyi bir şey mi demişti? Yani bir yabancı, beni mi övmüştü sahi? Övmüş müydü ki yoksa ben mi kuruyordum kafamda? Kafamda çok kurduğumu söylerlerdi fakat bu kadar açık bir cümleyle ne kurabilirdim ki açık açık söylemişti işte.

Onları sıradan yapan bendim.

O zaman ben sıradan olmaktan uzak bir kızdım. Bir yabancının gözünde izlenimim buydu.

"Şu an bana iltifat ettin," dedim sanki teyit etmek ister gibi. "Haberin olsun."

Hazar Cihangir, söylediğim cümleyle öyle gür bir kahkaha atmıştı ki sanki yanlış bir şey söylemişim gibi irkilmeme neden olmuştu. Gözlerim irislerinden çıkacak kadar açılırken, dudaklarım hafif şaşkınlıkla aralanmıştı. Gamzesi mi vardı onun? Anlayamamıştım tam çünkü bir elini hemen dudaklarına doğru götürmüş ve işaret parmağıyla sus çizgisini kaşıyarak gülüşünü gizlemişti. "Farkındayım."

"İyi eyvallah," dedim yanaklarıma doğru yükselen ateşe rağmen. Gülmemek için kendimi zorlarken dışarıya doğru çevirdim bakışlarımı, yağmurun durduğunu görmemle, gitmek için bir bahane bulmuştum kendime. Artık daha fazla burada durmak istemiyordum zaten. "O zaman kalkayım ben. Yağmur durmuş." Onun bir şey demesine fırsat vermeden yerimden kalkmaya hazırlandığımda onun da kalkmaya yeltendiğini fark ettim. "Geçirmene gerek yok."

"Geçirmeyeceğim." Sandalyesinden kalktı ve köşeye doğru sürükleyip bıraktı. "Eve kadar sana eşlik edeceğim."

Hızla iki yana salladım başımı. Eğer siteden biri beni onunla görürse bu çok can sıkıcı olurdu. Kimsenin ağzına sakız olmak gibi bir niyetim yoktu. "Buna gerek yok."

"Bu saatte sitenin içinde de olsan seni tek bırakacak değilim," dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla. "Gerekirse birkaç adım arkandan yürürüm ama sana eve kadar eşlik edeceğim."

"İllaki birileri anlar."

"İnsanlar kimin umurunda, Belçin Darya?" Bıkkınlıkla ofladığında ona karşı koymanın zaman kaybı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Kimseyi umursamadığı, kafasına koyduğunu yaptığı gayet açıktı. "Ben, bana emanet edilen birini gece tek bırakmam. Hele bir kadını hiç bırakmam."

"Sitenin içinde bir şey olacağını sanmıyorum." Daha fazla oyalanmamak için merdivenlere doğru yöneldim. Arkamdan geldiğini adım sesleriyle anlamıştım. "Ama yine de arkamdan geleceksen ötede gel."

Kendimi çabucak dışarıya atmaya ve rahat bir nefes almaya öyle muhtaç etmiştim ki hızlı hızlı indim merdivenlerden, kapıda çalışanlara minnetle başımı eğerek selam verdikten sonra yağmurdan sonra esen o hafif tatlı yeli hissettim yüzümde. Sanki saatlerdir hapsedilmişim de şimdi firari olmuşum gibi bir enerji oluşmuştu içimde. Hazar Cihangir'in arkamda olduğunu bilmek bozuyordu bu durumu ama idare edecektim şimdilik. Ona dönüp bakmadan, evin yolunu tuttum.

Gecenin bu vaktinde sadece sokak lambaları ve ay ışığının aydınlığında ben önde o arkamda sessizce ilerliyorduk. Ne kadar uzağımdaydı bilmiyordum. Dönüp bakamazdım da zaten. Yine de arkamda biri olduğunu bilmek daha güvenle yürümemi sağlamıyor değildi. Sandaletimin her su birikintisinde ıslanması ya da esen yelin saçlarımı dağıtması bile hoşuma gidiyordu sanki. Sadece saniyeler içinde gelen sigara kokusu biraz bu durumu bozmuştu.

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordum yüzümü buruştururken. Ona doğru dönmemek konusunda oldukça ısrarcıydım.

"Rahatsız mı oldun?"

"Umarım benden uzakta içiyorsundur." Sağ elimi kaldırıp yalandan burnumun önünü yelledim. "Çünkü ben sigaradan nefret ederim. Eve gittiğimde sigara kokarsam sorguya tutulurum."

"Sigara kokacağını sanmıyorum," dedi. "Senden gelen vanilya kokusunu bu mesafeden bile alabiliyorum. Bu kokuyu bastırabilecek bir sigara bilmiyorum."

"Sanırım kokularla aran iyi," diyerek laf vurmaya çalıştım. "Vanilya koktuğumu biliyorsun."

"Gündüz de bu kokuyu almıştım," dediğinde ne demek istediğini tam olarak anlamadığım için tek kaşım havada ona doğru döndüm. Yürümeyi kesmedim ama bu yüzden önümde ne var ne yok bilemeden adımlarımı atıyordum. Sigarasını işaret ve baş parmağının arasına kıstırmış tam dudağına götürecekken ben ona baktığım için arkasına doğru indirmişti. Yüzünde alaycı bir yarım ağız dolusu gülümseme vardı. Gözlerimi iyice kıstım onu kınamak ister gibi fakat bir ayağımın çukura düşmesi ve normalden daha fazla hissettiğim ıslaklık ile dikkatlim dağıldı.

"Ay!" Beklemediğim bir sarsılma karşısında hızla önüme doğru döndüğümde çamura bastığımı fark ettim, aynı zamanda fark etmemle tekrar başlayan yağmurla, "Bir bu eksikti," diyerek isyan ederken buldum kendimi. Bu gece benim sabrımın test edildiği bir geceydi bence. Bu aksiliklerin başka bir anlamı yoktu.

"Sen yürüdükçe iş açıyorsun başına," diye söylendi Hazar Cihangir yanıma doğru ilerlerken. Bana yardım edeceğini düşünerek bekledim fakat yardımının yanıma gelir gelmez bir elini belime, diğerinin ise baldırlarıma atarak beni kucağına almak olmasını beklememiştim. "En iyisi yürümemen."

Daha fazla şaşıramam derken bu adam beni daha çok şaşırtacak bir şeyler yapıyordu resmen. Ağzımdan şaşkınlıkla dolu bir cırlama kaçarken, o sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırmış bir halde kollarını sarsarak beni kucağında iyice yerleştirmişti. Düşeceğim korkusuyla bir elim omuzuna gitse bile kucağında olmam o kadar yanlış geliyordu ki kendimi yere atmak istiyordum. Resmen kucağında taşıyordu beni şu an. Elleri tenimin üzerinde, içimdeki alevi harlamak için müsait bir yerdeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Eve sağ salim gitmeni sağlıyorum," dedi rahat bir sesle. Sigara yüzünden her konuştuğunda dudaklarının boşta olan köşesinden duman çıkıyor, direkt yüzüme vuruyordu. "Sigarayı alsana dudağımdan."

"Ya da beni bıraksana kucağından!" Yüksek sesim yüzünden yüzünü buruşturdu. "Böyle anlaşmamıştık."

"O sen düşmeden önceydi." Kaşlarını aşağı yukarı indirerek sigarasını işaret etti. "Alsana şunu, Belçin Darya."

İnatla omuz silktim ve omuzunda olan elimi çekip kendimi kucağından atmaya çalıştım. Aslında çukura düştüğüm için bileğim biraz ağrıyordu, ayağım da çamurluydu fakat onun kucağında olmak o kadar yanlış geliyordu ki bıraksın istiyordum. "Bıraksana beni, Hazar Cihangir."

"İyi elbisen küllük niyetine yanar bu gece." O benden daha inatçıydı sanki. O da omuz silkip bana meydan okumuştu. "Bana hava hoş sigaram boşa gitmez."

"Saçmalama!" diye çıkıştım sinirle. Hiç beklemeden hemen yakınımızdaki çöp konteynırına fırlattım sigarayı. "Ayrıca benim ayaklarım var, indir beni de yürüyüp evime gideyim."

"Numaranı ver indireyim."

"Sana neden numaramı vereyim?" diye sordum görmezden gelerek. "Çok hevesliysen bul."

"Randevu sisteminde var zaten beyefendilik yapmak için sormuştum."

"Anca bir çabayla beyefendi olabilirsin zaten," diye homurdandım. Önüme doğru döndüğümde evime çok yaklaştığımı görmüş oldum ve gerginlik üzerime çöktü. "İndir beni şimdi. Birileri görmesin."

"İki adım sonra düşmeyeceğinden emin misin?"

"O yolları yürümeden emin olamam!" Sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. "Üstelik çok yardımsever biriymişsin gibi davranmayı kes artık. Kıvranmamdan hoşlandığını görebiliyorum."

Arsız bir gülümseme belirdi dudaklarında. Aniden kollarını yukarı doğru oynatarak neredeyse kucağından düşecek olmama neden olmuştu. Ben sinirle ona bakmadan önce, "Kıvranmandan hoşlandığımı

biliyorsan neden kıvranmaya devam ediyorsun?" dediğini duydum. "Sen de o zaman senden hoşlanmamı istiyorsun."

"Aynen ölüyorum benden hoşlan diye," dedim alaycı bir sesle. Daha fazla onunla karşı karşıya durmak istemiyordum bu yüzden hızla sırtımı ona doğru dönüp zaten iki adım kalan evimin bahçesine doğru ilerlerken homurdandım. "Yürü git işine. Beyefendiymiş!"

"Daha kibar bir teşekkür bekliyordum ama olsun eyvallah," diye bağırdı arkamdan. "Dördüncü buluşmamızda edersin."

"Aynen ederim!" diye bağırdım bahçeye girmeden önce çünkü bahçeye girdikten sonra onu tanımamışım, bu geceyi onunla geçirmemişim gibi davranmak zorundaydım. O da bahçeye giremeyeceği için sınırlarımın çok ötesinde kalacaktı. Yani bahçeye girmez diye umuyordum.

Girer miydi? Bundan sanırım hiçbir zaman emin olamayacaktım çünkü arkama bakmadım. Aslında bakmak istiyordum fakat eğer arkama bakarsam bunu yanlış anlama ihtimalinin olmasından endişeleniyordum. Sonuçta ne derlerdi bilirdiniz; *giderken son kez arkasına bakan gittiği yerde mutlu olmazdı.* Ben, evime gidiyor olsam bile Hazar Cihangir, benim onunla olmaktan keyif aldığımı bu yüzden ona baktığımı düşünebilirdi. Sanki ben onunla bir randevuya çıkmışım ve bu an hiç bitmesin istiyormuşum gibi. *Ama hala bakmak istiyordum. O zaman onun anlamasından endişe duyduğum şeyler gerçek miydi?*

Zile bastım bir kez. Sonra bir kez daha. Başımı arkaya doğru çevirmek istediğim her anda durmadan zile basmıştım. Anahtarımı unuttuğum için kendimi tokatlamak istiyordum tam şu an. Anahtarım olsa bir güzel odama kaçar, salondakilere yakalanmazdım fakat yakalanmıştım işte. Üstelik yağmurda ıslanmak yetmiyormuş gibi bir de hava esmeye başlamıştı ve hafiften titriyordum. Sandaletlerime bulaşan su da rahatsız edici bir his bırakıyordu ayaklarımda. Mağdurdum işte.

Saniyeler içinde kapıya gelen adım seslerini hissettiğimde karşı koyamadım kendime ve hafifçe omuzumun üzerinden arkama doğru bakmayı denedim. Karanlığın içinden fark edebildiğim biri vardı. Bahçenin çitlerine uzanmış gül sarmaşıklarının arkasına saklanınca

görünmez olduğunu düşünüyordu belki de fakat sokak lambası sayesinde parlayan saçları belli ediyordu kendini. Hazar Cihangir Soykan oradaydı, gitmemişti. Bu düşünce nedense gülümsememe neden oldu. Belki de benim iç savaşımın karşılıksız olmadığını düşündüğüm içindi.

Kapının açıldığını duyunca hızla gül sarmaşıklarının görüşünü kapatacağım şekilde bir adım yana doğru kaydım ve rolüme iyice bürünmek adına yüzümdeki aptal sırıtmayı silip, dudaklarımı bükmüştüm. Saniyeler içinde sonuna kadar açılan kapıdan görüşüme giren ilk kişi annem olmuştu. Yüzünde endişeli bir bakış vardı. Teyzem ve anneannemin merak dolu bakışlarının yanında biraz sırıtıyordu bu hali. Bir adım öne doğru geçip yakalanmamak için hızla kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı kapıya yasladım.

"Belçin Darya?" dedi teyzem şüpheyle. "Sen iyi misin?"

Bu güzeldi. Demek ki rolümü iyi yapıyordum ki bir sorunun olduğunu düşünmüşlerdi. Köşede merdivenin pervazına sırtını yaslamış, kollarını da göğsünde birleştirmiş Eva'nın yüzüne bakmamam lazımdı. Eğer bakarsam patlamalı bir şekilde gülerdim ve tüm planım çöpe giderdi. Nişanlısının ona haber verdiğinden emindim çünkü şu an her şeyi biliyor olmanın rahatlığıyla en arkada duruyordu. Bu yüzden çantamı önüme doğru alıp iki elimin içinde sıkarken, yalandan biraz daha düşürdüm yüzümü.

"Anneciğim?" Bu sefer araya giren annemdi. Endişesi sesinden okunuyordu. "Ne oldu kızım?"

"Kız çatlatmasana sanki kırk yıllık kocan aldatmış gibi!" Anneannemin sabrı bu kadardı işte. Daha fazlasını beklemek hata olurdu. "Nasıldı çocuk?" diye sorduğunda başımı kaldırıp iki yana salladım. "Ne demek o?"

Eğer çocuğun gelmediğini söylersem büyük ihtimal ailesini arar ve onların özürlerini aldıktan sonra bir buluşma için daha beni ikna etmeye çalışırdı. Kesinlikle bunu istemiyordum, sabrım tükenmişti bu

yüzden olabildiğince yalan söyleyecektim. "Çocuk pek ailemize göre değil, anneanne."

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarken. "Ne demek değil kızım?"

Sanki mahcupmuş gibi bakışlarımı kaçırdıktan sonra dudakları içe doğru çekip düz bir çizgi almasını sağladım. Anneannem gözlerini kısıp bana bakmayı sürdürünce ona doğru yaklaşıp ses tonumu kısarak konuştum. "Çocuk tarikat üyesi falanmış. Hoca efendi, şöyle der, böyle der diye bir şeyler söyledi. Çok garipti. Elbiseme bile karışacaktı resmen."

Anneannem, ben cümleme devam ettikçe gözlerini sınırı yokmuş gibi daha da açıyor, ağzı da şaşkınlıkla aralanırken gözlerine eşlik ediyordu. Yüzünü geriye doğru götürürken hayrete düşmüş bakışları bir an olsun silinmemişti yüzünden. Hatta bence teyzem ve annem bir an ona inme ineceğini bile düşünmüşlerdi. Onu hiç beklemediği bir yerden vurduğumu biliyordum. Bu yüzden kafam gayet rahat olacaktı. Hatta benden özür bile dileyebilirdi.

Belçim Sultan, tarikat olaylarının çok karışık ve çetrefilli işlerden ibaret olduğunu düşünürdü. Tarikatların hoca efendi anlayışının bir insana kulluk yapmaya dayattığını fakat kulun sadece Allah'a kulluk yapması gerektiğini, ibadetleri ve yapması gerekenleri Allah rızası için, Allah'a niyetle olması gerektiğine inanırdı. Çoğu zaman elbette niyetinden caymayan toplulukların olduğunu dile getiriyordu fakat günümüzde bu konuda çok fazla yanlışın olduğunu, bunun da dine zarar verdiğini düşünüyordu. Benim cümlemin de hoca efendi kısmı onu etkilemişti.

"Nasıl yani?" dedi dehşete kapılmış bir halde. Annem ve teyzem de en az onun kadar şaşkınlardı. Kapının direkt önünde oluşumuz bile ilgilerini çekmiyordu. Anneannem yavaşça Eva'ya doğru döndüğünde Eva'nın gülmemek için yanağının içini ısırdığını içine göçen yanaklarından anlıyordum. Hemen dik bir konuma gelip, yüz ifadesini düzeltti. "Doğanay böyle miydi?"

"Anneanne Doğanay'ın teyzesinin oğlu çocuk. Baba tarafı öyledir demek ki," dedi Eva sert bir sesle. "Doğanay değil öyle. Her şeye

kocamı katma."

"Ne kocası?" diyerek çıkıştı teyzem. Hala kızının evlenecek olmasını aşamıyordu. Sanki Eva vazgeçecekmiş gibi davranıyordu. Vazgeçse en çok o üzülürdü ama veda etmekte zor geliyordu. "Evlenmediniz daha."

"Ne fark eder anne?" diyerek karşı çıktı, Eva. "Yakında evleneceğiz."

"Konumuz o mu şimdi?" Anneannemin sert sesi bir kez daha düştü aramıza. "Belçin Darya, sen emin misin yavrum?"

"Anneanne yalan borcum mu var?" Hiddetle çıkıştığımda annem de annesine doğru kınayan bakışlar atmıştı. "Benim şansım yok. Baksana, bulduğun çocuk bile bize uygun çıkmadı."

"Anneciğim deme öyle," dedi annem sert bir sesle. "Kısmetin elbet bir yerlerde seni bekliyordur. Olmazsa da kızım dizimin dibinde oturur. Ne olmuş yani?" Bana doğru yaklaşıp iki eliyle yanaklarımı avuçladıktan sonra sanki hala bebekmişim gibi sevdi yanaklarımı. "Zaten bir kız doğurdum, elin oğluna mı doğurdum?"

"Begüm sus kızım," dedi anneannem azarlar gibi. "Zaten tansiyonum oynadı. Sen de gelme üstüme. Ben bu kadına şimdi ne yazacağım, Allah'ım? Ay hiç iyi değilim çocuklar."

Göz devirdim istemsizce. Anneannem ve abartma tozu. Her zaman böyleydi. "Abartma Belçim Sultan. Ben çocuğa olmaz dedim zaten. Sen sil numarasını, bulaşma daha. Gözünü seveyim bırak yakamı."

"Biz düğünde karşı karşıya gelmeyecek miyiz?" dedi sanki kederliymiş gibi. "Hiç iyi olmadı."

Eva yaslandığı yerden ayrılıp anneannemin arkasına doğru yaklaştı ve çenesini onun omuzuna bastırdıktan sonra o pamuk yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Çağırmam düğünüme ya sıkıntı etme."

"Olmaz öyle," dedi anneannem ciddiyetle. "Çok ayıp olur. İlk günden kocanla kavga mı edeceksin?"

"Anneanne çocuk beni beğenmedi zaten. Bu kadar takacağını sanmıyorum," dedim omuz silkerken. "Sonuçta benim giyim ve yaşam tarzım da ona tersti. İkimiz de ayıp olmasın diye oturduk iki saat. Malum Azazel'in fiyatlar ortada."

"Ay cimri mi bir de?" Yüzünü buruşturduktan sonra kınar gibi bir elini göğsüne bastırdı. "Bu adamdan olmazmış valla. En son iyi adamı seçtiğimde erken rahmetli oldu gerçi. Benden geçmiş belli ki."

"Müsaadenizle ben odama çıkayım malum yağmuru da yedim," dedim kendimi acındırır gibi üstümü gösterirken. Yavru kediye dönmüştüm resmen ıslanmaktan. Üstelik Eva'nın dedikodu için gözlerime yalvarır gibi bakışı da zaten burada durmamı zorlaştırıyordu. "Azer ve Azur nerede?"

"Arkadaşlarıyla çıktılar gelirler şimdi." Annem yanağımdan bir makas alıp birkaç adım geri çekilmişti. "Sen çık anneciğim. Ben senin için tabak hazırlar Eva ile gönderirim."

"Hayır aç değilim," dedim hızla. "Malum iki saat boş boş oturunca bolca yedim. Zaten bana o kadar para verdim o tabak bitecek falan dedi. Ben de utancımdan yedim, midem bulanıyor."

"Resmen bir kırmızı bayrak kaldırıyorum bu çocuğa!" diye bağırdı teyzem, hayretler içinde. Ben de biraz abartıyor olabilirdim ama çocuğu kötülemem şu an tamamen yararıma oluyordu. Anneannem kolay kolay yanılan, yaptığı iş kötüye çıkan bir kadın değildi. Şimdi o pamuk yüzünün iyice solması bile bana bir daha buluşma ayarlamayacağının sinyallerini veriyordu.

"Anne çocuk kırmızı bayrağın teki zaten," dedi Eva huysuz bir sesle. Her zaman teyzem ne derse kulp bulur, onu sinir ederdi. Sanki teyzem arkasından üzülmesin diye gıcık ediyormuş gibi hissediyordum bazen. "Kaldırmana gerek yok."

Daha fazla onlarla durmak istemediğim için anneannemin yanağına bir öpücük kondurup merdivenlere doğru yönelmiştim. "Sana ne Eva," diyerek çıkıştı teyzem, Eva'nın onu bozması karşısında. Arkamdan

homurdanma sesleri geliyordu. "Sen de boş boş duracağına çık kuzenine destek ol."

Eva'nın zaten canına minnetti. Saniyeler sonra merdivenlerde oluşan diğer adım sesleri benimkilerin aksine merdivenleri kırmak istiyor gibi sertti. Dedikodu ve entrikanın olduğu yerde, Eva sanki doğaya çıkmış da temiz bir hava almış gibi oluyordu zaten. Bu yüzden ona enerji gelmişti. Üst katta aslında pek bir oda yoktu. Koridorun başında ikizlerin odası, hemen yanında ise benim odam vardı. Bir banyo, bir kiler bir de annemlerin yatak odası olurdu. Banyolu odayı ben kaptığım içinde Azer ve Azur bu kattaki banyoyu kullanırlardı. Şimdilik katın boş olması işime gelmişti.

Hızla odaya girer girmez çantamı yatağımın üzerine doğru fırlattım ve bir avcumu dudaklarımın üstüne kapayıp tekrar kapıya doğru döndüm. Saniyeler içinde odanın kapısı kapanmış, Eva da benim gibi bir avucunu dudaklarına doğru kapatarak kahkaha seslerini engellemeye çalışır hale gelmişti. Aşağıya ses gitmesin diye ağzı kapalı bir halde gülmeye çalışırken, ayaklarımı yavaşça yere vura vura olduğumuz yerde zıpladık. İkimizin de yüzü gülmekten kızarmış, nefessizlikten gözlerimize kadar kızarıklık yükselmişti.

İkimizin de duracağı yoktu. Bu yüzden bir elimle onu omuzundan ittirdim. O da aynı şekilde bir omuzumdan ittirerek bana karşılık verdi. "Yapma!"

"Ben Belçin Darya Tezcan." Eva sanki elinde tespih varmış gibi bir omuzunu yavaşça aşağı eğerek kabadayı duruşu yapıp, rol kesti. "Dolandırıcılar kralıyım."

Bir kez daha onu omuzundan ittirdiğimde kahkahalar savurmuştu. Ona burun kıvırarak baktıktan sonra geriye doğru gidip tam yatağımın önüne geldim ve sanki kendimi uçurumdan aşağıya bırakıyormuşum gibi kollarımı iki yana açarak sırtımı yumuşak zeminle buluşturdum. "Of hiç sorma. Yıllardır atmadığım yalanı, bir gecede attım resmen."

Hemen yanımda oluşan yatağın içe doğru çökmesi ile Eva'nın da yatağa oturduğunu anlamıştım. Hafif yana çevirdiği kalçasıyla, bacak bacak

üstüne atmış bir halde bana bakıyordu. Yüzündeki sırıtış devamını zevkle beklediğini gösteriyordu bana. Çok güzeldi, Eva. Tam bir esmer güzeliydi aslında. Buğday teni, siyaha kaçacak kadar koyu iri gözleri ve koyu kahve saçlarıyla mest etmişti Doğanay'ı.

"Ee dedi," cilveli bir edayla. "Anlat kız anlat."

"Ne anlatayım?" Onun gibi dik bir konuma geldikten sonra, avuç içlerimi iki yandan yatağa doğru bastırdım ve yanağımı omuzuma yatırarak baktım ona. "Biliyorsun zaten."

"Ben Fırat'ın gelmediği kısmı biliyorum." Üstten bir bakış attığında sanki Hazar Cihangir ile müstehcen şeyler yaşamışım gibi kızarmıştım. Oysaki sadece karşılıklı oturmuştuk. Tamam bir ara o işgüzarlık yapmıştı ama onun dışında bir şey olmamıştı. "Hazar Cihangir kısmı sende tamamen."

"Belki tek oturdum—"

"Doğanay, Cihangir ona eşlik edecek dedi," diyerek böldü cümlemi. Tam da beklediğim gibi olmuştu yani. Doğanay hiçbir zaman nişanlısından bir şey saklamazdı. "Eşlik etti mi sana, Hazar Cihangir nam-ı diğer big boss?"

Sinirle koluna bir çimdik attığımda bu onu daha da keyiflendirdi. Çimdik attığım etini ovalarken yüzüme doğru bir kahkaha savurdu beni daha da çıldırtmak ister gibi. Az önce gülmemek için verdiğimiz çabayı tamamen boşa götürmek istiyordu belli ki. "Boş konuşma be! Alt tarafı iki saat oturduk."

"Bu kadar mı?" diye sordu şüpheyle bana bakarken. "Sadece oturdunuz mu?"

"Ne yapacaktık başka?"

"Bilmem." Dudaklarını büküp gözlerimin içine baktı. "Belki onunla bir randevu olmuştur."

"Olmadı," dedim vurgulu bir tonda. Sanki içimde olmuş da çaktıracakmışım kaygısı oluşmuştu aniden. "Alt tarafı benimle iki saat boyunca oturdu sadece. Bir de havadan sudan sohbet etti. Bu kadar."

"Bu kadar mı?" Aynı soruyu ikinci kez sormasıyla sinirle gözlerimi devirip tekrar kendimi yatağa bıraktım sırt üstü. "Görüldüğü gibi soğuk biri mi?"

"Sence soğuk mu duruyor?" diye sordum tek kaşım havada ona bakarken. Aslında sencesi yoktu bu işin başta ben de soğuk olduğunu düşünmüştüm fakat soğuktan çok ketum biriydi o bence. Huysuzluk vardı içinde, soğukluk değil. Sadece onunla konuşmak gerekiyordu bunun için. Eva sorum karşısında tek kaşını havaya kaldırdı ve başını yana doğru eğerek, hayırdır der gibi bana baktı. "Sadece sordum, Eva."

"Bana sorduğun ilk erkek kişisi," dedi hayretler içindeymiş gibi abartılı bir tavırla. "Sanırım ilgini çekti."

"Hayır!" Neden bağırdığımı bilmiyordum. Aniden geliyordu bazı hisler işte. Kaygıydı bunun adı. "Sadece konuşurken soğuktan çok ketum gibiydi. Bu yüzden merak ettim."

Eva ikna olmamıştı yüz ifadesinden anlamak zor değildi fakat yine de omuz silkti. "Yani bana soğuk geldi. Böyle boş boş bakıyor suratına, sanki gözlerinin arkasında kalbi yokmuş gibi. Beyninin olduğundan eminim adamın yatırımı, mesleği ortada ama kalp yok işte."

Tamamen sırt üstü uzanmaya devam ederken, tavanda onun yüzünü görmeyi umarak sadece havaya baktım. Gözleri, sıcak bir renge göre fazla donuklardı ama güldüğü zaman gözlerinin içine kadar gülüyordu bence. "Belki de kalbini gözlerinin arkasına taşımamıştır."

"Gönül gözü denen şey boşa yok, Belçin Darya," derken işaret ve orta parmağının arasına burnumu kıstırmıştı. "Ve gözler boşa kalbin aynası değil. O kadar donuk bakan gözlerin ardında bir kalbin olduğuna inanmamı bekleme."

"Neden bekleyeyim canım?" diye homurdanırken buldum kendimi. Ters bir hareketle burnumdaki ellerini ittiğimde sırıttı bu halime.

"Bana ne onun kalbinden, gözünden... Sordum sadece."

"Sor sadece," dedi alaycı bir sesle. "Sence nasıl biri?"

Tuzak soru olabilir miydi? Eğer öyleyse tuzağa düşmüş olabilirdim çünkü şu an tavana dikkatle bakarken, yüzümdeki düşünceli bakışın, kendimi onu düşünmeye zorladığımı belli ettirdiğinden emindim. Yine de onu düşünmekten geri duramadım. Yüzüne bakıldığında sanki tehlikenin göbek adıymış gibi, ıssız adam halleri vardı. Eğer yüzüne bakan kişi yabancıysa daha kaçınılmazdı. Konuşunca ise daha farklı biri oluyordu bir anda. İnsanın ona karşı merakı artıyordu böylelikle. Az konuşuyordu ama öz konuşuyordu bence. Dedikleri beni birkaç dakika da olsa düşündürüyordu. Sussa da düşündürüyordu gerçi. Garip biriydi.

"Garip," dedim dalgınlıkla tavana bakmaya devam ederken. "Bilmiyorum aklıma sadece bu geldi."

Eva, benim gibi yatağa sırt üstü uzandı. "Yarım saattir oraya bakınca, ben de daha yaratıcı bir cevap çıkar diye düşünmüştüm."

"O yüzden mi uzandın?" diye sordum dudaklarımı kıvırırken. "Benim gördüklerimi görmek için mi?" Kıkırdaması doldu kulaklarımda. Eva'nın yanında olmak güvenli hissetmemi sağlıyordu. Mesela onun yanında bir şeyleri ekstra düşünmek zorunda kalmıyordum. Bazen sinir etse bile sonunda anlıyordu beni. "Ee boş ver şimdi Hazar Cihangir'i. Sizin ev bakma serüveni nasıl geçti?"

"Pek iyi değil." Sıkıntılı sesi dikkatimi tamamen dağıtmaya ve onunla dolmama yeterli olmuştu. O görmese bile kaşlarım çatılmıştı anında. "Yani ev konusunda anlaşamadık pek."

"Neden?"

"O Azazel'e yakın olmak istiyor, ben ise daha uzaklarda yaşamak istiyorum. Hangi semte gidersek gidelim sitedeki evleri övüyor," dedi bıkkınlıkla. "Yıllardır burada yaşıyoruz. Bazen uzaklarda olmayı istemiyor değilim. İstanbul içinde olmaya devam edeceğiz zaten. Arabamız da var. Neden buralarda olmak istiyor ki?"

"Alışkanlıktır."

"Bazen alışkanlıklara karşı koymak gerekir," diyerek diretti. "Bir de kendi istediği olsun diye nereye götürsem kötü yorum yaptı. Moralim bozuldu, hevesim söndü ben de koşarak eve geldim."

"En azından konuşarak anlaşan bir çiftsiniz," diyebildim onu teselli etmek adına. Benim en imrendiğim huylarından biri de buydu hatta. Doğanay ve Eva ne olursa olsun günün sonunda konuşarak anlaşırlardı. Sık sık kavga eden bir çift değillerdi. Zaten evlilik kararı almalarında da bu etkili olmuştu. "Eminim ortak noktayı bulursunuz."

"Öyle," dedi sadece. "Sen ne yapacaksın?"

"Neyi?" diye sordum başımı yana doğru çevirip ona bakarken.

Üzerindeki bakışlarımı hissetmiş gibi o da başını yana doğru çevirmişti. "Bu kısmet meselesini."

"Bu zamana kadar nasıl devam ettiysem öyle devam edeceğim. Ben zaten heveslisi değildim ki bu işlerin. Anneannemin gönlü olsun, peşimi bıraksın diye gittim. Baktım olmadı. İyi de oldu."

Tabi hala peşimi bırakmayan bir gerçek vardı; Hazar Cihangir Soykan ile dördünce kez bir araya geleceğim bir randevu.

Onu görmeyeceğimden neden bu kadar emin olmuştum bilmiyordum. Sonuçta Doğanay'ın arkadaşıydı, Doğanay ise bizim ailemizin bir parçasıydı. Bu Hazar Cihangir'i de bizim ailemizin bir parçası haline getirmeye yeterdi. Bu karşılaşacağımıza işaretti ama öyle kendimden emin bir şekilde söylemiştim ki üçüncünün olmayacağını, dördüncü sözü vermiştim aniden. O da yetmezmiş gibi üçüncü sefer zaten randevu gibi geçmişti. O da yetmezmiş gibi bir de numaramı vermezsem konu kapanır sanmıştım, numaramı randevu sisteminden alacağını tahmin edememiştim.

Hazar Cihangir Soykan ile bir kez daha karşı karşıya gelecek olmanın verdiği o stres.

Ve bir kez de değil tam dört kez olacaktı.

***Dört* . Aslında çok sayılmazdı. Ona kadar ilerlediğinde ilk yarıya bir adım kalaydı. Azdı bence.**

Fakat zaman kavramı işin içine girdiğinde dört oldukça büyük bir rakamdı.

Mesela Hazar Cihangir Soykan'ın beni aramamasının üstünden tam dört hafta geçmişti. Böyle bakıldığında az dursa da bu süreç yirmi sekiz gün, ediyordu. Yani uzun bir süreydi. Sonuçta gün bile tanımadığım bir adam tarafından üç hafta değil ,dört hafta aranmamıştım. Aramaması işime gelirdi aslında sonuçta heveslisi değildim fakat neden aramamıştı? Belki de o da benim umutsuz vaka olduğumu düşünüyordu. Benimle iki saat konuşmak bile yetmişti bunu anlamasına ve numaramı ayıp olmasın diye bulabileceğini söylemişti. Tamamen başından savmıştı yani.

Böyle düşündüğüm bilmem kaçıncı gün olduğundan bahsetmiyordum bile. Aslında ilk zamanlar onun beni tekrar arayacağı düşüncesi gerilmeme neden oluyordu. Sanki üzerimde hiç istemediğim bir arkadaşıma yaz sıcağında buluşma sözü vermişim ve o gün gelecek diye korkuyormuşum gibi. O aramadıkça rahatlıyordum fakat ertesi gün arayabileceği aklıma gelince yine geriliyordum. İlk hafta böyle geçerken ikinci haftaya doğru istemsizce içimde bir kırgınlık oluştu. *Yabancıya kırılamazsın, Belçin Darya* diyordum sürekli kendime ama işe yaramıyordu. Kafamda kurdukça daha da sıkıntılı bir hal alıyordu bu süreç. Üstelik onu yanlışlıkla bile görmemiştim bu yirmi sekiz günde.

Benim için hayat aynı şekilde devam etmişti. Annemlerle akşam sohbetleri, aile yemekleri, sıkıldıkça Eva ile sahile ya da başka yerlere gezmeye gitmek, çevirilerle uğraşmak ve kariyerim hakkında başka gelişmelerle ilgilenmek. Hayat bundan ibaretti birkaç günde. Mesela son seri çevirimi teslim etmiş, bir daha seri çevirmeyeceğimi, tek kitaplarla ilgileneceğimi söylemiştim çünkü bu sefer hedefim yüksek lisans yapmak olmuştu. Yani su akmış yolunu bulmuştu.

Ama Hazar Cihangir Soykan beni aramamıştı.

Çok mu sıkıcıydım ben? Belki de Fırat benim sıkıcı olduğumu sağdan soldan duyduğu için gelmemişti buluşmaya. Hazar Cihangir bilmiyordu ve gelmiş o da sıkıcı olduğumu görünce arkasına bile bakmadan kaçmıştı. Döndüğü yerlerde, mekânı direkt dibimizdeyken bile karşılaşmamıştık. Üstelik beni aramamıştı da. Aramazsa aramasındı, ona kalmamıştım sonuçta ama o bana kalmış gibi davranıp aramayınca istemsizce takılı kalmıştım. Acaba beni manipüle mi ediyordu? *Yine kafamda kuruyordum!*

Sinirle bilgisayarımın kapağını sertçe indirdikten sonra bir ayağımı yere bastırıp oturduğum tekerlekli bilgisayar sandalyesini geriye doğru ittim. Yemekten sonra işlerim olduğunu söyleyerek odama kapatmıştım kendimi. İşim yoktu her zaman olduğu gibi düşüncelerimle kendimi boğmak için çıkmıştım yukarıya. Aile içinde sık sık dalmam sorun oluyordu. Annem son buluşmadan sonra depresyona girdiğimi düşünüyor, babam da ona inandığı için bana ekstra ilgi gösteriyordu. Depresyonda değildim, sadece bunalmış bir Türk genciydim ben.

Arkama yaslandıktan sonra masama vuran sokak lambasının ışığına odaklandım. Masamın hemen önünde pencere biraz ilerisinde ise balkon vardı. Bu yüzen sevdiğim bir köşe olmuştu. Eylül ayının ikinci haftasının verdiği o serinlikle daha da sever olmuştum. Ağaç yapraklarının sallandıkça çıkardığı hışırtılara, sokaktan geçenlerin ayak seslerine ve o ıssızlığın ortasında mutlaka duyulan hangi hayvana ait olduğu hiçbir zaman bilinmeyen o sese odaklandım. Güzel bir geceydi. Belki de değildi. Daha az düşünsem olabilirdi.

İç sesime oda kapısına tıklatılması karıştığında omuzumun üzerinden arkama doğru bakarken, "Müsaitim," diye seslendim. Annem hariç herkes odama girerken kapıyı mutlaka çalardı bu yüzden annem değilse kimdir şüphesiyle bakışlarım kapıda kaldı. Saniyeler için aralanan kapıda babam belirdi.

Babam Ercüment Tekin, aile meslekleri olan dokumacılığı, ailesini depremde erken kaybetmesi nedeniyle genç yaşında yürütme sorumluluğu almış, elli yaşına geldiğinde ise geride üç fabrikası olduğunu görmeyi başarmış bir iş adamıydı. İşinde olduğu kadar babalık görevinde de müthiş başarılı bir adam olduğunu

söyleyebilirdim. Dünyaya bir daha gelsem, yine babamın o olmasını isterdim sanırım çünkü bittiğini düşünerek dizlerimin üstüne çökmeye hazır olduğum her hüsran dolu anda onun bana uzattığı elle her şeye yeniden başlayabilecek gücü bulmuştum.

Boyum yetmese, sırtıma çık derdi, yol yok desem araya köprü yapardı, gücüm yok desem bitiş çizgisine kadar beni taşırdı. Geceleri korksam baş ucumda bir kahraman, kaybolsam pusulam ve ağlasam gözyaşlarımı silen ilk kişi her zaman o olurdu. Ne zaman zora düşsem başımı çevirdiğim yerde babamı görüyordum ve annemin ona neden âşık olduğundan emin oluyordum.

"İzin var mı?" diye sordu kapının eşiğinden bana bakarken. Her zaman alanıma saygı duyuyor olması, en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Sana her zaman izin var baba," dedim sandalyemi tamamen ona doğru döndürürken. Cevabımla kocaman gülümsedikten sonra odamın içine doğru bir adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Üzerinde kot pantolon ve polo tişörtü vardı çünkü o yatak odası dışında pijama, eşofman altı gibi şeylerle gezmekten nefret ederdi. "Bir şey mi oldu?"

Başını iki yana salladı. "Eva geldi. Onu haber vermek istedim."

"Eva mı geldi?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu aralar Eva ve Doğanay cephesinde de sorunlar vardı. Ev olayını bir türlü halledememişlerdi. En sonunda Eva ona rest çekmiş, Doğanay ise her zaman alttan alan taraf olduğunu bu sefer almayacağını söyleyerek karşılık vermişti. Benim son birkaç günüm de Eva'yı teselli etmekle geçiyordu. Doğanay bence abarttığı kadar değildi fakat Eva her şey bitmiş gibi davranıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Sanmıyorum son birkaç gün olduğu gibidir," dedi babam tamamen yanıma gelip, kalçasını masaya yaslarken. "Biliyorum bunaltıcı bir durum ama kuzeninin yanında olman daha iyi olabilir. Elimde olsa Doğanay denen herifi şimdi eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

Babam, Eva'yı hiçbir zaman benden ayırmazdı ve bu durumdan rahatsız değildim. Teyzem Eva çok küçükken boşanmış ve eski eşi

boşanır boşanmaz yeni bir aile kurmuştu. Eva, baba sevgisini hiçbir zaman tadamamıştı. Bu yüzden babam olabildiğince ona bu sevgiyi vermek, eksiklik yaşamasın istiyordu çünkü o da babasız büyümek zorunda kalan bir adamdı. Onu anlıyordu. Doğanay ve Eva durumlarını da çözmeye çalışan oydu.

"Barışacaklardır," diyebildim sönük bir ifadeyle. "Yedi yıldır birbirlerine deliler gibi aşıklar. Eminim barışınca bu hallerinden dolayı birbirlerine kızarlar."

"Umarım," dedi babam sıkıntıyla, geri çekilirken. "Daha fazla bekletme kuzenini sen. Biraz dolaşın gelin. Eve de gitmesin, burada kalsın. Teyzen onu sıkıyordur şimdi." Onu onaylar şekilde başımı sallarken dikkatle bana baktı. Bir şey demek istiyor gibiydi bu yüzden benim de bakışlarım onda asılı kalmıştı. "Sen iyisin, değil mi?"

Bıkkınla göz devirmek zorunda kaldım. Annem, babamı doldurup yanıma gönderiyor o da bir sorun olduğunu düşünerek beni darlıyordu. Günlerdir bu böyleydi. "Akşam beraber yemek yedik, güldük, sohbet ettik. Hala mı baba ya?"

"Annen endişeleniyor senin için." Yavaşça ayağa kalktığımda amacım dolabıma doğru yönelmekti. Babam ondan kaçtığımı düşünecekti büyük ihtimal. "Ben de istemsizce endişeleniyorum. Biliyorsun, baban senin her zaman burada."

"Biliyorum," dedim dolabımın kapağını açarken, üzerimde altı şort, üstü ise askılı bir pijama takımı vardı. Sitenin içindeki parka gidecektik büyük ihtimal. Her zaman öyle yapıyorduk çünkü bu yüzden değiştirmekle uğraşmadan gri bana oldukça bol gelen polarlarımdan birini kaptım. Onu giyince şortum bile kısa kalıyordu yanında. "O yüzden canımı kimse sıkamıyor zaten."

Babamın memnuniyet dolu kalın kıkırdamasını duydum arkamdan. İstemsizce bende gülerken dolabımın hemen alt katında bulunan beyaz sneakerslarımdan birini almak için eğildim. Onları da alıp doğrulduğumda, "Ben erken uyuyacağım. Siz de çok geç kalmayın. Bir tur atın gelin," dedi. Yanıma doğru gelip başımın üstüne bir öpücük

kondurduktan sonra da odamdan çıkmıştı. Eva'nın bana seslendiğini duyunca tabanları temiz olan ayakkabılarımı giyip, telefonumu da polarımın cebine çıkıp koşar adımlarla odadan çıkmıştım.

"Hele şükür!" diye bağırdı Eva beni merdivenlerin başında görünce. Bu sabırsız hali gözümden kaçmamıştı fakat bir şey demeden önce etrafta gezdirdim bakışlarımı. "Teyzem bizimkilerle arka tarafta domates soyuyor. Acele et biraz hadi!"

Onun yanına ulaşmamı bekleyemeden o bana doğru geldi ve bileğimden kavrayıp koşar adımlarla beni dışarı doğru sürükledi. Bir haller vardı sanki bu gece onda. Normalde onu ilk gördüğüm an gözleri ağlamaktan şişmiş, burnu silmekten kızarmış ve saçları tepeden gelişigüzel bağlanırken yüzünde sıfır makyaj olurdu. Pijama takımlarıyla gelir, hatta üzerinde mutlaka bir dondurma lekesi bulunurdu. Bir elinde iki buçuk litre gazlı içecek, içeceğin kapağına koyulmuş iki plastik bardak diğer elinde ise bir paket çekirdekle geldiğini görünce ben köşeden kürek ve süpürgeyi kapar peşinden giderdim. Park gece vakitleri biraz da olsa boş olduğu için salıncağa geçer, o ben nerede hata yaptım isimli bilmem kaçıncı isyanını ederken ben içeceğimi yudumlar, çekirdeğimi çitlerdim. Gecenin sonunda ise o başını eğip evin yolunu tutunca çekirdek çöplerini temizlemek bana kalır, hızla temizler ve peşinden koşardım.

Bu gece bir farklılık vardı onda. Yüzünde duş öncesi makyajı gibi abartılı bir makyaj, saçlarında tarak vurulmamış bukleler vardı. Düz saçlıydı Eva, büyük ihtimal duştan önce terapi niyetine öylesine hazırlanmıştı. Kot pantolonu, üstündeki çiçekli crop ve sandaleti de daha özenli duruyordu. Bana bile bakmadan koşar adımlarla bizi bahçenin dışına sürüklediğinde buna bir dur demek ister gibi çekiştirdim kolumu. "Eva, ne oluyor sana?"

"Doğanay'ın ağzına sıçmaya gidiyoruz," dedi hırsla yürümeye devam ederken. Arkasında kalmaktan nefret etmiştim bu yüzden normal adımlar yerine koşar adımlarla yanına doğru yaklaştığımda merakla baktım ona.

"O ne demek?" diye sorduğumda o hala önüne bakıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Durdu. Şükür ki durdu çünkü biraz daha devam ederse nefessiz kalabilirdim. Aklım da karışmıştı zaten ne diyeceğimi bilemiyordum. "Nereye gidebiliriz? Azazel'e gidiyoruz elbette."

"Ne?" İki harfli bir kelime resmen dudaklarımda bir çığlık gibi dökülmüş, boş sokakta insanlar olsa rezil olabileceğim bir duruma dönüştürmüştü beni. Azazel'e mi gidiyoruz demişti o? Nereden çıkmıştı ki şimdi? Üstelik benim haberim bile yoktu. Halimi görmüyor muydu ya da kendi halini de görmüyor muydu? Mahallenin delisi gibi mekân mı basacaktın üstelik ben Hazar Cihangir'i görmemeye alışmışken, ona duyduğum öfkeyi daha bastıramıyorken onun olduğu yere mi gidecektim? Bu kız delirmiş olmalıydı başka bir açıklaması yoktu bu işin. "Sebep?"

Eva bana cevap vermek yerine arka cebine doğru uzattı elini ve saniyeler içinde aldığı telefonunun ekranını açıp bir uygulamaya girdi. Merakla ona baktığım saniyeler neyse ki hemencecik bitmişti. Telefonunu bana doğru uzattığında hızla alıp sorunun ne olduğunu çözmeye çalışırken buldum kendimi. Bir instagram hikayesiydi bu önde kim olduğunu bilmediğim bir kız vardı. Eva bilirdi büyük ihtimal çünkü o pandemi döneminde sosyal medyada aktif bir insan olmuş, bir kitle ederek resmen fenomen hayatına geçiş yapmıştı. Nişan videosu sekiz milyon izlenmeye ulaşmıştı hatta.

Şimdi bana gösterdiği hikâyede de arka dekordan anladığım kadarıyla Azazel'de olan sarışın bir kız vardı. Kamerayı biraz kendisinden uzaklaştırarak öz çekim video yapıyordu. Etrafı gösterdiğinde hemen arkasında olan masada tanıdık kişiler görmemle kaşlarım çatılmıştı. Doğanay ve Hazar Cihangir. Hemen kızın arkalarındalardı. Doğanay dalgınlıkla içkisini yudumlarken, Hazar Cihangir telefonundan bir şeylere bakıyordu. Neye bakıyorsa bakıyordu. Bu beni ilgilendirmiyordu. Maşallah ama boynu da tutulmuyordu. Üstelik telefonu da sağlamdı demek ki bile isteye aramıyordu beni.

"Sorun ne?" diye sordum telefonunu ona geri uzatırken. "Doğanay'ın orada olması gayet doğal."

"Parmağında yüzük yok!" diye bağırdı beni kınar gibi. Doğanay'a o kadar odaklanmamıştım ki böyle bir detayı fark etmemiştim. Üstelik, o mesafeden kim görebilirdi ki bunu canım? Saçmaydı bir kere. "Resmen beni aramadı ve yüzüğü attı."

"Emin misin ya?" İstemsizce yüzümü buruşturdum. Fevri davranıyordu sanki. "Belki yanlış görmüşsündür." Eva benim sorgulayıcı bir insan olduğumu biliyordu. Belki de bu yüzden karşılık vermek yerine, tekrar bileğimden tutup sürüklemeyi tercih etmişti. "Eva şu halimize bak. Nasıl geleyim ben oraya?"

"Şu halimiz bile dünya güzeli bizim!" diye yükseldi direnmelerime rağmen beni çekiştirirken. "O Doğanay efendinin kafasını kıracağım kafasını!"

"Tamam kır ama benim ne günahım var?" diyerek sızlandım. Üzerimde ipek şortlu bir pijama takımı, yüzümde sıfır makyaj ile nasıl gidecektim oraya? Her şeyi geçtim ya onunla karşılaşırsam ya onun için gittiğimi düşünürse. Biterdim ben biter. "Eva!"

"Ay sus Belçin Darya zaten canım burnumda," dediğinde istemsizce üzüldüm ona. "İki haftadır çektiğime bak. Burnundan getireceğim onun!"

Benim bu geceden kaçışım yoktu. Bunu anlamıştım artık. En azından sağa sola saklanırsam daha zahmetsiz bir gece olabilirdi bence. "Bak hemen çıkacağız tamam mı?" diye sordum bir umutla. "Lütfen Eva."

"Kalıp ne yapacağım zaten," derken bileğimdeki tutuşunu gevşetmişti. Kaçmayacağımdan emin olunca gevşetirdi tabi. "Kafasını kırdım mı daha ayak basmam başına çalsın, Azazel'i. Sırf orası için harcadı zaten bizi."

Ne evet ne de hayır diyebildim bu durum karşısında sadece onun hızlı adımlarına zorlukla uymaya çalıştım. O kafasına koyduğunu yapardı zaten benim direnmem sadece onu yalnız başıma bırakmaya sebep

olurdu. Hem Eva ve Doğanay konuşurken ben de dışarı kaçabilirdim. Görünmezdim kimseye. Eva zihninin içinde Doğanay'ı alt etme planları yaparken ben ise kurtuluş planları yapıyordum. On dakikalık yürüme mesafesini resmen beş dakikada geldiğimizde nefes nefese kalmıştık. Kapıdaki güvenlikler tanıdıktı. Eva'yı görünce sadece garip garip bakmışlar ve geriye çekilmişlerdi.

Azazel'in nefret ettiğim o karanlık koridoruna bir kez daha gelmiş bulunmuştum böylelikle. Cidden nefret ediyordum. Bir de bu sefer bodrum kata inmiyorduk. Direkt bar katında kalacaktık. Karanlık koridorun sonundaki kalabalık bazen karanlıktan daha rahatsız edici geliyordu bana. *Sanki kara olan karanlık aydınlığa bir aralıkta, kalabalık sadece karanlık kalıyordu gözümde.* Sosyal bir insan değildim, bu yüzden belki de kalabalığa karşı bir hassasiyetim vardı ama bu kadarı fazlaydı.

Alana inmek için gittiğimiz merdivenin başından bile belli olan bu kalabalıkta her insan bir nokta gibi durup, iğne atsam yere düşmezmiş gibi hissettiriyordu. VIP locaları daha yüksekte kalıyordu fakat bugün onlar da boştu. Zaten videoda gördüğüm kadarıyla Hazar Cihangir ve Doğanay bu kalabalığın bir köşesindelerdi. Eva bana bakmadan merdivenlere yöneldiğinde ben sadece ayaklarıma bakıyordum. Birileriyle göz göze gelmemek için verdiğim çaba beni deli ediyordu şu an. Eva sinirine rağmen endişesini bırakmadan kolumdan tuttuktan sonra insanların içinden bizi bar tezgahına doğru ilerletti.

Tam önüne geldiğimizde kulağıma doğru yaklaşıp, "Nerede şimdi bu?" diye bağırdığında istemsizce başımı kaldırdım. Bu kalabalıkta bence kolay kolay Hazar Cihangir ile göz göze gelmezdim. Bu yüzden bakışlarımı yere düşürmeyi bıraktım. "Öldüreceğim onu!"

"Sakin ol!" diye bağırdığımda sesimin müzikten daha çok çıktığını fark ettim. "Ay tamam ben sakin olayım önce."

"Yukarıdaki odalara mı baksak?" diye sordu yüzünü buruştururken. Yukarıda iki tane patron odası olduğu, gereğinden fazla büyük olduğu gibi söylentileri duymuştum fakat daha önce hiç çıkmamıştım. O çıktığı için biliyordu. "Ama şifresini bilmiyorum."

Ne yapabiliriz düşüncesiyle ona takılı kaldığım sırada girdiğimizden beridir mavi, kırmızı ve beyaz olmak üzere renk değiştiren ışıkların üzerimize değmesini engelleyecek iri bir cüssenin yanımızda belirdiğini fark ettik. İkimiz de aynı anda o kişiye dönerken kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı fakat gelen Doğanay'dı. Bu gerçekle rahat bir nefes verdim. "Eva," dedi beni görmezden gelerek. "Ne işin var burada?"

"Bana Eva deme seni pislik!" diyerek yükseldi, Eva.

"Ama adın Eva," derken buldum kendimi. Sonuçta aşkım bebeğim dememişti. Başka ne diyecekti? Eva ve Doğanay aynı anda bana döndüklerinde yeri ve zamanı olmadığını anladığım çenemle dudaklarımı içe doğru çekerek düz bir ifade olmasını sağladım. "Tamam sustum."

"Susmana gerek yok, Belçin Darya." Eva hırsla sağ elini sol elindeki yüzük parmağına doğru götürüp işaret ve baş parmağının arasına alyansını kıstırdı. Tamam, yükselmesini bekliyordum ama bu kadar abartması bana da sürpriz olmuştu. Konuşacağım dememiş miydi o? Nereden çıkmıştı şimdi yüzük atmak. Garibim Doğanay bile şaşkınlıkla ona bakıyordu fakat bu çok sürmedi. Yüzüğünü çıkaramadan Doğanay bir elini onun beline atarak kendisine doğru çekti ve ardından o elini kalçasından aşağıya kaydırarak bir çuval gibi onu omuzuna attı.

"Konuşacağız," dedi düz bir sesle. Eva ne kadar çığlık atsa bile nafile. Ben ise şaşkınlıkla onlara bakakalırken gözümden kayboluşlarını izleyebilmiştim sadece. Beni öylece olduğum yerde bırakmışlar ve gitmişlerdi. Hem de bu halde. Etrafta tanıdık biri de yoktu. Üstelik Eva şimdi nasıl bir durumda gelecekti bilemeden gidemezdim de. Öylece kalmıştım ortada.

Büyük olan polarımın omuzumdan düşerek orayı çıplak bırakmasıyla, tenimde hissettiğim sıcak temasla korkudan yerimde titreyerek hızla arkama doğru döndüm. Elin sahibinin komşumuz Canel olduğunu görmemle ise anında rahat bir nefes vermiştim. Duygu değişimlerimin bir saniyeye bağlı olması bu geceyi daha da zorlaştırıyordu. "Darya?"

"Canel," dedim sanki saniyelerce soluksuz kalmışım gibi bir yakarışla. "Ne haber?"

"İyi senden ne haber?" diyerek takıldı bana. Baştan aşağı beni süzdüğünde ise kaşları çatılmıştı. "Bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Yok yok," dediğim sırada bakışlarım onun omuzundan arkaya doğru kaymış ve gözlerim Hazar Cihangir'in gözleriyle buluşmuştu. Şom ağzım diyerek sövmek istiyordum kendime. Sıkıntı olmadığını söyler söylemez şu kalabalığın içinde onu bulabilmiş olmam bile en büyük sıkıntıydı şu an.

Hazar Cihangir Soykan, onca kalabalığa, önümüzden geçip duran insanları rağmen bir an olsun bakışlarını ayırmamıştı üzerimden. Hipnoz olmuş gibi ben de farklısını yapamıyordum aslında. Ona bakıyordum, bu mesafeden bile belli olan bal rengi gözlerine bakıyordum. Gözlerinin içinde beni görecek kadar takılıyordum ağına çünkü amacı buymuş gibi keskindi bakışları. Saçları son görüşümden daha kısaydı sanki. Üstelik yüzü daha bir ruhsuz duruyordu, belki de mesafedendi. Ona baktığımı görünce dudakları kıvrıldı ve viski kadehini kıvrılan dudaklarına doğru götürerek gözlerini bir an olsun benden ayırmadan bir yudum aldı. Sinir bozucuydu.

"Darya," dedi bir kez daha Canel. Düştüğüm bataklıktan beni çıkardığı için minnettardım ona. Yoksa gözlerim sanki benim değillermiş gibi bir bağımsızlığı ilan etmişlerdi. "Bir sorun mu var?"

Yavaşça baktığım yöne doğru baktığında bu sefer Hazar Cihangir orada değildi. "Hayır yok," dedim telaşla, yine de. "Sadece bir an tanıdık birini gördüğümü zannettim."

"Anladım," dediğinde dikkatimi ona veremiyordum. Sadece başımı salladım ve bakışlarımı istemsizce etrafta gezdirdim. "Ben sana şey diyecektim."

"Ney?" dedim yüksek bir sesle, ona doğru dönerken. Bu aşırı tavrım karşısında şaşkınlıkla bana baktığında gözlerimi utançla yumdum. "Şarkı yüzünden ses algım gitti. Ne diyecektin?"

"Daha önce Aşk ve Gurur'u açık hava sinemasında izlemek istediğini söylemiştin. Sitede bir kere yapılmıştı ama sınavın nedeniyle kaçırmıştın. Çocuklar tekrar yapmayı düşünüyor da." Gerginlikle bir elini ensesine doğru götürdü. Utançla önümde mırım kırım ediyor olmasıyla tek kaşım havaya kalktı. "Ben düşündüm de acaba benimle —"

"Yok kardeşim sana iyi eğlenceler," diyen ses bana ait değildi. Bu ses onunla ilk gece tanıştığımda da aniden çıkmasıyla benim sesim mi diye sorguladığım ama daha sonra karanlığın içinde gördüğüm o adama, Hazar Cihangir Soykan'a aitti. Ne ara gitmişti ve yanımızda belirmişti bilmiyordum fakat şaşkınlıkla ona baktığımda sadece yanımda duruyor, sert bakışlarını Canel'e doğru tutuyordu. *Ne alakaydı şimdi bu tavır?*

"Anlamadım?" dedi Canel şaşkınlıkla bir ona bir bana bakarken. "Siz tanışıyor muydunuz?"

"Canel kusura bak—" Hazar Cihangir'in bileğimden kavrayan eli ile duraksadım. Buz gibi ellerini tenimin üzerinde hissetmemle irkilmiştim istemsizce. Bakışlarımı ona doğru yönelttiğimde bana bakmıyordu bile. "Gidelim," demiş ve beni peşinden çekiştirmeye başlamıştı. Canel şu an umurumda bile değildi. Bu adamın derdi neydi? İnsanların bize doğru dönüp şaşkınlıkla bakmalarını, bazılarının aralarında fısıldaşmalarını görmemle iyice sinirlerim zıplamıştı.

"Ne yapıyorsun sen ya!" dediğimde zerre bana doğru dönüp bakmadı. "Kime diyorum?" Onun arkasından sürüklenirken bir elimi onun bileğimdeki elinin üstüne koyarak kıskacından kurtulmaya çalışıyordum. Diğer yandan ise ona direnmeye, ayaklarımı yere bastırarak karşı koymayı deniyordum ama pek umurunda değildi. "Hazar Cihangir!" diye bağırdım son çare. Üst merdivenlere doğru ilerlediğinde adını duymasıyla duraksadı ve hızla bana doğru döndü. "Manyak mısın sen ya? Ne yapıyorsun Allah aşkına? Bıraksana bileğimi!"

"Sakin bir yere geçelim," dedi sadece. Sinirle ofladığımda sıcak nefesim direkt onun yüzüne doğru gitmişti sanırım çünkü irkilerek başını geriye

doğru yasladı. Benimle dalga geçtiğini düşünmek istiyordum yoksa mekanını başına yıkacak kadar sinir dolmuştum, yapardım.

"Sebep?" diye bağırırken buldum kendimi. "Sen kimsin beni bileğimden kavrayıp sürüklüyorsun ya? Manyak!"

"Yukarı çıkalım Belçin Darya," dedi benim aksime daha sakin bir sesle. "Eğer diretiyorsan herkes bize bakıyorken seni omuzuma alıp çıkarırım. Zaten yeterince bakıyorlar, benim için sıkıntı olmaz."

Utançla kısa bir an arkaya doğru döndüğümde az önce korktuğum kalabalığın yarısının bizi izlediğini görmüştüm. "Senin yüzünden," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Sen ne hakla beni peşinden sürüklersin, kimsin sen?"

"Bu gecelik kurtarıcın," der demez bir kez daha elini bana doğru uzattı fakat bu sefer bileğimden tutmadı. Elini avucumun içinden kaydırarak benim sıcak ellerimi, kendi soğukluğuyla buluşturup yukarı çıkmamız için peşinden sürükledi. "O kalabalığın içinde olmaya pek de hevesli değildin."

"Hevesli değilsem kendim hallederdim ben çocuk değilim," dedim huysuz bir tavırla. "Hele senin yardımına muhtaç hiç değilim."

"Bu halde bile mi?" diye sorduğunda sesi öfkeli çıkmıştı. "Haline bak Belçin Darya, rahat bile değilsin."

Kaşlarım burnuma değecek kadar çatıldı. "Ne varmış halimde?"

"Bir şey yok sıkıntı orada." Sonunda üst kata geldiğimizde ilk sürgülü kapı açıldı. O kapıdan sonra karşımızda siyah camdan bir kapı duruyordu. Hazar Cihangir bir an olsun elimi bırakmadan köşedeki kapı düzeneğine ilerledi ve şifreyi girerek kapının açılmasını sağladı.

Kapıdan girer girmez elimi ondan kurtardım. Girdiğimiz yer katta restorandan arta kalan bir yerden oluşturulmuş bir ofis odasıydı. Bir masa, köşede duran bilardo masası ve kitaplık gibi klasik ofis eşyalarından oluşan karanlık bir odaydı işte. "Pardon?" dedim incelemeye ara verip. "Sen ne saçmalıyorsun?"

"Olanı söylüyorum sadece." Umursamaz bir tavırla omuz silkip odanın ortasına doğru ilerlediğinde peşinden gittim. Onun boyu uzundu tabi, iki adım yetmişti ona. Yorulan bendim. "Eva ile geldiğin, zor durumda olduğun belliydi."

"Sana fikrini soran olmadı," diyerek hiddetle karşı çıktım. "Üstelik benim keyfim gayet yerindeydi. Arkadaşımla konuşuyordum."

Dudaklarından alaycı bir kıkırtı döküldü. "Arkadaşınla mı konuşuyordun?" dedi. "Baya değerli bir arkadaşın sanırım gözlerin ve aklın başka yerdeydi."

"Seni ilgilendirir mi?"

"Kısa bir an onların sahibiysem, ilgilendirir belli ki."

Ona hipnoz olmuş gibi bakarken sanki zaman durmuş gibi hisseden bir salaktım ben. Tahmin etmeliydim bunun bana sorun olacağını, ona rağmen tutamamıştım kendimi. Şimdi de meyvesini yiyordum işte. "Seninkiler de bendeymiş demek ki."

"Ben zaten aksini söylemedim ki."

Gözlerimi kısarak baktım ona. Sanki beni aramamış, yok saymamış gibi konuşması çok komik duruyordu. Beni aramak zorunda değildi ama dördüncü randevu imaları yapan oydu. Ortalıktan kaybolup şimdi gelmesi saçma duruyordu. Alay dolu bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Az kalsın inanacaktım sana," diye homurdandıktan sonra odadan çıkmak için döndüm arkamı hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledim fakat açamadım. Hazar Cihangir, bir elini kapıya yaslayarak açmama mâni oldu. Direkt arkamda, sıcak nefesi saçlarımdaydı.

Omuzuma doğru eğildiğini, yanağının saçlarımdaki temasıyla anladığımda nefesimi tuttum. "İnancını kıracak bir şey mi yaptım?"

"Yabancılara inanmam," dedim kısık bir sesle. "Bu yüzden sana olan inancım zaten yoktu."

"Ama kızarsın." Dudaklarının kulağıma sürtündüğünü hissedince tüylerim diken diken olmuştu. Çok saçmaydı bu. "Hatta kırılırsın."

Sinirle dirseğimi onun bel boşluğuna geçirerek, "Sana kırılmadım!" diye bağırdım fakat kulağıma dolan acı dolu inlemesi ile sinirim havada asılı kaldı, ona doğru hızla dönmek zorunda kaldım. Ona döndüğümde yüzünü acıdan buruşturmuş ve bir omuzunu eğerek bel boşluğuna elini bastırmış bir halde olmasını beklememiştim. "Sikeyim," diye mırıldandı acı dolu bir sesle.

"Ne oldu sana?" diye sordum durumu anlamaya çalışırken. O kadar sert vurmamıştım ki sadece sürtünmüştü bence dirseğim. Onun kalıbında birinin canını yakacak kadar etkili olmazdı zaten benim vuruşum abartıyordu şu an. "Rol mu yapıyorsun?"

Kendisini dik tutmaya zorladı fakat dik durduğu anda bile yüzünü buruşturmuştu. Belli ki bir sıkıntı vardı, bunun merakı beni sardı ve adımlarım ona doğru gitti. "Bir şey yok," dese bile ikna edememişti beni. Hatta geriye doğru bir adım atması kesinlikle bir şey olduğuna kanıttı. Ne kadar sorarsam sorayım cevap vermeyecekti bunu belli etmişti bu yüzden ona yaklaşır yaklaşmaz az önce tuttuğu beline elimi götürüp, avucumu hızla aynı yere bastırdım.

"Hassiktir!" Şoka girmiş gibi bir küfür kaçtı ağzından, beline bastırdığım kolumun bileğinden kavradı refleksle. "Öldürmek mi derdin?"

"Bir şey yoksa neden ölesin?" dedim inatla daha sert bastırırken. "Bir şey demiştin sonuçta." Dişlerini sıktı, acıdan terliyordu sanki şakağından çenesine doğru bir damla ter yol izledi. Rengi iyice soluyor, gözleri direnci düşmüş gibi kaymaya başlıyordu. "Ne oldu sana Hazar Cihangir?"

"Çek elini," dedi belli belirsiz. Duymakta zorlanmıştım. "Eğer bir cevap istiyorsan çek elini, Belçin Darya!"

Ona daha fazla acı çektirmek gibi bir derdim yoktu. Bu yüzden çektim elimi. Sanki susuz birine bir damla vermişim gibi rahatlamış bir halde o

da geriye doğru sendeledi. Kollarımı göğsümde birleştirip beklentiyle ona bakarak, bekledim bana ne olduğunu göstermesini çünkü görebiliyordum. Gözlerinde saf bir acı vardı. Başını bana doğru kaldırdığında vazgeçmediğimi görmüş ve hoşlanmamış olacak ki gözlerini devirdi.

"Çok inatçısın." Söylene söylene sağ elini sağ tarafındaki tişörtünün köşesine götürdü. "Rahatsız olursan sorumluluk almıyorum."

Herhangi bir tepki vermedim ve sadece bekledim. Sabrımın sonundaydım çünkü. Hazar Cihangir'in beni oradan çekip alma, bana karışmaya hakkı yoktu. Bu yeterince beni delirtmiyormuş gibi bir de numara mı yoksa gerçek mi emin olmadığım bir karın ağrısının merakı sarmıştı. O da sanki sabrımın bittiğini biliyormuş gibi yavaş hareket ediyordu. Tişörtünün bir köşesini yavaşça kaldırdı ve gözlerimin önüne belinin biraz üstünde kalan sargının görüntüsü serdi. Tam az önce avucumu bastırdığım yerin etrafının kan ve iltihap lekeleriyle kaplanmış bir halde olduğunu görmemle kollarım çözüldü, bir elim şaşkınlıkla aralanan ağzıma gitti.

Hazar Cihangir, yaralanmıştı ve ben az önce acımasızca yarasını avucumun altında ezmiştim.

"Ne oldu sana?" diyebildim sesim titrerken. Ona doğru yaklaşmak istedim fakat geri çekildi. "Sen yine yaralanmışsın, çok kötü duruyor bu..."

"Elim çabuk iyileşmişti," dedi gözlerimin içine bakarken. "Ama nedense bu yara günlerdir iyileşmiyor."

♟

Ne diyorsun Hazar Cihangir ne diyorsun?????

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Benimle düşüncelerinizi paylaşırsanız çok mutlu olurum.

Destekleriniz için teşekkür ederim, görüşmek üzere<3

4. DERMANINI BİLEN YARALI

İyi akşamlar Azazel sakinlerii biz geldik!

Hepinize güzel bir hafta sonu diliyor ve bölümün de bu güzelliğe bir başlangıç olmasını umuyorum.

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım lütfen. Yolun başındayız sizin ilginizle motive oluyorum. Hepinize çok teşekkür ediyorum.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut. Oradan da sıklıkla bölümler hakkında konuşuyoruz.)

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Bölüm editi için Ceren'e teşekkür ederim. Ellerine sağlık <3

Bölüm 4: ***DERMANINI BİLEN YARALI***

"Bazı yaraların yara bandı insanlardı. Yaralanan kabul edemedi, etmek istemedi aslında. Belki de bir baş kaldırıydı bu çünkü eğer başını kaldırmasaydı, kalbini de eğmek zorunda kalacaktı."

Annem hemşire olduğu zamanlardan bahsederken, bir keresinde, *"Genelde tek gelen hastaların yaralarının pansumanı daha zor oluyordu. Yara kapanmamaya inat ediyordu sanki. Pansumana her geldiklerinde iyileşme durumu yavaştı. Yanında elini tutan biriyle gelen, bu yara seni uğraştırır dediğimiz hasta ise ikinci gün geldiğinde yarası öyle güzel bir iyileşiyordu ki şaşırıyorduk. Bazı fiziksel yaraların iyileşme süreçleri biraz da olsa ruhsal,"* demişti.

Açıkçası ben düz bir insandım. Yarayı açanla da kapatanla da ilgilenmiyordum. Bir kere o yara açılmışsa, izi bir şekilde kalmışsa gerisinin pek bir önemi yoktu. Sonuçta ben biliyordum yaranın açıldığını, hissediyordum o acıyı. Yolunu bitirdik diye neden yürürken çektiğimiz acıları unutuyorduk ki? Saçma geliyordu bana. Şimdi karşımda duran adam da yarasına değen elinin farkının, etkisinden bahsediyordu mesela. Bu psikolojik miydi? Belki de kalpolojik dememiz lazımdı. Sonuçta kalpten gelen bir şeydi annemin bahsettiği onun bahsettiği de aynı yere çıkıyordu.

Gözlerim bel boşluğunda kaldı bir süre. Aslında yarasının tek sorunu pansumanının düzgün yapılmamasıydı. Anladığım kadarıyla sadece bir noktadan sızıntı vardı fakat gövdesi tamamen sarılmış, yaranın olduğu yere az kat atılmıştı. Annemden bildiğim kadarıyla da böyle bir sargıya gerek yoktu. Sargı bandı bile yeterli olurdu. Her şeyden önce, nasıl bu kadar yaralanabiliyordu? Dövüşmekle olmazdı bu yaralar, zaten dövüşçü olmadığını da kendisini söylemişti. Onu ilk gördüğümde de yaralıydı, şimdi de.

Aklıma son sözleri gelince istemsizce alaycı bir kıvrılma oldu dudaklarımda. Şu an odaklanmam gereken bu olmamalıydı belki de ama geri duramamıştım. "Elimin şifalı olduğunu söylüyorsun yani," diyerek takıldım ona. "Ya da sana iyi geldiğini."

"Hayır," dedi anında. Tişörtünün tuttuğu köşesini de bırakarak yarasının tekrar örtülmesini sağlamıştı ayrıca. "Sadece durumumu

söylüyorum."

"Niye ben doktor muyum?" diye sordum tek kaşımı havaya kaldırıp, kollarımı göğsümde birleştirirken. "Neden bana durumunu söylüyorsun?"

Ona meydan okur gibi konuşmamla, çenesini sıktığını sertleşen yüz hatlarından görebiliyordum. "Doktor musun bilmem ama yaralarla çok içli dışlı olduğun kesin," diye homurdandı ağzının içinde. Bana bakmadan arkasındaki masaya doğru ilerlediği sırada canı yanmış olmalı ki bana sırtını dönse bile elini yarasına götürmesinden ağrısı olduğunu anlamıştım.

"Sen diş hekimisin." Ona doğru bir adım attım. Karanlıkta adımlarımın nereye atıldığının pek önemi yoktu bu yüzden bir anlık durdum. Hazar Cihangir, sanki durma sebebimi anlamış gibi saniyeler içinde masasının hemen arkasındaki iki tarafta olan abajurları açarak ortama loş bir ışık girmesini sağladı. "Senin yara ile içli dışlı olman, ne yapacağını bilmen lazım ama görüyorum ki tecrübesizsin."

"Ben ağız içiyle ilgileniyorum," dedi bana doğru dönmeden. "Dışıyla değil."

"Doğru dışını genelde dağıtıyorsun bir an unutmuşum." O görmediği için rahatlıkla burnumu kıvırarak yüzüme ondan tiksiniyormuş gibi bir ifade oturtmuştum. Sırtının bana dönük olması bu konuda cesaret verse de saniyeler sonra erkeksi kıkırdamasının ortamı doldurmasıyla beni gördüğü düşüncesi etrafımı sardı ve bakışlarım istemsizce etrafta gezindi.

O gün gördüğüm odadan çok daha büyük, neredeyse iki kişilik sayılabilecek bir ofisti. Hemen karşımda onun da önünde durduğu bir çalışma masası vardı. Siyah olması beklendik bir şeydi. Hatta sandalyesinden, arkasındaki raflara, rafların yanındaki abajurlara kadar her şey siyahtı. Masanın önünde deri bir koltuk takımı, çaprazında ise bilardo masası vardı. Duvarlarında gezdirdim bakışlarımı, bomboşlardı. Minimal ama bu tasarım için fazla büyük olduğu için boş duruyordu. Ayna görememiştim üstelik. Beni nereden

görüyordu ki? Kamera vardı kesin. Çaktırmadan başımı kaldırıp kıyıda köşede kamera aramaya başladım istemsizce.

"Biraz daha solunda," dedi keyifli bir sesle. Soluma doğru döndüğümde ise cevabı gecikmedi. "Oldu işte."

"Ne ucuz bir eğlence," dedim küçümser bakışlarımın eşliğinde. "Komik misin sen şimdi?"

"Pek tarzım değildir," diye söylendiğini duydum fakat bunu söylediği zamanla eşdeğerde tekrar tişörtünün eteklerine eli gidince ne yapıyor sorgulamasıyla birlikte bir kez daha duraksadım. Dikkatim öyle dağınıktı ki hareket ettiği anda durup sadece onu izlerken buluyordum kendimi. Dikkat sürem zaten çok düşükken onun yanında eksileri oynuyordu sanki. Elini götürdüğü etekleri yukarı doğru kaldırarak tek seferde çıkardı ve hemen yanında duran tekli koltuğa fırlattı. Ardından bana doğru döndüğünde hem yarası hem de üstüne çalışmaları sıkı yaptığı çalışmaları kadar sıkı vücudu bir kez daha karşımdaydı.

"Yaranı en son kim pansuman etti?" diye sordum, konudan tamamen bağımsız bir şekilde. Hesap sormak konusunda berbattım. "Doğanay mı?"

"Nereden bildin?"

"Çünkü Doğanay yara bandını bile düzgün takamaz," dediğim sırada bir kez daha bakışlarımı etrafta gezdirdim ve odanın hemen uç köşesinde duran siyah kapıyı görebildim. Büyük ihtimal orası lavabo olmalıydı yine de işimi sağlama almak istedim. "Lavabo mu orası?"

"Hıhım."

"Acil yardım çantası var mı?"

"Hıhım," dedi bir kez daha. Sinir bozucu gelmişti ikinci kez duyunca.

"İyi al da gel o zaman." Onun tepkisini beklemeden sırtımı döndüm ve az önce gördüğüm kapıya doğru ilerlemeye başladım. Alt tarafı silecek ve sonra üstüne sargı bezi ve bant yapıştıracaktım ama elimi yıkamam

en iyisi olacaktı. Sonuçta tehlikeli işlerdi bunlar. Ufacık bir mikrop yarayı daha kötü bir hale getirebiliyordu. Bu yüzden lavabonun kapısını aralık bırakarak içine girdiğimde tertemiz olmasının şaşkınlığıyla, ellerimi sabunla köpürte köpürte yıkamıştım.

"Soyunma mı ister misiniz, doktor hanım?" diye sordu laubali bir sesle. "Beni ameliyat edeceksiniz malum."

Elimi durularken söyledim. "Gevşeme hemen. Bir kayışın yok mu senin?"

"Var da," dedi aynı tavırla. "Kendim tuttuğum için yaşıyorum keyfime."

"İyi aferin." Köşedeki kâğıt havludan fazlasıyla çektikten sonra ellerimi kuruttum. "Devam et böyle."

"Eyvallah." Tekrar odaya döndüğümde kalçasını masaya yaslamış, elleriyle iki yandan da sımsıkı tutmuştu. Sağ elinin yanında acil yardım çantası olduğunu tahmin ettiğim şey duruyordu, hemen yanında ise yapılı cüssesiyle o. Açıkçası boyu ve yapısı Doğanay kadar vardı ama bu sitedeki diğer yaşıtlarına göre daha iriydi. İki kolunda da dövmeler vardı sol tarafında daha fazla olup, omuzundan göğüslerine doğru uzanan, seçemediğim figürler vardı. "Darısı da sana."

"Ne alaka bana?" diye sordum aksi bir sesle. "Ben iyiyim böyle."

Baştan aşağı süzdü beni önce. Üzerimdeki kombin pek de incelemeye müsait değildi bu yüzden polarımın eteklerinden çekiştirirken buldum kendimi. Eva yüzünden öyle saçma bir şekilde çıkmıştım ki evden, öldürecektim kendimi sinirden. "İyi misin cidden?" Bakışları tekrar gözlerimi buldu. Kollarını göğsünde birleştirmek için kendisini kastığında göğüslerinden, pazılarına kadar daha da şişti sanki. Kalıbını iyice belli etti. "Bu halde pek de iyi durmuyorsun."

Çenemle belindeki yarayı işaret ettim. "Sen bu halde çok mu iyi duruyorsun?"

"En azından ben kendi eşekliğimin cezasını çekiyorum," dedi omuz silkip kalçasını da masadan ayırdığı sırada. "Sen ise sanki hep birilerinin peşinden sürükleniyor gibisin. Seni sürükleme sebebimi mi sormuştun, değil mi? Çünkü seni iki kez gören yabancı bile bu halde, o kalabalığın içinde rahat etmeyeceğini bilirdi."

"Bu yine de senin beni kaba kuvvetle çekiştirdiğin gerçeğini değiştirmiyor." Onunla daha fazla karşı karşıya gelmek istemediğim için yanında acil çantasına doğru ilerledim ve bu hareketim sonucunda omuzum onun koluna sürtündü. Sanki benden ona bir elektrik akımı yayılmış gibi irkilerek kendisini yana sürüklemesi gözümden kaçmamıştı. Vebalı falan mı sanıyordu beni? Abartıyordu sanki gittikçe. "Otur da bakayım yarana."

Yardım çantasının içinde gazlı bez ve sargı bandı bulduğum için içim rahatlamıştı. Bu yüzden işimin kolaylaştığı sevinciyle ona doğru döndüm fakat o yine serseri bir tavırla sırıtıyordu. "Nasıl isterseniz, hemşire hanım."

Bu sefer gözlerinin içine baka baka göz devirdiğimi görünce alt dudağını ısırarak gülmemek için sıktı kendisini. O da direkt benim gözlerimin içine baktı ve neredeyse gövdesinin yarısına sarılmış sargı bezini parçalarcasına çıkarıp masasının biraz arkasında dura n çöp kutusuna doğru fırlattı. Ardından hemen karşımda kalan tekli koltuğa, yayılır bir vaziyette attı kendisini. Bacaklarını iyice öne doğru uzattı ve araladı. "Biraz dik durmaya ne dersin?" diye homurdandım. "Sonuçta ben senin kişisel hemşiren değilim."

"Öyle olma yolundasın gibi duruyor," dedi konumunu dikleştirirken. "Eli hafif bir kişisel hemşire, şanslı olduğumu her zaman söylemişimdir."

"Şanslı değilim sadece çabaladım ve elde ettim diyordun," diyerek bana daha önce söylediği cümleyi ona iade ettim. "Şimdi şanslı mı oldun?"

Dikkatle bana bakarken dirseğini oturduğu tekli koltuğun köşesine yasladı. "Evet bu sefer öyle oldu."

Bu sefer öyle olmuş.

Dört hafta öyle olmadığı için aramamışsa demek ki.

Orta sehpayı onun oturduğu tekli koltuğun önüne çektikten sonra üstüne oturdum ve aklıma gelen gerçekle bir an sinirle gazlı bezi şiddetini ayarlayamadan yarasına bastırdım ve elimin altında acıyla kasılmasına neden oldum. Dişlerini sıktığı için sadece sert bir inleme dökülebildi dudaklarından. Küfrünü yuttu sanki. Yarası bıçak izi gibi duruyordu ama sadece sıyırmıştı. Dikiş gerekmeyen bir ize eğer temiz şartlarda pansuman yapılmazsa, verilen kremler düzenle sürülmezse böyle kötü bir sonuç ortaya çıkarabiliyordu. O da sanırım yarasını zerre önemsememişti. Doğanay'ın pansuman yapmasından belliydi zaten. Az önce sert çıkıştığım için daha nazik bir şekilde temizlemeye yordum kendimi bu sefer. Yarasından bir an olsun kaldırmadım başımı çünkü onun bana baktığını biliyordum.

Yarasını temizlerken, yanımda olduğu halde zihnimin içinde onun sesi geziyordu halâ. Haklı olabilir miydi? Son birkaç ayımı çevreme göre yaşıyordum sanki. Hatta bir aydan daha fazlasını. İstediğim bölümü, istediğim okulu ya da çoğu şeyi kendim seçmiştim. Bunda hiçbir sorun yoktu, aileme minnettardım ama sanki kendimi çok boşluyordum. İşim olsun, ailem mutlu olsun, Eva tek kalmasın derken kendimi en sona atmıştım belki de. Belçin Darya'ya ne olsun? Bunu hiç sormuyordum kendime.

Bazen hayatımızdaki insanlar bize bu farkındalığı yaşatmazlardı çünkü bizim o halimizden memnun oldukları için o topun altına girmek işlerine gelmezdi fakat bir yabancı size karşı kaygıları olmadığı için kurşun misali sıralayabilirdi acımasız gerçekleri. Hazar Cihangir Soykan da elini korkak alıştırmayacak bir yabancıydı.

"Nasıl oldu bu yara?" diye sordum temizlemeye devam ederken. Dövüşte olması imkânsız bir yaraydı. Bu adam hiç sağlam pabuç durmuyordu, üstelik yarasının çok yeni olduğunu da sanmıyordum. Sadece bakımı yetersizdi. Olurdu ya bir bıçak kesik açardı ama dikiş atacak kadar derin olmazdı sadece kabuk tutması zaman aldığı için sıvı akardı. Tam olarak öyleydi. Acısı daha fenaydı yani. "Ne zaman oldu?"

"İki hafta önce kadar." *Yani ondan önceki iki hafta da beni kendi isteğiyle aramamıştı.* "Ondan önceki iki hafta da zaten Adana'ya gitmiştim."

Hareketlerim iç sesimi duymuş da cevap vermiş gibi konuşunca anlık bir sekteye uğramıştı. Yine de durumu toparlayıp çaktırmamaya çalıştım. Demek Adana'ya gittiği içindi bu sessizlik. *Garip.* "Sormadım."

"Sordun demedim zaten," dedi ses tonunu sabit tutarken. "Sadece söyledim."

"Beni ilgilendiren sadece yara kısmı." Kirlenen gazlı bezleri oturduğum sehpanın benden uzak köşesine bıraktıktan sonra sargı bezi ve bandı alıp tekrar ona doğru döndüm. İçten içe umurumda değilmiş gibi davransam da soru işaretlerim giderildiği için biraz tuhaf hissediyordum. Acaba çok mu belli etmiştim ona dört hafta mevzusundan dolayı kurulduğumu bu yüzden mi açıklama yapıyordu? "Detaya gerek yok."

"Bugün tersinden mi kalktın?"

"Hayır," dedim sert bir sesle. "Sadece karşımda düz adam bulamadım."

"Şimdi de yamuk olduk." Başımı kaldırıp alıngan sesinin getirdiği yüz ifadesini görmek istediğimde, alayla güldüğünü fark ettim. "Eyvallah."

"Bugün alıngan tarafından mı kalktın?" diye sordum küçümser bir tavırla. "Çünkü ben sana ters dedim, yamuk değil." Yarasının üstünü kapatma işlemine geçtiğimde sorumu tazelemek zorunda kaldım. "Yaran nasıl oldu?"

"Güme gittim. Geçen sitenin aşağısındaki parkta bir grup züppe ergen kavga ediyordu. İki tane çocuk vardı onlar kardeşlerdi herhalde iki kişiye altı kişilerdi. Onlara yardım edeceğim diye bıçak beni sıyırdı. İyi oldu ama polis gelince donlarına sıça sıça kaçtı ergen puştlar," dedi keyifli bir sesle. "Ben de çok ciddiye almadım. Biraz geç müdahale edince de sıkıntı çıkardı ama mühim değil, geçer artık."

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Direkt gözlerimin içine bakıyordu fakat başımı beline doğru eğdiğim için kotunun üstüne düşen sarı saç tutamlarıma kaydırdı bakışlarını bir anda. "Belayı çekiyorsun."

Bir eli onun kotuna düşen saç tutamlarına doğru gitti ve işaret ve baş parmağının arasında saç uçlarımı kıvırırken, "Evet," dedi dalgınlıkla. "Bu aralar öyle bir huyum var." Ardından yavaşça tüm parmaklarını dik bir konuma getirdi, saçlarımı geriye doğru iterek sırtımdan aşağı doğru salınmasını sağladı. "Saçların boya mı?"

Yarasına sargı bandını yapıştırdıktan sonra avucumun içini sertçe üzerine bastırdım. Acıyla burnunu kırıştırdı. "Boya gibi mi duruyor?"

Şimdi karşılıklı dururken fark ettiğim bir şey vardı ki dizlerimiz birbirine değiyordu. Sehpayı fazla yaklaştırdığımı o an fark edemediğim için onunla temas etmenin yanaklarıma kadar ürpertici bir hisle yoklanmama neden olduğunu yeni fark etmiştim. Üzerinde bir şey yoktu, benim ise kalçamdan aşağısında bir şey toktu. Zıt bir giyiniklik ile çıplak dizlerim onun kotuna sürtüyordu. Ellerimi iki yanıma koyarak sıkıca sehpayı kavradım çünkü yanlış bir yere koyma korkum vardı.

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarken. "Sadece kaşlarından daha farklı durduğu için..."

"Evet renk skalası gibiyimdir," diyerek alaycı bir tavırla dudaklarımı kıvırdım. "Ama saçlarım boya değil."

"Anladım." Başını salladı dalgınlıkla. "Güzel," dedi belli belirsiz. "Yani cevabına güzel dedim."

"Peki senin saçların?" diye sordum bakışlarımı onun saçlarına doğru çıkardığımda. "Dökülüyorlar mı?"

Sorumu garipsedi, dudaklarını bükerek gözlerini kısmıştı. "Ne alaka?"

"Az duruyor." Cevabımın saçmalığından utanç duysam da omuz silktim. "Yani orantısız bir az duruyor."

"Üçe vuruyorum sık sık," diyerek açıklık getirdi. "Uzun saç sevmem."

"Anladım." Sehpanın köşesin koyduğum ellerimden birini yavaşça kucağıma çektikten sonra aklıma gelen şeyle kucağımdaki elimi kaldırdım ve onun sol kolunun pazı bölgesine bir tane geçirdim. Şaşkınlıkla bana bakıyor olsa da aldırmadım. "Sen manyak mısın?"

"Ne yaptım şimdi?" diye sordu hayretler içinde.

"Sen beni komşumuzun oğlunun önünden ne hakla çekiyorsun öyle, artist!" diye hiddetle bağırdım. "Canel çenesi düşük herifin teki. Annemlere söylerse ne diyeceğim ben? Onu geçtim sen ne hakla bunu yapıyorsun, senin beni olduğum yerden sürükleyerek götürme hakkın yok, serseri pislik!"

"Sinek ısırdı sanki," diye homurdandı çatık kaşlarla bana baktığı esnada. Tekrar elimi ona vurmak için kaldırdığımda bileğimi havada yakaladı ve bedenimi kendisine doğru çekti. Birbirine temas eden diz kapaklarımızın da teması onun bacaklarını genişçe iki yana açıp benim bacaklarımı arasına sıkıştırmasıyla kesilmişti. Şimdi yüzümüz birbirine oldukça yakın duruyordu. "Ayrıca bana teşekkür edeceğin yerde geçmiş bir de kızıyorsun. Adam biraz daha gelmesem sana istemediğin bir randevu kitleyecekti."

"İstemediğimi sana ne düşündürdü?" diye sordum geriye doğru çekilmek için kendimi zorladığım ama başarılı olamadığım bir anda. "Belki de istediğim bir şeydi."

"İstediğin bir şey miydi?" Yüzünde küçümseyen ama gözlerinde saf öfke olan bakışları onu ele veriyordu. "İstediğin Aşk ve Gurur'u açık hava sinemasında izlemek miydi?"

"Eğer bizi çok iyi dinlediysen ki dinlemiş gibisin..." Sinirle sert bir soluk verdim. Daha sakin olmam lazımdı ama onun yanında bu zordu. Hem de çok zordu. "Evet öyleydi. Sık sık yapılıyor sitede, herkes katılıyordu ama ben katılamadım. Bu yıl katılma planım vardı o da incelik yapmış, teklif etmeyi düşünmüş. Burnunu sokmasaydın şimdi dünyanın en mutlu kadını olabilirdim."

"Dünyanın en mutlu kadını mı olacaktın?" Alayla güldü sözlerimi tekrar ettiğinde. "Sırf o kıl kuyruk teklif etti diye mi?"

"Hayır açık hava sinemasına gittim diye," diyerek düzelttim onu. "Aslında sana neden söylüyorum ki? İlgilendirmiyor seni bir daha böyle saçma sapan şovlara girme."

Sinirle bir dizimi yana doğru açarak onun bacağını ittirdim ve bacaklarının arasında sıkışmaktan kurtularak ayağa kalkmaya yeltendim. Fazla yakın duruyorduk, bu yüzden ayağa kalktığım an o hala oturmaya devam ettiği için saçlarım onun yüzüne sürtünmüştü. Ayağa kalkıp ona tepeden baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Saniyeler içinde açtığında ise hemen başımı yana çevirip gördüğümü belli etmemeye zorladım kendimi.

"İyilik de suç olmuş," diye söylendi ona sırtımı döndüğümü görünce.

"İyilik ne demek öğrenmek istiyorsan belindeki sargıya bak, anlarsın." Polarımın cebine son dakika atmayı akıl ettiğim telefonuma doğru gitti elim. "Senin yaptığın tamamen magandalık."

"Eğer karşındaki kişiyle göz teması kurmayıp etrafa bakıyorsan bu yardım istiyorsun demektir," dedi arkamdan. "Gece kulüplerinin altın kuralıdır bu."

"Belki odak problemim vardır?"

"O kadarını da bilemem sonuçta," diyerek savundu kendisini. Her şeye de bir cevabı vardı ne hikmetse. "Ben seni kurtarma içgüdüsüyle sürükledim. Rahatsız olma diye."

Omuzumun üzerinden arkama doğru dönüp gözlerimi kısarak baktım ona. "Daha çok sen rahatsız olmuş gibisin."

"Ben buranın patronuyum." Ayağa kalkıp odanın köşesinde kalan dolaba doğru yöneldi. "Burada bulunan herkesin huzurundan ve güvenliğinden de sorumlu kişiyim. Bu yüzden rahatsız olmam çok normal."

Yüzümü sinir bozucu bir şekilde buruşturup kısık bir sesle onun söylediklerini taklit ederken sırtımı dönmüştüm ona çünkü yakalanma riskini göze alamamıştım. Zaten onun yanında çok rahattım ve sürekli normalde rezil olduğum için utanç duyacağım şeyler yapıyordum. Bu da olursa kaldıramaz onun yerine ben şehir falan değiştirirdim. Arkamdaki varlığını umursamamaya çalışarak telefonumun kilit tuşuna bastım ve ekranıma düşen bildirimlerimi kontrol ettim. Bolca teyzemden ve Eva'dan bildirim bulunuyordu. Eva beni kapıda beklediğini yazmıştı. Bu yüzden teyzeme geldiğimizi yazdım.

Ona bir şey demeli miydim?

Böylece çekip gitmek biraz kabalık olurdu sanırım. Sonuçta onun yarasıyla ilgilenmiş bir şekilde iletişimde bulunmuştum. Ahır değildi ki burası, onun odasıydı. Ayrıca eğer söylediklerinde samimiyse beni çekip çıkarma sebeplerinden biri de bu halimle rahatsız olduğumu düşünmemdi. Açıkçası bir erkeğin bu kadar ince düşündüğüne inanasım gelmiyordu fakat bazen iki dudak arasından çıkan sözlere inanmaktan başka çare olmuyordu.

"Gidiyorum ben," dedim bu yüzden, soğuk bir sesle. "Eva dışarıda beni bekliyormuş. Geçmiş olsun sana da."

"Eyva—" Bildiğim kelimenin devamını dinlemeye gerek olmadığını düşünerek odadan çıkmıştım hiç beklemeden. Zaten içeride durup ne yapacaktım ki? Ona hevesliymiş gibi. Değildim hevesli sonuçta, randevuya gönlüm de başından beri yoktu sadece aranmamış olmayı kendime yedirememiştim fakat aramama sebepleri geçerli gelince bir kez daha içim soğumuştu. En azından içimin soğuduğunu düşünmek istiyordum.

Bu sefer kalabalığa karışmadan olabildiğince köşelerden girdiğim koridora bir kez daha ilerlemeye umdum. Birkaç kişiye çarptım ama tanıdık olmaması, beni durdurmamaları sayesinde hemen varmıştım dışarı. Eylül ayının dengesiz havaları ben dışarı çıkar çıkmaz bir kez daha göstermişti kendisini. Girerken bu kadar üşümemiştim mesela ama şimdi öyle soğuk gelmişti ki dişlerimin birbirine çarptığını hissede

hissede ilerledim Eva ve Doğanay'ın yanına. El ele tutuştuklarına göre halletmişlerdi. Benim çilem bitmişti diye düşünüyordum artık.

"Neredesin Belçin Darya?" diye sordu Eva beni görür görmez. Yüzündeki endişeli bakış sevgilisiyle barışsa bile beni unutmadığını gösteriyordu. "Seni bıraktığım yere döndüm ama göremedim."

"Kimse bıraktığın yerde kalmaz canım," diyerek takıldım ona. Neden böyle bir şey demiştim ki şimdi ben? Eva da şaşırmıştı bence bu dediğime çünkü onun da kaşları çatılmış, bakışları yüzümde kalmıştı. "Aman neyse. Hallettiniz mi siz?"

Doğanay omuz silkip Eva'yı tuttuğu elinden kendisine doğru çekti ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Bizim bir sorunumuz yoktu ki. Yüzüğüm bol geldiği için kuyumcuya verdiğimi unutmuş Eva Hanım sadece."

"Regl dönemimde beynim eksilere düşüyor." Eva utançla yüzünü buruşturup Doğanay'ın elini bıraktı ve o elini sırtına doğru götürdü. Şimdi ona yaslanıyordu. "Kıskançlıktan kafayı yedim herhalde. Neyse, size gidelim anneme sizde kalacağımı söyledim."

"İyi yaptın." Onların önümden ilerlemesini beklediğim sırada istemsizce arkama döndüm. İçimde neyin beklentisi vardı da dönmüştüm bilmiyordum ama arkamdan gelen biri olmadığını görünce önüme doğru dönerek zaten ilerlemeye başlayan Doğanay ve Eva'yı birkaç adımlık mesafeden takip etmeye başladım. Hiçbir zaman onların yanında yürümezdim. Bilmiyorum kendimi fazlalık gibi hissettiğimdendi belki de. Onların sevgililik dönemlerinden beri yerim hep arkalarında kalmak olmuştu ve yanımda da hiçbir zaman kimse olmamıştı.

Yine onların arkasından, tek başıma yürüyordum. Bu his mi beni üşütmüştü yoksa hava cidden soğuyor muydu emin değildim fakat ellerimi polarımın ceplerine sokarak iyice gerindim ve dudaklarım bükük bir halde yanımdaki boşluğa içerlenerek adımlarımı atmaya devam ettim. Kıkırdıyordu Eva, Doğanay da dayanamayıp onu

öpüyordu. Keyifleri yerindeydi sonuçta onların olmayacaktı da benim mi yerinde olacaktı?

Tek kalan bendim. Hiçbir zaman değişmiyordu bu gerçek, değişmeyecekti de sanki. Tek kalmak benim kaderimdi.

Düşüncelerin beynimde bir virüs gibi dolandığı sırada arkamdan esen yelin bu sefer bana tanıdık bir koku getirdiğini hissettim sanki. Gözlerim duyduğum kokuyla kapanırken saniyeler içinde omuzuma bir ağırlık çöktü. Hissel değil, fizikseldi bu ağırlık. Gözlerime açtığım anda gri polarımın üstünde bir de siyah deri bir ceketin varlığıyla sebebi belli etmişti kendisini. Şaşkınlık ve çatık kaşlarla birlikte durumun ne olduğunu idrak etmeye çalıştığım sırada yanımda ceketin sahibinin varlığı belirdi.

Sahibi, *Hazar Cihangir Soykan'dı* .

"Selam," diye mırıldandı yüzündeki muzip gülümsemeyle. Ellerini cebine koyarak iyice gerinmiş, üzerindeki siyah tişörtle havaya meydan okuyordu adeta. Ona bakarken, içimden nedense bir ferahlık geçti. Bu hissin adı huzur muydu acaba? Neden geçmişti ki? Belki de tek kalmayacağım içindi ama onu görmek iyi hissettirmişti oysaki on dakika önce onu gördüğüm için oldukça sinirliydim. Benim de dengem kalmamıştı artık.

"Hazar," dedi Doğanay şaşkınlıkla. Bir an onların varlığını unuttuğum için irkilerek bir adım geriye doğru atmıştım. "Hayırdır?"

Onlara doğru döndüğümde ikisinin de yüzlerinde ciddi ama altında gülmemek için kendilerini tuttukları bir bakış vardı. Eva'ya şaşırmıyordum sonuçta o beni erkek sinekle bile yakıştırırdı ama nişanlısını da kendisine benzetmesi hayretler içinde kalmama neden oluyordu. Onların bakışları altında kaldıkça da iyice utanıyordum üstelik. Bir şey de yapmamıştım ki ben. Neye utanıyorsam?

"Ne hayırdır, Doğanay?" diye sordu Hazar Cihangir, ciddi bir sesle.

"Ne bileyim." Doğanay'ın sesi bozulmuş gibi gelmişti. "Gelince şaşırdım bir."

"Hava almak istedim koçum," dedi. "Yasak mıydı?"

"Yok kardeşim köpeğin olsun."

"İyi yoluna bak o zaman." Hazar Cihangir'in yüz ifadesinin karşısındaki kişi ben olsam biraz korkabilirdim. "Yolunmuş kelle gibi sırıtma bir de. Ne gördün açıkta da gülüyorsun?"

Doğanay'a göz ucuyla baktığımda hiç alınmış gibi durmuyordu. Aksine sırıtışı daha da belirginleşti ve Hazar Cihangir'e göz kırptıktan sonra önüne dönüp Eva'yı daha da kendisine doğru çekmişti. Aralarındaki ilişki biraz garip gelse de birbirlerine alınmamaları, en azından Doğanay'ın arkadaşının huysuzluklarına gülüp geçmesi sağlam olduğunu gösteriyordu.

"Dövseydin bir de çocuğu," dedim şaşkınlık içinde ona bakarken sözlerimle bana doğru döndüğünde yüzü en azından daha az sert duruyordu. Omuz silkip önüne doğru dönünce, ben de tekrar adımlarımı atmaya başlamıştım.

"Çok soru sorulmasından," derin bir nefes çekti içine, "ve gevşek hareketler yapılmasından pek hoşlanmıyorum. Hem kafam hem de içim sikiliyor."

"Çok zor birisin." Omuzuma attığım ceketine iyice sarıldım. "Sen üşümeyecek misin böyle?"

"Kolay kolay üşümem."

"Zor biri olduğunu destekler nitelikte bir cevap." Göz ucuyla ona baktığımda ağzını açıp bir şey diyecek gibi oldu fakat konuşmaya devam ederek buna engel oldum. "Dur söyleme. Ben biliyorum zaten, model bu."

İstemsizce güldüğümde onun da benimle birlikte güldüğünü görmem, gülüşüm kısa bir an havada asılı kalmasını sağladı. Gamzesi vardı ve belirginleştiği an yüzündeki sert ifade silinmese de biraz da olsa yumuşuyor, onu sevimli gösteriyordu. Böyle bir adama sevimli demek

de saçmaydı ama daha uygun bir kelime gelmemişti aklıma. "Çözülmesi kolay biriyim en azından."

"Ondan şüpheliyim." Sesimi oldukça kısık tuttum. Eva ve Doğanay her ne kadar bizden uzakta kalsalar da eminim ki kulakları bizdeydi. "Çözülmesi zor değil de çözsen kolay olacakmışsın gibi."

"O yüzden çözmüyorumdur belki," dedi gece kadar ıssız hissettiren bir ses tonuyla. "Sen hep buralarda mı takılırsın?"

"Buralardan kastın çiftin gerisi mi?" diye sorduğumda sadece dudaklarından onaylar mırıltılar dönmüştü. "Uzun süredir arkadaşından uzak olduğun hiç haberin yok tabii. Onlar dünyanın en yapışık çifti."

"Haberim olmaması iyi olmuş benlik şeyler değil."

"Senlik olan ne?" diye sordum merakla. "Öndeki çift olmak falan mı?"

"Çift denen şeyin olduğu yerde olmamak," dedi net bir tavırla. "Tek demek ben demek."

"Anlıyorum," diyebildim sadece. Net ve kısa cevaplar bazen sohbetin devam etmemesini isteyen bir insan karşımdaymış gibi hissettiriyordu bana. Zaten soru sorulmasından nefret ettiğini söylemişken benim sürekli konuşmaya çalışmam biraz ahmaklık sayılırdı. Zaten bir şey söylememesine bakılırsa o da benimle çok konuşmaya meraklı değildi. Sadece yanımda varlığı vardı. "O zaman ben seni tek bırakayım."

Öne doğru adımlarımı hızla atmaya başladığımda, "O anlamda dememiştim," diyerek karşı geldi sanki bana. "Kastettiğim sen değildin."

"Ben de seninle çift olmayı kastetmedim zaten," dedim rahat bir tavır tutmak için kendimi zorlayarak. "Ama rahatsızlık vermek de istemedim."

"Rahatsızlık vermedin," derken bana doğru hızlı adımlar atmıştı o da. Aramızdaki mesafeyi hemen kapattı. "Bazen cümlelerden birden fazla

anlam çıkarabiliyorsun."

"Bazen cümlelere sadece bir anlam yükleyerek konuşuyorsun," diyerek karşılık verdim ben de.

Biraz daha eve yaklaştığımız sırada gözümün önüne gelen birkaç saç tutamının rahatsızlık vermesiyle bir elimi kaldırıp bu duruma son vermeyi denedim fakat ceketin omuzlarımdan düşme ihtimalini hesaba katamadım. Benim aksime o katmıştı. Ellerini anında omuzlarıma doğru giderek orada bir baskı kurmuş, ceketin üzerimde kalmasını sağlamış oldu. Başımı yana doğru çevirdiğimde şimdi bana bir nefes kadar yakın, nefesi yüzümü yakacak kadar sıcaktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım kısık bir sesle. Bakışlarım dudaklarından gözlerine doğru çıktığında onun da direkt gözlerime baktığını görmüştüm. Göz rengi daha önce rastladığım hiçbir göze benzemiyordu. Mermer gibi hissettiriyordu ayrıca. *Hissiz ve saydam.* "Gerçi senin ceketin düşse mahvolurdu."

Ceketi omuzuma yerleştirdiğinde uçlarından tutarak düşmeyeceğinin kesinliğini verdim. "Düşse de canın sağ olsun."

"Eyvallah o zaman." Bir an onu taklit ettiğimi düşününce kendime engel olamayıp güldüm. Bu sefer onun bakışları benim dudaklarıma düşmüştü ve bu gülüşümü soldurmama neden oldu. Üst dişlerim biraz garip duruyordu gülünce. Sanki dudağımın ortası sarkıyor da dişlerim yamukmuş gibi hissettiriyordu. Herkes abarttığımı söylüyordu ama engel olamıyordum bu düşünceye. Bu yüzden utana sıkıla döndüm önüme.

"Gençler biraz daha yavaş yürüyün," diye seslendi bize Eva. Aramızda toplasa yirmi adımlık mesafe vardı aslında. "Yarın akşam varırsınız artık eve!"

"Geldik Eva, patlama!" diye bağırdım sitem dolu bir sesle.

"Oğlum hadi ya mekân dopdolu bıraktık zaten," diye homurdandı bu sefer, Doğanay. "Hemen geri dönelim."

Çatık kaşlarla Hazar Cihangir'e doğru döndüm. "Yoğun bir gece miydi?"

"Yani dönüşüm biraz yoğun geçiyor," dedi gönülsüz bir dille.

"O zaman zahmet etmeseydin hiç."

"Neye zahmet ettim?" diye sordu gözlerini kaçırırken. Zahmet ettiği bu hareketle bile anlaşılıyordu aslında. "Ben sadece hava almak için çıktım."

"Olsun siz geri dönün zaten iki adımlık yer kaldı." Eva ve Doğanay'a doğru döndüm. "Doğanay gel buraya da dönün siz. Biz bundan sonrasını hallederiz. İşleriniz aksamasın hiç!"

Doğanay, Eva'ya doğru döndü. Sanırım o da aynı düşünce de olacak ki ona doğru eğilmeye başlamasıyla yana doğru dönerek tamamen onlardan ters bir yöne, Hazar Cihangir'e dönmüştüm. O da yan durarak benimle karşı karşıya gelmişti böylelikle. Zaten yeterince izliyordum bu çifti, öpüşmelerini falan da çekemezdim hiç. Gerçi Hazar Cihangir'i çekmek ne kadar doğruydu onu da bilmiyordum da. Onu incelerken buluyordum kendimi ve bu durumun aleyhime olduğunu düşününce bir gerginlik sarıyordu bedenimi.

Omuzlarıma bıraktığı ceketinin sağ omuz kısmından kavradım önce ve yavaşça omuzlarımdan sıyrılıp sol kolumun üzerine doğru gelmesini sağladım. Ceketinin kucağımda ikiye katladıktan sonra ona doğru uzattım. "Teşekkür ederim ceket için."

Dikkatle bana baktı fakat almak gibi bir girişimde bulunmadı. Bir elini ensesine götürürken yüzünü buruşturmuştu. "Sende kalsaydı."

"Benim yolum iki adımlık," diyerek açıkladım ona kendimi. "Ama sen geri döneceksin ve gittikçe esiyor hava. Sen de kalması daha iyi."

"Sen bilirsin," dedi ona doğru uzattığım, aramızda mesafe yaratan ceketini almak için uzanırken. Bir elini hemen ceketin alt kısmına, benim de elimin olduğu yere uzatınca onun soğuk elleri benim sıcak ellerime temas etti ve buzun ateşi söndürmediği aksine ateşin onu

erittiği ilk an oldu belki de. Anında elleri ısınmış gibi o soğuk his gitmişti. "Görüşürüz o zaman."

Ona neden görüşelim diye bağırabilirdim, görüşmeyeceğimizi de söyleyebilirdim ama en son bunu yaptığımda başıma gelenlerden ve artık onunla bir şekilde görüşeceğimden emin olduğumdan bunları yapmaktan geri durmak zorunda kaldım. "Umarım bir sonraki görüşmemizde yaralanmamış olursun."

Gülümserken başını eğmişti ama gamzeleri yine de gözlerimin önündeydi. "Denerim."

Kollarımı göğsümde birleştirip ben de sırıtırken baktım ona. O başını eğdiği için daha dikkatli bakarken buldum kendimi. Onu utandırmak hoşuma gitmişti. Sahi, cidden utanmış mıydı bu şimdi? "Nedense yaralanacağından emin oldum tam şu an."

"Bana dördüncü randevu sözün var," dedi. "Bu yüzden denemeye çalışırım."

"Unutmamışsın..."

"Hafızam kuvvetlidir." Bu sefer utandırma sırası ona gelmişti. Yüzündeki muzip bakışla bana baktığında, dudaklarımı içe doğru çekerek ifademi düz tutmaya zorladım kendimi. "İşime gelen şeyleri asla unutmam."

"Anladım," diyebildim. "İyi akşamlar o zaman sana."

"Eyvallah." Başını öne doğru eğdi. "Sana da."

Yana doğru döndüğümde Doğanay'ın bize doğru yürüdüğünü fark edince konuşmayı bitirmek için doğru zamanda olduğumdan emin olmuştum. Eş değiştirir gibi ben kollarımı göğsümde birleştirmiş bir halde Eva'ya doğru ilerlerken, Doğanay da Hazar Cihangir'e doğru ilerlemişti. Zaten bizim eve cidden çok az bir mesafe vardı bundan gerisinde olmalarına lüzum yoktu. Eva yanına vardığım an bana doğru sokularak bir kolunu kolumdan geçirdi ve omuzuma başını yatırmıştı.

"Halletmenin verdiği huzur mu bu?"

"Aynen öyle," dedi yorgun bir sesle. Bu aralar az uyuduğu belli oluyordu. "Ama ben sevgilim yapmaz demiştim zaten."

"Eva," dedim hayretler içinde. "Sen dün çocuğun kaldığı ev belli olsun diye onu nezarethaneyi düşürmeyi planlıyordun. Şikâyet falan edecektin."

"O işin şakasıydı canım. Sicili kirlenirse annem şimdi gıcık olurdu. Risk alamazdım." Başımı iki yana salladığımda tamamen hayretler içindeydim. Eva ve rahatlığı. Özendiğim bir şeydi sanırım çünkü genel olarak ben çok gergindim. "Hem sen bana laf yetiştireceğin kadar kendinden bahset biraz. Bir geldim yoksun ortalıkta. Hazar Cihangir'in yanına mı gittin?"

"Gevşek gevşek gülüyorsun şu an eminim," diye homurdandım yüzünü göremediğim halde. İşi buydu çünkü onun, bir erkek yanımdan geçsin de Eva Hanım yakıştırsın diye bekliyordu. "Sen düşüncesizce beni bu halde peşinde sürüklerken, o rahatsız olacağımı düşünerek beni kalabalığın içinden çıkarıp odasına çağırdı. Sen bana yazana kadar da orada bekledim."

"Düşünceli erkek," dedi alay dolu bir sesle. "Hem harbi hem de düşünceli. Allah sahibine bağışlasın."

İstemsizce kaşlarım çatıldı. Ne demeye çalışıyordu? "Sahibi ben değilim."

"Ben sensin demedim ki zaten," diyerek savundu kendisini. "Sahibine bağışlasın, her kimse artık."

"Sana bağışlasın der gibi çıkıyordu sesin."

"İnsan anlamak istediği gibi anlar canımcım." Öyle üstten konuşuyordu ki resmen eline koz vermiştim. Ben zaten nedense Hazar Cihangir konusunda ne zaman konuşsam birilerinin eline koz verip kendimi rezil ediyordum sadece. Salak bir insan değildim biliyordum ki insan bazen gülde gözü olduğu için diken olurdu. Belki ben de Hazar Cihangir'e

karşı büyüyen merak duygum yüzünden ona ilgi duymaya başlıyordum. Bu hoşlantı ya da sevgiden olmak zorunda değildi. Bazen bazı insanlar aşılmaz bir yol gibi gelince aşmaya çalışma hırsı inatla birleşir ve alaşağı ederdi.

Sessizlikle bizim evin bahçesine girdiğimizde, bu saatte bahçede esen rüzgâr eşliğinde kahve içen annem ve babamı görmeyi beklemiyorduk. Babam ciddiyetle bize bakarken, annem daha çok kızgındı. Yakalanmış suçlular gibi karşılarında utançla kaldığımızda Eva'ya içimden bildiğim tüm küfürleri etmeye başladım. Bayağı bir küfür biliyordum çevirdiğim kitaplar sayesinde, kulakları çınlamaktan kanayabilirdi.

"Kızlar," dedi babam ciddi tavrını sürdürürken. "Bu saatte nereden böyle?"

"Parktan enişte," dedi Eva, titreyen sesiyle. Böyle adamı yola getirirlerdi işte. "Başka nereden olacak?"

"Ne parkı ama?" diye sordu annem kinayeli bir sesle. "Malum sizin kitap kulübünüz gece barı, parkınız da Allah bilir..."

Babam yalancı bir öksürükle annemin sözünü kesti çünkü karısının dilinin ayarı olmadığını biliyordu. Annem Allah bilir o cümleye nasıl devam ederdi de bizi utanmaktan öldürürdü. Eva annemin huyuna alışık olabilirdi ama kızı olarak ben halâ alışmamıştım. Bazen ayarsız konuşmalarının sinir ettiğini hissediyordum beni. Ona karşı çıkmaktan geri duramıyordum.

"Eva bize söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu babam anlayışlı bir tavırla. "Doğanay ve senin hakkında."

Eva gerginlikle bana döndüğünde omuz silktim. Bu konuda ona yardımcı olamazdım. Ardından tekrar babama döndü. "Ne gibi enişte?"

"Barışmanız gibi..."

"Öyle bir durum var evet." Sıkıntıyla yutkunduğunda hepimizin duyabileceği kadar sert bir ses çıkarmıştı. "Bizi biliyorsun hep böyleyiz..."

"Böyle olmaktan mutlu musun?" Babam gözlerini kısarak sözlerini kesti Eva'nın. "Eğer seni üzüyorsa ve sorumluluk bildiğin için ondan ayrılamıyorsan bunu bizimle paylaşmalısın, güzel kızım. Nişandan da nikahtan da dönülür ama mutsuzluktan dönülmez. Eğer ciddi bir durumsa..."

"Hayır hayır gerçekten değil," diyerek telaşla sözlerini yarıda bırakmıştı. "Sadece ufak bir anlaşmazlıktı ama geçti. Biz iyiyiz, seviyoruz birbirimizi. Gerçekten benim için endişelenmenize asla gerek yok. Doğanay konusunda hele hiç yok. O beni her zaman düşünür."

Babam ve annem önce birbirlerine sonra bize bakmışlardı. Büyük ihtimal teyzem babamla konuşmuş, içindeki sıkıntılardan bahsetmişti. Yoksa babam bir konuda bu kadar ısrarcı davranmazdı. Sevmezdi bir kere uzatmayı ama bu sefer Eva'nın da fazlasıyla suçu olduğunu düşünüyordum ben. Hak etmişti bu tepkileri. Annem kahvesinden bir yudum alırken, babam derin bir nefes aldı ve bir elini masaya yaslayarak birkaç saniye düşündü ardından konuşmaya başlamıştı.

"Yarın hava iyi gösteriyor hava durumunda, Eylül ayının son sıcakları," dediğinde böyle bir başlangıç beklemediğim için sadece anlamsız bakışlarımı yüzünde tuttum. "Yarın bahçede bir mangal keyfi yapalım. Doğanay da gelsin. Bir konuşalım en iyisi. Zaten düğün öncesi konuşacaktık."

"Ailesi burada değil ama," dedi Eva. "Hemen gelemezler ki."

"Ben zaten Doğanay'ı çağırdım."

"Arkadaşı geldi yurtdışından onunla vakit geçiriyor bu aralar."

"O zaman arkadaşı da gelsin teyzem," dedi annem tahammülsüz bir sesle. "Zaten bu çocuğun hiç en yakın arkadaşıyla tanışmadık biz. Varsa yoksa kuzenleri vardı. Bahsettiği bir yakın arkadaş vardı yurtdışında gelmişken onunla da tanışalım."

"Arkadaşı ne alaka şimdi?" diye söylenirken buldum kendimi. Asla araya girmeye niyetim yoktu ama aniden çıkmıştı sözler ağzımdan. Eva, annem ve babam da benden böyle bir çıkış beklemediği için şaşkınlıkla

bana doğru dönmüşlerdi. Yer yarılsa da içine girsem demiştim tam şu an. Ben kendime yapma dedikçe kendim daha da yapıyordu. Başımı belalara sokuyordu.

"Belçin Darya?" dedi annem şüpheyle.

"Anne?"

"Sana ne oluyor babam?" Babam şüpheci bakışlarını üzerimde tutarken konuşmuştu. Cidden bana ne oluyordu? Boşluğuma gelmişti herhalde. Öyle düşünmek istiyordum tam şu an ama rezil bir insandım ben.

"Yani Doğanay'a fazla yükleniyoruz," diyerek durumu kurtarmaya çalıştım. "Yok arkadaşı gelsin, yok şunu yapsın. Ondan yani. Arkadaşı yeni gelmişken bir de ayağımıza mı çağıralım?"

"Doğanay'a fazla mı yükleniyoruz?" dedi Eva hızlıca ve şaşkınlıkla. "Sen Doğanay'ı mı savunuyorsun?"

"Evet belki feyz alırsın," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Arkadaşı geleli uzun bir süre olmadı mı?" diye sordu annem tek kaşı havada. "Bu zamana kadar gelmemiş, teyzenin elini öpmemiş olması sorun zaten. Doğanay sürekli nikah şahidim o, sağdıcım o diye geziyordu. Gelmişken bir hoş geldin yemeği olur arkadaşına da."

"Biz niye hoş geldin diyoruz ki arkadaşına?" Bu sefer sesimi oldukça kısık tuttum. Eğer asi davranırsam annemin şüphelenmesinden kaçamazdım. "Tuhaf geldi bana."

"Hayırdır kızım arkadaşı önünden yemeğini mi kaçırıyor?" diyerek söylendi annem. Her zamanki sorgulayıcı tavrına bürünmüştü ama bu sefer hak eden bendim. Niye çenemi tutamıyordum ki? *Tut çeneni iki dakika, o da bulaşmasın sana. Salaksın, Belçin Darya.* "Bu aralar ikinizde de var bir haller ama hayırlısı olsun artık."

Ben de bir haller yoktu hiç. Ben sadece Eva'nın peşinde sürüklenen bir kuldum. Bir de Hazar Cihangir diye bir duvara toslamıştım ama bu hal

değildi. Bir durumdu, kısa bir durum sadece yani sorguya çekilmeyi hak ettiğimi düşünmüyordum. Tüm okları resmen Eva'nın üstünden alıp kendi üzerime çekmiştim. O da yetmezmiş gibi yarın Hazar Cihangir ile aynı masada oturup yemek yiyecektim. Bu aralar şansım hiç yaver gitmiyordu.

"Yarın erken kalkacağız en iyisi siz odanıza geçin," dedi annem bizi incelerken. "Misafirlerimiz var sonuçta."

"Hoşuna gitti herhalde misafir ağırlamak," diyerek ona takıldım. "Sanki Doğanay'ı hiç ağırlamıyormuşuz gibi."

"Arkadaşını ilk kez ağırlıyoruz ondandır belki."

Hay arkadaşı batsın, diyemedim. Sustum. "Anladım." Eva'nın kolundan tutup sürüklerken onlara gülümseyerek, "İyi geceler," diledim ve hızlı adımlarla evin içine koştum. Eva da arkamdan sürüklendi ama hiç umurumda değildi. Hak etmişti bu sürüklenmeyi. Onun drama ve ilgi sevdasından dolayı sürekli yaşıyorduk bunları. Evin içine girdiğimizde merdivene ilk yönelen o oldu ben de arkasından ilerliyordum.

"Her seferinde Doğanay'a laf geliyor," diye homurdanıyordu basamakları çıkarken. "Biri Doğanay hata yapsın da bunları ayıralım diye bekliyor sanki."

"Hiç utanmıyorsun da!" dedim çirkeflik akan bir sesle. Evin içinde tek bir ses bile yoktu. İkizler uyuyordu büyük ihtimal, teyzemlerde asla bizde kalmazlardı. Rahatlarına düşkünlerdi sonuçta iki adımlık mesafe vardı evlerine. "Senin yüzünden oluyor bunlar."

Eva iki basamak yukarıda olduğu bana doğru dönerek üstten bakma imkanına sahip olmuştu. Kaşları olabildiğince çatıldı ve öfkesini bana kusar gibi baktı. "Benimle ne alakası var?" dediğinde ona bir cevap vermek yerine kolundan bir kez daha tuttum ve zaten üç adım kalan odama doğru yöneldim. Girer girmez kolunu fırlatırcasına bırakmış ve sadece bir ışığı açmıştım.

"Çünkü Eva, her boku aile içinde yaşıyorsun!" Kolay kolay ağzımı bozan bir insan olmadığım için az önce kolunu tuttuğum yer ovalarken şaşkın bakışlarını yüzümde tutmuştu. "Doğanay ile en ufak kavganı direkt aile içinde yaşıyorsun. Kendi aranızda halletme diye bir şeyin bilincine asla sahip değilsin ve bunun Doğanay'ın aile içi imajına zarar verdiğinin de farkına varamıyorsun. Her kavgayı aile içinde yaşayıp, ona sayıp söversen bizimkiler elin oğluna mı inanır yoksa kızlarına mı?"

Bir cevap vermedi çünkü gerçekleri yüzüne vurduğum için oldukça şaşkındı.

"Elbette sana inanırlar ve o çocuk kızımızı üzüyor demek ki bizimki aşkından kör olmuş göremiyor biz halledelim derler," diyerek devam ettim. "Üst üste bir de kavga edip bunu aile içine yansıtırsan daha da kusurlu bir hale gelir bu durum. Senin halledemediğini onlar halletmeye, ayrılmanızın daha iyi olduğunu düşünmeye başlarlar. Bu konuda büyümen lazım. Evlenince de her kavgada bize gelirsen daha da başın ağrır."

O kadar hızlı ve nefessiz konuşmuştum ki cümlelerim bittiğinde derin bir nefes verip kendimi köşede duran pufun üstüne atmıştım. Eva da laflarım sanki kafasına atılan bir taşmış da darbelerin şoku altında kalmış gibi yatağımın üzerine oturdu. "Ben öyle mi yapıyorum?"

"Evet Eva." Acımasızlık derse desindi. Gerçeği saklayamazdım. "Doğanay a dedi diye kavga etseniz gelip aile içinde ağlıyorsun. Bizim ailede de birbirimize ne kadar değer verdiğimiz ortada. Haliyle hepsi Doğanay kusurlu sanıyor ve onun seni üzmemesi için önlem almaya çalışıyor. Sen barışınca da sorguluyorlar."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Düşünmediği mahkeme duvarına dönen yüz ifadesinden belliydi. "Bilmiyorum..."

"Aile ve aşkı ayırman gerekiyor," dedim omuzlarımı düşürürken. Olduğum yere iyice yığıldım çünkü gerginlikten dizlerim titremişti. "Hele aşkını ailen yapmak gibi bir yola girdiysen. Ufak tefek, kendi içinizde halledeceğiniz meseleler size kalmalı. Her şeyi, hepimiz bilmek

zorunda değiliz. Ben mesela bilebilirim ama babam ya da teyzem değil. Aile büyüklerinin daha sert yaklaşacağını kestirmelisin."

"Haklısın," dedi kısık bir sesle. Birinin haklı olduğunu düşünmek onun için oldukça acı vericiydi çünkü genelde haklı olmakla övünen o olurdu. "Bir an önce evlenip gitsek iyi olacak."

"Evlenip gidince her şey geçecek mi sence?"

"Bizim kavgalarımızın artma sebebi tamamen düğün ve ev konusu," dedi Eva. "Bunları geçince bitecektir."

Bıkkınlıkla ofladım düşününce. Eva'nın süreci bana öyle geçmişti ki düşündükçe içim daralıyordu. "En iyisi düğün dernek kurmadan evlenmek. Baksana şu haline düğün stresinden bir deri bir kemik kaldın. Koca bir liste var ne kadar adım atsan da bitmiyor bir de. Üstelik sen çeyiz işlerine bile girmedin. Kına ve düğün seni bu kadar yoruyor."

"İyi sen düğün dernek yapmazsın, Belçin Darya."

"Ee zaten." Cebimden telefonumu çıkarırken mırıldandım. "Ben evlenme yoluna girene kadar yaşım geçer kimse de düğünümü derneğimi istemez. Oldu da erkenden buldum yıldırım nikâhı kıyarım. Kimseyle uğraşamam. Sen bana ibret oldun."

"Ercüment eniştem de öyle diyordu zaten," dedi alaycı bir tavırla. "Teyzem de hatta. Belçin Darya yıldırım nikâhı kıysa da o bacaklarını kırsam diye geziyordur." Ona bir cevap vermek yerine dilimi çıkardığımda o da bana aynı şekilde karşılık vermişti. "Uyumadan önce film izleyelim mi?"

Eva ne zaman morali bozuk olsa film izlemek istiyordu ve genelde aynı filmi seçiyordu. Ben ise bunalıyordum o filmden. "The Notebook izleyesim yok."

"Benim de Aşk ve Gurur izleyesim yok," dedi aksi bir sesle. "Başka bir şey bulalım."

Evet her zamanki gibi film kavgası yapıyorduk. Sonunda en iyisi izlememek diye düşünüyorduk ama Eva o kadar hevesli oluyordu ki onu kırmamak için istediğini izliyordum fakat bugün kararlıydım. Bir film bulacak aşk ya da dram saçmalıklarından uzak bir şekilde keyfini çıkaracaktım. Kucağımdaki telefonumu film araştırmak için kaldırdığımda ekranıma düşen bildirimler hem şaşırdım hem de kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Sesini kapalı unuttuğumu da yeni fark ediyordum.

Ama tuhaf olan o değildi.

Tuhaf olan, Hazar Cihangir Soykan'dan mesaj gelmesiydi.

Hazar Cihangir Soykan:

Pansuman için sağ ol.

Belçin Darya Tekin:

Kimsiniz?

Hazar Cihangir Soykan:

Hemşireler de yarım saat içinde bir kişiye anca pansuman yapıyordur diye düşünüyorum.

Ayrıca adımın yazdığını bilecek kadar teknolojiyi takip ediyorum.

Belçin Darya Tekin:

Belki ben etmiyorumdur.

Hazar Cihangir Soykan:

Etsen bile artık etmiyorsundur evet.

"Sen film bulsana," demişti o sırada Eva. Ayağa kalktığını görünce telefonumun ekranını karnıma yasladım ve ona baktım. "Ben de dişlerimi fırçalayıp üzerimi değiştiririm o sırada." Ona cevap vermeden, gittiğini görünce tekrar kaldırdım telefonumu. O sırada parmaklarım klavyeye giderken düşünmeden hareket ediyordum sanki.

Belçin Darya Tekin:

Bir film öner ama çok düşünme.

Hazar Cihangir Soykan.

Blade Runner ama 1982 yapımı.

Belçin Darya Tekin:

İyi sen de sağ ol.

Hazar Cihangir Soykan:

Bu arada parfüme verdiğin paraya değmiş.

Sadece beş dakika giydiğin ceketim bile direkt kokuna bulanmış.

Gözü kapalı biri öteden bu kokuyu aldığında bile sen olduğunu anlar yani.

Belçin Darya Tekin:

Seni gözüm kapalı bile görürüm mü diyorsun yani?

Taktik mi bu?

Hazar Cihangir Soykan:

Evet.

Yani hayır.

Yani evet gözü kapalı görürüm ama taktik değil.

Belçin Darya Tekin:

Sakin ol ben cellat değilim.

Dövüşürken bile daha rahattın.

Hazar Cihangir Soykan:

:)

Emoji atan birine cevap vermemin konuyu uzatmayı istemek, ben seninle konuşmak istiyorum demek olduğunu bildiğim için görüldü atarak telefonumu kucağıma bıraktım ve birkaç saniye boş duvarı izledim. Telefonumun ekranını bu sefer karnıma yaslamadığım için mesaj gelmesiyle ekran parladı ve dikkatim bir kez daha ekrana düştü.

Hazar Cihangir Soykan:

Keyifli seyirler bu arada.

İstemsizce gerildim. Duvarı izlediğimi nereden görmüştü ki?

Belçin Darya Tekin:

Neredesin sen?

Hazar Cihangir Soykan:

Mekânda.

Belçin Darya Tekin:

Nereden biliyorsun o zaman?

Hazar Cihangir Soykan:

Öneri istedin.

Belçin Darya Tekin:

Ne önerisi?

Hazar Cihangir Soykan:

Film.

Bugün dünyanın en rezil günü olarak tarihe geçmeliydi. Gerçekten her adımımda kendimi rezil ediyordum ve bu istemsizce de olmuyordu. Bile isteye oluyordu sanki. Neden bocalamıştım ki bu kadar? Bünye alışık değilse demek ki... Değildi tabi. Benim bünyem yıllarca karşılıksız bir aşkın gölgesinde zayıflayıp durmuştu sadece. Kendimi öldürmek istiyordum bu kadar saf olduğum için. O sırada açık olan sohbete bir mesaj daha gelmişti.

Hazar Cihangir Soykan:

Çok dalgınsın, Belçin Darya.

Adın deniz diye boğulmam sanıyorsun ama dalgınlığın sudan ibaret değil.

Belçin Darya Tekin:

Çok halden anlayan bir insansın, Hazar Cihangir.

Savaşarak barışı elde ettiğinden herkesi kendin gibi sanıyorsun

ama hayat sadece savaştan gelen barışlardan ibaret değil.

Hazar Cihangir Soykan.

İsmin, kaderini yazar.

Belçin Darya Tekin:

Kader, isminin anlamını yazar.

Hazar Cihangir Soykan:

Öyledir.

Belçin Darya Tekin:

:)

Bu sefer görüldüyü hak eden taraf ben olmuştum. Sohbet ekranı öylece açık kalırken o kadar uzun uzun bakmıştım ki telefona profil fotoğrafı çekmişti ilgimi. Fotoğrafa bakarken ararım korkusu o kadar baskın geldi ki uçak moduna alıp, internet bağlantısını kapatıp basmıştım fotoğrafına. En azından panik konusunda hala mantıklı düşünebildiğim için kendimi tebrik etmeliydim ama önce fotoğrafı incelemem lazımdı. Sonra tebrik ederdim.

Fotoğrafa baktığımda arkasındaki manzara pek de Türkiye'de çekilmiş gibi hissettirmemişti. Yeşillik ve kayalar, o berrak deniz ege esintisi taşısa da İtalya'dan olabilirmiş gibi geliyordu. Sadece belden üstünün olduğu onda da tişörtünün olmadığı bir fotoğraftı. Saçları şimdikinden daha uzun, teni ise bronzlaşmış duruyordu. Dudağında sigarası, boynunda zinciri ve dövmeleri... Bildiğimiz Hazar Cihangir'di. Gerçi çok bildiğim de söylenemezdi. Gördüğümüz demek daha doğru olabilirdi.

Eva aniden odaya girince telefonumu öyle bir kapatmıştım ki büyük ihtimal sistemsel bir kapatma bile olabilirdi. Hiçbir şey çaktırmamaya çalışarak Hazar Cihangir'in önerdiği filmi açmaya koyulmuştum ama bir saniyesine bile odaklanamamıştım.

♟

Ertesi gün bizim için çok erken ve telaşlı başlamıştı. Sabahın köründe teyzemler gelmiş ve önce durumu idrak etmeye çalışmışlardı. Teyzem kızıyla kavga edecek gibi olmuştu ama babam araya girerek konunun uzamasına engel olmaya çalışmıştı. Teyzem babamı abisi gibi gördüğünden olsa gerek onun hatırına uzatmamıştı yoksa bu düğün meselesinin uzamasına dehşet sinirleniyordu. Eva ise benim çıkışmamdan dolayı akıllanmış gibi herkesi alttan almaya çalışmıştı. Ondan sonrası zaten babam ve ikizlerin mangal alışverişi bizim ev temizliğimiz olarak devam etmişti. Temizlik sonunda bitip onlar alışverişten dönünce de mutfakta salata yaparken bulmuştum kendimi.

Ben mutfak masasında çoban salata yapmakla uğraşırken, Eva elinde bir parça salatalığı kalçasını tezgâha yaslamış bir halde kemiriyordu. "Mangal var diye kahvaltı yapmadım ama bir yapılmadı şu mangal."

"Çünkü sevgilin gelmedi." Bu ses bana değil, ikizlerden Azer'e aitti. Azer, Azur'a göre daha sessiz ve ağırbaşlı kalıyordu. Çift yumurta ikizi oldukları için birbirlerinin kopyaları değillerdi ama benzediklerini söylemek mümkündü. Huyları ise tamamen tersiydi o konuda mümkün değildi işte. Azer bazen abi gibi hissettirebilirdi mesela ama Azur asla. "Bilirsin ki babam için damadın hası mangal yakabilenidir. Bu yüzden Doğanay Abi'yi bekliyor."

"Siz de benim kocamdan çok şey bekliyorsunuz." Azer bana doğru gelip yanağımdan makas aldıktan sonra elimde ikiye bölünmüş salatalığın bir parçasını aldı. "Közcü mü canım, Doğanay?"

"Babam da közcü değil ama gayet yakıyor," dedim tamamen domatesleri kesmeye odaklanırken. "Doğanay paşamız da hazır yemek yerine biraz çaba versin. Son düzlüktesiniz artık biraz yoracağız sizi."

"Yorun hayatım yorun da boş şeylerle yoruyorsunuz zaten gerginiz burada," diye homurdandı Eva. "Sabahtan beri temizlikten iflahım kurudu. Annem desen bir tavırlı sanırsın ne yaptım. Alt tarafı âşık oldum, evlenmek istedim."

Azer, Eva'nın yanına doğru gidip onun gibi kalçasını tezgâha yasladıktan sonra bir elini onun omuzuna attı ve kendisine doğru çekti.

İkizlerin boyu bizim boyumuzu geçecekti yakında. Bir anda boy atmışlardı, insan anlamıyordu bile ne ara büyüdüklerini. "Ablacım evlenmek istedin de üç günde bir ailecek elimizde çay ve çekirdekle senin nişanlına giydiriyoruz. Sence doğru adamla mı evlenmek istedin?"

Eva bıkkınlıkla ofladıktan sonra göz devirdi. "Azer sen de başlama ablan gibi. Akıllandım artık yapamayacağım diyorum."

"Bilmem kaçıncı kez diyorsun ama," dedim alayla. "Umarım bu son olur."

"Çok yardımcı oluyorsun, Belçin Darya!"

"En azından bir işe yarıyor," diyerek mutfağa girdi teyzem. "Sen köşede çene çalarken o salatayı yapmış mesela, Eva. Nişanlın da senin gibi uyuşuk anca gelebildi zaten."

"Geldiler mi?" diye sordu Eva heyecanla. Sanki kırk yıldır görmüyordu sevgilisini. Oysaki daha geçen gece beraberlerdi. Hatta barışmışlardı. Aşk bu muydu yoksa bizim kız doruklarda yaşayarak abartıyor muydu emin olamamıştım. Teyzem başını sallayarak ona cevap verirken, çekmeceye uzanmıştı. Saniyeler içinde elinde maşayla doğrulduğunda Eva hızla onun elinden maşayı kapıp dışarıya doğru koşar adımlarla gitmişti.

O çıkar çıkmaz Azur girmişti mutfağa ama selam bile vermeden, hiçbirimize bakmadan Azer'in yanına doğru ilerdi ve bir kolundan tutup onunla gelmesi için çekiştirdi. Teyzemle bir kaşımız havada ona bakarken, kendisi hortlak görmüş gibi rengi artmış, gerginlikten sararıp solmuştu. Bir haltlar yediğinden emindim ama şu an herkes ayrı bir dünyada olduğu için soramıyordum. "Ne oluyor bunlara?"

"Bu evde herkese bir haller oluyor teyze," dedim kestiğim son domatesi de salata kasesine bırakırken. "Ben artık takip etmeyi bıraktım."

"Haklısın kuzum." Teyzem köşede duran servis tabaklarını kucakladı fakat mutfak kapısının çıkışına yönelmedi. Bana doğru uzatmıştı. "Ben salatayı soslayıp, servis tabaklarına ayırırken sen de şu tabakları götür olur mu, teyzem?"

Gönülsüz de olsam bana doğru uzattığı tabakları aldım elinden. Şimdi çıktığım bahçede Hazar Cihangir'in olacağını düşünmek biraz germişti beni. Ellerimden dizlerime kadar titriyordum ve birisinin bunu fark etmesinden de korkuyordum. Dün bu konuda anneme karşı çirkeflik yaptığım için eminim beni izleyecekti, ona karşı tepkimin ne olacağına bakacaktı. Ekstra dikkatli olmam gerekiyordu ama bu aralar dikkatim pek benimle değildi sanki. İçimde bir karmaşa vardı, bir şeylerin yaşama arzusu. Bastıramıyordum onu artık, dışarı çıkmak istiyordu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra dışarıya doğru bir adım daha attım.

Ve gözlerim ilk onu buldu. Hazar Cihangir buradaydı.

Evimizin bahçesi oldukça büyükken gözlerimin ilk onu bulması, Azazel'deki kalabalıkta ilk onu bulmam gibiydi ve sadece bununla da kalmamıştı. Saniyeler içinde onun da bana baktığını gördüm ve gözlerimi utançla kaçırdım.

Bahçenin sağ tarafında uzun dikdörtgen bir yemek masası vardı. Baş köşeye babam oturacağı için boşken, diğer baş köşeye anneannem oturmuş ve ızgarayı yakmakla uğraşan babamları izliyordu. Onlar direkt masanın biraz ilerisinde kalıyordu. Bahçemizin büyüklüğünü bu yüzden seviyordum çünkü yaz akşamlarında güzel sofralar kurup, dumandan etkilenmeden geç saatlere kadar sohbet edebiliyorduk. Bir de hava kararınca ledleri açtık mı işte yaşamak buydu. Huzurun tanımıydı başka da bir şey değildi.

Eva da masada yerini almış anneannem gibi bir eli çenesinde onları izlerken yanlarına doğru ilerledim. Ben de izlemek istiyordum ama gözleri gözlerimi mıknatıs gibi hemen bulduğu için bakmaya çekiniyordum. Masaya varıp tabakları yavaşça yerleştirirken kısa bir an bakabildim. Onda da Doğanay'ın babamı sinir ettiği manzarayla karşılaşmıştım.

Doğanay bir elinde çakmağı tutarken, diğer elinde yelpazeyi tutuyordu. Hazar Cihangir hemen onun solunda, babam ise sağında resmen ortalarına alıp üstünde baskı kurmuşlardı. Izgaranın üstündeki dağılmış çıralara takıldı gözüm. Böyle gelişi güzel koyulması doğru değildi üstelik kâğıdı yakıp sonra çıraya tutmalıydı fakat Doğanay,

direkt çıraları yakmakla başlamıştı. Babam öyle çatmıştı ki kaşlarını birazdan ensesine yapıştırıp kovabilirdi onu. Hem baskı hem de yanlış taktik pek de etkili olmadı ve Doğanay mahcubiyetle geri çekildi.

Çakmağı onun elinden alan da Hazar Cihangir oldu. Babamın yanında olduğundan mıdır bilmem çok efendi duruyordu. O Doğanay'ın aksine ilk kâğıdı yaktı ve çıralara tuttu. Ardından kömürleri de bir düzenin içinde yerleştirdikten sonra duman çıkmasını bekledi ve ardından yelleme işlemine geçti. Doğanay utançla bakışlarımı babamdan kaçırırken, babam gözlerini kısmış bir halde Hazar Cihangir'i izliyordu. Belki de Azazel'in sahibi olduğunu, rakibi olduğunu öğrenmişti.

"Ne efendi çocuk," diyen anneannem ile elimde bir tabakla öylece kaldığımı yeni fark etmiştim. "Hemen el öptü, hoş geldin faslını yaşadı sonra gitti babana yardım etti."

"Bana hoş geldin demedi," dedim dalgınlıkla. Bakışlarım hala onların üstündeydi.

"Allah Allah," dedi anneannem ciddiyetle. "Ev sahibi nasıl sana hoş geldin demez?"

Söylediğim cümlenin saçmalığını anneannemin bana laf vurmasıyla anladığımda utançla gözlerimi kapatıp, dudaklarımı kanatmak ister gibi ısırdım. Dün filme bile bu kadar odaklanmamıştım ben. Resmen paçalarıma kadar saflık akıyordu. "Ay dalgınlığıma geldi."

"Fazla dalgınsın bu aralar," dedi Eva. "Dikkat et boğulma."

Sinirle döndüm ona. "Derin sulardayım demek ki dikkat et de peşime takılma."

"Tam hayalimdeki damat," dedi anneannem bizim tartışmalarımızı duymazlıktan gelerek. Evet, başlıyorduk. Anneannem ve her şeyi abartma huyu bu akşam da bizlerle birlikte, beni çıldırtmak üzere aktif olmuştu. Hiç oturmadım, tabakları yerleştirdikten sonra gidecektim. Kendi tarafımdaki yerleştirirken, birkaçını da Eva'ya uzatmıştım. Ne kadar erken biterse o kadar çabuk giderdim ve anneannem beni Hazar Cihangirle baş göz etmezdi. "Tam yani."

Resmen cevap vermem için uzatıyordu. "Sebep?"

"Baksana boyuna posuna." Çenesiyle ileriyi işaret ettiğinde normalde bakıyorsam da şimdi bakmamıştım. "Eli yüzü düzgün, işinde gücünde, boyu posu haşmetli. Bir insan kızına böylesini damat istemeyecek de kimi isteyecek?"

"Doğanay da böyleydi," dedim umursamaz bir sesle. "Onun için hiç hayalimdeki damat dediğini hatırlamıyorum."

Eva bir kez daha sevgilisini savunuyor olmamın şaşkınlığı ile bana bakıyordu. Mesele onun sevgilisi değildi aslında ama bunu dile getirerek onun hevesini kırmayacaktım. Anneannem, "Doğanay gerçekten damadım oldu çünkü," diyerek savundu kendisini.

"Gerçekten damadın olmadan önceden de böyle bir şey dememiştin, anneanne."

"Belçin Darya sen benim amel defterim misin yavrum?" diye sordu aksi bir sesle. Çirkefliğini yavaş yavaş gösteriyordu. "Geçmiş hatalarımı neden bugüne taşıyıp beni sorguluyorsun? Zaten az bir ömrüm kalmıştır, defterim yakında açılır sen neden zorluyorsun, bir tanem?"

"Anneanne saçmalama ya!" Haklı olmak için her zaman yaşını ve ölümü kullanır, beni bir güzel kandırırdı. Yine işe yaramıştı. "Söylüyorum sadece."

Biz konuşurken annem elinde tepsi, bir saklama kabı ve tencereyle babamlara doğru ilerlemişti. Büyük ihtimal et, köfte ve sucuklar vardı kucağındakilerin içinde. Doğanay annemi görünce elimdekileri almak için hızlı adımlarla ona doğru ilerlemiş ve yardım etmişti. Hazar Cihangir ve babam sohbet ediyorlardı ama ciddiyete bakılırsa iş hakkındaydı bu yüzden merakım kalmamıştı. Çok tuhaf geliyordu aslında şu an onun evimin bahçesinde, ailemle iç içe olması. Kamera şakası gibiydi.

"Bekar mı bu çocuk?" diye sordu anneannem. "Bence bekar değildir."

"Bekar sultanım," dedi Eva, gevşek bir tavırla. Onun da hoşuna gidiyordu bu durum. "Yıllardır eğitim ve kariyere odaklanmış. Bundan bekardır."

"Bizim kız gibi yani?"

"Eva eğitim ve kariyere odaklanmadı," dedim anlamazlıktan gelerek.

"Neyse ki bizim kız Eva değil."

"Nasıl değilim?" diye sordu Eva. "El kızı mı oldum şimdi ben?"

Anneannem ona küçümser bakışlar atarak, "Nişanlandığın an öyle oldu canım," demişti. Tekrar mutfağa gitmek için hazırlandığım sırada teyzem ve annemin masaya gelmesi artık içeride bir şey kalmadığını kanıtlar nitelikte olup bana masaya oturmaktan başka çare tanımamıştı. Ben anneannemin direkt dibine geçerken karşımdaki iki sandalye boştu. Azer ve Azur saniyeler sonra benim yanımda onların direkt bitişiğinde de annem yerini almıştı. Dakikalar sonra ise babamlar ızgarayı bitirmiş, servis kısmına geçilmişti.

Ve benim hemen karşımda, Hazar Cihangir oturuyordu.

Anneannemin işine geldiğinden adım gibi emindim. Bakışlarını ikimizin arasında gezdirdiğini şimdiden hissediyordum bu yüzden başımı kaldıramıyordum hatta. Herkes tabağına mezelerden ve ızgara yapılmış etlerden alırken ben de onlara uyum sağlamak adına başımı kaldırmadan hardallı patates salatasına doğru uzandım fakat uzandığım an başkasının da uzandığını ve bu el sıcaklığının bana tanıdık olduğunu fark etmemle elektrik çarpmış gibi irkilerek geri çekildim.

"Önce sen al," dedi Hazar Cihangir bana doğru uzatırken. Bu sırada anneannem dudağında bir sırıtışla bize bakıyordu.

"Siz misafirsiniz önce siz alın." Çoğul şahısla hitap etmem karşısındaki şaşkınlığını, kaşlarını çatarak belli etmişti. Yan yana oturan Doğanay ve Eva'nın da en az onun kadar şaşkın olduğunu üzerime tuttukları bakıştan anlayabiliyordum. "Lütfen."

Hazar Cihangir, sorgulayan bakışlarını üstümden çekmeden tabağına biraz patates salatası doldurdu ve tekrar bana doğru uzattı. Bir yanında kavrayarak almaya niyetlendiğimde onun parmak uçlarının elimin yüzeyini okşadığını hissettim. Bu uyarılma ense köklerime kadar yayılmıştı sanki. Aldığım nefes ciğerlerimde çiçekler açsa soldururdu. Çaktırmamak ise en zoruydu.

Tabağıma biraz patates salatası koyduğum sırada, "Mantarlar çok iyi pişmiş bak sen seversin," demişti annem. Mantarların da Hazar Cihangir'in elinde olduğunu görmemle bir şey diyemedim fakat saniyeler sonra tabağımda iki tane mantar görmüştüm. Mantar bu hayatta hayır diyemeyeceğim sınırlı şeylerden biriydi hele ızgara yapılmışsa ayrı bir keyfi vardı ve Hazar Cihangir beni şu an kalbimden vurmuştu. "Teşekkür ederim," dedim tiz bir sesle. Göz ucuyla diğerlerine baktığımda ikizler dışında herkes rahatlıkla yemeklerine odaklanmışlardı. Anneannemden yana ise bakmıyordum asla.

"Ee Hazar Cihangir?" dedi annem keyifli bir sesle. "Ailende burada mı yaşıyor?"

"Hayır, efendim onlar Adana'dalar," dedi ilgiyle. Sorular onu rahatsız etmiyordu sanırım. "Ben bir süredir yurtdışındaydım ama döndüm. İşlerimin başında olmam gerektiği içinde bir süre burada yalnız yaşayacağım."

"Bir süre dediğine göre evlilik yakın mı?" diye sordu anneannem. Beni asla şaşırtmamıştı bu soru. Aklından geçenleri öyle çok tahmin ediyordum ki.

Bu sefer bakışları anneanneme doğru dönmüştü. Haline acımaya başlamıştım dört bir yandan sorguya çekilmişti. "Hayır efendim, öyle bir durum yok."

"Üzülme benim de bir kuzum evleniyor diğeri de senin gibi yoklarda geziyor. Nasip kısmet bu işler." Utançla omuzlarımı düşürdüğüm sırada, babamdan yalancı bir öksürük çıkmıştı. "İkinizin de hakkında hayırlısı olsun."

"Öyle," diyebildi sadece. Eyvallah demenin başka bir yoluydu bu sanırım.

"Aynı zamanda Cihangir, Azazel'in o meşhur sahibiymiş." Babamın sesinde biraz sinir vardı sanki. Tahmin ettiğim gibi alamadığı o arsayı alanın, genç bir serseri olmasına kuruluyordu. "Sonunda tanışma şerefine nail olabildiysek demek ki."

Hazar Cihangir, mahcubiyetle kasıldığında nedense bir salaklık yapıp onu kurtarasım gelmişti. Aile ortamı pek ona uygun değildi sanki. Masaya oturduğundan beri diken üstünde duruyordu ve oklar ona çevrilince iyice gergin bir hal almıştı. "Estağfurullah."

"Utandırmayın çocuğu canım," dedi anneannem. Yaptığı tek doğru hareketti sanırım çünkü Azazel lafını duyan herkes ona bakıyordu. Şaşkın olmaları normaldi sonuçta herkesin dilinde olan bir yerin sahibi masamıza oturmuştu. Doğanay ne kadar patron olsa da asıl sahibi lafını duyan herkesin merakı kabarıyordu bu duruma karşı. "Olabilir böyle şeyler."

"Aynen," dedi Azur alaycı bir tavırla. "Herkes bir gün koskocaman bir projenin asıl sahibi olabilir. Kader falan da değildir. Katılıyorum."

Azer dirseğiyle Azur'a vurunca, bizimkinin yemeğine dönmekten başka çaresi kalmamıştı. Bu ikilide bugün başka bir haller vardı ama şu an olduğumuz ortam onlara soru sormama engel oluyordu. Hazar

Cihangir, daha önce böyle ortamlarda bulunmadığını o kadar belli ediyordu ki istemsizce ona bakmaktan geri duramıyordum. Bir ona bakıyordum, bir de Doğanay'a. Doğanay gayet rahattı sık sık bizimkilerle göz teması kuruyor ya da konuşuyordu. Hazar Cihangir ise sadece tabağına bakıyordu. Sıklıkla oynuyordu ama tabağını doldurmaya utanıyor muydu?

Göz ucuyla anneanneme baktığımda anlamış gibi hemen önündeki tavuk pirzola ve köftelerin olduğu servis tabağına uzandı. "Oğlum sen bu cüsseyi o kadar yemekle nasıl doyuracaksın?" diye söylendi onun tabağını doldururken. "Alsana evladım. Misafirimizsin, bereketimizsin.

Hem bizim damadımızın da kardeşi sayılırmışsın. Bizim de oğlumuzsun artık. Çekinme hiç."

"Yok çekindiğimden değil," diyerek bir şekilde kendisini aklamaya çalıştı ama işe yaramadı. "Bu arada ellerinize sağlık her şey çok güzel olmuş."

"Mangalı siz yaptınız, sizin ellerinize sağlık," dedi annem tebessümle ona bakarken. "Sen buralarda teksin anladığım kadarıyla. Ne zaman canın ev yemeği çekerse çık gel, çekinme hiç. Bak Doğanay'a çekiniyor mu? Asla."

"Top niye Doğanay'a geldi ya?" dedi Eva sitem dolu bir sesle. "Doğanay'a geldi senin kafana değil," diyerek susturdu onu teyzem. Bu sırada Doğanay'ın tabağına köfte bırakmayı ihmal etmedi tabi. Ne kadar ona bulaşsalar da fazlasıyla seviyorlardı aslında. Sadece sürekli bir kavga halinde olmalarından dolayı öfkeleri vardı biraz.

"Sorması ayıp siz Doğanay ile nasıl tanıştınız oğlum?" diye sordu anneannem bu sefer. Allah bilir içinden ne sorular geçiyordu da asla dile getirmiyordu. Babam ise oldukça sessizdi bu akşam. Sadece yemeğini yiyor ve bizleri dinliyordu. Normalde de çok konuşan biri değildi ama bu sefer farklı bir sessizliği vardı. Hani birini gözlemlemek için sesini bastırmak isterdi ya insan, öyle bir şeydi. "Hiç detaylardan bahsetmedi de. İnsan bir merak ediyor."

"Hazar ve ben ortaokula kadar sınıf arkadaşıydık," dedi Doğanay. Hazar Cihangir pek oralı değildi. "Adana'da doğup büyüdüm ben ama lise zamanı gelince babamın işleri nedeniyle bodruma geçmek zorunda kaldık. O sıra koptuk birbirimizden. Tam kopma denemez aslında sonra üniversitede denk geldik ama ayrı fakültelerdeydik. Yurtdışına gitti o daha sonra yine koptuk. Artık kopmayacağız inşallah."

"İnşallah." Kısık bir sesle anneannem söylenir gibi konuşmuştu. "Ama hiç bahsetmemen tuhaf valla. Adını bile bilmiyorduk."

"Ben istemedim efendim," dedi Hazar Cihangir. "En azından yüksek Lisans programım bitene kadar böylesinin daha münasip olduğunu

düşündüm."

Anneannem başını sallayarak bir tepki verirken, ben sadece olanları izliyordum. "Burcun ne senin evladım?"

Şaşkınlıkla bakakaldım bu soru karşısında ve sadece izleme süremi sonlandırmak zorunda bırakıldım. "Anneanne, ne alaka?"

"Merak ettim Belçin Darya." Sesi beni azarlar gibi çıkmıştı. "Yasak mı ben anlamıyorum?"

"Anneanne yasak değil de çocuk bayağı genç," dedi Azur tamamen gevşek bir tavırla. Kan beynime sıçramıştı sanki fakat benden önce onu susturmayı başaran Hazar Cihangir ve babamın bakışları olmuştu. Azur anında yerine sinmiş ve başını eğerek tabağına odaklanmıştı. Komik olduğunu sanıyorsa, terbiyesizlikten başka bir şey olmadığını bilmeliydi. Aile içinde rahat olmamız, yanımızda bir misafir olduğunda dikkat etmemiz gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Burçlardan anlamam efendim."

"Oğlum ben anlarım o yüzden sordum."

"Burcumun ne olduğunu bilmiyorum." Sesi daha sıkılgan çıkıyordu şimdi. "O konularla ilgili bir bilgim yok."

"Oğlak burcu," dedi Doğanay.

"Anladım," dedi düşünceli bir sesle. "Rahmetli oğlak burcu değildi o yüzden bilemedim şimdi."

Hazar Cihangir şaşırdı fakat tepkisiz kalmaya zorladı sanki kendisini. "Başınız sağ olsun."

"Dostlar sağ olsun." Anneannemin morali düşmüştü. Ne zaman dedeme konuyu getirse biraz durgunlaşıyordu. Üzerinden kaç yıl geçmişti ama hayat arkadaşını kaybetmenin acısı onun içinde hiçbir zaman irkilmiyordu. "Senin aile büyüklerin sağ mı?

Hazar Cihangir sanki tokat yemiş gibi irkildiğinde anneannemin bakışları masada gezinmişti. O da sanırım bu duruma getirdiği için kendisini mahcup hissediyordu fakat dikkatimi şimdi ona veremezdim. Hazar Cihangir'e takılı kalmıştım. Yutkunmaya zorluyordu sanki kendisini, bir acısı vardı bu konuda. Beti benzi atacak kadar etkili acı belki de bir kalp ağrısı. Ailesini sorduklarında ne kadar donuksa şimdi o kadar tepkiliydi. Sadece başını salladığında herkesin üstünden bir pişmanlık geçmişti.

"Ben şey soracaktım," diyerek araya giren Doğanay tamamen konuyu dağıtmak için bu hamleyi yapmıştı. "Şu köşede duran tencere ne, Dudu Peri'nin kazanı mı?"

İşaret parmağıyla gösterdiği köşeye döndüğümde oldukça büyük bir tencerenin hemen bahçenin köşesinde duran eski sehpalardan birinin üzerine bırakıldığını gördüm. Tencerenin üstüne kırmızı beyaz kareli bir örtü serilmiş ve ağız kısmına lastik takılarak örtünün uçması engellenmişti. Açıkçası ne olduğunu ben de bilmediğim için kaşlarım çatılmıştı. Genelde o sehpanın üstüne annemin kışlık kavanozları kilere alınmadan önce konulurdu. Belki de domates püresi yapmıştı.

"Gül reçeli," dedi annem düşüncelerimde bir cevap aramama son bulmak adına. "Geçen Belçin Darya elinde kaç buket gülle geldi. Öylece köşeye atınca ben de gül reçeli yapayım dedim biraz dinlensin diye de kenara kaldırdım."

Allah kahretsin ki güllerin sahibinin yanında bu anı yaşamak benim bahtsızlığımdaydı. Şu an kafamı önümdeki tabağa geçirme isteğiyle boğuşurken, "Belçin Darya eve gülle mi geldi?" diye sordu Eva. Doğanay da en az nişanlısı kadar sinir bozucu bir tavırla bana doğru dönmüştü ama çok sürmeden bakışlarını arkadaşına kaydırmıştı. "Bak sen şu işe."

Cevap vermeden önce Hazar Cihangir ile göz göze geldiğimde onun bu durumdan gayet memnun olduğunu görmem beni daha da utandırmıştı. Memnundu tabi güllerinin bir işe yaradığını görüyordu ama kıvrılan dudaklarının gamzesini belirgin bir hale getirip benim gözlerimin önüne koyması beni sadece sinir ediyordu. Biraz da dikkatimi dağıtıyordu.

Nasıl her şeyden bu kadar keyif çıkarabilecek kadar umursamaz olabiliyordu ki? Keşke bana da öğretseydi.

"Trafikte çiçek satan bir çocuğa denk gelmiştim," diyerek geveledim ağzımın içinde, zorlukla. "Destek olmak amaçlı aldım yani."

"Öyle mi?" diye sordu Eva, imalı bir sesle. "Ne yufka yüreklisin." Olabildiğince en ters bakışlarımı onun üzerinde tutarken, onun sırıttığını görmemle sinir ve utancın ateşi iyice yükseldi, alnıma kadar geldi sanki.

Ben ona odaklanmışken bacağıma sürtünen bir şey hissetmemle huylanarak bacağımı oynattım. Oynattığım an bu sefer ayak ucuma basmıştı sanki bu şey, germişti iyice beni. Kaşlarımı çatmaktan başım ağrıyor olsa bile düzeltemedim kendimi ve bir hiddetle önüme döndüğümde Hazar Cihangir'in dudaklarını iyice kıvırmış, gamzesinin çukurunu açtıkça açmış bir halde bana baktığını gördüm. Bacağımı sürtünüp, ayakucuma basanın o olduğunu hissetmemle parmak uçlarıma kadar bir titreme yayılmış ve ciğerlerimi yakacak bir nefes aldıktan sonra ayağımı gelişi güzel sallayarak onun bacağına geçirmiştim.

"Belçin Darya!" diye bağıran anneannemle, onun bacağını geçirmediğimi de anlamıştım. "Kırsaydın bacağımı yavrum!"

Öyle dehşet içinde kalmıştım ki, şakağımdan akan soğuk terin bile beni yaktığını hissederek araladım dudaklarımı. Yemin ederim yanıyordum ama bu tamamen utançtandı. "Anneanne bacağıma çimen sürtünce ben gitsin diye..."

Masadaki herkes şaşkınlıkla bize bakarken elimle kendimi yellemeye çalışıp bakışlarımı Hazar Cihangir'den ayırdım. Bakışlarımı ayırmış olmam dikkatimi ayırmış olduğum anlamına gelmiyordu ama ona hala kızgındım yaptığı için... Resmen ailemin içinde benimle oynamış, gerginliğime gerginlik katmıştı. Zaten yarım saattir uslu olmasına şaşmamalıydı. Babam ona iş hakkında soru sormaya başlayınca bunu kendime fırsat bilerek tabağımla ilgilenirken bir bacağımı kaldırıp, onun bacağına bir tekme savurmayı plandım.

Sanki aramızda kilometrelerce mesafe vardı bir türlü bacağım, onun bacağını bulup tekme savuramıyordu. Eğer biraz daha zorlarsam ters bir hareketle kendimi belli edecektim ve o utançla ne olacağını kestiremiyordum. Umutsuzca vazgeçmeye niyetlendiğim sırada, ayağım bir yere sıkışmış gibi bir baskı altında kaldı. Siktir. Bir bu eksikti. Üstelik anneannem olma ihtimali kalbimin önümdeki tabağa düşecek kadar şiddetli atmasına neden olmuştu. Göz ucuyla onu yokladım önce. Gayet doğal bir şekilde sohbete katılmıştı. Ardından bakışlarımı önüme doğru çevirdim. Ve ben suçluyu yanlış yerde aramıştım.

Çünkü Hazar Cihangir Soykan, tıpkı o gece olduğu gibi güldüğünü engellemek için bardağı dudaklarına yaslamış bir halde bana bakıyordu. Ayağım onun iki bacağının arasında sıkışıp kalmıştı.

Ona uyarı dolu bakışlar atarken, rezillikten bayılmamak için zorluyordum kendimi ve ben çırpındıkça iki bacağını birbirine daha fazla bastırarak baskıyı arttırıyor, beni kıskacına alıyordu. Ayağım, onun iki bacağının arasındaydı ve bu görüntüyü görsem utançtan ağlayabilirdim. Kahretsin, kahretsin... Bir daha kahretsin. Kaynar kazana atılmış ve ölümüm yavaşça olsun diye bir amaç koyulmuştu sanki. Kulaklarıma kadar yanıyordum ama şu anın biteceği hiçbir şey olmuyordu.

"Ee," demişti babam o sırada. "Düğün konusunda ne yapacaksınız?"

Belki boşluğuna gelir umuduyla ayağımı çekmeye çalıştım.

"Aslında bugün gelmeyi istememin bir nedeni de buydu." Herkes dikkatle Doğanay'a bakıyordu, ayağımı bırakmayan Hazar Cihangir bile. "Biliyorsunuz kına burada, düğün Bodrum'da olacaktı. Eva'nın Bodrum'da beğendiği otelin düğün alanının takvimi çok yoğundu ama sahiplerine bir yakınım vasıtasıyla ulaştım. Hafta sonu tarih konuşmak için çağırdılar bizi. Sizin içinde uygunsa gidelim diyecektim."

"Hafta sonu mu?" diye sordu teyzem. "Hafta sonu babamın doğum günü için vakıfta hayır yemeği dağıtacaktık biz ama..."

Anneannem, dedemin doğum ve ölüm yıldönümlerini asla boş geçmezdi. Teyzem ve annem de mutlaka orada olur, bir kaşıktan tutarlardı. Onlar için bir gelenekti bu fakat diğer yandan Eva tek başına asla karar veremezdi sanırım. Onlara mutlaka ihtiyaç duyardı. Mesela nişan salonu, kıyafeti seçmek bile aylar sürmüştü resmen. Evet her şey onun gönlüne göre oluyordu ama yanında aileden birilerini de istiyordu, Eva. Doğanay onun kadar ailesine bağlı değildi, olmasa da olur der geçerdi.

"Siz gidin evladım." Anneannemin fikriyle Eva dudaklarını bükerek ona doğru döndü. "Ne zamandır istediğiniz yerdi. Elinize fırsat geçmişse kaçırmayın."

Böyle demesi kolaydı eğer biraz daha devam etselerdi Eva oturup ağlayabilirdi. Onun açısından da düşünmek lazımdı sonuçta bir kere yaşayacağı bir gün için detaylı bir planlama lazımdı ve insan yanında destek istiyordu. "Ben gelebilirim," diyebildim zorlukla. Bu adi herif ayağımı bırakmadığı için zor konuşuyordum resmen. "Zaten bunaldım İstanbul'dan. Bana da değişiklik olur."

"Gerçekten mi?" diye sordu, Eva heyecanla. Solmuş bir çiçek yeniden açabilir miydi? Eva açmıştı sanki. Mutlu etti bu durum beni. "Gelirsen birkaç gün kalır, tatil yaparız. Bu yaz hiç tatil yapamadık. Çok iyi olur, Belçin Darya."

"Bence de," diyerek onayladım onu. "Sürekli iş düşünmekten bunalmıştım. Bana da iyi gelir."

Doğanay kafasını öne doğru uzatıp arkadaşına baktı ve sinirle homurdandı. "Bak milletin arkadaşı ne güzel geliyor. Sen anca beni tek bırak, birader."

"Ben sana gelmeyeceğim demedim," dedi Hazar Cihangir.

"İşlerim biterse gelirim dedin. Genelde bu tarz şeyleri gitmek istemediğin yerler için söylerin sen."

"İşlerim biterse gelirim dedim ve işlerim bitti." Bacaklarını biraz daha birbirine bastırarak bana bir mesaj verdi sanki. Cümlesine devam etmeden önce gözleri gözlerimi buldu. "O yüzden ben de geliyorum."

Bodrum'da, birkaç gece.

Ve ona bir nefes kadar yakın bir mesafede.

⏳

Bir bölümün sonuna daha geldik. Bizimle olduğunuz için teşekkür ederiz.

Umarım severek okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Görüşmek üzere kendinize çok iyi bakınn<333

5. HERKESTEN UZAK ONA YAKIN

Herkese iyi akşamlar Azazel sakinlerii. Duyduk ki bizi çok özlemişsiniz bu yüzden hafta sonunu bekleyemeden geldik.

Bol bol yorumlarınıza ve oylarınıza talibiz bu yüzden.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

<u>Bölüm 5:</u> ***HERKESTEN UZAK ONA YAKIN***

"Bazen bazı hikayeler, bir yabancı şehre dönünce başlar. O yabancı, bir tanıdıkla şehirden ayrılınca da devam eder ve kürkçü dükkânında biter. Kürkçü dükkânı ya kaçtığın yerdir ya da vardığın ama sen bunu anlamazsın. Zaten anlasaydın hikâyenin sonunda kalbin bir ipin ucunda, ipin ucu yabancının avuçlarında kalmazdı."

"Belçin Darya hadi ama!" diye seslenen Eva ile saçımın son tutamını da maşanın içinden çıkardım fakat sıcağı sıcağına dokunduğum için avucumun içinde hissettiğim yanma hissiyle irkilerek, maşayı lavabonun içine bırakmak zorunda kaldım. Eva'ya tahammülüm her geçen saniye azalıyor gibiydi ve onunla aynı odayı paylaşacağım üç günüm vardı. Belki iki olabilirdi bugünü bitmiş sayabilirdim bence. Her neyse dedim kendime, başa gelen çekilirdi nihayetinde.

Lavabonun köşesinde tarağımı, belirgin buklelerimi tarayarak görümce maşası değil de saçları hacimli gösterecek bir dalgalı görüntü için elime almıştım bir kez daha. "Geliyorum patlama!" diye bağırmayı da ihmal etmedim o sırada. Homurdanmasını da umursamadan saçlarımı taramaya devam ettim ardından.

Bodrumdaki beşinci saatimde bizim vaziyetimiz tam olarak buydu. Eva Hanım yol boyunca önde oturduğu halde nişanlısına eşlik etmek yerine uyuyunca, ikinci bir kişinin uyanık olma kaygısıyla asla uyuyamayan taraf ben olmuştum. Gelir gelmez uyusam da bu sadece üç saat sürmüştü ve enerjim bitmişti malum nişanlısı arabayla gitmek istediği için sabahın köründe kapımıza dayanmıştı. Sabahın körü bile sayılmazdı aslında. Ortalıkta güneş yokken çıkmıştık sonuçta. Eğer midem bu kadar guruldamasa Eva'nın çenesini çekmektense uyumayı tercih ederdim fakat inanılmaz acıkmıştım.

Dün Eva'ya seninle gelirim dememden sadece yarım saat sonra planlar yapılmış ve o masadan valiz hazırlanmak için kalkmıştık. Aslında Hazar Cihangir beni öyle bir duruma sokmuştu ki o an, aceleyle kalkmak işime gelmişti. Bacağımı birisinin göreceği ihtimali, bana meydan okuması ve aklımdan çıkaramadığım düşüncelerle tüm yol boyunca kendimi yemiştim bir de. Sadece o masada yaşanmasıyla kalmamıştı. Daha dün evimde kendimi yerken, şimdi Bodrum'da kendimi yer olmuştum. *Hayat işte bazen biraz saniyelik işler gibi insanı öteye bir yere savurabilirdi. Her mekân hikâyenin parçası, her zaman temel noktası.*

Hazar Cihangir Soykan ise bu hikâyenin kesinlikle en ballısıydı. Beyefendi işleri olduğunu söyleyerek uçakla gün içinde geleceğini söylemişti güya Doğanay'a. Gerçi ilgilendirmiyordu beni hatta işime de gelirdi bu durum sonuçta onunla aynı arabada dokuz, on saat yolculuk

yapamazdım ama onun rahat benim rahatsız olduğum bir durumun içinde olunca zaten ona gıcık olmaya yer aradığım için bu duruma kurulmuştum. Pişkin pişkin geliyorum demişti ailemin önünde, bir de bacağımı sıkıştırmıştı bacaklarının arasında. Meydan okuyordu bana, göz dağı falan veriyordu. O dağlar onun üstüne yıkılsaydı görürdüm ben onu ama bende o şans yoktu.

Ondan bahsederken ne kadar sinirlendiğimi saçlarımı sertçe tarayıp maşayla uğraştığım dakikaları hiç ettiğimi fark edince anlamıştım. Karnımdan bir kez daha açlık sirenleri gelince tarağı köşeye bırakıp lavabonun içine dağıttığım eşyalarımı toplamakla uğraştım. Sade bir makyaj yapıp bol bir beyaz gömlek ve kol pantolon giymiştim. Daha fazlasına enerjim yoktu çünkü araba yolculuğunda sıfır uykuyla devam etmek çok zordu. Hala ayak tabanlarımın yandığını hissediyordum. Eşyalarımı toparlayıp odanın içine girince Eva ve Doğanay'ın çift kombini yapmış, hazır bir halde beni beklediklerini gördüm. Onların sık sık böyle uyumlu kombinler yapması midemi mi bulandırıyordu yoksa beni kıskandırıyor muydu henüz çözememiştim.

"Keşke gitseydiniz," diye homurdandım büyük el çantama eşyalarımı bırakmak için ilerlerken. "Gelirdim ben."

Doğanay telefonuyla ilgilenirken, Eva, "Bir şey olmaz," dedi. "Zaten Doğanay Bey sadece mekân sahibiyle iletişimde olmaya çalışıyor. Allah bilir yolu da karıştırırdı."

En azından aşağıya inerken yanımda birkaç temel eşyamın bulunması gerektiğini düşündüğüm için köşede duran küçük siyah el çantama yönelirken konuşmaya devam ettim. "Geleceğinizden haberi yok muydu?"

"Vardı," dedi Doğanay sıkıntılı bir sesle. "Otelin düğün ve davet alanı başka bir yatırımcıya kiralanmış. Adam burada diye beni çağırdılar fakat sanırım hafta sonu ailesiyle plan yapmış bu yüzden nasıl ulaşabileceğimi araştırıyorum."

Eva ve ben sadece birbirimize baktık, ardından Doğanay'a dönüp ona acır gibi yüzümüzü buruşturduğumuzda o da omuzlarını düşürmüştü.

Ailesinin Bodrum'da eli kolu uzun, adı sanı bilinir bir yeri vardı aslında eğer uğraşırlarsa bunu ayarlayabilirlerdi fakat Doğanay uzun süredir kendi işini kendisi halletme politikasını benimsediği için uğraşıp duruyordu. Son çaresinin ailesine gitmek olduğunu söylemişti hatta. Toplumumuzda erkekler için geleneksel cinsiyet rollerinden biçilen bir kaftandı bu özellik. Kaftan diyordum çünkü kadınların geleneksel rollerini tamamen acımasız buluyordum.

"Gidelim mi artık?" diye sorduğumda Doğanay Eva'ya bir elini tutması için uzatmış ve evet cevabını eylemle vermiş olmuştu. Onların bu hallerine alışık olduğum için sadece gülümseyerek önümden ilerlemelerini bekledim. Fakat Doğanay, bu sefer beni şaşırtarak bir kolunu kaldırdı ve kaşlarıyla sanki ilerlemem için işaret etti.

Çatık kaşlarla ne yaptığını çözmeye çalıştığım sırada, "Gelsene Belçin Darya," diye homurdanınca yavaşça onlara doğru yaklaştım. Doğanay kaldırdığını kolunu omuzuma atarak beni de kendisine çekmiş ve ona yaslanmamı sağlayarak üçümüzün yan yana yürümesine neden olmuştu. Garipti bu durum çünkü ben yıllardır onların arkasında kalmaya alışıktım. Bu yüzden istemsizce garipsemiştim bu durumu bence belli de etmiştim. "Rahat ol ya."

"Rahatım zaten," diyerek söylendim ağzımın içinde. Bence o da farkındaydı bu durumu o yüzden çevirmeye çalışıyordu. Yavaşça asansörlere doğru yöneldiğimizde en azından bu durumdan kurtulabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla köşeye geçmiştim. Acaba arkadaşı gelmiş miydi? Asla bu konuda ağzını bıçak açmıyordu ikisinin de. Bilerek mi yapıyorlardı acaba? Kesin ben çok belli ettiğim için benimle uğraşıyorlardı fakat arkadaşı gelmiş olsaydı çoktan burada olurdu diye düşünüyordum. Bu yüzden kendimce gelmediğine ikna olmuştum.

Otel hala çok kalabalıktı. Eylül ayının sonları olmasına rağmen sezonu kapatmayan çok insan vardı demek ki bu yüzden otelin yemekleri yerine sahile sıfır, güzel bir balık lokantasına gitmeyi tercih etmiştik. Zaten hava bugün biraz daha iyiydi arka tarafındaki iskelede bu akşam iyi geçer diye düşünüyordum. Yavaş adımlarla, arkada kalmak yerine onların yanında balık lokantasına girdiğimizde Doğanay adama

rezervasyonunu söylemiş, onun yönlendirmesiyle iç tasarımı oldukça ferah ve lüks duran lokantanın arka tarafına doğru bizi ilerletmişti. İskele kısmına geçtiğimiz burada pek masa olmadığının tek boş masanın da köşede duran olduğunu fark ederek oraya doğru ilerlemeye yeltendim.

"Belçin Darya?" diyerek durdurdu beni Doğanay. Ardından eliyle diğer köşede duran, üstünde beyaz gömleğiyle denizi izleyen sırtı bize dönüp adamın olduğu masayı işaret etti. "Bu masadayız."

Başta anlamadığım için, "Dolu ama o masa," demiştim fakat saniyeler sonra ense tıraşından ve kısa saçlarından tanıdığım kişiyle gözlerimi sonuna kadar açtım. "Ben onun geldiğini..."

"Hazar Cihangir geleli iki saat oldu." Doğanay'ın sırıttığını görmemle alt dudağıma dişlerimi geçirdim. "Söylemeyi unuttum sanırım."

Unutmadığından, bilerek söylemediğinden o kadar emindim ki ona göz devirmemek ve yüz buruşturmamak için zor tutmuştum kendimi. Gelebilirdi Hazar Cihangir sonuçta Bodrum benim tapulu mülküm değildi ama bu kadar gizlemeye gerek de yoktu. Sonuçta hepimiz o masada ondan geleceğim lafını duymuştuk yani tahmin edebiliyorduk bu durumu laf arasında geldiğini söylemek doğru olandı ama Doğanay nişanlısının huyuna suyuna o kadar özeniyordu ki onun gibi davranmaya başlıyordu herhalde.

Hazar Cihangir yavaşça bize doğru döndüğünde gözlerinin ilk beni bulacağı düşüncesiyle başımı yana doğru çevirip başka bir masaya bakmaya zorladım kendimi fakat baktığım masada dörtlü erkek grubunun olması, birinin gözlerinin beni bulmasıyla hemen çevirdim bakışlarımı ve bu sefer tek kaşı havada, yüzünde huysuz bir bakışla bana bakan onunla denk düştüm. Eva ve Doğanay'ın arkasına sığınarak adımlarımı atmaya başladığımda aralıktan ona bakıyordum. Benim gibi üstünde beyaz bir gömlek vardı. Köşeye oturduğu için iskelenin korkuluklarına uzatmıştı bir kolunu.

Masaya vardığımızda Doğanay, Hazar Cihangir'in karşısındaki sandalyeyi çekti. Eva'nın oturması için çektiğini düşünerek bekledim

fakat Eva'nın kolumdan dürtmesiyle benim için olduğu farkındalığına vararak istemeye istemeye oturmak zorunda kalmıştım. Onun karşısında oturma fikri dünden sonra tuhaf hissettiriyordu ve eğer bunu söylersem bir şeyleri ele veririm düşüncesi beni deliye çeviriyordu. Hazar Cihangir memnundu bu durumdan, dudakları kıvrılmış bir halde benim oturmamı izliyordu.

"Rahat geldiniz mi?" diye sordu bakışlarını hiç benden ayırmadan. Herhangi bir cevap vermeden beklediğimde bakışlarını Eva'ya doğru kaydırmıştı.

Sevgilisinin onun için çektiği sandalyeye otururken, "Rahattı," dedi Eva. "Gerçi ben arabaya girdiğim an uyurum bu yüzden değilse de bilemem."

Doğanay onun başının üstüne bir öpücük kondurduktan sonra karşımıza, arkadaşının yanına yerleşmişti. "Belçin Darya, tam bir yol arkadaşı o konuda. Bir saniye bile kapatmadı gözünü."

"Babama bile güvenmem bu konuda." Çantamı hemen oturduğum sandalyede kalçamın yanına sıkıştırırken mırıldanmıştım. "Araba biraz riskli bir iş."

Hazar Cihangir gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. "Ehliyetin yok mu?"

"Var," dedim dümdüz bakışlarımı ona tuttuğum sırada. "Ama araba sürmeyi sevdiğim söylenemez."

"Hız yapmaktan korkuyor," diyerek konuya açıklık getirme gereği duymuştu Eva. Buna gerek yoktu ama en azından beni tanıyan birilerinin de şu ortamda olması iyi hissettirmişti. "Hayatı yavaş yaşamayı sevenlerden."

"Yorucu gelmiyor mu?" Kulakları Eva'da, gözleri bendeydi. "Hayat bu kadar hızlı akıp giderken, yavaş olmak..."

"Hızımı hak eden birileri çıkmamıştır karşıma," diyerek kafa tuttum ona. "Her şeyin yeri ve zamanı var derler."

Kısa bir an sadece birbirimize baktık. Bu sefer dudakları kıvrılan bendim, onun dikkatle bana bakarken dudaklarının düz çizgi almış olduğu halini izlemekten keyif alıyordum. O ise hem düşünceli hem de dalgın bir şekilde bana bakıyordu. Hayatımdan memnun olduğum anlar çok kısıtlıydı benim. Mesela ailem yanımdaysa, maaşım yattıysa, çevirdiğim kitabı sevdiysem ya da Eva ile gezmeye çıktıysam memnun olurdum ama onlar dışında bir hayatım yokmuş gibi gelince de üzülürdüm. Sonra neden böyle olduğumu sorgular ve zamanı gelince yapacak gücü kendimde bulduğuma ikna olur, köşeye çekilirdim. Hazar Cihangir, bir yabancıya göre hayatımla ilgili fazla yoruma sahip duruyordu. Bu bazen bir yabancının gördüğünü ailem neden göremiyor düşüncesine itiyordu beni.

"Sen rahat geldin mi?" diye soran Eva ile dikkatimiz dağıldı. Ben bakışlarımı sahile, sürekli kıyıya vuran dalgalara çevirmiştim. "Sonuçta uçak ile geldin. Elbette rahattır."

"Pek sayılmaz sanırım eski bir uçağa denk geldim biraz rahatsız ediciydi bir de ekonomik sınıfla uçmak zorunda kaldım. Çocuk sesleri... Hoş değildi."

"Bir buçuk saat uçtun ya da uçmadın," dedim hayretler içinde ona doğru dönerken. Hayatımda gördüğüm en keyfine düşkün insan olabilirdi bu adam. Bir buçuk saat bebek sesi çekmeyen ileride nasıl aile kurabilirdi ki mesela? Baştan aşağı sorunlu biriydi. "Onun için bu kadar parayı çar çur etmeye gerek var mı?"

Sadece omuz silkti. "Tabuta para almıyorlar."

Eva ve ben şaşkınlıkla birbirimize döndüğümüzde Doğanay'dan saf bir keyifli kahkaha yükselmişti. "Hazar Cihangir Soykan'la tanıştığınıza memnun oldunuz mu?" diyerek bize takıldığında arkadaşının sert bakışları altında kalıp, anında gülüşünü soldurmak zorunda kalmıştı. Tersini bildiği içindi sanırım hemen bakışlarını sağa sola çevirip elini sallayarak siparişlerimizi alması için bir çalışan aramıştı.

Arkama iyice yaslanıp beklerken bacaklarımı olabildiğince geriye, Hazar Cihangir'den uzağa çektim çünkü anneannem yaşlı olduğu için

eğilemiyordu bu yüzden bizi yakalamamıştı ama Eva kesin yakalardı. Doğanay telefonuna, Eva ona, ben hazar Cihangir'e, Hazar Cihangir ise denize bakarken garson sonunda masamıza gelebilmişti. Masada bir gerginlik vardı çünkü üçümüz hep beraberdik ama Hazar Cihangir ilk kez bizimle birlikteydi ve onun yanında nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyorduk. Eva biraz patavatsızdı mesela onu rahatsız edebilirdi. Doğanay sessizdi, ona uymaya çalışıyorduk. Benim zaten yaptığım her hareketin sonu beni rezil ediyordu. Zor bir durumun içindeydik.

Garson masaya vardığı an herkes rahat bir nefes verip ona doğru döndü. Karşımızda otuzlu yaşlarının ortasında, sevecen gülüşü ve al al olmuş yanakları ile sevimli bir kadın görmemizle istemsizce gülümsemiştim. Emekçi kadınlar görmeye, onların enerjisinin solmadığına şahit olmaya bayılıyordum. Belki yorgundu, sonuçta burası kalabalık bir mekandı ama ne gözlerinde ne de dudaklarında bir yorgunluk vardı çünkü işini severek yapıyordu. Gönül isterdi ki hep rahatta olsun ama halâ böyle gülümsüyor olması mutlu ediyordu işte.

Bir elinde mavi bir tükenmez kalem ve not defteri tutarken diğerinde menüler vardı. Menüleri bize doğru uzattığında Doğanay hemen yardım ederek almış, bizlere de dağıtmıştı. "Ne güzel bir masa," dedi tamamen samimiyet akan bir ses tonuyla. Bakışlarını bizim üzerimizde gezdirdi bir kez daha. "Çiftler halinde gelinmiş. Çok hoş."

Eva ve Doğanay çift oldukları için bunda sorun görmemişlerdi fakat ben ve Hazar Cihangir bunu garipseyerek birbirimize döndüğümüzde ikimizin de beyaz gömlek giymesinin böyle düşünmesinde etkili olduğunu anlamıştık. Huysuzlukla yerimde kıpırdandığımda onun tepkisiz olması daha da rahatsız etmişti beni. İnsan bir biz çift değiliz falan derdi. Benim sinir olduğumu görmek hoşuna gittiği için asla düzeltmiyordu. O iş bana düşerdi.

"Biz çift—"

"Biz ortaya karışık mezelerinizin her birinden alalım," diyerek sözlerimi bölen Doğanay oldu. Çatık kaşlarımı ona doğru tutsam da asla bana bakmıyor, tamamen menüyü izliyor oluşuyla burnumdan alevler çıkacak gibi hissetmiştim. "Kalamar ve karides yersiniz, değil mi?" Bu

sefer sorusu bizeydi. Eva başını salladı, ben ters ters baktım ve Hazar Cihangir sadece omuz silkti. Doğanay buralı olduğu için sipariş tamamen ona bırakılmıştı. Ben sinir olduğum için bırakmıştım.

"Buralı değilsiniz sanırım," dedi sevecen abla bir an olsun bile yüzündeki o sevimli bakışı silmezken. Kimseden cevap gelmeyince anlamıştı sanırım. Doğanay yıllardır İstanbul'da olduğu için paslanmış sayılırdı. "O zaman en tazesinden iki levrek, iki çipura ızgara atayım ister misiniz? Partnerlerinizle paylaşır, dönüşümlü yersiniz."

Benim partnerim yok diye çığlık atmama çok az kalmışken yine araya Doğanay girmişti.

"Olur," dedi acele bir tavırla. Onu kovalayan birini göremiyordum aslında ama. "Ama alkol almayacağız bu yüzden siz bize maden suyu getirin. Bir de salata bir buçuk olsun."

Abla elindeki not defterine hızla not aldıktan sonra menüleri toplayıp bize iyi keyifler dileyip gitmişti. Hazar Cihangir ve Eva, abla gider gitmez şaşkınlıkla dolu bakışlarını Doğanay'a çevirmişlerdi ve ben bunun nedenini biliyordum. Alkolden kaynaklıydı. Ben ne kadar içmesem de böyle bir ortamda alkolün gideceğini biliyordum. Onlar da içmeyi tercih ettiklerinden olsa gerek bu duruma şaşırmışlardı. Doğanay onların bakışlarını umursamadan hemen tabağının yanında duran telefonunu kontrol etti ve ardından tekrar onlara döndü.

"Bu düğün yerinin sahibi teyzemlerin yazlıktaki komşusuymuş," dedi sıkıntılı bir sesle. "Yarın sabahtan teyzemlere geçip adamı tatilde darlayacağım. Teyzem adam her yıl gelir birkaç kez beraber mangal yaptık, hatırım vardır diyor. Kuzenlerim de oradaymış zaten. Adamı davet ederiz akraba buluşması ayağına oradan bağlarım."

Eva şaşkınlıkla nişanlısına doğru döndü. "Yarın teyzenlere mi gideceğiz yani? Ay hiç beklemiyordum böyle bir şeyi."

"Ben de beklemiyordum," diyerek ona katıldım. "Şimdiden söylüyorum ben gelmem. Yarın sabahtan gidin ertesi gün sabahtan dönün. Beni hiç karıştırmayın ben mekân için geldim sadece."

"Ben de gelmem." Hazar Cihangir'den destek gecikmemişti. "Ben kendi aile ortamıma bile binbir rica ile giriyorum zaten."

Bizim aile ortamımızda hiç de bu şekilde durmuyordu aslında. Biraz utanmıştı evet ama gayet uyum sağlamıştı sonrasında. Gerçi o benim ailemden kaynaklı da olabilirdi fakat Doğanay'ın ailesi pek enerjimin uyuştuğu bir topluluk değildi. Üstelik kuzeninin beni ekmesine de bakılırsa orda olmamam en iyisiydi. Teyzesinin oğluydu beni eken, şimdi karşılaşırsam kendimi kötü hissederdim. Eğer Eva ve çok sevgili nişanlısı anlayışlılarsa zaten bu konuda ses etmezlerdi.

"Kaç kuruşa sattınız bizi hemen," diye söylendi Eva dudaklarını bükerken. "Ama olsun... Yarın gider ayıp olmasın diye kalır ertesi gün sabahtan geliriz. Pazar ve Pazartesi de buradayız zaten. O iki gün beraber eğlenir, ikna edersek de mekâna bakarız."

Doğanay nişanlısını onaylarken bakışlarını bana doğru çevirmişti. "Tek sıkılmaz mısın?" diye sordu ilgili bir tavırla. Hakkını yiyemezdim her ne kadar arkalarında kalsam da Doğanay bazen bir abiymiş gibi yaklaşıyordu bana. "Emin misin yani? Başına bir şey gelir falan..."

"Editöre bir çeviri yollamıştım onun son okumasını yaparım bana da iyi gelir tek olmak evde işle uğraşmak zorluyordu beni. Hem koskoca otel kim ne yapabilir ki?"

"Hem Hazar Cihangir de burada," diyerek araya girdi Eva. Doğanay'ın sorgulayıcı bakışları arkadaşına doğru dönmüştü bu sefer. "Hemen karşımızdaki odadasınız. Bence bir sorun olmayacaktır." Beklentiyle Hazar Cihangir'e baktığında o sadece başını sallamıştı. Sanırsın kelime başına para ödüyordu. Gerçi ödese daha çok konuşurdu sonuçta tabuta koyamazdı. "Süper o zaman. Sorun çözüldü. Bir günlük mola pazar günü kaldığımız yerden devam ederiz. Şimdi izninizle."

"Ne izni?" diye sorduğumda bana cevap vermek yerine telefonunu aldı ve Doğanay'a doğru kaldırdı. Doğanay direkt anlamış ve o da telefonunu alarak ayağa kalkmaya yeltenmişti. Birbirlerini hiç kelime kullanmadan, sadece eylemlerle anlamaları çok kutsal bir şeymiş gibi geliyordu çoğu zaman. "Fotoğraf vakti."

"Sen de gelecek misin?" diye sorduğunda sadece başımı iki yana sallayarak onları reddettim. Her anlarında yanlarında olmam hoş değildi. Onların da zaten ayıp olmasın diye çağırdıklarını anlamak zor değildi. El ele tutuşup gülümseyerek yanlarımızdan ilerlediklerinde Eva'nın parlayan gözleri ve kendisi tutamadığı için genişleyen gülümsemesi, Doğanay'ın ona aşkla bakan gözleri tebessümle onlara bakmama neden olmuştu. İskelenin biraz ilerisindeki ahşap merdivenlerden sahile doğru ilerlediklerinde dirseğimi iskelenin korkuluğuna, elimi de yanağıma yaslayıp onları izlemeye koyuldum. Zaten başka seçeneğim de yoktu.

Ayakları kuma bastıkları an Doğanay bir elini onun beline sararak onun ayaklarını yerden kesmişti. Herkesin duyabileceği kadar şen bir kahkaha savuran Eva bu anları telefonunun ön kamerasıyla ölümsüzleştirmişti. İkisinin de keyfi yerinde, akılları ve kalpleri birbirlerinde bir şekilde sahilde hem eğlenerek hem de bu anları kayda alarak eğlenmeleri istemsizce yumuşatmıştı kalbimi. Belki biraz kırmıştı da çünkü gıpta edilecek kadar güzel duruyorlardı. Ayrıca ben onlara o kadar kapılmıştım ki olduğum yeri unutmuştum.

Beni onlardan sıyıran çok yakından gelen yüksek bir flaş sesiydi. İrkilerek önüme döndüğümde, Hazar Cihangir'in telefonu bana doğru tuttuğunu fark ettim. Kaşlarım belirsizlikle çatılırken kolumu iskeleden çekip biraz daha düz bir konuma ayarladım bedenimi. "Ne yapıyorsun?"

"Bir pişmanlığından seni kurtarıyorum." Bir kez daha o ses çıktı. Az öncekinden emin değildim fakat şimdikinin berbat çıkacağına yemin edebilirdim. Hem fotojenik biri değildim hem de ona ters bir şekilde bakarken çekmişti beni. Kimse güzel çıkmazdı ki bu durumda. "Onlara bir masal kahramanlarıymış gibi bakıyordun ama sen de o masalın içinden birisin. Ben de bu anı ölümsüzleştirdim."

Ona hak veriyordum. Bazen fazla belli ediyordum bakışlarımla bunu ama kabullenmek istemedim. "Ne alakası var?" diye karşı çıktım bu yüzden. "Sadece fazla güzel duruyorlardı. Bu benim fotoğrafımı çekme hakkını sana vermezdi yani."

"*Resmedilmeye değer her şeyi ölümsüzleştirip bir albüme saklamalı insan*, demişler." Telefonunu yavaşça tabağının yanına bırakırken bakışlarını üzerimde tutuyordu. "Bu politikaya uymaya çalışırım."

Sözlerinden bir anlam çıkarmamalıydım, o cümlelerine bir anlam yüklemezdi. Kendi ağzıyla söylemişti bunu. "İyi sevindim," demeye zorladım kendimi. "Bana özel bir şey değilmiş."

"Ölümsüzleştirdiğim ilk insansın," diyerek bana hiç yardımcı olmadı.

"Neden?" Sesim oldukça cılız, son nefesimi ona harcamışım gibi çıkmıştı. Biraz da olsa toparlanabilmek için alayla ona baktım. "Bu şerefi neye borçluyum?"

"Bilmem," dedi rahat bir tavırla omuz silkip, bir eliyle de masada ritim tutarken. "Belki de o şerefe borçlu olan benimdir."

Hazar Cihangir Soykan'ı anlayamamak sinir bozucuydu. Gerçekten iltifat mı ediyordu ya da dalga mı geçiyordu bilmiyordum mesela. O koyu bal rengi gözleri dikkatle bana bakarken, dolgun dudaklarını hep düz bir çizgi olarak hislerini saklıyordu. Merceğinden belli olmaz mıydı? Onun belli değildi. Az konuşma sebebi hislerini sadece dilinden döküyor olmasından mıydı acaba? Emin değildim ama o benim daha önce karşılaştığım kimseye benzemiyordu. Afallıyordum sürekli, bu benim kontrolsüz olduğumu gösterip biraz daha kendimi sıkmam gerektiğine işaretti sanki.

"Aslında dışarıdan hiç sık sık iltifat eden, ince ruhlu birine benzemiyorsun."

Bu dediğimle birlikte alay dolu bir gülümseme dudaklarında kendisini belli etti ve sol yanağındaki o çukur da ardından kendisini göstermişti. "Sık sık iltifat etmiyorum zaten," dedi. "Ben gerçekleri söylüyorum sen buna iltifat diyorsun."

Bana meydan okur gibi kısık gözlerle baktım ona. Bu halim onu iyice güldürmüştü sanırım, dudaklarındaki o sırıtış iyice yerini edindi. "Sık sık gerçekleri mi söylüyorsun o zaman?"

Dudaklarımın kuruduğunu hissedince köşede duran suyu açıp içme isteğiyle doldum ve şişeye doğru uzandım. Bazı markaların sanki insanların susuzluktan ölmesini dilediğini ya da su oranı azalmasın diye bilerek kapakları ölümüne sıkı yaptıklarını düşünüyordum. Yine öyle bir markaya denk gelip, ne kadar zorlasam da kapağı açamayıp pes etmek zorunda kalmıştım. Tam bırakmaya yeltendiğimde onun sıcak elinin benim şişeyi tutan elime sürtündüğünü, bunun ense köküme kadar bir titreşim saldığını hissetmemle donup kaldım adeta önünde.

"Hayır sık sık gerçekleri söylemek pek de tercih ettiğim bir şey değil," dedi şişeyi alıp kapağını açmakla uğraşırken. Uğraşmak demek fazlaydı çünkü benim aksime o direkt açmış, bana doğru uzatmıştı. "Her insan dürüstlüğü hak etmez."

Uzattığı şişeyi alırken bir an olsun gözlerinden ayırmadım gözlerimi. "Dürüstlük her yiğidin harcı olmaz. Bir yalancının bahanesidir belki de dediğin."

"Yalancı hiçbir zaman dürüstlük hakkında varsayımlarda bulunmaz." Ben suyumu içerken, beni izleyerek arkasına doğru yaslanmıştı. "Neyden yoksunsa ondan var olduğunu söyler."

Haklıydı ve bu sinirimi bozmuştu. Suyun yarısını içtiğimi nefessiz kalıp bırakmak zorunda olunca fark etmiştim. O dokununca yanan sadece tenim değil de içimdi sanki. Ne kadar içsem de yeterli gelmemişti. Soluklanırken şişenin kapağını kapatıp tekrar köşeye bırakmıştım. Biri beni izlerken motor becerilerimi yapmakta bile zorlanıyordum. Hele izleyen oysa... Daha bir sıkıntılıydı. Zaten uzun süredir sözleriyle sesini zihnimden atamadığım tek kişi olabilirdi. Bazen öylesine söylediği tek söz benim hayatımın özeti gibi geliyor, günlerce aklımda dönüyordu.

Eğer birine haklı olduğunu söylemeyecek kadar burnunuz havadaysa yapabileceğiniz tek şey dikkatinizi başka yere vermekti. Tıpkı benim tam şu an tekrar Eva ve Doğanay'ı izlemem gibi. Eva tam denizin önünde durmuş poz vermeye çalışırken, Doğanay bir dizinin üstüne çökmüş alttan çekerek boyunun daha uzun çıkmasını sağlıyordu. Eva aşka geldi sanki birden. Eğilip onu öptü ve tekrar denize doğru koştu. Bazen bir diziden fırlamış gibi geliyorlardı gözüme. Aşk zaten bazen

olmadığın yerlerde kendini görmeni, bunu gerçek dışı sanmanı sağlayan bir duyguydu.

"Kendini hiçbir zaman o sahnede göremeyecekmiş gibi umutsuz gözlerle izliyorsun," dedi Hazar Cihangir. Bazen açtığını unuttuğun pencerenin sabahın kör ışıklarında seni üşütüp bir üstünde olduğu halde bir battaniye için yalvaracak hale getirdiğini hissederdi ya insan, sesi de bana öyle hissettirmişti. İrkilerek ona doğru döndüğümde sadece önüne bakıyordu. *Yani bana.*

"Yakın bir zamanda göremeyeceğim içindir," diyerek kestirip attım. "Neden bana bu kadar takılıyorsun?"

Biz konuşurken masaya iki tane garson gelmiş ve mezeleri bırakmıştı. Hazar Cihangir bakışlarını bir anlık benden ayırıp onlara teşekkür ettikten sonra tekrar yerini bulmuştu. "Susarak çok şey anlatıyorsun. Kayıtsız kalamıyorum diyelim."

İlk kez böyle bir cümle duymanın verdiği şaşkınlık aynı zamanda büyük de bir merakıyla dirseklerimi masaya yaslayarak biraz ona doğru yaklaştım. "Mesela?"

Memnuniyet dolu bir tebessümle baktı bana. "Onları izlerken onlara özenmekten çok kendine kızıyor gibisin," diyerek başladı sözlerine. "Sanki bir sürü ihtimalin vardı da sen kendini birinin olmasına zorladın ve bunun pişmanlığını etrafında mutlu olan insanlar gördükçe yaşıyorsun."

Sadece onun dediklerini düşündüm. Bir sürü ihtimal demişti, sanırım vardı çünkü ben imkânsız bir aşkın peşinden giderken birçok şeyi elimin tersiyle itmiştim. Bu aşkın beni dibe çekmesine o kadar izin vermiştim ki sonunda içimde bastıramadığım düşünceler oluşmuş ve hayatımı tek düze bir hale getirmek zorunda kalmıştım. Birine âşık olabilirdim, bir ilişkinin içinde de bulunabilirdim ama kendimi hep kimsenin beni sevmeyeceği düşüncesine ikna ederek hepsini kaybetmiştim.

İç çeker gibi derin bir nefes aldığımda titrek bir ses solmuştu dudaklarımdan. "Bilmem... Belki de."

"Peki ne olsun isterdin?" diye sordu ilgiyle bana bakarken. Gerçekten içten sorduğunu hissedebiliyordum. "Eminim aklında cesaret edemediğin bir şeyler vardır."

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordum kaçabilmek adına.

"Çünkü merak ediyorum," dedi hiç beklemeden. "Seni merak ettiğimi düşüneceksindir şimdi... Düşünebilirsin, Belçin Darya çünkü ediyorum."

İtirafı karşısında ağzım şaşkınlıkla aralanırken, kalbimden kulaklarıma doğru şiddetli sarsıntılar hissetmeye başlamıştım. "Neden peki?" diye sorabildim ona rağmen. Zihnim karıncalanmadan birkaç saniye öncesiydi. "Neden beni merak edesin ki?"

"Bir yabancıyı neden merak etmeyesin ki?" Basit bir şeymiş gibi dile getiriyordu ama biz sıradan yabancılar değildik. En azından ben öyle düşünüyordum. "Özellikle bir şekilde karşına çıkan bir yabancıysa... Elbette edersin, Belçin Darya. Senin de ettiğinden eminim ama senin aksine ben sormaktan çekinmeyen biriyim."

"Belki de hassas bir noktana basmaktan korkuyorumdur."

"İkidir yarasını sardığın bir adamın hassas noktasına basmaktan korkmamalısın," dedi. "Çünkü zaten en zayıf halini çoktan görmüşsündür."

"Yaralı olmanın seni zayıf yaptığını sanmıyorum," diyerek itiraz ettim. "Çünkü sinek ısırığı gibi davranıyordun."

Keyifle erkeksi bir kıkırdama döküldü dudaklarından. "Şimdi aynı dili konuşuyoruz seninle," derken keyfini sesinden bile anlayabileceğim kadar baskındı. "O zaman bir adım da sen at ve bana içinden geçen bir şeyi söyle."

Çok düşünmeden dile gelen ilk şeyi haykırmak, uzun süredir yapmadığım bir şeydi. Belki de hiç yapmadığım bir şeydi çünkü ben her zaman bir sonraki adımımı iki kez düşünürdüm. Gerçi onun benden daha çok düşündüğünden emindim. Doğanay öyle demişti. "Hiç motora binmedim," dedim pat diye. "Bir günüm olsa ve yapmadığım her şeyi yapsam dediğim oluyor bazen. Bu da onlardan birisi."

Dediklerimin bir an bile boşa olmadığını bana dikkatle bakarak kanıtlıyordu. "Diğeri ne?"

"Bilmiyorum ama Belçin bunu yapmaz dedikleri çoğu şeyi yapmak isterdim." Dudaklarımı büktüm düşünceli bir tavırla. "Mesela hiç kokoreç yemedim ve annem o asla yemez diyor benim için. Sanırım bir gün bunu yapmak isterdim. Anneannem benim çok ketum olduğumu, kimseye bir şans vermeyeceğimden yakınıyor sürekli. Birisine güvenip şans vermek de isterdim. İkizler benim aile sözünden çıkamayan bir korkak olduğumu düşünüyordu bir dönem. Haklılar ama bir günümü aile sözü dinlemeden yaşamak da isterdim... Bu liste çok uzun ve bizim zamanımız kısıtlı çünkü yemeklerimizi soğutmak istemeyiz."

"Yemekleri soğutmayacağız diye senin içinin buz tutmasına izin mi vereceğiz?" diye bana kafa tuttu. İçimde bir kaygı vardı çünkü biz buraya tek gelmemiştik. Eva ve Doğanay bize doğru geliyorlardı. Garsonlar yemeklerimizi de getiriyordu yavaştan. Cidden zamanımız yoktu. "Saydıklarının hepsini yirmi dört saate sığdırabilirsin ama bir kırgınlığı yirmi altı yıla sığdırmamalısın, Belçin Darya."

"Aramızda çok yaş farkı yok ama sanki bir kırgınlığı altmış yıla sığdırmış gibi kırgınsın."

"Ondan çok daha fazlasıyım." Sesindeki keder, onun karakterine öyle ters düşüyordu ki içim burkulmuştu. "Keşke yirmi altımda kalsaydım."

"O ne—" Sorumun yarıda ve cevapsız kalmasına neden olan masaya gelen Doğanay ve Eva olmuştu. Garsonlar biz konuşurken sık sık geldiği halde başımı masaya düşürmediğim için tüm yemeklerin geldiğini fark etmemiştim. Onların gelişiyle masanın dolu olduğunu fark etmiş, unuttuğum açlığımla da yüzleşmiştim. Hazar Cihangir ise sanki az önce

benimle konuşan kişi değilmiş gibi önüne bırakılan levreğe odaklanmıştı.

"Valla acıkmışım," dedi Doğanay balığının ortasında kemiği çıkarıp köşeye alırken. Eminim ilk Eva'nın tabağına balığından biraz bırakacak sonra yemeye başlayacaktı. Onun genel huyu buydu. Tahmin ettiğim şeyi yapıyordu ve merakla ona bakıyordum. Ona bakarken tahmin ettiğim şeyin bana yapıldığını ise neredeyse kaçırıyordum.

Şaşkınlıkla Hazar Cihangir'e baktığımda, "Tatmak istersin diye düşündüm," diyerek tekrar tabağına dönmüş ve yaptığı şeyin havasını dağıtmaya çalışmıştı. Acaba onunla ilgili fazla ön yargıya mı sahiptim? Çünkü içimden geçirdiğimin hep daha farklısını eyleme döküyordu. Ona istediği verebilmek için ben de tabağıma odaklanmaya çalıştım fakat saniyeler içinde tekrar onun sesini duymamla bu çalışmam kısa sürdü. "Merak ettiğini sorabilirsin, Eva."

Merakla Eva'ya baktığımda gerçekten bakışlarını sadece onun üzerinde tutup, ağzındaki baklayı ıslatmak için can atar bir tavırda olduğunu görmüştüm. Aslında çok bile dayanmıştı. Ben ilk günden onu sorgu odasına almasını bekliyordum. Eva biraz merakına sahip çıkamayan biriydi. Doğanay ona uyarı dolu bakışlar atsa bile dinlemedi ve sadece tabağına odaklanan Hazar Cihangir'e dikkatle baktı.

"Gerçekten diş hekimi misin?" diye sordu Eva pat diye. İstediğini almak konusunda fazla hırslıydı çoğu zaman. Gerçi şu an benim de işime yarıyordu çünkü ona sorular sorarak birilerinin ilgisini üzerimize çekmek istemiyordum. Bu yüzden hem yemeğimi yiyor hem de göz ucuyla onları izliyordum. Doğanay zaten konu yemek olunca içinde bulunduğu ortamı unutacak biriydi.

Hazar Cihangir tabağıyla ilgilenirken, "Türkiye'de kimlik yerine diplomayla mı geziliyor?" dedi bıkkınlık dolu bir sesle. "Bilseydim alnıma yapıştırırdım."

"Hayır aksine," demiş bulundum kendimi tutamayarak. "Ülkemizde diplomanın inan hiçbir önemi yok. Belki de bu yüzden sorguluyoruzdur."

"Ayrıca herkes mezun olduğu yerden başka bir meslekte bulunarak çoğu zaman hak da gasp ediyor," dedi Eva huysuzlukla. "Sen de mesela Azazel'in sahibisin, dövüşçüsün, doktorsun..."

"Dövüşçü değilim." Sesi oldukça netti. Cümlenin içinden takıldığı tek noktanın bu olması bu durumdan cidden rahatsız olduğuna işaretti. "Sadece yıllar sonra döndüm ve kendimi duyurmanın bir yolu olarak o gece dövüşmeyi tercih ettim. O koltuğu hak etmek için bazen boy göstermek gerekir."

"Doğru diploma gerekmez," dedi Eva dalgınlıkla. "Ama yine de tuhaf kaçıyor. Sonuçta sen bir doktorsun..."

"Nişanlın da dövüşmüştü," diyerek onun sözlerini böldü Hazar Cihangir. Bakışlarını ilk kez Eva'nın üstünde bu kadar tutuyordu ve Eva bu durum karşısında rahatsızlıkla yerinde kıpırdandı. Bakışları biraz sertti aslında bence elinde olan bir şey değildi ama bir boşluğa bile öldürecekmiş gibi baktığı oluyordu. "Ve bildiğim kadarıyla kendisi işletme okudu. Onu hiç sorguladın mı?"

"O..." Eva yutkunmaya zorladı kendisini. "Onun okuduğu bölüm insanların canı söz konusu olan bir alan değil."

Hazar Cihangir burnundan verdiği nefesle isyan etmişti sanki. "Ben de insanların canını değil ağzını kurtarıyorum zaten."

"Can boğazdan gelir," dedi Eva inatla.

"Evet ağızdan değil," diyerek karşı çıktı Hazar Cihangir.

"Boğazın sonu ağızdır."

"Dünyada sağlık alanında ölümlerin en düşük olduğu alan diş ve diş tedavisidir, Eva," dedi inanılmaz bıkkınlık taşıyan bir tavırla. "Bunu neden tartıştığımızı bilmiyorum ama olur da bir gün dişçiye gitmeyi düşünürsen haberim olsun. Elimin ne kadar hafif olduğunu göstermek isterim."

"Elin hafif mi? Canel o gün yerden zor kalkmıştı," dedi Eva ona kınayan bakışlar atıp, sesini olabildiğince tiz tutarken. "Ayrıca sen mesleğini yapacak mısın ki?"

Keyifle kıvrılan dudaklarının asıl sebebinin Canel'in yerden kalkmayışını duymak olduğundan adım gibi emindim. Çözülmesi zor birisi değildi sanırım. Yavaştan kavrıyordum onu. "Barlas ihtiyaç duyarsa evet ama onun dışında kendimi tamamen Azazel'e bırakacağım. Uzun süredir Doğanay ilgileniyor ve artık omuzuna bindirdiğim yükleri almam lazım."

"Neden Azazel'i kurmak istedin?" diye sordu Eva bu sefer. Bu soruya sorarken göz ucuyla bana da bakmıştı. Benim için sorduğunu göstermeye çalışıyordu sanırım ama benim öğrenmek istediğim şeyler değildi bunlar. Aslında öğrenmek istediğim tam olarak ne onu da pek bilmiyordum. "Sonuçta okuduğun bölüm muazzam. Kazanılması kolay da değil... Bilmiyorum garip yani."

Eva'nın sorusuyla nedense bakışları bana doğru dönmüştü. Sanırım Eva'nın cümlelerinin zorlama olduğunu, merakın bana ait olduğunu çakmıştı. Ondan kaçmasını beklemiyordum zaten ama bu kadar kolay yakalanmayı da beklememiştim. Kaçmadım, çatalımı tabağın köşesine bırakıp arkama yaslandığımda sadece ona bakıyordum. O da benim hareketlerimi tekrarlayarak arkasına yaslanmıştı.

"Söz verdim," dedi. "Bu yüzden bırakma şansım yoktu. Üniversiteyi kazandıktan sonra yatırım yapma fırsatını bulmuştum. *Hiçbir zaman başka bir fırsat için elindekinden vazgeçme, bunu herkes yapar senin marifetin ikisini de halletmek olsun*, dediler bana her zaman. Belki şimdi tek tabancıyım ama bir zamanlar üzerime titreyen bir ailenin evladıydım. Onlardan öğrendiklerimi hiçbir zaman da unutmadım. Bu yüzden alakasız iki yeri, tek avcumun içine aldım."

"Zor olmadı mı?" Sesim, sessizlikle dinlemeye alıştığı için fazlasıyla kısık çıkmıştı. Bu yüzden öksürerek biraz da olsa toparlamaya çalıştım. "Zordur bence. Kocaman bir yer diğer yandan dersler... Yürek ister."

"Bu hayatta kolay olan ne var ki?" dedi Doğanay. Yarım saattir susan adam tam ben konuşunca araya girmişti. Gerçi arkadaşını kurtarmak istemiş de olabilirdi. "Hazar Cihangir'in de inişli çıkışlı zorlukları oldu fakat neticeye bakılınca, mükemmel bir işin içinde."

"Sen de öyle," dedi Hazar Cihangir, samimiyetle. "Orada çok fazla emeğin var. Sen olmasan belki de şimdiye batmıştı."

Eva'nın tebessümle onları izlediğini gördüm ama ben onun gibi sevecen karşılayamadım bu durumu. Sanki başka bir durum vardı ortada, Hazar Cihangir'e sadece iş için değil manevi bir destekte de bulunmuştu bence Doğanay. Aralarındaki bağ çok farklı, daha derin geliyordu. "Her zaman böyle miydiniz?" Kollarımı göğsümde birleştirip onlara baktım. "Birbirinize desteğiniz... Hep böyle miydi?"

"Ezelden beri," dedi Doğanay gülümseyerek arkadaşına döndüğünde. Bir kolunu onun sandalyesinin arkasına attığında Hazar Cihangir sadece gözlerini devirmişti. Uzun ve huysuz gibi takılıyorlardı sanki. "Hiç unutmuyorum bir yaz tatilinde bacağı kırmıştım top oynarken. Okullar da ben kırdıktan bir hafta sonra açılmıştı. Babam iş için gurbette, annem ehliyeti almamış. Her gün beni okula taşıyacak gücü de yok o zamanlar rapor da pek işlemiyor. Gitmezsem sıkıntı çünkü seneye liseli olacağım. Bu herif üç hafta boyunca her sabah geldi beni aldı sırtında okula taşıdı. Sınıflarımız da farklıydı her çıkışta sınıfımın kapısında bitti bir de sırtında taşıyıp eve bıraktı. Bir gün bile bırakmadı beni ortada."

İçim sıcacık olmuştu anlattığı anıyla. Bu yüzden istemsizce gülümserken buldum kendimi, aynı zamanda içimden ağlamak da gelmişti. Fazla duygusaldım sanırım ama Eva benden daha duygusaldı. Gözleri hemen dolmuştu.

Hazar Cihangir onun dolan gözlerini görünce, "Abartma be oğlum," diye homurdandı. "O kadar da büyük bir şey değil."

"Değil mi?" Doğanay hayretler içinde bakmıştı ona. "Kardeşim benim en kilolu olduğum dönemdi o zaman. Bir de alçı vardı. Sen ona rağmen üç hafta boyunca her gün iki kez taşıdın beni sırtında."

"Doğru söylüyor," diyerek sevgilisine katıldı Eva. Asla eksik kalmazdı sonuçta. "Albümlere baktığımda ergenliğinde tam bir tosuncukmuş, Doğanay."

"Ben de kuzu değildim sonuçta," diye huysuzlukla ağzının içinde mırıldandı Hazar Cihangir. "Hem benim babam da halamı her gün sırtında taşır hiç hissetmezmiş. Kardeş omuza değil yüreğe yük olur, derdi. Tek çocuk olduğum için kardeşliği bu zibidiyle öğrendim. Başa gelen çekilir."

Doğanay dişlerini gösterecek kadar laubali bir tavırla sırıtırken başını omuzuna doğru yatırıp, "Bugünü not edeceğim," dedi. "Çünkü uzun zaman sonra bana iyi bir şey söyledin."

"Hemen gevşeme," dedi Hazar Cihangir ketum bir duruşla.

"En çok beni seviyorsun," diyerek diretmeye devam etti Doğanay. "En çok beni."

Eva burnunu kırıştırarak onlara bakarken söylendi. "Benim kadar sevmiyordur."

"Aman sakın eksik kalma, Eva," diyerek ben de ona sataşmaktan geri durmadım.

"Seni de en çok ben seviyorum ama Belçin Darya."

"Beni değil miydi?" diye sordu Doğanay alıngan bir tavırla.

Hazar Cihangir delilerin arasına düştüm der gibi başını iki yana salladığı sırada istemsizce dudaklarımdan bir kahkaha koptu. Bu kahkahayı ilk şaşkınlıkla izledi, ardından eşlik etmeden de duramadı. Eva ve Doğanay da bize katıldığında yemeğin geri kalanında daha keyifli bir ortam olmuştu aramızda. Bu ortam sayesinde Hazar Cihangir'in yanımıza ne kadar çabuk uyum sağlayabildiğini ve hoş geldiğini fark etmiştik. Belki az konuşuyordu, birazcık da gıcıktı ama ilk günler olduğu gibi rahatsız hissettirdiği söylenemezdi.

Gece yorgun olduğumuz için erken bitse bile hepimiz istemeye istemeye kalkmıştık o masadan. Özellikle Doğanay sabahın köründe sanki kapımıza dayanıp Eva'yı götürmeyecekmiş gibi hemen karşısındaki odada uyuyor olmayı dert etmiş, beni odaları değiştirmek konusunda kandırmaya çalışmıştı. Hazar Cihangir ile aynı odada kalabileceğimi ona düşündüren neydi acaba? Eva bile karşı çıkmıştı üstelik buna. O kadar uçuk bir istekti ama paşamız farkında değildi. Gerçi Hazar Cihangir'in tek başına kalabildiği, farklı bir oda istememesi de garipti. Belki son dakika olduğu için boş oda bulamamıştı yoksa onun Doğanay ile kalacağını sanmıyordum. En azından yataklar ayrıydı.

Ve bana bir kapı uzaklıktaydı.

♟

Üniversiteyi neden şehir dışında okumadığımı, çıktığım her tatilde anladığım gibi bu gece de bir kez daha anlamıştım.

Ben yatağına aşık o kızdım. Ne zaman yatağımdan uzak, evimden başka bir yerde uyumak zorunda kaldığım bir durumun içinde olsam mutlaka yerimi yadırgar tüm gece dönüp dururdum. Bodrum'a ilk geldiğimizde yol yorgunu olduğum için kendimi attığım gibi uyuyakalmıştım fakat şimdi kendime geldiğimde yattığım yerin ne olduğunu iyice bir de idrak edince bu imkânsız olmuştu. Odaya geldiğimizde benim kadar yerini yadırgayan Eva ile mandalina yerken rastgele bir reality show açmış ve izlemiştik. O benden bir iki saat erken uyuyakalmış ben ise uyuduğumda hayal meyal ezan sesi duyduğumu hatırlıyordum.

Uykum her ne kadar bölünerek alınmış olsa da tamamen kendime geldiğimde hemen duş almış, şişen yüzüme bakımlarımı uygulamış ve bir şeyler atıştırdıktan sonra bilgisayarımla tekrar yatağa bu sefer işim için çökmüştüm. Ben her şeyi halledene kadar saat resmen dörde gelmişti zaten. Yalnızlık bana o kadar koymuyordu ki saatlerdir kimsenin olmayışı gözüme çarpmıyordu. Sadece birkaç kez kapı sesi duyunca Hazar Cihangir cephesinde hareketlilik hissetmek dikkatimi dağıtmış, dağıtanın o olması canımı sıktığı için birkaç dakika duvarı izlemiştim. Onun dışında halimden fazlasıyla memnun, yalnızlığımın

tadını çıkararak çevirisini yaptığım romantik komedimi okuyordum. Yalnız olmak güzeldi. Kimse sana emirler vermiyor, işini bölmüyordu. Sessizlik vardı bir kere, insan daha ne isterdi ki?

Bir kez daha kapı sesi geldi.

Hayır sessizlik vardı.

Sonra o kapı kapandı.

Hayır Hazar Cihangir'i düşünmeyecektim.

Kaldığım odanın kapısına tıklatılmasıyla yerimden fırlar gibi kalktığımda içimden kendime sıraladığım tüm teselliler boşa çıkmıştı. Yalnızlıktan sanırım bugünlük nefret ediyor ve odanın kapısının çalınmasını bekliyordum çünkü bir insan bu kadar hevesli olamazdı bir şeye. Resmen koşar adımlarla kapıya gidiyordum. İnsan az naz yapar, adım seslerinin duyulmasından falan korkardı ama bende o da yoktu. Resmen saniyeler içinde kapının arkasındaki yerimi alıp, "Kim o?" diye bağırmıştım.

Saniyeler içinde duyduğum tanıdık ses her zamanki o tınıdaydı, bıkkınlık ve sabırsızlık. "Servis."

"Ne servisi?"

"Oda," dedi düz bir sesle.

"Böyle mi servis ediyorsunuz?" diyerek takıldım ona.

"Kapısının arkasından anca böyle oluyor." Sesinin yüksek çıkmasından sinir olduğunu anlamıştım. "Ama kapıyı açarsanız servisten memnun kalacağınıza söz verebilirim."

Görmese bile ona göz devirip sırtımı kapıdan ayırdıktan sonra bir elim kapı kulpuna doğru gitmişti. Uzatmadan kapıyı araladığımda karşıma çıkmadı hemen. Tamamen sonuna kadar açtığımda bir omuzunu kapının köşesine yaslamış, kollarını göğsünde, bir ayağını da diğerinin

önüne almış bir halde başını yana eğerek bana bakıyor olduğunu gördüm. Dışarıdan haberim yoktu ama otel fazlasıyla sıcaktı. Üzerinde siyah bir tişört altında da koyu bir kot pantolon vardı. Pozisyonundan dolayı pazıları iyice kalın duruyor, dövmelerini daha belirgin bir halde önüme seriyordu. Acaba yeni miydi bu dövmeler? Çünkü renkleri hiç de solgun durmuyordu.

Bakışlarımı onun yüzüne hızla çıkarıp, ilgisiz durmaya zorladım kendimi. "Ne oldu?" diye sordum beklentiyle. "Alacaklı gibi dayandın kapıma."

"Alacaklıyım zaten," dedi oldukça rahat bir tavırla. "Malum bana verdiğin bir söz var."

"Dilim kopsaydı da vermeseydim," diye homurdanırken kapıyı bırakmış ve ona sırtımı dönerek odanın içine doğru ilerlemiştim. Arkamdan geleceğini biliyordum, yanılmadım da. Kapının kapanma sesi ve onun ayak sesleri odada yankılandı adeta. "Aldığın sözler konusunda her zaman bu kadar ısrarcı mısın?"

Adımlarım pencerenin önüne gidene kadar durmamıştı. Bizim odanın manzarası direkt sahildi. Bu yüzden sık sık pencerenin önünde olmayı sever olmuştum. Yatakta çıkan gıcırtıdan onun yatağın üzerine oturduğunu da görmeden anlayabilmiştim. "Verdiğim sözler kadar değil."

"Bunun bir üstü varsa senden söz alanın vah haline." Yavaşça ona doğru döndüğümde tahmin ettiğim gibi yatağın en uç noktasına oturmuş, avuçlarını biraz daha gerisinden yatağa yaslamıştı. "Ama ne derler bilirsin; *Söz gümüşse sükût altındır.* Bu yüzden bu kadar kasmana gerek yok."

"Sorumluluk almaktan korkan insanların uydurması," dedi memnuniyetsiz bir halde dudaklarını bükerken. "Söz senettir."

"O yüzden alacaklı gibi başımda dikiliyorsun." Sözlerimi birer toplu iğne yapıp onun tenine bastırma isteğimi bastıramıyordum. "İyi kurtulayım şu sözden. Yarım saat sonra otelin lokantasında yemek yeriz

olur mu?" dediğimde dilini damağına vurarak cıkladı. Yavaştan sinirlerim bozulmaya başlıyordu. Çatık kaşlarla baktım ona. "Ne istiyorsun tam olarak?"

"Seni bu söz için çok meşgul ettik." Sesinin her zaman bu kadar umursamaz, dediği sanki önemsizmiş gibi çıkması yavaştan kıskanmaya başladığım bir özelliği olmuştu. "Hakkını verelim. Yarım saat sonra benimle otelin kapısında buluş."

"Pardon?" diye çıkıştım oldukça gürültülü bir tepkiyle. "O kadarına gerek yok. İki yemek yiyelim bitsin. Ben zaten öylesine demiştim sen fazla ciddiye almışsın."

"Hayatı fazla ciddiye alırım çünkü küçümsediğim yerden vurulursam ağrıma gider," dedi tek nefeste. Hayat felsefesi fazla haşin, biraz da yorucu duruyordu. "Bu yüzden bunu da ciddiye aldım ve şimdi hakkını vermek istiyorum."

"Neden?" diye sordum gayet ciddiyetle. Ben artık anlam veremiyordum çünkü bu duruma. Bana ilgi duyduğunu düşünmüyordum gerçi bir erkeğin kıza ilgi duyduğunda ne yaptığına dair pek fikrim de yoktu ama bu kadar soğuk kalacağını da sanmıyordum. "Neden benimle randevuya çıkmak istiyorsun?"

Omuz silkti umursamaz bir tavırla. "Çünkü arkadaş olmak istiyorum."

Bahanesi tamamen saçmalıktı. "Arkadaş olmak isteyen insanlar o türden randevulara çıkmazlar, Hazar Cihangir."

"O zaman biz de randevuya çıkan türden arkadaşlar oluruz, Belçin Darya."

"Genelde o tür randevulara çıkanlar arkadaşlığın ötesinde olurlar," diyerek inatçı tavrımı sürdürmüştüm. "Ve biz o ötede kesinlikle değiliz."

"Öyleyse oluruz," dedi çok basit bir şeymiş gibi. "Randevuya çıkan insanlar ne oluyorsa, o olalım. Bana uyar."

"Bu kadar basit mi?"

"O kadar zor mu?" Bana kafa tutmaktan geri durmadı. "İnsanlar böyle tanışıp, kaynaşmaz mı?"

"Evet ama biz neden tanışıp kaynaşıyoruz?"

Geri bir adım atmıyordu asla. Benim de inadımın temeline zarar veriyordu bu durum. "Neden olmasın?"

Omuzlarımı düşürerek, "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sorduğumda başını iki yana sallamıştı. "İyi ne olacaksa olsun artık. En fazla ne olabilir sonuçta, değil mi?"

Dönüp baktığımda hayatımın sıkıcı olmasından yakınıyorsam düzenini bozacak bir riski almam gerektiğini de bilmeliydim. Bu randevu belki de o risk olabilirdi. Bunun sonucunda kendime ya çok güzel ya da pişmanlık duyup unutmak isteyeceğim anılar edinebilirdim ama en azından sonuç ne olursa olsun denedim ve yakındığım şeyden kurtulmak için ilk adımımı attım sayarak öz güven sahibi olabilirdim. Yıllardır platonik bir aşkın cezasını kendime kesiyordum, dışarıya tamamen kapanmıştım. Bugün yeniden doğabilirdim, kalbimi avuçlarıma alıp ona kulak verebilirdim.

"Yarım saate kapıda olurum," dedim düz bir sesle. "Nasıl giyinmem gerekiyor?"

"Olabildiğince rahat," dedi keyifli bir gülüşle. "Ve üstüne ceket al. Hava esiyor, gittiğimiz yer daha da esecektir."

"O kadar uzak mı?" diye sorduğumda sorumu duymazlıktan gelerek yatağın üzerinden kalkmıştı. Bu nedense beni heyecanlandırmıştı çünkü daha önce anneannemin zoruyla çıktığım iki randevu vardı ve ikisi de tam bir hayal kırıklığı olmuştu. Randevular pahalı restoranlar, süslü kıyafetler ve lezzetli yiyeceklerden ibaret olmamalıydı ama herkes böyle gördüğü için gönlümce bir durum yaşamamıştım. Şimdi belki de yaşayacağımın hevesiyle o odadan çıkarken kendimi dizginlemeye çalıştım fakat o çıkar çıkmaz koşar adımlarla dün boşalttığım kıyafetlerime doğru ilerlemiştim.

Ceket giymemi söylemişti... Yanıma aldığım sadece gömlek yaka siyah bir deri ceket vardı. Onun altına beyaz bir bluz ve siyah şort eteğimi giyebilirdim ama bu kombine spor ayakkabının yakışacağını düşünmüyordum. Belki biraz uzun beyaz bir çorap giyersem yakışabilirdi. Evet gayet rahat ve şık bir kombin olmuştu böylelikle. Küçük yandan çantamı da alırsam bana ağırlık yapmazdı. Çok mu abartıyordum acaba? Belki de basitti. Bu ikilemden şimdi ne olursa olsun kurtulacağımı sanmıyordum bu yüzden en iyisi kararlaştırdığım gibi giyinmekti.

Kıyafetimi hallettikten sonra günlük sade makyajımı yapabilmek için ayna karşısına geçtiğimde bir randevuya çıkacağım gerçeği yüzüme sert bir şekilde çarptı ve yanaklarım daha allık bile sürmeden kızarmıştı. Öylesine ağzımdan çıkan kelimelerin başıma bir çorap örmesini beklemiyordum. Genelde söylediğim her şeyin boşluğa gittiğini düşündüğüm için hiç düşünmeden konuşurdum ama şimdi... Hazar Cihangir Soykan'la, o gece elini sardığım ertesi gün gittiğim klinikte karşılaştığım ve en berbat gecemde karşımda bulduğum adamla bir randevuya çıkıyordum.

Kader, tesadüflere yenilir miydi?

Sanırım bizimkisi tam şu an yenilmişti. Gerginlik bedenimi öyle sardı ki üşüdüğümü hissetmiştim bir anda. Sakin olmalıydım, alt tarafı bir randevuydu. Alt tarafı bir randevu, üst tarafı ise benim beynimi yakıyordu. Öyle gergin ve ne yapacağımı bilmeyen bir haldeydim ki hazırlanmam bitince saatin beşe beş dakika kaldığını görünce tam beşte çıkma hırsım uğruna beş dakika boyunca odada salak salak volta atmıştım. Sanırım neden randevulara çıkmadığımı da anlıyordum şimdi. Tam beş olunca koşarak kapıya ilerleyince daha da sövmüştüm kendime. En azından sağ salim asansöre gitmiş ardından otelin kapısının yolunu bulabilmiştim.

Ama onu bulamamıştım.

Sert bir rüzgâr esip saçlarımla görüşümü kapattığında bir elimle çantamı sımsıkı tutuyor diğeriyle ise saçları yüzümden çekmeye

çalışıyordum. Etrafta gelen giden yoktu. Acaba ekilmiş miydim yine? Bu kadar adi olamazdı diye düşünüyordum ama erkek milletine de pek güven olmazdı. Bacaklarımın üşümekten titrediğini hissettiğimde bu tamamen gerginlikle alakalıydı. Ekilmekten, bir hayal kırıklığına daha merhaba demekten korkuyordum ben.

İyice kendimi kasıp sağa sola baktığımda bir motor düştü gözlerimin önüne. Bana çarpar korkusuyla geriye doğru çekilmek istesem de üstüme geliyordu sanki. Tam önümde durduğunda çantamı daha sıkı kavramıştım. Sonuçta gündem ortadaydı insanlar aniden yoldan geçene saldırıyor, hırsızlık yapabilmek için zarar veriyordu fakat dakikalar sonra duran motordaki kişi yavaşça kaskını çıkardığında gördüğüm tanıdık yüzle tüm korkum silinmişti.

"Hazar Cihangir," dedim rahat bir nefes verirken. Baştan aşağı onu süzdüğümde oldukça havalı simsiyah bir motorun üstünde, tamamen siyah giyinecekken sadece gömleğinin mavisi olmasıyla bir fark yaratmış olduğunu gördüm. Saçları kısaydı bu yüzden kaskı çıkardığında bozulmamışlardı. Çıkardığı kaskı bir kolunun altına alıp bana baktı. "Bu ne şimdi?"

"Motor," dedi boşta kalan eliyle kaputuna bir kez vurduğu sırada.

"Öyle mi?" Anında yüzümü düşürmüştüm. "Demesen traktör sanacaktım."

"Dedim ve sanmadın. Sorun yok o zaman."

"Nereden çıktı şimdi bu?" dedim konuyu tekrar merak ettiğim bir yerde toplamak adına. "Motor kullandığını bilmiyordum. Gerçi hakkında pek bir şey bildiğim söylenemez."

"Çok sık kullanmıyorum zaten. Arada öyle keyfi kullandığım oluyor. Bunu da kiraladım diyebiliriz." Tekrar motora şöyle bir göz gezdirdiğimde sağlam parça kiraladığını düşünmüştüm. "Beğendin mi?"

"Motordan anladığım söylenemez." Yavaşça bakışlarımı onun yüzüne doğru çıkardım. "Ama bayağı havalı duruyor. Sadece neden şimdi böyle

bir şey yaptığını anlayamadım."

"Dün motora binmek istediğini söylemiştin," dediğinde ona karşı söylediğim bir sözün daha havaya gitmemesi karşısında afalladım. "Ben de sana isteklerinin yirmi dört saate sığacağını söylemiştim. Şimdi bunu kanıtlamak için ilk adımı atıyorum."

Açıkçası böyle bir adımı ondan beklemiyordum. Evet, ön yargılı bir insandım ama o da duruşundan oldukça zıt hareketler yapan bir adamdı. Her geçen saniye beni şaşırtıyordu. "Ben bunu yap diye söylememiştim aslında."

"Bir süredir birileri dediği için değil istediğim için yapıyorum çoğu şeyi," dedi sanki beni rahatlatmak ister gibi. "O yüzden bu kadar kasma."

"Bence sen biraz kas," dedim aksi bir tavırla. "Çünkü fazla gevşek bırakmışsın, beni şaşırtıyorsun."

Dudakları yavaşça kıvrıldı. Hayata dair çok fazla isyanı vardı sanki. Gözlerinin içinde anında bir öfke birikiyordu. "Kasınca elime bir şey geçmedi, aksine eksildi. Ben de saldım şimdi hayat bir tık daha iyi. Konumuz bu olmasın şimdi. Hadi atla gidelim."

"Ben bu kadar çabuk gerçekleşeceğini düşünmemiştim," dedim çekingen bir tavırla. "Bu yüzden binmek istiyor muyum? Pek sanmıyorum yani hazır değilim buna."

Tek kaşını havaya kaldırırken motorun arkasına uzanmıştı. O sırada söylenmekten de geri durmadı. "Her zaman kendini hazırlamakla mı uğraşırsın?" diye sorarken beni kınadığını hissetmiştim. Saniyeler sonra ikinci bir kaskla tekrar önüne dönmüştü. "Peki ya hayat senin hazırlanmak için uğraştığın şeyi yaşamayacağın kadar kısaysa?"

Bunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Zaten kimse yarın öleceğini düşünerek o gece uykuya dalmazdı ki. Ben de öleceğimi düşünerek yaşamadan, her hareketime kendimi hazırlayarak geçiriyordum ömrümü. Bir noktada zaman kaybı ve yanlış olduğunun farkındaydım

ama böyle bir insandım ben. Bu saatten sonra değişemezdim ki. Değişir miydim? Belki de fazla sığ düşünüyordum.

Diyecek bir şey bulamayınca omuz silktim. "Nasip der geçerim."

Başını iki yana salladığında ne kadar umutsuz olduğumu kınıyordu bence. "Bugün hazırlanmak, düşünmek ve nasip demek yasak," dedi. "Sadece bana ayak uydur ve anı yaşa. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Pek değil."

"Eğer gün sonunda da aynı düşüncede olursan..." kaskı bana doğru uzattı, "yüzüme tükürür gidersin."

"Bu iğrenç!" diye yükseldim anında. "Bunu asla yapmam."

"İyi istediğin bir şeyi yaparsın o zaman."

Bir elimi uzattığı kaska doğru götürüp elimi üstüne koydum. "İyi ama bunu düşünmem gerekecek. Bugün düşünmek yasak olduğuna göre yarın düşünür sana söylerim."

"Buna gerek kalmayacağından eminim." Teslimiyetim onu mutlu etmişti. Bir kez daha yanağındaki o çukurları görmemi sağlamıştı böylelikle. Kaskı bana vermek yerine yan dönerek o bana takmış ve sıkıca kayışını kapatmıştı. Ardından elini iki yana koyarak düzelttiğinde bu halime sırıttı. Çok komik durduğumdan emindim. "Hadi atla bakalım."

"Ya düşersem?" Şüpheyle motorun arkasına baktım. Bu adar hızlı giden bir araçta, kemer olmadan nasıl güvende olabilirdim ki? Motordan çok korkardı annem bu yüzden ikizlerin kullanmasına izin vermezdi ve şimdi resmen ben motora biniyordum. "Yavaş sür, olur mu?"

"Yavaş sürmek istesem dört tekerlekli bisikletle gelirdim, Belçin Darya," dedi sahte bir kızgınlıkla. Bu sırada çenesiyle arkayı gösterdiğinde yavaşça binmeye çalışmıştım. Bir elini belimde hissettim bana destek olmak için yaptığı bu hareket dizlerime kadar

karıncalanmamı sağlayarak bana yardımcı olmamıştı. "Sen kollarını sımsıkı gövdeme sar ve güven bana. Zevk alacağından eminim."

"Kollarımı sana mı saracağım?" diye bağırdım oldukça yüksek bir sesle. Kasktan dolayı ses tonumu ayarlayamıyordum çünkü boğuk duyuyordum her şeyi. Yardımcı olabilmesi için başımı onun omuzuna doğru yaklaştırdım. "Ne münasebet!"

"Kollarını gövdeme sar da olsun bir münasebet." Kaskını taktıktan sonra önüne döndü. O da benim gibi bağırıyordu bunu anlamak zor değildi fakat halâ boğuk geliyordu sesi. "Korkma yemem seni. Zaten odaklandığım tek yer önüm olacak... Ne kadar zor olsa da."

"O ne demek?" diye çığırdım bu sefer. "Amatör müsün? Sen kesin bizi vuracaksın bir yerlere, Hazar Cihangir."

"Böyle bağırmaya devam edersen sağır kaldığım için kaza yapmamız muhtemel, Belçin Darya," dedi. "Hadi tutun bana da gidelim."

"Başka yere tutunsam?" diyerek şansımı denemek istedim fakat o benim nazımı daha fazla çekmek istemedi ve gaza yüklendi. Oturduğum motorun altımda titrediğini hissedince ağzımdan tiz bir çığlık koptu, bedenim öne doğru düşüp göğsüm onun sırtına yaslanırken, kollarımı hemen onun belinden gövdesine sardım. Öyle sıkı sarmıştım ki biraz daha zorlasam organlarının ağzından çıkmasına sebep olabilirdim. "Adi herif!"

"Kendini bana bırak." Biraz daha yüklendi, motorun sesi iyice artmıştı. "Ve anın tadını çıkar." Ardından benden çıkan bir çığlık, motorun sesine karıştı ve Hazar Cihangir son sürat otelin önünden uzaklaştı. Bu hız daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ayağımı koyduğum yerin bile boşluk olduğunu hissedecek kadar kendimden geçerken, tuttuğum ceketini iyice avuçlarımın içinde sıkıştırdım, kaska rağmen yanağımı onun sırtına yasladım. "Sakın gözlerini kapatma!" diye bağırdı hissetmiş gibi. "Hayatın nasıl hızlı aktığını görmek için başka fırsat bulamazsın."

"Biraz yavaşla!" diye bağırdığım sırada gözlerimi de açmıştım fakat o aksine daha da hızlandı. "Kusarım üstüne yavaşla!"

"Hayatın hızı bazen baş döndürücü olabilir," diye bağırdı. "Kusarsan seni yargılamam!"

"Şu an baş döndürücü olan hayat değil, sensin!" diye patladım.

"Evet, baş döndürücü olduğumu söylerler." Sinirle yanağımı sırtına vurduğum sırada iyice hızlanmıştı. O hızlandıkça kalbim daha hızlı atıyor, midem iyice çalkalanıyordu. Ben mi hayatı çok yavaş yaşıyordum yoksa o mu fazla hızlanmıştı? Asla seçemiyordum. "Alışırsın."

"Almayayım kalsın!"

Bu fırsatın bir daha gelmeyeceğine biraz daha ikna olunca gözlerimi yavaşça açtım ve hızla akıp giden şu görüntüye baktım. Hayat gerçekten bu kadar karmaşık mıydı? İnsan nasıl dünyanın sürekli döndüğünü hissetmiyorsa, hayatın karmaşıklığını da fark etmiyordu bence. Eğer hayat cidden onun dediği gibiyse şu an gördüğüm tüm renklerin, tozun toprağın birbirine karışarak bulanık bir görüntü oluşturması pek bir umutsuz duruyordu. Yine de her şeye rağmen hissettiğim o sert rüzgâr da umut veriyordu. Hayat bundan ibaretti sanırım. Ufacık bir işaretten umut etmek ama ne olduğunu da unutmamak.

Bir süreden sonra kendimi daha rahat hissedince, "Bir elimi kaldırabilir miyim?" diye sordum. "Düşmem değil mi?"

"Düşmene izin vermem," derken biraz da olsa yavaşlamıştı. "İstediğini yapabilirsin, Belçin Darya."

"Söz mü?" diye sordum ikna olmayarak.

"Beni gafil avladın. Şimdi canını kendi canım bilip korumak zorundayım." O sert rüzgârların bile söndürmediği kıkırtıyı duymuştum. "Söz."

Verdiği sözler konusundaki ısrarına güvendim ve onun gövdesinden biraz ayrılarak doğruldum. Bir elimle hala ceketini sımsıkı tutmuştum fakat diğerini havaya doğru kaldırıp, o sert ama tatlı gelen esintiyi hissetmek istedim. Saçlarımı uçuran, avucumun tam ortasına sertçe çarpan bu rüzgâr bana çok şey anlatıyordu aslında. Bir kitap sahnesi değildi, dizi olmaktan zaten uzaktı. Benim hayatımdan bir kesiti yaşıyordum şimdi ve her zaman okurken imrendiğim o hissin huzuru her zerremi kaplıyordu. Zihnimdeki düşünceleri yaprak gibi döküp, dallarını boş bırakan bu rüzgâra çok şey borçluydum.

"Sevdin, değil mi?" diye sorduğunda diğer elimi tekrar ona doğru sarmış ve sırtına yaslanmıştım. Geniş sırtı bana yetiyordu. Bu yüzden daha güvende hissedebiliyordum. "Sana demiştim."

"Sen hayatı hep böyle mi yaşıyorsun?"

"Nasıl?" diye sordu. Az önce otoyolda olduğu için hızlı gitmek sorun değildi ama şimdi bir sokak arasına girdiği için daha yavaş ilerliyordu. Bodrumun sokaklarının bile bana hoş gelen bir tarafı vardı. İstanbul'u çok sevsem bile uzun süredir kasvetten ibaret olduğunu düşünüyordum.

"Hızlı," dedim. Aslında daha farklı bir şey demek istemiştim ama bulamadım. Biraz daha düşündüm. "Her şeyin farkında... Biraz da bulmaca çözmek ister gibi dikkatli."

"Yirmi dokuz yaşında hem diş hekimi hem de bir mekân sahibiyim. Sence bu yavaş mı?"

"Haklısın değil," dedim dalgınlıkla. "Ama her şeyin farkında olmak yorucu değil mi?"

"Yorucu," dediğinde sesi biraz ıssız hissettirdi bana. Bu durumdan memnun değildi sanki. "Ama zaten ben de bir tahtın varisi olarak doğmadım. Kazanmak için yorulmam gerekiyor."

Afallamıştım bir kez daha ama bu sefer buruk bir tepkiydi içimdeki. "Fazla acımasızsın kendine karşı."

"Evet kendimden başkasına fırsat kalmıyor," dedi hiç gecikmeden. "Tanıdık darbeleri iyileştirmek kolaydır."

Hazar Cihangir Soykan, uzaktan sadece boş, leke almamış bir duvar gibi görünen ama yaklaştıkça üzerine karalanan birçok isyanı taşıyan bir adamdı. Sözleri, her şeyi kendim elde ettim derken gözleri neden her şeyi kendim elde etmek zorunda kaldım diyordu sanki. Güçlüydü, savaşı gücünden barışı ise adından geliyordu. Hayat ona savaşması gerektiğini söylüyordu da adı barışı bulması gerektiğini de unutturmuyordu. Zor biri olduğu için suçlayamazdım onu, kolayın ne olduğunu bildiğini düşünmüyordum çünkü. Yine de öyle iyi kamufle ediyordu ki bir şeyleri eğer benimle konuşmasaydı bu kadarını bile anlayamazdım.

Yavaşça girdiği ara sokakta ilerlediğinde burnuma oldukça nefis kokular gelmeye başlamıştı. Sokak lezzetlerinin bence ayrı bir kendine has kokusu vardı. Baharatı daha yoğun gelirdi sanki, rüzgâra karışan yemeğin dumanı sokağın ötesinden duyulunca yemeden gitmek imkânsız sayılırdı. Aynı yemeği bir lokantada koklasam aynı hissi asla alamazdım. Hazar Cihangir ilerledikçe de karnım acıkıyordu sanki, iyice zor duruma sokmuştu beni. Dakikalar sonra görüşümüze yavaştan stantlar girmeye başlamıştı. Festival mi vardı acaba? Seyyar satıcı gibi durmuyorlardı.

Sonunda sokağın başında sahile bakan bir aralıkta durduğunda beklentiyle baktım ona. "Bir şeyler atıştırıp son durağımıza geçeriz," demişti hissetmiş gibi.

"Son durağımız mı?" Sıkıca sardığım kollarımı geri çekip biraz daha arkaya doğru kaydığım sırada o da kontağı kapatmış ve kaskını çıkarmaya yeltenmişti. Benim çıkarmamda da bir sorun yoktu o zaman çünkü bunalmıştım. Pek benlik değildi bu işler. "Bu kadar uğraşmana gerek yoktu."

"Uğraşmadım," dedi anında. "Zaten Bodrum'a her geldiğimde gittiğim yerlere götürüyorum seni. Son durağımız biraz daha önemli çünkü bir şeyi telafi etmek istiyorum."

Merakla tek kaşımı kaldırdım. "Nedir o?"

"Gidince görürsün," diyerek kestirip attı. Sanırım bugünü hakkıyla yaşamak istiyordum bu yüzden ısrar etmek içimden gelmedi. Sadece omuz silkip beklemeye ikna ettim kendimi. "Kokoreç yer miyiz?"

"Yok artık!" Hayretler içinde ona bakarken ağzımdan kaçan isyana engel olamadım. Dün ağzımdan çıkanlara keşke dikkat etseymişim diye geçirdim içimden çünkü neredeyse hepsi ertesi gün kabul olacak bir dilek değeri taşıyordu. Bu kadar hızlı olması beni afallatsa da ilk kez birisinin öylesine söylediğim şeylere kulak vermesi daha büyük bir etkiye sahipti üzerimde. "Ben hepsi bir anda olsun diye dememiştim..."

"Ben ise hepsinin bir anda olabilecek kadar basit olduğunu söylemiştim." Motordan indiği sırada ne yapacağımı kestiremeden baktım ona. "Hedeflerin fazla küçük."

"Kapasiteme göre hedefler diyelim..."

"Bundan daha fazlasısın." Bunu söylerken gözlerini kaçırıp arkasında kalan stantlarda gezdirdi bakışlarını. "Çeyrek mi yarım mı?"

Dudaklarımı bükerek mızmız bir tavırla baktım o stantlara. "Ben kendimi buna da hazırlamamıştım ama..."

"Bugün kendini hazırlamak yasak demiştim," diyerek karşı çıktı. "Eğer cevap vermezsen işime geleni alırım."

"Tamam çeyrek olsun," dedim hızlıca. "Fazlasını yiyemem. Zaten bilmediğim bir şey."

Hazar Cihangir bıyık altından sırıtırken, "Korkma bok değil de diyemiyorum," dedi. Anında midemin bulandığını hissetsem bile, "Şaka yapıyorum," diyerek konuyu dağıtmaya çalıştı. Ona sadece burun kıvırıp motorda yan oturur bir hale geldim ve bacaklarımı sarkıttım. O halime son bir kez gülümsedikten sonra ilerideki stantlara doğru, kokoreç almak için ilerlemişti. Bu kadar hevesli görünmesi gözümden kaçmamıştı.

İlk kez bakışlarının benim üzerimde olmayışını fırsat bilerek onu izlerken buldum kendimi. Dışarıdan bakıldığında gerçekten bir duvardan farksızdı. Benimle konuşan, derin cümleler kuran adam değildi sanki. Öyle düz ve boş bakışlar atıyordu ki karşısındaki insan, kendisini sorgular hale gelebilirdi. Kasıtlı yapmıyordu bence o da engel olamıyordu bu duruma. Sosyal biri değildi belki de ya da samimiyet onluk değildi. Robot olduğunu düşünmek de tüm şu çabasına haksızlıktı.

Ona baktığımı hissetmiş gibi bana doğru döndüğünde endişeden basiretim bağlanmıştı sanırım çünkü başımı başka yöne çeviremeden ona baktım. O kısa bir an sadece bana bakıp tekrar önüne dönmüştü. Kollarımı göğsümde birleştirerek iyice gerindiğimde hafiften sahile yakın olmanın esintisini hissedebiliyordum. Yine de soğuk bu sefer beni rahatsız etmiyordu aksine çekilir bir durumdu benim için. Hoşuma bile gidiyordu. Dakikalar sonra Hazar Cihangir bileğine taktığı poşet ve elinde tuttuğu iki açık ayranla yanıma varmıştı.

Ayranları hemen yanıma, motorun üstüne bıraktıktan sonra poşetten daha küçük olan kese kağıdına sarılı ekmeklerden birisini çıkarıp bana doğru uzattı. "Al bakalım soğutmadan."

"Bu hevesin beni şüpheye düşürüyor," diye homurdanırken bana uzattığı ekmeği aldım. Hiç beklemeden kendisi için aldığını da çıkarıp poşeti hemen yanımızdaki çöp konteynırına attı. "Bir daha senin yanında bu kadar şeffaf olmayacağım."

"Pişman olursun," dedi kendinden emin bir tavırla. "Merak etme küçükken Doğanay ile sık sık geldiğimiz, temizliğinden emin olduğumuz bir yerden aldım. Usta çeyrek deyince Doğanay onunla doyar mı diye sordu hatta."

Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. "Doğanay'ın bununla doymayacağı kesin."

"Ben de öyle söyledim." Dikkatle kese kağıdını yırtıyordu.

"O ne dedi peki?"

"Doğru yolda olduğumu ve hayırlı olmasını umduğunu söyledi," dedi bakışlarını tamamen yemeğinin üstünde tutarken. "İnsanlar ve onların anında kafalarının çalıştığı kısmet işleri."

Onun gibi ben de ekmeğinin ağız kısmının biraz görüneceği şekilde kâğıdı yırtmıştım. O ayakta direkt karşımda dururken ben motorun üstünde ayaklarımı sarkıtacak şekilde yan oturuyordum. O lüks randevulardan daha samimi hissettiren bir ortamdı. "Anneannem gibi..."

"Ama değerini bil," dedi dalgınlıkla. "Aile büyükleri bir çınardır."

"Değerini biliyorum elbette ama bazen evlilik konusunda baskılamasından boğuluyorum. Onu da anlıyorum ilk torununun mürüvvetini görmek istiyor ama nasibi zorlamaktan başka bir şey değil yaptığı."

Ekmeğinden ısırık almadan önce, "Mutluluğun sadece evlilik ve aile kurmayla olacağını düşünüyorlar çünkü onlara başka bir çare bırakılmamış," dediğini duydum fakat tepkisiz bir şekilde onu izleyip, ne söylemem gerektiğini kestiremedim. Aile büyüklerine değer veriyordu ama kaybetmişti bunu anlamıştım. Bu kayıp ona fazla geliyordu bu yüzden onlarla empati yapmaya da müsaitti bunu da anlamıştım ve bu yüzden yanlış bir şey demekten korkar hale gelmiştim.

Sonuçta denizde iz olmazdı, benim adım ise deniz ve izdi. Eğer Hazar Cihangir Soykan, deniz kadar berraksa onda kalacak izim adımın kaderini yazabilirdi.

"Gözlerinle beni yemek yerine, ekmeğinden bir ısırık almaya ne dersin?" dediğinde dikkatle onu izlediğimi bile yeni fark etmiştim. Genelde bir boşluğa sık sık dalan bir insandım ama son zamanlarda o boşluk onun yüzü oluyordu. Yakalanmasam her şey daha iyi olabilirdi aslında. "Soğuduktan sonra tadı kalmaz."

"Ben şey..." dedim utanç içinde bakışlarımı ekmeğime düşürdüğümde. "Öyle değil ama... Neyse yani." Konuştukça battığımı hissedince hiç uzatmadan ekmeğimden büyük bir ısırık aldım. Normalde asla bu

kadar büyük ısıramazdım fakat şimdi utançtan yerin dibine girecek gibi hissettiğim için her şeyi abartılı bir şekilde yapıyordum. Hazar Cihangir, şimdi bana odaklanan kişi olarak rol çalıyordu. Onun beni izliyor oluşuyla olabildiğince yavaş bir şekilde çiğneyerek sabrının sonuna gelmesini hedeflemiştim ben de.

Bakışları dudaklarımda kalırken, "Fazla öğüttün," dedi. "Artık midene gidecek bir lokma kaldığını sanmıyorum."

Bir elimle ağzımı örtüp lokmayı yutmaya zorladım kendimi. Onun sandığının aksine hiç de öğütmemiştim. Yuttuktan sonra, "O kadar yoğun bir tadı var ki ne kadar öğütürsem öğüteyim mideme lök diye oturur," diye homurdandım. "Ayrıca herkesin iğrendiği, yerden yere vurduğu bu yemek tamamen baharattan ibaret. Evet yoğun bir yağ tadı var, ağır geliyor ama baharat ve domates daha baskın."

"Beğenmedin mi?" diye sorduktan sonra ayranına doğru uzandı. O an aklıma ayran aldığı yeni düşmüştü, unutmuştum çünkü. Bu yüzden ben de ayranıma doğru uzanıp aldıktan sonra büyük bir yudum almıştım. Ardından tekrar yanıma bırakıp ona doğru döndüğümde Hazar Cihangir yüzüme baktı, alt dudağını ısırıp gülümsemesini gizlemeye çalışırken elinde tuttuğu peçeteyi bana doğru uzatarak dudağımın yakınında bir noktayı silmişti. "Bence beğendin."

"Kötü değil," dedim elimin tersiyle onun sildiği noktayı bir de ben silerken. "Ama arayacağım bir şey de değil."

"Arayacağın şeyler neler peki?" diye sordu hala yemeye odaklanmışken.

Aldığım üçüncü ısırığı da yuttuktan sonra, "Bilmem," diyebildim zorlukla. "Ne bulduysam yerim ben, gözüm başka yerlerde kalmaz."

"İllaki vardır..."

"Vardır ama aramadan anlamazsın," diyerek karşılık verdim. "Bazı şeylerin etkisi böyledir."

"Nasıl?"

"Hayatında çok büyük bir yeri olduğunu düşünüp ona bunu hissettirdiğin ilk anla, hayatında yeri olduğunu öğrendiğin ilk an aynıdır."

"Yani aldatırsın," dedi düz bir sesle.

"Ve aldanırsın da," diyerek düzeltme gereği duydum. "Sen de inanmışsın buna sonuçta."

"Anlıyorum," diyerek ekmeğinin son lokmasını da ağzına götürmüştü. Onun ekmeği benimkinden çok daha büyüktü ona rağmen benden önce bitirmişti. Bunun için bile ona kurulduğumu hissederken ben de bir gözüm ondayken yemeğimi yemeye devam ettim. Ayranını içerken bakışlarını ilk kez benden ayırıp etrafta gezdirmişti. Tekrar bana doğru döndüğünde ne kadar büyük olsa da son lokmayı ağzıma tıktım ve daha rahat yutabilmek için ayranımı nefes bile almadan içtim. Bana doğru dönünce sanırım o da biraz şaşırmıştı. "Bitirdiysen gidelim mi?"

Sadece başımı sallayarak onu onayladıktan sonra keşke bir soda olsaydı isteğimi bastırmaya çalışarak kaskımı takmakla uğraştım. O sırada Hazar Cihangir'in bana uzattığı şeker kabını da çok sonradan görmüştüm. "Naneli şeker," diyerek belirtti. "Belki rahat hissetmezsin."

"Teşekkür ederim," dedim uzattığı paketten iki tane aldığım sırada. O kadar baharatlıydı ki anca iki tanenin beni keseceğini düşünmüştüm. Kendisi için benim gibi iki tane aldıktan sonra o da kaskını takmaya yöneldi. Taktıktan sonra motora binmedi ama benim kaskımı ve yerimi kontrol etmek için bana doğru dönmüştü. İlk kaskımı düzeltti ardından ellerini kollarımın altına koyarak oturduğum yerdeki duruşumu daha iyi bir konuma getirdi. İkna olunca o da yerini almıştı. "Hep böyle kontrolcü müsün?"

Bana sırtını döndüğü sırada, "Verdiğim sözleri daha çok önemsediğimi söylemiştim," dedi ve benim cevabımı bile beklemeden gaza yüklenerek tekrar koala gibi ona yapışmamı sağlamıştı. Şimdi hem sert rüzgâr hem de ağzımdaki naneli şekerin verdiği hissiyatlı ferahlık denen şeyin ne

olduğunu daha iyi anlıyordum. İlk bindiği zamanki gibi hızlı değildi ama bana yine fazla geliyordu.

Yine de bu anın tadını çıkarmaya odaklandım çünkü bugün gönlümce yaşıyordum. Dün ona sıraladığım her maddeyi uygulamakta da kararlıydım. Kollarımı iyice sıkılaştırıp gövdesine yaslandıktan sonra sadece geçen yolları izliyordum fakat ilki gibi uzun da sürmemişti. Yirmi dakikanın sonunda yine Arnavut taşlı sokak yolunun olduğu, sıralı evlerin yanında küçük kalan gecekondu tarzında ama daha lüks bir evin önünde durmuştu. Boyutu küçük ama kendisi fazlasıyla güzel duruyordu. Ahşap pencerelerine kadar uzanan sarmaşıklardaki mor çiçeklerin türünü bilmiyordum ama güzelliklerini izlemekten kendimi alıkoyamıyordum.

"İşte geldik," dediğinde hayranlıkla izlediğim yere girecek olmanın heyecanı yüklenmişti bünyeme. "Artık rahat bir nefes verebiliriz."

İlk işim kaskımdan kurtulmak olmuştu. Motorun benlik olmadığını kanıtlayan ikinci şey kesinlikle kask olabilirdi. "Verelim de ben burada neyin telafisini yapacağını anlamadım?"

"Girdiğimizde anlarsın." O da kaskını çıkardı. Benden sonra başlayıp, benden önce çıkarmasına sinir olarak sert bir hareketle kaskımı ona doğru uzattım ve bana uzattığı bir ele tutunarak motorun üstünden indim. Biz otelden çıkarken hava esiyordu, soğuktu ama hiç yağmur havası yoktu. Şimdi gökyüzüne baktığımda hem havanın kararması hem de yağmur havası olması bir kasvet doğurmuştu. "Motoru yan taraftaki bahçeye çekip geliyorum."

Onu sadece başımla onaylayıp sokağı incelediğimde sürekli yaşanacak değil de şehrin gürültüsünden kaçmak istenildiğinde gelip nefes alınacak bir yer gibi duruyordu. Biraz da şehirde yaşamak için yaşlı hissedince gelinebilecek türden olabilirdi ama fazlasıyla ıssız hissettiriyordu. Ayrıca hemen yanında önünde durduğum evin üç katı uzunlukta pencereleri inmiş bir bina vardı. Terk edilmiş bir yer gibi dursa bile sarmaşıkların ona da uzanması farklı bir anlam katıyordu.

Hazar Cihangir, saniyeler sonra yanıma geldiğinde hiç beklemeden cebinden bir anahtar çıkardı ve o minimal evin kapısını açarak ilk benim girmem için işaret etti. Eve girer girmez hoş bir koku doldu burnuma, uzun süredir gelinmemiş gibi değildi. "Ayakkabıları çıkarmalı mıyım?" diye sorduğumda başını iki yana salladı ve anahtarı vestiyere bıraktı. "Burası eski eviniz falan mı?"

"Pek sayılmaz."

Yavaşça içeri doğru adımlarımı atıp etrafı incelediğimde ilk gözüme köşede duran şömine çarpmıştı. Onun etrafındaki estetik biblolar da o köşeye güzel bir görüntü vermişti. Hemen önünde eski ahşap görünümlü düşük bir orta sehpa, onun üstünde sıralı silindir mumlar duruyordu. Bu salona yakışan türden kahverengi geniş bir deri koltuk, onun üstündeki peluş gri battaniye ve yerdeki İran halısı da tamamlayıcı, salonun havasında bütünlük sağlayan parçalardı. Tek odaya birçok şey sığdırıldığını da köşede gördüğüm mutfak tezgâhı ile anlamıştım.

"Bayağı güzel bir yermiş burası," dedim etrafı mest olmuş bir halde izlerken. "Huzurla günlerce kalınır burada."

Ona doğru döndüğümde iki adım arkamda, bal rengi gözleri üzerimdeydi. "Öyledir," dedi kısık bir sesle. "Koltuğu da rahattır. Kalkmak istemezsin."

"Belli oluyor," dedim dudaklarımın köşesini kıvırırken. "Ama hala neyi telafi edeceğini anlamadım."

"Merdivenlerin sonunda." Yana doğru çekilip önüme geçmesini bekledim bu cümleyle. "Anlarsın."

"Umarım bir an önce anlarım. Sabırlı biri değilimdir."

"Seni daha fazla bekletmeyelim o halde." Beklediğimi yaptı ve sadece iki adımla önüme geçerek hemen köşede duran ahşap merdivenlere yöneldi. Onun peşinden bir kuyruk gibi ilerleme isteğime engel olamadım çünkü fazlasıyla merak doluydum şu an. Her adımda ayaklarımızın altında ahşabın gıcırtısı ortama korku filminden bir esinti

katıyor olsa bile merak duygusu yerini korkuya bırakmadı. Allah'tan ev küçüktü de merdivenler fazla değildi yoksa her an bayılabilirdim.

Merdivenlerin sonuna gelince Hazar Cihangir hafif yan durup, hemen onun yanına bitmemi beklemişti. Merdivenlerle aynı renkte bir kapı vardı çünkü burada, yavaşça aralanın o kapının ardında ne olduğunu bilmiyordum ama Hazar Cihangir'in tepkimin her anını görmesini isteyecek bir şey olduğu için büyük bir heyecan duyuyordum. Bu yüzden kibar olmayı bekleyemeden açtığı kapıdan büyük bir adımla içeri girmiştim.

Girdiğim yer bir çatıydı. Tam ortasına aşağıdaki salondaki gibi bir halının serildiği, halının üstünde birçok yastık ve minderin olduğu, üç yanındaki çitlerin ise çok fazla led lamba ve yapay yaprakla süslendiği bir çatı. Üç diyordum çünkü az önce terk edilmiş dediğim binanın hemen yan tarafına bakan bu çatının o kısmı açıktı. Nereden geldiğini henüz çözemediğim bir yansıma vardı, bilgisayar ekranına benziyordu. Projeksiyon aletiyle yansıtılmış olması muhtemeldi ve bu aklıma tek bir şeyi getiriyordu.

Telafiden kastı, o gün Canel'e dediğim açık hava sinemasıydı. Beni oradan sürükleyerek götürdüğü için böyle bir şey düşünmüş olmalıydı.

Birkaç adımdan sonra bir hışımla ona doğru döndüğümde onun kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde bana baktığını gördüm. "Telafi olmuştur umarım."

"Fazlası olmuş!" diye çığırdım adeta ardından tekrar etrafı incelemek için önüme dönmüştüm. Minderlerin hemen önündeki beyaz şarap, kadehler, çikolata ve meyveler... Bu kadar hazırlık benim için miydi yani? Bu hayal falan olmalıydı. "Gerçekten bu kadarını düşündün mü?"

"Düşünmem gerekti." Mütevazi olmaya çalışıyorsa, başarılı değildi kesinlikle. "Dün kimseye şans vermediğini, anneannenin bundan yakındığından bahsetmiştin. Verdiğin o şansı boşa çıkarmak istemedim."

Muzip bir tavırla ona doğru döndüm. "Sen o şansı biraz zorla aldın gibi ama..."

"Bana dördün sözünü veren sendin," dedi omuz silkerken.

"Üçüncü kez karşıma çıkan da sen," dedim inatçı bir tavırla tamamen ona döndüğümde.

"Birinin bir şeyi cidden istemediğini anlayacak kadar çok istemediğim durumda bulundum ve sen bana verdiğin sözün devamını bekliyordun."

Ne zamandan beri hislerimi bu kadar belli ediyordum? Ya da başından beri belli ediyordum da insanlar mı görmüyordu? Görüp işlerine gelmediği için bir şey dememiş olma ihtimalleri de yüksekti fakat Hazar Cihangir bu tür oyunlarla uğraşan biri değildi. Diline geleni dışa vuran, hissettiğini hissettiren ve kayıtsız kalmaktan nefret eden biriydi. Onu az da olsa çözüyordum.

"Sanırım yarın düşünmeme gerek kalmayacak." Onun gibi dürüst olduğum ilk andı. "Çünkü bugün sana bu şansı verdiğim için bir an bile pişman olmadım."

Yaslandığı kapıdan ayrılıp bana doğru ilerledi. "Devamının olması dileğiyle," dedi bir iç çekerken. "Şimdi yağmur yağmadan açık hava sinemasının tadını çıkarmaya ne dersin?"

"Keşke yağmur yağsaydı," dedim başımı gökyüzüne doğru kaldırırken. "Yağmur bu ana filmi izlemekten daha çok yakışırdı. Ne zaman yağmur yağsa herkes hasta olacaksın kaç diyor ama ben yağmurun altında olmayı seviyorum. Yine de çevirdiğim kitaplardaki gibi hissettirmedi hiçbir zaman... Belki tam şu an hissettirirdi."

Sözlerimle birlikte sert bir gök gürültüsü aramıza düşmüştü.

"Temiz bir kalbin var," dedi Hazar Cihangir ifadesini sabit tutup, dikkatle bana bakarken. "İstediğin her şeyi oldurabilecek kadar hem de."

"Pek sayılmaz." Utançla gülümseyip başımı eğdiğimde bir gök gürültüsüyle daha gülümsemem iyice genişlemişti. "Olduramadığım çok şey var."

"Bu senin hatandan değildir belki de..."

"Büyüklerinin bu konuda da bir sözü var mı?" diyerek takıldım ona. Onun sürekli aile büyüklerinden öğrendikleriyle cevap vermesi hoşuma gidiyordu sanırım.

"Babaannem hep temiz kalplilerin isteğini vicdan ve şefkat sahibi insanlar duyabilir derdi."

Yavaştan titremeye başlıyordum. Bu yüzden kollarımı iyice kendime sararak başımı kaldırıp ona baktım. "Vicdan ve şefkat sahibisin demek ki."

"Ben senin isteklerini duymuyorum, Belçin Darya." Bir yağmur damlası burnuma düştü. Ardından hızı biraz daha arttı ve onun çenesinden göğsüne, benim deri ceketimin kollarından çıplak tenime doğru ilerliyordu. "Ama yaratan duyuyor."

Yağmur damlalarının sesi iyice arttığında bunun sadece yağan yağmurdan olduğunu sanmıyordum çünkü o kadar sağanak bir yağış yoktu şu an. Bu yüzden merakla sadece omuzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Aşk ve Gurur'un itiraf sahnesinin açıldığını anlamam uzun sürmedi. Filmi bile unutmamış, açmıştı fakat aniden neden bu sahneye gelindiğini anlamamıştım. Tekrar önüme doğru döndüğümde ise Hazar Cihangir'i bir nefes kadar yakınımda buldum.

Soğuk havaya rağmen sıcak nefesi yüzüme vuruyordu. Yoğun bakışlarının altında az yanıyormuşum gibi bir de nefesiyle, bedeninin sıcaklığıyla yakıyordu beni. Bu mesafe bana biraz fazlaydı ama şikayetçi de değildim. "Bir tahminin var." Sesim içime kaçmış gibi kısıktı. "Bunu görebiliyorum."

İki yana düşürdüğü kollarından birini kaldırdı, ilk parmak uçlarının hafif dokunuşunu ardından avucunun belime yaslanışını hissettim. Bu his ile birlikte vücudumdan bir elektrik akımı geçti ve tek nefeslik

canımı onun avuçlarına bıraktı. Ellerinin yavaşça olduğu yeri okşaması zihnimi bulandırıyordu, zaten son zamanlarda onu gören zihnim hep bulanıyordu. "Var..." Belimdeki elini sertçe sırtıma bastırarak göğsümün onun gövdesine sert bir şekilde çarpmasına neden oldu. Bir an tükürüğümde boğulacaktım. "Ama doğru mu bilmiyorum."

"Bugün hiç yanılmadın." Zorlukla yutkunduğumda boğazımda acı bir tat oluştu. "Ona rağmen bilmiyor musun?"

Birbirine yaslanan gövdemizi sadece tek bir hareketiyle bir adım yana doğru oynattı. Bu hareketi düşecekmişim gibi savunmasız hissettirince bir kolumu onun boynuna sarma ihtiyacı duydum. "Sanırım yine yanılmadım," dedikten sonra bir adım geriye doğru attı, beni de sürükledi. "Yağmurun altında dans etmek istiyorsun."

Sanırım istiyordum hatta belki daha fazlasını.

Ve tam şu an bedenlerimizi bir ritme uydurarak sağa sola hareket ettiriyor oluşumuz tam olarak o aradığım hissi bana yaşatmıştı.

"Son aylar benim için bir işkenceydi,"* dedi Mr. Darcy. *"Rosings'e sadece sizi görmek için geldim."

"Son haftalar benim için bir işkenceydi," diye fısıldadı dudaklarıma doğru Hazar Cihangir. Tam şu an hareketlerini durdurmuş ama beni bırakmayı kesmemişti. Yağmur tepemizden üzerimize doğru akarken, gözleri dışında her şey silikti. "Bodrum'a sadece seni görmek için geldim."

İyice yüzüme doğru eğildi. Filmin devamında da birbirine yaklaşan ama devamı gelmeyen yüzler vardı. Onlar gibi olmak ister miyim diye düşündüm, bugün düşündüğüm ilk an oldu ama bunu ona söylemeyecektim çünkü düşünme sebebim isteğimin ne olduğu ve ona kulak verip vermemem konusundaki kararsızlığımdı. Kaçmak kolaydı işime gelirdi ama kaçmak çoğu zaman kurtulmak değil aksine kaçtığınla yaşamak zorunda kalmaktı. Bu sefer kaçmadım, beklemedim hatta o adımı bizzat ben attım. Çünkü bazı insanlar o adımı hak ederdi.

Yüzümü bana doğru eğilen yüze biraz da olsa yaklaştırıp dudaklarımızın arasında bir nefeslik kalan milimi de dudaklarımızı birleştirerek aramızda can çekişir bir halde bıraktım. Başta bir karşılık alamadım, kalbimin yavaştan korkuyla attığını hissettim fakat bunun bir test olduğunu, benim cidden istediğimi görmek için beklediğini sertçe üst dudağımı iki dudağının arasında sıkıştırıp, belimi iyice sıktığında anlamıştım.

Tek beden olmak ne demek tam şu an tadıyordum. Dudaklarım onun dudakları arasında eriyordu sanki saniyeler geçtikçe bu baskı neyi hissettiğimi, nerede olduğumu unutturuyordu. Ayaklarımın altındaki beton bulut oldu bir anda. Boşluğa düşüyormuşum da onun sayesinde son anda kurtulmuşum gibi hissetmek tamamen dudaklarına asılmama neden oldu. Yoğun hislerle ağzım biraz daha aralanınca sıcak dilinin dilime sürttüğünü, ağzımdan çıkan titrek bir nefesin onun dudaklarında solduğuna şahit oldum.

Sadece bir öpücük değildi. Kırılan zincirler, başlayan kıyamet ve artık dizginlenemeyecek duygulardı. Belki de daha fazlası biraz da ondan ötesi. Hazar Cihangir Soykan, bugün onu gördüğüm ilk andan beri içimde taşıdığım siniri arzusuyla dudaklarında söndürmüş, ona karşı dürüst olamadığım hislerimin sinyalini kalbime ve beynime vermişti.

Nefes nefese geri çekildiğimizde alnını alnıma yaslayarak gözlerime bakarken soluklandı. "Bana böyle bakmaya devam etme, Belçin Darya."

"Anlamaktan mı korkuyorsun?" diye sordum inatla bakarken.

"Hayır," dedi. "Yanlış anlamaktan."

"Bugün hiç yanılmadın," diyerek bir kez daha o kozu kullandım.

"O zaman neden?" Beklentiyle baktı bana. Pişmanlıkların aramıza girmesini istemiyordu belki de. Gerçi o da haklıydı benim gibi ketum birinin şimdi neden daha ilerisini istediğini düşünüyordu. "Neden bunu istiyorsun?"

"Çünkü bugün senin sayende içimden geldiği gibi yaşadım," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Şimdi de içimden sen geliyorsun."

Hazar Cihangir'i bu sözler ikna etmeye yetmişti. Saniyeler içinde ayaklarımın yerden kesildiğini, bunun bacaklarımı beline dolamam için bir işaret olduğunu anlamıştım. Kalbim hızlı atarak motor becerilerimi sekteye uğratsa bile kollarımı sıkıca onun boynuna sararak, bacaklarımdan da aynı performansı sergiledim.

Bugün verdiğim sözden de şanstan da pişman olmamıştım ve devamından da olmayacağıma dair bas bas bağıran hisse engel olamadım.

"Ve bir gün şans vermek gerekir," diyerek noktayı koymuştu yazar. "Yaşananlara ve yaşanacaklara. Belki hızlı gelir ama başın dönmüyorsa demek ki seni yoran hayatın yavaş akan akışıdır."

Merdivenlere yöneldiği sırada, "Emin misin?" diye sordu bir kez daha. "Siktir bana hep bu anı bekliyormuş gibi bakma."

Sadece, "Buna engel olamam," diyebildim.

İçimden geldiği gibi.

♟

içimizden geldiği gibi dedik sonumuz hayrolsun...

Umarım severek okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Görüşmek üzere, kendinize sağlıcakla bakın çünkü başlıyoruzzzzz

6. TENLERİN SAVAŞI

Merhabalar Azazel sakinleri, biz geldiik!

Nasılsınız görüşmeyeli? Umarım iyisinizdir ve bu bölüm daha da iyi olmanızı sağlar.

Bu sefer çok konuşmayacağım çünkü aklınız bölümde, biliyorum. Yorumlarınızı bu bölüm ekstra merak ediyorum. Lütfen satır aralarında benimle buluşmaktan çekinmeyiiin.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlatalım unutmadan. Şimdi bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Bazilin
Bini

(Bölümün ilk kısmında yetişkin içerik bulunmaktadır. Rahatsız olacaklar araya koyduğum emojiye kadar atlayabilirler.)

Bölüm 6: *TENLERİN SAVAŞI*

"Kibriti yakan aslında onu taşıyan kutusuydu. Kibrit yandı, kül oldu ve gökyüzüne karıştı. Kutu başka kibritleri yakmaya ve yok etmeye devam etti. Hepsini yakıp kül ettikten sonra bir insan da onu parçalara ayırıp yok etmişti. Eğer başa dönseydi yine aynı şeyi yapar mıydı? Büyük ihtimal yapardı çünkü bazı tenler, yakıp yok ettikten sonra uğruna paramparçaya olmaya değer."

Hayata fazla düz bakan bir insandım. Bunu her zaman dile getirir, herkese tamam en düz sen bakıyorsun bıkkınlığı bile yaşatırdım ama bunu dile getirmekten vazgeçemezdim. Belki de hayata düz bakmadığım için bu kadar dile getiriyordum çünkü genelde insanlar neyden yoksunsa onunla var olmuş gibi dile getirirdi. Hayata düz bakıyor olsam bu gecenin devamında onu ister miydim diye düşünüyordum sadece ve bu düşünce bile bir anlıktı hemen zihnimden uçuyordu çünkü düz bakamayacak kadar yoğun hislerin kasvetine kapılmıştım.

Hazar Cihangir Soykan, bugün bana yirmi altı yıllık hayatımda verdiğim şansların en güzel dönüşünü yaşatmıştı. Çok şans vermezdim, şanslı olduğumu düşünmezdim demek daha doğru olurdu hatta. Hayal kırıklıkları işte, hayatımıza yön veren önemli etkenlerden biri olurdu. Herkes ders çıkarmamız gerektiğine dair öğütler verse de hislerden vurulduğumuzda bu pek mümkün değildi. Kalp ders çıkaramazdı anca dert eder bizi uçurumun kenarına sürüklerdi.

Bu gece kalbim de beynim de gayet benimle, bile isteye bu hislerin içinde yer almıştı.

Ona neden şans verdiğimi, neden bu kadar kapıldığımı düşündüm. Onun elleri kalçalarımda, dudakları dudaklarımdayken ne kadar düşünebilirsem o kadar düşünmüştüm aslında. Ondan etkilenmek için çok sebebim vardı. Bu gece, bu düşüncelerimi tasdikledi ve kaçınılmaz sona, arzularımın sesini bastıramadan bıraktım kendimi. Sonuçta bu randevuyu isteyen bendim, onu bulan da bendim. Bir noktada tesadüfler bizi bulmuştu ama üçüncü kişilerin eli olmamıştı. Onunla kendi isteğime bağlı olarak görüşmüş, zaman geçirmiş ve teslim olmuştum. Her şey benden geçen, benim hislerime değen bir şekilde ilerliyordu.

Hislerim saf bir arzuya dönüşmüştü ve bana göre birini arzulamak hoşlanmaktan daha cüretkâr ve yoğun bir duyguydu. Tenlerin çekimi konuşur, oradan başlayan yangın kalbe ulaşırdı. Kimse kalbe ulaşan duyguların arzulardan ve bir teni hissetmek istemesinden başladığına inanmazdı. Cüretkarlığı buradan, Yoğunluğu ise bir yudum suya muhtaçmış gibi o teni hissetmek istemekten gelirdi. Aşkın bir dili vardı. Bazen tende bazen kalpte bazen ise beyinde başlardı. Kalpten tene gidebiliyorsa, tenden kalbe de gidebilirdi elbette ama bunları düşünmek her zaman erken hissettirirdi insana.

Hızlı yaşamak, erken hissettirmeyi getirirdi. Yavaş yaşamak ise geç kalmışlık hissini tüm düşüncene bir virüs gibi dağıtır, insanı bilmediği bir buhrandan çıkarırdı. Hep yavaş yaşayarak hayata geç kaldığımı düşünüp eylemsizliği meşru kılan bir insan olmuştum ve bu gece, onun bana verdiği demeçlerle hızlı yaşayıp, erken olduğunu hissetmeyi istiyordum. Sonuçta geç kalırsam buna bir çare bulamazdım. Geç kalanlar hep kaybederdi, benim içimden erken gitmek ve bir şeyleri daha fazla yaşayabilmek gelmişti.

Hazar Cihangir, ben bacaklarımı onun beline, kollarımı da boynuna sardığım an üzerimize doğru yağan yağmur damlalarının arasında uzun uzun gözlerime bakmıştı. Ne zaman uzun uzun gözlerime baksa bir şekilde gözlerimi kaçırmış, bir bahaneyle dikkatini dağıtmıştım fakat o an mavi gözlerimde dalgalar yaratacak kadar şiddetli olan arzumu görebilmesi için kaçırmadım gözlerimi, aksine uzun uzun onun bal rengi gözlerini izledikten sonra yavaşça dolgun dudaklarına doğru indirdim bakışlarımı ve bu onun zincirlerinin kırıldığı ilk andı.

Dudaklarıma oldukça kısa ama nefesimi kesecek kadar sert bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi ve az önce çıktığımız merdivenleri inmek üzere kapıya doğru adımlarını attı. Film izlemek, bu çatının tadını çıkarmak hiç aklımın ucundan bile geçmemişti şu an. Zaten hava şartları buna izin vermezdi ama şiddetli rüzgârlarla dökülen yağmur damlalarının soğukluğuna rağmen tenim alev alev yanıyorsa pek de yanlış bir yolda değilimdir, diye geçiriyordum içimden. En son kalbime kadar sıcak hissettiğim bir an olduğunu hatırlamıyordum zaten.

Merdivenlerden inmeye başladığımızda, "Ben nedenini söyledim," diye mırıldandım, sıcak nefesimi onun dudaklarına doğru da üflemiştim cümlemi bitirir bitirmez. "Ama sen nedenini söylemedin. Belki de senin için klasik gecelerden biri..."

"Seninle yaşadığım hiçbir şey benim için klasik sayılabilecek bir durum değil," dediğinde devam etmeme bile izin vermemişti. Bu bile aslında beni inandırmaya yetecek türden bir davranıştı. "Seninle bu konuda eşitiz, Belçin Darya."

"Eşit miyiz?" diye sordum iç çekerken. "Çünkü bunların hepsi benim için çok yeni... Daha doğrusu bir ilk. Gerçi şu an bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama... Öyle işte."

"Biliyorum," dedi sadece ve ekledi. "O yüzden eşit olduğumuzu söylüyorum."

Salonun tam ortasına geldiğimizde ikimiz de hareketleri durdu ve ben şaşkınlıkla onun yüzüne bakıyordum. Neden bu kadar şaşırmıştım ki? Ön yargılarımın esiri olmuştum belki de. Onun hakkında çok fazla düşünce biriktirmiştim içimde. Bir düşünce diğerinin kapısını açmış ve açılan her kapıda ben onunla ilgili bir şeye onun haberi olmadan kendimi inandırmıştım. Bu yüzden bu randevunun, bana yaptığı jestin, devamının onun için ilk olduğunu aklımın ucundan bile geçiremedim. İlk kez bunları yapıyordu, benim için. Kendimi özel hissetmem şu an belki şaibeli kaçabilirdi ama engel olamadım kendime.

Her şeyi benim içindi, ilk kez yapılmıştı. İlk olmanın, son olmak kadar bir özelliği olmasa da iyi hissettiren bir yanı vardı. Kalbim onun

huzuruyla dolduğunda gülümsememek için zor tutmuştum kendimi.

"Neden peki?" diye sordum bir avucumu onun yanağına yaslarken. Halâ kucağındaydım, halâ beni inanılmaz sıkı bir şekilde tutuyordu. "Gerçekten bir nedeni olmalı."

"Zaten var," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Ben yok demedim."

"Ama nedenini de söylemedin," dedim. "Söylemediğin her şeyi yok olarak bilmemden daha doğal bir şey de yok."

"Çünkü Belçin Darya..." Devamını duymak için can atan kalbim, göğsümden fırlayacak kadar şiddetle artmaya başladı. "Kimsenin başa çıkamadığı Azazel'in karanlığıyla, başa çıkacak kadar aydınlık olan senin ışığından faydalanmak istedim."

Heyecanla atan kalbim şimdi aldığı övgü karşısında erimiş gibi daha sakin atmaya başlamıştı. Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdiğim sırada dikkatle ona baktım, aldatmacalardan ve yalanlardan uzak duran keskin gözleri, sözleri kadar içimi eritmişti. "Karanlığı sevdiğini sanıyordum."

"Karanlığı seviyorum." Kalçamdaki elleri yavaşça beni yukarı doğru çektiğinde bacak aram onun sert kotuna sürtündü. "Ama bu sıralar aydınlıkla daha çok ilgileniyorum."

"Neden?" diye sordum bir kez daha. Sanırım sinir bozucu olmaya başlamıştım çünkü çok soru sorulmasını sevmediğini söylemişti. "Karanlığın daha güçlü olduğunu bildiğin için mi?"

Gamzesini gösterecek kadar kıvrıldı dudakları, "Karanlığın daha güçlü olduğunu düşünenler, henüz senin ışığına denk gelmemişler, Belçin Darya," dedi dudaklarıma birkaç santimlik bir mesafe kalmışken. "Ve üzgün değilim, artık denk gelmek için benim karanlığımı geçmek zorunda kalacaklar ve bir noktada haklısın, *karanlık daha güçlüdür."*

Sanki sözlerini düşünmemi ya da herhangi bir tepki vermemi engellemek ister gibi cümlesini bitirir bitirmez dudaklarıma yapışmıştı. Bu temas karşısında afallasam da allak bullak olduğumu hissettiğim

için kendimi tamamen ona bırakarak ayak uydurmuştum. En azından kendimi ona bıraktığımda bir şeyler bana daha doğru hissettiriyordu. Hazar Cihangir'in yumuşak dudakları dudaklarımı ezer gibi baskısını arttırdığında başımı yana doğru çevirerek ezen tarafın ben olmasını umdum, üst dudağımı iki dudağımın arasında sıkıştırarak bunu elde ettim fakat sıcak dilini alt dudağıma sürttüğünde can çekişir gibi bir nefes dudaklarımdan firar etti.

Büyük ellerinin kalçamı yoğurur gibi sıkması, ben onun saçlarını çekiştirdikçe beni kendisine bastırması hissettiğim duyguların yoğunluğunu arttırıyordu. Adımlarını az önce muhabbeti döndürdüğümüz, rahat ve büyük gibi söylemlerde bulunduğumuz koltuğa doğru attı. Konuşurken dakikalar sonrasının bu koltukta biteceğini eminim biz de bilmiyorduk. Hayattı işte nerede başladığını bildiğin, sonunu öğrenmek için çaba verdiğin bu denklemin birer piyonuyduk biz de. Tam koltuğun uç kısmına geldiğimizde dudaklarımız ayrıldı ve beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Dakikalardır onun kucağında olmanın verdiği hisle resmen bacaklarımın jöle kıvamına gelip, beni taşıyamadığını şimdi fark etmiştim.

Ayakta, karşılıklı durduğumuzda aramızdaki boy farkının normale göre az ama benim için fazla olduğunu daha da anlamıştım. Başımı kaldırmam gerekiyordu ona bakabilmem için. Üstelik uzun omuzları, geniş gövdesi gölgesinde kalmamı sağlayacak kadar heybetli duruyordu karşımda. Onun insafına kalmış, iyice küçülmüş hissetmek ise bu konumda kalan en basit şeylerdi. Göğüs aramdan boynuma, oradan da çeneme doğru getirdi ve işaret parmağıyla baskı yaparak başımı tamamen kaldırıp onun gözlerine bakmamı sağladı.

"Eğer şimdi dur dersen..."

"Demeyeceğim." Artık çok geçti, arzu kanıma çoktan karışmıştı. "Biz iki yetişkiniz."

"Öyleyiz," diyerek beni onayladı. "Ve sen, bir insanın iradesine karşı koymakta zorlanmasına neden olacak kadar güzelsin."

Direkt düz iltifatlar etmek yerine dolaylı yoldan iltifatlar eden birinin şimdi bana dolanmadan bunu söylemesinin asıl sebebinin gözlerine inen arzu perdesi olduğunu düşünüyordum ama diğer yandan da o arzu perdesinin benim gözlerime de indiğini, o yüzden bu hale geldiğimizi fark ettiğim için bu duruma takılamıyordum. İkimiz de birbirimize karşı bir ateş taşıyorduk içimizde. Her geçen saniye büyüyerek kalbimizden daha büyük bir top haline gelen bu arzunun alevi, her nefesimizde soğuk ortamı ısıtmak ister gibi düşüyordu sanki.

Hazar Cihangir'in çenemdeki eli yavaşça tekrar boynuma doğru indiğinde işaret parmağının tersiyle tenimin her santimini okşuyordu. Nefesimi tuttum bu teması karşısında, sadece toy olduğum hislere karşı verdiğim tepkilere odaklandım. Elleri yavaşça ceketimin köşesine gittiğinde bedenimden ayrılan ilk parça o olmuştu. Onun ceketinin ne ara üstünden çıktığını fark edememiştim aynı zamanda. Mavi gömleği hala üzerindeydi. Eşit sayılırdık fakat o üzerime doğru eğilip şakağımdan yanağıma doğru dudaklarını sürterek gözlerimi yummamı sağlarken ellerini benim bluzumun köşesine atmıştı. Saniyeler içinde o da yerdeki yerini aldı.

"Eşit olduğumuzu söyledin," dedim ama sesimin bu kadar titrek çıkması karşısında sinirlenmiştim. "Ama şimdi eşit değiliz."

Yüzünü boynumdan yavaşça kaldırıp dik bir konuma gelmeden, eğik bir halde yüzüme oldukça yakın bir mesafeden bana bakarken, "O zaman eşit olmamızı sağla," diyerek bana meydan okudu. "En azından aklımdaki soru işaretlerini gidermiş olursun böylelikle."

Bir şeylerin karşılıklı olduğuna ikna olmak, beni zor durumda bırakmamak için verdiği çaba karşısında ona kötü hissettirmek istemezdim çünkü en az onun kadar bu anı istiyordum. Sadece eyleme dökmekte daha çekingendim ama tenlerin savaşında eylemsizlik mübah sayılabilecek bir kavram değildi. Titreyen ellerim yavaşça onun gömleğinin yakasına gittiğinde dikkatle beni izleyen gözleri hata payımı arttırıyordu bir nevi. Ona ve durmadan titreyen ellerime rağmen ilk düğmeye yönelmiştim. Alt tarafı bir düğme ne kadar zorlukla açılabilirse o kadar zorlukla da açabilmiştim.

İkinci düğmeye geçtiğimde ellerini ellerimin üzerine koydu, "Yaprak gibi titriyorsun," dedi. "Neden?"

"Çünkü daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmedim," dedim dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdiğimde. Derin bir nefes almak istedim, burnuma dolan kokusuyla sadece güçsüzce o nefesi verebildim. "Ve parfümün de bana hiç yardımcı olmuyor."

Dudaklarından erkeksi bir kıkırdama koptuktan sonra üzerime doğru eğildi iyice. O eğildikçe geriye doğru kendimi attığımda saniyeler içinde sırtım geniş koltuğun yumuşak zeminiyle buluştu, saçlarım iki yana dağılırken az önce bahsettiğim gölge ben oldum. O karşımda dimdik dururken, uzandığım yerden onu izleyerek bir gölgenin neler hissettiğini anlayabiliyordum. Derin bir nefes alıp şimdi bana manzara sunmak ister ellerini gömleğinin düğmelerine doğru götürmüştü.

Benim aksime o saniyeler içinde, gözlerimin içine baka baka gömleğinin düğmelerini çözdü fakat omuzlarından sıyırıp çıkarırken olabildiğince yavaş davranmıştı. Bunu beni çıldırtmak için yaptığını biliyordum, o kadar aklı havada değildim fakat olduğum durumun içinde bu huyu inadımı ortaya koymuyordu aksine ondan daha da etkilenmeme sebep oluyordu. Gömleği yere düştüğünde tamamen üzerime doğru eğildi, bir elini hemen başımın yanına yaslayıp destek olarak kullandı, diğer elinin ise parmak uçlarını göbek deliğimden göğsüme doğru tenime sürttü. Ürpermeme neden olan bu hisle sesli bir nefes vermek zorunda kaldım.

Onu daha önce üstsüz gördüğümde yaralı elinde fularıyla dövüşmek için ringe çıkmıştı. O an izlemek istediğim şey gövdesi olmamıştı, istesem bile izleyemezdim. Öyle bir ortam değildi fakat şimdi karşımdaki vücudu hiçbir farklı düşünce olmadan, alıcı gözüyle izlediğimde karşımda yaptığı sporların meyvesini yiyen bir gövde vardı. En azından öyle düşünüyordum çünkü karın kaslarının hatları belli olup, çukurlu bir derinliğe sahip olmasa da fazlasıyla sıkı durduğunu söyleyebilirdim. Spor yapmanın kıl köklerini zayıflattığını duymuştum bir yerde. Bu yüzden tüysüz, sert bir vücut vardı şimdi karşımda.

"Kolların dövme dolu," dedim onu incelemeye devam ederken. "Ama göğsüne hiç sıçramamış."

"Çünkü henüz oraya dokunabilen biri olmadı," dedi üzerime doğru eğilip, dudaklarını kulağımın arkasına sürttüğü sırada. Aynı zamanda bacak arama yerleştiği için kotunun üzerinden sertliğini tam orada hissedebiliyordum. Nefesimi cidden kesiyordu. "Kollarımda bu zamana kadar bana yük olan şeyler var."

"Şekillerini hiçbir zaman anlayamamıştım." Yavaşça dudaklarını boynuma doğru götürdü, her yerde izini bırakıyordu sanki. Bir avucumu onun başına yasladığımda kısa saçları avucumun içini gıdıkladı. "Yani çok inceleme fırsatı bulamadım ama... Karışık duruyorlar."

"Öyle." Sesi bu ana göre bu cümleyi kurarken biraz ruhsuz gelmişti. Oysaki bana ettiği iltifatlarda sesindeki sıcaklık ortamı iyice harlayan türdendi. Konuşmayı sevmediği şeyleri bir şekilde belli ediyordu. Bir sınır çiziyordu, mesafeyi ayarlayarak bir adım bile attırmıyordu. "Her şey çok karışıktı."

"Geçmiş zaman kullandın."

Dudakları tam göbeğime doğru gittiğinde başını kaldırdı ve çenesini oraya yaslayarak huylanmama neden oldu. Bacaklarımı kendime doğru çekip iki büklüm olduğumda başını iyice kavramıştım. "Çünkü şu an hiçbir şey karışık değil," dedi bana oradan bakmaya devam ederken. Şu karanlığın içinde parlayan gözleri her şeyden daha çok nefesimi kesmişti. Bana bakarken gözlerinin ne kadar parladığını bilseydi, benim aydınlığım ilgisini çekmezdi.

Elleri gözlerimin içine baka baka şort eteğimin belinin köşelerine gitmişti, bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklediğinde bacaklarımı oynatarak ona yardım edip şortumun da koltuğun kenarından kayıp yere düşmesini sağladım. Gözleri halâ öyle güzeldi ki içimi okumuş gibi bakışlarını benden ayırıp başı bacak arama doğru gitti, "Bir saniye," dedim gümbürdeyen kalbimle, zorluk içinde. "Hazar Cihangir—" Sözlerimin, iç çamaşırımın üzerinden bacak arama dudaklarını bastırmasıyla yerini inlemeye bıraktı.

"Sen bencil olunacak, ezbere gidilecek bir kadın değilsin, Belçin Darya." Nefesimi tutmuş bir halde bakışlarımı ona indirdiğimde, muzip bir sırıtışla bacaklarımın arasından bana bakıyordu. "Bu gece zevk almanı istiyorum."

"Ben..." Duraksadım çünkü utancımdan ne diyeceğimi bilemedim. Hem istiyordum hem de aşırı geliyordu. "Bu kadarına... Bilmiyorum."

Bir eliyle az önce dudaklarını bastırdığı yeri hafifçe ovaladı, "Hoşuna gitmiyor mu?" Lanet olsun ki gidiyordu, kalbim heyecandan yerinden çıkacaktı. "Sessiz kaldığına göre gidiyor."

"Tek taraflı mı olmak zorunda?"

"Kim sana tek taraflı olduğunu söyledi?" Bacak aramdan dik bir konuma gelirken ayak bileğimden de tutarak yukarı doğru kaldırmamı sağladı. İki bacağım onun omuzuna yaslı bir halde havada dururken üzerimde kalan son parçayı, iç çamaşırımı da çıkarmıştı. Tamamen çıplak olduğum hissi bir utanç doldurmuştu içime. Hemen bacaklarımı onun omuzundan indirdim fakat nereye koyarsam koyayım içinde olduğum durumu gizleyemezdim.

Hazar Cihangir koltuğun en uç köşesinde ayakta dururken, "Bana bak," dedi. Sözüyle bakışlarım onun yüzüne doğru çıktığında yavaşça başını eğip pantolonunun önünü işaret etmişti. Yavaşça bakışlarım onun bakışlarını takip ettiğinde ise pantolonun önünü kabartan sertliği fark ettim. "Sence bu durumdan zevk alan sadece sen misin?"

Tükürüğümde boğulacağımı hissedecek kadar derin bir yutkunmayla ona baktığımda dudaklarımı içe doğru çekerek tepkimi gizlemeye çalıştım. Ne kadar olabilirse o kadarını demem daha doğru olabilirdi. Ne düşüneceğimi bilememiştim aslında çünkü kalıbına bakılınca buna şaşırmam yersizdi ama benim kalıbıma bakılınca ise tam yeri gibiydi. "Manzarayı beğendin mi?" diyerek bana takıldığında bakışlarımı oradan ayırıp yüzüne doğru çıkardım.

"Her zaman memnuniyet peşindesin," dedim göz devirirken. "Ama şu an Azazel'de değiliz."

"Zaten bir süredir benim sana karşı memnuniyetlerim Azazel sınırları içinde değil." Dudaklarını kıvırıp bana bakarken bir elini kemerine atmıştı. Bir anlık yerimde doğrulup kemeri açan kişi olmayı denemek istedim ama sanki dermanım yokmuş gibi alt dudağımı ısırırken izlemekle şansımı denedim. Hazar Cihangir gözlerimde gördüğü duygudan memnun olmuş gibi yüzüme keyifli bir sırıtışla bakarken ilk kemerinden sonra pantolonundan kurtulmuştu. "Tamamen eşit değiliz ama yakınız."

"Hazar Cihangir!" diye bağırdım şaşkınlıkla. Tamamen eşit olduğumuzda bunu kalbimin kaldırabileceğinden şüpheli olsam da sadece dişlemekten ağzıma metalik bir tat yayılmasına sebep olduğum dudağımda dilimi gezdirerek ona tepki vermiştim. "Fazla cömertsin."

"Çoğu zaman değil." Gözlerim onu takip etmeye devam ettiği sırada O, koltuğun hemen bitişinde yavaşça dizlerinin üstüne çökmüştü. Ne yaptığını anlayamadığım için kaşlarımı çattığım sırada bir eli ayak bileğime gitti ve biraz daha ötede olan bedenimi hemen önüne, koltuğun köşesine doğru sürükleyerek çekti, ağzımdan şaşkınlık dolu bir çığlık çıkmasına neden oldu. "O çoğu zamana da tam şu an dâhil değil. Tadını almak konusunda şu an kendime fazlasıyla cömert olacağım, Belçin Darya."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup şaşkınlıkla ona bakmayı hedeflediğim sırada, Hazar Cihangir iki elini de kırarak koltuğun köşesine koyduğum bacaklarımın altından kalçalarıma doğru götürmüş ve beni yüzüne doğru çekmişti. Bu hareketiyle birlikte dirseklerim boşluğa düşer gibi oldu, anında toparlanıp tekrar ona bakmaya koyuldum fakat bacaklarımın arasındaki yüzü, saniyeler sonra bastırdığı dudağıyla sadece ayak ucumdan saç köklerime kadar bir titreme hissederek inledim.

Hazar Cihangir'in dudakları tepe noktama sıralı öpücüklerini kondurdukça diz kapaklarımdan kasıklarıma kadar artan ısı resmen maraton koşmuşum gibi terlememe neden oluyordu. Kısa bir an dudaklarının teması kesildi, sıcak nefesini üflediğinde omuzlarım sarsıldı ve ağzımdan kaçan inlemeyi önlemek için hem şiddetle dudaklarımı ısırdım hem de elimin altındaki yün battaniyeyi sımsıkı

kavramıştım. Devamını istiyordum, canım sanki ortada kalmışım gibi yanıyordu.

"Sesini," dediğinde bir kez daha nefesi okşadı tenimi. "Sesini duymak istiyorum, inlemelerini saklama." Omuzlarından sarkan bacaklarımdan birini yavaşça okşadığında topuğumla sırtından dürttüm. "Devamını istiyor musun, Belçin Darya?"

"Hazar Cihangir..." diyebildim zorlukla.

"İsmimin dudaklarından döküldüğü gibi," dedi. "İsteyip istemediğini de söyleyebilirsin bana."

Boynuma kadar kızardığımdan emindim çünkü şu an hissettiğim ateşe karşı koymakta zorlanıyordum. "Devam et," dedim gözlerimi yumarken. "Lütfen."

Sihirli sözcükleri söylemişim gibi ardından hemen bir dil darbesi geldi ve ağzımdan bir inleme çıktı. Bu inleme onun alevini harladı, bacağımdaki bir elini ıslaklığıma götürüp işaret ve baş parmağının arasında sıkıştırırken dudağını sertçe bastırıp, dişlerini sürterek aldığım zevke biraz da acı eklemişti. Hem elini hem de dudaklarını hissetmemle hissettiğim ıslaklık iyice artmıştı. Hatta bacak aramdan süzüldüğünü hissedecek kadar arttığını düşünmek, onun orada olduğunu bilmek dil darbelerinden daha büyük bir inleme koymama sebep oldu. Her zerrem onun adını sayıklarken inliyordu.

"Gözlerimin ne renk olduğunu biliyor musun?" diye sordu geri çekilip nefesiyle okşadığı sırada. Neden bu soruyu sorduğunu bilmiyordum. Sadece dudaklarını hissetmek istediğim için de sormasından hoşlanmamıştım.

"Bal," kelimesi çıktı dudaklarımdan. Direncim öyle düşüktü ki şu an bedenimi biraz aşağı doğru kaydırarak onun dudaklarına yaklaştırmaya çalıştım. Aldığım zevkin bağımlılık yapan, devamı gelmedikçe canımı yakacak kadar kasıklarımı sızlatan türden olmasını beklemiyordum. Bana ne olmuştu böyle?

"Tadın da öyle." Bir öpücük daha. "Ama bağımlılık yapan, fazlası zehir olmayan türden."

İltifatlarından sonra tepe noktamdan aşağı doğru dilini sürttüğünde, "Hazar Cihangir," diye inlemekten geri duramadım. Diline eşlik eden parmağı ise aldığım zevki bir anlık gerginlik ve acıya bıraktı. Kendimi geriye doğru çekmeye çalışırken kalçamı sımsıkı kavrayarak beni olduğum yere sabitledi.

"Kasma kendini," dedi sakin bir sesle. "Zaten fazlasıyla ıslaksın, kendini kasarsan sadece canın yanar. Bunu istemiyorum."

"Kasmıyorum," diye söylendim ağzımın içinde. "Elimde değil."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu dikkatle bana bakarken, biraz geri çekildiği için nefesi çarpmıyor, aklımı bulandırmıyordu. Önümde dizlerinin üstünde otururken bacaklarımı omuzlarından kendime doğru çekmek istedim, izin vermedi. "Eğer durmamı istiyorsan..."

"Hayır," dedim acele bir tavırla. Eğer durmak gibi bir hata yaparsa bu gece değil, önümüzdeki bir hafta kasıklarımda biriken, patlamak için can tutan o ateşi harlayamazdım. Ona kesinlikle tam şu an ihtiyacım vardı. "Öyle değil."

"Yaptıklarım mı rahatsız etti?"

"Hayır aksine fazlasıyla hoşuma gitti," dediğimde yüzünde böbürlenen bir sırıtma oldu. "Ama eşitlik kavramımıza ters düşüyormuş gibi hissetti. Ben böyle olmasını istemiyorum. Yani... Seninle birlikte gelmek istiyorum."

"Sadece canının yanmaması için..."

Utançla gözlerimi kaçırdım. "Senin dediğin gibi oldukça ıslağım..."

"O zaman tam olarak ne istiyorsun?" Ne istediğimi biliyordu. Beni kıvrandırmak için sorduğuna emindim. "Senin dediğin gibi biz iki yetişkiniz, arzularımızla sınandık. Benimle ne istediğini paylaşmalısın."

"Ne istediğimi biliyorsun," dedim tavır alır gibi. Kasıklarım cidden ağrıyordu ve şu an fazlasıyla hassastım. Dizlerime kadar kemiklerim alınmış yerine jöle konmuş gibi hissediyordum. "Zeki bir adamsın."

"Ve sen de o zeki adamın aklını alan kadınsın," dedi alaycı bir tavırla. Ardından ayak bileklerimi okşayarak bacaklarımı omuzlarından indirdi ve ayağa kalktı. Kalkar kalkmaz üzerime doğru eğilmiş, kollarımın altından kavrayarak beni koltuğun üstünde geriye doğru kaydırmıştı. Bacaklarımı iki yana açarak onu arasına kabul ettim. "Bu yüzden şimdi söyle bana, ne istiyorsun?" Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki dudaklarını öpme isteği ile dolarak başımı kaldırmak istedim fakat geri çekildi. Beni süründürmek istiyordu. "İstediğin bu mu?"

"Hayır," dedim sert bir sesle. "İstediğim sensin... Seni hissetmek ve eğer geceye yakışır bir son istiyorsam bunu seninle birlikte yaşamak istiyorum."

Bir eli başımın hemen yanında koltuğa yaslı dururken diğeri hemen başımın yanına ters yasladığım avucumun içinde kaydı ve parmaklarımı birbirine kenetledi. "Hım," dedi fısıldar gibi. "Hissetmek istediğin o mu?" Sertliğini en az onun kadar sert bir hareketle kasıklarıma sürttü. Başını eğip göğüslerime oradan da kendi kasıklarına baktıktan sonra koyu gözlerle bana döndü bir kez daha. "Haklıymışsın, sadece sürtünerek iç çamaşırımı ıslatacak kadar ıslanmışsın."

Siktir, şimdi gerçekten utanmıştım. O kadar utanmıştım ki her santimim kırmızı olabilirdi, çıplaklığımda bunu görebilirdi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki birazdan derimde izi çıkacakmış gibi hissediyordum her atışında. Evet, ondan çok etkilenmiş ve dil darbelerinden sonra bacaklarımdan aşağı aktığını hissedecek kadar ıslanmıştım. Buna engel olamazdım ama biraz daha boşalmazsam, onu hissetmezsem sıyırabilirdim.

"Seni istiyorum," dedim can havliyle. "İçimde."

Sözlerimle başımın yanındaki eliyle çenemi sertçe kavradı ve dudaklarıma aynı sertlikte bir öpücük kondurdu. Geri çekilmeden önce

alt dudağımı ısırarak da inlememe neden oldu. "Beni öldürüyorsun." Geriye doğru çekilip dizlerinin üstünde, önümde bir duvar gibi durdu. "Ama bir sorunumuz var."

"Ne?" diye yükseldim sorun lafına karşılık. Şu an duymak istediğim en son şeydi sorun. Sorun ne demekti? Eğer sorun çıkarsa ben sorunun kendisi olacak kadar delirebilirdim. Dirseklerimin üzerinde yükselerek ona baktım. "Ne sorunu?"

"Prezervatif yok," dedi yüzünü buruştururken. "Ben bu gecenin böyle bir gidişatı olacağını planlamamıştım."

Elbette planlamamıştı. Ben bile planlamamıştım ki bunu ama o an her şey beni o kadar ona itmişti ki bu gece ondan bana, benden ona teninde bir imza bırakmak istemiştim. Hızlı yaşamak sanırım detayları düşünmemeyi getiriyordu. Bir anda hızını kesen de bu oluyordu. Şimdi ikimiz de sadece birbirimize bakıyorduk. Benim kesinlikle bu geceyi burada bitirmeye gücüm yoktu, onun gözlerindeki arzu da bunu istemediğini belli ediyordu. Bu gece tek istediğimiz birbirimizin teninde sönmekti.

"Temizim," dedi boxerinin üstünde sertliğini sıktığı sırada. "İtalya'da önlem amaçlı HIV aşısı olmamız istenmişti, oldum. İçin rahat edecekse geri çekilirim ama bu ne kadar etkili bilmiyorum."

"Etkili olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedim omuzlarımı düşürürken.

"İstersen..."

"Hap alırım," dedim, devam etmesine izin vermeden. "Ben de temizim, kontrollere gidiyorum. Bir dönem adet düzenim için kullanmak zorunda kalmıştım. Haplar bana yabancı değil yani bu yüzden hap alırım."

"Emin misin?" diye sordu şüpheyle. "Sana kötü hissettirmek, istemediğin bir şey yapmak istemem."

"Yirmi altı yaşında bir yetişkin olarak kararlarımın sorunluluğunu alırım."

"Elbette alırsın," dedi. "Bundan şüphem yok."

"Neden var o zaman?"

"Bir şüphem yok," dedi omuz silkerken. "Aynı zamanda biraz daha içine girmezsem kafayı sıyırmayacağımdan da şüphem yok."

Arzulanmanın verdiği o huzurlu hisle dudaklarım kıvrıldı fakat onun görmesini istememiştim. Başımı yana doğru çevirip birkaç saniyede olsa nefesimi kesen, aklımı bulandıran ve içimdeki ateşi harlayan görüntüsünden uzaklaşıp sakinleşmeye çalıştım. Önümdeki bir hareketlilik oluştu. Bunun nedenini tahmin edebiliyordum, baktığım an göreceğim görüntü hem kalbimin hızını arttırıyor hem de içime çektiğim nefesi yetersiz hissettiriyordu.

Tekrar ona döndüğümde şimdi ikimiz de eşittik. Hazar Cihangir, tıpkı benim gibi anadan üryan bir şekilde karşımda duruyordu. Henüz kasıklarına doğru bakışlarımı indirmemiştim. İndirmek için can atıyordum ama direkt bakmamın komik duracağını bildiğim için kendimi tutuyordum. Zaten şaşkındım biraz kendime, ben daha önce hiç birinin önünde anadan üryan bir halde durmamıştım. Lisede fazlasıyla kilolu olmamın bunda etkisi büyüktü ama ne ara bu kadar kendimle barışmıştım da onun karşısında utanmayıp aksine onu arzulayarak duruyordum bilmiyordum.

Bakışlarım onun yüzünden göğsüne, karnına ve kasığına doğru bir yol izledi. Dirseklerimin üzerinde durarak başımı kaldırmaktan omzumdan boynuma doğru bir acı, kasıklarımdaki acı kadar baskındı. Yine de durmadım ve aşağıya doğru bakışlarımı indirmeye devam ettim. Tam kasıklarına geldiğimde ise nefesimi tutarak ucundan kızarmaya başlamış, kotunun önündeki kabarıklığın boyutunun kotla bir alakası olmadığını anladığım sertliğine bakıyordum. Son yarım saat içinde zihnimin karıncalandığını zaten hissetmiştim fakat şimdi sadece zihnim değil, damarlarımdaki akan son damlaya kadar karıncalanan bir karmaşa içindeydim.

Çevirdiğim neredeyse tüm kitapların yetişkin içerik sahnelerinde kız karakterin iç sesinde geçen, her geçtiğinde göz devirdiğim o cümlenin

bir gün benim de içimden geçeceğine hiçbir zaman ihtimal vermemiştim fakat tam şu an onun benim içime sığmayacağı gibi absürt bir düşünce ile dolmuştum. Düşününce saçmaydı ama ona bakınca da düşünmemek imkansızdı.

"Öyle bakma," diye homurdandı bir eliyle kendisini sıvazladığı sırada. Dokunuşuyla birlikte önümde iyice kabardı. Gözlerimi kaçırdım ama yersiz olduğunu düşünerek tekrar ona döndüm. Döndüğümde gördüğü bakışa kahkaha savurdu.

"Ne gülüyorsun?" diye homurdandım sinirle. "Nasıl bakıyorum ki?"

"Korkunç bir şeymiş gibi."

"Yok artık," dedim göz devirirken. "Koca insanım elbette insan anatomisinden haberim var. Sadece... Öyle işte."

Üzerime doğru eğilip başımın üstüne dudaklarını bastırdığında bu hareketiyle birlikte sertliği omuzuma sürtündü. "Sadece öyle işteyi biraz açmak gerekirse, seni çok fena istediğim için öyle diyebiliriz."

Sözleriyle birlikte kasıklarımda hoş bir sızı olunca derince bir yutkundum, "Öyleyse bize işkence etmeye devam etme."

"İşkencenin bana temas etmemek olduğunu düşünmen hoşuma gitti," dedi keyifli bir sesle. "Çünkü sıcaklığını hissetmemek her geçen saniye benim içinde bir işkenceden ibaret olmaya başladı."

Tecrübe hayatın her evresinde önemli bir etkendi çünkü tecrübesizliğim yüzünden ona dokunmak konusunda tereddüt ettim. Ucundan gövdesine doğru kızarmaya başlayan, bir dokunuşla kabarıp damarların daha belirgin olmasını sağlayacak kadar hassas olan ona dokunurken bir hatamla canını yakmaktan, rezil olmaktan dehşet korkuyordum. Sadece içimdeki sonu gelmez acıyı, patlama noktasına geldiğim hislerin boşalmasını hissetmemeye ihtiyaç duyuyordum. Bunun tenlerin birleşimiyle olacağına inandığım için kendimi sırt üstü bırakarak onu izledim.

Hazar Cihangir, bir elini dudaklarına doğru götürüp avucunun içini diliyle ıslattıktan sonra o eliyle bir kez daha kendisini sıvazladı. Bu anın bana iğrenç gelmediğinden, deli gibi etkilendiğimden ağzımdan çıkan inlemeyle emin olmuştum. "Canını yakmamaya çalışacağım. Gerçi bunun bana bağlı olmadığını insan anatomisinden haberdar olduğun için biliyorsundur zaten."

"Vicdanını mı rahatlatıyorsun?" diyerek takıldım ona. Bu dediğime genzinden gelen bir kıkırdamayla karşılık verirken üzerime doğru eğildi ve geniş gövdesiyle bedenimi altında adeta hapsetmişti. Göğüs uçlarım bu temasla birlikte sızarken, onun sıcaklığı altında eridiğimi hissediyordum. Güç almak ister gibi ellerimi sırtına doğru atarak ona tutundum. Her santimi, bir soba kadar sıcacıktı.

Yavaşça ıslaklığımı yoklayıp, kendisini sürterken boşta kalan elini başımın üstüne koyarak pazılarının iyice kabarması, altında küçücük kalmama neden oldu. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki burunlarımız birbirine sürtüyordu. Saniyeler içinde dudaklarıma kapandı, aynı zamanda kasıklarımdaki ince sızıyla o da yavaşça kendisini içime kaydırmıştı. Hissettiğim doluluk hissiyle birlikte tüm inlemelerim onun dudaklarında son buldu ve hırsla dilimi onun ağzının içine ittirirken, ellerimle de baskı uygulayarak bedenimi tamamen üzerime bastırmıştım. Onu her anlamda hissetmek, ateşinde yanıp kül olmak bir ihtiyaçtı benim için.

Kısa bir an ayrılıp, "Hareket et," dedim fısıltıyla. Hissettiğim ince sızı o hareket etmedikçe daha da artıyordu. Tamamen psikolojik ve arzuya dayalı bir arzu vardı demek ki. Vuslata ermek istiyordu.

Boynuma düşürdüğü başını omuzuma bir öpücük kondurduktan sonra kaldırdı, sıcak nefesi sus çizgimi okşarken, "Emin misin?" diye sordu. Her anlamda bana o kadar yakındı ki tek beden olmak ne demek öğretiyordu. Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım. Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırıp tüm benliğimi sömürmek ister gibi çekiştirirken, kasıklarını yavaşça geriye doğru çekti, daha hızlı bir şekilde ileriye gitti. Bu hareketi birkaç kez tekrarlardı. "Sikeyim, kasman canını yakıyordur biliyorum ama çok fena hissettiriyorsun, güzelim."

İnlemelerim onun dudaklarında hapsolmaktan nefesimi kesince başımı geriye doğru iyice yaslayıp ondan ayrıldım ve sesli bir inleme dudaklarımdan döküldü. "Gözlerinin aksine için sıcacık Belçin Darya," dedi gövdesini yukarı doğru kaldırdığı sırada. Ellerim onun beline düşmüştü şimdi. O tüm heybetiyle karşımda dikilmişti. "Beni sıcaklığında öyle sıkıştırıyorsun ki kendimi zor tutuyorum."

"Gözlerim..." Sert bir şekilde içime çarpınca duraksadım. "Yani... Soğuk mu bakıyor?"

"Dünden öncesine kadar evet." Elleri iki yandan belimi kavradı. "Ama artık değil."

Hazar Cihangir sanki kendisine bir gerçeği hatırlatmış da hırslanmış gibi sözleri biter bitmez parmaklarını belime iyice sapladı ve az önceki saydıklarıma ultra yavaş diyeceğim bir hızla hareketlerini hızlandırdı. Kendisini içime her vurduğunda bedenim geriye doğru savruluyor, başım altımdaki deri koltuğa sürtüyordu. Belimden beni kendisine doğru çekip, kendisini de benden geriye doğru çektikten sonra sert bir şekilde içime vuruyor, inlemelerimize bir de bedenimizin her birbirine vurduğunda çıkardığı tok sesi de şiddetli bir gürültüyle atıyordu. Her geçen saniye hızlanmakla kalmayıp daha sert oldukça daha ileri bir noktaya vurduğunu hissediyordum.

Tırnaklarımı onun sırtına saplayıp sızlanır gibi inlemeye başladığımda, "Ben kendimi... Ah hayır kendimi tutamayabilirim," diyebildim zorlukla. Belimde yarın onun parmaklarının izinin çıkacağından emindim. Karnımda hissettiğim o doluluk kasıklarıma akmıştı sanki. Her vuruşunda sona yaklaştığımı hissediyordum. "Sen..."

"Şimdi kendin için gel Belçin Darya," dedi kasıklarını sert bir şekilde hareket ettirmeye devam ederken. "Bir dahakinde benim için gelirsin."

"Bir dahaki mi?" diye sordum gözlerimi yumarken. Onun kalçasına yasladığım ayaklarımı havada tutacak gücüm bile kalmamıştı. "Yani sen..."

"Bu gece ruhun dışında her şeyini sömüreceğim." Dişlerini sıktığı için sesi fazla hırslı çıkıyordu. Kalçasındaki ayaklarım düşer gibi olduğunda belimdeki ellerini ayırarak diz kapaklarımın altına götürdü ve iki bacağımı yan yana getirdikten sonra bir omuzuna attı. Şimdi kolları iki bacağımı sararken içime vurduğu sert darbeleri daha derinimde hissediyordum. "Ruhunu kalbinle düşündüğün bir güne sakladım."

Bir darbe daha, sayamadığım bilmem kaçıncı darbeden sonra kulaklarımı onun gırtlaktan gelen gürültülü inlemesi doldurdu. Birkaç kez hareketleri arasında, "Çok güzelsin, Belçin Darya," demişti. "Senin tenin tüm bağımlılıkları sikip atabilir," dediğini de duymuştum.

İltifatlarının filtresi olmayışına alışmalı mıydım? Gerçi şu an ağzından çıkan her şey bir cinsel dürtüyle olabilirdi ama bu pek de umurumda olmadı. Kendimi istemsizce kasıyordum çünkü hem bana iltifatlarla hem de hareketleriyle öyle baskın duygular yaşatıyordu ki bünyem alışık değildi. Hareketlerine kendimi bıraktığım sırada benim dudaklarımdan da oldukça şiddetli bir inleme koptu ve saniyeler içinde o içimden çıkmadan, bacaklarımdan koltuğa süzülen ıslaklıkla infilak ettiğimi anlamıştım.

"Haklıymışsın," dedim rahatlama hissiyle, onun hareketleri de kısa bir an kesilmişti. Omuzlarımdan enseme kadar soğuk terler akarken, bacaklarım onun omuzunda ellerini çekince duramadı. Tamamen jöle kıvamına gelmiştim. Üstelik hissettiğim o sızının, yoğun duyguların sadece bir anlık bir şeyle bedenimi terk etmesi muazzam hissettirmişti. "Beni tamamen sömürdün."

Yüzünde memnuniyet dolu bir bakışla bana bakarken, "Henüz değil," dedi ve bir elini belimin altından sırtıma doğru kaydırdı. Avucunu yasladığı sırtıma baskı uygulayarak gövdemin yükselmesini sağladıktan saniyeler sonra içimden çıkmadan beni kendisiyle birlikte kaldırmış ve koltuğa oturup bacaklarını iki yana açarak kucağında daha rahat oturabileceğim bir pozisyon yaratmıştı. Şimdi altta olan oydu, üstte olan ise bendim. İrkilerek omuzlarından tutunduğum sırada ilk kez kendimi kastığımı hissettim çünkü şu an onu daha sert bir halde, daha derinimde hissediyordum. Bu benim için çok fazlaydı.

"İyi misin?" diye sordu belimden tutarken, dudaklarını yanağıma sürttüğü sırada. Dudağımdan çeneme, çenemden boynuma doğru sıralı öpücükler kondurduktan sonra sağ omuzuma geçti ve ilk öptü, sonra dişlerini sürttü. Onun dudaklarına mı odaklanmalıydım yoksa içimde büyüyen varlığına mı emin olamadım. Geceden beri ilk kez tamamen onunla dolu olduğumu bariz bir şekilde hissediyordum ve bu biraz yakıyordu... Biraz mı sahi? Hayır, fazla yakıyordu.

"Emin değilim," dedim sımsıkı omuzlarından tutarken. "Çünkü daha fazlası olmaz sanmıştım."

"Haklısın," dedi. "Bu yüzden şimdi benim için gelmiş olacaksın." Böyle nasıl hareket edecektim ki? O üstteyken daha rahattım sanki. Kendimi iyice kasıyordum böyle. "Beni içinde sıkıştırma, Belçin Darya." Yumuşak öpücüklerini omuzuma bırakıyordu. "Eşitiz demedik mi? Şimdi tüm hakimiyeti sana bırakıyorum işte."

"Ben," diyebildim hissettiğim yoğun hislerin esiri olabildiğim için zorlukla. "Bu biraz yoğun ve ben... Garip hissediyorum."

"Ben de öyle," diyerek beni rahatlattı. "Ama bu gariplik fena halde canımı yakmaya başladı. Seni hissetmek istiyorum." Az önce rahatlamamanın verdiği acı hissi tatmıştım. Onunla empati yapabiliyordum bu yüzden. "Yavaşça hareket edebilirsin, eğer canın yanıyorsa..."

"O kadar da değil," diyerek onu susturdum. Kendi işimi görmüş gibi köşeye çekilmek istemezdim sonuçta. Buna iş demekte saçmaydı aslında çünkü bu anın her dakikası daha önce yaşamadığım bir zevki bana yaşatmıştı. Onun omuzlarından sımsıkı tutunurken gövdemi indirip kaldırmak yerine kucağında hafifçe oynatarak hareket ettirmiştim. Bir elini kalçama atarak oraya sert bir şekilde sıktıktan sonra tenime yeni bir imza bıraktı. Dokunuşu iyice hızlanmama neden olunca kucağında daha hızlı bir şekilde ileri geri hareketlerime devam ettim. Bu daha farklı hissettiriyordu.

Bir eli kalçamdayken diğerini koltuğun başlığından yana doğru uzattı. Yüzünde ve oturuşunda tamamen keyifçi bir rahatlık vardı. "İrademin

sikip atılmasına değen şu güzelliğe bak," dedi bir alt dudağını dişlerinin arasında sıkıştırdığı sırada. "Sen yedi yüz kilometreden daha fazlasına değersin, Belçin Darya."

Bir elimle onun çenesini kavrayıp sert bir hareketle onu öpen taraf bu sefer ben oldum. Ona sürtünen göğüs uçlarım, ben hareket ederken onun da kalçasını hareket ettirerek içimdeki hareketlerini arttırması, ıslak dudaklarımız ve yapış yapış olan tenlerimiz... Bu geceyi unutmam mümkün değildi çünkü saydığım her şey yirmi altı yıllık ömrümün en yoğun duygularını bana vermişti.

Dudakları çenemden boynuma doğru gitti ama çok orada kalmadı. Bu gece unutamayacağım hislere bir yenisini eklemiş ve ben onun omuzlarından destek alarak kucağında kıvranırken dudaklarını sol göğsümde hissetmiştim önce. Fazla hassas olduğum bir nokta olduğu için inlememi durduramadım. Sağ göğsümü avuçlarının içinde ezerken ucunu parmaklarının arasına kıstırarak irkilmeme neden olunca da dişlerimi yanağına sürterek onu uyarmaya çalışmıştım.

Ne kadar böyle devam ettik bilmiyordum ama onun, "Siktir daha fazla dayanamayacağım," demesiyle ayağa kalkması, benim ağzımdan kopan bir çığlıkla onun omuzlarına sarılmam bir oldu. Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sen müthiş bir şeysin ve benim sana iradem artık eksilerde."

Sözlerini destekler nitelikte, ayaktayken hareketlerini hızlandırdı ve sert bir şekilde içime vurmaya başladı. Onun boynuna sımsıkı kollarımı sarıp hiç atmadığım çığlıkları, yüksek inlemeleri bırakmaya başlamıştım. Bu sefer en az benim kadar onun da inlediğini duyuyordum ve onun inlemesinden inanılmaz tahrik olmuştum. Hareketlerini her arttırdığında daha çok kavrıyordum omuzlarından, o da kalçamdan. Yarın her yerimde parmak izlerinin olacağından emindim ama bundan bile hoşlanır olmuştum. Hareketleri sona geldiğini belli eder gibi daha seyrek ama oldukça sert bir şekilde devam ettikten dakikalar sonra içime yayılan hisle, onun titreyen nefesiyle onun da doyuma ulaştığını anlamıştım ve onunla beraber kendimi bıraktım.

Bu gece her anlamda birbirimizi tüketmiş, tenimize izi geçse bile bizim için baki imzalar atmış ve birbirimize sığınarak soluklanmıştık. Hiçbir anından pişman olmamakla birlikte ilk kez rahatlama hissini dibine kadar hissediyordum.

Sadece biraz fazla titriyordum ama onun ilgili halleri karşısında çok da takılamıyordum. Bazen rahatlamanın verdiği o yorgunluk olurdu ya, işte tam da o evredeydim ve o beni ılık bir bez yardımıyla temizlerken, bizim için yere yastık ve çarşaf koyarken sadece diz kapaklarımdan kasığıma kadar nabız gibi atan o hisse odaklanmıştım. Dakikalar sonra ikimiz de yerde, ben hatta tam onun göğsünde yatıyordum. Saçlarıma dudaklarını bastırdıktan sonra başını yere bıraktı.

"Doğruymuş," dedi kısık bir sesle. " *'Bizi asıl aldatan şey kendi gururumuzdur çoğu zaman."*

"Sen Aşk ve Gurur mu izledin?" diye sordum yorgun bir sesle.

Gözlerim kapanmadan önce hayal meyal, "Denedim diyelim," dediğini hatırlıyordum.

Bu gece son zamanlardaki en hızlı uykuya dalışımı ve huzurlu uykumu çekmiştim.

Bazı yorucu günlerin ertesi sabahında bedenim isyan bayraklarını çekerek sızım sızım sızlar, uyanmama izin vermezdi. Gözlerim kapalı bir halde etrafımda olan bitenin farkında olurdum ama gözlerimi açarsam bir daha uyuyamam diye düşünürdüm. Gerçi olan bitenin farkında olduğum zaman kapatsam da çok bir işe yaramazdı yine uyuyamazdım ama bir çeşit psikolojik rahatlık verirdi o his işte. Şimdi o hisse yakın duygularla, başımın altındaki sertliğin yastık olmadığından emin olduğum halde en yumuşak yastığa yatıyormuşum gibi uzanıyordum.

Dün gecenin ve şimdi kiminle uyuduğumun farkındaydım ve bu farkındalık canımı sıkmıyordu. Aksine dün gece yaşananları bir oyunun perdesi gibi zihnimin içinden geçirdiğinde yanaklarıma kadar ısındığımı

hissediyordum. Kasıklarımdaki o sızı da eşlik ediyordu o yangına, benliğim iyice şaşıyordu kendinden. Utanç ve arzu gibi iki tezat hissin birleşimiyle karışıyordu içim.

Yavaşça gözlerimi açtım, nerede olduğumu bir de gözlerimle görmek istedim. Dün gece geldiğimde üst üste hayatımın en tuhaf bir yandan özel ve güzel hislerimi yaşadığım evdeydim. Yerde, hemen şöminenin önünde sarı saçlarım onun göğsüne dağılmış bir halde uzanıyordum. Bir eli sırtımdaydı beni kucağında sıkıca tutuyordu. Üzerimizdeki tek kişilik örtü anca böyle bizi koruyabilirdi. Şömineyi ne zaman yakmıştı bilmiyordum ama evin içinin sıcacık oluşu da sadece hissel değildi. Bakışlarım yana doğru dönüp koltuğu gördüğümde utançla gülmemek için dudaklarımı ısırdım, bakışlarımı üstünde yattığım adama doğru kaldırdım.

Çenemi onun göğsüne yaslayarak üzerinden kalkmadan ona bakmaya hedeflediğimde saçlarım yüzüne doğru dökülmüştü. Huylandığını kıvırdığı burnundan anlayabiliyordum fakat o ifade çok sürmedi. Anında gevşedi kaşları, dudakları düz bir çizgi haline geldi ama yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Daha önce yüzünün hiç bu kadar gevşemiş, huzurlu bir halde olduğunu görmemiştim. Benimle konuşurken kibar ve ilgili olsa bile kaşları, bakışları hep sert hissettirirdi bana. Şimdi ise gördüğümden çok daha farklı, içimi huzur kaplayan bir suratla karşımdaydı.

İçimden gelen onu izleme isteğine karşı koyamadım. Düzenli nefesi, sıcak göğsü iyi geliyordu bana, ona karşı ilgim ve merakım artıyordu. Onu uyandırmadan göğsünde yüz üstü bir hale geldim, göğüs uçlarım onun gövdesine sürtününce kısık hırıltılı nefes koptu dudaklarımdan. Alt dudağımı ısırdım hemen ve iki elimi üst üste onun göğsüne, çenemi de ellerimin üstüne yaslayarak onu uyurken izledim. Uyandırmamak için yüzüne dokunamıyordum fakat her zerresine parmak ucumu değdirmek, onu yeniden çizmek isterdim.

"Beğendin mi?" diye sordu uykudan kalınlaşmış sesiyle, boğuk bir halde. Böyle bir çıkış beklemediğim için korkuyla sıçradım resmen, yana doğru düşecek bir elini belime atarak beni üstünde tutmuştu. "Sakin ol, benim."

"Sensin," dedim derin bir nefes aldığımda. "Sorun da zaten bu, beni yakaladın." Utançla yüzümü buruşturdum. Resmen onu hayvan gibi izliyorken yakalanmıştım. Dayanamadım, alnımı ellerimin üstüne yaslayıp yüzümü saklamaya çalıştım çünkü kızardığıma emindim.

Boşta kalan elini saçlarımda hissettim yavaşça okşarken yana doğru düşen tutamları elinin tersiyle sırtıma atmıştı. "Günaydın," diye fısıldadı bu sırada. "Ağrın var mı?"

Başımı kaldırıp başımı iki yana salladım fakat ağrım vardı. O an sıfır ağrı çekmemin nedeni bu olmalıydı. Gerçi gecenin sonuna doğru, özellikle o ayağa kalkıp devam ettiğinde canım acımıştı. Zevk aldığımız için bunu dile getirememiştim sadece. "Şimdi eşit değiliz çünkü ben sana bunu soramıyorum."

"Sorabilirsin." Göz kırpıp, muzip bir tavırla sırıttı. "Çünkü fazla efor harcadım, elbet ben de ağrı çekebilirim."

"Adisin." Bir elimi çenemin altından çıkarıp onun omuzuna vurduğumda yalandan yüzünü buruşturdu ve sanki balyoz yemiş de acımış gibi rol kesti. "Ve berbat bir yalancısın."

"Beni yakaladın," diyerek takıldı bana. "Ben de seni yakaladım. Ağrın olduğunun farkındayım... Sanırım biraz abarttım."

Biraz demek az kalabilirdi ama yine de dile getirmedim. "Övgüler yağdırmamı bekliyorsan, çok beklersin. Sadece hayır diyeceğim gerisini sen anla."

"Süper, mükemmel, nefes kesici ve müthiştim yani," dedi alaycı bir tavırla. "Anladım."

Göz devirmeden edemedim. O da bu tavrıma karşılık işaret ve orta parmağı arasında burnumu kıstırmıştı. Böyle huyları olduğunu bilmiyordum, hiç onluk gibi durmuyordu bu hareketler. Şaşırmadan duramıyordum ama ona uzaylı muamelesi yapmak da istemezdim. "Telefonumu gördün mü?" diye sordum kendimi yana doğru attığımda. Hemen örtüyü de üzerime çektim çünkü çıplaktım. Gerçi beni soyan

oydu, kendisi de çıplaktı ama dürtüydü işte. "Eva delirmiştir. Sesini kapatmıştım. Bir de... Altına bir şeyler giysen iyi olacak."

Örtüyü tamamen üzerime çektiğim için o anadan üryan bir halde karşımdaydı. Ona bakmamak için kendimi zorlarken yastığı kucağına fırlattım. En azından kasıklarını örterdi fakat bu hareketim sadece onun şiddetli bir kahkaha savurmasına neden oldu. "Hatırlatırım dün..."

"O dündü," diyerek sözünü böldüm anında. "Telefonum?"

Kucağındaki yastığın üzerine elini koyarak bastırdıktan sonra koltuğa doğru uzandı ve köşesindeki telefonumu alıp bana doğru uzattı. Ardından ayağa kalkmış, sırtını bana dönerek köşedeki lavabo olduğunu düşündüğüm kapıya doğru ilerlemişti. Yastık sadece önünü koruyordu onun. Arkası olduğu gibi gözlerimin önündeydi ve gerçekten sıkı bir vücudu vardı. *Her anlamda.* Onu izlediğimi biliyordu, tam kapının önüne geldiğinde önündeki yastığı bana doğru fırlattı ve göz kırpıp lavabonun içine girdi.

Hazar Cihangir Soykan, tuhaf bir adamdı.

Bazı insanların güvenli bir alanı olurdu. Tebeşirle çizerlerdi sınırını. Yani sınırlarının çizgisinin silinmesi basitti, ekstra koruma isterdi. O çizgilerin yerini bilirdi. Birileri silip genişletse, alanına girmek istese bile izin vermez, kimseyi de kolay kolay almazdı. Alanından çıkınca kasvet dağıtır, buz gibi hissettirir ama alanına girdiğinde oradakilerle bambaşka biri olurdu. O da öyleydi işte. Tanıyınca bambaşka biri varmış gibi hissettirir, alanına girince bu düşünceyi onaylardı. Böyle geliyordu bana.

Bir iç çekip onu düşünmekten kendimi zor da olsa aldım ve telefonumu kontrol etmek amacıyla kilit ekranını açtım. Azer'den bir mesaj vardı, bir tane annemden arama ve mesaj vardı. Eva'dan dört arama, aramasının iki katı da mesaj vardı. Şaşırmamıştım aslında çünkü aklı zaten bende kalmıştı. Azer ve annem yerine direkt Eva ile olan sohbete girdim.

Eva Alaca:

Uyuyor musun sen? (21:30)

Sıkıldın ve uyuyorsun kesin. Of keşke gelseydin. (21:45)

Neyse uyanınca yaz bana. (22:00)

Günaydın. (10:30)

Uyansana dana. (10:50)

Kimse uyanmadı ve çok açım. (11:00)

Birazdan kahvaltı yapacağız, sonra çıkacağız. Umarım uyanık olursun geldiğimde. (11:30)

Eva'nın son mesajıyla birlikte telefonumu kontrol ettiğimde saatin 11:45 olduğunu gördüm. On beş dakika önce bana bunu yazdığına göre, bir iki saate yola çıkarlardı. Bizim otele gitmemiz, duş almam ve vücudumda iz varsa onları kapatacak kıyafetler giymem derken Eva gelmiş olurdu. Daha fazla oyalanmadan gitmem gerekiyordu. Telaşla örtüyü sımsıkı göğsümde tutarken ayağa kalkmaya çalıştım fakat kasıklarımdaki keskin hızıyla tekrar kalçamın üstüne çöktüm.

Lavabonun kapısı açıldı ve Hazar Cihangir bu sefer altında iç çamaşırıyla çıkmıştı. "Kahvaltı—"

"Hemen otele dönebilir miyiz?" diyerek sözlerini bölmek zorunda kaldım. "Eva birazdan çıkacaklarını söylemiş. Onlardan önce otelde olmak istiyorum, acil çıksak?"

Tavrım karşısında kaşları çatılırken bana doğru attı adımlarını. "Bir sorun mu var?"

"Hayır sadece o gelmeden otelde olmak ve duş almak istiyorum," dedim. "Eva'yı az çok tanımışsındır... Ben bu durumu öğrenmesini yani dan diye öğrenmesini, mizaha çevirmesini istemem. Yani bilmiyorum tek bildiğim ondan önce otelde olmak istediğim."

"Bilmesi senin için sorun mu?" diye sorduğunda yüzü o uykudaki halinden uzak, yine sertliğine bürünmüştü.

"Elbette değil," diyerek itiraz ettim. "Sadece böyle öğrenmesini istemiyorum. Dün geceden pişman mıyım diye şüpheliysen, değilim. Her anına değerdi ama dediğim gibi..."

"Hemfikir olmamıza sevindim," dedi kıvranışlarım karşısında, müdahale etme gereksinimiyle. "Ama motorla dönemeyiz. Taksi çağıracağım."

"Neden?"

"Hava soğuk ve ağrın var." Yanıma doğru geldiğinde bana doğru eğildi ve bir elini bacaklarıma diğerini ise belime atarak beni kucağına aldı. Sanırım ayağa kalkamadığımı fark etmişti. Ardından koltuğa oturtup koltuğun etrafına dağılmış kıyafetlerimi toplamaya başladı. İç çamaşırımı onun ellerinde görene kadar aslında bu durum oldukça tatlıydı fakat şimdi utançtan ölmek üzereydim. "Taksi illaki yetişir."

"Buraya hemen geleceğini sanmıyorum," dedim üstümdeki örtüyü bırakıp giyinmeye başlarken. "Hem ben iyiyim. Otelde ılık bir duş aldığım an hiçbir şeyim kalmaz, biliyorum."

"Sanmıyorum—"

"Lütfen," dedim sıkıntılı bir sesle. "Dün geceye gölge düşürecek bir durum istemiyorum."

Son cümlemin onu ikna etmeye yeterli olacağını biliyordum. Her ne kadar bu durumu kullandığım için kendime sinir olsam da işime gelmişti çünkü giyinmeye başlamasıyla onun da ikna olduğunu anlamıştım. İkimiz de kıyafetlerimizi etraftan topladık, ben ağrılarım yüzünden biraz yavaş davranıyordum bu yüzden o giyinmişken ben ayağa kalmış, şort eteğimi giymekle uğraşmıştım. Halime acıdığından olsa gerek köşedeki beyaz bluzumu onun ellerinde gördüm, bana uzatacağını düşünürken giydirmesiyle büyük bir şaşkınlık içinde ona bakakaldım.

"Çıkmıyor muyuz?" diye sordu ceketini de giydiği sırada, ona karşı olan bakışlarımı görmezden geliyormuş gibi davranıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır olmadı," dedim bana uzattığı ceketimi aldığım sırada. "Çıkalım."

"Aynen," dedi. "Çıkalım."

Ceketimi giyip, çantamı da aldıktan sonra son kez evin içine bakmak istemiştim ama içimde son kez olacağını düşündüren bir burukluk yoktu. Böyle hissetmediğim için kendime öfke doldum çünkü dün geceden sonra ona yapışan biri gibi hissetmiştim kendimi aniden. Belki de onun için anlam yüklenecek bir gece değildi. Bir kaçamaktan ibaret olabilirdi mesela onu bu durum için yargılayamazdım. Yine yersiz düşünceler, beynimi işgal etmeye başladı. Oysaki dün gece her şey çok güzeldi. Son zamanlarda onunlayken çok düşünmediğimi, bunun bana iyi hissettirdiğini fark etmiştim bir de.

Daha fazla oyalanmak istemeden, hızlı adımlarımı dış kapıya doğru attım. Bu sıcak ortamdan ayrılmak zor gelse de çıkmıştım. Dışarı çıkar çıkmaz sert bir rüzgâr beni yokladı, tenimi okşayarak titrememe neden oldu. Hazar Cihangir beni öyle dikkatli izliyordu ki herhangi bir tepki verirsem motorla dönmekten vazgeçer diye korkmuştum. Çantamı sımsıkı tutarak motorun yanındaki ona doğru ilerledim. Bu sefer kaskımı takmasına, motora binmeme yardım etmesine hiçbir şey dememiştim. Üstelik yol boyunca da ara ara iyi olup olmadığımı sormuş, ben ise sadece ona sımsıkı sarılarak yolun bitmesini beklemiştim çünkü iyi değildim. Ağrılarım her geçen dakika artıyordu.

Otelin önüne geldiğimizde, "Bekleme istersen," dedi kaskımı çıkardığı sırada. "Motoru teslim etmeye gideceğim. Biraz uzun sürebilir."

"Anladım," dedim durgun bir tavırla. Aslında bekleyebilirdim ama ağrılarım her geçen dakika artıyordu. "Teşekkür ederim."

"Bir şeyler ye," dedi otoriter bir sesle. "İstersen oda servisini gönderebilirim."

"Hemen duşa gireceğim. Çıkınca Eva gelmiş olur onunla aşağıya inerim. Yürüyüş yaptığımı falan söyleyeceğim ona da." Birbirimize baktık bir süre, ikimiz de sonsuza kadar bakabilirmişiz gibi gözlerimizi kırpmadan duruyorduk. "Peki o zaman," diyerek ilk adımı atan ben oldum. "Görüşürüz."

"Hıhım," dedi tebessümle. "Görüşürüz."

Bir adım geriye doğru attım. O halâ yerinde duruyordu. Bir adım daha attığımda, yine aynıydı. Ona sırtımı dönüp adımlarımı atmaya başladığımda merak beni yokladı, bir kez daha döndüm arkamı ve onu hala aynı pozisyonda buldum. O an anlamıştım, ben içeri girip gitmeden gitmeyecekti. Bu nedense hoşuma gitmişti, yüzümde güller açmasına neden olmuştu. Kendimi özellikle dün geceden sonra önemsiz hissetmekten korkmuştum sanırım.

Otelin içine girdiğimde hülyalı tavrımdan biraz da olsa kurtulup hızlı adımlarla asansöre doğru ilerledim. Artık oyalanmadan duş almam gerekiyordu. Asansörde ilk farkındalık yokladı beni, ben dün geceyi Hazar Cihangir Soykan'la geçirmiştim. Üstelik onun benim için hazırlandığı bir buluşmayla güne başlamış, geceyi onun kollarında bitirmiştim. Hayatımda ilk kez kalbimin ve beynimin sesine bu kadar uymuş, tüm irademin zincirlerini bırakmıştım. Asansör kata gelip ben dışarı bir atınca ise her adımımda hissettiğim sızı ile bir utanç yoklamıştı beni. Sadece... Bu kadarını beklemiyordum.

Odaya girdiğim an dünden beri nefesimi tutuyormuşum gibi derin, yorgun bir nefes aldım ve verirken ciğerlerimde bir ferahlık hissettim. Onun yanında, ona o kadar kapılmıştım ki gerçeklik algımı yitirmiştim sanırım. Bir çeşit büyü gibiydi. Dünyayı, çevreyi, kendimi bile unuttuğum sadece onun olduğunu düşündüğüm... Şimdi o büyüden sıyrıldım ve dün geceye sözde dünya gözüyle baktım, düşüncelerim değişmedi. Halâ benim için güzeldi.

Bu rahatlama hissiyle oyalanmadan bavuluma doğru ilerledim ne olur ne olmaz diyerek koyduğum kazaklarımdan birini aldım. Dün bluzum nedeniyle sütyen giymemiştim. Sabah oldukça hassas uyandığım için göğüs uçlarım bluzuma değince canımı yakmıştı. Elim ilk sütyene gitti,

ardından altım için de bir iç çamaşırı alıp keten bol bir pantolon da çıkardıktan sonra havlularla birlikte banyoya ilerlemiştim. Üzerimdeki yorgunluğu sadece ılık su alabilirdi, buna inanıyordum. Hemen kıyafetlerimi Eva gelir ihtimaliyle banyoda kuru bir köşeye bıraktım ve suyu ayarlayıp kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Tahmin ettiğim gibi, belimde kızarıklıklar vardı. Kalçamı net olarak göremiyordum ama belimde varsa orda da olacağından emindim. Ayrıntıları fark ettikçe kendime daha çok hayret ediyor, dün gece hissetmediğim utancı hissediyordum. Garip bir histi bu, rahatsız etmiyordu ama inanmakta güçlük çeker gibi yokluyordu. Özellikle sürekli atıştığım, bir yabancı diyerek kendimi uzaklaştırdığım kişi olunca... Büyük lokma ye büyük söz söyleme, diye boşa dememişlerdi işte.

Kendimi kınar gibi başımı iki yana salladıktan sonra ılık suyun altına girip, yorgunluğumun yavaş yavaş suyla birlikte akıp gitmesini izledim. Yorgunluğum üzerimden aktıkça açlık hissi baskınlaşıyordu. Dünden beri sadece bir ekmek arası ile durduğumu düşünürsek normaldi. Bu da tuhaftı benim için mesela, bir insan nasıl oluyordu da her ayrıntıyı unutturabiliyordu? Su düşüncelerimi de mayıştırmıştı bir anda. İçinde olduğum durumu unutacak gibi olmuştum ama kasıklarıma vuran bir sancıyla içinden sıyrıldım ve saçlarımı üçüncü kez köpükledikten sonra keselenip duşa kabinden çıktım.

Şimdi yapmam gereken hızla giyinmek, havluyla saçımın nemini alırken Eva'nın eşyaları arasından ertesi gün hapını bulmaktı. Onun kullandığını, çantasında da mutlaka taşıdığını biliyordum. Kişisel eşya çantasını burada bırakmıştı. İllaki içinde vardır diye düşünüyordum. Giyindikten sonra banyoyu temizleyip hızla dışarı çıktım ve Eva'nın eşyalarına yöneldim. Bir yandan da saçımı kurutuyordum. Tam çantasına ulaştığım sırada şiddetle açılan kapıyla birlikte hem korkudan yerimde sıçradım hem de çantasının yere düşmesine sebep oldum.

"Sakin ol benim," diyen neşeli sesi doldurdu odayı. Ardından koşar adımlarla bana doğru gelip kollarını boynuma sardı, ıslak saçlarımdan öpüp geri çekildi. "Kız sen yeni mi uyandın?"

Aklım haplarda kalmıştı ama geri çekilip, yatağa doğru ilerlemekten başka çare bulamadım. "Hayır," dedim sıkıntılı bir sesle. "Yürüyüş falan yaptım. Telefonumdan uzak durmak istedim."

"Keşke haber verseydin sana bir şey oldu sandım," dedi sitem eder gibi öfkeli bir sesle. "Allah'tan Hazar Cihangir gece Doğanay'a beraber akşam yemeği yediğinizi söyledi de rahatladım."

"Öyle mi dedi?" diye sordum şaşkınlığımı gizlemeye engel olamayarak. "Diyebilir öyle çünkü."

"Kahvaltı yapmadın mı sen?" Kendimi yatağın üstüne bırakıp bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda, şüpheli bakışları üstümdeydi. İki adımla bana doğru gelip elinin tersini alnıma yasladı. "Ateşin mi var senin? Hastalanıyor musun?"

"Sanırım." Başımı geriye doğru çekip, temasından kurtulmaya çalıştım. Ateşim olduğu doğruydu ama öyle değildi o işler. "Daha bir şey yemedim. Yorgunum biraz."

"Yemeden mi yürüyüşe çıktın?"

"Hıhım," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Bir iki kilo almışım..."

"Saçmalama!" diyerek hiddetle çıkıştı. "Lise zamanların yüzünden takıntı yapıyorsun ama çubuk gibisin, bebeğim. Fıstıksın fıstık!"

"Beni boş ver şimdi." Havluyu kucağıma bırakıp geriye doğru yaslandım, ellerimi yatağa yaslayarak destek aldım. Ağrılarımın olmasına alışmıştım da Eva'nın karşısında belli etmek biraz utandırıyordu. "Siz ne yaptınız?"

"Hiçbir şey," dedi keyifsiz bir tavırla. Yerdeki çantasını alıp köşeye bıraktı ve normalde çantanın olduğu sandalyeyi çekip önüme oturdu. Yüz ifadesine bakılırsa olumsuz olaylar gerçekleşmişti. Dün güller açan kız şimdi solmuştu resmen. "Anlaşamadık... Düğünü İstanbul'da yapacağız."

"Yaa," dedim hüzünle. Bunu ne kadar istediklerini biliyordum bu yüzden gerçekten bu duruma canım sıkılmıştı. Kalkıp ona sarılmak isteyecek kadar çok sıkılmıştı hem de. "Neden ki?"

"Son dört ayda asla boşluk yok. Vardı da Arap bir iş adamı büyük teklifler verdi. Biz de verdik aslında ama başka bir şeyler vardı altında. İkna olmadı, biz de götü kalkmasın diye vazgeçtik. Gönüller bir olsun, düğün her yerde olur, dedi ailesi. Zaten İstanbul işime gelirdi."

"Sağlık olsun eminim bunda da vardır bir hayır," dedim dudaklarımı bükerken. "Yarın döner miyiz o zaman?"

"Gezmek istemez misin?"

Kesinlikle istemezdim. Yeterince gezdiğimi, tatilin tadını çıkardığımı düşünüyordum. Bu yüzden başımı iki yana salladım. "Hayır hastalanacak gibiyim. Gitsek iyi olur. Zaten senin her türlü moralin bozulur buna, tadını çıkaramazsın. Ben de çıkaramam."

"Ama hava bugün biraz daha iyiydi... Eylül sonu olmasına rağmen." Bakışlarını yana doğru çevirip pencereden dışarı baktığında ben de onun gibi yana doğru çevirdim. "Yüzeriz diye düşündüm."

Yüzmek şu an yapacağım son şey bile değildi sanırım. Buna halim olduğunu sanmıyordum fakat diğer yandan yüzmeyi çok sevdiğim için sınırlarımı zorlayabilirdim. Hem kemik ağrılarıma da belki iyi gelirdi fakat vücudumdaki izleri hesaba katarsam her türlü yüzme fikrinden uzaklaşmam benim için en hayırlı seçenek olacaktı. Bu yüzden omuzlarımı düşürerek, başımı iki yana salladım. Eva, elbette yüzmeye olan aşkımı bildiği için kaşlarını anında çatarak bana bakmıştı.

"Sen ve yüzmeye hayır demek?" diye sordu o sert bakışlarının altında. "Hayırdır, Belço Darya?"

Hissettiğim baskıyla yerimde kıpırdandım. Regl tarihlerimi çok iyi bildiği için o yalanı atamamak yük olmuştu bana resmen. "Hastayım diyorum..."

"Dün yağmur yağdı sen de yağmurda yürüyüş yaptın, değil mi?" diye sorduğunda ayağıma gelen fırsatla hızla başımı salladım. "Yaz kızı olup bu kadar yağmura âşık olman... Çok tuhafsın. Neyse ben yüzerim artık sen de biraz şezlonglarda güneşlenirsin. Gerçi bu güneş pek güneşlenmelik değil ama olsun."

"Kahvaltı yapsaydım..."

"Doğanay bizim için bir şeyler alır, sahilde atıştırırız," derken bavulundan kendisi için mayo ve üstüne giyebileceği bir şeyler seçiyordu. Telefonumu ne zaman yatağın üstüne bıraktığımı bilmiyordum fakat altımdaki örtüden yayılan titreşimle mesaj geldiğini anlamıştım. Sesini açmayı unutmuş, titreşimi açık bırakmıştım. Biraz daha geriye yaslanıp kendimi sırt üstü yatağa bıraktığımda kasıklarımdan bir sızı beni tekrar yokladı. Bacaklarımı da kendime doğru çekip yatağın üstüne ayaklarımı yasladıktan sonra köşede telefonumu aldım ve mesaj atanı kontrol ettim.

Hazar Cihangir Soykan'dan bir yeni mesaj;

Doğanay Eva'nın yüzmek istediğini söyledi.

Belçin Darya Tekin:

Evet biliyorum.

Hazar Cihangir Soykan:

Ama sen yüzemezsin.

Belçin Darya Tekin:

Pardon?

O nedenmiş?

Hazar Cihangir Soykan:

Hemen tırnaklarını çıkarma :)

Sağlığın açısından pek iyi olmaz.

Temizliğinden emin olmadığın, deniz gibi halka açık alanlardaki yerlerde birkaç gün yüzmemen lazım.

Normalde de sağlıklı değil ama şimdi daha dikkatli olmalısın.

Utançla telefonumun ekranını birkaç kez alnıma doğru vurduğumda, resmen kızardığımı burun deliklerimin içine kadar yayılan yanma hissiyle anlayabiliyordum. Başta saçma bir savunmaya girmiş, sonucunda onun beni düşündüğü gerçeğiyle kendime öfkelenmiştim. Elbette bu tarz olaylardan haberim vardı, bilinçsiz biri değildim ama o benden daha dikkatliydi çünkü ben sadece konunun farklı bir kısmına odaklanmıştım.

Belçin Darya Tekin:

Boş ver. Hiçbir türlü yüzemezdim zaten.

Hazar Cihangir Soykan:

Neden çok mu ağrın var?

Belçin Darya Tekin:

Boş ver.

Hazar Cihangir Soykan:

Veremem.

Ağrın mı var?

Belçin Darya Tekin:

Ağrım olsa bile yüzersem iyi gelirdi.

Ben izler yüzünden yüzmeyi gözden çıkarmıştım.

Neyse.

Hazar Cihangir Soykan:

Yüzemediğin için ben de üzüldüm şimdi.

Bunun nedeninin izlerini göremeyecek olmasından adım gibi emindim. Egoist herifin tekiydi zaten. Evet, çoğu zaman kibar biriydi fakat kendisini övmeye bayıldığını düşünüyordum. Belki de abartıyordum ama biri size diken olup battığı zaman, gül yapraklarını görmezden gelirdiniz. Acı tüm hisleri nötrleyecek kadar güçlü bir duygu olurdu. Telefonumu tam tekrar yanıma doğru atacağım sırada yine mesaj sesleri yükseldi.

Hazar Cihangir Soykan:

Bir şeyler yedin mi?

Belçin Darya Tekin:

Sahile indiğimde yiyeceğim.

Bu sefer bana görüldü atan o olmuştu zaten saniyeler içinde banyonun kapısının açılmasıyla ona cevap veremeyeceğimi biliyordum. Yazarsa aklım kalırdı, yazmaması iyi olandı. Eva'dan ertesi gün haplarını çalamamam kafama takılmıştı sadece. Bir şeyler atıştırıp hap almam lazımdı. Gerçi regl dönemim yakın bir zamanda bittiği için bu durumun çok mümkün olduğunu sanmıyordum ama önlem almam en iyisiydi. İkimizin de sadece zevklerimize kulak verdiğimiz bir geceden sorumlu çıkmasını istemezdim.

"Şimdi mi iniyoruz sahile?" diye sordum bir elimi ona uzatırken. Eva, uzattığım elimden tutup beni çekerek doğrulmama yardımcı olmuştu. Benim aksime onun üstünde bol bir plaj elbisesi vardı. Aslında beni de yavaştan ter basmıştı ama kendimi sıcak tutmak istiyordum.

"Evet," dedi çıkardığı kıyafetlerini kirli kıyafetler için ayırdığımız torbaya koyarken. "Sen giyinmeyecek misin?"

"Giyiniğim ya zaten."

Bana doğru dönüp alıcı gözüyle iyice bir inceledi, "Kutuplara geldik de benim mi haberim yok?" diyerek takıldı. "Terlersin kızım böyle."

"Hastalanıyorum diyorum kaçtır," diye homurdandım bıkkınlıkla. Telefonumu cebime atıp, köşedeki kitaplarımdan birine yöneldim. Buraya gelirken mola verdiğimiz bir tesisteki D&R'dan İngilizce kitaplarda indirim olduğunu görüp birkaç kitap almıştım. En azından şimdi birini okuyabilirdim. "Kötü zamana denk geldi."

Aslında çok iyi zamana denk gelmişti.

"Anladım da..." dedi afallamış bir halde. "Neyse sen bilirsin."

"Doğanay ve senin başka planınız yok mu?"

"Biraz yüzüp sizlerle vakit geçirdikten sonra akşam yemeğine onun küçükken ailesiyle sık sık geldiği bir lokantaya gidelim dedik. İstersen..."

"Hiç gerek yok," diyerek böldüm sözlerini. "Ben zaten bu tatilden umudumu kestim. En iyisi sen sevgilinle biraz takıl, tadını çıkar."

Umudumu kestiğim falan yoktu. Sadece ben tatilimi yaşamıştım, benim bünyeme bu kadarı yeterliydi.

"Seni hep tek bıraktım..."

"Ben tek daha iyiyim." ***Tek falan değildim.*** **"Hadi çok acıktım, gidelim."**

Eva'nın şüphelerinin gittikçe arttığını bana olan bakışlarından görebiliyordum. Ne yapsam şüpheleniyordu aslında bu yüzden çok da takıldığım bir konu değildi. Saatin ikiyi geçtiğini görünce ne ara zamanın bu kadar geçtiğini anlayamadım. O çantasını ben ise telefonumu ve kitabımı aldıktan sonra kapıya doğru yöneldik. Onun

direkt bir adım arkasından ilerliyordum fakat kapıyı açar açmaz adım atmayı kesince boşluğuma gelip sırtına çarparak frenlenmek zorunda kalmıştım.

Homurdanarak yana doğru çekildiğimde, "Doğanay?" diyen Eva'nın sesini duydum.

Başımı kaldırıp karşıma baktığımda, "Hazar Cihangir?" ismi döküldü dudaklarımdan.

"Belçin Darya?" dedi Doğanay.

"Belçin Darya ne alaka?" dedi hemen yanında duran Hazar Cihangir. "Niye yoklama alıyorsunuz yine siz?"

"İnsan bir beni de söyler," dedi Eva küskünlükle, Hazar Cihangir'e doğru. Onun pek umurunda değil gibiydi. Dümdüz bakıyordu Eva'ya, hatta o kadar düz bakıyordu ki Eva istemsizce utanmıştı. "Neyse canım. Haklı çocuk."

Doğanay hemen Eva'nın yanına doğru gelip bir kolunu onun omuzuna atarak kendisine doğru çekti, başının üstüne dudaklarını bastırdı. Eva'ya asla kıyamıyordu. En ufak bir şeyde yüzü düşse tekrar gülsün diye dünyaları ayaklarının altına sererdi. Birkaç kez denemişti de zaten. Bu yüzden Eva'nın evliliğe geçiş süreci aile içinde çok yankı çıkarmamıştı. Onlar birbirlerine sırnaşarak asansöre doğru ilerleyince ben ve Hazar Cihangir karşı karşıya kalmıştık.

Ondan bana doğru gelen ferah bir koku vardı. Parfümü değildi, o kokuyu tanıyordum artık daha çok ağır bir erkek şampuanı gibi kokuyordu. Duş almadan çıkmak benim içime de dert olmuştu aslında. Şimdi ikimizin de dün geceden arınmış bir halde karşı karşıya durduğunu düşündüm. Gerçi onun durumu benden bir tık daha iyiydi çünkü hâkî yeşil bir kısa kollu giymişti, tamamen kapatmamıştı kendisini.

Bakışlarım yavaşça ellerine doğru gitti. Elindeki torbalar ilgimi ilk andan beri çekmişti. Bir saati, belki biraz da damarları belirgin elleri

ama en çok torbalar. "Onlar ne?" diye sordum çenemle işaret ettiğimde bir yandan da asansöre doğru ilerliyordum.

"Bagel sandviç," dedi torbaları havaya doğru kaldırıp. "Bir de taze sıkılmış portakal suyu."

"Portakal suyu mu?" diye sordu Doğanay. "Hiç sevmeyiz."

"Ben severim," dedim omuz silkip.

"Sorun yok o zaman." Sadece bana bakarak cevap vermişti onlara. "Ben zaten senin için almadım. Zıkkım yiyebilirsin, kardeşim."

"Kim için aldın o zaman?"

"Sen hariç herkes için, Doğanay." Bıkkınlıkla ona cevap verdikten sonra gelen asansöre binmem için bir eliyle bana işaret etti. İlk ben ardımdan da o binmişti. Doğanay ve Eva yapışık ikizler oldukları için hala birbirlerine yaslanmış bir halde bizden sonra binmişler, önümüzde kalmışlardı. "Yarın yola çıkıyoruz. Sabah saatlerinde hatta."

"Öyle mi?" diye sordu Eva şaşkınlıkla. Başını Doğanay'ın omuzuna yasladığı için sadece önüne bakıyordu. "Bir sorun mu var?"

Hazar Cihangir ile yan yana olmak bile dün geceye aklımı götürüyor, yavaştan bir sıcaklık beni ele geçiriyordu. Her aklıma düştüğünde, hayret ediyordum kendime. Nasıl bu kadar kendimden geçebilmiştim? Bu kadar mı etkileniyordum ondan? Ne ara, nasıl, neden... Bir sürü soru ve tek cevap vardı. Dün bedenim onun esiri olmaktan mutlu olmuş, geçmişe dönse yine aynı konuma düşerdi.

Hemen yan yana durduğumuzda torbaları diğer ellerine aldı ve bana yakın olan elini boşta bıraktı. Serçe parmağını sarkıttığım elimin tersinde hissettim, tüyle okşar gibi bir his bırakmıştı tenimde. "Hıhım," diye mırıldandı ilgisizce. "Azazel ile ilgili birkaç pürüz var. Gitmemiz gerekiyor bizim."

"Bu aralar her şey ters gidiyor," dedi Eva. "Bari o ters gitmesin."

Hazar Cihangir serçe parmağının yanına diğer üç parmağını da ekleyip elimin tersini okşarken yavaşça avucuma doğru ilerledi. Elimin tersiyle parmaklarını indirmeye yeltendim fakat buna müsaade bile etmeden parmaklarımdan kavrayarak sıcak avucunun içine hapsetti. Göz ucuyla ona uyarı dolu bakışlar atmak istediğimde ise onun sırıttığını görmüştüm. Beni kıvrandırmaktan zevk alıyordu. Başımı iki yana salladım, nafileydi.

"Ters gitmez ya," dedi Doğanay. Biz hiç oralı değildik aslında. Sırf oyalamak için laf açtığı çok belli oluyordu. "Azazel fazlasıyla koruma altında."

Hapsettiği elimi yavaşça kalçama doğru yasladığında bir öksürük çıktı dudaklarımdan. Eva anında başını kaldırıp, "Bir şey mi oldu Belçin Darya?" diye sordu.

"Hayır," dedim anında. Telaşla elimi de ondan kurtarmaya çalışıyordum bir yandan çünkü yakalanmayı zerre istemiyordum. Ayrıca onun temasına alışmam için zamana ihtiyacım vardı. Gerçi alışmak zorunda mıydım ki? Sonuçta bir gecelik bir şeydi. *Öyle miydi?* "Sanırım cidden üşüttüm. Boğazım ağrıyor."

"Bu havada nasıl üşüttün sen?" diye sordu Doğanay göz ucuyla bize doğru döndüğünde. Hazar Cihangir bu sayede parmaklarımı bırakmış, ben ise dirseğimle onu benden öteye ittirmiştim. Bu ittirmenin sonucunda telefonunun düşeceğini hesap edememiştim. "Ne oluyor oğlum sana?"

"Düştü telefon," dedi aksi bir tavırla. Doğanay'a karşı fazlasıyla huysuzdu ve bu ikisini de zerre rahatsız etmiyordu. Aksine daha iyi anlaşıyorlardı böyle. "Düşemez mi? Yer çekimi diye bir şey var."

"Var belli," dedi. "Çekmiş yer senin telefonu."

"Kısa kes," diye homurdandı torbaları asansörün köşesine bırakıp, telefonunu almak için yere eğildiği sırada. Biz kaçıncı kattaydık da bu asansör bir türlü giriş kata gitmiyordu acaba? Dört kişi kutu gibi bir yerde sıkışıp kalmıştık. Hem bu adamlar sayesinde dört değil resmen

altı kişiydik. Hazar Cihangir bana dokununca sekiz kişilik nefes tüketir oluyordum. Her geçen saniye resmen daralıyordum. Bana bu kadar yakın olmamalıydı, ona yakın olmak beni sadece tahrik ediyordu. *Bana ne oluyordu böyle?*

Gerginlikle önüme bakmaya devam ettiğimde ayak bileğimin arkasında bir dokunuş hissettim. Gözlerimi sonuna kadar açıp o dokunuşların sahibine bakmaya korktuğumda yavaşça dokunuşları yukarı doğru çıkıyordu. Parmak uçlarını sanki kıvılcımını bana göndermek istiyormuş gibi sürtüyordu bacağıma, bedeni yükseldikçe dokunuşları da yukarı geliyordu. Nefesimi tutup, dudaklarımı içe doğru çekerek düz bir çizgi haline getirdiğimde kendimi kasmaktan tek darbeyle parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordum. Dokunduğu her yer karıncalanıyordu sanki.

Tamamen ayağa kalktığında dokunuşları yavaşça kalçamdan belime doğru gidiyordu. Oralarda daha çok oyalandı sanki bedenim öne doğru kayarken, o kulağıma doğru eğilip sıcak nefesini boynuma doğru üflemişti. Ardından dudaklarını saçlarıma sürtüp, derin bir nefes çekti içine. Tam belime gelip orayı sıkmayı hedeflediğinde asansörün kapısı açıldı ve Eva'yı omuzumla iterek ilk çıkan kişi ben oldum.

"Oha!" diye bağırdı Eva şaşkınlıkla. "Yedi aylık mısın kızım sen?"

"Çok daraldım," dedim hızlı adımlarla dışarıya doğru ilerlerken. Hazar Cihangir'in sırıttığını göz ucuyla gördüğüm için arkama asla dönmeyecektim. "Nefes alamadım içeride ya!"

"Sakin ol," diye seslendi arkamdan fakat ben ne oldum ne de durdum. Yolu bildiğim için hiç durmadan sahile doğru ilerliyordum. "Bugün bir haller var sende."

"Sende hep var o haller," diye söylendim yüksek bir sesle. Bu havada gerçekten yüzecek miydi? Aslında çok güzel yüzülürdü ama canımın çekmemesi için havaya laf atıyordum. Denize de atacaktım, kuma da atardım. Agresifleştirmişti beni bu durum, herkese çatardım. Sahile hızlı adımlarla ilerlediğimde pek kalabalık olmadığını, ileride

şezlongların bomboş durduğunu görmüştüm. "Ben direkt yüzmeye kaçar, kimse beni tutamaz!"

Eva'nın ardından Doğanay da, "Beni bekle bebeğim," diye bağırmıştı. Tamamen şezlonglara ulaşmayı hedeflediğim için onlarla ilgilenememiştim fakat oturduktan sonra onlara baktığımda ikisinin de üstlerini çıkarıp denize doğru koştuklarını görmüştüm. Hazar Cihangir onların çok daha gerisinden geliyordu. Onu izlemek de istemiyordum bu yüzden bana yaklaştığını görünce hemen kucağımdaki kitabı açtım.

"Baya yeteneklisin bakıyorum." Yanıma gelmesine adımlar kala alaycı bir tavırla konuştu. "Kitabı tersten bile okuyabiliyorsun." Önüme doğru dönüp elimdeki kitabın ters olduğunu görünce utançla yüzüme kapatmıştım. Gerçekten kendimi boğmama çok az kalmıştı. Üstelik bu gıcık herif, dalga geçmeden duramayarak beni iyice intiharın dibine sürüklüyordu. "Al bakalım."

Sözleriyle kitabı yüzümden çekip başımda dikilen ona baktığımda aldığı sandviçlerden birini bana uzattığını gördüm. Gözlerinin içindeki bakışı Doğanay'a bakarken attığını hiç görmemiştim. Daha az ürkütücü, soğuk hissettiren türden bir bakıştı. Sıcak renkteki gözlerinin hakkını veren türdendi. Bu bakışların altında ona kızgın kalmak çok daha zordu. "Neyli bu?"

Dudaklarını kıvırarak gamzelerini iyice belirgin bir hale getirdikten sonra, "Üç peynir artı dana jambon," dedi. "Sevmez misin?"

"Severim." Uzattığı sandviçi aldım. Sevmesem bile yerdim çünkü çok acıkmıştım. Dün en son onunla bir şeyler yemiştim. Bu düşünce aklıma dün geceye dair bazı sahneleri getirince bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. Dün gece tenimde gezen dudaklarına bakmayacaktım, çok tehlikeliydi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Biraz uzağımızda kalan şezlongu benim yanıma doğru yaklaştırıp, o da ayaklarını uzatarak oturmuştu. Ben ayağımı uzatırken rahat edememiştim nedense. Bu yüzden dizlerimi kendime doğru çektim. Ambalajından sıyırıp sandviçimden büyük bir ısırık aldığım sırada ise onun bana kapağını açtığı portakal suyunu uzattığını gördüm.

Benimle neden bu kadar ilgileniyordu? Acaba dün gece yüzünden bana karşı sorumluluk mu duyuyordu, mecbur mu hissediyordu? Garip geliyordu bu durum.

Lokmamı yanağımda toplayıp bir yanağımın şişmesine neden olduktan sonra bir elimin tersiyle ağzımı kapatıp, "Teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle. "Seni de uğraştırdım."

Torbayı yan tarafına koyup kendisi için de bir portakal suyu açtı. Bir bacağını diğerinin üstüne atıp, Eva ve Doğanay'a baktı sadece. "Alt tarafı kapak açtım."

"Sandviç de aldın."

"Senin de dediğin gibi aldım, yapmadım," dedi umursamaz bir tavırla. "Abartılacak bir şey yok."

Önüme doğru dönüp ağzımdaki lokmayı tam çiğnemeden yutmaya çalıştım. Soluk boruma takılmıştı sanki taş gibi oturmuştu göğsüme. Mecburen portakal suyumdan büyük bir yudum almak zorunda kalmıştım. "Sen neden yüzmüyorsun?"

"Bilmem," dedi. "İyi böyle."

"Yılın son yüzme zamanları..."

Bana doğru döndüğünü hissetmiş gibi ona doğru döndüm. Şimdi gözlerimiz buluşmuştu. "Sen de yüzmüyorsun."

"Ama benim bir sebebim var..."

"O zaman benim de bir sebebim var," diyerek tekrar önüne döndü fakat ben önüme dönmeden önce onun göz ucuyla bakmaya çalıştığını yakalamıştım. "Hem unuttun mu? Eşitiz. O sebepler biraz benim yüzümdense, ben de yüzmemeliyim o zaman."

Böyle bir sebebi olduğunu aklımın ucundan bile geçiremediğim için lokmamın boğazıma dizildiğini hissetmiştim aniden. Öksürüp bunu belli etmemek için hemen portakal suyumdan birkaç yudum aldım fakat

benim boğazıma oturanlar onun sözleriydi, lokmalarım değil. Bu yüzden portakal suyuyla geçip gideceğini düşünmek saçmalıktı. Gerçekten bu kadar ince düşünmüş müydü ya da dün bana sıraladığı sözler cidden içinden gelenler miydi? Ben tamamen arzunun esiri olduğunu düşünmüş, bir anlam yüklememiştim. Dün kasıklarımda atan hisler, şimdi kalbime sıçrıyordu.

"Sen ciddi misin?" Gözlerimi kısarak ona doğru döndüm. Bir yere kadar içime atabilirdim hislerimi. "Yoksa benimle alay mı ediyorsun?"

Şişesini yanına bırakıp benim gibi o da yan dönmüştü. "Hangi konuda?"

"Eşitlik söz konusu olan her konuda."

"Oradan espriler yağdıran bir adama mı benziyorum?" Ciddiyetle baktı bana, sorumun cevabını bakışıyla vermek istiyordu sanki. "Hepsinde son derece ciddiydim. Halâ da ciddiyim." Yüzünden muzip bir bakış geçti, tüm ciddiyetini silip geçti. "Bedenimizdeki izlere kadar eşitiz belki de çünkü sırtımdaki izleri ben de kimseye açıklayamam."

Yerin acilen yarılması benim de içine girmem lazımdı. Tam şu an en çok buna ihtiyacım vardı çünkü dün bilinçsizce sırtına tutunurken... Bugün iz kalacağını düşünmemiştim. Ben neler yaşıyordum böyle? Her beş dakikada bir son günlerimin gerçekliğini sorgular olmuştum. "Adi herif!"

"Yalan söylememi mi isterdin?" diye sordu alaycı bir tavırla sırıtmayı sürdürdüğünde. "Eşit olmak konusunda neden bu kadar katısın?"

Dudaklarımı bükerken sinirle baktım ona. "Senin kasıkların ağrımıyordur. Boşa maval okuma!"

Yüzü anında ciddileşti, "Ağrın mı var?" diye sordu endişeyle. Gözlerini yoklayan hissin endişe olduğunu bu kadar kolay anlamam karşısında afallamadan duramamıştım. O hislerini saklamayı tercih eden bir adam değildi, ben ise hislerimi saklamak zorunda hissedip herkesi aynı sanan bir kadındım. "Ağrı kesici bulabilirim..."

"O kadarına gerek yok," dedim utanç içinde önüme dönerken. Sorumluluk alması güzel bir şeydi aslında bu kadar ters olmamalıydım bu konuda ama sınırımı bilmek zorundaymış gibi hissediyordum kendimi. "İyiyim ben."

"Peki biz?" diye sordu adlandıramadığım bir şekilde. "İyi miyiz?"

Bu soru istemsizce durgun hissetmeme neden oldu. Sandviçimden bir ısırık alırken geveledim ağzımın içinde. "Neden kötü olalım ki?"

"Benden kaçan sensin." Sesi sitem eder gibi çıkmıyordu. Kendine güveni vardı ama nedendi anlayamamıştım. "Daha doğrusu deniyorsun."

"Senden kaçmıyorum," dedim tek nefeste. "Kaçmak gibi bir hedefim yok bu yüzden denemiyorum da. Senden kaçamayacak kadar yakınına girdiğimin farkındayım."

Bana baktı, her zamankinden daha uzun ama boş bakışlar vardı yüzünde. Anlamaya çalışıyor gibiydi aksine anlamaktan kaçar gibi baktı. Ben de ona baktım, her zamankinden daha uzun baktım çünkü anlamasını umar gibi bakıyordum. Normalde anlamasın diye uğraşan da ben olurdum. Rüzgâr tersine döndüğünde yüzüne vuran ilk darbe empati duygusu olurdu. Birbirimize bir umutla baktık ama sanırım boşa bakıyorduk aniden ikimiz de bakışlarımızı önümüze doğru çevirerek bu anın içinden sıyrıldık.

Onun nereye baktığıyla ilgilenmedim. Ben sadece önümde döndüm ve Eva'yı izlerken buldum kendimi. En azından o benim yerime de bol bol yüzüyordu. Sandviçimden bir ısırık daha alırken yüzme isteğim kabardı adeta. Yemek yiyerek bu isteğimi engellemeye çalıştım sanırım çünkü bir ısırık daha aldım. Eva Doğanay'ın omuzunu çıktı, orada iyice debelendi. Doğanay da gülerek onu suyun içine fırlatmıştı. Bizimki söylene söylene çıktıktan sonra ise arkasına bile bakmadan denizin içinde ondan kaçmaya çalıştı. İkisinin kahkahaları buraya kadar geliyordu. Tebessüm ettim ama hemen soldu bu durum.

Hep böyle oluyordu. Acaba ben kıskanç biri miydim? Ne zaman mutlu birileri görsem ilk tebessüm ediyor, huzurla doluyordum ama çok sürmüyordu bu. Saniyeler sonra neden ben değilim diye düşünüyordum. Başkasının mutluluğunda gözüm yoktu ama neden ben de mutlu olamıyordum, onlar gibi bir şeyler yaşamıyordum diye düşünmeye engel olamıyordum.

"Yine aynı bakıyorsun." Dikkatimi onun sesi dağıtmıştı. Neden bahsettiğini anlamayarak ona doğru döndüğümde, onun da önüne baktığını görmüştüm. Bundan öncesinde beni izlediğinden emindim. "İmrenerek."

"Ee yani?" dedim burun kıvırıp, göz devirdiğim sırada. İmrenerek baktığımı biliyordum ama dile gelince kötü hissetmiştim bu yüzden soğuk durmaya zorladım kendimi. "Sen hiç imrenerek bakmıyor musun?"

"Bakıyorum," dedi. "Ama senin gibi değil."

"Ben nasıl bakıyorum ki?"

"Hiçbir zaman ait olmayacağın bir şeye imrenerek bakıyormuşsun gibi." Hırsla kurmuştu cümlesini. Bana sitem mi ediyordu? Bu konuda bana sitem etmesi tuhaftı çünkü ben kendime zarardım resmen, onu bağlayan bir şey yoktu. "Her şeye böyle bakmak zorunda mısın?"

"Ne alakası var?" diye çıkıştım sinirine anlam veremediğim için. "Neden böyle konuşuyorsun anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum," dedi tepkisine devam ederek. "Sadece sinir bozucu buluyorum."

"Beni mi?" diye sordum alınganlıkla.

"Hayır," dedi anında. "Bakışlarını."

"Seni rahatsız mı ediyorum yani?"

"Hayır Belçin Darya." Sesi beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. "Beni rahatsız eden sen değilsin."

"Bakışlarım mı?" diye sordum, neden sorduğumu bilmiyordum. Kendime yavaştan sinir olmaya başlamıştım. Onun ne düşündüğünü neden umursuyordum ki? "Bakışlarımdan mı rahatsız oluyorsun? Sana bakmıyorum gerçi ama... Bilmiyorum neden bahsediyorsun?"

"Ben de anlamıyorum," diye geveledi ağzının içinde.

"Beni mi?"

Gözlerini yumup, "Kendimi," dediğinde bu tavrı karşısında onunla daha fazla konuşmak istemediğimi fark etmiştim. Aniden neden birbirimize karşı parladığımı bilmiyordum ama kötü hissettirmişti bu durum.

"İyi o zaman kendinle hallet çünkü bu tavrını çekmek zorunda değilim." Kalkıp gitmek için yeltendiğimde olduğumuz ortamı umursamadan bileğimden kavramasıyla duraksadım. Hızla arkama doğru dönüp Eva'yı kontrol ettiğimde buraya bakmadığı için rahat bir nefes vermiş, hızla bileğimi ondan kurtarmıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu alttan bana attığı bakışlarla.

"Sana ne?" diye çıkışmaktan geri tutamadım sinirimi. "Rahatsız olan sen değil misin? Gidiyorum ben de."

"Senden rahatsız olmadığımı söyledim."

"Rahatsız olduğun bakışlar bana ait olduğuna göre rahatsız olduğun kişi de eninde sonunda benim."

Gözlerinden bir pişmanlık geçti, havada kalan elini yumruk haline getirip sıkarak yanına doğru indirdiğinde ona daha fazla bakmak gelmedi içimden bu yüzden hızlı adımlarla uzaklaştım yanından. Otele gidene kadar arkama bile dönmemeyi hedefledim. Eva sorarsa hasta olduğumu söylerdim ama o gelmeden önce yatağın içine girip yorganı üstüme çekecektim. Uykuya dalamasam bile numara yapardım fakat

ona bir açıklama yapmak istemiyordum. Onun zaten anladığından, ağzımı arayacağından emindim ama İstanbul'a dönmek istiyordum bir an önce.

Belirsizliklerden hoşlanmıyordum ben çünkü liseden başlayıp üniversiteye kadar uzanan bir belirsizliğin içinde kalmıştım. Hayatımın hatasını karşılıksız bir sevgiye karşı içimde umut taşıyıp, bir gün olabilir miyiz belirsizliğiyle günlerimi harcayarak yaptığımı hissediyordum çoğu zaman. Aile ilişkilerim güzeldi, başarılıydım, güzelleştiğimi zamanla hissediyordum ama sırf birini sevip karşılık alamadım diye duygusal anlamda karşı cinse yaklaşmakta zorlanıyordum. Dün gece bu zamana kadar hissettiklerimden çok daha farklıydı. İçimden bir şeyler yaşamak gelmiş, ezbere bildiğim kişiliğimi köşeye bırakmıştım sadece.

İlk kez birine karşı zorlanmamıştım fakat karşımdaki kişi zor çıkmıştı. Benim cesaretimi kırdığım duvarların enkazını üstüme bırakır gibi hissettirince en kolay yol olan kaçmayı tercih etmiştim.

Neye sinirlendiğini bilmiyordum. Tek bildiğim Hazar Cihangir Soykan, anlaşılması zor biriydi. Kısa bir an onun kolay olduğunu düşünmüştüm sanırım bu dünden önceye ait bir varsayımdı. Acaba beni elde mi görmüştü? Korkunç bir düşünceydi bu aslında. Yetişkin insanlar bir şeyler yaşayabilirdi ben ona nasıl yakıştırmalar yapmıyorsam o da bana yapmamalıydı. Yapar mıydı? O kadar adi değildi. Sadece hisleri konusunda cimriydi, dile gelmeyi istemiyordu sanki. O an sorunun ne olduğunu bu yüzden söylememiş, benim sinirimi arttırmıştı.

Ayaklarımı yere şiddetle vura vura otelin lobisine geldiğimde direkt asansöre yönelmeyi hedefledim. Etrafıma bakmıyordum, sadece ayaklarımdaydı bakışlarım çünkü insanlara bakışımın başıma bela açmasından korkuyordum şu an. Sinirle bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum bir türlü. Asansöre gitmeme birkaç adım kala aniden bir el hissettim sırtımda, yerimde adeta sıçrayarak hiddetle arkama doğru döndüğümde saniyeler içinde bir diğer el bacaklarımda, ben ise birinin kucağındaydım.

Ağzımdan fazlasıyla tiz bir çığlık yükseldiğinde, "Benim," dedi. "Hazar Cihangir."

"İyi o zaman," diyerek öfkeyle soludum. "Daha çok bağırayım çünkü sen şu an ne bok yiyorsun?"

"Bir gecede ayarlarını bozmuşum," dedi alaycı bir ifadeyle. Şu an ne yaşanıyordu tam olarak? Kucağında götürüyordu beni resmen. Nereye götürüyordu beni? Manyak mıydı bu adam farkındalığı geldiğinde kendimi onun kucağından atmaya çalıştım. "Ağzın da sinirlerin de bozulmuş uslu dur."

"Sana ne!" diye bağırdığımda yüzünü buruşturdu. Ona asla dokunmuyordum, tek hedefim kucağından atlamaktı fakat o hem belimi hem de diz kapağımın arkasından bacaklarımı öyle sıkı tutuyordu ki kucağına zincirlenmiş gibi hissetmiştim kendimi. Dokunmayacaktım, ellerimin içinde buzlar vardı onun teninin yangınında eriyorlardı. *Tıpkı iradem gibi.* "Sen manyak mısın? Bana böyle rahatça dokunma, alıp götürme hakkını nereden buluyorsun? İlkinde delidir dedim geçtim ama şimdi demem. İndir beni avazım çıktığı kadar bağırırım."

Beni umursamadan lobi katından alt kata doğru inen bir merdivene ilerlediği sırada, "Bağır," dedi. "Benimle olanı feriştahı gelse elimden alamaz."

Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Bunlar nasıl zorba söylemler ya?" diye sinirle cırladım adeta. "Resmen beni tavlamak için rol yapıyormuşsun sen..."

"Seni tavlamak derken?" Gözlerini kısarak bana baktığında, yerin dibine girdiğimi hissettim. Bu hisle başa çıkamayınca bir kez daha kendimi bir kez daha kucağından atmaya çalışmıştım. Elbette buna izin vermedi, şaşırmıyordum. "Seni tavladım mı?"

"Ben öyle söylemedim."

"Seni tavlamak için rol yaptığımdan dolayı kızgın olduğunu söyledin." Omuz silkip kollarını yukarı doğru oynatarak omuzumun onun göğsüne çarpmasına neden oldu. "Aynı şey."

"Değil," dedim sert bir vurguyla. "Şimdi indir beni. Nereye götürüyorsun?"

Alt kata indiğinde karanlık bir koridor karşılamıştı bizi. O koridorun sonunda ise spor salonu gibi bir yer çıktı karşımıza. Camlarla araya set örülmüş, her branş için farklı bir alan konulmuştu. Beni neden buraya getirdiğini zerre bilmediğim için çatık kaşlarla ona doğru dönüp göğsüne bir tane geçirdim elimin tersiyle. "Amacın ne senin?"

"Seni kaçırmak," dedi düz bir sesle.

"Yok ya," dedim sinirden tizleşen sesimle. "Hangi yüzyıldayız paşam? Beni kaçıracakmış... Artist."

Geldiğimiz katın en uç köşesine vardığımızda orada üstündeki kıyafetten anladığım kadarıyla bir lobi çalışanı olduğunu gördüm. Bizim yaşlarımızda, neredeyse benim boylarımdaki bu kişi bizi görür görmez önünde durduğu kapıyı açtı. Koridorda camla ayrılmamış tek yer burasıydı ve içeride ne olduğuna dair zerre fikrim yoktu. Yanına vardığımızda, "Yedek anahtarı aldım sen kilitle çık," demişti. Çalışan sadece başıyla onaylamış biz içeri bir adım attıktan sonra gelen kilit ve adım sesleriyle gittiğini belli etmişti. Şu an onunla ilgilenemezdim bu yüzden önüme doğru dönüp nereye geldiğimize baktığımda, otelin kapalı havuzunda olmayı beklemiyordum.

Bodrum katta olduğumuz için kapalı havuzun olduğu yer biraz karanlık kalıyordu fakat alttaki ışıklandırmalarla mistik bir hava oluşmuştu bu ortama. Pek büyük değildi, etrafı siyah ve kiremit rengi mermerlerle dekore edilirken, yapay palmiyelerle de dekorasyonuna renk katılmıştı. En ilgi çeken kısmı ise suyun temizliğiydi. Cam gibi berrak bir suyu vardı. Vardı da ben neden buradaydım... *Daha doğrusu biz.*

"Neden buradayız?" diye sordum kucağından inmeye yeltendiğim sırada. Ona zerre dokunmuyordum ama ona rağmen ellerini üstümde hissetmek beni mahvediyordu. Havuza doğru birkaç adım atıp en uç köşesine geldiğinde kalbim heyecanla kasılmaya başlamıştı. Ne kucağından inmeme izin veriyor ne de bana bir cevap veriyordu.

"Yüzmek istediğini söylemedin mi?" diye sordu, gözleri gözlerimi bulmuştu cümlesini bitirdiğimde. Bal rengi gözlerinin derinliklerinde bir delilik yattığını görmüştüm. İlk kez bir sonraki hareketini tahmin edebiliyordum, bu da beni korkutuyordu çünkü böyle ani hareketlerden nefret ederdim fakat tepkime kalmadan Hazar Cihangir, kucağında beni sımsıkı tutarken bana hiçbir direktif vermemiş ve havuza atlamıştı.

Suyun altında onun kollarından kurtulduğum için sevinsem bile her zerremin uğuldamaya başladığını hissediyordum, bu duygu da her şeyi yok ediyordu. Gözlerimi açmak istedim acısına rağmen, nefesimi tutmak konusunda iyi olduğum için bu pek beni zorlamamıştı. Hazar Cihangir benim gibi nefesini tutmuş bir halde bana bakıyordu. Onu gördüğümde içime dolan öfkeyle ağzımı araladım anında su yuttuğumu hissedince hızla kapatıp gövdemi suyun üzerine çıkarmak için kollarımı iki yana açarak adeta çırpındım.

Gövdem suyun üzerine saniyeler içinde çıktığında derin derin nefesler almıştım hemen. Elimle yüzümdeki suyu biraz olsun sildikten sonra gözlerimi açma cesareti bulmuştum. "İyi misin?" diye sorduğunu duydum. Şu an ona o kadar sinirliydim ki gücüm yetse boğabilirdim.

"Harikayım," diye söylendim sinirle gözlerimi açtığımda. Bir elimi ona doğru sallayarak su damlalarının başımızdan aşağı düşmesine neden olmuştum. "Senin gibi bir manyakla insan nasıl iyi olabilir ki? Ne istiyorsun sen benden ya?"

Islak kirpiklerinin altından boş bakışlarla bana bakmaya devam etmişti. Üzerindeki tişört ıslandığı için iyice bedenine yapışmış, tüm kas hatlarını belli eder olmuştu. Telaşla kendi üzerime doğru bakışlarımı indirdiğimde beyaz kazağımın ıslandığı için altımdaki iç çamaşırın rengini belli ettiği o kaçınılmaz sonuçla da yüzleşmiştim. Konuyu dağıtmam, içimdeki dökmem lazımdı.

"Amacın ne senin?" diye sordum tüm ilgiyi yüzüme çekebilmek adına. "Açık hava sineması, şimdi temiz bir havuz, motor, kokoreç... Kısacası yapmayı istediğim ama yapmak adına bir adım bile atmadığım her şey... Bunları neden önüme yığıyorsun, neden bu kadar uğraşıyorsun?" Derin

bir nefes aldı, cevap verecek gibi değildi. "Anneannem mi bir şey dedi? Bilmiyorum Eva, annemler falan mı sana bunları yapmanı söyledi?"

O düz bakışları şimdi dünyanın en saçma şeyini söylüyormuşum gibi buruşmuştu. "Sana söyledim," dedi sinirle. "Ben birileri söylediği için değil, istediğim için yapıyorum her şeyi."

"Neden istiyorsun o zaman?" Sinirle suyun içinde hareket ettiğim sırada bir an batacakmış gibi geriye doğru sendeledim. Hazar Cihangir, atik bir hareketle bir elini belime doğru atarak beni kendisine çekti, elini yavaşan sırtıma doğru kaydırıp kolunu bana sarmış oldu. Şimdi göğüslerimiz birbirine yaslanmış, tenlerimizin tanıdık sıcaklığıyla göz gözeydik. "Eğer dün geceden dolayı mecbur hissediyorsan..."

"Neden bir sebebi olmalı?" diyerek böldü sözlerimi. Ağzından çıkan her nefes dudaklarımı okşamış, gözleri de orada takılı kalmıştı. "Neden altında bir art niyet aramak zorundasın?"

"Eğer hayır işlerine gönüllü değilsen, neden bana bu kadar iyilik yapasın?"

"İyilik yapmıyorum." Kolunu iyice sıkılaştırarak resmen tek beden haline getirdi bizi. Bu yakınlık karşısında istemsizce bir elim onun omuzuna gitmişti. "İlgi duyuyorum... Böyle olmaz mı bu işler?"

"İş mi?" diye sordum çatık kaşlarla. "Hangi işler?"

"Takılma işleri." Dudaklarını hafif bir dokunuşla dudaklarıma sürttü. "Görüşme işleri. Senin için böyle değil mi? İlla elde etmek mi gerek?"

Kendimi iyice kasarak biraz daha yükseldiğimde göğüslerim onun sert bedenine sürtmüş, iç çamaşırımın içinden bile sızlamıştı. "Belki de..."

"İyi o zaman yarış benimle." Dudaklarını çeneme doğru sürttü bu sefer. Yavaşça boynuma doğru iniyordu. "Kazanırsam bana beşinci bir randevunun sözünü ver."

"Peki ben kazanırsam?"

Bakışlarını sözlerimle boynumdan kaldırmıştı. Yavaşça dilimi kuruyormuş gibi hissettiren dudaklarımda gezdirdiğimde bakışları tamamen oraya takılı kaldı. Çenesini sıkıp burnundan sert bir soluk verdiğinde, "Sen ne istersen."

"İstanbul'a gittiğimizde her şeyi yaşanmamış saymayı istersem?" diyerek nabız yokladığımda sırtımdaki eli kalçama doğru gitti, parmaklarını sert bir hareketle oraya saplayıp avuçlayarak sertliğini kasıklarıma doğru bastırmış, ağzımdan bir inleme kopmasına neden olmuştu.

"Yok saymak istediğin bu his mi?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından. "Kalbini yerinden çıkaracak kadar attıran, anında kızarmana sebep olacak kadar seni etkileyen bu hissi yok sayabileceğini mi sanıyorsun?"

Kollarımı onun omuzuna doğru atıp ellerimi ensesinde birleştirdim. "Yok saymak konusunda iyiyimdir."

"Bana meydan okuyorsun." Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırmasını beklemiyordum, bu tepki karşısında afallasam da bozuntuya vermeden öfkeyle ona baktım. "Ben de kazanmak konusunda iyiyimdir."

"Çünkü henüz benimle yarışmadın."

"Belki de yarışmışımdır," diyerek ağzının içinde geveledi cümlelerini. Belimdeki elini çektiğinde, ben de omuzlarını bırakmıştım. İkimiz de geriye doğru çekmiştik birbirimizi. "Hadi bakalım. Yarışalım."

"Kazanacağım," dedim ona meydan okuyan bakışlarımı atarken. "Göreceksin."

Sözlerime karşılık sadece güldü. Bu hisleri yok saymayacağımı biliyordum hatta yok sayarsa ona sinir olacağımı da biliyordum ama denemek istiyordum. Bir de sanırım birinin gözünde onu vazgeçilmez hissettirmemek gibi bir kaygıya düştüğüm için bunu yapıyordum. Saçmaydı belki ama hislerin zayıflığından insanlar bizi kolaylıkla

vurabilirdi. Bazı kurşun izlerinin bir histen oluştuğunu bilmek, tedavi edilmesi zor bir hastalıkmış gibi geliyordu bana.

Onu takip ederek yüze yüze havuzun diğer tarafına geldiğimizde sudan çıkan ilk o oldu. Ben tam köşelere tutunarak çıkmayı hedeflediğimde bana elini uzattığını gördüm ama tutmadım. Onun gözlerinin içine bakarken kendim çıkmış ondan birkaç adım uzak bir köşeye doğru ilerlemiştim. Bu dediğime de gamzesini gösterecek şekilde dudaklarını kıvırmıştı sadece. Sinir oluyordu sanırım ama biraz da tehlikeli bir bakış vardı gözlerinde. O tehlike ona değil, bana aitti.

İlk tişörtünden kurtuldu, onu taklit ederek ben de kazağımdan kurtuldum. Ardından pantolonu gidince, ben de çıkardım. Daha rahat yüzmek için yapıyordum bunu. Zaten dün karşısında tamamen çıplak olan bendim, utanacak değildim. Deli gibi utanıyordum aslında ama buna takılmamaya zorluyordum kendimi. Tamamen iç çamaşırımızla kaldığımızda ikimiz de yerimizi almıştık, savaş hazır iki cepheydik. Tenlerin savaşını biliyorduk ama bu bizim için farklı bir deneyimdi.

"Kazanacağım," dedim göz ucuyla baktığımda. "O yüzden sana şans diliyorum, beni yok saymakta."

"Sana söyledim kazanmakta iyiyimdir," dedi üstten bir tavırla. "Bir yenilirsem, iki yenerim."

"İyi bana ilk kez yenileceksin, iki yenmek gibi bir şansın olmayacak çünkü hikayemizi burada bitireceğim."

"Yanılacaksın," dedi. "Sonra da yanacaksın, benimle."

"Benimle yanacaksın," dedim. "Sonra da yanılacaksın, yenilginle."

"İyi bakalım...Bir..."

"İki," diyerek devam ettim. "Üç," ise aynı anda dudaklarımızdan döküldü ve ikimiz de balıklama bir şekilde kendimizi suya attık. Soğuk su ilk yüzüme çarptığında bir duraksadım fakat daha sonra hırsın öfkesi o soğukluğu bile kaynar hale getirdiğinde bacaklarımla ve kollarımı senkronizasyon olmuş gibi ilerledim. Onun ne yaptığını

bilmiyordum çünkü bakmaya çalışırsam hareketlerim sekteye uğrar, yenilme riskim artardı. Zaten suyun içindeki hareketlilik onu görmemi engelliyordu. Hiçbir şeyi seçemediğim için gözlerimi kapattım.

Sona yaklaştıkça gözlerime su kaçtığı için canımın acıdığını hissediyor, daha sık yumuyordum. Kafamın içinde son kez mesafe hesapladıktan sonra gözlerimi kapattım ve hesaplarıma güvenerek biraz daha ilerledikten sonra bir elimi öne doğru atıp havuzun köşelerine yaslamayı hedefledim. Avucumun bir yere yaslandığı doğruydu ama bunun havuzun köşesi olduğunda dair şüphelerim vardı. Gerginle gövdemi yukarı doğru kaldırıp, bulduğum ilk yere yaslandığımda birkaç saniyeler diğer elimle gözlerimi ovaladım, yüzümü sildim.

Gözlerimi açtığımda ise yaslandığım yerin Hazar Cihangir Soykan'ın bacakları olduğunu fark etmiştim.

Kendisi, iki elini biraz arkasına doğru yaslayarak gövdesine geriye doğru yaslamış, bacaklarını iki yana açarak suyun içine bırakmıştı. Bedenim tam onun bacaklarının arasında göğüslerim ise oturduğu için kucaklarındaydı. Bir elimi yasladığım yer ise kalçası ve kasıkları arasında bir noktaya geliyordu. Yenilgiyle bozguna uğrayan bakışlarımı gördüğünde, avını görmüş bir avcıdan farksız bir sırıtışla bana baktı.

"Sana söylemiştim bir yenilirsem iki yenerim," dedi üstten bir tavırla. "Bu, benim sana karşı ilk zaferim. İki için de gerekirse tekrar karşına gelirim ama şu an sadece seni istiyorum."

♟

Ses verin Azazel sakinleri bölümü beğendik mi?????

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Oy veren, yorum yapan ellerinize, okuyan gözlerinize sağlık.

Görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın!

7. BAHANELERE SIĞINMADAN

Herkese merhaba Azazel sakinleri!

Görüşmeye nasılsınız bakalım?? Umarım iyisinizdir ve bu bölüm daha da iyi hissetmenizi sağlar.

Satır aralarında benimle yorumlarınızı paylaşmayı unutmazsanız çook mutlu olurum.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

<u>Bölüm 7:</u> *BAHANELERE SIĞINMADAN*

"Eğer sana gelen bir kapalı kutu hediye paketiyle kaplanmamış, bir kurdeleyle bağlanmamış ya da renkli yıldız çıkartmalarıyla süslenmemişse açmakla uğraşma. Hisler hediye edilmez, dile getirilir. Zaten bunlar harici bahsedilen kapalı kutu sadece ince bir benzetmeden ibarettir."

Gerçeklerden kaçmak isteyen insanlar, gözlerden de kaçmalıydı.

Gözlerden kaçmak isteyenler, hislerden de uzaklaşmalıydı.

Bu benim normalde hep başvurduğum, her zaman kendime hatırlatıp durduğum gerçeklerden en büyüğüydü fakat bugün tam tersini yaparken bulmuştum kendimi. Bana beni istediğini söyleyen kişinin gözlerine bakmıştım, kendimi o gözlerde görmek ve inanmak istemiştim. Daha önce inancımın kırıldığı çok an olduğunu bile bile onun beni paramparça edebilecek olma ihtimalini göze alarak gözlerine baktım sadece.

Ve benden geriye tek bir kırık parça bile kalmayacak kadar bütün bir halde, onun gözlerinde kendimi gördüm. Gözlerini kaçırmıyordu, yüzünde alaycı bir bakış yoktu. Aksine üstten bakan kararlı duruşu, bir saniye bile kırpmadığı gözleriyle ağzını açmadan beni istediğini bağırıyordu.

Hazar Cihangir Soykan, yanlış bir tercih değildi. Bunu ona kendimi bıraktığım için söylemiyordum. Başlarda yorucu, manipüle etmeye oldukça müsait biri olduğunu düşünmüştüm. Ön yargı işte birileri az konuşuyorsa tekin değildir, karanlıktaysa korkunçtur ve bizden farklı bir konumdaysa burnu havadadır... Bu liste uzayıp gidebilirdi. Kendimi süper iyi olarak göremezdim çünkü onu kendi içimde ben de fazlasıyla yargılamıştım. Belki dış dünyaya cidden düşündüğüm gibi biriydi.

Ama bana değildi işte. Bu gerçek beni tüm negatif düşüncelerden uzaklaştırıp, ona sürüklüyordu bir şekilde. Onunla olmak eğlenceli geliyordu şimdiden henüz bu kadar yeniyken, çok az vakit geçirmişken. Onunla geçen her dakikamda düşünmeden hareket ediyordum sanki karşımda ne dersem diyeyim beni yargılamayacağını düşündüğüm biri olmuştu. Bu his her insanın ihtiyacı olan bir şeydi aslında bu yüzden beni etkilemişti.

Ona değdiği an tenim onun teninin sıcaklığından harlanıp alev alacakmış gibi hissettiriyordu. Suyun içindeydim buna rağmen hissettiğim sıcaklık suya meydan okuyan bir ateşten ibaretmiş gibi hissettirmekten daha fazlası olmamıştı. Gözlerinin içine baka baka yavaşça uzaklaşmıştım ondan. Kollarımı iki yana açıp geriye doğru yüzmeye başladığımda dudaklarında keyifli bir kıvrılma oldu, saniyeler

içinde oturduğu yerden aşağı doğru kendisini bırakıp suyun içine girmişti.

Ben geriye doğru yüzdükçe o da benim üstüme doğru geliyordu. "Kaçıyor musun?" diye sordu dudaklarının kıvrılması iyice yayıldığında. "Gerçeklerden..."

"Kaçıyorum ama gerçeklerden değil," dedim ona kafa tutar bir ifadeyle. "Senden."

"Benden?" Tek kaşı havaya kalkarken yüzündeki keyifli ifade daha bir okunabilir oluyordu. "Neden?"

"Kaçan kovalanır derler." Kollarımın ağrıdığını hissetmemle bir anlık duraksadım. O bu anı fırsat bilerek daha hızlı bir şekilde üzerime doğru geldiğinde havuzun ortasında karşılıklı duruyorduk şimdi. Göğsüm onun sert göğsüne sürtündüğünde derin bir nefes aldım, ciğerlerimin yandığını hissedecek kadar muhtaçtım. "Bir şeyi gerçekten istiyorsan onu kovalamaktan geri durmazsın diye düşünmüştüm."

"Doğru düşünmüşsün." Suyun altından bir kolu yavaşça kalçama doğru gittiğinde ilk kez üşüdüğümü hissettim. Parmak uçları tenimde gezinip tam belime yakın bir bölgeye vardığında ise onun tek hamlesiyle iyice bedenimi ona yaslamış, ısınmaya başlamıştım. "Ama sen de beni istiyorsun bu yüzden seni yakalamama izin verdin." Yakalanmanın verdiği utançla bakışlarımı kaçırdığımda boşta kalan elini çeneme götürdü, işaret ve baş parmağıyla kavradığı çeneme uyguladığı baskıyla ona bakmam için zorladı.

"Beni tanımıyorsun," dedim kendime engel olamayarak. "Tanımadığın birini mi istiyorsun?"

"Seni tanımadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu dikkatle yüzüme baktığında. Eğer belimden tutmasa, suyun dibine batabilirdim sanki. Tüm gücüm çekilmişti.

"Sonuçta beni tanımak için herhangi bir adımda bulunmadın," dediğimde kendimi kısa bir an nankör gibi hissetmiştim. "Yani bana, beni tanımaya yönelik sorular sormadın demek istiyorum."

"Birini tanımak için illa ona sorular mı sormak gerek?" diye sordu, düşüncemi küçümser gibi. "Başka bir yolu yok mu?"

"Bazı temel bilgileri anca böyle öğrenebilirsin."

"Yirmi altı yaşındasın, Belçin Darya," diyerek başladı sözlerine. Gözlerinde beni yanıltacak olmanın zaferi vardı sanki. "Yaşını; Doğanay'ın bana, Eva'dan bir yaş büyük demesinden sonra Eva'nın yaşını öğrenince, öğrenmiş oldum. Evin en büyük çocuğusun, tek kızısın. Gelip gördüğümde öğrendiğimi zaten biliyorsundur. Çevirmenlik yapıyorsun bu demek oluyor ki İngilizce ile alakalı bir bölümden mezun oldun."

Kalbim heyecandan hızla atmaya başlarken, kulaklarım uğuldadı adeta. Derin bir nefes alıp zorlukla konuşabildim. "İlk ikisi tamam ama sonuncuyu nereden biliyorsun?"

"Geçenlerde sitenin kütüphanesine gittiğimde incelediğim bir kitabın künyesinde, çevirmen adında senin adın yazıyordu," dedi rahat bir tavırla belimi okşarken. "Oradan anladım diyelim."

"Kitabın künye kısmını mı okuyorsun?" Şaşırmadan edemedim. Sonuçta sinemanın sonundaki kapanış ve kitapların künye kısmı pek değer görmezdi. Yazar tarafından okuyucuya sesleniş yapılan ön yazı bile okunmazdı ki künye okunsun. "Birinin okuduğuna ihtimal vermedim hiçbir zaman."

"Kitaplar sonuçta içinde okunması için bulunan satırlarla dolu." Bedenlerimiz birleşik bir halde suyun içinde hareket etti, soğumamamız içindi sanırım bu hareketi. "O kitap için bilmem kaç ağaç koparıldı. Onların hatırına son noktasına kadar her şeyi okurum."

"Ön yazıyı da okur musun?" dediğimde başını salladı. "O zaman sen aynı zamanda biriyle bağ kurmadan önce onu anlamayı tercih eden bir insansın."

Dudakları bu sefer keyifle kıvrılınca, gamzesi bir kez daha belirgin bir hale gelmişti. Bu yüz ifadesini seviyordum. "Öyle mi dersin?"

Yavaşça başımı sallayarak onu onayladım, "Öyle," dedim. "Sanırım tanımak için sormaya gerek yok. Ben de seni tanımışım."

"Sanırım öyle olmuş." Kollarımı sudan çıkarıp onun omuzlarına doğru çıkardığımda avucumu omuzlarından ensesine doğru kaydırdım ve ellerimi ensesinde birleştirerek boynuna doladım. Bu hareketimle tek eliyle belimdeki tutuşunu daha da sağlamlaştırıp diğer elini de kalçama uyarır verir gibi hafifçe çarptı. Bacaklarımı bu uyarıyla istemsizce beline sardığımda sertliğini hissetmem kaçınılmaz olmuştu zaten. "Ama yetersiz gibi."

"Yirmi dokuz yaşındasın," diyerek bu sefer ona kafa tutan ben oldum. "Doğanay ile aynı yaştasınız, oradan biliyorum. Diş hekimisin ama bunu aileni mutlu etmek için okumuşsun. Asıl ilgi duyduğun yer Azazel. Oraya iş demek biraz hafif kalabilir çünkü orası senin için bir yuva. Ayrıca... Yemek yemeyi çok seviyorsun. Özellikle baharatlı yemekleri."

"Yemek yemeyi çok seviyorum demek." Kalçamı sıktı hafifçe, bana kafa tutan oydu şimdi. "Bir de baharatlı yemekleri... Çabuk çözmüşsün sanki beni."

"Belki biraz," dedim ukala bir tavır takınırken. Hazar Cihangir'in belirli bir süre arayla yavaşça suya girip çıkmasıyla bir soğuk, bir sıcak beni ele geçiriyordu. "Seninle genelde karşı karşıya geldiğimiz yerler yemek masaları oluyor ve yemeğin sonunda tabağında bir kırıntı bile kalmıyor. Ben çene çalarken sen mutlaka yemek yiyorsun. Özellikle baharatlı olanları daha bir zevkle yiyorsun. Balığı beğenmedin ama mangala bayıldın. Belli oluyordu."

"Evet üçte üç yaptın," diyerek bana takıldı. "O zaman sıra bende. Sen de daha çok sebze yemeyi tercih ediyorsun. Tamam et seviyorsun ama sebzeler, mezeler daha çok ilgini çekiyor gibi."

"Senin performansın da iyi gibi pek yanılmadın." Bir elimi yavaşça ense tıraşında gezdirdim. "Sakal ve uzun saç pek tahammül edebileceğin şeyler değil gibi..."

"Evet doğru," dedi. "Sen ise saçlarına ısı uygulamayı pek sevmiyorsun. Dalgalı halinden memnunsun bence. Hatta kurutmak için bile ısı kullanmıyorsundur."

İstemsizce sırıtırken gözlerimi kıstım, "Bunu nasıl anladın?" diye sormaktan geri duramadım.

"Seni ne zaman görsem saçların dalgalı ve hiç yapay durmuyor. O gece pijama ile geldiğinde bile böyleydi. Ayrıca az önce saçların hafif ıslak duruyordu. Kurutulmadığı belliydi. Zor şeyler değil bunlar."

"Sanırım birbirimizi iyi incelemişiz," dedim hayretler içinde ona bakarken. "Böylesi bir şeyi beklemiyordum. Bu biraz tuhaf geliyor. Sana gelmiyor mu?"

"Ne açıdan?"

"Sanki her şey çok hızlı ilerliyormuş gibi."

"Bu sana yanlış mı geliyor?" diye sorduğunda başımı hızla iki yana salladım. "O zaman sorun ne?"

"Bir şeyin bu kadar doğru olması sorunmuş gibi geliyor." Dudaklarımı bükerken, söylediğim şeyin saçma olduğunu düşünüp burnumu da kırıştırdım. "Ben hep şey düşünürüm... Hiçbir şey tamamen doğru ve kolay olamaz. Olmuşsa bir sorun var demektir."

"Ya yoksa?" diye sordu, ilgiyle bana bakmaktan da geri durmadı. Beni gerçekten yargılamıyordu, yüzündeki ifade konuşmamın devamı için cesaret bile vermişti.

"O zaman sorun, olmamasındadır."

"Belki de hiç sorun yoktur." Bana kafa tutar gibi yüzüne yüzüme yaklaştırdı, dudaklarının çeneme sürtündüğünü hissetmemle titrek bir nefes kaçtı dudaklarımdan. "İki insanın birbirinden etkilenmesi, ne zamandan beri sorun statüsüne girdi ki?"

"Ben biraz..."

"Devamını getirme," diyerek böldü sözlerimi. "Çünkü devamında kendine haksızlık edeceğini biliyorum, fikrim de değişmeyeceği için dinlememeyi tercih ederim."

"Belki farklı bir şey diyecektim."

"Bu da seni tanımakla ilgili diğer tahminim," diye fısıldadı sıcak nefesini dudaklarıma doğru üflerken. "Kesinlikle cümlenin devamında kendine haksızlık edeceğin, bir tavrını küçümseyeceğin bir cümle kuracaktın."

Ben çözülmesi kolay biri miydim yoksa o beni çözmek için büyük bir çaba harcadığı için mi bu kadar bilgiye sahipti emin değildim. Kolaysam bence hayatımdan geçip gidenler ya da gitmeyip halâ duranlar da çözerdi. Hazar Cihangir, çabalamayı savaş olarak bildiği için belki de bu durum tamamen onun eseriydi. Yine de birinden kendimi duymanın verdiği o hissi sevmiştim. Onun ensesine daha çok asılıp, bedenimizi sanki mümkünmüş gibi daha da birbirine bastırdığımda bakışları dudaklarıma doğru düşmüştü.

"Sanırım bugünün galibi sen olacaksın," diye fısıldadım yüzüne doğru. "Yarışı da kazanmıştın. Bu iki zafer demek."

"Kazanma şansın halâ var aslında." Dudaklarımdaki bakışlarını yavaşça yüzüme doğru çıkardı. "Ailem hakkında eminim birkaç tahminin vardır."

"Aslında pek sayılmaz..." Yalan değildi cidden bu konuda tahmin yürütmek zordu. "Bu konuda fazla kapalı kutusun etrafın hediye paketiyle de sarılmadığı için açmakla uğraşmıyorum."

"Sormak istemiyor musun?" Başımı iki yana salladığımda nedense kaşları çatılmıştı. İşine gelmesi gerekmez miydi? O burada bile farkını konuşturuyordu. "Neden?"

"Çünkü ben durumumuzu aileni sorarak eşitlemek yerine..." Başımı onun yüzüne doğru eğip dudaklarına kısa bir mesafe kala fısıldadım. "Aileni sorduğumda keyfinin kaçacağını bilerek eşitlemek istiyorum.

Sen nasıl cümleme devam etmeme izin vermediysen, ben de bunu sormayarak bu anı koruyorum."

Hazar Cihangir, bu meydan okumayı bir davet olarak görmüş olacak ki yoğun duygularla gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra aralarında bir nefeslik mesafe kalan dudaklarımızı birleştirmişti. Bu temasla birlikte ensesindeki bir elimi onun diğer omuzuna doğru kaydırarak bedenini iyice kendime çekmiş, yavaşça kasıklarına sürterek her seferinde aklımı başından alan dudaklarının keyfini çıkarmaya odaklanmıştım. Boşta kalan elim elbette durmamıştı bu sırada. Avuç içime saçlarının batmasını umursamadan başına yaslamış, o üst dudağımı iki dudağının arasında çekiştirirken çaresizce inlemiştim.

Saniyeler içinde biz birbirimizi tüketirken, bizim bu anımızı tüketen ortama rahatsız edici bir boyutta düşen telefon zil sesi olmuştu. Öyle boşluğuma gelmişti ki hızla onu omuzlarından itip, kendimi suyun içine bırakmıştım. Ne yaptığımı, kimin telefonunun çaldığını bile saniyeler içinde idrak edebilmiş anında çıkmıştım fakat onun hayret dolu bakışlarından kaçamamıştım. Elbette şaşırırdı sanki basılmış gibi bir telefon sesiyle onu itmiştim ben. Kriz anlarında motor becerilerim beni sadece durarak değil, bazen fazla çalışarak da rezil edebiliyordu. Bu da o anlardan biriydi.

"Ben..." dedim içime dolan suçluluk hissiyle. "Seni itmek istemedim ama aniden telefonum çalınca..."

"Ben bile irkildim, Belçin Darya. Bu kadar yüksek seste sadece yaşlılar kullanır." Yavaşça diğer uçta kalan telefonuma doğru yüzdüğünde onu takip etmeye başladım. Umarım ailemden biri görüntülü aramıyordur diye geçiriyordum içimden bir yandan çünkü açmazsam endişelenirlerdi. Açarsam da ben kalpten gider, açıklayamazdım. "Eva arıyordur büyük ihtimal... Nerede olduğunu merak etmiştir."

"Annemlerle dün geceden beri konuşmadım," dedim yüzmekten nefes nefese kalmış bir sesle. "Onlar da olabilir. Genelde görüntülü arar onlar. Hele bir de dedemin doğum günü yemeğinden sonra anneannem birilerine gıcık olmuşsa kahve yapıp aramıştır bitirene kadar konuşur."

"Anneannenle güzel bir ilişkiniz var," dediğini duydum fakat sesi o kadar ruhsuz geliyordu ki bunu umursadığı için demediğini düşünmüştüm. Belki de onun ruhsuzluğunun sebebi çok daha başkaydı. Bu yüzden ona herhangi bir cevap vermek yanlış gelmişti. Zaten saniyeler içinde telefonum neredeyse kapanacakken uzanarak almış ve telefonumun ıslanmasını umursamadan aramayı yanıtlayarak hızla bana doğru uzatmıştı.

Halâ suyun içinde olmamız bir yana, onun gözlerinin içine bakarken kimin aradığını bile bilmediğim telefonumu kulağıma dayayıp alo demeye niyetlendiğim sırada, "Belçin Darya," dedi Eva. "Neredesin sen?"

Sesinden gelen endişe ve hüzün dolu tını olduğum ortamdan beni resmen söküp almıştı. Hisler onun sesinden çok kolay akardı bu yüzden Eva'yı anlamak her zaman kolay olurdu. Kalbim onun bile duyacağı kadar şiddetle atmaya başladığında, "Bir şey mi oldu? Sesin biraz kötü geliyor," diye sordum. Hazar Cihangir anında kaşlarını çatarak bana baktı. "Eva?"

"Yola çıkmamız lazım hemen," dedi hiç duraksamadan. "Anneannem..."

"Ne oldu anneanneme?" Korkuyla bakışlarımı Hazar Cihangir'e kaydırdığımda bana doğru yaklaştı, teselli etmek ister gibi bir elini koluma yaslamıştı. "Eva, bir şey mi oldu? Konuşsana kızım!"

"Hayır, yani şey... Bu vakıf çadırının aşağısındaki yokuş var ya oradan kayıp düşmüş. Hastanedeymiş şu an bacağı kırılmış dedi annem ama sesi kötü geliyordu. Aklım orada kaldı. Dönsek olmaz mı?"

"Elbette döneceğiz, Eva!" dedim hayretler içinde. Diğer yandan durumu idrak etmekte güçlük çekiyormuşum gibi bir baş ağrısı yoklamıştı beni. Tek elimle suyun içinde ilerleyip çıkmaya çalışıyordum ama nafileydi. "Durumu nasılmış sordun mu?"

"Annem iyi dedi ama sesi kötü gelince ikna olamadım..."

Teyzem anneme göre daha duygusal ve anneanneme daha bağlıydı. Evlendikten sonra onunla tekrar yaşamaya başlaması aralarındaki bağı daha da kuvvetlendirmiş olmalıydı ki bazen onsuz evin harabe gibi olacağından bahsedip dururdu. Bu yüzden sesinin kötü gelmesini buna bağlıyordum ama istemsizce korkmuyor da değildim. Yaşlı birinin elden ayaktan düşmesi kolay bir şey değildi sonuçta.

"Etrafta gezinmeye çıkmıştım ben," dediğim sırada hala çırpınıyordum suyun içinde. Hazar Cihangir bu duruma daha fazla kayıtsız kalamamış olacak ki saniyeler içinde belimden kavrayıp çıkmama yardım etti. "Hemen geliyorum ben odaya. Zaten eşyalarımız topluydu. Üstümü değiştiririm yola çıkarız."

"Tamam," dediğinde ona cevap vermek gelmemişti içimden. Telefonunu yüzüne kapatır olmayı bile umursamadan kapatır kapatmaz, "Anneannem düşmüş," diyerek durumu merakla bana bakan gözlere açıkladım. "Bacağı kırılmış sanırım ama hala hastanede olduklarına göre ciddi bir şeyler olmalı. Sonuçta dün düşmüş ama hala hastanede... Bilmiyorum tek bildiğim hemen bir an önce İstanbul'a dönmek istediğim."

"Tamam şimdi yola çıkarız hemen," dedi benim aksime daha sakin bir halde. Diğer yandan yerdeki kıyafetlerimize uzanmıştı benden önce. Kendi kıyafetlerine uzandığını düşünerek kendim için bir atakta bulunacağım sırada bu konuda da benden önce davrandı, ilk benim kıyafetlerimi uzatıp, giymemde yardımcı olmuştu. "Ciddi bir şey olsa zaten size gelin derlerdi. Bugün söylediklerine göre öyle ciddi bir durum yok."

"Yine de insan korkmadan edemiyor."

"Bilirim," diyebildi bir iç çekerken. Her iç çektiğinde neden içime dert oluyordu bu durum? Altında çok sebep vardı da çığlığını bastırıyordu sanki. "Ama beterin beteri var. Şükretmekten başka yapacak bir şey yok."

Hassas konular sadece hassasiyeti olanın kalbini yormazlardı. Aynı zamanda o konuyu açıp o kalbin yorulmasına sebep olana da koyardı.

Bu yüzden, "Haklısın," demekten başka bir şey aklıma gelmemişti. "Biz pek alışık değiliz böyle durumlara... Yani babamın ailesinin vefatında ben daha yoktum. Dedem de benden önce vefat etmiş. Anlayacağın kendimizi bildik bileli anneannemiz var büyüğümüz olarak. Ona bir şey olur düşüncesi delirecekmişiz gibi hissettiriyor bu yüzden."

Ben tamamen giyindiğimde o da hızla tişörtünü ve pantolonunu giymiş, adımlarımı takip etmeye başlamıştı. Adımlarımın bir noktadan sonra koşar adımlara döndüğünün farkındaydım ama onun zorlanmadığını da benden önce davranıp kapıyı açarak hızlanmama engel olmamasıyla anlamıştım. "Ben seni anlıyorum," dedi yanımdan yürümeye devam ettiğinde. "Aile büyüklerinin o aileyi bir arada tutan bir çınar olduğunu düşünür insan, o giderse her şey biter gibi gelir çoğu zaman."

Bu hislere bu kadar tanıdık olması onun yanında acı çektiğim için beni utandırmıştı. O bir kaybın acısını yaşıyordu ben ise bir kazanın. Kendimi berbat hissetmiştim acımızı karşılaştırınca. Gerçi onun hakkında, bu konuda tam olarak bir bilgiye sahip değildim ama az çok anlaşılıyordu bir şeyler. Konuyu değiştirmem en iyisi olacaktı zaten anneannemin sadece bacağı kırılmıştı, değil mi? Kırık iyileşirdi. Abartmama gerek yoktu. Boğazımdaki yumru sadece psikolojimin bir oyunuydu.

O kadar hızlı yürümüştüm ki asansöre geldiğimizi tam önüne vardığımızda fark etmiştim. Allah'tan şansım yaver gitmişti de dolu olmadığı için hemen gelmişti. Asansöre biner binmez sırtımı aynasına yasladım, saniyeler içinde onu da karşımda buldum. İşaret parmağıyla yanağımın tersini sanki bir tüyle okşar gibi okşarken, "Betin benzin attı," dedi. "Akşam büyük ihtimal varmış oluruz ama yolu kaldırabilecek misin? Arabada uyuyamadığını söylemiştin."

"Kaldırırım bir şey olmaz." Yorgun çıkan sesim onu ikna etmeye yeterli olmayabilirdi. "Hem başkası uyanıkken ben uyurum birkaç saat. Yeter o bana."

"Peki o zaman. İstediğin bir şey varsa aldırabilirim... Yolda tüketmen için."

Başımı yavaşça iki yana salladım, "Midemin alacağını sanmıyorum," diyebildim. "Bu arada ben hap içemedim. Eva gelince olmadı. Eğer Eva ve Doğanay uyursa, sen kullanırsan bir eczane görürsen... Anlarsın ya."

Onun tepkisini nedense deliler gibi görmek istiyordum tam şu an. Bu yüzden bakışlarımı yüzünden çekmeden, gözlerimi bir saniye bile kırpmadan ona baktığımda gelebilecek her tepkiye karşı hazırlıklıydım. Sonuçta bir aksilik tüm hayatını değiştirebilirdi, böyle bir konudan bahsediyorduk. Gözlerinde beni suçlayan bakışlar görsem şaşırmazdım ama ona karşı bir hamlede bulunabilirdim. Sonra o da bana karşı bir sözle daha da harlayabilirdi o anı delicesine yaşamak isteyen iki insan, ilk aksilikle bambaşka bir ikili olup, kanlı bıçaklı hale gelebilirdi. Sanırım biraz da bu yüzden ona bakmakta bu kadar hevesliydim.

Yüz ifadesi pek değişmedi. Gergin değil de aksine halâ anneannem için üzgün olan bakışı yüzünde, düşünceleri de durgundu. Söylediğimi duymadığını bile düşünebilirdim fakat saniyeler sonra, "Halledilir o," demesiyle duyduğundan emin olmuştum. "Ben durduğumuz ilk noktada halletmeye çalışırım, aklın kalmasın."

"Zaten her şey araya girince aklımdan çıktı," diye homurdandım gözlerimi kaçırdığım sırada. "Oysaki ilk yapmam gereken oydu."

"Seni suçlamayacağım. Gözlerinde bu şüphe var ama benim aklımın ucunda düşüncesi bile yok," dedi aklımı okuyormuş gibi. "Bazı şeyler iki kişilik yaşanır. Bu da onlardan biri. Eğer sana bırakmışsam, yardım da etmeliyim zaten. Hallederiz o yüzden."

"Çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum, basit ve riske alınacak bir şey değil ama senin de dediğin gibi fırsatın olmadı, yola çıktığımızda halledeceğiz. Sonuçta ertesi gün hapı. Gerçi buna gerek bile kalmamalıydı ama..."

"Yaşandı bir kere." Utanç içinde böldüm sözlerini. "Şimdi tek istediğim eve gitmek, hapı almak ve biraz da olsa dinlenmek."

Yanağımı okşayan işaret parmağı yavaşça çeneme doğru gitti ve bakışlarımı onun yüzüne doğru kaldırmamı sağladı. Endişeyle bana

bakan gözlerinde kendimi görmek, solgun halimi bile güzelleştirmiş bir aynaya bakıyormuşum gibi hissettirmişti. "Yorgun musun?" diye sordu ciddiyetle. Ardından çenemdeki elinin tersini ilk yanağıma, sonra alnıma dayamıştı. "Ateşin mi var senin?"

Başımı geriye doğru yaslayarak elinden kurtulmaya çalıştım. "Su sıcak olduğu içindir."

"Ama yorgun gibisin."

"Neden acaba?" dedim alaycı bir sinirle gözlerimi devirdiğimde. "Bir düşün bakalım."

Düşünmeden bile sırıtışının tekrar önüme düşmesi zaten o anları aklından hiç çıkarmadığına işaretti. Beni öyle gıcık etmişti ki bir elimle onun havada kalan elinin tersine geçirdim bir tane. Asansör bugün benden yana olduğu için Allah'tan ben iyice kızarmadan kata da gelmişti. Çıkar çıkmaz aynı hızlı adımlarla odanın yolunu tutmuştum. Ayaklarımı bu kadar sert yere bastırmamın hiçbir anlamı yoktu aslında ama kendime engel olamıyordum. Tam kapının önüne geldiğimde son bir kez daha dönüp ona baktım, bana göz kırptığını gördüğümde istemsizce bir tebessüm edip kartı okutarak kapıyı açmıştım.

Beni karşılayan koridorda kapıya yakın bir noktada tembelliğiyle meşhur olanın Eva'nın üşenmeden topladığı bavullarımız karşılamıştı beni. Biraz şaşkınlık, hafif bir de hüzünle hızla odanın içinde onu gördüğümde yatağın köşesine oturmuş bir halde beni beklediğini de görmüştüm. "Hele şükür," dedi bakışları beni bulunca. "Senin için kazak ve pantolon ayırdım. Giy onları da çıkalım."

"İç çamaşırı?" diye sorduğumda çenesiyle kıyafetlerimi işaret etti onu da düşünmüştü. "Kapalı havuz bulunca biraz gireyim dedim. Abartmışım."

Gözlerini kısarak şüpheyle bana baktı. İşte başlıyorduk. "Tek başına mıydın?"

"Hayır, Hazar Cihangir bana eşlik etti." Bakışlarımı ondan kaçırıp kıyafetlerime yöneldiğimde amacım tamamen sakin kalmaktı. Sıradan

bir şeyden bahsediyormuşum gibi davranırsam o da ikna olurdu sonuçta, değil mi?

"Hazar Cihangir mi sana eşlik etti?" Yataktan kalktığı an sakinliğime biraz hız katmış, kıyafetlerimi çuval taşır gibi kucaklayarak banyonun yolunu tutmuştum. "Nasıl yani?" diye sordu Eva arkamdan gelmeye devam ettiği sırada. "İkiniz, baş başa?"

"Otel babamızın değil, Eva," diye bağırdım bıkkınlıkla. "Kapalı havuz açıktı. İnsanları görünce biz de gittik işte."

"Şükret aklım Belçim Sultan'da yoksa ben bu konuyu öyle bir sorardım ki en son beni camdan atardın ama şu an aklımdan onu çıkaramıyorum. Pamuğum resmen kayıp düşmüş. Umarım sadece bacağı kırılmıştır. Kalçada falan sıkıntı çıkarsa çok fena."

"Ağzından yel alsın," diye cırladım adeta banyonun kapı koluna uzandığım sırada. "Ben giyinirken sen de nişanlına söyle çantaları falan indirin, arabaya yavaştan yerleşin."

Tüm yol boyunca anneanneme dua edecek, bir şeyi olmaması için Allah'a yalvaracaktım fakat bu durumu beni Eva'dan kurtardığı için diğer yandan ona minnet duymuyor da değildim. İşin ucu sağlıktı şimdi şakası olmazdı elbette ama Eva beni öyle bıktırmıştı ki şöyle saçma bir düşünceyi aklımdan geçirecek hale gelmiştim kendime öfke kusa kusa hızla giyinmeye başladığımda, odanın içinden gelen sesleri duymaya başlamıştım. En azından sözümü dinlemişti. Hasta olmamı da fazla ciddiye almıştı ki benim için kalın bir kazak çıkarmıştı.

Hızlıca giyindikten sonra saçımın havluyla nemini alıp örmüştüm. Onun da dediği gibi saçıma ısı uygulamayı pek sevmezdim. Onunla buluştuğum gün denemiştim aslında sanırım o da o günü bu yüzden örnek vermemişti. Onun dışında kolay kolay tercih ettiğim bir şey değildi. Oyalanmadan tekrar odaya girdiğimde etrafta kimsenin olmaması, sadece bir poşet ve çanta bırakılması onların gittiğine işaretti. Kıyafetlerimi katlayıp poşete koyduktan sonra telefonumu ve çantamı aldım, odayı son bir kez daha kontrol edip bodrum serüvenimizin üstüne bir kapı örtmüş oldum.

Bu sefer asansör için biraz beklemiş olsam da dakikalar sonra hafiften esmeye başlayan rüzgârın sert tokadını dışarı çıktığım an yemiştim. Bu yüzden kısa bir an gözlerimi kapatmak zorunda kalsam da açtığım an karşımda bizim üçlüyü görmüştüm. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa her şey tamamdı tek eksik bendim. Bu yüzden kollarımı göğsümde birleştirip kendimi iyice kasarak soğuğa meydan okuyup koşar adımlarla onlara doğru ilerledim.

"Çok bekletmişim gibi bakmayın," dedim yanlarına varmama birkaç adım kaldığında. "Alt tarafı üstümü değiştirmem gerekti, hadi gidelim." Eva diğer tarafa yakın durduğu için arabanın kapısından diğer tarafa doğru gider diye düşündüğümden bu tarafa bakan arka kapıya doğru ben ilerlemiştim fakat Doğanay'ın sesiyle adımlarım durdu.

"Sen öne geçiyorsun," dedi başıyla Hazar Cihangir'i işaret ederken. Neden kapıyı değil de onu ediyordu ki? Sonuçta araba onundu, o kullanırdı. "Benim uykum var. Eva zaten uyur. Hazar kullanacak sen de ona eşlik etme potansiyeline sahip tek kişi olarak ön koltuk prensesi olacaksın."

"Belki kızın da uykusu var sığır," dedi Hazar Cihangir. Bir elini arabanın üstüne yaslamış, diğeriyle sürücü kapısını açık tutmuş bir halde bize bakıyordu. "Her şey senin paşa gönlüne göre mi olacak?"

"Ne alaka oğlum?" diyerek çıkıştı Doğanay. "Belçin Darya, hiçbir zaman uyumaz. Kendisi dedi bu konuda babama bile güvenmem onun yanında da uyumam diye. Araba kullanılırken uyuyamama fobisi var onun."

Herkes uyurken süren kişinin uyanık kalacağına güvenemezsem uyuyamıyordum aslında. Bu her insanda olması gereken bir özellikti ayrıca sonuçta şoförün uykusu gelebilirdi, herkesin uyuduğu bir ortamda üzerine ağırlık çökmemesi imkansızdı zaten yanındaki kişi uyanık olup onun da uyanık kalmasını sağlamakla görevli olmalıydı. Eva bu bilinçten uzak olduğu için gelirken ben uyuyamamıştım. Şimdi nişanlısı da uzak olacak ki yine uyuyamayan ben olacaktım. Gerçi Hazar Cihangir'in sürücülüğünü de bilmiyordum.

"Yeter ki yola çıkalım artık," diyerek bıkkınlıkla araya girdim. "Gerçekten biraz daha Belçim Sultan'ı görmezsem kafayı yiyebilirim. Aklımdan çıkmıyor."

Doğanay hevesle benim uzanmak için yaklaştığım ama onun yüzünden vazgeçtiğim kapıya doğru ilerledi. "O zaman herkese uygun diye yorumluyorum bunu."

Hazar Cihangir sinirle, "Şerefsiz," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Tümseklerde gaza basıp seni zıplatmazsam..."

"Önde de teker var kardeşim Belçin Darya toplasan yirmi kilo anca vardır. Uçar gider," dediğinde, Hazar Cihangir'in gözleri beni buldu. Çatık kaşlarla baştan aşağı süzdüğünde, gerçekten mi der gibi sinirli gözlerle izlemiştim onu. Eva ve Doğanay o kadar keyiflerindelerdi ki arabaya binmeye yöneldikleri için bu anı Allah'tan görmüyorlardı.

"Saçmalama," dedim fısıltıyla. "Yirmi kilo değilim ben!"

Alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Yirmi beş?"

"Sen ve sevgili arkadaşının IQ seviyesini soruyorsan olabilir," diye homurdandım kapıyı açmak için ilerlediğim sırada. "Ayrıca benim kilomdan size ne?"

"Uçma diye."

"İstersem uçarım."

"Tamam biz zaten uçma demedik ki," dedi sakin bir tavırla. "Neden sinirleniyorsun?"

"Çok sakin biriymiş gibi beni kınıyorsun."

Tavrıma anlam veremiyormuş gibi kaşlarını gevşetirken boş bakışlarını yüzümde tuttu. "Hayır, sadece sordum."

Arabaya binmeden önce sert bir sesle, "İyi," dedim ve kendime yolda sabır dileye dileye kemerime yöneldim. Takmak için hafif yan dönüp

göz ucuyla arkama baktığımda dünyanın en gıcık çiftinin sırıtarak bana baktığını da görmüştüm. "Tuhaf ve rahatsız edicisiniz."

Sürücü koltuğunun kapısı sert bir şekilde kapandı, onun kokusu sanki parfümü ben kendime sıkmışım gibi yakından burnuma doldu. "Katılıyorum," dediğinde bu yakınlığın yutkunmakta bile zorlanmama neden olduğunu fark ederek önüme dönmeyi hedefledim fakat başımı çevirmemle onun başına çarpmış oldum.

"Ay!" Bir inleme dudaklarımdan dökülürken, bir elim anında başıma gitmişti. Sanırsın sert bir kayaya çarpmıştım. Ne kadar sert kafası vardı bu adamın. Tamamen önüme dönüp başımı koltuğa yasladığımda hala acısıyla gözlerimi yummuş bir halde elimi o bölgede tutuyordum. Elimin üstüne onun sıcak elleri kapandı saniyeler içinde. "Kırdın kafamı ya!"

"Ben ne yaptım?" diye sordu elimi o bölgeden çekmeye çalışırken. "Sen çarptın benim kafama. Bırak bakayım bir şey var mı diye..."

"Eserine mi bakacaksın?" diyerek söylendim acı içinde. "Resmen yarıldı kafam. Hissediyorum ben."

"Olabilir bak biraz sert bir kafası var. Yanlışlıkla bana çarptığında gözüm bir hafta mor gezmiştim." Doğanay şu an en son duymak isteyeceğim sözleri söylemişti. Eva da aynı düşüncede olacak ki, "Az tut şu çeneni ya!" diyerek ona çıkıştı. "İyi misin Darya?"

Hazar Cihangir elimin üstündeki elini yavaşça oynatıp dolaylı yoldan çarptığım yeri ovalarken, "Darya?" dedi. "Darya mı diyorsunuz siz genelde?"

"Ne yapacaksın ismim mezar taşına sığmaz diye kullandıklarını mı yazacaksın!" Elimin üstündeki elini boşta kalan elimle ittim bir yandan. "Resmen kafam kırıldı."

"Kırılmadı."

"Taşıyan benim, hissediyorum!"

"Gören benim, sağlam diyorum!"

"Ben de bu kavga sabaha kadar sürer hadi artık diyorum," dedi Eva. "Kırık olsa duramazsın. Bak anneanneme duramamış, hastaneye gitmiş."

Doğru bir noktaya parmak basarak bana hatırlattığı gerçekle drama işini başka bir zamana erteleyerek ellerimi başımdan çektim. İlk arkama doğru döndüm, bana omuz silkip kaşlarını havaya kaldırdılar. Ardından yanıma doğru kaydırdım, bakışlarını benden kaçırıp arabayı çalıştırmaya odaklanmış bir kişi gördüm. Bu hazırız demekti bu yüzden kollarımı göğsümde birleştirip başımı iyice yasladım ve sadece camdan yolu izlemeye odaklandım.

Araba otelin sınırlarından uzaklaşırken içimde baş kaldıran tuhaf hisler vardı. Bodrum'da uzun bir süremiz olmamıştı ama o kısa süreye bunca yıllık ömrüme sığdıramadığım uzun şeyleri sığdırmıştım. Şimdi onları geride bırakıyormuşum gibi hissediyordum ama aynı zamanda onun bunların sadece bir fragman olduğunu düşündüren sözlerini anımsayıp heyecanlanıyordum. İlk kez duygularım bu kadar karmaşıktı ve bu durumdan memnundum çünkü onu düşünmek beni kendimi eleştirmekten uzak tutuyordu.

Yola öyle odaklanmıştım ki burnuma dolan kahve kokusunun herhangi bir işletmeden geldiğini düşünmüştüm fakat saniyeler içinde önüme uzatılan bir şey olduğunu fark etmemle o yöne döndüğümde, bir kahve markasına ait termosu bana doğru tutan Hazar Cihangir'i fark ettim. "Bu ne?"

"Kahve," dedi e harfini uzatarak. "İyi gelir diye düşündüm. Eğer istersen sıcak su termosu da var, bitki çayı içebilirsin."

"Sanırım bitki çayına hayır diyemeyeceğim." Yüzümde oluşan tebessüme engel olamadan ona doğru döndüm. "Kahve mideme dokunabilir."

Tek eli direksiyonda, gözleri ise yolda iken boşta kalan eliyle arabanın torpido kutusuna uzandı ve birkaç bitki çayını rastgele alıp kucağıma bıraktı. Termosu ondan önce davranıp, işini kolaylaştırmak adına hemen yanından aldım çünkü zaten kolayca erişebileceğim bir yerdeydi.

"Sen de içmek ister misin?" diye sordum termosun kapağına eşit olacak şekilde suyu boşaltmaya başladığımda. "Boş ver bu soru değil. İçeceksin çünkü sana da su koydum."

"Kahve içsem daha iyi olur aslında çünkü araba kullanıyorum. Çay uykumu getirebilir."

Dudaklarımı büküp, dalgınlığıma karşı burnumu kırıştırdım. "Haklısın." Bu konuda da ona kolaylık sağlamak adına termos ve bardağını dikkatle kucağıma bırakıp, kahve termosunun kapağını açtım ve ona doğru uzattım. "Al o zaman."

Doğanay ve her yerde kendisini belli etme çabası bir kez daha baş gösterdi bu sırada. "Sadece kendinize müslümansınız."

"Allah aşkına iki dakika sus," dedi Eva, fısıltıdan ibaret bir sesle. "Uykum var demedin mi sen? Uyusana!"

"Tamam ya!"

Eva'nın çöpçatanlık mesaisi o kadar ağır basıyordu ki şu an Doğanay'ı sussun diye bayıltabilirdi. Ayrıca kendisi de uyuma bahanesiyle bence yol boyu bizi gözlemleyecekti fakat benim kim olduğumu unutuyordu. Ona fırsat vermemek için ağzımı zerre açmayacaktım. Zaten Hazar Cihangir de onlar varken pek rahatça konuşan biri değildi. Konuşurdu konuşmasına ama içinden gelmiyordu sanki. Baş başa olduğumuzda daha konuşkan olduğundan emindim.

O huzurla kahvesini yudumlarken, ben de papatya çayından bir yudum aldım. Başta hem dilimi hem de boğazımı resmen haşlamıştım ama ilerledikçe yağmurlu bir havanın olması bu anı romantize etmeme yardımcı olarak acımı unutturmuştu. Uzun yolculukları seviyordum ama nedense ilk defa üstüme bir yorgunluk çöküyordu. Bu yorgunluğa ne kadar dayanabilmiştim bilmiyordum. Saatler olduğundan emindim. Sanırım onunla konuşamamak bu yolu daha sıkıcı bir hale getirmişti benim için. Gözlerimin uykuya yenik düştüğü anı hayal meyal hatırlıyordum ve hava neredeyse kararmaya yakındı.

Gözlerimi açtığımda ise hava tamamen kararmıştı.

Üzerimde bir ağırlık vardı fakat uyku mahmuru gözlerle sebebini anlamam biraz zordu. Biraz gerindiğimde, bu ağırlığın kayıp gidecek gibi olduğunu hissetmiş ani bir refleksle ucundan tutmuştum. Battaniye olamayacak kadar sert, tanıdık bir kokuya ait olduğunu fark edince uykum beni bile şaşırtacak derece açılmıştı. Onun montuydu. Kısık gözlerle başımı ona çevirdiğimde ise üstünde sadece kazak olmasıyla anlaşılıyordu.

Bana doğru döndüğünde karanlık arabanın içinde parlayan tek şey gülen gözleriydi. "Günaydın," dedi dudakları kıvrılırken. "Sağlam uyudun. Arkadaki ikili ara sıra kalktı ama sen bir beş saattir falan uyuyorsun."

Ona bir tepki vermek yerine onun uykusunu getirecek kadar abartı bir şekilde esnemiştim. O da yetmemişti sanki bir de elimin tersiyle gözlerimi çıkaracak kadar ovalamış, uykumun üzerinden gitmesi için abartı her yolu denemiştim. Ona rağmen tek gözüm açılmamakta ısrar edince bu halimle ona doğru dönmüştüm. "Sen hiç mola vermedin mi?"

Gözlerini yoldan ayırmadan başını iki yana salladı. Karanlıktan çok seçemiyordum ama hislerim onun yorgun olduğunu söylüyordu bana. Hislerim kolay kolay bir şey demezdi bu yüzden yorgun olduğundan emin sayıyordum kendimi. Zaten ben beş saat uyumuşsam, üç saati de neredeyse uyanık geçirdiğimi ele alırsak, yaklaşık bir sekiz dokuz saattir araba sürüyordu bu adam. Çok normaldi yorulması.

"Yorulmadın mı?" diye sordum, içimdeki endişe yok sayamayacağım kadar baskın gelmişti. "Yorulmuşsundur. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır yok. Sen iyi misin?"

Onun ceketini düşmemesi için dizlerime yatırıp yerimde biraz gerininceye sorusunun cevabını bedenim ilk bana vermişti. "Biraz belim ve sırtım ağrıyor ama senin durumunun yanında bir hiç," dedim. "Ben nasıl bu kadar uyuyabildim? Hayretler içerisindeyim."

Yolculuğa başlamadan önce söylediklerim, kendinden emin duruşumu resmen bu yolculukla bitirmiştim. Bir de beş saat uyumuştum. Evde kendi yatağımda yedi saat uyuyordum zaten ben. Arabada nasıl bu kadar uyuyabilmiştim ki? Hiç sallanmamıştı araba, doğası gereği az bir sallanma varsa da bende beşik etkisi yaratmıştı ki huzurlu uykum bölünmemişti. Kısık gözlerle arkadaki ikiliye baktığımda onlar da benden farksız değillerdi bence. Birbirlerini sarmış bir halde mışıl mışıl uyuyorlardı.

"Bu yaptığımız çok ayıp ya." Mahcubiyetle dudaklarımı büküp önüme doğru döndüm. "Resmen yanında mışıl mışıl uyuduk. Sen ise araba sürdün."

"Eğer çok üzüldüysen, ödeşiriz bir gün."

"Nasıl olacakmış o?" Başımı tekrar yana doğru çevirdim fakat bu sefer yanağımı koltuğa yaslamıştım. Uyku sonrası o mayışma hali halâ benimleydi. "Ben araba sürerken sen mi uyuyacaksın?"

İlk arkaya doğru bakıp uyuyan ikiliyi kontrol etti ama gözlerini orada çok tutmadı. Yol boş olsa bile dikkatli olmalıydık her zaman bu yüzden boşta kalan elinin işaret parmağını sus çizgisine bastırarak sırıttığını gizlemeye çalıştığı sırada önüne doğru dönmüştü. Konuşmadan bir şeyler anlatıyordu ama ben anlamıyordum bu yüzden de kaşlarımı çatmaktan geri tutamadım kendimi. "Neden gülüyorsun?"

"Gülmedim," dedi göz ucuyla bana baktığında. Beni yalancı çıkarmak için o sırıtışı hemen silmişti. "Sadece düşündüm."

"Neyi?"

"Ödeşme yöntemimizi."

"Ben sana bir öneride bulundum ya zaten?" Sesimi oldukça kısık tutmaya çalışıyordum. Aslında konuşmamam lazımdı Eva'ya güvenmiyordum ama konuşturmuştu beni bir kere. "Beğenmedin mi?"

"Ben başkalarının kullandığı arabalara kolay kolay binmem. Sürücü koltuğunda olmazsam içim rahat etmiyor."

"O nasıl bir alışkanlık ya?" diye sordum sesime yansıyan kızgınlıkla. "Otobüse falan binince kaptan sen kalk ben gideceğim yere kadar sürerim mi diyorsun?"

Arkamızdan biri huysuzlanmaya başlayınca, "Yok emekçinin her zaman yanındayız onlara sonsuz güvenim var," dedi ve arabanın içindeki lambaları açtı. Karanlığa o kadar alışmıştım ki aydınlık bir an gözlerimin yanmasına neden olmuştu. Gözlerimi kısarak uyananın kim olduğuna bakmak için arkama döndüğüm sırada, Hazar Cihangir bana doğru uzanıp biraz da olsa kemerimi gevşetmişti. Her arkama döndüğümde göğsüme batanın kemer olduğunu anlamıştım böylelikle.

Ben döner dönmez, "Daha gelmedik mi?" diye sordu Eva. Doğanay da onun sesiyle kalkmış, gerinerek ayılmaya çalışır olmuştu. "Bu çocuğun eller direksiyona yapıştı kaldı he."

"Ee uyumasaydın da yapışmasaydı, Eva," diye söylenirken önüme doğru dönmüştüm tekrar. Nedense bu yollar bana tanıdık gelmeye başlamıştı. Ayrıca uyuduğum ve uyanık olduğum saati hesaplayınca da İstanbul'a girmiş olduğumuzu düşünüyordum çoktan. "İstanbul'da mıyız?"

"Evet yarım saate evde olursunuz," diyerek sorumu yanıtladı.

"Sen cidden hiç mola vermedin mi oğlum?" diye sordu Doğanay, endişeli bir tavırla aramızdan öne doğru atıldığında. "Yapışmış olmayasın koltuğa?"

"Nişanlın ve sen, beni bir yere yapıştırmaya fazla meraklısınız bakıyorum." Rahatsız olduğunu fazlasıyla belli eden bir yüz ifadesi vardı yüzünde. "Ama yapışmadım. Arada bir sigara molası verdim. Çok sürmedi çünkü yollar sakindi. Kızların aklı kalmasın diye bir an önce gelelim istedim."

Eva ve Doğanay, İstanbul sınırlarında olduğumuzu duyunca ıslak mendille yüzlerini silmişlerdi. Bu dakikadan sonra mola vermeye gerek yoktu çünkü eve gittiğimizde yüzlerini yıkarlardı. Arabada yine sessizlik oluşurken aklım Hazar Cihangir'in ödeşme olarak ne düşündüğüne

takıldı. Bir şey geliyordu aslında aklıma. Ateşimi çıkaran, zihnimi bulandıran bir şey ama belki de ben fesat düşünüyorumdur diye düşünerek dile getirmiyordum. Yine de düşüncesiyle sesli bir nefes vermeye engel olamadım. Diğerlerinin bana dönen bakışlarıyla da utançla dışarıya doğru çevirmiştim başımı.

Yarım saatin sonunda görüşüme Azazel'in tabelası düşmüştü. O tabela düşmüşse on dakikaya evimin de önünde olurdum. Bu düşünceyle enerjimi toplamıştım. Arabayı sürene değil, on iki saat boyunca oturana da zordu bu yolculuk. Mesela ayaklarımın şiştiğini hissedebiliyordum. Belimden sırtıma doğru da bir ağrı yükseliyordu. Yüzümü yıkayamamak, sırf tuvalete gitmeye ihtiyaç duymamak için doya doya su içememek de büyük bir eksiklikti.

Tahmin ettiğim gibi dakikalar sonra evin önüne vardığımızda, Eva sadece kendi el çantasını alarak koşar adımlarla eve doğru ilerlemişti. Anneannemde aklının kaldığını biliyordum ama yine de ayıp olmasın diye yardım etmeye çalışabilirdi diye düşünüyordum. Ben en azından bunu yapmayı denemiştim fakat Hazar Cihangir ve Doğanay, benim de gitmem konusunda fazlasıyla ısrar ederek sadece bizim iki valizimi arabanın arkasından çıkarmışlardı.

Evin bahçesine girdiğimde kapının önünde annemi beni beklerken bulmuştum. Eva çoktan içeri girmiş olmalıydı. "Hoş geldiniz anneciğim," dedi ilgiyle bana bakarken. "Rahat geldiniz mi?"

"Sayılır." Birkaç adımla onun yanına varıp, sımsıkı sarıldım. Sanırım onu iki günde bile fazlasıyla özlemiştim. Bazen aileme veda etme düşüncesi korkunç geliyordu bazen de bunun olması gerektiği, yaşımın geçtiğini düşünüyordum. "Anneannem burada mı? Biz direkt eve geldik ama..."

"Burada." Yavaşça ondan ayrıldığımda bir elini sırtımda tutmaya devam etmişti. Annemle çoğu zaman arkadaş gibiydik biz aslında ama bazen desteğe ihtiyacım olduğu anlarda arkadaşlık hali ondan öyle uzaklaşıyordu ki annelik ruhuyla sarıyordu beni. Yine o anlardan biriydi ama ihtiyaç duyma sebebim kesinlikle anneannem değildi.

"Teyzeni biliyorsun, panik yapar o tek başına bakamaz. Baban da birkaç gün olmayacak. Bizde kalırlar bu yüzden."

Babamı da özlemiştim ve onun olmaması istemsizce moralimi bozmuştu. "Neden yok?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Aşk olsun bu Ercüment Bey'e!"

"O Ercüment Bey'e yıllar önce benimle aşk oldu zaten. Yeter ona," diyerek bana takıldı annem. "Ama Ankara'ya gitti. Tekstil fuarı olacak yakında, birkaç evrak ve stant işini halletmesi lazımdı. Zaten zerre gitmek istemedi, anneannen yalvardı resmen gitmesi için. Sabah gitti şimdiden her saat başı aramıştır."

Babamın ailesini erken kaybetmesinin getirdiği o burukluk anneannemi onun için daha özel bir yere koyuyordu. Kaynana değildi onun için tamamen bir anneydi. Haliyle gitmesi beni şaşırtmıştı fakat anneannemin ısrarıyla gitmesi de makul bir nedene bağlanıyordu. Annem, sırtımı sıvazlarken hafif bir baskı uygulayarak beni içeri doğru itince arkamda olan bitene bakmadan açık olan kapıdan içeri girmiştim. Çantamı direkt kapının yanına bırakıp birkaç adımla salonu daha net görebilmek için öne doğru çıktığımda şimdi bizim aile tamamen karşımdaydı.

Evimize girer girmez sağımda bir yemek masası vardı. O masanın karşısında, salonun bitişiğinde yukarı çıkan bir merdiven, onun arkasında da mutfak ve bir banyo bulunuyordu. Masanın hemen karşısında da bizim aile saadetimizin yaşandığı oturma köşemiz vardı. Anneannem ve teyzemler sık sık bize geldiği için oturma gurubumuz oldukça kalabalık bir aileye göreydi. Salona bakışlarımı çevirdiğimde ilk ikilik koltukta yatan anneannemi gördüm. Bir bacağı dizine kadar alçıda, oldukça kabarık bir yastığın üzerindeydi. Hemen karşısındaki diğer ikili koltukta ise teyzem ve ikizler bulunuyordu.

"Belçim Sultan!" Onun bu haline gözlerimi doldururken, titrek bir sesle anca konuşabilmiştim. "İki kaybolduk şu haline bak."

Ayaklarımı küskünce yere sürte sürte onun yanına doğru gittiğimde direkt üzerine doğru eğilip boynuna sımsıkı sarıldım. Diğer yandan

saçına sıralı öpücüklerimi konduruyordum çünkü onu kaybetmekten korkmuştum. "İyiyim kuzum ben," dedi sırtımı sıvazlayıp, beni sakinleştirmeye çalıştığı sırada. "Valla iyiyim. Sadece bacağım kırılmış."

Burnumu çekip geri çekildim, küskün bakışlarımı hiç silmeden ona baktım. "O zaman bugün neden hastaneye gittiniz?"

"Doktor çağırdı baktı, kontrol etti. İki haftaya turp gibi olurum. Ceylan gibi sekerim. Öyle dedi o da."

"Herhalde seker," dedi Azur. Anneannemin sürekli kendisini genç görmesi, şöyle konuşmaları olması onu hep eğlendiriyordu. Onu sinir etmek için bile araya giriyordu çoğu zaman. "Hem ablası bize bir merhaba demek yok mu?"

Arkamda kalan ikizlere doğru döndüğümde, Azer'in Azur'a, onun ise bana baktığını görmüştüm. Teyzem hemen yanlarında dertli dertli oturuyordu, dünya umurunda değildi. *Annesi hariç.* Eşinden ayrıldıktan sonra teyzem hayatındaki insanları kaybetmek konusunda daha da hassas olmuştu. Anneannem mevzusu ise tamamen ayrıydı bunu anlıyordum ama sadece bir bacak kırılmasıydı bu. Kendisini yıpratmaya değmezdi.

Yavaş adımlarla ona doğru ilerledim bu sefer. Yanına vardığımda dolu gözlerini bana doğru kaldırdı, sarılsam ağlardı resmen bunu gözleriyle söyledi. Ona rağmen üzerine doğru eğilip bir kolumu ona sımsıkı sarmaktan geri duramadım fakat bu çok da uzun sürmedi. Teyzem geriye çekilip, yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra tekrar annesine dertli dertli bakmaya yönelmişti.

"Siz bana hoş geldin abla demediğiniz için sarılmayı hak etmiyorsunuz," diyerek yandaki ikizlere tavırlı bakışlarımı doğrulttuktan sonra ben de elimi yüzümü yıkamak için bu kattaki banyoya doğru ilerledim. Arkadan annemin Doğanay ve Hazar Cihangir'i içeriye davet etmeye çalıştığını duyuyordum. Ben banyoya vardığım anda Eva da işini görmüş olmalı ki çıkmıştı. Ben de ayılmak için soğuk suyu sertçe yüzüme vurup, kendime gelmeye çalışmıştım.

Resmen Bodrum'dan dönmüştük ve ben ilk kez bir şeyleri yaşarken ihtimalleri düşünmüyordum. *Aldığım her kararın doğru olduğunu düşündüğüm koca iki gün.* Keşke bitmeseydi dediğim, alınan birçok karar. Böyle olmayı sevmiştim.

Aynaya baktığımda gördüğüm kız hep aynıydı ama içten farklı geldiği için bile bugün üzerimde ayrı ışıltı görüyordum. Tüm gün aynaya bakmak, çığlıklar basmak istiyordum ama sırası olmadığı için sadece yüzümü kurutup banyodan çıkmak zorunda kalmıştım. Çıktığım sırada ahşap merdivenlerden gelen gıcırtılarla başımı kaldırıp, bu adımların sahiplerinin kim olduğunu öğrenmeyi hedeflemiştim. Hazar Cihangir ve Doğanay, anneme yenilmişlerdi belli ki. Onlar da üst kattaki banyoyu kullanmış olmalıydılar.

"Gelin çocuklar gelin," dedi anneannem. "Begüm size dünden kalan et haşlama ve pilavdan ısıttı. Yanına da rahmetliyle bizim en sevdiğimiz tatlı var, profiterol."

Annem elinde tepsiyle mutfaktan çıktığında üçümüz de onunla karşı karşıya kalmıştık. Tam elindeki tepsiyi almak için öne doğru uzandığımda, Hazar Cihangir benden önce davranıp onun elinden tepsiyi aldı ve önden gitmesine müsaade ederek yemek masasına kadar onu takip etti. Et haşlamayı suyunun sağlığından dolayı salçasız yapardı annem, biz istersek baharat dökerdik. Hazar Cihangir de baharatlı yemekleri daha çok severdi zaten. Bu detay aklıma gelince salona gitmeden önce mutfağa baharatları almak için yöneldim.

"Eva siz ne yaptınız kızım?" diye bir ses duydum salondan, teyzem her şeye rağmen soracak güç bulmuştu demek ki. "Ben seni arayamadım sen de hiç dur şu annemi bir arayıp detayları anlatayım demedin."

Mutfaktan çıktığımda Hazar Cihangir ve Doğanay'ın çoktan oturduğunu, Eva'nın da teyzeme sırtı dönük bir halde onlara çatal ve kaşık uzattığını gördüm. Ardından sanki teyzemle yüz yüze gelmek istemiyormuş gibi nişanlısının karşısına oturup salona da sırtını dönmüştü.

"Olmadı o iş," dedi kısık bir sesle. "Büyük ihtimal kına ve düğün burada olacak."

Masaya yaklaştıkça gelen yemek kokusu acıktığımı belirgin bir şekilde bana hatırlatmıştı. Bu yüzden bir iki adım kala daha hızlı bir şekilde varmayı hedefledim masaya, Eva'nın yanı yerine de baş köşeye oturup baharatları Hazar Cihangir'e yakın bir noktaya bıraktım. Başını kaldırdığını biliyordum ama şimdilik ona değil, sadece yemeğime bakmak istemiştim. Sanırım utanmıştım. *Ne komikti ondan utanmak.*

"Olsun yavrum," dedi anneannem tamamen şefkatli bir sesle. "Gönüller bir olduktan sonra nerede olduğunun önemi var mı?"

"Evet o hikâye başlıyor hazır mıyız?" diyerek araya girdi, Azur. Aslında profiterol yediğimiz anda başlayacaktı ama biraz daha erken davranıyordu anneannem. Doğanay ve Hazar Cihangir hariç hepimizin ezberlediği, hatta o cümleye başlasa sonunu getirecek kadar bildiği o hikâyeden bahsedildiğini hepimiz bildiğimiz için aldırmadık.

"Mesela biz rahmetli ile ailemiz olmadan nikah kıydık sonra gittik baş başa bir tatlıcıda profiterol yedik. O zamanlar oranın profiterolü çok meşhurdu. Herkes kuyruğa girerdi resmen. Halâ öyle gerçi her yıl doğum günü ve ölüm yıldönümünde oradan alır dağıtırım." Sanki ilk kez anlatıyormuş gibi heyecanlıydı. "Mesela fotoğrafımızı bile tatlıcıdaki abi sorduğunda, durumu anlattık da o karşıdaki esnafa söyledi öyle çektirdik. Ailemiz yoktu ama gönlümüz birdi. Bu bize yetti o gün esnaf bizimle oldu. O gün her türlü güzel geçti."

Hazar Cihangir, sadece tabağıyla ilgilenirken mırıldandı. Doğanay'dan beklediğim hamle ondan gelmişti. "Neden aileniz yoktu?"

"Babamı kaybedeli üç ay olmuştu, annem ise onun yasından bizi unutmuştu. Abim evliydi zaten. Ben ve ablam kalmıştık. Bizden ayrılmak hiç istemiyordu, yası onu korkunç birine dönüştürdü. Ben de kaçtım. Allah var bir gün bile pişman olmadım bu durumdan. Aile ayrı ama insan birini sevip onu ailesi yapmak isteyince daha farklı oluyor her şey."

"Ben de Eva'yı ailem yapmak istiyorum." Doğanay, yemeğini yanağında toplayıp Eva'ya göz kırptı. "Bu yüzden Bodrum'da olmaması beni zerre etkilemiyor."

"Beni de öyle," dedi Eva, nişanlısına parlayan gözlerle bakarken. "Yeter ki Doğanay olsun."

"Sonra çoluk çocuğa karıştık," diyerek devam etti anneannem. "Evin huzuru, bereketi oldular. Belki erkendi, sıkıntılar peşimizi bırakmadı ama bir an bile pişman olmadık. Sonunda zaten en zengin bizdik, öyle hissettik. Çocuktan pişman olunmaz. Berekettir, huzurdur, ailenin gülen yüzüdür. Yeter ki onu hak ettiği haklarla büyüt."

Bu konu sanırım sadece ben ve onun ilgisini çekmiyordu çünkü Doğanay ve Eva kaşıklarını tabaklarının kenarına bırakıp dikkatle anneannemi dinlerlerken biz sadece yemeğimizle ilgileniyorduk. Ben en azından ara sıra başımı kaldırıyordum ama Hazar Cihangir zerre buralı olmuyordu. Olmayabilirdi sonuçta onun bileceği işti ama insanın dikkatinden kaçmıyordu. Ona ailesini sormak istemesem de bu tavrı bana sormalıymışım gibi hissettiriyordu diğer yandan.

"Hazar Cihangir, bizim kızın erkek versiyonu gibi." Anneannemin de dikkatinden kaçmamış olmalıydı ki laf atma ihtiyacı hissetmişti. "Ne zaman bunları anlatsam bizim kız dönüp bakmaz, Eva ise ağzı açık beni dinler. Küçüklüklerinden beri böyleydi aslında. Eva gelin olmak isterken, Darya öğretmen olmak isterdi. O zamanlardan belliymiş." Hazar Cihangir'in ilk kez ilgili durduğu bir an anneannemin bu sözleri olmuştu. Yemeğinden başını kaldırıp dudağının köşesini kıvırarak dinledi anneannemi. "Cennet annelerin ayakları altında dediklerinde ben de hacca giderim o zaman derdi."

"Mantıklı," dedi Hazar Cihangir, sırıtışı yüzüne daha da yayılırken. "Beni yanlış anlamayın Allah isteyene versin ama bir ailenin umudu olarak görülüp dünyaya çocuk getirilmesini mantıklı bulmuyorum. Ayrıca herkes anne baba da olamıyor, çevrenin çocuk güzellemesi yaparak buna itmesini de mantıklı bulamıyorum. Büyük bir sorumluluk bu."

"Sen doktor değil misin abi?" diye sordu Azur. "Doktor olmuşsun çocuk mu bakamayacaksın? Şov bunlar."

"Azur!" dedi annem sinirle. "Düzgün konuş oğlum."

"Bu düşünceyle yapılan çocukların hepsinin mutsuz olduğuna eminim," dedi imayla Azer.

Hazar Cihangir'den de destek gecikmedi. "Katılıyorum. Bazen insan durması gereken yeri, kaldırabileceği mevkiyi bilmeli."

Bu konuşma beni neden germişti? Ondan elbette çocuk yapmak gibi bir niyetim yoktu ama biz beraber olmuştuk, ben hap almayı ertelemiştim ve şimdi bu sözler üstüne gelmişti. Bundan tek çıkardığım acilen hap almalı, en yakın zamanda da iğne ya da herhangi bir yöntem varsa ona da başvurarak tüm ihtimalleri yok etmem gerektiğiydi. Onun bu durum hoşgörüden bile olsa sıcak bakmadığına bakılırsa, cidden böyle bir şey onun için tamamen cehennem demekti. Benden daha katıydı bu konuda.

"Hem Hazar zaten anlaşamaz çocuklarla," diyerek ilgiyi çekti Doğanay. "Yani pek arası yok. Markette bile ona bakan bebekler ağlamaya falan başlar. Bazı insanların böyle bir huyu vardır, bebeklere kanları kaynamaz. O da öyle sanırım."

"Abartma," dedi ilgisiz bir tavırla. "Sadece bebeklerle dolu bir ailede değildim. Bu yüzden nasıl yaklaşılır bilmiyorum."

"Aman canım zaten benimki biraz geri kafalılık," dedi anneannem bir durumu batırmış da toparlamaya çalışıyormuş gibi. "Yani ben onlarla ne kadar iyi anlaşsam da bazen biraz geri kafalı olabiliyorum. Yok evlensinler, çocukları olsun, torunumun çocuğunu göreyim ya da ne bileyim evlilik, sevgi bunlar servettir hepsi yaşasın kafasındayım. Yeni nesil daha farklı kafada olduğu için bazen biraz sinir bozucu durabiliyorum. Bizimkiler bizim için böyle isteklerde bulunmadılar diye ben onlara karşı bulunuyorum."

"Bu size özel bir şey değil rahmetli babaannem de..." Cümlesinde duraksamasına neden olan sesinin titremesi olmuştu. Babaannesi düşkün olduğunu sormadan anlamıştım, ona ne zaman konu gelse

dalgındı. "Hep sizinle aynı isteklerde bulunurdu. Ona kısmet olmadı ama umarım size olur."

"Başın sağ olsun evladım," dedi anneannem hüzünle. "Hasta mıydı?"

Koca bir sessizlik. Sorusuna bir cevap gelmeyecekti bunu bence ona doğru bakıp yemeğine başını düşürdüğünü gören herkes anlamıştı. Hatta Azer, kızgınlıkla anneanneme doğru dönüp onu bakışlarıyla uyarmaya çalışmıştı. Bu andan nefret etmiştim. Anneannemin sorularından, onun bizim yanımızda rahat hissetmemesine neden olmaktan... Tamamen nefret etmiştim. Anneannemin aile kurmakta keramet olduğunu düşünüp sürekli bu konulardan yola çıkarak insanlara ailesini sormasını sevmiyordum ama şimdi daha da nefret eder olmuştum.

"Sayılır," dedi Hazar Cihangir belli belirsiz.

"Abi sen şimdi doktor musun?" diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı, Azur. "Bu abimiz şimdi doktor mu? Ben anlamadım valla. Herkes her şeyi soruyor ama doktor mu sormuyor."

"Diş hekimi," diyerek düzelttim onu. Çabasından dolayı da ayrı bir ilgi verecektim ona. İkizler her ne kadar aklı havada dursalar da çoğu zaman her olayın farkında olup düzeltmeye çalışırlardı.

"Doktor mu değil mi yani?"

Azer bıkkınlıkla araya girdi. "Abla sen bu mala neden laf anlatıyorsun? Eczacılık bölümünü eczanede amelelik yapmak olarak düşündüğü için puanlarının yüksek olduğunu bile bilmeyen bir salak yetiştirmiş bizimkiler."

"Azer abartma oğlum," dedi annem bir sinirle. "Alt tarafı biraz şey..."

"Biraz mı teyze?"

"Bir şey diyeceğim niye hep benim üzerime geliyorsunuz?" diye sordu bu sefer. "Benden iki tane var ona rağmen her şamarı ben yiyorum. Adaletsizlik bu."

Hazar Cihangir, az önceki buhrandan sıyrılıp muzip bir gülüşle Azur'a doğru başını kaldırdığında, "Kötek adam edermiş aslanım, boş ver," dedi. Bizimki bu cümlenin altında yatan anlamı anlayacak kadar aklı başında biri olmadığı için gözlerini kısarak ona baktı. "Senden pek olmaz gibi."

"Bak görüyor musun? Yabancı bile senden bir mal olmayacağını anladı."

"Azer!" diyerek çıkıştı bir kez daha annem. "Oğlum ikizinle konuşmasana şöyle. Kalk tatlıları getir."

"Biz hiç almayalım," dedi Hazar Cihangir. "Hatta tekrar çok geçmiş olsun diyelim müsaade isteyelim. Yoldan geldik, halletmemiz gereken bir dinlenme seansı var sonra işler bizi bekler."

Anneannem hızla yerinden doğrulup, mahcubiyetle onlara bakmıştı. Zaten dağıtmak için fazla fazla alıyordu. "Olmaz ama böyle. Ben vereyim size uyanınca yersiniz. Beraber yaşıyorsunuz değil mi?"

"Evet bir süreliğine beraberiz." Doğanay son lokmasını da yedikten sonra boş olan tabakları üst üste koyup Hazar Cihangir'in önüne doğru sürükledi. O da arkadaşının hareketlerini tekrarlayarak boş olan tabakları, diğer boş tabakların üstüne dizmişti. "Hazar'ın eviydi zaten kaldığım yer. Şimdi döndü ev arkadaşı olduk. Düğüne kadar beni idare edecek artık. Benden önce evlenme planı yoksa."

"Var mı?" diye sordu teyzem. "Bu gidişle o da olur gibi."

"Valla benim bildiğim yok." Doğanay yavaşça arkadaşına doğru döndüğünde ben de göz ucuyla onun tepkisini izlemeye çalıştım. Yani yüzünden yine bir şey okunmuyordu ama Doğanay anlamış olmalıydı. "Yokmuş. Biz kalkalım."

"Biz de kalkalım," dedi Eva. "Evden birkaç eşyamı alıp geri gelelim."

Herkes yavaşça masadan kalkarken ben ve anneannem sadece oturduğumuz yerden onları izliyorduk. Annem önce tatlıları getirip vermiş, ikizler teyzem ve Eva hem yürüyüş olur hem de Eva

ihtiyaçlarını görür bahanesiyle birlikte çıkma planı yapmışlardı. O kalabalığın içinde ilgimi çeken sadece masadan kalkarken bana bakan Hazar Cihangir oldu. Gözlerindeki o tonu tanıyordum ama karşılık verebileceğimi sanmıyordum. Ona yabancı gibi davranmıyordum ama şimdi öpecek kadar yakın da olabileceğim bir ortamda değildim. Kimsenin fark etmemesini umarak masanın köşesinde olan elimin yüzeyine serçe parmağını hafifçe sürtüp masadan uzaklaşmıştı.

Herkes dağılınca salonda sadece ben ve ayağa kalkamayan anneannem kalmıştık ama dikkatim kapıdaydı. Sanki giden kişi saniyeler sonra o kapıdan dönecekmiş gibi izliyordum. "İlgili çocuk değil mi?" diyen anneannem ile dikkatim bir anlık dağılmıştı.

"Saygılı demek daha doğru olur."

"Hayır direkt sana karşı ilgili," dedi cevabını geciktirmeden. "Büyük ihtimal sen bunun farkında değilsin çünkü kimsenin sana karşı ilgi duymayacağını düşünüyorsun ama bir büyüğün olarak söylemek istedim."

"Anneanne yine—"

"Bazen hakkımızda hayırlısı olsun istediğimiz şeylerin aslında hayırsız olmasının büyük bir nedeni vardır Belçin Darya," dedi. "Açılacak daha güzel kapıları kapatmamak, asıl hayırlı olanın yolundan çekmek. Emre denen zibidi seni sevmedi, sevseydi bile mutlu etmezdi. Sen sevdiğin için onun kötü yanlarını göremedin ama büyüklerin gördü. Şimdi yine bir büyüğün görüyor ki eğer geçmişin kırgınlığını yüklenmezsen önündeki belki de senin için hayırlı kişi."

"Diyelim ki öyle anneanne," dedim ciddiyetle. "Bu iki kişi arasında yaşanması gereken bir durum. Seni çok seviyorum, biliyorsun ama yapma. Müdahale etmeye, onun bilmeden yaralarını deşmeye ve en önemlisi benim geçmişin kırgınlıklarına bir de geleceği eklememe neden olma. Ailesini sorma, özel konulara girme. Ben yirmi altı yaşında, kendi kararlarını verebilen bir bireyim zaten. Bana bazı şeyleri dayatma. Belki o zaman cidden hayırlısı olduğunu düşünebilirim."

Yavaşça yerimden kalktığımda onunla ilk kez böyle bir konuşma yapmış olmanın heyecanı içimde vardı. Bu kadarını bile zor konuşmuştum, devamının olabileceğini sanmıyordum. O bana seslense bile ona cevap vermek yerine hızla merdivenlere doğru yönelmiştim. Allah'tan annem adım seslerimi duyup gelmişti de aklım anneannemde kalmayacaktı.

Ve odama girer girmez yaptığım ilk şey hapları almak olmuştu.

♟

***Güzel anların üstünden günler geçtiğinde insanlar o günleri aylar geçmiş gibi sayardı.* Anneannemin hep dediği sözlerdi bunlar genelde bana saçma ve edebiyat işi gelirdi fakat Bodrum'dan döneli üç gün olmuşken benim üç ay olmuş gibi buruk hissetmeme bakılırsa pek de edebiyat işi bir saçmalık değil, hayatın bizzat gerçeğiydi. Bu gerçeklik aynı zamanda bana Bodrum'a dair her anının aslında özel olduğunu, pişmanlık zerre duymadığım hatta devamını bekler olduğum anılardan ibaret olduğunu söylüyordu.**

Bazen o durumdan uzaklaşınca değerini daha çok anlardık sonuçta. Benim benliğim, Hazar Cihangir Soykan ile yaşadığı her andan mutlu ve biraz da doyumsuzdu.

Döndüğümüz geceden sonra onu görmemiştim. Hatta aklıma direkt benden randevu sözü aldığı için bir ay ortalıkta olmayacağına dair düşünceler gelmişti. Kafamda kurmaktan kurtaramazdım kendimi, yok da sayamazdım geçen bir ayı. Haliyle aklımda bu düşünce oluşunca onun bu anılardan benim kadar memnun olmadığını düşündüğüm bile olmuştu. Gerçi bana mesaj atmıştı, ben misafirlerden dolayı çok geç dönmüştüm. Doğanay ve onun birkaç işle uğraştığını da Eva'dan duymuştum. Hazar Cihangir ve benim mesajlaşmalarımız biraz acemiydi.

Birbirimizi soruyorduk, o bana film öneriyordu. İzlersem ona düşüncemi yazıyordum o da benim düşüncemi eleştiriyordu. Bunlar dört beş mesajdan ibaretti çünkü ben geceleri müsait oluyordum o ise geceleri Azazel'de toplantılarda oluyordu. Bu üç gün böyle geçmişti. Bir

yandan onu görmek istesem bile göremezdim sanırım çünkü anneannemin seveni o kadar çoktu ki misafir sadece biz uyurken yoktu. Onun dışında mutlaka gelen oluyor, saatlerce oturuyordu. Bünyem artık bu yoğunluğu kaldırmıyordu sanırım. Dünden beri üzerime bir yorgunluk çökmüştü. Belki temiz havaya ihtiyaç duymamla bir alakası da olabilirdi.

"Azur çöpü at oğlum," diye seslenen annemi duymamla, benim için bir fırsat doğduğunu düşünerek hızla yatağımdan kalktım ve masamın üzerinde duran kulak üstü kulaklığımı kapıp telefonumu cebime atarak kapıya doğru yöneldim. Bu benim boş kaldığım ilk andı ve Hazar Cihangir bana mesaj atmadığı için dergi incelemekle vakit öldürüyordum. Çöp atmak daha cazip gelmişti kulağıma.

Hızla merdivenlerden inerken, "Ben atarım," diye bağırdım. Azur denen gıcık çöp bahanesiyle yarım saat sağa sola bulaşır gelmezdi. Bu yüzden hevesliydi çöp atmaya ondan önce davranmalıydım. "Bunaldım zaten biraz yürüyüş yaparım."

"Bu saatte?" dedi anneannem hayretler içinde. "Üstüne bir şey al bari. Soğuktur hava."

Üzerimde zaten yün, oldukça kalın bir kazak vardı. Eşofman altımla takımdı ve içerisini cehennem gibi yapıyorlardı benim için. Nefes almaya çıkıyordum hem. Bu kadarı yeterliydi. "Yeterince kalın üstüm."

"Ablam çöp atıyor," dedi Azur televizyona odaklanmış bir halde. İkizi büyük ihtimal odasında, ders çalışmakla meşgulken bizimki burada maç izliyordu. Anneannemin bıkmış tavrı karşısında Azur Bey'in takımının yenildiği anlamak zor değildi. Çenesi maç izlerken açılırdı çünkü. "İlk defa görenler beğensin."

"Twitter ağzıyla konuşma salak," diye homurdandım kulaklığımı takarken. Çöp torbası direkt kapının yanındaydı, annem ise mutfakta ortalığı yıkacak kadar gürültülü bir şekilde bulaşık makinesini boşaltıyordu. "Anneannem anlamıyor."

"Twitter değil X," dedi alaycı bir tavırla. "Sanırım sen de anlamıyorsun, moruk."

"Sen tam bir salaksın," diyen kişi ben değildim, Azer'di. Merdivenlerden aşağıya doğru iniyordu. "Keşke bu mesaiyi denklemdeki X'i bulmak için de harcasan."

Azur yediği lafla birlikte göz devirdi. "Konuştu matematik profesörü."

"Begüm bu çocuk okumaz kızım sen bizim köye haber gönder de kız baksınlar buna," diye seslendi anneannem, mutfağa doğru. "Gerçi el alemin kızının başını yakmaya gerek de yok ama."

"Hem sırada ablam var."

"Azur gerçekten dayağımı yersin."

"Tamam sırada ablam yok," dedi anında geri çekilip, oturduğu yere iyice sinerken. "Bu evde benim üstüme çok geliniyor."

Azer direkt televizyonun karşısında kalan tekli koltuklardan birine çökmüştü. Onlar şimdi anneannemin başını şişirip azar yiyeceklerdi büyük ihtimal bu yüzden kulaklığımı takıp müzik açmak daha çok işime gelirdi. "Sen onu bir de sınavdan sonra gör," diye mırıldandığını duymuştum Azer'in, çıkmadan önce. Geri kalanını Şebnem Ferah'ın sesi bastırmıştı.

Dinleme listem fazla karışıktı, her telden şarkı vardı. Çoğunluğunu Teoman ve Şebnem Ferah oluşturuyordu. Bu yüzden karışık çala bastığım anda başlangıcı mutlaka bu ikiliden biriyle yapıyordu. Bugün de *Şebnem Ferah, Bu Aşk Fazla Sana* denk gelmişti. Fon müziğine bile bayıldığım bir şarkı olduğu için soğuk havayla birlikte bana çok iyi gelmişti. Bir elimi kazağımın cebinde telefonumla birlikte tutarken diğer elimdeki çöpü sallaya sallaya konteynıra doğru ilerledim.

İlerlerken istemsizce şarkıya eşlik etmeye başlamıştım. Sesimi kısık tuttuğumdan emindim fakat nakarat kısmında, Şebnem Ferah bağırdıkça, benim de bağırma isteğim artmıştı. Akşam saatlerinin sessizliği Allah'tan sokakta baş gösteriyordu da birilerinin beni

duyacağını düşünmüyordum. *"Anladım sevmek gibisi yok,"* diye mırıldandım önüme düşen bir taşa ayağımın ucuyla tekme attığım sırada. Biraz ilerleyince daha yüksek bir sesle eşlik etmiştim, çöpe de birkaç adımım kalmıştı. *"Nasıl inanırım sana!"*

"Bu aşk Fazla sa—" Omuzumda hissettiğim baskı ile şarkı sözlerini bırakıp, boğazlarımı yırtacak kadar büyük bir çığlık savurdum ve korkuyla gözlerimi yumduktan sonra elimdeki çöpü sallayarak arkama doğru döndüm. Korkudan elim ayağım boşalmıştı sanki çöp birine çarpmış, gücü tükenen elimden öylece yere savrulmuştu. Titreyen dizlerime rağmen birkaç adımla geriye doğru savrulduğumda bu sefer baskıyı kolumda hissettim. "Bırak!"

Saniyeler içinde şarkının sesi kesildi çünkü beni tutan kişi kulaklığımı da çekip almıştı. "Benim," dediğini duydum tanıdık, tonunu sevdiğim bir sesin. "Belçin Darya. Siktir, seni korkutmak istememiştim. Benim, özür dilerim."

Korkudan yerinden çıkacakmış gibi şiddetle atan kalbime rağmen gözlerimi açmaya zorladığımda, karşımda Hazar Cihangir'i bulmuştum. Bu rahat bir nefes vermeme yardımcı olmuştu ama halâ titreyen bedenimi sakinleştirmeye yetmemişti. O da durumun ciddiyetinin farkındaymış gibi kulaklığımı tutan elini başımın arkasına doğru atmış, onun omuzuna yüzümü yaslamamı sağlamıştı. Kolundaki elini de yavaşça belime doğru indirip, bana tanıdık olmayan o tek beden halimizi de oluşturdu.

"Ben seni korkutmak istememiştim," diye fısıldadı saçlarımı okşarken. Dudakları kulağıma yakın olunca, sıcak nefesi içimi ısıtmaya başlamıştı. "Özür dilerim, gerçekten."

"Bu devirde." Derin bir nefes alıp iki yanıma düşürdüğüm kollarımdan birini havaya doğru kaldırdım. "Aklı başında biri neden böyle arkadan yaklaşır?" Sinirle elimi onun omuzuna sert bir hareketle indirdim. "Manyak mısın sen?" Bir darbe de diğer omuzuna vurup ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Aklım çıktı!"

"Sitenin içinde kim sana zarar verebilir?" diye sordu bir adım geriye doğru çekilip, bakışlarını yüzüme diktiğinde. "Ben tahmin edersin sandım."

İmalı bakışlarımı onun yüzünde tuttum. "Yirmi yedi gün erken gelmişsin bu sefer. Nasıl tahmin edebilirim?"

Söylemediğimin altında yatanı anlamamıştı. Bu yüzden kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"Benden en son randevu sözü aldığında bir ay ortalıkta yoktun." Bakışlarımı ondan kaçırıp yerdeki çöp poşetine uzanmaya çalıştım fakat o benden önce davranıp aldı. Yanına bile yaklaşmadan konteynıra fırlattı. Basket isabetliydi de bu saatte başımıza başka bir iş açmamıştı. Sadece yüzüne odaklandığım için sesinden anlamıştım. Bu yüzden sinirle kısılan gözlerime karşılık muzip bir tavırla gülümsediğini de görebiliyordum. Gözlerimi devirip onun omuzuna sertçe omuzumu çarpıp yanından ilerledim.

"O zaman bir nedenim vardı." Arkamdan gelirken söyleniyordu, taviz vermek istemiyordum. Dönüp bakmayacaktım. "Söylemiştim."

"Her zaman bir neden vardır zaten. Nedensiz gideni görmedim."

"Bana kızgın mısın?" diye sorduğunda sesi daha yakınımdan geliyordu, direkt arkamdaydı. "Bana kızgınsın."

"Neden kızgın olayım?" diye sordum sahte bir öfkeyle. Aslında kızgın değildim ona ama nedense ne zaman karşı karşıya gelsek istemsizce beni aramadığı günler için ona kızasım geliyordu. Birine nazlanmak mı istiyordum? Bu o olmak zorunda değildi ama kendimi tutamıyordum. "Ne sanıyorsun sen beni?"

"Kızabilirsin."

"Haddime mi?"

Kolumdan kavrayıp kızla beni kendisine doğru döndürdüğünde, göğsüm onun sert göğsüne, dudakları ise alnıma değdi. "Benimle ilgili

her şey haddine olabilir," dedi üzerime doğru eğildiğinde. "Ama kızgınsan, kızgınım de. Müneccim değilim."

"Ben kızgınım demedim bana kızgınsın diyen sendin, o zaman bil," diyerek ona kafa tuttum. "Ayrıca sana kızgın değilim. Sonuçta biz..."

"Randevuya çıkan insanlar neyse oyuz." Sözlerimi tok sesiyle böldü. "Bunu konuşmuştuk."

"Yine de kızgın değilim. Meşgul olduğunu biliyordum. Sadece beni korkuttuğun için sinirlendim."

"Onun için üzgünüm. Haklıydın bu konular bu kadar hassasken böyle yaklaşmamalıydım," dedi pişmanlıkla. "Ama şu üç günde müsait olduğum tek vakit buydu. Fırsatı değerlendirmek istedim."

"Benimle mi?" diye sormaktan geri duramadım. Sorunum neydi benim? Aşmam lazımdı artık bunları ama ilgisinin derinine inmeye çalışıyordum sanki.

"Daha iyi bir seçenek bulamadım." Üzerime doğru biraz daha eğildiğinde başımı geriye doğru çektim. "Saçına çöp bulaşmış ona bakıyorum."

"Şey... Öpeceksin sandım ve sitedeyiz."

"Kahretsin ki sitedeyiz." Sesli bir iç çekip, elini kaldırdı ve saçıma bulaşan bir parçayı alıp köşeye doğru attı. Sanırım yapay çiçeklerden biri takılmıştı. "Ve sen bu saatte çöp mü atıyorsun? Evinizdeki veletler ne işe yarıyor?"

Gözlerimi kısıp onu biraz incelemek istedim, yorgun göründüğü gözümden kaçmamıştı çünkü. Tepemizden vuran sokak lambasının sarı ışığı tüm yüz hatlarını daha belirgin bir halde önüme koyarken, saçlarının parıltısıyla da gözümü alıyordu. "Onların adları var, Azer ve Azur," diye homurdandım incelemeye devam ederken. "Ayrıca günlerdir evdeyim. Hava almaya ihtiyacım vardı."

"Doğanay misafir akışınızdan bahsetti." O da ellerini kotunun cebine koyup üstten bana bakmaya devam etti. Beni şimdi burada tutan, soğuğa rağmen içimi ısıtan o muydu yoksa ona karşı büyüyen hislerim mi? Kalbim ağzımda atıyordu sanki. "Bu yüzden seni rahatsız etmek istemedim zaten," dediğinde içimde bir belirsizlik oldu, sanırım yüzüme de yansımıştı çünkü aniden dudakları kıvrıldı. "Yine öyle bakıyorsun."

"Nasıl?" Çekingen bir tavırla başımı yana doğru eğdim. "Nasıl bakıyorum ki?"

"Altında yatan nedeni sorgulamak isterken nereye düştüğünü bilmeyen bir yavru kedi gibi."

Benzetmesi istemsizce beni güldürdü. "Ne alakası var?"

"Çok alakası var, Belçin Darya ama unutuyorsun ki bu konularda sözleri yutmayı seven biri değilim," dedi. "Evet seni görmek istedim hatta akımdan hep iki saniye için bile olsa çıkıp gelmek geçti ama zor bir duruma sokmak istemedim."

Heyecanlanıyordum, kalbim resmen çığlıklarıyla bunu bana söylüyordu. Sırıtmak, çığlık atmak hatta zıplamak bile istiyordum. Neden böyle oluyordu? Ama nasıl olmasındı ki bana iyi bir şey söylemişti. Ona rağmen, "Beni görmek istedin," diyerek daha sakin bir tavırla karşısında durdum.

"Hem de çok." Ne diyeceğimi bilemeden ona baktığımda sanki içimden neden dediğimi duymuş gibi, "Çünkü seninleyken iyi hissediyorum," diyerek devamını getirdi. "Buraya geldiğimden beri iyi hissettiğim anların çoğunda sen vardın. Belki de iyi hissetmeye ihtiyacım vardı."

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. "Bazen bana neden ilgi duyduğunu sorguladığın oluyor mu?"

"Bir kere oldu ama cevabını bulmak zor değildi. Farklısın ve ben kendimden çok farklı birini karşımda görünce ilgi duydum. Tanıdıkça farklılığına değil, sana ilgi duyduğumu anladım. Şu an karşında durma sebebim de büyük ihtimal senin de beni farklı bulmandır."

Onun gözlerine bakarken, söylediklerini kendi hislerimle tarttım kısa bir an, haklı olduğunu böyle anlamıştım. Onu ilk gördüğümde benden çok farklı olduğu için merak etmiştim, ettikçe onu tanıma fırsatını da elde etmiştim aslında. Onu tanıdıkça ona ilgi duymaya başlamıştım. Birinden hoşlanmak ilk adımdı. Sonuçta herkes göz zevkine uyan, yanındayken rahat hissettiği, kafasının uyuştuğu herkesten kısa sürede hoşlanabilirdi. Asıl zaman alan, sevmekti. İkimiz de böyle düşünüyorduk, bazı hisleri çok yükseğe koyup ona ulaşmak çok zormuş gibi davranmıyorduk. Ben ondan önce davranıyordum sanırım ama artık öyle değildi, emindim.

"Ne kadar korkutmuş olsan da... Seni görmek de bana iyi geldi." Tebessümüyle gamzeleri belirginleşti yavaşça. "Sanırım kendimi bir aya hazırladığım için."

"Bir ay seni görmemek için uzun bir süre, Belçin Darya," dedi bana kafa tutar bir edayla. İki isimle hitap etmeyi seviyordu, ona kafa tutmak için ben de iki isim kullanıyordum ama bazen dilim sürçür de rezil olurum diye çok korkuyordum. "Evet bu da bir itiraftı."

Muzip bir tavırla gülen bu sefer ben oldum, normalde yapmaya utanacağım şeyi yapıyordum. Ellerimi cebimde tutup yavaşça adımlarımı atmaya başlarken mırıldandım. "Bunu itiraf etmene gerek yok sana olan randevu borcumun kabarmasından anlayabilirim sanırım."

İki adımıma bir adımla yetişip bu akşam karanlığında, sadece sokak lambaları ve ayın aydınlattığı sokakta yanımda yürümeye başladı. "Evet, gelişme gösteriyorsun."

"Ama bunun işe yaramayacağını da biliyorsundur." Adımlarımız bizim eve doğru neden bu kadar hızlı gitmişti? Ben çöp için gelirken daha çok yürümüştüm sanki. Şimdi onunla yürürken iki saniyede evin önüne gelmiş gibi hissediyordum ve bu durum hoşuma gitmemişti. Eve birkaç adım kala bir kez daha durmak zorunda kalmıştım. Tam önüne geldiğimizde illaki bizimkilerden biri görecekti.

Yavaşça ona doğru döndüğümde o da benimle karşı karşıya durabilmek için yan dönmüştü. "Biliyorum."

"Güzel."

"O yüzden sana bir teklifim var," dedi hiç gecikmeden. Zihnimde nasıl bir teklif olacağının ihtimalini bile kurmamışken kalbimin bu kadar dört nala koşması normal miydi? Ondan gelecek her teklif nasıl hayatıma iyi bir etki edecekmiş gibi hissettirip heyecanlandırabilirdi ki sonuçta? Beklentiyle ona bakarken biraz daha konuşmazsa bayılabilirdim sanırım.

"Yeni bir randevu mu?"

"Pek sayılmaz," dedi başını eğip güldüğünde. "Ben sana iş teklifinde bulunacaktım aslında."

Bunu beklemiyordum sanırım, bu yüzden boşluğa düşmüş gibi ona baktım. "Ben garsonluk yapamam."

"Zaten sana garsonluk yaptırmam." Bana attığı kınayan bakışlar da biraz da öfke vardı. "Ben senden Azazel bünyesinde çalışanlara İngilizce dersi vermeni isteyecektim."

"Nasıl yani?"

"Azazel'in bar kısmı olmasa da restoran kısmı fazlasıyla tercih ediliyor turistler tarafından. Çoğu zaman uluslararası toplantılar için bile başvuru yapılıyor. Böyle günlere dışarıdan geçici garson ve ilgili kişiler buluyoruz ama bunu istemiyorum. Çalışanlarıma güveniyorum, onların olması daha gözümü arkada bırakmaz ama dil de büyük bir sorun. Eğer senin için uygunsa..."

"Öğretmenlik mi yapacağım?" diye sordum heyecanla. "Ben daha önce hiç yapmadım kalabalığa ama özel ders verdim... Sertifikalarım var istersen hepsini atabilirim. CV atayım direkt hatta içinde şüphe kalmasın..."

Ellerini iki yandan omuzuma doğru koyup, "Ben senden eminim," dedi beni sakinleştirmek ister gibi. "Sen kitap çeviriyorsun, Belçin Darya. Ayrıca bir dil eğitimiyle değil, direkt bu bölümü okumuş bir insansın. Formasyon da almışsın... Daha ne olabilir ki?"

"Yani ben Azazel'de İngilizce eğitimi mi vereceğim?" Kamera şakasıymış gibi geliyordu sanki bu yüzden emin olmak istiyordum. Sabaha kadar sorabilirdim. Daha önce hiç kalabalığa ders vermemiştim. Bir dershaneye başvurmuştum ama yetersiz görülmüştüm. Bu çevrede zaten özel okulların hocası belliydi, yıllardır değişiklik olmamıştı. İçim içime sığmıyordu şimdi.

"Maaş—" Onun sözlerine devam etmesine bile izin veremeyeceğim heyecanımla, kollarımı boynuma doğru sardım ve parmak uçlarımda yükselerek adeta tutunduğum bir dalmış gibi bedenine asılırken kendimi buldum. Ondan bir karşılık görüp görmemek umurumda bile olmadan tutuşumu sıkılaştırırken, "Teşekkür ederim," dedim büyük bir coşkuyla. "Çok teşekkür ederim."

Saniyeler içinde bir kolunu belime sardı ama kalbimi sardığı hislerin yanında bu temas çok da önemli değildi. Yapmasa bile kızmazdım, kırılmazdım çünkü bugün bana uzun zamandır istediğim bir şeye erişebilme fırsatı vermişti. Bu düşünce daha da mutlulukla doldurdu içimi, kollarımla ensesine baskı uygulayarak bana doğru eğilmesini sağladım.

Bana deseler ki bir gün evinin önündeki sokak lambasının altında bir adamın boynuna böyle sımsıkı sarılacaksın, sen aklını kaçırmışsın derdim. Kafamda kurduklarım, paniklerim engellerdi bir kere ama tam şu an hepsi aklımdan uçup gitmiş, sadece ne kadar mutlu olduğum kalmıştı. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim sanırım kendimi, belki de hiç hissetmemiştim bu yüzden bu kadar etkilenmiştim ama değerdi. Bu zamana kadar ona açtığım her kapıdan sızan rüzgâra değmişti.

Saniyeler birbirini kovalarken tam ondan ayrıldığım anda ikimizin arasına, bizden bağımsız bir ses düştü.

"Abla?" dedi ve benim bu zamana kadar aklımın neden başında kalmak zorunda olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Aktiflik açısından sınırımız; 650 oy, 1k yorum olursa çok seviniriiim.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere. Kendinize çok iyi bakıın.

8. UZUN BİR YOL

Herkese merhaba azazel sakinleriii!

yılın son bölümüyle karşınızdayız. Sonra bir yıl görüşmeyeceğiz maalesef bizi özleyin (bu şaka için yetiştim).

Şimdi bölümü size bırakıyorum ve yorumlarınızı okumak için köşeme çekiliyorum. Satır aralarında benimle buluşmayı unutmayın lütfen.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

(Spotify listemizin kodunu bırakıyorum buraya.)

Bölüm 8: *UZUN BİR YOL*

"Yarayı açan kişi, bıçağı eline aldıktan sonra hiç zarar vermeden tekrar masaya bıraksa bile eğer gözler görmüşse o kesiği çoktan açmıştır. Sırf bir kesik görünmüyor diye acısı yok sayılabilir miydi? Tıpkı yarayı saran kişinin, üstünü kapattığı o yarayı iyileştirdiğini düşünmeyip dert etmeye devam etmesi gibi. Ve bazen yarayı saran kişi; açan kişiden daha çok suçlu, açan kişi saran kişiden daha masum olabilirdi. Kalpti canını okuyan o bıçak sandı."

Kalbim kaygıyı tanırdı, endişeyi zaten adı gibi bilirdi ve korku onun en nefret ettiği duyguydu, unutamazdı ama tam şu an hissettikleri saydığım bu üç duygunun yanından bile geçemezdi çünkü benzer bir yanı yoktu. Oysaki olmalıydı. Ben sokak ortasında, bir adama sarılırken tanıdık bir ses duymuştum, resmen yakalanmıştım. Bundan korkmam, kaçmam ya da anksiyete krizleri geçirmem gerekiyordu. En azından tahminlerim bu yöndeydi. Şaşırtıcı bir derece yavaşça onun boynundan ayrılırken, oldukça rahat hissediyordum kendimi.

Belki de bunda yanımdaki kişinin de etkisi vardı. Eğer olası bir terslik olursa Hazar Cihangir'in yanımda duracağını bilmek bana iyi hissettiriyordu. Ayıp bir şey yapmıyorduk biz sonuçta, ortada yanlış da yoktu. O bana hayallerimi süsleyen bir iş teklifiyle gelmişti, ben de anın mutluluğuyla ona sarılmıştım. Sonuçta biz randevuya çıkan insanlar neyse oyduk. Sarılmak bize günah olacak değildi.

En son ne zaman böyle rahat ve sağlıklı düşündüğümü bilmiyordum ama kendimi çok iyi hissediyordum. Düşüncelerimle savaşmamak bana güç veriyordu. Zaten bizi dibe batıran genelde susturamadığımız kafamızın içi olurdu. Düşüncelerimin birer eli olup boynuma sarıldığında koca odada bir köşede boğuluyormuş, eğer dışarıdaysam da gökyüzünün sonsuzluğuna rağmen tıkanıp kalmış gibi hissederdim. En büyük savaşı ilk zihnimizin içiyle verirdik aslında ona karşı kazanabilirsek insanlara karşı yenilmezdik.

Zihnime karşı kazandığım ilk zaferle yavaşça Hazar Cihangir'in boynuna sardığım ellerimi gevşettim ve sesin geldiği yöne doğru döndüm. O da benim gibi önüne doğru döndü ama bedenini bir milim

bile öteye götürmedi hatta daha çok yaklaştı bana, omzumun onun omzuna değdiğini hissetmiştim. Gözlerim ilk karşımdaki kardeşimin üzerinde gezinirken, başka birinin olma ihtimaliyle bahçeye doğru çevirdim sonrasında. Ortalıkta kimse yoktu.

Karşımızda sadece bizi görmenin şaşkınlığıyla bize bakan *Azur* vardı. Aynı zamanda ikizlerden çenesi düşük olana bu sahnede yakalanmak da benim şanssızlığımdandı tamamen. Azer, daha ağır başlı ve anlayışlı bir çocuktu fakat Azur hayatı o kadar dalgasına yaşıyordu ki bu tarz muhabbetleri ağzına sakız edip, sürekli karşıma çıkarmaktan büyük bir zevk alacağından emindim.

"Abla," dedi kısık gözlerle ikimizi de incelerken.

Bıkkınlıkla omzumu düşürdüm. "Azur?"

"Siz de yoklama alma işi genetik galiba," diye mırıldandı yanımdaki Hazar Cihangir. Sinirle bir dirseğimi onun bel boşluğuna doğru salladığımda biraz yana doğru kavislendi ama çok sürmeden dik bir konuma gelip yanımda durmaya devam etti.

Azur, ona inme indiğini düşünmeye başlayacağımız kadar uzun süre bize boş bakışlarını tutmaya devam edince ona doğru bir adım atarken buldum kendimi. "Bir dakika," diyerek durdurdu beni. "Bu herif az önce sana mı sarılıyordu?"

"Herif," diyerek, onu sinirle tekrarladı Hazar Cihangir. "Hayırdır?"

"Asıl sana hayırdır birader," dedi bir cesaretle. Normalde asla Azur'un sergileyeceği davranışlar değildi bunlar. Bu yüzden afallamış bir halde ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Sen sokak ortasında ne hakla benim ablama sarılıyorsun?" Sinirle adımlarını bize doğru atmaya başladığında herhangi bir müdahalede bulunmak yerine kollarımı göğsümde birleştirerek onu izledim. Adımlarının sonunda bize yaklaşmasına sadece iki adım kala durdu, bana kınayan bakışlarını doğrulttu. "Abla durdursana beni."

"Neden durdurayım ablam seni?" diyerek alaycı bir tavırla ona takıldım. "Delikanlılık gösterisi yapıyordun, getir devamını."

Ona doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatan kişi ben olduğumda kısık bir sesle, "Herif benim iki katım abla. Tek yumruğuyla öldürsün mü beni?"

"O zaman niye adama kafa tutuyorsun salak," diye fısıldadım onun gibi. "Saçma salak triplerinle uğraşamayız. Ayrıca ben sarıldım ona, o bana sarılmadı yani. Sen ne diye dikleniyorsun?"

"Sokak ortasında ablama sarılıyor!"

"Ee?" dedim bir sinirle. "Ne var bunda? Sana mı soracağım ben birilerine sarılırken?"

"Birileri derken?" diye sordu Hazar Cihangir arkamdan. Azur beni öyle sinir etmişti ki onun varlığını resmen unutmuş, sesimizi kısık tutunca da bizi duymazmış gibi içimden geldiği gibi konuşmuştum. Onun kulaklarının da maşallahı vardı yalnız. Radar gibi işine geleni duyardı.

"Birileri derken derken?" dedi Azur bir adım yana doğru atarak onun karşısına geldiğinde. "Benim ablam birilerine sarılırken sana mı soracak?"

"Azur!"

Beni duymazlıktan gelerek, "Hem sen benim ablama niye sarılıyorsun onun hesabını ver önce," diyerek onun üzerine doğru yürümeye başladı tekrar. İkinci kez aynı senaryoyu yaşamamak adına yalandan da olsa gevşek bir tutuşla kavradım kolundan. Bu onu daha da gaza getirdi. "Bırak beni abla!"

Göz ucuyla Hazar Cihangir'e doğru döndüm. Ellerini ceketinin cebine koymuş, yüzünde oldukça rahat bir ifadeyle Azur'u izliyordu. "Bırakayım mı gerçekten?"

"Abla sen dost musun, düşman mı?" diye homurdandı kısık bir sesle. "Bırakma!"

"Azur yorma akşam akşam ya!" Tekrar Hazar Cihangir'e doğru döndüğümde onun ifadesini koruyarak bizi izlediğini fark etmiştim. Nedense bu tavrında bir üstünlük belirtisi seziyordum. Azur'u mu küçümsüyordu yoksa ona karşı üstün olacağı başka bir durum mu vardı emin değildim ama bu tepkisizlik gözümden kaçmıyordu, kuruluyordum. "Ben yarın gündüz uğrarım o zaman sana," dedim ona karşı.

Bakışları bana doğru döndüğünde o umursamaz soğuk bakışları yavaşça gitmişti. "Olur, zaten gündüz restoran katı boş olacak. Akşam dolu. Üç saat yeterli olur mu?"

"Elbette olur," dedim. "Tekrar teşekkür ederim."

"Sarıldığı için mi?" diye sorarak bir kez daha varlığını belli etti, Azur. "Sen niye teşekkür ediyorsun ki bu adama?"

Sinirle tuttuğum kolundan çekerek onu önüme doğru fırlattığımda şaşkınlıkla bana baktı. Hazar Cihangir, her seferinde ben gitmeden gitmemeye yemin etmiş gibi yerinde beklerdi bu yüzden ona git demek yerine kardeşimi sürükleyerek gitmeyi tercih eden ben oldum. Zaten evin önündeydik, onu itmemle bahçe kapısına doğru ilerlemişti. Onunla konuşmadan eve girmeye niyetim olmadığı için arkama bakmak yerine hızlı adımlarla onun yanına ilerledim. "Bu saatte ne işin var senin dışarıda?"

"Anneannemin dizisi varmış, çekirdek istedi," dediğinde elindeki poşeti yeni fark etmiştim. Tam bir elini bahçe kapısına attığında ise elimi onun elinin üstüne koyarak açmasına mâni oldum. Gözleri şok dalgasıyla sonuna kadar açıldı. "Ne oluyor, abla?"

"Sana ne oluyor ablam?" Göz kırpıp başımı salladığımda daha da şaşırdı. "Bir atar gider yaptın ama çok sürmedi geri adım attın. İkidir Hazar Cihangir'i gördüğünde bir hallere giriyorsun, gözümden kaçmıyor."

"Ablama göz koyduğunun kokusunu almışımdır belki."

"Yeme beni," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Sizin aranızda bir mevzu mu var?"

"Artık var!"

"Azur!" Sert bir dille ismi dudaklarımdan döküldü. "Neden bahsettiğimi biliyorsun bence."

"Yok bir şey ya!" diyerek bir hiddetle çıkıştı. "Ayrıca ne olabilir ki? Yeni gelmiş adamı daha önce nereden göreceğim ben? Sadece şaşırdım yani çöp diye çıkıyorsun elin adamıyla sarılıyorsun. Adam da maşallah hulk gibi. Seni sahiplensem kim vurduya giderim. Ayrıca seçeceğin adama sıçayım abla, evrende başka adam mı kalmadı?"

"Sahiplenmek, sıçmak... Nasıl bir üslup bu ya!" Yüzümü huysuzca buruşturup elimi onun elinin üzerinden çektiğimde anında bahçe kapısını açarak hızlı adımlarla eve doğru ilerlemeye çalıştı. "Azur bana bak," dedim arkasından ilerlerken. "O adam bana iş teklif etti, bu yüzden sarıldım ona. Eğer salak saçma bir şekilde—"

"Söylemem kimseye tamam," diyerek cümlemi havada bıraktı. "Zaten anlattığın gibiyse sorun yok. Fazlası olmasın ama abla."

"Nedenmiş o?"

"Öyle."

"Başka emrin var mı paşam?" diye sordum alaycı bir tavırla.

"Bir de Azer'e bildiğimi söyleme," dedi gözlerini kaçırdığında. "Bu kadarı bana yeterli."

Bu cümlesiyle Azer ve Azur'un bir haltlar yediğini anlamak zor değildi. İkisi bana fazlasıyla düşkünlerdi evet ama işlerine geldiğinde birbirlerine öyle iyi destek olup sahip çıkarlardı ki ben yanlarında üvey kalırdım. Bu yüzden onlardan laf almam kolay olmayacaktı ama Hazar Cihangir'in benden yana olacağını düşünüyordum, en azından ortada bir şey varsa ondan öğrenebilirdim. Azur, bana aldırmadan adımlarını kapıya doğru atmaya devam ettiğinde içimde şüphenin tohumları

filizlenmeye başlamıştı bile. Kardeşlerimi tanıyordum, babamdan deli gibi korkarlardı herhangi bir belaya bulaşma ihtimalleri yoktu. Hazar Cihangir Soykan ise bela mıknatısının tekiydi. İki zıt kutup birbirini çekmiş olabilir miydi?

"Belçin Darya." Adımı duyduğum yöne doğru dönerek düşüncelerimden sıyrıldığımda karşımda teyzem ve Eva'yı bulmuştum. Gündüz eve dönüp işlerini hallettikten sonra gece kalmak için bize geliyorlardı. Babam birkaç gün daha olmayacağı için bu konuda rahatlardı. Eva benim odamda kalırken, teyzem salonda anneannemin karşısındaki koltukta yatıyordu. Aklı o kadar ondaydı ki taşın üzerinde bile uyurdu, yeter ki karşısında annesi dursundu. "Bu saatte dışarıda ne işiniz var kızım?"

Azur, teyzemleri beklemeden kapıyı çaldığında onlara doğru dönüp, "Ben çöp attım, Azur Belçim Sultan'ın siparişlerini almaya çıktı," dedim. "Hayırdır bugün erkenci değilsiniz."

"Birkaç gündür evde detaylı bir temizlik yapmamıştım. Eva ile bugün onu hallettiğimiz için geçe kaldık," dedi teyzem bana doğru ilerlediğinde. Eva birkaç adım arkasında sadece telefonuyla ilgilenirken gelişigüzel adımlarla bize doğru ilerliyordu. Büyük ihtimal nişanlısına mesaj atmakla meşguldü. Böyle zamanlarda ona bulaşmayı riskli bulduğum için tekrar teyzeme doğru döndüm. "Hem sufle yaptım bize, yeni çıkardım fırından. Annen çay demlediyse diziyle iyi gider."

Babamın sık sık iş için şehir değişikliği yapması, bazen fabrikada sabahlaması teyzemin sanırım en hoşuna giden şeylerden biriydi. Kız gecesi adı altında sabaha kadar mide fesadı geçirmemize neden olacak kadar çok tatlı ve abur cubur tüketmek zorunda kalırdık onun yüzünden. Azer ve Azur'u genelde postalardı, o zaman tadı daha çok çıkardı ama bu aralar evde olmaları gerekiyordu. Son zamanlarda çok fazla dışarıda olmaları, derslerini aksatmaları gözden kaçmamıştı.

Eva'nın bize dikkatini vermediği dakikalardan sonra eve girdiğimizde, "Hele şükür," dedi anneannem. Elimi yıkamaya gitmeden önce bakışlarımı salona doğru çevirip çay vakti için yerlerini aldıklarını fark

etmiştim. "Bir an çöp kutusuna düştün de geri dönüşüme götürüldün sandık, kızım."

Anneannemin konuşmalarını bakışlarım Azur'un üstündeyken dinlemiştim. Dikkatini bana vermiyordu, çayı sevmezdi ama annem ona çay doldursun diye gözlerinin içine bakıyordu. Korku çok başkaydı gerçekten insana ne olduğunu unutturuyordu. "Ellerimi yıkayıp geliyorum," dediğimde, korku dolu bakışlarının bana doğru döndüğünü gördüm.

Azur'un sevdiğim huylarından biri hislerini gizleyememesiydi. Çok doruklarda yaşardı mesela. Azer ona göre daha sakin, ağırbaşlı kalabiliyordu. Bu yüzden içimdeki şüphe artıyordu. Hızlı adımlarla bu kattaki lavaboya elimi yıkamak için gittikten sonra işimi görüp tekrar salona döndüm. Herkes yerini alınca bana ikizlerin yanına kıvrılmak kalmıştı. Açıkçası bu durum işime de gelmişti. Azur Bey'in üzerinde kurduğum üstünlük hoşuma gidiyordu. Bir an onun eline düşenin ben olmasından çok korkmuştum çünkü.

"Ee Darya," dedi teyzem arkasına doğru yaslandığında. O sırada Azer de benim için bir sufle ve kaşık almış, bana doğru uzatmıştı. Çayımı da diğer hergeleden bekliyordum. "Bu aralar sadece evde misin?"

"Yarın evde olmayacağım," dedim tüm ilgimi elimdeki çikolata şelalesinde gibi hissettiren tatlıya verdiğimde. Boğazımı yakardı fazla çikolata, hoşuma gitmezdi ama nedense şu an ihtiyacım olan buymuş gibi iştahla yemek gelmişti içimden. "Azazel'de işim var."

"Azazel'de işin mi var?" İlk çıkışan Eva oldu. Ardından Azur, "Ne işin var?" diyerek tepkileri devam ettirdi. Anneannemin ise yüzünde gururlu bir bakış vardı, ben demiştim diyordu sanki. Büyük ihtimal işimi gönül işi falan sanıyordu.

"Hazar Cihangir, çalışanlarına İngilizce dersi vermemi teklif etti." Onlarla göz teması kurmaktan kaçınarak çayıma doğru uzandım. "Ben de zaten ne zamandır böyle bir iş istiyordum. Atanmaktan umudumu kestim bari bunu değerlendireyim dedim."

"Nasıl yani?" diye sordu Eva dehşet içinde. "Hazar Cihangir, sana iş mi teklif etti?"

"Evlenme teklifi etmedi, Eva. Sadece iş teklif etti kapat şu ağzını." Sinirle homurdandığım cümlelere Azur dehşet içinde bana dönerek tepkisini göstermişti. Azer, sinirle ona dirsek atıp uyarmaya çalışınca onun da bir haltlar yediğinden emin olmuştum. "Ayrıca neden şaşırıyorsunuz bu kadar? Bana iş teklifi edilmesi günah falan da benim mi haberim yok?"

"Yok canım sadece," diyerek ağzının içinde bir şeyler geveledi, Eva. "Şaşırdım. Allah var korkuyorum o çocuktan ben. Başta iyi biri, sıcak biri dedim ama yok. Donuk biri gerçekten. Bazen bakışlarıyla aşağılıyor beni sanki. Ürküyorum."

"Belki de yanında fazla çene çaldığın içindir," dedi Azer. Ondan böyle bir çıkışı beklemediğim için bir kaşım havada, göz ucuyla bakmıştım ona. Benim gibi tatlısıyla ilgilenirken, alttan alttan laf vuruyordu. "Ben bile ilk görüşte çok ve boş konuşulmasından hoşlanmadığını anladım. Boş konuşuyorsun diyemem ama çok konuştuğun bir gerçek."

"Ben onun yengesi olacağım!"

"Yengesi olacaksın abla, sevgilisi değil. O adamın sana seni sevme borcu yok." Abartmaması için yalandan öksürmek zorunda kaldım. "Yanlış anlama sana hakaret etmiyorum ama bazen çenenin farkında olmuyorsun. Doğanay Abi bile sana göz deviriyordur."

"Doğanay bana göz mü deviriyor?" Umurunda olan tek detayın bu olması zerre şaşırtmamıştı. Anında telefonuna uzanmasıyla Azer bir kez daha, "Hemen yaz hemen sakın geç kalma," diyerek araya girdi. "Yoktan bir sebep için kavga çıkar. O seni alttan alınca da burnundan getir. Ertesi gün de gelir bize bu ilişki bitti diye ağlar akşamına da barışırsın."

"Senin benimle derdin ne ya?"

"Seninle bir derdim yok sadece yorucusun."

"İkizim haklı," dedi Azur. "Her ona yoktan sebeplerden dolayı trip attığında köşeye iki yüz lira bıraksaydım şu an milyonerdim." Eva'nın bozguna uğramış bakışları yavaşça benim yüzüme doğru geldiğinde kaşlarımı havaya kaldırıp omuz silktim. Birinden destek arıyordu ama salonda oturan herkes bu konuda hemfikirdi. Belki de ilk kez bu kadar hemfikirdik.

Eva, durgun bir tavırla bize baktıktan sonra, "Ama Doğanay hiç böyle bir şey demedi," demişti ve bu dünyanın en komik şeyi olabilirdi. Ben gülmemek için alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıştırırken, Azer ve Azur benim kadar nezaketli olmadıkları için kahkaha patlatmışlardı. "Ne gülüyorsunuz?"

"Dese büyük ihtimal burnundan getirirdin çünkü," dedi Azur alaycı bir tavırla. "En son sana seni eleştiren bir şey dediğinde beş gün çocuğun aramalarını açmadın. Sırf tapusu sende diye rahat takılıyorsun ama Doğanay abi on numara adam. Yarın bir gün senin elinin tersiyle ittiğini başkası sarıp sarmalar pişman olursun."

"Azur abartma anneciğim," diyerek araya girdi annem. Sanırım Eva'ya üzülmüştü çünkü bizimkisi yavaştan gözlerini doldurmaya başlamıştı. "Nişanlıyken başkasına giden birinden zaten hayır gelmezdi, deriz. Eva'nın hayatı kurtulur."

"Bu zamana kadar kötülüğünü görmediğiniz birinin burnundan getirip daha sonra böyle diyorsanız vah halinize."

Azur her ne kadar hovarda olarak görülse de çoğu zaman esirgemediği laflar, gerçeklerden ibaret olurdu. Çenesine sinir olmamızın nedeni bence buydu. Herkes ona kızgınlıkla bakıp susması için direktifler verse de umurunda olmuyordu ayrıca. Onlara doğru bir omuz silkip tatlısına yöneldiğinde Eva dolu gözler ve karışık düşüncelerle ortada kalmıştı. Bir sonraki hareketini biliyordum bu yüzden ondan önce davranıp çay bardağımı alarak ayağa kalktım. Tatlımı zaten bitirmiştim, arkada gözüm kalmayacaktı. Ben merdivenlere yöneldiğim an, Eva da çayını alıp arkamdan gelmeye başladı. Ben yarına hazırlık için çıkıyordum o benden bağımsız sinir krizlerini köşede geçirebilirdi diye umuyordum.

Odaya girdiğimiz anda ışıkları açıp çalışma masama doğru yöneldim. Buraya kadar sessiz kalmış olması büyük bir başarıydı. Ben sandalyeme oturup bilgisayarımın kapağını kaldırdığımda, "Sence haklı mıydı?" sorusu gelmişti. Ardından büyük bir gürültüyle kendisini yatağıma bırakmıştı.

Ona doğru dönmeden, "Sence değil mi?" diyebildim yalnızca. Biz ne zaman kötü hissetsek, birbirimize ilk sence haklı mıyım ya da o kişi sence bunu yaparken haklı mıydı diye sorardık. Bir alışkanlık olmuştu bizim için. Genelde de o direkt evet ya da hayır der ben ise nabız yoklayan bir cevapla başlardım. "Seninle bunu konuşmuştuk."

"Belki de ben bozuğumdur."

"Belki de sen Doğanay'ın baban gibi biri olmadığını kabullenemiyorsundur," dedim gönülsüz bir dille. Onu bu konudan asla vurmayı istemiyordum ama her şeyin sonu buraya geliyordu, Eva bu gerçekle yüzleşmekten korkuyordu bu yüzden her seferinde onlara yazık ediyordu. "Babanın zamanında yapıp, annenin sustuğu şeyleri Doğanay yapmadan ona yaparak testi kırılmadan önce dövmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor çoğu zaman. Yıllardır sevgilisiniz siz, Eva."

"Onlar da yıllardır evliydi."

"Fark eder mi?" Ona bakmaktan korkuyordum, sesi bile kalbimi incitiyordu çünkü. "Kaderimiz ebeveynlerimize benzemek zorunda mı? Öyle olsa eminim kimse yaşamaz, çabalamaz ve kaderini baştan bilmenin rahatlığıyla yan gelip yatardı. Bir şeyleri değiştirmek bu kadar senin elindeyken neden her seferinde dibe çöküyorsun?"

"Sen mesela babandan memnunsun... Zaten harika bir adam memnun olman çok doğal ama hiç bunun sana sorun çıkaracağını düşündün mü? Büyük ihtimal hayır. Bu yüzden beni anlayamazsın."

"Düşündüm Eva." Yavaşça tekerlekli sandalyemi döndürerek bakışlarımızı buluşturdum. "Ama düşüncelerimi insanların bana derdine sıçayım bakışları atmasını istemediğim için dile getirmedim.

İyilik de kötülük de mutlaka kötü bir sonuç çıkarabilir insan. Bu tamamen bizimle ilgili."

"Bu işin sonunu hayırlı göremiyorsun, değil mi?" diye sordu umutsuz bakışlarla. "Herkes gibi."

"Hayır aksine ben hayırlı görüyorum ama bunda senin emeğini göremiyorum. Oldurursa Doğanay oldurur gibi geliyor. Bu yüzden kendine çekidüzen versen iyi olacak."

Tekrar bilgisayarıma doğru dönüp yarın için hazırlıklar yapmaya koyulduğumda, "Önceden hiç böyle değildik biz," diye mırıldandığını duydum. "Nişanlandığımızdan beri daha sık sorun yaşar olduk."

"Çünkü sen evliliğin aşkı öldürmesinden korkuyorsun onunla kavga edersen sana daha çok bağlı kalacağını düşünüyorsun ama onu daha da soğutacağını fark edemiyorsun."

"Abla kardeş sıçtınız ağzıma bugün!"

"Genelde gerçeklerin öyle bir hissi vardır," dedim umursamaz bir sesle. "Duymaktan keyif almadığında ağzında kötü bir tat bırakır."

Karşımdaki kişi laftan anlayacak biri olsa daha yumuşak konuşabilirdim zaten bu kadar kaba olmak gibi bir isteğim yoktu ama Eva hem laftan anlamayan hem de gerçekleri söyleyince gıcık olan biri olduğu için uğraşmaya değer görmüyordum. İçimde ne varsa en yalın haliyle ona salıp gerisini kendisi halletmesi daha iyi bir yöntemdi. Hem zaten benim işim vardı, bazen kendime odaklanmam gerekiyordu bu da o anlardan biriydi. Eva'nın rutin dertleri yüzünden bir anımı daha mahvetmek istemiyordum.

Daha önce hazırladığım bir seviye testini dokümanlardan çıkarıp kontrol etmeye koyuldum. Çalışanların İngilizce seviyelerini öğrenirsem ona göre bir program yapabilirdim. Eğer gramer olarak eksik değillerse direkt mesleki İngilizceye, eksiklerse birkaç gramer dersinden sonra mesleki kısma giriş yapabilirdim. Testten sonra her şeye hazırlıklı olmak istediğim için mesleki cümle ve kelime listesi de yapacaktım. Uzun zaman sonra ilk kez içten istediğim bir şey gerçekleşiyordu. Bu

fırsatı biraz da kendime bir şeyleri kanıtlamak için değerlendirmek istiyordum.

Ben araştırmalarıma devam ederken Eva'nın ben de geç bile kalmıştı diye düşündüğüm sorusu da gelmişti. "Hazar Cihangir, demek sana iş teklif etti," dedi muzip bir sesle. "Sizin aranız iyi sanırım."

"Neden kötü olsun?" diye sordum, oldukça rahat bir tavırla işime devam ederken. "Bir sorunumuz yok sonuçta."

"Bilmem," dedi. "Beni sevemedi galiba."

"O bence birini sevmek ya da sevmemek arasında gidip gelen biri değil." Açtığım sekmenin yüklenmesini beklerken telefonumu kontrol ettim bir yandan. "Yani senin gibi derin düşünen biri değil. Sen her hareketi kişiselleştirirken o dümdüz bakıyor olabilir. Ona hakaret ettin mi? Hayır. Yanlış bir şey yaptın mı? O da hayır. Ee neden sevmesin seni?"

"Bazen insanlar bize ortada hiçbir sebep yokken kurulur ya hani."

"Evet ama onun hayatı o kadar ciddiye aldığını sanmıyorum."

"Sen bayağı bayağı tanımışsın onu," dediğinde konuyu istediği yere çekiyordu. "Şaşırtıyorsun beni."

"Şaşırmıyorsundur, Eva. Aşk kokusu almak için içine çektiğin hava boş çıkınca kafa yapıyordur sadece," diye homurdandım sinirle. "Mümkünse hiç burnunu sokma, o toplara girme. İş için orada olacağım bu tarz saçmalıklarını çekmek istemiyorum."

"Ondan hoşlanmak saçmalık mı olurdu?"

"Eğer kimse burnunu sokmadan ondan hoşlanırsam, hayır." Yavaşça omzumun üzerinden arkama doğru çevirdim bakışlarımı. "Ama senin sürekli ara yapma çaban girerse, saçmalık. Benim içim ölmedi, kalbim yerinden de sökülmedi. Bir gün birine kapılırsam tutarım zaten elinden. Bu sana düşmez. Kişisel algılama ama kimseye düşmez."

Eva da anneannem gibi bu tavrıma şaşkınlıkla bakıyordu. Onların bu tavırlarına o kadar sınır koymamıştım ki şimdi olması gereken olduğunda herkesin bu durumu garipsediği gerçeğiyle kendime kızıyordum. Daha önce bu durumu neden uyaracak kadar umursamamıştım onu da bilmiyordum aslında. Şimdi değişen neydi mesela? İçimde geçen haftakinden çok daha farklı birinin ruhu benimleydi.

"Tamam demedim bir şey."

"Deme zaten," dedim bir kez daha önüme döndüğümde. Çayım da soğumuştu bu kız yüzünden, saat de geçmişti iyice. İşlerimi halledip uyumak, sabah dinç bir şekilde kalkıp öğleden sonra Azazel'e gitmek istiyordum sadece. Gerçi bu heyecanla uyumam zor olurdu ama deneyecektim. Yorgun bir halde gitmeyi zerre istemiyordum.

"Bu arada," diyerek bir kez daha varlığını belli etti, Eva. "Yarın akşam Azazel'de Doğanay'ın kuzeninin doğum günü var. Ben de orada olacağım, seni de davet ettiler. Çıkma gelince birlikte uğrayıp çıkalım olur mu? Tek gidersem gece sonuna kadar kalırım ben ama seninle gidersem bir bahanem olur çıkarım."

"Beni kullanıyorsun yani?"

"Hayır tabi ki," dedi anında. "Sen de davet edildiğin için diyorum zaten."

"Hangi kuzeni bu?"

"Seni eken değil."

Aklıma o mevzu gelmemişti bile. Doğanay'ın ailesini pek tanıdığım söylenemezdi ama bazı kuzenlerinin adını bilirdim. Onlardan biri olduğunu düşünerek sormuştum ama randevu gerçeğiyle de şimdi yüzleşmiştim. O kişiyi daha önce görmediğim için şimdi karşıma geçse tanımazdım bile. Bu yüzden kaçmaya gerek olduğunu düşünmüyordum. Yakında bir aile olacağımız gerçeğini de ele alırsak davet edildiğim yere gitmem daha mantıklıydı. Yarınki dersten sonra psikolojime bağlı olarak bir karar verecektim buna.

Eva tekrar telefonuna daldığında ben kendime iki saat daha vererek halletmem gereken notları, planlamalarımı yapmıştım. Ardından uzun bir aradan sonra ilk kez yarın ne giyeceğime geceden karar vermek için dolabımın karşısına geçtim. Abartmamam lazımdı ama çok rahat, ciddiyetsiz durmamam da lazımdı. Öğretmen değildim ama öğreten bir birey olarak gidecektim. Gerçi öğrencilerim büyük ihtimal yaşıtlarım olacaktı ama içimdeki heyecan bunu anlamıyordu.

Köşedeki pufa koyu bir kot pantolon attım önce ardından beyaz bir tişört ve onun üstüne lacivert bir hırkanın iyi olacağını düşünerek onları da ayırdım. Saçlarımı ne kadar açık sevsem de yarın rahat edemeyeceğimi düşünerek kırmızı bir fiyonk tokayla arkada birer tutamı birleştiririm gibi bir plan yaparak bayram sabahına uyanacak o çocuk heyecanıyla yatağıma yöneldim. Eva çoktan uyuduğu için bu hallerimi görmemişti zaten görmesini de istemezdim çünkü dilinden düşmezdim. O yanımda horul horul uyurken ben dönüp durmuş, çok geç uyumuştum.

Bu yüzden de fazlasıyla geç bir saatte kalkmıştım. Kalkar kalkmaz saatin on ikiye geldiğini, Eva'nın bile benden önce kalktığını görmemle büyük bir şok yaşamıştım fakat biraz ayılıp Hazar Cihangir'in iki buçuk uygun mu mesajını görmemle şoku bırakıp rahat bir nefes verebilmiştim. İlk işim hazırlanmak olmuştu, kahvaltıyı bile boş vermiştim o süreçte. Hızlı bir duş alıp, saçıma havluyu sardıktan sonra sade bir makyaj da yapıp tokam, eşyalarım elinde aşağıya inmiştim.

İlk salona uğramak, anneannemi görmek gelmişti içimden. O ilaçları nedeniyle erkenden kalktığı için öğle şekerlemesine dalmıştı. İkizler büyük ihtimal okula gitmişlerdi ve annemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Zaten midemin açlık çanları çalmasıyla çok da oyalanmadan mutfağa doğru yöneldim. Çay ocağın üstünde altı kısık bir halde duruyordu. Yavaşça ahşap, oval masaya bakışlarımı çevirdiğimde annemin börek ve kurabiye yapmış olduğunu da fark etmiştim. Anneannemin burada olduğu süreçte hamur işlerine sarmıştı.

Eşyalarımı masanın köşesine bırakıp, kendim için bir bardak çay doldurmaya ilerlediğimde köşede duran saklama kaplarını görmemle aklıma bir fikir düştü. Eva ne zaman yapsa ona gözlerimi devirir ve

oradan uzaklaşırdım. Bana uzak gelirdi, kendimi bunun içinde göremezdim fakat tam şu an o hareketi yapmak için tutuşurken buldum kendimi. Sonuçta anne yemeğiydi bu börekler, Hazar Cihangir de anne yemeğinden uzak biriydi. Götürürsem mutlu olurdu. Sevap işlerdim yani. Gerçi günah olsa yine yapardım, emindim bundan.

Çayımı aldıktan sonra saklama kaplarıyla birlikte tekrar masaya döndüğümde bir börek parçasını kendim için aldım, ardından maşa yardımıyla saklama kabının maksimum alabileceği kadar doldurmaya başladım. İstemsizce bir tebessüm kondu dudaklarıma, yaptığımdan mutlu oluyordum resmen. Bugünün bana kattığı başka mutluluklar da vardı ama şimdi yaptığım da beni mutlu ediyordu. Tepsinin neredeyse yarısını kaba zar zor sığdırdıktan sonra bir de kurabiyeler için yöneldim.

Bu sırada mutfakta bir başka kişinin varlığı da belirmişti. Bu kişi annemdi. "Uyanmışsın sonunda," diyerek neşeli bir sesle girmişti ortama. "Geç kalmadın, değil mi?"

"Hayır yarım saatim var ve yol zaten on dakika," dedim kurabiyeleri doldurmaya devam ettiğim sırada. "Sen neredeydin?"

"Kilere kadar gittim. Turşular bitmiş, onları aldım." Kucağındaki kavanozları tezgâha bırakmak için yöneldi. Annem ve teyzem her yaz, kış hazırlıklarını birlikte yaparlardı. Bizim arka taraftaki kiler bir marketle eşdeğer olacak kadar gıdayla doluydu. "Sen ne yapıyorsun?"

"Şey elim boş gitmeyeyim dedim." Şüpheli bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Sorun olur mu?"

"Olmaz annem niye olsun?" Tezgâha bıraktığı turşu kavanozlarından birini eline aldı tekrar. İki adımla masaya doğru gelip önüme bıraktıktan sonra, "Hatta bu turşuyu da götür. Bir de yaptığım gül reçeli vardı. Onu da götür yesinler," dedi. "Sonuçta iki tane bekâr, genç oğlan... Yapamıyorlardır."

Annemin bu huyunu fazlasıyla seviyordum. Annelik duygusu onun için sadece doğurduklarından ibaret değildi. Biz ona o duyguyu vermiştik o

da herkeste kullanmaya başlamıştı. "Öyle," dedim sevinçle. "Ben götürürüm bunları şimdi. Bir de Doğanay'ın kuzeninin doğum günü varmış bu akşam orada... Belki geç gelirim."

"Çok geçe kalma. Baban da yok buralarda aklım sende kalmasın," dedi reçeli de masaya koyduktan sonra. Dakikalar sonra köşedeki dolaba yöneldiğinde büyük bir bez çantayla tekrar gelmişti yanıma. Kapağını kapattığım saklama kaplarını koydu ilk. Ardından kavanozları da koyduktan sonra bana doğru uzattı. "İlk iş gününde bol şans, bir tanem."

Yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde bilgisayar ve kol çantamı da bir yandan almaya çalışıyordum. Annem tabi yine el atarak işimi kolaylaştırmıştı. "Teşekkür ederim, anne. Bir de şu cebimdeki tokayı takarsan..."

Annemin en sevdiği şeylerden biri benim saçlarımla oynamaktı. İlk önden iki tutamı arkaya doğru alıp birleştirdi, ardından elimdeki eşyaları yere bırakıp montumu giymeme yardım etti. Montumu unutarak poşetleri yüklenmem inanılmaz bir acemilikti. Tamamen hazır hissettikten sonra soğuk ama oldukça açık havada yavaş adımlarla Azazel'in yolunu tutmuştum. Eylül ayının son haftasına girmiştik artık. Havalar gittikçe soğuyordu. Yağmur henüz pek uğramamıştı ama soğuklar gelmişti.

Yaşadığım sitenin en sevdiğim özelliklerinden biri kalabalık olmamasıydı. Yürüyüş yaparken de sessizdi, bir yere giderken de. Tanıdık görürsem uzun uzun tutardı beni bu yönünü sevmiyordum ama kolay kolay denk gelmediğimiz için rahattım. Genelde işinde gücünde insanlar oluyordu. Bu sitenin tek kalabalığını hemen güvenliğinin arkasında kalan Azazel yapıyordu. Acaba Hazar Cihangir'in evi bu siteye yakın mıydı? Sitenin içinde değildi, Doğanay'dan biliyordum. Hatta rezidansta kaldığını da biliyordum fakat konumunu bilmiyordum. Uzak olmazdı herhalde sonuçta işi buradaydı. On dakikanın sonunda Azazel'e vardığımda hangi kapıdan girmem gerektiğinin gerginliği beni yokladı. Restoran katı demişti sonuçta orada olmalıydı bu yüzden ön kapıya doğru ilerleyecektim.

İlerlediğimde kapıdaki güvenlik hiç sorgulamadan benim için kapıyı araladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra içeri girdim. İlk katta sadece bir merdiven ve randevuları sorgulayan çalışanlar bulunuyordu. "Hazar Bey burada mı acaba?"

Benim yaşlarımda, boyu benden birkaç santim uzun çalışan samimiyetle bana gülümsedi. "Burada, efendim. Geldiğinizi haber vereyim, adınız nedir?"

"Belçin Darya."

"Belçin Darya," dedi benimle aynı anda Hazar Cihangir. Kızın aramasına gerek bile kalmadan belirmiş ve hızlı adımlarla bana doğru gelip elimdeki bez çantaya yönelmişti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki yüzünü net bir şekilde görme fırsatım bile olmamıştı. "Tam saatinde geldin."

Elimdeki bez çantayı aldıktan sonra boşta kalan elini sırtıma doğru koyup merdivenlere yönelmem için hafif itti beni. "Aslında daha erken gelebilirdim ama biraz fazla uyumuşum," dedim ilk basamağa adım attığım sırada. "Uyanınca da hazırlık falan derken anca gelebildim."

"Hiç sorun yok bugün restoran kısmı boş zaten. Çalışanlar ders için geldiler sadece."

"Ama kapıdaki görevli iş kıyafeti giymişti."

"Güvenlik ve o, her zaman orada olurlar. Randevu sistemi ve misafirlerim için."

"Bar katı da akşam açılıyor, değil mi?"

"Evet akşam açılacak ama Loca Doğanay'ın kuzeni için ayırtıldı." Merdivenleri geniş olduğu için yan yana çıkabiliyorduk. "Sen de gelecek misin?"

"Eva gelmemi istedi sanırım dersten sonra eve geçmeden oraya uğrarım. Onun pek durası yok ben de yorgun olduğumu söyler onu kurtarırım diye düşündüm."

"O zaman ders bittiğinde beraber bir yemek yer miyiz?" diye sordu üst kata vardığımızda. Restorana açılan bir kapı vardı, o kapının önündeki koridorun bir yanında lavabolar, diğer yanında ise arkasında ne olduğunu bilmediğim bir oda duruyordu. Mimarisi öyle tuhaftı ki burasının aniden bir kapı çok alakasız bir yere açılabilirmiş gibi hissediyordum. Ayrıca şu an daha önemli bir şey vardı ortada. Bana edilen yeni bir teklif.

"Bu aralar bana ettiğin teklifler artıyor gibi," diyerek takıldım ona. "Bilmem farkında mısın?"

"Eden ben olduğuma göre senden daha çok farkındayım." Benim için kapıyı yavaşça araladı. "Ee yer miyiz?"

"Yeriz ama dışarıdan yemek istemiyorum sanırım," dedim dudaklarımı bükerken. "Canım makarna istiyor benim aslında onu da dışarıdan yemek mantıklı gelmiyor. Buradaki mutfak müsaitse..."

"Olur, hatta seni birazdan Salim ve Fidan ile tanıştıracağım. Buradaki en eski çalışanlardan, Doğanay'dan sonra güvendiğim sayılı insanlar iki tanesi diyebilirim. Üç saatlik dersin sonunda onlardan seni mutfağa getirmelerini rica edersen orada seni bekliyor olacağım."

Yüzümde muzip bir sırıtış belirdi sözleriyle. "İtalya'dan geldiğine göre bana güzel bir makarna yapacaksın diye yorumluyorum bunu."

"Doğru yorumluyorsun," dediğinde daha da büyüdüğünden emindim. Onun yanında rahattım, onun da benim yanımda rahat olduğunu görmeye ihtiyaç duyuyordum ve bu tarz küçük detaylar bu ihtiyacımı gideriyordu. Bugünün kötü geçeceğini sanmıyordum. Sonuçta öğretmenlik yapacaktım sonra Hazar Cihangir bana makarna hazırlayacaktı... Doğanay'ın kuzeni kısmından emin değildim ama iki doğru bir yanlışı götürsündü bu sefer, bu ayrıntıya takılmayacaktım.

Araladığı kapıdan içeri girdiğimizde zaten bildiğim restoran katının benim bildiğimden farklı bir halde olduğu gerçeğiyle karşılaştım. Birkaç masa yan yana olacak şekilde düzenlenmiş hemen önüne de oldukça geniş bir beyaz tahta bırakılmıştı. Masanın önünde yere

bırakılmış bir projeksiyon aleti vardı bir de. Hazar Cihangir, ortamı olabildiğince bir sınıf formatına çevirmiş, öğretmen gibi hissetmemi sağlayacak her şeyi yapmaya çalışmıştı diyebilirdim. Heyecanla içeri doğru adımlarımı attığımda köşedeki benim için ayrılan masayı da görmüştüm hatta. Gördükçe mutlu oluyordum, olduğum yere sığamıyordum sanki.

"Ne olmuş buraya?" diye sordum ona doğru döndüğümde. Yüzümdeki geniş gülümsemenin bulaşıcı olup onun yüzüne de yansıdığı gerçeğiyle yüzleşmiştim böylelikle. "Sınıf olmuş bildiğin."

Olduğu yerde tebessümle beni izlerken, "Çünkü burada ders verilecek," dedi. "Olması gereken buydu."

"Olmasaydı da olurdu. Ders verme fırsatı benim için yeterliydi. Artıyordu da hatta."

"Öğretmek büyük bir servet bu yüzden en iyi şartları hak ediyorsun."

Bakış açısı her seferinde beni kendisine hayran bırakıyordu. Bazen sanki kafayı yemişim de onu hayallerimde kurmuşum gibi hissedeceğim kadar kusursuz düşüncelere sahip olduğunu görüyordum. Sonuçta alışık değildim etrafımda böyle kişiler olmasına, garipsiyordum bir noktada. Yavaş adımlarla köşede tahtayı kapatmayacak şekilde benim için konulan masaya doğru ilerleyip eşyalarımı bıraktım önce. Hayranlıkla etrafı izleye izleye ona doğru ilerlediğimde ise kapılar bir kez daha açıldı.

İçeriye giren kişinin, Hazar Cihangir'den biraz kısa ve zayıf ama onun yaşlarında gösteren kara kaşlı kara gözlü esmer kişi olduğunu fark ettim önce. Bize doğru ilerledikçe sağ yanağında bir yara izi olduğu dikkatimi çekmişti. Adımlarını hiç durdurmadan yanımıza geldiğinde, "Beni çağırmışsın patron," demesiyle de az önce Salim adında bahsettiği kişi olduğunu anlamıştım.

"Sadece seni çağırmadım koçum," dedi Hazar Cihangir. Ardından bana doğru dönüp elindeki bez torbayı uzattı. "Bunu nereye bırakayım? Elimde kaldı böyle..."

"Onlar senin için." Yanımıza gelen kişinin bakışları altında pek rahat hissetmesem de dikkatimi ona verdim. "Annem gönderdi."

"Benim için mi?" Dik bir konuma gelip elindeki torbayı ilk kez iki yandan açarak içini net bir şekilde görebileceği bir konuma getirmişti. İçini inceledikten sonra bir şeyler kafasına oturmamış olacak ki afallamış bir halde tekrar bana baktı. "Annen benim için mi gönderdi?"

"Evet," dedim oldukça rahat bir tavırla. "Sevmez misin?"

"Severim de... Şaşırdım." İnanamıyormuş gibi dudaklarını büküp bir kez daha baktı poşete, ardından tekrar bana doğru kaldırdı bakışlarını. Kollarımı göğsümde birleştirip bir tebessümle ona baktığımda yüzündeki şaşkınlığın onu tatlı gösterdiğini düşünmüştüm. Böyle bir adamı tatlı bulmak da komikti biraz. "Ellerine sağlık, teşekkürlerimi ilettirsin," dedi. "Hakkını ödeyemem ama..."

"Her zaman yaptığı şeyler. Öyle bir durum söz konusu olamaz."

"Sonuçta beni düşünmek zorunda değildi," dedi. "Bu bayağı ince bir hareket."

"Bir gün gelir bizzat teşekkür edersin o zaman."

"Patron," dedi Salim, onun cevap vermesine izin vermeden. İkimiz de onun varlığını unutmuşuz gibi afallayınca bir utanç yoklamıştı beni. Yavaşça ona doğru döndüğümüzde bizden iğreniyormuş gibi baktığını düşünüyordum, bu bakışa başka bir anlam düşünemezdim. "Beni çağırmışsın."

"Sadece seni çağırmadım," dedi sert bir sesle. Anı böldüğünün sinirini sesiyle çıkarıyor olabilirdi. "Fidan nerede?"

Henüz tanıştırılmadığım ama adını bildiğim Salim, duyduğu isimle anında çenesini sıktı. Omuzlarını dik bir konuma getirip, "Ben nereden bileyim?" diye sordu. Patronu olduğunu unutmuştu sanki. "Fidan'ın bekçisi değilim."

Böyle bir çıkış burnuma dedikodu kokularını getiriyordu. Ben gözlerimi kısarak anlam vermeye çalışırken, Hazar Cihangir kaşlarını çattı. "Dövseydin oğlum?"

Yaptığının yeni farkına varmış gibi mahcubiyetle büktü kendisini. "Estağfurullah patron, sadece Fidan Allah bilir neredir."

"Sen de bileceksin." Otoriter tavrından ödün vermeden çıkıştı Hazar Cihangir. "Siz aynı çatı altında çalışıyorsanız, ben ikinizi aynı anda karşımda istiyorsam nerede olduğunu bileceksin, Salim. Üstelik Fidan bize babasının emaneti. Yok bekçisi miyim falan hayırdır oğlum?"

Hazar Cihangir, ilk kez gördüğüm siniriyle az önce tatlı dediğim adamdan anında uzaklaşırken, bambaşka birine dönüşmüştü adeta. Tanıdığım Hazar Cihangir Soykan olmaktan da uzaklaşmıştı. İşleri konusunda hep böyle ciddiyse sanırım bu haline alışmam gerekecekti. Babamdan az çok bildiğim bir durumdu aslında sadece ilk kez görüyor olmanın verdiği şaşkınlık vardı. Salim, patronunun huyunu bildiğini hemen boyun eğerek fark ettirmişti.

Salim tekrar bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada bir kez daha restoran katının kapısı açıldı. "Geldim," dedi ince tiz bir ses, heyecanla. "Ben biraz geciktim kusura bakmayın geldim." Bakışlarımız sesin sahibine döndüğünde sanırım bahsettikleri Fidan, karşımda duran esmer güzeli kızdı. "Çok bekletmedim umarım."

"Neredesin sen Fidan?" diye sordu Hazar Cihangir sinirle. "Ben sana dün ne demiştim?"

"Abi valla kuaför beni oyaladı," diyerek açıklama yaparken koşar adımlarla o da yanımıza doğru gelmişti. Abi diyordu ama neredeyse benimle yaşıt gösteriyordu. Boyu boyuma suyu suyuma biri gibi duruyordu. Tek farkımız onun saçlarının gece karası benim ise gün ışığı gibi olmasıydı. Yüz hatları bir de daha kadınsı duruyordu benden, sesinin aksine. "Özür dilerim. Çok mu beklediniz?"

Fidan, tüm neşesini bakışlarını Salim'e döndürdüğü an soldurmuştu. Salim zaten ondan yana bakmıyor, sadece önündeki Hazar Cihangir'i

görüyordu. Onları tanımıyordum sadece isimlerini duymuştum, hikayelerini büyük ihtimal duyamazdım ama birbirlerine olan bakışlarından hikayelerinin zaten duymak isteyeceğim türden olmadığını düşünüyordum. Aralarında bir şey vardı, Hazar Cihangir'in bile bilmediği bir şey vardı hem de çünkü onlar birbirlerinden kaçmaya çalışırken o ısrarla yan yana getiriyordu sanırım.

"Şükür geldin Fidan," dedi sert bir soluk verdiğinde. "Salim bugün bu kat sana emanet." Ardından Fidan'a doğru döndü. "Fidan, Belçin Darya'da sana emanet. Birkaç saat bizimkilere ders verecek. Bitince restoranın mutfağının yolunu gösterirsin. Akşam da bir yere kaybolmayın, Doğanay abin kuzeninin doğum günü için barda olmanızı istedi."

"O zaman ben gidebilir miyim patron?" diye sordu Salim.

"Anlaştık patron dediğini duymadım, Salim."

"Anlaştık patron," dedi önce, tamamen canından bezmiş bir tavırla. Sonra bakışları bana doğru döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum, yenge."

Yenge mi?

Son duyduğum kelimenin bir hata olduğunu, dilinin sürçtüğünü falan düşünmek istiyordum. Yenge ne alakaydı şimdi? Bizim aramızda öyle bir muhabbet geçmemişti bile. Sadece buraya çalışmak için gelmiştim. Tamam, bir şeyler yaşamıştık ama kimse bunu bilmiyordu ayrıca yaşananlar beni yenge de yapmıyordu. Bu kelimenin ateşimi çıkarması normal miydi? Sinirden miydi yoksa utançtan mı kulağıma kadar uğulduyordum sanki.

"Benim adım yenge değil," dedim tek solukta. Hazar Cihangir'in tepkisiz bir halde izlemesi de sinir ediyordu şu an beni. "Belçin Darya."

Salim sanki onu uyarmamışım gibi düz bakışlarını yüzümde tutmaya devam etti. "Tamam Belçin Darya yenge."

"Ama—"

"Ben işimin başına döneyim," diyerek izin vermedi devam etmeme. Bir umutla Hazar Cihangir'e döndüğümde, "Sana ilk gününde bol şans bundan sonrasını Fidan ile halledersin," diyerek o da bir şekilde kaçmaya çalıştı fakat gamzesini belli eden tebessümünden, benim çırpınmamdan zevk aldığı gayet açıktı. Arkalarında domates gibi olmuş bir ben bırakıp, öylece gittiklerinde yanımda sadece henüz tanıştığıma memnun olmadığım Fidan kalmıştı.

"Biz henüz tanışmadık." İç sesime karşılık verdi sanki. Bakışlarım yavaşça ona doğru döndü. "Fidan ben. Gerçi adımı biliyorsundur yine de söylemek istedim."

"Tanıştığıma memnun oldum, Fidan," dedim tekrar benim için ayrılan masaya doğru ilerlerken. "Sana da zahmet vereceğim kusura bakma şimdiden."

Arkamdan gelirken cidden Hazar Cihangir'in verdiği görevi benimsediğini görmem mümkündü. Ben masaya varıp bilgisayarımla uğraşırken o da yanıma gelip, benim gibi ayakta durdu. "Benim işim bu. Cihangir abi ne derse onu yapıyorum. O demezse işsiz kalırım zaten."

"O ne demek?" diye sordum merakla.

"Ben üniversite öğrencisiyim aslında," dediğinde şaşırmadan edememiştim. Neden şaşırdığımı da bilmiyordum, boşluğuma gelmiş olmalıydı. "Şey yaşım yirmi beş... Şaşkınlığın ondandır büyük ihtimal."

Başımı iki yana salladım. "Okumanın yaşı olmaz."

"Öyle ama insan bir sorgular neden vaktinden geç diye." Sesindeki samimiyet rahat hissetmemi sağlıyordu. "Ben Adana'da, Cihangir abilerin kahyasının kızıydım. Babam vefat edince bir süre ne yapacağımı bilemedim. Sonra Cihangir abi benim sınava girmemi istedi, tercih listemde yardım etti. O yurtdışındayken de beni Doğanay abiye emanet edip burada bana iş verdi. Şimdi ikinci yılımdayım."

Soluklanmadan anlattığı hikâyeyi bitirdiğinde ben soluklanma ihtiyacı hissetmiştim. Gözlerinin içi gülüyordu, her şeye rağmen mutlu olduğu

belliydi. "Başın sağ olsun," dedim hüzünle. "Umarım çok daha iyi yerlere gelirsin."

Bana gülümseyerek cevap verdiği sırada yavaştan çalışanlar da gelmeye başlamışlardı. Onlar geldikçe de beni bir heyecan sarmış, elim ayağıma dolanmıştı fakat Fidan elimi neye atmaya çalışsam benden önce davranıp o işin ucundan tutarak biraz da olsa bugünün kötü geçmeyeceğini bana düşündürmüşü. Yapabilirdim, ben bunun hayaliyle yaşıyor yılımın yarısını öğretmen olabilmek uğruna yoğun ders çalışma programlarıyla harcıyordum. Hem şimdiki kalabalık benim hayalimdekinin yarısı bile değildi.

Yapacağımdan emindim.

Derin bir nefes alıp, bu deneyimi başaracağıma inanarak derse başladım.

İkiye böldüğümüz, her saniyesinden keyif alıp bir üç saat daha devam edebileceğim üç saatlik dersin sonunda herkese veda ederken dikkatle yüzlerini tek tek inceledim. Sıkılan ya da olumsuz bir duyguyu yansıtan var mıydı görmek istedim çünkü benim için inanılmaz keyifli dakikalar olmuştu. Bir dönem yanlış bir hedefin peşinden koştuğumu, belki de çevirmenlik ile yetinmem gerektiğini düşünmüştüm ama bugün daha iyi anlamıştım. *Ben öğretmen olmak istiyordum.* Herkes bana teşekkür ederek çıktığında içime öyle bir mutluluk dolmuştu ki bir kırk yıllık enerjim, mutluluğum olmuştu. Olmak istediğim yer, tam olarak buydu.

Fidan, Doğanay'ın mesajıyla acilen gitmesi gerektiğini söyleyince hızlı adımlarla sorgulamadan onu takip etmek zorunda kalmıştım çünkü Hazar Cihangir'in beni mutfakta beklediğini de unutmamıştım. Ayrıca Azazel'in mutfağını da ilk kez görmüş olacaktım. Gerçi mutfak bahaneydi, şahane olan orada benim için makarna yapan birinin olmasıydı.

Fidan restoran katının bir ucuna doğru ilerlediğinde duvarla aynı motifte yapılarak kamufle edilen otomatik bir kapı bizi karşılamıştı.

Kapının ardında boş bir koridor ve bir merdiven vardı. Merdivenin ucuna geldiğimde burnuma yoğun bir domates kokusu gelmişti bile. Bir kat aşağıya indiğimizde ise personel harici giremez yazılı bir kapı ile mutfak olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bir eliyle geçmem için işaret verdi, ona bir şey dememe izin bile vermeden hızla ilerledi. Doğanay onu darlayıp durduğu içindi bu acelesi.

Kapının önünde derin bir nefes alıp heyecanımı tam burada paspas niyetine bırakmak ister gibi aldığım nefesi de verdikten sonra yavaşça itiniz yapan kapıyı iterek içeriye doğru bir adım attım. Bildiğimiz klasik her yani gri metalden oluşan bir restoran mutfağı karşılamıştı beni. Oldukça büyüktü ayrıca, sıcacıktı da içi. Bakışlarım etrafı incelemekten çok onu aradığında ileride kalan üst üste olan fırınların direkt önünde olduğunu fark ettim. Çantama iyice asılıp onun yanına doğru ilerlediğimde çoktan o da beni fark etmişti.

"Bitti mi dersin?" diye sordu ben yanına doğru ilerlerken. Saatini inceleyip başını bana doğru kaldırdı bir kez daha. "Tam üç saat olmuş gerçi, bitti tabi. Nasıldı ilk günün?"

Onun yanına vardığımda omzuma yük olduğunu hissettiğim çantamı tezgâhın üzerine bıraktım, "Çok güzeldi," dedim ne yaptığını incelemeye başladığımda. O fırının önünde bir şeyin nöbetini tutuyordu, hemen yanında duran sıralı ocakların birinin üstünde ise bir tencere vardı, içinde makarnalar haşlanıyordu. Çoktan başlamıştı yani hazırlıklara. "Bu deneyim için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim." Bakışlarını bana doğru çevirdiğinde kollarımı göğsümde birleştirerek ona baktım. Yüzü oldukça ferah duruyordu, yakın bir zamanda tıraş olmuş olmalıydı çünkü saçının önleri de kısalmıştı. "Umarım makarnam da teşekkür hediyesi olacak kadar güzel olur."

"Makarna yapıyorsun ama fırının önündesin," dedim gözlerimi kısarken. "Neden?"

"Çünkü halamın öğrettiği güzel bir sos var, onu yapmak istiyorum." Ciddiyetle fırına döndü tekrar. Küçük bir çocuğun kurabiye nöbeti

tutması gibi heyecanlıydı. "Domates ve kapya biber attım fırına. Onlar tamamen közlendiğinde blenderdan çekip sıvı kıvama getireceğim ve kremayla pişireceğim. En sevdiğim sostur, bayılacaksın."

O anlatırken bile ağzımın sulandığını hissetmiştim zaten. Sevmemem söz konusu olamazdı ama onun yemek yapmayı seven bir yanı olmasına şaşırmıştım. Sevmiyorum derse inanmazdım çünkü gözlerinin içi parlıyordu. Onun böyle olduğu sınırlı anlar vardı. O anlardan birinin benim yanımda olması farkındalığı, gönlümü hoş etmişti aniden. Onu izlerken gönülden bir tebessüm yerleşmişti dudaklarıma, kalçamı tezgâha yaslayıp onun yüzüne dalmıştım öylece.

Yine de onunla konuşmayı çok sevdiğim için çenem durmamıştı. "Yemek yapmayı seviyorsun sanırım," diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. "Gözlerinin içi gülüyor çünkü."

"Ayda yılda bir yaparım. Bu yüzden sevdiğimi söylemek saçma olur."

"Bir şeyi sevmek için elden ya da dilden düşürmemeye gerek yok ki," dedim dudaklarımı bükerken. "Bazen bir şeyi sevmek onu sadece özel anlarda kullanmak da demektir."

Göz ucuyla bana baktı. "O zaman evet seviyorum diyebiliriz," dedi. Fırından biraz uzaklaşıp tamamen bana döndükten sonra iki adımla tam önüme gelmişti. Ne yaptığını kestiremediğim için ona sorgulayan bakışlar attığım sırada elleri iki yandan belim i kavradı, saniyeler içinde ayaklarımı yerden kesip beni tezgâhın üzerine oturttu. "Şimdi ayak altına dolaşma bakalım."

"Ayak altında dolaşma bakalım mı?" Onu kınıyormuş gibi sinir bozucu bir sesle sözlerini tekrarladığımda başını iki yana sallayarak güldü ve gamzesini gizlemek ister gibi tekrar fırının olduğu yöne doğru gitti. Sözlerine alınmamıştım aksine komik geldiği için kendimi tutamayıp ben de gülmüştüm fakat fırın kapağını açıp, ellerine eldiven bile takmadan tepsiyi almaya yeltendiği görünce anında ciddiyetle doldum. "Fırın eldivenlerini tak, öylece alma!"

Biraz abartmış olabilirdim çünkü irkilerek geriye doğru bir adım atıp şaşkınlıkla bana baktı, "Sakin ol," dedikten sonra köşede duran eldivenlere yöneldi. "Aklımdan çıkmış bir an."

"Aklından çıkmasın bir an," dedim hafif sinirli bir tonda. "Tepsi dehşet ısınmıştır, elini yakabilirdin. Canını sokakta bulmuşsun gibi davranıyorsun."

Dikkatle tepsiyi fırından çıkarırken mırıldandı. "Mutfakta böyle aksilikler hep yaşanır."

"Ben mutfak dışından da bahsediyorum." Oturduğum yerde iyice geriye kayarak bir ayağımı diğerinin üstüne koyup, avuçlarımı zemine yasladım. "Hatırlatırım, sana iki kez pansuman yaptım. Bu bile kanıtı."

"Üçüncüyü yapmaktan kendi kendini kurtardın o zaman," dedi tepsiyi hemen karşımda duran tezgâha bıraktığı sırada. Sebzelerin o yoğun kokusu, fırından çıkan buharı şimdiden sarmıştı ortamı. Yemek yapmayı pek sevdiğim söylenemezdi, ben pratik olmaktan yanaydım ama şöyle sıcak hisleri seviyordum. Annemin evde olmadığı zaman, o gece yemek pişirmediği evi ısıtacak herhangi bir güç bilmezdim mesela o kadar güçlü bir duygu benim için.

Hazar Cihangir, fazla pişmekten kabuklarının yarısı çatlamış domates ve kapya biberleri ufak dokunuşlarla eline üfleye üfleye soyarken, "Hayır seni kurtarmak için yaptım," dedim. "Her türlü kurtaran ben olacaktım ama ilk kez erken davrandım."

"İlk kez mi?"

"Hıhım ilk kez." O görmese de başımı salladım. "Ben genelde çok yavaş hareket ettiğim için hep geç kalırım ama seninle takıldığımdan beri oldukça hızlıyım."

Sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. Karşımda sadece ezberlediğim ense tıraşı, geniş omuzları ve gövdesi vardı. Birinin sırtını bu kadar ezberlemek sanırım pek de iyi bir şey değildi ama yarın bir gün ezberlemektense şimdi bilmem daha iyiydi. Yüzlerini

ezberlediğim insanların sırtına alışmak zorunda kalmaktan daha hafif bir duygu olabilirdi sonuçta.

"Bundan memnun musun?"

"Sanırım."

"O zaman ben de memnunum." Yandaki çekmeceye doğru uzanıp tahta bir kaşık çıkardı, solunda da blender takımı vardı. Sebzeleri tahta kaşıkla içine doldurmaya başladığında eline her değdiğinde acaba canı yanmış mıdır düşüncesi beni yokladı. Oysaki o acının ona vız geleceğinden emindim. "Ee senin ikizlerin çatlak olanı bir şey dedi mi?"

İkizlerin çatlak olanı, Azur için kullanılabilecek en doğru tabir olabilirdi. Kıkırdamadan edemedim bu betimleme karşısında ama o bana şaşkınlıkla dönüp, ardından ifadesini tebessüme çevirerek bakınca utançla başımı eğmek zorunda kaldım. İlk kez kıkırdamıyordum aslında ama bu sefer biraz daha yüksek çıkmıştı sesi, ondan şaşırmış olabilirdi. Onun yanında tepkilerim biraz kontrolsüzdü, bu rahatlıktan geliyordu.

"Hayır demedi bu da bir düşünceyle içimi kemirdi," dedim durgun bir sesle. "Azer ve Azur bir işler çeviriyor ve onlar eğer beraber bir iş çeviriyorsa ağızlarını bıçak açmaz, asla bana laf taşımazlar. Bu yüzden onlardan bir şey alamayacağımı kabullendim, sana güvenmeyi tercih ettim."

Tek kaşını havaya kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı. "Bana güvenmeyi mi tercih ettin?" diye sorduğunda başımı salladım hızla. "Benimle ne alakası var?"

Başımı omzuma yatırarak ona baktım. "Çünkü benim kardeşlerim seni görünce cin çarpmışa dönüyor. Seni daha önce gördüklerine eminim. Büyük ihtimal sen de gördün ama duygularını o kadar iyi saklıyorsun ki belli etmedin."

"Ben duygularımı iyi mi saklıyorum?"

"Evet ama konu bu değil," dedim. "Sana güvenebilirim, değil mi? Konu bu çünkü."

"Bunun cevabı sende saklı," dedi tekrar önüne doğru döndüğünde. "Bana güvenebilir misin?"

"Sana güvenmeseydim günler önce bir sabah senin kollarında bugün de burada olur muydum?" diye sordum utana sıkıla. Bunun imasını yapmayı zerre istemiyordum ama başka çarem de kalmamış gibiydi. Azer ve Azur'un ne sakladığını, onlar için endişe ettiğimden öğrenmek istiyordum ben. "Güveniyorum ve bunun hakkını verebilecek misin görmek istiyorum."

Hazar Cihangir ben konuşurken ocağın üstündeki makarna tenceresini alıp suyunu süzmüştü. Sözlerimi bitirdiğimde ise duraksadı. Yavaş bir hareketle başını bana doğru çevirdiğinde gözlerindeki bakışa anlam veremedim. Samimiyetimi mi sorguluyordu acaba? Ya da ona güvenmem çok mu uçuk kaçıyordu da ikna olamıyordu? Güvenimi istiyordu ama kafasına yatmayan şeylerin de olduğu belliydi. Her zaman her şeye böyle şüpheyle yaklaşmak yormuyor muydu onu? Ben onu sorgularken yorulmuştum çünkü.

Derin bir nefes alıp tekrar yaptığı yemeğe odaklandığında, "Bana ikinci kez pansuman yaptığın anı hatırlıyor musun?" diye sordu. Çok iyi hatırlıyordum, sessizliğim bir evet demekti. "O gün sana iki kardeşi kurtarmak için bıçağın beni sıyırdığını söylemiştim. Onlar senin ikizlerdi. Bir yanlış anlaşılma sebebiyle başları belaya girmiş, çocuklar zaten sabıkalı serserilerin teki. Seninkilerin bir suçu yoktu yani..."

"Bir dakika," diyerek, hayretler içinde böldüm sözlerini. Ben daha bizimkiler olmasını idrak edememişken onları aklamaya çalışmasına gerek yoktu ayrıca. "Bir dakika... Azer ve Azur mu?"

"Başka ikizleriniz yoksa..."

"Başka ikizlerimiz yok!" diyerek çıkıştım bir sinirle. "Ama onlar da böyle serserilerle takılacak, bulaşacak kişiler değildir."

"Bu yaşlardaki erkek çocukları belayı çeker," dedi çok basit bir şeymiş gibi. Tam konuşmaya heveslendiğim sırada blenderı çalıştırarak kelimelerimi yutmama sebep oldu. Sinirimi yutamazdım ama hala baskın bir şekilde damarlarımdaydı. Azer ve Azur'a asla yakıştıramıyordum böyle bir şeyi. Diğer yandan yazın geceleri dışarıda olmaları, sürekli arkadaş grubuyla çekirdek ve mangal günleri yapmalarına bakılırsa sanırım kardeşlerim büyümüştü, ortamları da değişmişti.

Hazar Cihangir, blenderı durduğunda fırsat kaybetmeden, "Neden bana söylemedin?" diye sordum. "O gün bize yemeğe geldiğinde de bakışlarınızdan anlamalıydım ama sen bana hiçbir şey söylemedin... Neden?"

"Geçmiş gitmiş bir şeydi."

"Başlarına bela açmışlardı!" Sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım. "Bunu bilmemiz gerekiyordu. Yarın bir gün başlarına daha büyük bir bela gelmesini önlemek için bilmeliydik. Babam öğrense..."

"Öğrenmesine gerek yok," dedi katı bir sesle. "Sonuçta ben belayı ortadan kaldırdım, konuyu kapattım. Geçmiş gitmiş bir şey için on sekizinde delikanlıları babalarının önüne atarsan gurur meselesi yaşamalarına sebep olabilirsin. Eğer yarın bir gün bir belaya karışırlar da sana gelirlerse babana yine söyleme, bana gel ama yok babama söyleyeceğim diyorsan da kapanmamış bir konuysa söyle. Halledemediğin noktada baban devreye girsin. Biliyorum saçma ama bizde baba-oğul ilişkisi senin düşündüğün gibi ilerlemiyor."

"Ama babam öyle biri değil," dedim. "Yani gerçekten anlayışlı biri..."

"Baban dünyalar iyisi olsa bile kardeşlerin bir şeyleri kendi başına halletmek istiyor olabilirler. On sekiz yaşındaki yeni nesille, babanın arasında büyük bir düşünce uçurumu var. Azer ve Azur'un çoğu zaman babalarına değil, sana ihtiyacı olabilir."

Ona karşı gelmek istiyordum fakat diğer yandan onun, onları daha iyi anlayacağını düşündüğüm için bunu mantıklı bulmuyordum. Ne olursa

olsun o gece bıçaklanan onlar olsaydı bu aile içinde büyük bir kaosa neden olurdu, babamın bilmesi gerekiyordu ama olmuş bitmiş bir şeyi bilmesi de şimdi onlara yüklenmesine sebep olursa bahsettiği gibi gurur meselesine dönüşmesini istemiyordum. Özellikle Azer gerçekten gurur yapacak bir çocuktu.

"Ama onlar yüzünden bıçaklandın..."

"Ve sen de pansuman yaparak onların borcunu ödedin." Yarım saattir onun sırtına doğru konuşuyordum şimdi yavaşça bana doğru dönüp, tişörtünün köşesini kaldırarak yara izini gözlerimin önüne getirmişti. "Bak iyileşti bile."

Gözlerimi kaçırıp, "Bilmiyorum ben yine de onlarla bunu konuşacağım," dediğim sırada o da tişörtünü indirip tekrar yaptığı yemeğe yöneldi. Çoğu zaman bana sırtı dönük olduğu için ne yaptığını tam olarak bilmiyordum ama kokular gittikçe daha baharatlı daha lezzetli bir hal alıyordu.

"Konuş zaten başı boş bırakma ama sen halletmeye çalış hemen babanın önüne atma. Babalar bazen kızlarına daha farklı yaklaşırlar."

"Senin kız kardeşin var mı?" diye sordum bir an boş bulunarak. Çok iyi biliyormuş gibi konuşunca bu merak içime dolmuştu, önüne geçemezdim. Hareketleri kısa bir an durdu ama bana dönmedi. Utana sıkıla devam ettim. "Sanırım önce kardeşin var mı diye sormalıydım. Biraz patavatsız—"

"Sorman çok doğal," diyerek devam etmeme izin vermedi. Kendime ettiğim her hakareti bölüyordu. "Ama yok, tek çocuğum ben."

"Ben de bir sekiz yıl kadar tek çocuktum," dedim konuyu başka bir yöne çekme çabasıyla. "Sonra ikizler geldi ve hayatım tamamen değişti. Keşke daha erken gelselerdi çünkü tek çocuk olmanın keyfini çok fazla çıkardım, bazen özlüyorum."

"Bilmem ben hep tek çocuk olduğum için seni anlayamam," dedi sadece. Konuşmasa mıydım acaba? Konuştukça onu mutsuz ettiğimi düşünüyordum çünkü. Hem benim için yemek yapıyordu, onu izlemek

varken neden çenem açılmıştı ki? Mesela şu an karşımda çektiği sosu tavaya boşaltıp üstüne krema ekleyen bir Hazar Cihangir vardı. İşini öyle ciddiyetle yapıyordu ki sanırsın bir hastaya kanal tedavisi yapmakla meşguldü. Sosu biraz karıştırdı, kaynamaya başlayınca da üstüne makarnaları ekledi ve en sonunda köşede duran tabaktaki rendelenmiş kaşarları ekleyip bitirdi.

Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirerek yaptığı makarnaya baktığımda, bu halimi görüp tebessüm etti ve bana göz kırpıp mutfağın bir diğer ucuna doğru ilerledi. Saniyeler sonra ortası çukur makarna tabaklarıyla dönmüştü. Oturduğum yerden, hiçbir şeye el atmadan durmak ilk defa beni rahatsız etmiyordu çünkü onu izlemek çok daha iyi geliyordu bana. Benim için yemek hazırlıyordu, ciddiyetle yapıyordu. *Sanki ben çok özel biriymişim de mutlu etmek istiyormuş gibi.* Acaba gibi fazla olabilir miydi?

Dakikalar sonra bana doğru döndüğünde bir eliyle tabağın altında tutarken diğeriyle çatalın ucundan tutuyordu. Hizmette kusur etmeyen bir patron edasıyla tabağımı önüme getirdiğinde, "Çok kibarsınız efendim," diyerek ona takıldım ve tabağı köşesinden tutarak elinden aldım. "Bakalım makarnanız nasıl olmuş? Yarım saattir önümde adeta şov yapıyorsunuz."

İlk bir soda açtı, onu da yanıma bıraktıktan sonra kendi tabağını da alıp hemen karşımdaki tezgâha yaslanarak benimle karşı karşıya bir konumda durdu. "Dene bakalım."

Normalde bu kadar hızlı davranmazdım ama gerçekten birkaç gündür canım aşırı makarna çekiyordu. Anneannem nedeniyle evde sürekli sulu, et suyu ve vitamin deposu yemekler yapılıyordu. Makarnaya âşık olan benim için üst üste bu şekilde beslenmek biraz sıkıcı olabiliyordu. Makarna yapmaya da üşendiğim için şimdi onun ellerinden yiyecektim. İyi ki üşenmiştim böylesi çok daha iyi olmuştu. Özellikle tabağına çatalı daldırdığı halde tepkimi beklemekten yiyemediğini görmek, eğlenceliydi.

Çatalımı biraz tabağın içinde gezdirdim, bol sostan dolayı çıkan o büyülü sesi duymamla iştahım iyice kabardı. Ardından yavaşça

çatalıma birkaç kalem makarna takıp direkt ağzıma doğru götürdüm. Aldığım ilk tat kesinlikle domatesti ama beni rahatsız etmedi çünkü baharatlar ve krema biraz da olsa o tadı yumuşatmıştı. Aynı zamanda makarnanın çok güzel haşlanması da keyfimi yerine getirmişti. Ona bir şey demeden ikinci çatalı almaya yöneldim hemen.

"Sanırım sevdin," dedi keyifli bir sesle, ilk çatalını almak için yöneldiğinde. "Bu konuda iddialıyım."

İşaret parmağımı dudağımın üstüne koyup ağzımın yanmasını umursamadan hızla çiğnedim lokmamı, "Sanırım cidden öylesin," dedim zar zor yutabildiğimde. Acele etmek ciğerime kadar bir yanma hissettirmişti. "Alt tarafı bir makarna ne kadar güzel olabilir ki diyenler, kesinlikle senin elinden yememişlerdir."

Gamzelerini belirginleştirecek kadar gülümserken başını eğdi. Sözde tabağına odaklandığı içindi ama bence utanmıştı. "Çok incesin."

"Bu makarnadan sonra ince kalacağımı sanmıyorum," diye homurdandım bilmem kaçıncı kez çatalımı tabağa daldırdığımda. "Makarna benim için çok sınırlı çeşitlerden oluşuyor. Senin tarifini birkaç kez yabancı tariflerde gördüm ama hiç denemedim domates tadından çekindim ama bu çok güzel olmuş. Ellerine sağlık."

Benim aksime o çatalına daha büyük porsiyonlar alıyordu. Zorlukla ağzındakini yutup sodasına yönelirken, "Afiyet olsun o zaman," dedi. "Şimdi sormaya devam edebilirsin."

Neden bahsettiğini anlamayarak yüzüne diktim bakışlarımı. "Neyi?"

"Ailem hakkında sormak istediklerini," dedi gözlerini kaçırdığında. "İstediğini sorabilirsin."

"Bir şeyler sormak istediğimi nereden çıkardın?"

"Merak ettiğini biliyorum, Belçin Darya. Sonuçta ben senin ailene girdim, aynı sofrada oturdum hatta kardeşlerinle iş birliği yaptım ama senin benim ailem hakkında tek bildiğin şey, var oldukları. İnsan doğası gereği biliyorsun onu da."

"Sen benim aileme çaba vermeden, bana sormadan girdin," dedim gözlerine bakarken. "Ama benden sormamı istiyorsun, sorulardan da hoşlanmıyorsun. Bundan hiç hiç hoşlanmayacaksın. Senin de dediğin gibi biz takılıyoruz, birbirimizin yanında rahatız. Bunu bozmak istemem, günü geldiğinde eğer lazımsa zaten öğrenirim."

Bakışları yüzümü incelediğinde şaşkınlık görmek alışık olmadığım bir duygu değildi. Çoğu zaman tepkilerime böyle şaşırıyor, bir anlık duraksıyordu. Haklıydı çünkü bazen ben de kendime şaşırıyordum ama demek ki insan karşısında doğru kişiyi görünce pek de takılmıyordu detaylara, zamana bırakmak daha kolay geliyordu insana. "Benim hakkımda seni rahatsız eden bir şey yok mu?"

"Pek sayılmaz," dedim dudaklarımı büküp, omuz silktiğim sırada. "Ama sadece... Şaşkınım. İlk zamanlar sana gereksiz bir gıcık olmakla meşgul olduğum için Azazel'in sahibinin bu kadar genç biri olmasına şaşıramadım, aman bana ne dedim. Şimdi idrak ettikçe bir garipsiyorum. Bu koskoca yer, yirmi dokuz yaşında birinin."

"Başına geçtiğimde seninle aynı yaştaydım," dedi böbürleniyormuş gibi. "Yani daha çok şaşıracağın bir bilgi."

Gözlerimi kısarak ona burun kıvırdım. "Nasıl yapabildin bunu?"

Tabağı henüz bitmemişti fakat ona rağmen yüzünü buruşturarak hemen yanına bırakıp sodasını kavradı. Sanırım onun iştahını kaçırmıştım. "Babam bana hep tüm imkanlar senin önüne altın tepsiyle sunuldu der."

"Ama burası sadece sana ait değil mi?"

"Öyle ama eminim ona göre bu altın tepsinin de büyük bir katkısı vardır," dedi alaycı bir gülümseme yüzüne yerleştiği sırada. "O benim için daha farklı planlar kuruyordu, ben ise onun planlarının aksini kurdum. Şimdi iki alanda da aktifim ama ona sorarsan bir artı bir sıfır ediyor..."

"Aşkın matematiği ne zamandan beri böyle şeyler için kullanılır oldu?"

"Aşkın matematiği sadece bir artı birin üzerine," dedi. "Ebeveyn matematiğinde ise avuçların dolu olsa bile onun istediği o avuçlarda yoksa her zaman elde kalan sıfırdır."

"Baban diş hekimi olmanı da mı istemiyordu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Oldukça önemli bir bölüm, neden istemiyordu ki?"

"Sorun diş hekimi olmakla ilgili değildi, sorun benim bu mevkiye ondan daha kolay koşullarla erişmemdi. Ebeveynler ikiye ayrılır; ilki yaşadığı acıları ve zorlukları çocuğunun yaşamaması için çabalayanlar, ikincisi ise çocuğunun onun yaşadığı zorlukları yaşamadan bir yere gelmesine karşı olup aynı yollardan geçmesini isteyenlerdir."

Ne yazık ki haklıydı ve ben onun ailesine böyle sert bir yerden giriş yapmanın içime bıraktığı sıkıntıyla iç çeker gibi derin bir nefes almak zorunda kalmıştım. Bazen dışarıdan küçük görünen bu sorun içeriden dev gibi bir etkiye sahip olabilirdi. İnsan onu büyüten kişi tarafından takdir edilmek, destek görmek isterdi. "Babanla aranız kötü anladığım kadarıyla..."

"Altmış ve yirmi dokuz yaşındaki baba-oğulun arası ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi," dedi düz bir sesle. "Aramızın olmasına gerek yok, ben kendi yoluma bakıyorum yani. O da yeni ailesiyle mutludur herhalde."

"Yeni ailesi?"

"Anne ve baba ayrı benim," dedi hiç duraksamadan. Benim sormamı belki de paylaşmayı çok istediği için istiyordu çünkü şimdi hiç geri durmuyordu. "Ben o gün masada yüzünün solmasına neden olan çocuklardanım, bir evliliği kurtarmak için dünyaya gelenlerden yani. Pek iyi bir proje olmadım, o evlilik kurtulmadı. Peder de boşandıktan sonra çocukluk aşkıyla yıllar sonra kavuştu. Neyse ki dünyanın en iyi ikinci üvey annesine sahibim."

"Ama kendini o aileye ait hissetmiyorsun..."

"Çünkü babaannemle büyüdüm. Onu kaybedince de kendimi büyüttüm ve ait olduğum yeri buldum. Azazel benim ait olduğum, başkalarının

gölgesinde kalmadığım tek yer."

Soda şişesinin sert bir şekilde tezgâha geri bıraktığında resmen irkilerek olduğum yerde sıçradım. Bu sözlerinden sonra makarna yiyecek iştah bende de kalmamıştı. Gerçi tabağımda iki çatal anca vardı zaten. "Üzgünüm," diyebildim köşedeki peçeteyi ağzımı silmek için alırken. "Yani şey için..."

"Sen bir şey sormadın, ben anlattım," diyerek kendimi açıklamama izin vermedi. İyi ki de vermedi çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bak lazımsa öğrenirim diyordun, bir şekilde konu oraya geldi öğrendin. Tıpkı seni tanımanın sormadan olması gibi. Bazen az soru daha çok bilgi getirir."

"Eğer sorsaydım bundan daha azını mı alırdım?"

"Büyük ihtimal evet."

"Babaannen seninle gurur duyuyordur," dediğimde sanki ona sert bir tokat atmışım gibi dehşet dolu bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Çünkü ondan sonra da kendini harika bir şekilde büyütmüşsün. Sahip olduğun bu yer, okuduğum bölüm ve hayata bakış açın... Her şey mükemmel ilerliyor."

Yaslandığı yerden ayrılıp dik bir konuma geldi, nereye sığacağını bilemiyormuş gibi titreyen ellerini iki yanına doğru indirdi. Bu gerginlikle birlikte ben de kendimi oturduğum tezgâhtan kalkmak zorunda hissedip ayaklarımın üzerinde durarak onunla karşı karşıya geldim ama yetmedi, aramızdaki mesafeyi de kapatmak istedim. Ona doğru bir adım attığımda çabamın farkındaydı ama kendisini geri çekmeden sadece yüzümü inceliyordu. Sözlerimden emin mi olmak istiyordu? Çoğu zaman dediğime inanamadığını düşündüğümde attığı bakıştı bu. Daha önce birinin bu gerçeği ona söylemediğine inanmak istemiyordum.

Bir elimi onun yüzüne doğru kaldırıp, avucumu yanağına yasladım. Tüm bedeni avucumun içinde titredi sanki, gittikçe ısındı yüzü. "Yanlış bir şey mi dedim?" diye sordum endişeyle yüzünü incelerken. Bir elini

belime doğru götürüp o da sonunda gözlerini benden kaçırmaktan vazgeçti.

"Hayır."

Biraz daha yaklaştım ona, hafifçe avucumu yanağında gezdirip bakışlarını bir an olsun benden ayırmasın istedim. "O zaman neden böyle bakıyorsun?" yüzünü yüzüme doğru eğip, sorumdan kaçmak için bir taktik denemeye çalışmıştı sanki fakat dudaklarımız birleşmeden ortama yüksek bir telefon zil sesi düştü. Bunun bana ait olmadığını biliyordum ama ikidir bu anımıza telefonların girmesine sinir olmaya başlıyordum. "Sanırım senin telefonun."

Önemli bir şey olduğunu düşünerek elimi hızla yanağından çekip bir adım geri çekildiğimde, "Sikeyim," diye homurdanarak arka tezgâhın üstünde duran telefonuna doğru uzandı. Anın getirdiği o sıcaklıkla yanaklarımda bir ateş hissederken dudaklarımı içe doğru çekip, ellerimi arka cebime koyarak kaskatı kesildim. Tekrar ona baktığımda yüzünde bir hayal kırıklığı vardı. "İti an çomağı hazırla."

Söylediği şeyle kaşlarım çatıldı. "Baban mı?"

Sorumu görmezden gelerek, "Sen istersen aşağıya in, bizimkiler birazdan gelir," dedi. O an babası olduğunu anlamama yetti. Evet deseydi daha kolay olurdu. "Eşyalarını odama bırakır, size katılırım."

"Peki," diyebildim sadece. "Buradan kestirme yol var mı yoksa dışarı çıkıp mı geçmem gerekiyor."

"Sağ koridordan ilerlersen sonunda acil çıkış var, koridora çıkıyor."

Ona sırtımı dönüp gitmeden önce son bir kez göz ucuyla yana doğru tuttuğu telefonunun ekranına baktığımda, *"Levent Soykan"* yazdığını görmüştüm. Telefonun kapanmasına izin vermeden aramayı yanıtladığında ise hızlı adımlarla çıkıp gitmekten başka çarem kalmamıştı. Babasını adıyla mı kaydetmişti? Bu kadar resmi bir ilişkileri olması, benim birkaç bilgi almam daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyordu. Anne ve babası ayrıydı, onlardan bahsederken iyelik eki bile getirmiyordu bu kadar uzaktı. Saydığı

bildiği tek büyüğü babaannesiydi ve onu da kaybetmişti. Buradan iyi bir devam çıkmazdı ama bilmek istiyordum her şeye rağmen, anlamak istiyordum onu.

Az önce bana makarna yapmıştı, ben rahatlıkla onu izlemiş sonra afiyetle yemiştim ama onun hayatına parmak bastığımız an sanki benden saniyede bin ışık hızıyla uzaklaşmış, benim olmadığım yerlere dalmıştı. Bir daha bunun olmaması için onunlayken, onu hep yanımda tutabilmek için bilmeliydim belki de bir şeyleri. *Onu neden yanımda tutmak istiyordum ki?*

Karanlık koridordan çıkamadığım her dakika, düşüncelerim de karanlık bir hale geliyordu. Hepsi olumsuzdu, hiç ışık yoktu. Işığımı onun yanında mı bırakmıştım? *Yoksa o muydu benim ışığım?* Saçmaydı bu düşünce sonuçta o benim yanımda karanlığa gidebiliyordu. *Neden bu kadar bozulmuştum ki buna?* Belki de onun yanındayken geceye rağmen aydınlık hissettiğim için o da aynı düşüncelere sahip olsun istemiştim. Bir şeyler tek taraflı yaşanmıyordu sonuçta. Bunu en iyi ben bilirdim.

Düşüncelerime savaş açmakta zorlandığımda koşar adımlarla koridorun sonuna vardım ve kapıyı öyle bir kuvvetle ittim ki girişteki koridora düşerek giriş yapacaktım. Çıkar çıkmaz bir bedene çarptığımda bu kişi de irkilmişti aslında. Bu saatte şimdiden insanların gelmeye başlaması, içeriden gelen baslı müzik sesi de beni irkiltmişti. Gerçi saatin kaç olduğunu tam olarak bilmiyordum. Hazar Cihangir'in yanına gittiğimde beşi biraz geçmişti. Şimdi yediye geliyor olabilirdi. Normaldi o zaman. Çarptığım kişiden özür dileyerek barın asıl alanına giriş yaptığımda gördüğüm karanlık normal değilmiş gibi de gelmişti kısa bir an.

Locaların boş olduğunu görünce bizimkilerin henüz gelmediğini anlamıştım bu yüzden bar tezgahına doğru ilerlemekten başka çare bulamamıştım. En azından orada bulunmam daha kolay olurdu çünkü telefonum yanımda bile değildi. İnsanlara çarpa çarpa bazen itmek zorunda kalarak her ilerlediğimde resmen daraldığımı hissediyordum. Keşke gelmek için koridorda onu bekleseydim diyordum içimden fakat orada kalsaydım da çok düşünmekten kafayı yiyecektim.

Bir bar taburesine kendime zorlukla attığımda tek yapabildiğim kimseyle göz teması kurmadan, barmenin arkasında kalan raflardaki bardakları incelemek olmuştu. Arkasındaki tezgâhta duran dijital saate baktığımda saatin yediyi bile geçtiğini fark etmiştim. Onun yanında her seferinde bu kadar uzun süre kalıp neden kısa bir süre kalmışım gibi hissediyordum? Dakikalar su gibi akıyordu sanki isyan ediyordum içimden. Şimdi isyanımı bastıran tamamen müzik sesiydi.

Sürekli alkollerini tazelemeye gelen daha sonra orta alanda müziğin ritmine kendisini bırakarak muhabbet eden bazen de flörtleşen insanlar vardı. Sağ köşede bir merdiven bulunuyordu. Bu merdiven üstteki localara çıkıyordu. Sadece sağda vardı çünkü soldaki merdiven Hazar Cihangir'in odasına çıkıyordu. Orta alan boşken, etrafında uzun daire masalar bulunuyordu. Localar dışında burada oturmak yasaktı sanırım, garip bir düzeni vardı. Bir elimi çenemin altına alıp insanları izlemek yerine sadece önüme odaklandığımda barmenin çevik hareketlerine takıldı bakışlarım.

Yanımda birinin varlığını hissetsem bile dönüp bakmadım fakat saniyeler sonra, "Belçin Darya," dedi bu kişi. Ne sesi ne de göz ucuyla baktığımda tipi tanıdık gelmemişti. Beni tanımasının merakıyla biraz yan dönerek ona doğru tamamen bedenimi hizaladığımda, "Ferit ben, Doğanay'ın kuzeni," diyerek soru işaretlerimi giderdi. "Geçenlerde..."

Adını ve tipini bile bilmediğim kişi tarafından ekildiğim gerçeği şimdi bana hiç de iyi gelmemişti. "Merhaba," diyebildim gönülsüz bir sesle. Duyabildiğinden emin değildim. "Kusura bakmayın, tanıyamadım."

Biraz daha bana doğru yaklaşıp kulağıma yakın durdu. "Ne yazık ki tanışamadık. Biraz erken geleyim dedim, kısmet bugüneymiş tanıştık." İstemsizce yüzümü buruşturdum hem onun bana yakın oluşunun hem de müzik sesinin verdiği rahatsızlıktı bu. Ayrıca o beni ekmemiş miydi? Neden sitem eder gibi konuşuyordu. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Teşekkür ederim," diyebildim mesafeli bir tavırla. "Demek ki öyleymiş."

"Aslında ben sana şey diyecektim..."

"Lütfen," diyerek devam etmesine izin vermedim. "Özür falan dileyeceksin hiç gerek yok."

"Ne özrü?" diye sordu tek kaşını havaya kaldırdığı sırada. "Neden özür dileyeceğimi düşündün?"

"Özür dilemek için gelmedin mi?"

Başını iki yana salladığında kaşlarım çatıldı. "Aksine ben seninle kısmetse bu sefer daha uygun şartlarda buluşabilir miyiz diye sormaya gelmiştim."

"Anlamadım?" Bir hiddetle ona çıkıştığımda onun omzundan arkaya doğru kayan gözlerim tanıdık bal rengi gözlerle buluştu. Hazar Cihangir Soykan, bir üst katta dirseklerini korkuluklara dayamış bir halde, bu mesafeden bile belli olan sıkmaktan kasılan çenesiyle bizi izliyordu. Ona daha fazla bakmamak için önümdeki ela gözlere baktım tekrar. "Sen o gün gelmedin..."

"Geliyordum," dedi. "Ama kaza olmuştu, trafik vardı. Doğanay'a bunu haber verdim, bir saat gecikirim dedim ama o bana senin vaktin olmadığını, en iyisi bu akşamı iptal etmek olarak düşündüğünü söyledi. Açıkçası sana kızmak saçmalık olurdu çünkü iletişimimiz bile yokken gecikeceğimi söylemiştim. İlk randevu için berbat bir deneyim—"

Büyük bir şaşkınlık içinde, "Bir dakika," diyerek onu bölmek zorunda kaldım. "Sen o akşam trafikte mi kaldın?"

Bakışları yüzümde gezinirken durumu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Evet?"

"Yani beni ektiğinden değil?" dedim emin olabilmek için. "Kaza oldu, trafikte kaldın."

"Seni neden ekeyim ki?" diye sordu, onu büyük bir şeyle suçluyormuşum gibi bir savunmayla. "Bu buluşma için ısrar eden bendim."

Bu tamamen Eva, Doğanay ve belki de Hazar Cihangir'in oyunuydu. Eva'nın sorgulayıcı tavrının daha çok Hazar'ı sormak olması, Doğanay'ın konuyu hiç açmaması ve Hazar'ın o gece karşıma otururken kendinden emin duruşu zaten yazılan bir hikayedeki hiçbir şeyden haberi olmayan saf başrol olduğumu gösteriyordu. Etrafımda dönenlerden ben dışında herkesin haberi olduğunu biliyordum o kadar biliyordum ki köşeden bize doğru gelen Fidan ile tekrar bir dümenin içinde olduğumu anlamıştım.

"Ben trafik kısmını biliyordum ama kaza kısmını sanırım o gece tam anlayamadım bu yüzden kusuruma bakma," dedim acele bir tavırla. "Ve nezaketin için de teşekkür ederim. Başkası olsa bana gıcık olurdu muhtemelen."

"Ben sana gıcık olmadım," dedi. "Aksine seninle bir şans daha istemek için buradayım."

Benim cevabımdan önce yanımıza ulaşan Fidan, bir elini onun omzuna atıp, "Dostum sen bizim Doğanay'ın kuzeni misin?" diye sorarak dikkatini üstüne çekti. Ferit, bu tavır karşısında şaşkınlıkla Fidan'a döndüğünde benim bakışlarım az önce Hazar'ı gördüğüm yere doğru gitti.

***Hazar* , benim için ismi buydu.**

Hazar az önceki yerinde yoktu.

"E-evet," dedi Ferit, resmen kekelemişti. "Bir sorun mu var?"

"Pasta yok." Bunun tamamen bahane olduğunu biliyordum. "Gelirler birazdan sen bir kontrol et."

Ferit, Fidan'a doğru döndü, ardından bana doğru dönmeye niyetlendi. Fidan ona izin vermemişti, aceleci bir tavırla kolundan tutup sürüklediğinde onun bakışlarını benden kaçırması bile patronunun isteği üzerine şu hareketi yaptığını gösteriyordu. Hazar'ın artık gerçeği bildiğimi bildiğini biliyordum gözden kaybolduğuna göre birazdan yanıma geleceğini de düşünüyordum.

Normalde nefret edeceğim bir şeyi yapmayı tercih ettim, oturduğum yerden kalkıp kalabalığın arasına karışmaya çalıştım. Her geçen dakikada tam ortada çoğalan insan topluluğu bana bu konuda fazlasıyla yardımcı oluyordu. Bu kalabalığın içinde onun ağına takılmazdım diye düşünüyordum ama güvenemiyordum da bu yüzden bir yerde iki dakikadan fazla durmadan, kalabalığın arttığı bölgeye doğru insanlarından arasından sıyrılarak ilerliyordum. *Ondan cidden kaçıyor muydum yoksa beni bir insanın elinden çekip alabilmek kolaydı, kalabalıktan da çekip alsın mı istiyordum?* Oldukça şüpheli bir durumdu.

Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde biraz ilerimde dans eden çiftin bedenlerinin bıraktığı boşluktan onu görebildim, önüme geçen kişiyle tekrar kaybettiğimde olduğum yerden biraz daha uzaklaştım. Derin bir nefesi içime çektiğimde burnuma gelen sadece yoğun alkol kokusu ve birbirine karışan parfümlerin kolonya gibi çiğ bir koku bırakmasıydı. Biraz daha ilerlediğimde, o da ilerleyerek bu sefer benimle başka bir yönde göz göze geldi fakat bir adımımla beni bir kez daha kaybetti.

Dans eden insanlar bir labirentti, ben her adımımda ondan uzak bir yöne gidiyordum ve o şans eseri yönünü değiştirdiğinde beni görebiliyor ama ulaşamıyordu. Gözlerini görebiliyordum, gördüğüm halde ona dokunamıyordum. Sadece ondan değil, isteklerimden de kaçıyordum. Bu sefer az önce onun olduğu yöne doğru adımlarımı atıp, onu benim az önce olduğum yere doğru sürükleyerek biraz daha uzaklaştım ondan. Onu alt etmenin verdiği zevkle tebessüm ettiğimde onun dudakları daha çok meydan okur gibi kıvrıldı.

Geldiğim yönde bir el hissettim omzumda dans eden erkek topluluklarından birindeki kişi omzumdan tutarak beni ortalarına çekmişlerdi. İçlerinden benim boylarımda olan bir elimi tutarak etrafımda dönmemi sağladı ve baş dönmesiyle dengemi sağlayarak daha ileri savrulmama neden oldu. Savrulduğum yerde birisi omzuyla beni ittirdi ve ondan da ileri bir yol izleyen bedenim saniyeler sonra onca karışan koku arasında bile ayırabileceği kokuya sahip bir bedene çarptı.

Düşecek gibi olduğumda sırtıma yasladığı avucuyla dengemi bulmamı sağladı, beni ayakta tuttu ama onun bana olan yakınlığı her zaman olduğu gibi şimdi de dizlerimin titremesine neden oluyordu. Her şeye

rağmen bir elimi göğsüne bastırarak onu kendimden bir adım geriye doğru itip dik bir konuma geldiğimde üzerime doğru eğilip, "Beni mi arıyorsun Belçin Darya?" dedi kulaklarıma doğru. "Yoksa bu sefer sen mi benim önüme biçildin?"

Bir adım geriye doğru gidip çenemi kaldırarak onu öfkeli bakışlarımı doğrulttuğumda, "Ama sen ekilmedin," dedim imalı bir sesle. "Gerçi ben de o gece ekilmemiştim. Sanırım biz gerçekten seninle eşitiz."

Gözlerindeki alaycı bakış, yerini ciddiyete bıraktığında bana doğru bir adım atmak istedi fakat ben ondan iki adımla uzaklaştım. Bu onu durdurmaya yetmedi elbette aniden bir elini belime atarak beni kendisine doğru çekti ve göğsümün onun sert göğsüne çarpmasına sebep oldu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Kadere inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle. "Ama hiç düşündün mü eğer o gece gerçekten onunla buluşmuş olsaydım..."

"Ama buluşmadın." Yüzüme iyice eğildi. "Buluştuğun kişi bendim ve senden sonrasının sözünü aldım."

"Belki de onun buluşsaydım seninle yaşadığım geceyi onunla—"

"Öyle bir şey olmadı." Vurgulu bir tonda kurduğu cümlesi, sözlerimi yarıda kesmişti. "Sen benimle oldun ve ben bu saatten sonra senin başkasıyla olma ihtimalini değerlendirmeni dinleyecek kadar sabırlı bir adam değilim."

Etrafımızdaki kalabalık, tanıdık birinin görmesi gibi ihtimaller ikimizin de umurunda değildi. Ondan uzaklaşmadım aksine ellerimi onun omuzlarına atarak ensesinde birleştirip bakmaya devam ettim. "Beni kandırdın. Sırf seninle bir randevuya çıkayım diye bana yalan söyledin, ekildiğimi düşünmeme sebep oldun." Sessiz kaldı çünkü haklıydım. "Kendinden emin duruyorsun."

"Çünkü eminim," dedi. "Sen benimle olmalıydın."

"Neden, senin artın ne ki ondan?"

Üzerime iyice eğildi, "Ben yolun sonunda senin olacağını biliyorsam, yarısını yürüdüğüm yolu bir aksilikle geri dönmeyecek bir adamım," dedi. "Eğer istiyorsam her şeye rağmen olduracak bir adamım ve istedim. Seni tanımayı ve keşfetmeyi istedim, bunun için gerekeni yaptım. Adilikse adilik."

"Adilik mi emin değilim." Yüzlerimizin arasındaki mesafeyi biraz daha kapattım. "Ama bana söylemeliydin."

"Söyleseydim... O masada oturmaya devam eder miydin?"

"Haklısın etmezdim," dedim içimden geldiği gibi. "Çünkü benim kaderimde o gece sen yoktun, Feri-"

"Ben vardım," dedi sert bir sesle. "Sen kader diyorsun, ben ise kendi çabama bağlıyorum. Senin kaderinde ben, benim çabamda da sen vardın. Bu kadar basit, Belçin Darya. Sabırlı bir adam değilim, ikidir beni o kıl kuyrukla vurmaya çalışma."

Etrafımız dans eden insanlarla doluydu, biz sabit duruyorduk çünkü hareket etmese bile birbiriyle dans eden gözlerimiz, tenlerimiz ve hislerimiz olduğunu biliyordum. "Neden?" diye sordum ensesindeki elimin baskısını arttırıp onu kendime çektiğim sırada. "Kıskanıyor musun onu?"

"O benim kıskanabileceğim biri değil." Sıcak nefesini dudaklarımda hissettim, oldukça yakındı ama temas etmekten geri duruyordu. "Ama sen benim herkesten sakınabileceğim birisin."

Aklımda sadece tek bir soru vardı; *neden?*

Neden ben onun herkesten sakınabileceği, randevuya çıkmak isteyeceği biriydim? Neden her seferinde neden diye sorarak anı mahvetmek zorundaydım? Onunla karşılaşmamızın üstünden bir aydan fazla süre geçmişti. Bu bir insandan hoşlanmak için yeterli bir süreydi ama neden onun benden hoşlandığına inanmakta güçlük çekiyordum? Şimdi tüm bu insanların içinde, ben ondan kaçarken bile bana kendisini kanıtlamaya çalışıyordu. Bu bile yeterli olmalıydı ama hislerim karmaşıktı, haksızlık ediyordum sürekli.

"Benimle gel," dedi sessizliğim karşısında. Onun yanındayken müzik sesleri bile susuyordu bazen, nefes alışverişlerini bile duyabiliyordum. "Gidelim..."

"Nereye?"

"Burası olmayan her yere."

"Neden?"

Belimdeki eli yavaşça orayı okşadı. "Çünkü ben seninle olan bir yalnızlığı istiyorum."

Ellerimi onun üzerinden ayırıp bir adım geriye gitmeye çalıştım. "Ama doğum günü kutlayacaktık."

"Bize ne Doğanay'ın kuzeninden," dedi asabi bir tavırla. "Babamızın oğlu mu?"

"Değil."

"O zaman burada olmak zorunda da değiliz." Ondan uzaklaşma çabama karşılık verdi fakat hiç gecikmeden bir elini bana doğru uzattı. "Gidelim."

"Bilerek yapıyorsun," dedim inatla. "Sırf Fer—"

"İkide bir şu lavuğun adını ağzına alma Belçin Darya," diyerek, bıkkın bir tavırla cümlemi havada asılı bıraktı. "Damat Ferit olmaya çok hevesliyse siktirsin iki hava alsın. Elbet bulur birilerini."

Kıskançlığı karşısında içimden gülmek gelmişti fakat kendimi sıkarak gülmemeye zorladım. Gülmeyecektim, istediğini vermeyecektim. Beni kıskandığı gerçeğini şimdilik düşünmeyecektim. "Abartıyorsun."

"Sen de benimle geliyorsun." Huysuz tavrını sürdürmeye devam etti. "Ya da..."

"Ya da?" diye çıkıştım bir hiddetle. "Ne yaparsın?"

"Seni omzuma atar, çuval gibi taşırım. Uygun mudur?"

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde birleştirdim. "Değildir. Avazım çıktığı kadar bağırırım."

"Bağır sonuçta buranın sahibi benim," dedi muzip bir gülüşle. "Şimdi geliyor musun yoksa benim usulümle mi hallediyoruz?"

Çok düşünmeye gerek yoktu, burada kalmaya hevesli değildim. Yolu da zaten biliyordum üstelik etrafa kısa bir an göz gezdirdiğimde artan kalabalıktan birilerinin tanıdık olma ihtimalinin de arttığından emindim. Onun omzunda, birilerine rezil olmuş bir halde gitmeye niyetim de yoktu. Bu yüzden burnu havada bir tavırla, ona cevap vermeden onun odasının yolunu tutmaya başladım.

"İşte şimdi aynı dili konuşuyoruz," dediğini duydum arkamdan gelirken. "Güzel."

Gıcık herifin tekiydi ve ben onunla uğraşamayacak kadar asil bir kızdım. Kendime bunu hatırlatarak merdivenlerin basamaklarına ayağımı oldukça sert basa basa ilerledim sadece. Bir adım arkamda olduğunu biliyordum, bu halime keyiflendiğini de biliyordum. Odasının önüne geldiğimizde içimden kilitli olmaması için dua ederek elimi kapı koluna attım, dualarım ilk kez bu kadar hızlı kabul olmuştu çünkü kilitli değildi.

Karanlık odaya bir adım atmamla sanki düğmesi adımıma bağlıymış gibi karşımda olan çalışma masasının iki yanındaki duvara bağlı led ışıklardan sarı loş bir ışık yanmaya başladı. En son geldiğim gibiydi değişen bir şey yoktu. Bu oda acaba onun istediği gibi mi tasarlanmıştı yoksa Doğanay'ın düzenine mi konmuştu? Tahminlerim onun yaptığı yönündeydi çünkü koyu tonlardaki eşyaları, köşedeki bilardo masası ve kütüphanesi pek Doğanaylık durmuyordu.

Onunla göz göze gelmekten kaçmaya çalıştım, bazen ondan kaçmayı seviyordum çünkü kaçan kovalanırdı, beni kovaladığı gerçeğiyle onu yanımda hissetmek hoşuma gitmeye başlamıştı. Yavaş adımlarla odanın bir köşesini kapsayan bilardo masasına doğru ilerlemek bulabildiğim en

iyi çözüm oldu. O sırada odanın kapısı kapandı ardından kilit sesi geldi. Ondan yana dönmediğim için devamında ne yaptığını bilmeden bilardo masasının hemen yanında kalan sepetten bir tan ıstaka aldım. Bilardo oynamaktan zerre anlamıyordum ama şimdi amacım zaten oynamak değildi, oyalanmaktı. Onun yanında oyalanmak fazlasıyla zor olduğu için en ilginç olan seçeneğe yönelmiştim haliyle.

Sessiz odada sadece nefes alışverişlerimiz duyulurken benim masanın üstüne doğru eğilmemle adım sesleri de eşlik etti. Saniyeler sonra kalçamda kasıklarını, sırtımda sert gövdesini ve kulağımda sıcak nefesini hissettim. Üzerime doğru eğilmesiyle, ben de eğilmek zorunda kaldım ve bir elini masaya uzattığım ıstakanın olduğu elimin üzerine diğeri de tuttuğum diğer ucundaki elimin üzerine götürünce iyice onun himayesi altında kendimi buldum.

"Böyle tutacaksın," diye fısıldadı kulağıma, ensemden sırtıma kadar ürperdiğimi hissetmeme neden oldu. Duruşumu iyice düzelttiği sırada rahatsızlıkla kıpırdanarak kalçamı ona sürttüm. Bunu bilinçli yapmamıştım ama farkına vardığımda ürpertim anında bir aleve dönüşmüştü. Duygu karmaşası, onun yanında alışık olduğum bir şeydi.

"Bir iddiam yok," diye homurdandım masanın tam ortasında duran, üçgen şeklinde dizilmiş top yığınına odaklandığım sırada. "Bilardo oynamayı bilmiyorum. Öylesine aldım elime."

Istakayı birkaç kez ileri geri hareket ettirdiğinde ellerimin hakimiyeti tıpkı bedenimin kalan her zerresi gibi onun hakimiyeti altındaydı. "Farkındayım." Tam öne doğru iterek üçgen topların dört bir yana dağılmasına neden oldu. "Öğretirim bir gün."

"Bir gün?" Sırtımda hissettiğim ağrıyla dik bir konuma gelmek istediğimde ıstakayı onun ellerine bıraktım, köşeye çekilerek onun devam etmesini tercih ettim. "Neden bugün değil?"

"Bugün daha çok öğrenmeye meyilliyim." Bir kez daha masaya doğru eğilip bir vuruş yaptığında beyaz topla ittirdiği kırmızı top tam önüme doğru yuvarlanarak gelmişti. Yan durup masaya yaslanırken, elimi topun üstüne koyarak yuvarlanmasını durdurdum.

"Neyi?"

Dik bir konuma gelip bana baktı. "Canını asıl sıkan şeyin ne olduğunu."

"Neden başka bir sebebi olmak zorunda?" diye sordum öfkeyle. "Üçünüzün bir olup beni kandırmış olması yeterli değil mi?"

"Yeterli ama fazlası olduğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Hislerime güvenirim," dedi. "Ve bu kadar uzattığına göre bir şey var."

Bir sinirle ıstakayı masanın üzerine fırlatırcasına bırakıp bana doğru ilerlediğinde dikdörtgen masanın bir diğer köşesine doğru attım adımlarımı. "Yok," diyerek ona laf yetiştiriyordum bir yandan. "Sen sadece kafanda kuruyorsun."

"Bu cümle de geldiğine göre kesinlikle var," dedi beni takip ederken. "Hele bir de kaçıyorsan... Adım gibi eminim var." Hızlı adımlarımı onun yavaş adımları kaçırmıyordu, mesafeyi gittikçe kapatıyordu. Başlangıç noktasına bir kez daha geldiğimde bir elini omzuma doğru atarak sırtımı masaya dönmemi, kalçamı da yaslamamı sağladı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bedenlerimizi birleştirdiğinde beni tekrar kapana kısmak ister gibi ellerini kalçamın iki yanından arkamda duran masaya doğru yaslamıştı. "Sorun ne, Belçin Darya?"

"Kötü hissettim." Daha fazla çırpınmak boşaydı, özellikle o bana bu kadar yakın dururken. "Annemlerin yaptığından bir farkı yoktu bunun. Ben ilk günden beri sana çekilirken, bunun bir başkasının müdahalesi olmadan olduğunu düşünüyordum, bu yüzden seninle olmayı seviyordum."

"Yine müdahale yoktu," dedi gözlerimin içine bakarken. "Bir saat geç gelecekti, benim o masaya oturmam bu yüzdendi."

"Ama bana söylemedin üstelik Doğanay benim adıma yalan yanlış konuştu. Bunu kuzenim de biliyordu," diyerek isyan ettim. "Ben hariç

herkes biliyordu. Hep böyle oluyor, ben hariç herkes biliyor ve ben bir piyon oluyorum."

Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu, sakinleşme çabası pek iyi bir sonuç vermemiş olacak ki bu tavır kısa sürdü. "Sen bu hikâyede başroldün. Ben de başrolü benimle paylaş diye çırpınan bir yan roldüm."

"Başrol belliydi."

"O herif başrol falan değildi," dedi anında. "Ben de senin ailenin uzantısı değilim. Kendi ailemin uzantısı bile değilken, senin aileninki zaten olamam. Ben sadece istediğim için yanında oldum."

"Sorun seninle olmak değil." Gözlerimi kaçırıp hissettiğim her şeyi dile getirmek için derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. "Sorun benim aramızda olan şeye yetişemiyor olmam. Nereye sürüklendiğimizi, ne olduğumuzu bilmiyorum. Bazen tüm bu olanlar saçma geliyor bazen de mantıklı geliyor. Fevri biriyim bazen yaptığın tek şeyi pireyken deve yapabilirim, bugün de yaptım. Başta fark etmedim ama sonra abartıyormuşum gibi hissettim. Böyle olunca da emin olamıyorum bir şeylerden. Bir insanı nasıl hayatıma almam gerektiğini bilmiyorum, her şeyde bir neden arıyorum bazen korkuyorum bu da—"

Sözlerimi kesen Hazar Cihangir'in bir elini belime sararak beni bilardo masasına oturtur oturmaz dudaklarını dudaklarıma örtmesi olmuştu. Tenim, tenine kalbinden daha alışıktı. Ona temas etmek karşılıklı durup hislerini anlamaktan çok daha iyi geliyordu bana bu yüzden bir elim onun ensesinde kavradı, iyice bedenime yasladı ve üst dudağını iki dudağımın arasında kıstırırken her şeyden uzaklaşmama neden oldu.

Hazar Cihangir, benden bu karşılığı bekliyormuş gibi belimdeki kolunu iyice sıkılaştırırken boşta kalan diğer elini başımın arkasına attı ve tüm inlemelerimi onun dudağına hapsetmeme neden oldu. Bu kadarını değil, daha fazlasını istiyordum bu yüzden ben de boşta kalan elimi onun kemerinin tokasına doğru götürüp, "Seni," dedim zorlukla dudaklarımızı ayırdığımda. "Hissetmek istiyorum."

"Darya—"

"Konuşmak istemiyorum." İşaret parmağımı onun dudağına yasladım. "Eğer konuşacaksan, gideceğim."

"Gitmene izin vermem."

Alnımı onun alnına yaslayıp gözlerine baktım. "O zaman seni hissetmeme izin ver."

İç çeker gibi titrek bir nefes verip kazağımı başımdan çıkarıp attı, "İyi," dedi. "Ben sana yemek ısmarlamıştım, sen de bana kendini ısmarlamış olursun."

O kazağımı çıkarıp bir köşeye fırlattığında bir avucumu kotunun önündeki kabarıklığa bastırarak, "Hayır," dedim. "Bugün sadece ben seni hissedeceğim."

"Bana meydan okuduğunda hayal kırıklığına uğrarım sanıyorsan," dedi başımda olan eliyle yüzümü iyice yüzüne yaklaştırdığında. "Yanılıyorsun. Aksine tahrik oluyorum. Hatta avucunun altından sen de bunu fark ediyorsundur."

Meydan okumak bana göre değildi, avucumun altında hissettiğim sertlik ve sözleriyle ağır basan utanç da bunu destekliyordu. Bugün onu sadece içimde hissetmek istiyordum, teninin sıcaklığını, her şeyi unutmama sebep olan hızlı hareketlerine ihtiyacım vardı. Çok sık duygu boşalması yaşayan biriydim ve bunun sonucunda ağlardım. Onun yanında ağlamak istemiyordum. Onu istiyordum sadece. *Çok mu zor bir şeydi bu istediğim?*

Bir elim onun kemer tokasına yöneldiğinde diğerini de ensesinden çektim ve dudaklarımızı birleştirirken kemerini açmaya çalıştım. Kahretsin, ellerim titriyordu ve şu an bana hiç yardımcı oluyor gibi değillerdi. Ona rağmen kemerini açabildiğimde devamına gerek kalmadan, parmak uçlarını göbeğimden kotumun düğmesine doğru ilerletti. Tek eliyle kotumun düğmesini açtıktan saniyeler sonra elinin içeri sızmasıyla sesli bir nefes aldım.

"Bakalım beni hissetmeye ne kadar hazırsın?" Ben alevler içinde hissederken, soğuk parmaklarının temasıyla çaresizce kıvrandım. Bir

elimi onun başının arkasına yaslayıp, parmaklarına kendimi bıraktığım sırada, dudakları boynuma yumuşak öpücüklerini konduruyordu. Boynumdan çeneme doğru çıktığında, bir elim onun bileğine sarıldı.

"İçimde hissetmek istediğim," diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarını sürterken. "Sadece sensin."

"Sabırsız mıyız biraz?"

"Yavaş mıyız biraz?" diyerek ona takıldım. "Eğer görmemiş olsaydım beni istemediğini düşünürdüm."

Boşta kalan eliyle çenemi kavradığı sırada, parmaklarının hareketini hızlandırdı. "Seni istememek tamamen delilik olurdu," diye fısıldadı sıktığı dişlerinin arasından. "Bu yüzden çaba vermek zorundayım çünkü sen istenmeyecek bir kadın değilsin, ben de benimle olanın istenmesine göz yumacak kadar sakin biri değilim."

"Seninle olmak..."

"Giderdiğim ilk soru işaretin olsun." Benden bir adımla uzaklaşıp kalçama kaldırmak için hafifçe vurdu. "Sen benimlesin."

Ellerimi tamamen ondan çekip arkamdaki masaya avuçlarımı yasladığımda kalçamı biraz da olsa kaldırarak pantolonumu çıkarırken işini kolaylaştırmıştım. Pantolonuma eşlik eden iç çamaşırım da olmuştu. Yine adaletsiz bir çıplaklık vardı aramızda, o sütyenime yönelmeden önce biraz da olsa giderebilmek için onun kazağından kurtulan taraf ben oldum. Kıyafetlerimiz bir bir yerdeki yerini aldığında geriye kalan sadece heyecanla kasılan kalbimin onu hissetmek isteği olmuştu.

O bana yaklaştığında vuslata ereceğimi düşünerek heyecanla derin bir nefes aldım fakat o içime girmek yerine bir kolunu tekrar belime sarıp beni havaya kaldırdığında dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Burada yatak olmadığını biliyordum, gizli bir yere açılan kapı da göremiyordum. Bu yaptığı harekete başta anlam verememiştim fakat hiç duraksamadan saniyeler sonra beni yüz üstü çevirerek göğüs uçlarımın bilardo masasının soğuk zeminine ettiği temas ile sızlamasına

sebep olduğunda şaşkınlıkla dolu bir inleme dudaklarımdan döküldü. Karnıma değen masanın köşeleri canımı yaksa bile onun arkamdaki varlığını düşünmek beni tahrik edince, itiraz yerine beklentinin verdiği sabırsızlığın sızlanmalarıyla başımı yana doğru çevirip yanağımı da o soğuk zemine yaslamış oldum.

Arkamda hareket ettiğini hissediyordum bu çok sürmedi saniyeler sonra kalçama yasladığı sertlikle nefes almayı unuttum adeta, kulağıma doğru eğildiğinde ise ben çoktan her zerremin karıncalandığını hissediyordum. "Beni hissetmek istiyordun, değil mi?" diye sordu dudaklarını yanaklarıma sürttüğü sırada. "Böyle daha çok, tamamen benimle dolduğunu hissedeceksin."

Vaatleri göğüs uçlarımın daha da sızlamasına sebep oldu. Bu duyguların bana yabancı olduğu yetmezmiş gibi bir de her seferinde farklı bir heyecana sürüklenen benliğim, damarlarımda akan kanın bir lav olduğunu hissettiriyordu. Heyecanım ve arzum bir saniye bile eksilmiyordu. O benim aksime daha rahattı sanki öpücüklerini yanağımdan saçlarıma, saçlarımdan omzuma ve oradan da sırtıma doğru bir yol izleyerek ilerlettiğinde kalçama kadar ilerledi. Oraya da tüy kadar hafif bir buse kondurduğunu ardından da dişlerini sürttüğünü hissettim.

"Sikeyim," dediğinde bir eliyle belimi sıkıca kavradı. "Keşke şu an nasıl güzel olduğunu görebilseydin." Sertliğini bana sürttüğünde irkilerek kalçamı biraz öne doğru çekmiştim fakat itiraz eden mırıldanmalarla belimden beni kendisine doğru çekip yavaşça sürttü. "O zaman seninle hiçbir şey olmamanın, soru işaretlerinden ibaret olmanın tam bir salaklık olduğunu anlardın."

"Hazar," diye sızlandım daha fazla dayanamayarak.

"Cihangir yok mu?" diye sordu alayla.

Avuçlarımı bir yere tutunma ihtiyacıyla masanın üstüne getirdiğimde sadece çaresizce tırnaklarımı masanın zeminine sürtebilmiştim. "Yok," dedim çaresiz çıkan titrek sesimle. "Şimdi lütfen..."

"Normalde bu hoşuma giderdi ama artık ben de sınırdayım," dedi. "Bağımlın oldum ve sen hala benden şüphe ediyorsun."

Son cümlesiyle birlikte onu hissetmemi öyle şiddetli bir şekilde sağlamıştı ki bir an intikam aldığını düşünebilirdim. Altımda gıcırdayan masayla birlikte ona doğru savrulduğumda ağzımdan şaşkınlıkla dolu bir inleme koptu. Hem onu ilk seferden daha yoğun bir şekilde hissediyordum, hem de bu sertlikten öyle hoşlanmıştım ki her zerreme kadar yanıyordum. Kendimi tutamayarak onun hareketlerine karşılık ben de kalçamı ona doğru ittim aniden. Doyumsuzluğum karşısında şaşırmadan da edememiştim.

Hazar, bu hareketimle sert bir inleme bıraktığında bunun yarım saattir yaşanan çoğu şeyden daha tahrik edici olduğunu düşünerek alnımı masaya yaslayıp inlemelerimi yutmak için dudaklarımı ısırdım. Bundan hoşlanmayacağını biliyordum, tepkisi de zaten gecikmedi. Belimdeki eli tenimi iyice sıkarken diğer elini saçlarımın arasına doğru götürdü, bir tutamı nazik bir hareketle eline doladığı sırada, "İnlemelerini saklama," dedi.

Başımı iki yana sallayıp ona meydan okurken ellerimi biraz daha ileri yasladım. Avuç içlerimin terlemekten yapış yapış olduğunu hissediyordum. Hazar, ona baş kaldırmamdan memnun olmamıştı sanırım çünkü öyle sert bir hamle yapmıştı ki altımdaki masayı gıcırdatıp ağzımdan da acı dolu bir inleme çıkmasına sebep olmuştu. "Hazar!"

"Güzelim," dedi kalın çıkan sesiyle. "İstediğin bu değil miydi, Darya?"

***Darya.* Normalde pek hoşlanmasam da sadece Darya'nın kullanılmasından sanırım tam şu an çok hoşlanmıştım.**

"Ben..." diyebildim zorlukla, bir sert darbe daha aldım karşılığında. Alttaki müzik sesinin bile bastıramadığı tenin tene değdiğinde çıkan ses, inlemelerimiz ve onun nefes alışverişleri atmosferi iyice içimde bulanıklaştırıyordu. Ayrıca dizlerim artık beni taşıyamayacak hale gelmişti, altında eriyordum.

Saçımdan yavaşça çekerek başımın biraz da olsa kalkmasına sebep olduğunda, "Sen," diye fısıldadı kulağıma doğru. Altından kıkırdağımı dudakları arasında alıp bana işkence etti. "Hım?"

"Çok... Çok fazla." Dizlerimden kasıklarıma kadar titrediğimi hissettim. O kadar hızlı ve sert davranmıştı ki bu kadar erken bir patlama yaşayacağımı ben de düşünmemiştim. "Daha fazla dayanamayacağım... Biraz yavaşlasan."

"Beni hissetmek istediğini sanıyordum..."

"Senin yanında zamanın hızlı geçmesinden nefret ediyorum," dedim tek seferde. "Yine aynısı oluyor çünkü sen fazla hızlısın."

"Senin yanında zamanın hızlı geçmesini seviyorum." Tek hamlede içimden çıktığında hissettiğim boşluk hissiyle canım yandı. Sırf benden intikam almak için böyle bırakacak olamazdı, değil mi? Dehşet içinde ona dönmeyi planladığım sırada o benden önce davranarak dönmemi sağlamış, bilardo masasının uç kısmına oturmamla bir kez daha içimdeki varlığını hissetmemi sağlamıştı.

"Çünkü..."

"Çünkü o zaman seninle yapabileceğim daha çok şey oluyor." Bu sefer hareketleri daha nazikti ama pek işe yaramazdı, az önceki sertliğin enkazını sızım sızım hissediyordum. "Hızlı yaşamayı bu yüzden seviyorum, Darya. Daha fazla şey yaşayabilmek, ileride pişman olmamak için."

Darya isminden ondan duymamdan hoşlandığım kadar düşüncelerinden de hoşlanıyordum. Ona dokunma ihtiyacıyla bir elimi onun omzuna koyduğumda avuçlarımın altında titrediğini hissettim, ayrıca ona dokunuşumla uyarılmış gibi sert bir darbe de aldım. Dengemi kaybetmemek için bir kolumu onun boynuna sardığımda dudaklarımızı birleştirip, belimden tutarak bir kez daha hızlandı. Sadece iki dakika yavaş olabilmişti.

Dakikalar sonra kendimi daha fazla tutamayarak ağlıyormuşum gibi dudaklarımdan dökülen inlemelerle kasıklarımda birikip canımı yakan

hislerin patlamasını yaşayarak doyuma ulaşmıştım fakat titremelerim kesilmeyip, o hareketlerine devam ettikçe artçı sarsıntılarla beni yoklamıştı. Çok sürmeden gür bir inlemeyle o da kendisini bıraktığında başını omzuma düşürerek kollarını tamamen bedenime sardı.

Sanırım böyle bir şey beklemiyordum. Bana bu kadar sıkı sarılmasını yani. Şaşırmadan edemeyip bir elimi onun başına yaslayarak hafifçe okşarken buldum kendimi. Bana mı sığınmıştı şimdi? Bu his tuhaftı, sevişmekten çok daha yoğun bir histi ama eğer dozu fazlaysa kalbimi de kırabilirdi.

Dakikalarca ter içinde kalmış tenimize doğru birbirimize sarılarak soluklandıktan sonra, "Küçükken bir keresinde elimi kesmiştim," dedi. "Ve o yaşlarda bir çocuk elbette canı acırken annesine koşardı ben de koşmuştum ama o sadece bileğimden tutmuş, şaşkınlıkla beni peşinden sürükleyerek yardımcıların yaramı temizlemesini emretmişti. Babaannem vardı o zamanlar, yanımdaydı. O varsa başka kimseye ihtiyaç duymazdım zaten ama sormadan da duramamıştım. Küçük çocuklar her şeyi sorar sonuçta ben de babaanneme annemin neden yaramı sarmadığını sordum. O da edebi konuşmalar yapmayı seven bir kadın olduğu için *bazı insanlar yaraya dokunmak istemez* , dedi."

Yavaşça saçlarını okşarken mırıldandım. "Sen de nedenini sordun değil mi?"

"Hıhım."

"Nedenmiş peki?"

"Korkarlarmış," dedi. " *Bazı insanlar, sardıkları yaranın iyileşmeyip sızlamaya devam etmesinden, iz bırakmasından korkarlarmış. Yarayı saran insanlar, açan insanlardan daha çok suçluluk duyarlarmış.* Annem beni üzmek istemiyor sanmıştım böyle deyince, sevinmiştim ama sonra büyüdüm." Kalbim gerginlikle ağzımda atıyordu sanki. "Büyüdüm ve anladım ki annem beni üzmekten değil, her yaraya baktığımda onu hatırlamamdan korktuğu için sarmamış. İlk günden beri kafasına gitmeyi koymuş, beni kendisine alıştırmamış."

"Annenle," diye sorabildim zorlukla. "Görüşmüyor musun?"

"Görüşüyorum ama aramda derin bir bağ yok." Sırtımdaki bir elini kaldırıp yanda tuttuğunda, bu elinin ilk gün sardığım eli olduğunu fark ettim. "Ama seninle var."

"Çünkü?"

"Çünkü sen annesi bile yaralarını sarmazken bu adamın akıbetini bilmediğin yarasını saran kişiydin," dedi. "O gece senin için ne Azazel'in sahibi ne diş hekimi ne de Hazar Cihangir Soykan'dım. Bir hiçtim ve sen ona rağmen yaramı sarmıştın. Varlığım bunlar olmadan da bir önem kazanmıştı."

Ve bu gece o içimdeki bir soru işaretini daha söküp almıştı.

♟

Bir bölümün daha sonuna gelmiş bulunduk, umarım severek okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Bu bölüm için aktiflik sınırımız; ***700 oy, 1.2k yorum olsun***. Sizlerin geri dönüşü benim için çok önemliii, şimdiden teşekkür ederi herkesee

Görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakıın.

9. DOĞRULARINLA SINANMAK

Herkese merhaba azazel sakinleriii, biz geldik!

görüşmeyeli biz bayağı bir büyümüşüz destek olan herkese çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Bölümü size bırakıyorum ve yorumlarınızı okumak için köşeme çekiliyorum. Lütfen satır aralarında benim buluşmayı unutmayız.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

https://x.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Bazilin
ani

(Bu kodu spotify uygulamasında okutarak playiste ulaşabilirsiniz.)

Bölüm 9: *DOĞRULARINLA SINANMAK*

"Kalbin ayakları yoktur, peşinden koşturana sürünür. Canı yanar ama yine de ulaşabilme ihtimali onun için şükürdür."

Bazen bazı kelimelerin nereden geleceğini bilemezdi insan. Kelimeyi dudaklarından döken de aslında o an döküleceğini kestiremezdi. Kalbin dört odası olsa bile bazı kelimeleri daha fazla tutamayacak kadar düşük bir kapasitesi vardı belki de. Yokuş aşağı hisler, tek tümsekte kelimeler olarak dökülürdü dilden ve karşısındaki sadece o kelimelerin ağırlığı altında ezilirdi.

Tıpkı benim ezildiğim gibi.

Ona bir tepki vermeliydim, bir şey söylemeliydim çünkü onun için oldukça zor olan bir şeyi sırf yanında rahat hissedebilmem için dile getirmiş, kendisini üzse bile hâlâ â bana ondaki yerimi kanıtlamaya çalışmıştı. Benim için kendinden bu kadar bir şeyler veren birine sadece susmak tamamen bencillikti ama ne diyebilirdim ki? Üzmekten korkuyordum, bir kelimeyle onu paramparça etmekten aklım çıkıyordu. Hassas konulara kurulan teselli cümleleri çoğu zaman teselli değildi, açılan yaraya tuz basmaktı ama yaralanmamış insanlar bunu genelde anlamazdı.

Hazar Cihangir, bilardo masasından kalkarken beni belimden kavrayıp ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. "Seni temizleyelim," dedi yerdeki kıyafetlerime uzandığı sırada. Böylece kapanıp gidecek miydi bu konu? Oysaki ben... Ben susmuştum gerçi. O da kötü hissetmemem için değiştiriyordu.

"Her yara iz bırakır," dediğimde hareketleri durdu ama dönüp bana da bakmadı. Olduğu yerde kalmıştı öylece. "Bazı izler görünür bazıları görünmez ama yara sahibi bilir, o hissin ateşiyle yaşar. Eğer annen yaralarına dokunsaydı, bugün yanında olmadığında canın daha çok yanacaktı ve ben o yarayı sarsam bile benim elimde bulduğun şifa öyle bir durumda sana uğramayacaktı. Belki de her şeyin hayırlı bir sebebi olduğunu bu yüzden söylüyorlar."

"Belki de..."

"Etrafına dönüp baktığında çok şey kazandığını bir gün göreceksin," diyerek devam ettim. "Bazen tek bir eksiklikle kazandığın her şey boş gelebiliyor ama değil. Mesela sana baktığımda kazandıklarını görüp şaşırıyorum. Bazen imreniyorum bile."

"Eğer kötü hissettiğimi düşünüp teselli ediyorsan," dedi sıkıntılı bir sesle. "Kötü hissetmiyorum. Aksine birisiyle bunu paylaşabilmek iyi bile geldi. Bunda tabi paylaştığım kişinin etkisi de vardır."

Bana kıyafetlerimi uzatıp göz teması kurmadan masasına doğru ilerlediğinde, merakla ona bakmaya devam ettim. Elbette bir şeyler paylaşmak kolay değildi, kaçmaya çalışıyordu ama onun üzgün olduğunu düşünmek de beni üzüyordu. Masanın üstündeki ıslak mendil paketinden birkaç mendil çıkarıp bana doğru geldiğinde üstünde bir şey olmayıp altında sadece ne ara yukarı çektiğini bile anlamadığım pantolonu olduğunu fark ettim.

Yanıma ulaştığında mendillerden birinin kalçama temas etmesiyle hafif irkilerek bir adım geriye doğru çekildim fakat o buna izin vermeden bir elini bacağımın arkasında tutarak yerimde sabit kalmamı sağlayıp eğilerek bacağımdan aşağı akan sıvıyı sildi. "Bir daha olmayacak," dedi bir yandan. Neden bahsettiğini anlamadım. "Bu sondu."

"Bir daha olmayacak olan ne?" diye sordum. "Bu durum mu?"

"Hayır, benim korunmamam," dedi elindeki mendili buruşturup köşedeki çöp kutusuna attığı sırada. "Bu durumun son olması benim de sonum olabilir."

İtirafı karşısında bir iç çektiğim sırada, "Anladım," diyebildim. O ne kadar netse, ben o kadar kapalıydım sanki. Oysaki onun kapalı kutudan ibaret olduğunu düşünmüştüm kendi içimde, buna inandırmıştım kendimi ama değildi. Beni kapalı yapacak kadar kendinden emin ve açıktı.

Onunlaydım. Benimle olmak istediğini açık bir şekilde dile getirmişti.

Bu itiraf karşısında ne kadar afallasam da bir yandan mutlu da olmuştum. Hayatın bana hep çözmem gereken bilmecelerle geldiğini, çözemedikçe de belirsizlikle sınandığımı düşünürdüm. Bu düşünce de beni oldukça üzerdi. Bazen bencillik gibi gelirdi ama sonuçta her insan hayatının her alanında güzelliklerle karşı karşıya kalmak isterdi. Sırf ailem iyi diye aşkta kaybetmek istemiyordum, aşkta kazansam işim de olsun isterdim. Bir kere geldiğim bu hayat, layığıyla olmalıydı.

"Canın acıyor mu?" diye sordu ilgiyle bana baktığı sırada. Benden önce davranıp kazağımı bana giydirmeye çalışırken, "Yine kontrolü kaybettim. Senin yanındayken hep bu oluyor," diyerek homurdandı, kendine kızıyordu sanki. "hâl böyleyken bu durumun son olacağını düşünmen de haksızlık."

"Düşündüğümü söylemedim," dedim kazağımın içinde kalan saçlarımı huylandırdığı için çıkarırken. Hazar, ona da el atmıştı tabi. Saçlarımı yavaşça çıkarıp sırtımdan aşağı salınmalarını sağladı. "Sadece sordum. Biliyorsun ben..."

"Genelde anlamdan uzak anlamlarla kendini boğuyorsun," diyerek cümlemin devamını benden daha iyi getirmişti. "Ama ben senin boğulduğun anlamların ihtimalinden bile nefret ediyorum."

Bir elini yüzüme doğru getirip baş parmağıyla yanağımı okşayarak ona bakmamı sağladı. Bal rengi gözlerinden kendimi görmek bu aralar bana iyi gelen tek şeydi sanırım. Bakan gözlerin güzelliği insana da bir güzellik veriyordu. Bunun fiziksellikle alakası da yoktu. "Hım," diyebildim mayışmış bir halde. "En azından boğulmadan beni kurtaracak bir çenen var."

Yüzünde belirgin bir gülümseme oluştu. "Benim makyajım da bu diyelim."

"Senin makyajın çenen, zekân..." Bakışlarımı saçlarına doğru kaydırdım. "Ve üçe vurulmuş saçların."

"Döküldüğünü düşündüğün saçlarım," diyerek bana takıldı.

"Çevremde bu kadar kısa saç kullanan yok," dedim gözlerimi kısıp, ona sahte bir kızgınlıkla baktığım sırada. "Her neyse... Ben eve gitsem iyi olacak."

Suratı anında asıldı. "Biraz daha kalmayacak mısın?"

Başımı iki yana sallarken, "Hayır eve gidip ılık bir duş alsam iyi olacak," dedim. "Böyle rahat hissedemem. Bence sen de böyle rahat hissetme ve git bir duş al."

"Neden kızardın?" diye sordu söylediklerimi duymazlıktan gelerek. Baş parmağıyla okşadığı yanağıma avucunu yaslayıp yüzümü resmen avuçladı. "Resmen kıpkırmızı oldun. Yetmemiş gibi elimin altına bir ateş koydun."

"Neden kızarayım?" diye homurdanırken yüzümü ondan kurtarmaya çalıştım. "Sıcak olmam çok normal... Az önce biz... Anladın işte." Gülmeye başlamasıyla sinirle gözlerimi devirdim. "Gülme!"

"Güldürme," dedi meydan okuyan bir keyifle. "Ya da bu kadar tatlı olma."

"Ya da sen arada bir tatlı biri ol da beni sinir etme." Ondan biraz daha uzaklaşıp tekli koltuğun üzerindeki eşyalarıma doğru yöneldim. Ona ağrım yok diyordum ama vardı. Bir adım attığında beni yoklayan sızıyla dudaklarımı içe doğru çekip bu acıyı yok saymaya çalışsam da pek etkili olmadı. Görebildiği sadece sırtımdı bu yüzden belki anlamazdı diye umut ediyordum ama zor bir ihtimaldi bu da. Eşyalarımı alıp tekrar ona döndüğümde çatık kaşlarla bakıyordu bana. "Ne oldu?"

"Ağrın var," dedi, kendisini suçluyormuş gibi. "Beni kandırmaya çalışman saçma."

"Ağrım olması çok normal," diyerek savunmaya geçtim. "Hem seni kandırmıyorum. Ufak şeyler için nazlanmıyorum sadece."

"Nazlan ve ufak mı değil mi karar hakkını bana bırak." Hızlı adımlarla yanıma doğru geldiğinde beni es geçip arkama doğru ilerlemişti. Ona

dönüp bakamayınca çekmecelerin sesini duydum. Saniyeler sonra elinde bir pet şişe ve hap ile gelmişti. "Ağrı kesici."

Başımı iki yana sallayıp odadan çıkmaya yeltendim. "Gerek yok."

"Gerek var," dedi inatla. "Bunu içiyorsun ve seni eve bırakıyorum. Arabayla gideceğiz."

"İki adımlık yere mi?"

Hiç uzatmadan, "Evet," dediğinde itiraz istemeyen sert bir tavrı vardı. "Hadi Darya, uğraştırma bizi."

"Uğraşma."

"İnatlaşma."

Onunla inatlaşmak tamamen yorgunluk veriyordu bana. Yeterince yorgun ve ağrılıydım üstelik. Bu yüzden oflayarak ona doğru gittim ve gözlerinin içine baka baka hapı ağzıma alıp sudan büyük bir yudum içtim. "Oldu mu?" diye sordum. "Gidebilir miyiz artık?"

"Oldu," dedi yanağımdan bir makas alırken. "Gel arka kapıdan gidelim. Kalabalıkla uğraşma şimdi."

Başımı sallayıp onu bir adım arkasında takip etmeyi planladığım sırada Hazar, bir elini bana doğru uzattı. Başta nedenini anlamamıştım fakat o el havada kalmaya devam edince tutmamı istediğini düşünmüştüm. Umarım doğru düşünmüşümdür dileğiyle elimi havaya doğru kaldırdığımda benden önce avucumu kavrayarak içimdeki gerginliği aldı. Ona karşı aklımdaki ilk şeyi dinlemeliydim sanırım artık. Çünkü beni yanıltmayacak tek insan o olacakmış gibi duruyordu.

Elimi sımsıkı tutup bizi arkadaki yangın merdivenine doğru sürüklerken, "Eva'yı görürsem yorulduğun için eve gittiğini söylerim," dedi. "Seni bıraktıktan sonra geri buraya geleceğim çünkü."

"Çok mu yoğunsun?" diye sordum ilgiyle. Onu merak etmek hoşuma gitmişti. "Hep buralardasın."

"Kendimi öyle uzak tutmuşum ki evim gibi gördüğüm yerden şimdi tekrar evim gibi hissettirsin diye çabalıyorum," dedi. "Evin olunca sanıyorsun ki hep aynı hissettirir ama öyle olmuyor. Onu bile kazanmak için çaba vermen gerekiyor."

"Hayattan çıkardığın dersler hep çaba vermek üzerine mi?"

"Babamın düşüncelerinin aksine hiçbir şey kolaylıkla elime gelmedi."

"Bundan şikayetçi misin?" diye sordum. "Yani yoruldun mu?"

"Eğer yorulursam bitmişim demektir."

Kurduğu cümle Azazel'in müzik sesinin bastırdığı, zorlukla duyabildiğim sözlerden ibaret oldu. Normalden daha yavaş adımlarla arkadaki yangın çıkışından dışarı çıktığında biraz ileride arabasının olduğunu gördüm. Aynı zamanda havanın soğukluğu da irkilmeme sebep olmuştu. Zaten direncimin düşük olduğunu hissediyordum bir de soğuk hava yemek beni iyice alaşağı ediyordu. Hazar, anlamış gibi kollarını bana sarıp aniden kucağına aldığında ufak bir çığlık koptu dudaklarımdan.

"Seni koşturamam ağrın var," dedi koştuğu için zorlukla çıkan kelimelerle. "Bu yüzden mecbur böyle taşıyacağız."

Ona itiraz etmedim hatta iyi bile düşünmüştü çünkü gerçekten yorgun ve bitik hissediyordum. O arabaya hızlı adımlarla gidip beni sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa bıraktıktan sonra kemerimi taktı ve kendisi de sürücü koltuğundaki yerini almak için arabanın önünden ilerledi. Saniyeler sonra hem onun yanımda olmasının hem de ısıtıcıyı çalıştırmasının sıcaklığıyla iyice yerime sinerken buldum kendimi. Zaten yürüyerek on beş dakika süren yolu arabayla beş dakikada gelecektik ama yine de bir an uyuyacak gibi olmuştum.

"Yarın ne yapacaksın?" diye sorduğunda biraz da olsa miskinliğimi üzerimden atabilmiştim. "Ertesi gün diğer ders çünkü."

"Yayıneviyle konuşacağım bu ay takvimini hâlâ atmadılar. Eğer kısa bir kitap varsa almayı düşünürüm," dedim durgun bir sesle. "Sen ne

yapacaksın?"

Avucunun içini direksiyona yaslayıp diğer elinin baş parmağıyla burnun ucunu kaşırken konuştu. "İş güç. Benim konum belli."

"Azazel," dedim dudaklarımı kıvırırken. "Evine gitmez misin hiç?"

"Zaten evimdeyim," dedi hiç gecikmeden. "Orada daha mutluyum."

"Hep orada kalamazsın ama," diyerek itiraz ettim. Hep gürültü, iş ve güç çekilir miydi? İnsan evinde pişmiş sıcak bir yemeğin özlemini çekmez miydi mesela ya da yorulmaz mıydı? Kurulu düzenini bir iş üzerine kurmak fazla acımasızcaydı bence. Azazel her ne kadar ona ait, onun gibi hissettirse de onu düştüğünde kaldıramazdı, saramazdı. Isıtamazdı içini, dertlerini dinleyemezdi. İnsanlardan kendisini soyutluyordu sanki.

"Hayırlısı," dedi ilgisiz bir tavırla sadece önüne odaklandığı sırada. "Sen de dikkat et kendine, hava soğuk bu aralar bir de üşütme."

"Asıl sen kendine dikkat et," dedim bir öfkeyle. "Ben koy vermedim ama sen vermişsin. Ben kendime zaten dikkat ederim ama senden emin değilim."

"Ölmeye meraklı değilim." Ondan daha farklı bir savunma bekleyemezdim zaten. Ölmeye meraklı değildi ama yaşamaya da hevesi yok gibiydi. Sonuçta ben onunla ne zaman karşılaşsam bir yara almış oluyordu, kendisine dikkat etmemiş bir halde karşımda duruyordu. Kabul etmiyordu bunu ama belliydi.

Bizim eve yaklaştığımızı görünce sadece göz devirip, "Burada dur," diyebildim. "Tam evin önüne gelmeden ineyim ben."

"Emin misin?" Hızla başımı salladım. Hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emindim hem de çünkü kesinlikle bizimkilerden birinin görmesini istemiyordum. Böyle gizli saklı sonsuza kadar devam edemezdi bunu biliyordum ama ben bile daha bugün onunla olduğumu idrak edebilmişsem, ondan duymuşsam onların da zamanı var demekti.

Araba bizim evin bahçesinin biraz gerisinde durduğunda bana doğru döndü.

Onun bakışları altında bu kadar kalmışken ona bakmamak zordu, bakışlarım onu buldu. Karanlık arabanın içinde en parlak yıldız gibi kendisini belli eden gözleri üzerimde gezindiğinde, aslında içim gitmişti; rahatsızlık hissi ilk kez benimle değildi. Uzun uzun bana baktığı sırada, "Kendine dikkat et," dedim, içime oturan sıkıntıyla. "Bir sonraki buluşmamızda seni herhangi bir yara almış bir halde görmek istemiyorum."

Dudakları iyice kıvrılınca gamzesi belirgin bir hale geldi hafiften. "Öyle mi?" diye sordu muzip bir tavırla. "Nasıl isterseniz, Darya Hanım."

"Neden Darya?" diye sordum kendime engel olamayarak. "Belçin daha kolay bir isim, ilk de o zaten."

"Adın gözlerinden gelmiyor mu?" Dikkatini tamamen gözlerime vermişti. "Gözlerin... Hep çok parlıyor ve maviliği baş döndürüyor. Deniz kadar mavi ve berrak... Sen tamamen Darya'sın."

"Peki, sen?" Dilimi yavaşça kuruyan alt dudağımda gezdirdim, "Ben sana Hazar diyorum ama sen neyi tercih ederdin?"

"Savaşmaktan nefret ediyorum," dedi. "Bu yüzden barışı, yani Hazar'ı tercih ederim."

"Ben de Hazar'ı tercih ettim."

"Neden?" diye sordu benim gibi meraklı bir bakışla. "Cihangir de güzel bir isim."

"Ama senin olduğun yerde hiç savaşmadım; aksine bazı şeylerle barıştım." Dudaklarımda istemsizce bir tebessüm oluştu. "O yüzden sen tamamen barış, yani Hazar'sın."

Bakışları saniyesinde nasıl değişebilirdi bilmiyordum ama o muzip tavrı, gözlerindeki ışıltı aniden donuk bir ifadeye büründü. Yanlış bir şey dememiştim hatta onu afallatan, benden koparan yanlış olmadığını

bilmesiydi. Bu düşünceye alışık olmadığı için belki de sarsılmıştı. Ailesinden bahsettiği kadarıyla onu hep yanılgılarla büyütmüşlerdi ama beni de hep dürüstlükle eğitmişlerdi. Ona yalan söylemezdim, olanı aktarırdım.

Arabadan çıkıp gitmem lazımdı onun yanında kaldığım her an daha iyi hissettiriyor hiç gitmek istemiyordum ama mecburdum çünkü biraz daha kalırsam bir daha yanından ayrılmak istemeyecek bir arsızlığa ulaşırmışım gibi hissediyordum. Elim ayağım titremeye başladığı sırada öylece çıkıp gitmeli mi yoksa bir şey mi yapmalı diye düşünürken buldum kendimi. Bu düşünce içimi kemirip durdu, kafamı karman çorman etti en sonunda yine ondan bir hareket gelmişti.

Hazar, bana doğru yaklaşıp dudağıma yakın bir noktaya dudaklarını bastırdıktan sonra, "Dikkat et kendine," dedi muzip bir ifadeyle. "Yazarım sana sonra."

"Peki," diyebildim nefes nefese kalmış gibi canhıraş bir sesle. "Görüşürüz o zaman."

Arabadan çıkmak için yeltendiğim sırada, "Her zaman," dediğini duydum. Ona bir kez daha dönüp bakmadan arabadan çıktıktan sonra hızlı adımlarla eve doğru ilerledim. Aslında ona bakmakla oyalanırdım ama hava cidden soğuktu bu yüzden pek içim oraya gitmemişti. Hızla evin bahçesine girdiğimde arabası da zaten gitmişti. Nedense bizim evin ışıkları da yanmıyordu, herkes erkenden uyumuştu sanki. Pek bizimkilerin huyu değildi aslında.

Kapıya vardığımda titreyen ellerim zorlukla çantamın içinden evin anahtarını bulmuştu. Doğduğumdan beri yaşadığım evin kapısını ilk kez bu kadar zor açıyordum, deliğe anahtarı bile sokamamıştım birkaç saniye. Zorlukla yerleştirip açmayı hedeflediğim sırada kapı aniden açılarak öne doğru savrulmama neden oldu. Kendimi birkaç saniye içinde dizginleyebilmiştim fakat doğrulup karşımda gördüğüm kişiyle havadan daha soğuk bir ürperti hissetmiştim.

"Kızım," dedi babam, parlayan gözlerle bana baktığı sırada. "Belçin Darya?"

"Baba," dedim şoktan biraz daha sıyrıldığımda. "Sen... Sen ne zaman geldin?"

Şüpheyle gözlerini kısarken, "Gelmese miydim?" diye sordu. "Hem sen neden teksin? Sanki biri daha vardı yanında, arabada yani. Eva diye düşünmüştüm."

Arabayla geldiğimi gördü diye üzülse miydim yoksa Eva olduğunu düşündüğüm için sevinse miydim bilemeden, kapının önünde titremekten çenem çıkacak bir halde durduğumdan durum benim için daha vahim bir hale geliyordu. Ya görseydi? Ona bunu nasıl açıklayacaktım ki şimdi. Sinirli, her şeye karşı bir adam değildi ama ben kendime açıklama yapamıyorken ona nasıl yapabilirdim ki? Her ne olursa olsun hâlâ soru işaretleriyle doluydum sonuçta.

"Şey..." diye geveledim ağzımın içinde. "Eva şey—"

Ben cümleme devam edemeden, "Geldim," diyen Eva'nın sesi ortama düştü. Bu benim için bu gece yaşadığım ikinci şaşkınlıktı. Gözlerimi kocaman açıp arkama doğru döndüğümde Eva'nın aceleyle bahçeye doğru girdiğini fark etmiştim. "Ay valla park sorunu var artık bu sitede. Yakınlarda boşluk bulamadım, öteye gittim. Anca geldim de dondum anam."

"Eva," dedik babamla aynı anda. Ardından babam, "Ben de kızımın kuyruğu nerede diyordum," diyerek konuşmaya devam etti.

Eva koşar adımlarla yanıma doğru geldiğinde her saniye gözüm onun üzerindeydi. Yanıma vardığında bile ona bakmaktan geri duramamıştım fakat o göz ucuyla bana baktıktan sonra tekrar dikkatini babama vermişti. Nereden çıkmıştı bu kız şimdi? Onun nişanlısıyla partide olması gerekmez miydi? Bizi mi takip etmişti? Kuzenime neden böyle sert tepkiler yağdırdığımı anlayamadan önüme döndüm tekrar.

"Enişte sen ne zaman geldin?" diye sordu Eva.

"Gelmese miydim?" dedi babam vurgulu bir tonda, kelimelerle bizi dövmek ister gibi. "Siz ne saklıyorsunuz?"

"Biz mi?" diye sorduk aynı anda. Ardından birbirimize baktık ve başımızı iki yana salladık. "Hiçbir şey."

Babam kollarını göğsünde birleştirip otoriter bir hale bürünürken, "Yemeyin beni," dedi. "Ben günlerdir yokum, sürpriz yapıp dönüyorum ve kızlarım bana sadece korkuyla bakıyor. Benim bildiğim boynuma atlamanız gerekiyordu sizin. Kesin bir sorun var."

Babamın bizi ufak bir hareketten çözebilecek kadar tanıdığını her seferinde unutuyorduk. Daha önce de ona yalan söylediğimiz, yalanımızı hemen fark ettiği olmuştu. Normalde Eva kolay kolay yem olmazdı ama büyük ihtimal aklında benim apar topar çıkmam vardı ki o da babamın ağına düşmüştü. Sonuçta dedikodu kokusu aldığında dünyayı unuturdu o kız, buna şaşırmam anlamsız olurdu.

Bedenime iyice gerginlik çökerken, "Ne alakası var, baba?" dedim ve yavaşça ona doğru bir adım atıp kollarımı boynuna doladım. Anında bir elini sırtıma atarak beni geri çevirmemişti. "Sadece biraz yoğun bir gündü. Yorgunluktan kendimde hissetmiyorum."

Eva bir adımla tekrar yanımda belirdiğinde geri çekilip onun da sarılması için müsaade ettim. "Evet," dedi o sırada. "Darya, Azazel'deki çalışanlara ders vermeye başladı, ilk günüydü. Ondan unutmuştur."

Babam, Eva'ya da sarılıp geri çekildikten sonra gözlerinde mutluluğun ışıltısıyla bana doğru döndü, "Öyle mi?" diye sordu. "Hayırlı olsun, babam. Umarım devamı da olur, istediğin gibi ilerler."

Onu mutlu edebildiğim için şu an işimden daha da memnundum. Bu zamana kadar akademik anlamda, iş hayatımda her zaman nasıl istiyorsan öyle olsun diyerek bana alan yaratan bir adam olmuştu. Bazen içine sinmese bile eğer sonunda ben büyük bir zarar görmeyeceksem yaşa ve gör diyerek kendi hislerini bastırmıştı. Şimdi işimden mutluydu, gözleri parlıyordu ve bu bile benim doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Sen nasılsın Eva?" diye sordu ardından. Ona karşı ilgisiz durmazdı hiçbir zaman, kalbini kırmaktan korkardı. "Hava iyice soğudu siz

kapıya çöktünüz. Hadi geçin içeri. Anneleriniz akşam yürüyüşüne çıktı ikizlerle. Anneanneniz sıkılmış, ikisinin koluna girdi. Ben de anca gelince sizi görmeden uyumak istemedim yoksa uykum var. Direksiyon salladım bayağı."

"Sahi sen birkaç gün daha kalmayacak mıydın?"

"Kalacaktım ama baktım iki günüm pek yoğun değil, aileme dönmek istedim," dediğinde üçümüz de merdivenlere doğru ilerliyorduk. Eva'nın aklında beni sorguya çekmek vardı bu yüzden sohbete pek dâhil olmuyordu. Babam ise bir kolunu benim diğerinin onun omzuna atarak merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. "Siz nasılsınız? Nasıl geçti Bodrum?"

"Yani," dedi Eva, durgun bir tavırla. "Düğünün İstanbul'da olmasına karar verdik. Yakın zamanda istediğimiz salonlara gideceğiz ona göre nikâh tarihi alacağız."

"Anladım," dedi babam. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa... Kime geleceğini biliyorsun."

"Biliyorum enişte, sağ ol."

"Sen Belçin Darya?"

"Ben ne baba?" diye sordum kata gelmemize birkaç merdiven kala. "Ben bildiğin gibiyim yani herhangi bir şey yok."

Sanırım çok şey vardı ama ona söylemenin sırası kesinlikle değildi.

"Anladım, kızım."

"O zaman seni daha fazla tutmayalım sen dinlen biz de dinlenelim. Zaten hepimiz yorgunuz."

Babamın tekrar bakışlarına şüphe düşse bile yorgun olduğu belli olan halinden ısrarı altında kalmamıştık. Sadece ikimizin de saçına bir buse kondurup gülümsedikten sonra yatak odasına doğru ilerlemişti. Eva, o odaya girene kadar bir kolumdan tutup sanki kaçacakmışım gibi beni

yerime mıhlamış, babamın odaya girmesiyle beni iterek hemen arkamda kalan odamın kapsının açılmasını sağlamış, beni içeriye doğru itmişti. Bunun yaşanacağını elbette biliyordum, acısını çıkaracaktı.

Odaya girdiğimiz anda dengemi sağlamayarak aniden kendimi yatağımın üzerine düşerken bulduğumda, "Yavaş ya!" diye bağırdım öfkeyle. "Sakin ol."

"Sen çok şerefsizsin," diye çemkirdi adeta. Tam kalkmaya yeltendiğim sırada üzerime atlayıp, karın bölgeme ağırlığını vermeden oturduktan sonra kollarımı başımın üstünde iki yana yaslayıp beni resmen kendi himayesi altına aldı. Bu sahneler bana tanıdık geliyordu çevirdiğim kitaplardan ama üstümde olması gereken kişi, kesinlikle Eva değildi.

"Bıraksana beni Eva," diye çırpındım altında. "Kızım ne yapıyorsun ya?"

Kollarımı daha sıkı tutup kısık bir sesle, "Ben seni bırakırsam kaçar gidersin, bana bir şey anlatmazsın sen," dedi. "Gördüm, Hazar Cihangir senin elinden tutmuş, arka çıkıştan götürüyordu. Hazar Cihangir miydi o? Hayır deme kesin oydu. Kafası yamuktu çünkü."

"Hazar'ın kafası yamuk değil," derken buldum kendimi. "Ayrıca illa böyle mi olması lazım? Bırak düzgünce anlatayım sana işte. Resmen üstüme oturdun, nefes alamıyorum."

"Ağırlığımı vermedim!"

"Eva!" diye bağırdım onunla aynı anda. "Yine de akciğerime dizin değiyor."

"Uydurma!"

"Üstümden kalk!" Sinirle bakışlarını bana tuttuğu sırada göz devirdim. "Yemin ederim anlatacağım."

Kolay kolay yemin etmezdim bunu bildiği için bana ciddiyetle birkaç saniye baktıktan sonra kendisini yana doğru atıp yüzüstü uzandı ve benim gibi odanın tavanını izlemeye başladı. Eva'nın benim için

yarattığı bazı güvenli alanlar vardı. Mesela bu da o anlardan biri olurdu. Ne zaman dertleşmek, bir şey anlatmak istesem yatağımın üzerine uzanır, babamın ben küçükken tavanıma yapıştırdığı yıldızları izlerdik. Her şey değişmişti, yıldızlar eskimişti ama hep orada kalmışlardı. Biz hep onlara bakardık.

Derin bir nefes alıp içimi nasıl abartmadan dökeceğimi düşündüm. Sessizlikten beslendim ama pek de iyi gelmediğini hissettim. "Her şey Bodrum'da başladı," diyerek bir adım attım. "Aslında ondan önceydi ama sen zaten biliyorsundur. Doğanay'ın kuzeninden..."

"Doğanay kuzeninin geç kalacağını söylediğinde buna kırılacağını biliyordum. O da Hazar gitsin diyerek bana bir teklifte bulundu ve ben de sizin aranızda... Bir çekim var gibi hissettim. Benim uyanık olduğumu biliyorsun. Dövüş günü, dişçi günü... Hepsinde sizin aranızda bir şeyler vardı."

"Yine de bana söylemeliydiniz, Eva," dedim katı bir sesle. "Kendimi çok kötü hissettim."

"Özür dilerim." Sesindeki pişmanlığı anlamak zor değildi. "Haklısın söylemeliydik ama bu aralar mutlu gibiydin ve iyi bir şey yaptığımı düşünüp gizledim."

"Eğer mutsuz olsaydım..."

"Elbette söylerdim çünkü sen kesin şanssız olduğunu düşünürdün ben de şanssız değilsin benim bok yemem diyerek araya girerdim. Büyük ihtimal büyük bir kavga ederdik ama olsun." Bir elini yavaşça benim iki yana savurduğum kollarımdan onun tarafında olana götürdü. "Birlikte misiniz?"

"Sanırım evet," dedim ve bu cevabın nankörlük olduğunu düşünerek düzelttim. "Sanırım demek yanlış. Direkt birlikteyiz. Bodrum'da başladı ve biteceğini düşündüm ama bitmedi. İstanbul'da devam edince... Sevgililik diyemem ama flörtlük durumu var gibi."

"Ondan ötesi gibi," dedi beni dener gibi. "Biraz fazla ötesi..."

"Aynen," diyebildim sadece. Yanağıma hücum eden utançla birlikte olduk diyemedim, diyemezdim zaten. Onu ilgilendirmezdi. Kendimi kandırıyordum belki utancımdan diyemezdim ama bunu bahane ederdim. "Deniyoruz yani."

"Deniyor musunuz?" diye sordu hayret eder gibi. "Bence çoktan deneme aşamasını geçmiş gibi."

Başımı yan çevirip sadece yukarı bakan Eva'ya baktım merakla. "Sen nereden anladın?"

"O çocuktan korktuğumu biliyorsun çünkü cidden soğukluğu korkutuyor ama sana öyle olmadığını çoktan anlamıştım. Aslında ben çoktan anlamıştım ama sadece senden duymak istedim. Senin de söylemeye niyetin yokmuş."

Ona karşı dürüst olmak her zaman tercihlerimde ilk sırada olurdu. Ondan başka arkadaşım yoktu sonuçta ona da yalan söylersem iyice sıkışıp kalacaktım bu yüzden bir kez daha dürüst olmayı tercih ederek, "Sence çok normal değil mi bu?" diye sordum. "Eğer sana söyleseydim daha yolun başından herkes öğrenirdi."

Onun hızla bana döndüğünü görünce bakışlarımı bu sefer tavana çeviren ben oldum. "Hemen kaçırma bakışlarını," diye çıkıştı. "O ne demek, Belçin Darya?"

"Eva seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun ama kabul edelim ki çeneni tutabilen biri değilsin. Çeneni tuttuğunu sanıyorsun ama eğlenme anlayışın buna engel oluyor. Mesela ben ortam içinde sürekli ima yapmandan, Hazar'ın yanında bana sırıtıp göz kırpmandan memnun olmazdım. Bunları da bayağı yapacağından emindim bu yüzden zamana ihtiyacım olduğunu düşündüm," dedim tek nefeste. "Üzgünüm ama sen ve diğerleri beni o kadar ruhu ölü görüyorsunuz ki ufak bir etkileşimimde dünyaları almışım gibi davranıyorsunuz. Bu da beni üzüyor. Mutlu olurum mu sanıyorsunuz anlamıyorum ama olmuyorum işte."

"Belçin Darya ben..."

"Farkında değilsindir evet," diyerek sözlerini böldüm. "Çünkü kimse sana, senin davrandığın gibi davranmıyor."

"Haklısın ama söz veriyorum bu sefer ağzımı sıkı tutacağım," dedi bir panikle. "Eğer anlatmak istersen..."

"Anlatacak bir şey yok," diyerek kestirip attım. Cidden yok muydu yoksa çok muydu da kaçmıştım bilmiyordum. Tek bildiğim kalbimin ilk kez kafamdan daha karışık olduğuydu. "Ben... Onunlayım. O da benimle. Deniyoruz işte."

"Hoşlanıyor musun peki?"

"Hoşlanmasam olur muydu ki?" diye sordum, kınar gibi. Kınamam saçmaydı ama beni tanımıyormuş gibi sormuştu. "Sonuçta yıllardır yanıma kimseyi yaklaştırmazken ona yaklaştım."

"Neden peki?"

"Çünkü o da bana yaklaştı," dedim önce ama düşününce bencilce gelmişti. Sadece buna bağlı olmadığını biliyordum çünkü. "Ayrıca o biraz... Biraz farklı. Bilmiyorum, ne istediğini bilen biri. Benim aksime desem daha doğru olur. Ne istediğini ne için savaştığını o kadar belli ediyor ki insan onun hayal kırıklığına uğratacağı ihtimalini düşürüyor. Bu yüzden ondan kaçmak anlamsız geldi. Kaçmayınca da durum buralara geldi."

"Ondan cidden etkilenmişsin."

"Etkilenilmeyecek biri değil," dedim hiç düşünmeden. "Sana onu kötüledim ama bu tamamen benim savunma mekanizmamdı. O hepsini yıkıp geçti."

"Senden bu sözleri duymak beni mutlu etti, Belço Daryoş," dedi sevecen bir sesle. "Bu anların gelmemesinden çok korkuyordum."

"Abarttın tamamen."

"Hayır sen hiç umut vermedin," diyerek karşı çıktı. "Ama o sana umutlarından vermiş, bölüşmüş seninle. Ne güzel, değil mi?"

"Öyledir herhalde," diyebildim dalgınlıkla. Aklımda şu an sadece Hazar Cihangir vardı. Ondan bahsetmek yanında verdiği kadar olmasa da huzur veriyordu. Onu düşünmek de güzel hissettiriyordu. Son zamanlarda iyi olan her anımda o vardı, onda benim olduğum gibi. Her şeyin karşılıklı olması daha önce hiç hastanelere düşmemişim gibi sağlıklı hissettirmişti. "Aramızda kalacak değil mi?"

"Sen mutlu ol da gerekirse ben dudaklarımı dikerim," dedi. "Yani lafın gelişi... Dikemem ama aramızda, evet. Zaten korkuyorum o çocuktan ben."

"Korkunç biri değil aslında sadece..." ne diyeceğimi bilemeden sustum, "bilmiyorum işte."

"Anlıyorum sevgilini savunmak istiyorsun ama kabul edelim ki soğuk biri. Bu da onu korkunç yapıyor."

Daha önce hiç böyle bir anın içinde olacağımızı düşünmemiştim. Hazar, sevgilim değildi. Yani sevgilim demek için zamana ihtiyacım vardı ama Eva ile hayatımdaki bir erkeği konuşacağım benim için uçuk bir hayaldi. Hele ki o kişi ile karşılıklı hislerim varsa. Hatta bazen onun hisleri benimkinden fazla gibi geliyordu karşılığı geçiyordu. Yüzümde aptal bir sırıtış meydana geldi, engel olamadım.

"Sevgilim değil," dedim ama sırıtırken dediğim ne kadar ciddiye alınacaktı emin değildim. "Ayrıca soğuk biri de değil."

"Sana elbette değildir," dedi abartılı bir vurguyla. "Çocuğun içi yanmış sana."

"Abartma, Eva."

"Senin için de gitmiş ona," dedi muzip bir tavırla. "İdeal ilişki dediğin budur."

Ve o an tüm gece bunların imasını yapacağını, detayları soracağını anlamıştım. Onu geçiştirmek konusunda ne kadar iyi olduğumu unuttuğu için yarım saat içinde uykuya dalmıştı, öğrenebildiği detaylar çok klasikti. Özel anlarımız halâ bizde saklı kalmıştı. Eva uyuduktan sonra hızla bir duş almak için banyoya girdiğimde bu gece bir kez daha birlikte olduğumuz gerçeği her su üstüme aktığında beynimin karıncalanmasına sebep olmuştu.

Onunla olmaktan rahatsız olmamam, aksine mutluluk duymam beni şaşırtıyordu aynı zamanda aklımı da başımdan alıyordu. Eğer duşa girmeden uyuyakalsaydım hap içmem gerektiğini unutabilirdim ama şu an unutmamıştım. Hızla duşumu aldıktan sonra yaptığım ilk şey geçen gün aldığım haptan bir tane daha içmek oldu. Bunun son olmasını umuyordum. Yaşadıklarımızın sonunun gelmesini ben de istemezdim ama korunma olayında bir çizgi çekmemiz gerekiyordu. O gece yastığa başımı koyduktan sonra ne kadar süre akşam yaşadıklarımı düşünerek sırıttığımı bilmiyordum ama uyurken hissettiğim huzuru kaybetmek de istemezdim.

Ertesi gün oldukça sıradan geçmişti. Ben zaten genel olarak Eva'yı izlemiştim ve şaşırtıcı bir derece hiçbir şey çaktırmamıştı. Sanırım ona güvenebilirdim artık. Bu düşünceyle bir şeylerin daha iyi olması beni de mutlu etmişti. Ondan sonraki gün yine eğitim olmuş, bitince Hazar ile yemek yemiş bu sefer erkenden dönmüştüm çünkü babamı özlemiştim. Onunla yemek yemek, ailecek bir şeyler izlemek bana iyi gelmişti.

Ama nedense ailecek film izlerken aniden, Hazar'ın beraber film izlediği bir ailesi olmaması, o an Azazel'de tek başına işlerle uğraşması gelmişti aklıma. Kendimi kötü hissetmiştim. Onun yanında olmak, onu işlerden koparmak gibi isteklerim olmuştu ve ilk kez ailemin yanında uzun uzun telefona bakar olmuştum. Ailemle film izlerken diğer yandan onunla gece boyu mesajlaşmıştım. Azur hariç herkesin şaşkınlığını da görmüştüm fakat bu pek de umurumda olmamıştı.

Doğru kişi, yaptığınız başkalarına yanlış gelse bile size doğru gelmesini sağlayacaktı.

Böylelikle doğru insanla doğru hissettiğim üç hafta geçmişti.

İki günde bir derslere gidiyor, bitince onunla yemek yedikten sonra eve dönüyordum. Gitmediğim günler çok sık olmasa da mesajlaşıyorduk. Ailem, bir şeyler olduğunun farkındaydı. Bu durum beni rahatsız etmiyordu, aksine olduğu gibi devam ediyordum. Önceden onların ufak bir şüphesiyle her şeyi değiştirmeye çalışırdım ama artık öyle değildi. Hayatımda cidden kapıldığım biri vardı, işim konusunda her şey çok iyi gidiyordu ve hayatım sıkıcı olmaktan uzaktı.

Bugün sadece tuhaf bir şekilde farklıydı çünkü Hazar'ı hiç görmemiştim, yazmıştım ama dönmemişti. Fidan da ortalıkta yoktu. Salim, sabah görünmüş fakat hemen kaybolmuştu. Normalde Fidan mutlaka yanımda olur, Hazar da dersten önce yanıma uğrardı. Bu yüzden ders boyunca aklım onlarda kalmıştı. Azazel'in sessizliği bana iyi gelmemiş, içime sıkıntılar doğurmuştu. Dersi nasıl işlediğimi bile anlamamıştım çünkü stresten olsa gerek midemin bulandığını hissetmeye başlamıştım.

Ders bittikten sonra soru işaretlerine daha fazla dayanamayarak Hazar'ın odasının yolunu tuttum. Sanırım her dersten sonra onunla yemek yemeye alıştığım için şu an eve gidip yeme fikri hiç cazip gelmiyordu. Onu görmeden çıkarsam aklımı burada bırakacağımdan da emindim. Odasının önüne geldiğimde bir elimi kapı kulpuna atıp kilitli olup olmadığını anlamaya çalıştım fakat gücümü ayarlayamadan kapının aralanmasına sebep oldum.

Çalmadan açmış olmanın verdiği rezillikle kapının arkasına sığınıp gözlerimi yumduğum sırada, "Gel Darya," dediğini duydum. Sesi fazla soğuk, ıssız geliyordu. "Kapının arkasında olsan da seni görebiliyorum.

Bu mekânın her yerinde neden kamera vardı? Oldu olacak alnıma da yapıştırsalardı bir tane. Daha rahat olurdu. Sıkıntılı bir nefes verip aralanan kapıdan başımı uzattığımda onun bana doğru sırtının dönük olduğu fark ettiğim ilk şey oldu. İkinci şey ise üstünde bir şey olmadığıydı. Altında sadece kalçasını iyi saran bir siyah kumaş pantolon dururken, elindeki el ütüsüyle önündeki ayaklı askıya astığı beyaz gömleğini ütülemeye çalışıyordu. Onu genelde hep tişört, kazak ve kot kombiniyle gördüğüm için şimdi takım elbise parçalarında görmek biraz garipsememe neden olmuştu. *Bugün özel bir gün müydü?*

"Ben," diyerek geveledim kapıyı biraz daha açıp içeri daldığım sırada. "Seni bugün hiç görmedim, mesajlarıma da dönmeyince... Merak ettim."

"Biraz fazla yoğun bir gündü," dedi bana dönmeden. "Ama en zoru şu gömleği halletmek sanırım."

Bu dediğini görerek bile anlayabiliyordum. Gömleği ütülemeye çalışırken daha da mahvediyordu, çizgiler oluşmasına neden oluyordu. Alt tarafı gömlek ütüleyecekti ama aklı o kadar bu işte değildi ki halledemiyordu, bunu anlamak da zor değildi. Odaya tamamen girip kapıyı kapattıktan sonra sessizce ona doğru ilerledim, kasveti beni de kasvete sürüklemişti.

Yanına vardığım an bir elimi kaldırıp onun bileğinden tuttum, "Bırak ben halledeyim," dedim gözlerine bakışlarımı doğrulttuğum sırada. Dalgın bakışları bana düştü, hiç tanıdık bakışlar değildi üşümeme de neden olmuştu. Onun canını sıkan bir şey vardı ama neydi? Bilmemek canımı sıkmaya başlıyordu. Başını dalgınlıkla sallayıp iki adım geri çekildiğinde masasının köşesine oturdu ve parmaklarıyla gözlerini sertçe ovuşturdu.

Bakışlarımı ondan alıp önümdeki gömleğe verdiğim sırada, "Kötü bir gün mü?" diye sordum.

"Sayılır," dedi aynı ruhsuz sesle. Benimle hep iyi hissettiğini söylüyordu ve şu an halâ ruhsuzsa ciddi bir durum olmalıydı. "O öldüğünde beri yılın bugünleri hep kötü geçer."

Merakla ona doğru döndüğümde aslında bu üzüntüsünün sebebinin sadece babaannesi olabileceğini tahmin etmem gerektiği farkındalığını yaşadım. En çok ondan bahseder, ona üzülürdü sonuçta. "Ölüm yıldönümü mü?"

"Yarın," dedi kısık bir sesle. "Bugün Adana'ya gideceğim. Yarın ölüm yıldönümü. Her yıl babam evde olmamı, hatırasına saygı göstermemi ister. İtalya'dan sadece bir günlük gelirdim onun için. Şimdi bir gece öncesinden gitmem gerekiyor."

"Anladım," diyebildim zorlukla. Babaannesinden ne zaman bahsetse gözleri parlayan biri için onun hatırasına saygı duymak bile zor gelirdi. Ölüm kapanmaz bir yaraydı insanda. Ne kadar sarsak da tedaviler uygulasak da işlemezdi. Giden geri gelmediği sürece o yara kalıcı olmaya, acısıyla yakmaya mahkumdu. "Tekrar başınız sağ olsun."

Bir iç çekerken, "Dostlar sağ olsun," diyebildi. "Sen, ben gelene kadar uğrama buralara. Ben geldiğimde ilk sana uğrarım zaten."

Dikkatimi tamamen gömleğine verdiğim sırada onu dinledim. O ağlamıyordu, ağlamazdı da onu biraz çözmüştüm ama ben ona bakıp halını görürsem ağlayabilirdim. "Beni habersiz bırakma," diyebildim burnumu çekerken. "Aklım sende kalır."

"Benim aklım sende kalacak." Sesi oldukça yakından geliyordu. Biraz daha canlıydı. Saniyeler sonra bedeninin gölgesini hissettim önce ardından sıcak nefesi yanaklarımı yokladı, çenesini omzuma koyup, ellerini karnımda birleştirerek beni kendisine doğru çekti. Temas konusunda bir sınırımız yoktu. Bunu zaten Bodrum'da anlamıştık ama geçen bir ayda çok da temas ettiğimiz söylenemezdi daha çok sohbet edip, birbirimizi keşfetmeye çalışmıştık. "Keşke seni de yanımda götürebilseydim."

Ütü işi tamamen bittiğinde, bir elimi onun karnımdaki ellerinin üstüne koyup bedenime iyice ona yasladım. "Gelmemi ister misin?"

"Gelir miydin?"

"Elbette gelirdim," dedim hiç düşünmeden. Ardından ellerini çözmesi için diğer elimi de ellerinin üzerine doğru götürüp ayırmaya çalıştım. Niyetimi anladığı için beni zorlamadan ellerini çözdüğünde bedeninin uzaklaştığını üşümemden anlamıştım. "Çünkü ben de seni merak ederdim."

Yavaşça ona doğru döndüğümde tekrar masanın köşesine oturmuştu. Yavaş adımlarla ona doğru ilerledim, araladığı bacaklarının arasına girdikten sonra ellerimi ensesinde birleştirerek baktım. Onun yanında istediklerimi yaparken rahattım, gözleri beni hiç yargılamazdı. Bugün

yorgun bakıyordu sadece ama biliyorum toparlardı. Onun hassas noktasına dokunan ilk konunun babaannesi olduğunu anlamıştım artık. Bu yüzden ona herhangi bir baskı kurmak istemiyordum ama içim de gidiyordu.

"Gelmesen daha iyi." Bir elini belime atıp beni daha da kendisine doğru yaklaştırdığında bir bacağına otururken buldum kendimi. "O ortama ben bile girmek istemiyorken seni götürmek büyük haksızlık olur."

Bir elimi onun ensesinde tutarken diğerini kucağıma bıraktım. "Neden öyle diyorsun ki?"

"Soykanlarda yaklaşık bir on beş yıldır huzur yok, Belçin Darya," dedi sıkıntılı bir nefes verdiği sırada. "Benim halam, bu aileden kaçıp sevdiği adamın peşinden gitti. İtalya'ya gitti arkasına bile bakmadı. Yanında diğer halamın oğlunu da götürmüş. Halam doğumda vefat etmiş çünkü. O dönem dedem halamı da torununu da silmiş. Adana'ya geldiği an vurun demiş hatta. Babaannem, halama asla dönme demiş bu yüzden."

Dehşete kapılmış bir halde baktım ona, "Vurun mu?" diyebildim korkuyla. "Bildiğimiz..."

"Evet, itibarı kızının hayatından daha önemliymiş," dedi ifadesiz bir halde. "Dedem vefat ettikten sonra her şey babaanneme kaldı. Bu iyi bir gelişme ama biraz geç bir gelişme oldu. Sonuçta bir halam öldü, diğeri sevdiğiyle kaçtı ve babam sevdiği kadınla evlenmedi. Üstelik sevmediği kadından sırf babası mutlu olsun diye bir de çocuğu oldu. O kişi ölse bile yaptıklarının etkisi hep devam etti yani. Bir enkazı toplamak sadece bir kişiye kaldığında o uğurda canını hiç etse bile elde kalan bir hiçtir. Babaannem için de öyle oldu. Hayat arkadaşının mahvettiklerini toplamaya çalışırken onu kaybettim."

O anlatırken bile ona belli etmesem de daralmıştım. Ben sadece sözlerle daralırken, o nasıl bu ailenin içinde böyle bilinçli bir şekilde büyüyebilmişti? Belki ders çıkarmıştı bu geçerli bir sebepti ama bir zamanlar çocuktu, örnek aldığı kişiler etrafındaki aile olmalıydı. O hiç etkilenmeden babaannesiyle birlikte kendisini büyütmenin yükünü

kalbinde taşıdığı için buz kesmişti. Bu düşünce benim kalbime de ağır geldi.

"Eğer Soykanlar anlattığından ibaretse ben Soykanlara değil, sana gelmiş olacağım." Başımı onun omzuna düşürüp dudaklarımı bükerken kucağımdaki elimi onun da boşta kalan bacağındaki eline doğru götürüp parmaklarıyla oynamaya başladım. "Çünkü senin olduğun yerde, benim için huzursuzluk olacağını sanmıyorum."

"Değmez," dedi ıssızlığın ötesinde bir sesle. "O kadar yola, yanımda olmaya değmez. Ben kendimde olmuyorum çünkü."

"İyi olmayacaksın..."

"Sadece bir günlük," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı sanırım. Zerre işe yaramadığını bilmeliydi. "Emin ol günlerce iyi olmadığım da olmuştu. Bunun beni yıkacağını sanma."

"Seni bir şeyin yıkabileceğini sanmıyorum," dedim. "Ama sen, benim yanımda olmaya çalışırken beni uzaklaştırman adaletsiz geliyor."

"Seni uzaklaştırmıyorum," dedi, bana kızar gibi. Ardından parmaklarımızı birbirine kenetleyip sıkıca tuttuğunda diğer yandan yavaşça ensesini okşadım. "Seni korumaya çalışıyorum. Adana'ya gelmenin hiçbir faydası olmaz aksine daha da kötü olursun. Buna gerek yok."

Bu beni ikna etmemişti ama o da ikna olmamıştı. Ne dersem diyeyim onunla gitmemi isteyecek gibi durmuyordu. "Fidan da mı gelecek?" diye sordum daha fazla üstünde durmamak için. "Tek mi gideceksin?"

Sözlerimle birlikte belimdeki elini yavaşça çekti ve oraya doğru baktı. "Bir saate çıkmam gerekiyor," dediğinde bileğindeki saate baktığını anlamıştım. Bir saat az bir süreydi bu yüzden kucağından kalkmam en iyisi olacaktı ama o tekrar belimden tutunca bunu istemediğini belli etti. "Salim ve ben şimdi gideceğiz, Fidan akşam gelecek. Ailesini de görmüş olurdu. Sınavı olduğu için bugün sana eşlik edemedi."

"Anladım," diyebildim sadece. "Ee gömleğini giy o zaman. Geç kalma."

Yine beni dinlemedi. Belimi sıkıp beni kendisine doğru çekerken burnunu saçlarımın arasına daldırıp bir iç çekti. "Gitmek istemiyorum," dediğini duydum. Aynı zamanda yanağıma da bir buse kondurmuştu bu sırada. Yavaşça burnunu sürterken de konuşmaya devam etti. "Ben buralarda yokken Doğanay'a emanetsin. Eğer bir şey olursa saat kaç olursa olsun onu ara, tamam mı?"

Yüzümü buruşturup omzumla ittirdim onu. "Abartıyor musun biraz? Ben senden önce de buralarda gayet yaşıyordum. Seninle tanışmak hayatıma ekstrem bir şey katmadı."

"Bu biraz gururumu kırdı." Gülümsüyordu, buradan bile dalga geçtiğini anlamak mümkündü. Gülümsemesini gizlemek için yüzünü koluma yaslayıp bana alttan baktı. Bu benim de gülümsememe sebep olunca bir kez daha omzumla ittirdim onu. "Ama ne olur ne olmaz diye dedim."

"Bu sefer görüntülü arayabilirsin," dedim omuz silkerken. "Aklın çok kalmasın."

"Senin aklın kaldığından değil yani." Bu sefer beni kucağında tutmasına izin vermeden hızla kalkıp gömleğine doğru ilerledim. Jilet gibi yaptığım gömleği şimdi o, bu dalgınlıkla mahvederdi, güvenmiyordum ona. Bu yüzden yavaşça askılıktan alıp giymesi için tuttuğumda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Nedense bu durumu fazla garipsemişti.

"Hazırlanmana yardım ediyorum," dedim rahat bir tavırla. Ondan artık çekinmiyordum, utanmıyordum sonuçta. Ona yardım etmekten de rahatsız olmazdım bu yüzden. Bugün zaten kendisine bile faydası yoktu onun. Ne zaman birisine ihtiyaç duysam bana iyi gelmeye çalışan birine iyi gelmeyi istememden daha doğal ne olabilirdi? "Hadi çok uyuşuksun. Uçağını kaçıracaksın."

Omuz kısımlarından tuttuğum gömleğe baktı ardından bana doğru baktığında yüzünde masum bir tebessüm geldi meydana. Bazı detayların kalbine dokunuşunu öyle aniydi ki dünyaları versem bu kadar mutlu olmazmış gibi geliyordu. Bana doğru gelip, yanağıma bir

buse kondurduktan sonra sırtını döndü ve onun için tuttuğum gömleğin kol kısmına sırasıyla kollarını geçirip giydi. Düğmesini kapatır diye düşünmüştüm fakat ellerini iki yanda tutarak bana doğru döndü tekrar. Beklentiyle baktı gözlerime.

"Saniyesinde alıştın," diyerek ona takılırken, ellerim bu durumu hiç garipsemeden onun düğmelerine doğru gitti. "Bugünlük bir hizmetti."

"Fark etmez," dedi keyifle beni izlerken. "Ben, seninle her anı aklıma bir şekilde kazıyıp her gün ısıtıp ısıtıp hatırlıyorum."

Dudaklarım dayanamamıştı işte. Aniden tebessüm ederken bulmuştum kendimi. Yanaklarıma kadar bir ateş basarken gözlerimden kalbine uzayan ışıltıları görmesinden korkar gibi bakışlarımı kaçırıp düğmelerine odaklanmıştım ama onunlayken öyle heyecanlanıyordum ki ellerim titriyordu, içimdeki ateş harlanıyor ve ondan gelecek bir dokunuşla sönmeyi beklerken buluyordu kendisini. Yine öyle anlardan birine girmişken yavaşça yukarı doğru çıktı ellerim ve son düğmeyi de kapattıktan sonra gözlerim onun gözlerini buldu.

Ellerimi yavaşça göğsünden omzuna doğru götürüp gömleği son bir kez daha düzeltirken, "İşte bitti," dedim. "Ben yavaştan çıkayım, sen de uçağına yetişmeye çalış. Mümkünse döndüğünde yaralanma, ruh gibi olma ve gamzelerini görebileceğim kadar gülümse."

"Sen de döndüğümde burada ol," dedi üzerime doğru eğildiği sırada. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce, "Buraya geldiğimde ilk seni görmek istiyorum," dediğini duydum ama temasıyla birlikte aklım öyle uçtu ki algılayamadım. Kapının aniden açıldığını da algılayamamıştım mesela. Hazar, aniden dudaklarımdan ayrıldığında ne olduğunu anlamak için sağa sola baktığımda bize sırtını dönmüş, bir eli hâlâ kapı kulpunda olan Salim'i görmüştüm.

"Patron çıkalım mı diye gelmiştim ama," diye geveledi ağzının içinde. Keşke tam şu an utançtan yerin dibine girebilseydim. Salim özellikle öyle düz biriydi ki ona böyle yakalanmak daha utanç verici geliyordu. Eva'nın, Hazar'dan çekinmesini daha iyi anlıyordum. "Yanlış zamanda..."

"Hayır doğru zaman," diyerek Hazar'ın konuşmasına müsaade etmedim. "Ben çıkayım, siz de çıkın. İyi yolculuklar size," derken çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Hazar'a bile son bir kez daha bakamayacak kadar utanç içinde hissediyordum kendimi. "Hava güzel ben yürüyeyim az."

"Belçin Darya," dedi Hazar, kapıya varmama birkaç adım kala. İsmimi söylemesiyle ona doğru döndüğümde bana uzun uzun baktı. Neden böyle uzun baktığını, gözlerindeki o buruk ifadenin temelinin sadece gitmek mi olduğunu anlamadan çattım kaşlarımı. "Dikkat et kendine."

Dikkat et diyordu ama söylemek istediğinin bu olmadığının farkındaydım.

Hazar Cihangir gitmek istemiyordu. Gidecekse de beni bırakmak istemiyordu. En yalın hali ise onunla gitmemi isterken beni peşinden sürüklememe kaygısıyla savaşıyordu. Gözleri gel diyordu bana ama dili gelmemem gerektiğini savunuyordu.

"Sen de dikkat et," dedim, üstüme çöken hüzünle. "Mutlaka ara beni."

Sıkıntılı bir iç çekerken sadece başını salladığında ben burada kaldıkça çıkmaza girdiğinin farkındaydım. Bu yüzden ne kadar zor gelse de onu sırtını dönen, buradan giderek bu anı kesen kişi olmayı üstlenerek çıkışa doğru yöneldim. Salim, öyle bir yok olma görevi yapıyordu ki onun varlığını eğer önüme dönmeseydim unuturdum. Sadece duvarı izliyor, bizimle ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Göz ucuyla ona baktıktan sonra hızlı adımlarla mekânın çıkışa doğru yöneldiğimde karmaşık duygular içindeydim.

Onunla gitmem gerekiyormuş gibi geliyordu ama diğer yandan benim onun hayatına bu kadar erken girmem, her alanında olacak olmam da doğru gelmiyordu. Benim için değil, gittiğim ortam için doğru gelmiyordu aslında yoksa umurumda olduğu söylenemezdi. Sonuçta benim keşkelerimi keşkeleri bilen, pişmanlıklarımı silmeye çalışan ve yanımda olan biri için yapmaktan bahsediyordum. Onun için azdı bile. Bu kadar kısa sürede böyle bir yeri olmuşsa, ne yapılırsa yapılsın azdı ona.

Zihnimin içindeki ses susmuyordu. Dışarı çıkıp soğuk havanın sertçe yüzüme vurması bile rahatlatmamış, iyi hissettirmemişti. Birikmişlik ve olmak istediğim yere varamamak ağır geliyordu bünyeme. Eve gidişim yanlıştı, onu geride bırakışım saçmaydı. Gerginlikle midem bulanırken derin bir nefes çektim içine ve eve doğru adımlarımı atarken bir elimi çantama götürürken buldum kendimi. Biraz karıştırıp telefonumu bulduktan sonra rehberde aradığım kişi ellerimin titremesine sebep olmuştu.

Fidan'ın adını görmemle hiç düşünmeden üstüne basılı tuttum ve aramayı başlattım. Birkaç kez çaldıktan sonra, "Belçin Darya," dedi hafif bir heyecanla. "Bir sorun mu var?"

Hazar, onu resmen sol kolum yapmıştı. Her gün daha iyi bir ilişkimiz oluyordu ama halâ bazı konularda birbirimize tam olarak açılmadığımızın farkındaydım. "Hayır, bir sorun yok. Ne yapıyorsun?"

"Okuldan çıkacağım. Dört saat sonra uçağım var. Hazırlanmam lazım." Hızlı hızlı konuşurken nefes nefese kalması, etraftan gelen sesler dışarıda olduğuna işaret olmalıydı. "Bugün gelemedim kusura bakma. Belki biliyorsun yarın büyük hanımın ölüm yıldönümü. Bu vesileyle ailemi de görürüm diye düşündüm akşam Adana'ya gidiyorum. Doğanay abi burada ama eğer—"

"Benim senden bir ricam olacaktı," diyerek sözlerini böldüm hızla.

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Tabi nedir?"

Derin bir nefes alıp kalbimden geçeni dile getirdim. "Senin uçuşunla aynı saatte bilet bulabilir misin?"

Kısa bir sessizlik oldu. Nefes alışverişlerini duyabiliyordum ama konuşmuyordu. Şaşırmasını garipsemezdim aslında ben de kendime şaşırıyordum çünkü. "Nasıl yani?" diye sordu saniyeler sonra. "Bir dakika... Sen?"

"Ben de geleceğim ama Hazar'ın haberi olmayacak," dedim sıkıntılı bir nefes verirken. "Eğer bilet bulabilirsen seninle gelmek, yarın ona en azından destek olabilmek istiyorum. O bana gel demedi ama içten içe

gelmemi istiyor gibiydi. İçimde bir keşke olsun istemiyorum bilmiyorum..."

"Ben anladım," diyerek kendimi zorlukla açıklamama izin vermedi. Bu bana oldukça yardımcı olacak bir davranıştı. "Anladım ben sen bana kimlik bilgilerini at hemen bakayım. Olmadı kendi uçuşumu ertelerim."

"Hayır, buna gerek yok sen bana yarın gündüz için de bulabilirsin. Gelmem yeterli."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi aceleci bir tavırla. "Bekliyorum bilgilerini."

Onun gibi aceleci bir tavırla bir şey demeden telefonumu kapattıktan sonra hemen bilgilerimi ona yollayıp adımlarımı daha da hızlandırarak eve doğru ilerledim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızla atarken, oldukça gergindim. İçimden geleni yapmak uğruna bizimkileri o kadar düşünmemiştim ki bu durumu nasıl açıklayacağımı tam olarak bilmiyordum. Sanırım ilk kez onlara yalan söyleyecektim. Gerçi daha önce söylediklerimizi genelde Eva yürüttüğü için kolaydı ama ilk kez tek başıma yapacağım için çaktırma payımın çok yüksek olduğunun da farkındaydım.

Eve varmama çok az bir mesafe kala telefonuma üst üste mesaj bildirimleri gelmişti. Fidan'dan olduğunu düşünerek heyecanla ekranı çevirip baktığımda mailime, sms kutuma ve Fidan tarafından WhatsApp uygulamasına üst üste bilet hakkında bildirimler gelmişti. Bunu aradan çıkarmanın verdiği heyecanla da kalan kısa mesafede cidden koşarak eve doğru ilerledim. Bahçe kapısını açıp girmek, anahtarla kapıyı açmak ilk kez bu kadar zor gelmişti.

Girer girmez, "Anne!" diye bağırdım boş salona doğru. Anneannem, teyzemlere geçmişti. İkizler dershanede, babam ise büyük ihtimal fabrikadaydı. Acilen annemi bulmalı, onunla halletmeliydim. "Anne!"

"Ne oluyor, kızım?" diye bağırdı telaşlı bir sesle. Ardından elleri köpük içinde mutfak kapısının önünde belirdi. "Bir şey mi oldu, Darya?"

O elindeki köpüğü üstündeki mutfak önlüğüne silmeye çalışarak bana gelirken ben de ona doğru ilerleyip, "Benim acilen Adana'ya gitmem lazım," dedim telaşlı, kederli çıkan bir sesle. "Üniversiteden bir arkadaşımın yakını vefat etmiş. Hatta tek yakını desem daha doğru olabilir. Ona destek olmak istiyorum."

Üniversite zamanlarımı ona pek anlatmadığım için arkadaşımın kim olduğunu merak ediyordu tabi. Tanıdığı tek arkadaşım, benim yıllarca platonik olduğum kişiyle evliydi şu anda. "Arkadaşın mı?" diye sordu afallamış bir halde. "Adanalı mı? Senin Adana'dan arkadaşın mı vardı, Darya?"

"Biz üç kişiydik anne," dedim merdivenlere doğru yöneldiğimde. "Onunla da yakındık ama biraz çekingen bir kızdı o. Ara sıra konuşuruz halâ bugün de aradı beni. Telefonda ağlayınca hemen bilet aldım, yanına gideyim dedim."

Merdivenlerden çıkmaya başladığımda o da arkamdan gelmeye başladı. Yüzümü görmediği için yalanıma inanıyordu. Görse, kandırdığımı anlardı çünkü dehşet bir gerginlik içindeydim. Yüzüme yansıdığından da emindim. "İyi demişsin de aniden böyle... Sen daha önce hiç gitmedin ki Adana'ya."

"Koca kız oldum elbet hallederim," dedim odanın kapısına geldiğimde. Merdivenin başında duran anneme odaya girmeden önce baktım. "Sen babam kısmını halleder misin? Duş almam ve küçük de olsa bir çanta hazırlamam gerekiyor. Babamı bekleyemem çünkü telaşla biletimi aldım. İki saate evden çıkmam lazım."

"Elbette hallederim cenaze bu bir şey demez ama aklım sende kalacak. Ben de mi gelseydim?"

Kendime engel olamayarak göz devirdim. "Anne yirmi altı yaşımdayım. Sence velimle gitmem saçma olmaz mı?"

"Haklısın," diyebildi moral bozukluğuyla. "Havaalanına seni kim bırakacak?"

"Yakın zaten taksiyle giderim."

"Ben sana gitmeden önce atıştırman için bir şeyler hazırlayayım."

Ona bir şey demek yerine sadece gülümseyebildim çünkü iyi niyetini suistimal ettiğimi düşünüyordum. Resmen ona yalan söylemiştim. Aslında gitme nedenim kötü değildi, cidden birinin hayatındaki tek yakını içindi ama yalan oranı daha fazlaydı. Annem ve babam, bana her zaman iyi ebeveynler olmuşlardı. Şimdi onlara böyle yapıyor olmak hem nankörce geliyordu hem de Hazar için yapmak iyi hissettiriyordu. Gönül ve aile bağları arasındaki ince çizgiyi yavaş yavaş öğreniyordum.

Annem gittikten hemen sonra küçük bir el çantası çıkarıp içine iç çamaşırı, pijama takımı ve siyah bir kombin koydum. Giderken daha rahat giyinmek istediğim için beli lastikli bol pantolonlarımdan birini ve kazağımı da yatağın üzerine bırakmıştım. İç çamaşırımı ve havlumu alıp duş almak için banyoya girdikten zamana bu zamana kadar aldığım en kısa duşlardan birini almış olabilirdim. Duş sonrası bakımım, saçımı kurutmam daha uzun sürmüştü. Saçımı kurutmaktan nefret ediyordum fakat bu aralar üzerimde bir kırgınlık vardı. Hasta olmak istemiyordum.

Yaklaşık iki saatin sonunda tamamen hazır olmuş bir halde evden çıktığımda yarım saat içinde havaalanına varmış, Fidan ile buluşmuştum. O da benim gibi küçük bir çantayla gelmişti. Hazar, çanta bile götürmemişti sanırım odada bir şey yoktu. Aklım neden bu kadar ondaydı? Yanına varmazsam delirecekmiş gibi hissediyordum. İlk kez birini bu kadar merak ediyor, aklımdan atamıyordum. Yarına kadar dayanabilir miydim şüpheliydim bu konuda. En son bana attığı bakış aklımdan çıkmıyordu çünkü.

Fidan ile check-in yaptıktan sonra uçağın saatini beklerken bir köşeye kıvrıldığımızda yüzünde muzip bir sırıtma vardı. Bana bakıyor, ben ona bakınca başka bir yöne bakarak sırıtmaya devam ediyordu. Neden sırıttığını biliyordum. Konuşmak istedikleri vardı ama aramızdaki arkadaşlık çok ilerlemediği için çekiniyordu. Etrafımızdaki insanlar bir telaşın içinde gidip gelirken biz oturduğumuz bankta öylece duruyorduk. Gelen geçenin onun sırıtışını görüp bize döndüğünü fark etmiştim birkaç kere.

Elimdeki bileti incelerken, "Konuş Fidan," dedim daha fazla dayanamayarak. "Dök içindekileri."

"İçimde bir şey yok," dedi anında ama sesi bile keyiften bayılacak gibiydi. "Ne alaka şimdi?"

Göz ucuyla ona baktım. "Geldiğimden beri gülüyorsun çünkü..."

"Evet." Kaşlarım hayretle havaya doğru kalktı. "Sadece şaşkınım... Sen patron için Adana'ya geliyorsun hem de ona söylemeden. Onun sözünü dinlemedin resmen."

"Sözünü dinlemeyenin kellesi mi alınıyor?" diye sordum göz devirirken. "Neden büyütüyorsun bu kadar?"

"Yani elbette öyle değil ama patron yaşına göre fazla otorite kurmuş biri. Çalışanlarının çoğu onunla yaşıt ama ona rağmen bazen onu abisi gibi görenler, sözlerini ikiletmeyenler oluyor." Yan oturup bir bacağını diğerinin arkasına aldıktan sonra dirseğini bankın sırt kısmına yasladı. Eliyle saçlarını karıştırırken tüm dikkatini bana vermişti. "Senin yanında bambaşka biri aslında... Bu yüzden senin de onun yanında bu kadar rahat olmana anlam verebiliyorum ama biraz şaşkınım işte."

"Ben de öyle," diyerek geveledim ağzımın içinde. Bu aralar o konuda ben de şaşırıyordum kendime.

"O ne demek?"

"Ben de böyle biri değildim demek." Sanırım bu konuda dertleşmeye ihtiyacım vardı ve en iyi seçenek Fidan'dı. "Ondan önce hiç ilişkim olmadı. Sevdiğim biri oldu ama karşılıksızdı. Bu da beni ilişkilerden soğuttu. Şimdi ona karşı aşırı mıyım yoksa yerinde miyim bilmiyorum. Mesela benim tam şu an Adana'ya gelmem ne kadar doğru? Bilmiyorum ama aksini yapmak da istemiyorum."

"Neden yanlış olsun?" diye sordu ciddi bir sesle. Onda alışık olmadığım bir şeydi bu. "Sonuçta siz berabersiniz. Değiliz diyemezsiniz çünkü öylesiniz. Patron ilk kez bu kadar gülüyor ve senin de onun yanında

gözlerinin içi parlıyor. Olmuşsunuz yani. Gelmemen daha büyük sorun olurdu çünkü böyle anlarda olmazsan ne zaman yanında olacaksın?"

Merakla ona baktım. "Böyle anlar ne demek?"

"Bak ben Soykanlar hakkında asla ağzımı açıp tek kelime etmem. O konakta olan orada kalır ama sana söylemek yanlış da gelmiyor. Bilmen en iyisi olur," dediğinde merakımla birlikte kalbim şiddetle atmaya başladı. "Sonuçta yarın eğer onun yanında olursan göze batarsın. Levent Soykan, rahmetli babası gibi gözü açık ve otorite kurmaya âşık biri. Evet yıllarca ekmeğini yedim ama bu aile böyle maalesef."

"Hazar'ın hayatında biri olmasını sorun eder mi?"

"Pek sanmıyorum ama bir takar, araştırır. Başta gözüne pek de tekin gelmezsin. Soyadım Tekin deme, ona işlemez," dedi şakayla karışık. Bu da beni güldürmüştü. "Adam, oğlunu yönetmek isteyen biri çünkü oğlunun annesi ipleri tamamen ona bırakıp onları terk etti. Büyük Hanım, yaşarken torununu birey olarak görüp, çok müdahale etmezdi ama Levent Bey, patronun her şeyine karışırdı çünkü onu temsil ettiğini düşünürdü. İnsanların içinde Hazar Cihangir Soykan, Levent Soykan'ın yansımasıydı ve Levent Soykan, insanlara ağır yönünü göstermeyi seven biriydi."

"Hazar olduğu kişiden uzaktı yani," dedim kalbime çöken ağırlıkla. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Yoksa hep böyle miydi?"

Fidan kendi saçını bırakıp elini benim saçlarımla oynamak için uzattı. "Annem, babaannesinin yanında tam bir oğlan çocuğuydu ama babası olunca delikanlıya dönüşürdü diyor onun için. Büyük hanım, kalan ömrünü tamamen onun için yaşamış. Hatırlıyorum da onları çok kıskanırdım çünkü hep festivallere, lunaparklara giderlerdi. Her türlü oyuncağı olurdu. Hatta çoğunu benimle de paylaşırdı ama konu babalığa gelince beni kıskanan o olurdu ve ben ona babamı da veremezdim. Babası o dönem terk edilmeyi yedirememişti kendisine. Eşini sevdiğinden değil ama gururundandı tamamen. Zaten biraz daha ciddiyeti kavradığında ilk aşkıyla evlenmişti. O kadın, babasından daha iyi davranmış patrona."

"Peki babasıyla ilişkisi..." diyebildim utana sıkıla. Hem ona sormak hem de Hazar Cihangir'in bu durumu öğrendiğinde rahatsız olacağı tahminini yapmak beni biraz geriyordu. "Halâ aynı mı?"

"Bir ilişkileri olduğunu söylemek saçma olur. Reşit olduktan sonra babasından tamamen uzaklaştı çünkü. Levent Bey hâlâ onu yönetmeye, kontrol etmeye çalışıyor elbette ama pek işe yaramıyor. Bu da onu daha da hırslandırıyor. Kontrol edemediği için daha çok kontrol etmek istiyor."

"Bu yüzden Adana'dan kaçıyor yani," dediğimde başıyla onayladı. "Babasından kaçıyor demek daha doğru olur."

"Tam olarak öyle. Zaten yan yana geldiklerinde bulundukları yerin birazdan ateşe verileceğini falan düşündüğüm bile oldu," dedi alaycı bir söylemle. "Gerçekten birbirlerine tahammül edemiyorlar. Nasılsın faslı falan yaşanmıyor. Levent Bey soruyor, patron da evet ya da hayır diyerek cevaplıyor. Bu kadar."

İnsanın bu hayatta sırtını yaslayabileceği biri olması gerektiğini, bu gücün babalarda olduğunu düşünen benim için bu durum tamamen üzücüydü. Bu durumda onun suçu yoktu, babasının daha fazlaydı belki de sonuçta o, onun bir parçasıydı. O parçanın köşelerini sivriltmek babaya düşerdi. Ya güvenini kazanacaktı ya da kendisinden nefret ettirecekti. Onun babası ikinci şıkkı seçerek onu da dik durmak zorunda bırakmıştı. Sorun dik durmakta değildi aslında. İnsan elbette dik durmalı, kamburundan kurtulmalıydı burada sorun eğer o yorulup bir yere yaslanmak isterse kendisine dik durmak zorunda olduğunu hatırlatarak yorgunluğu görmezden gelecek olmasıydı. Canının acısını bile görmezden gelecek kadar dik durmak zorunda kalmak, insanın hak ettiği bir kader değildi.

Hazar Cihangir'in, hiç değildi.

"Her yıl geliyor dedin." Göz ucuyla bir kez daha ona baktığımda artık o da gülmüyordu. "Geldiğinde ne oluyor peki?"

"Konağın aşağı tarafında bir gölet var. Büyük Hanım o göletin çevresine masa, banklar falan kurdurmuştu. Küçükken hep patronla giderlerdi. O kahvesini yudumlarken torunun düşe kalka oynayışını izlerdi. Patron sabahtan o göletin oraya gider ve saatlerce o bankta oturup suyu izler. Ardından mevlit başladığında misafirleri selamlar ve yukarıda Büyük Hanım'ın odasına çıkar. Her şey bitince de çıkar gider. Otelde kalmayı tercih eder."

"Babasıyla konuşmaz yani..."

"Az önce dediğim gibi, Levent Bey dener ama cevap alamaz." Bir eli saçlarımdan omzuma doğru gitti ve hafif sıktı. "Sen doğru olanı yapıyorsun bugün. Onun sana cidden ihtiyacı var."

Doğru olanı yaptığımı zaten biliyordum ama şimdi emin de olmuştum.

Hazar ve ailesiyle ilgili her bilgi beni yaralıyordu ama diğer yandan da onun yaralarından tutabileceğime inanmak beni güçlendiriyor, mutlu ediyordu. Bu ilişkide her şey karşılıklıydı, bu her gün daha netleşen bir gerçek olmuştu.

Sıkıntıyla telefonumdan saate baktığımda zamanın ne kadar yavaş aktığını fark ederek resmen oflamıştım. O kadar oturmuştuk, sırtım oturmaktan ağrır duruma gelmişti ama uçak saati bir türlü gelmiyordu. "Peki senin olayın ne?" diye sordum zamanın yavaşlığını unutmak için. "Bir olayın var, farkındayım."

"Bir olayım yok," dedi anında. Normalden daha hızlı dönmüştü soruma. Bu pek de huyu değildi. "Söylemiştim zaten sana, ailem o konakta çalışıyordu benim..."

Soruyu sorma sebebim kesinlikle bu değildi. Bu yüzden dayanamayarak, "Bunları biliyorum zaten," dedim. "Ben asıl olayını soruyorum."

Garipseyen bakışlarını yüzümde tuttu. "Asıl olayım bu zaten."

"Asıl olayın kesinlikle bu değil, Fidan," dedim dikkatimi tamamen ona verdiğimde. "Asıl olayın köşe bucak kaçtığın Salim."

İlk gün aralarındaki bakışmalardan bir şeyleri zaten anlamıştım fakat geçen bir ayın sonunda iyice pekiştirmiştim. Salim ve Fidan arasında adını koyamadıkları çünkü deliler gibi kaçtıkları bir şeyler vardı. Salim, Fidan'a bakmaktan korkuyor, Fidan da ona bakıp onun bakmadığını görünce hayal kırıklığıyla köşesine çekiliyordu. Aynı ortamda bile birbirlerinden uzak durabilmeleri yetenekti zaten.

Fidan sözlerimle birlikte diğer ayağını da yere doğru indirdi. Düşen yüzünü benden gizlemek ister gibi önüne doğru döndüğünde, "Ne alakası var?" diye sordu kaçamak bir sesle. "Biz sadece iş arkadaşıyız."

"Emin misin?" diye sordum şüpheci bir bakışla gözlerimi kısarken. "Bana hiç öyle gelmedi çünkü. Tamam, ilgilendirmez beni ama beceremiyorsunuz. Hazar, dünyayı umursamadığı için anlamıyordur ona bakmayın siz. Ben ilk günden anladım."

Fidan, iri gözlerle bana doğru döndüğünde suratında endişe en belirgin duyguydu. "Nasıl?" diye sordu dehşet içinde. "Nasıl yani... Sen nasıl?"

"Ben iyi," diyerek takıldım ona. "Üç buçuk atıyorsun, Fidan. Ne var aranızda bu kadar?"

"Yok bir şey," dedi kekeleyerek. "Bir şey yok. Ne olabilir?"

"Valla onu sana sormak lazım..."

Endişeli bakışları yavaşça sinire döndü. "Yapma rica ediyorum," dedi. "Yok yani. Olamaz bir şey."

"Neden?"

"Beni kardeşi gibi görüyor çünkü," dedi sitemli bir sesle. Gözlerini saklamak için miydi bilmiyordum ama önüne doğru dönmüştü. "Yani olamaz. Patronun tepkisinden de korkar. Ben de korkarım. Hem ben de istemiyorum ki onu. Öyle kafanda kurulmuş bir şey senin."

Kafamda kurulmadığından, bir şeyler olduğundan emindim fakat uçuşumuzun anons edilmesiyle devamını sorma şansını tamamen kaybetmiştim. O kadar otururken edilmeyen anons tam en heyecanlı

yerinde edilmişti. Tamam, sıkılmıştım gitmek istiyordum ama muhabbet sarmaya başlayınca ister istemez canımı sıkmıştı. Yine de söylenmeden, titreyen dizlerime rağmen Fidan'ı takip etmeye devam ettim. Dakikalar sonra son kontroller olup uçağa bindiğimizde o uyumak istediği için cam köşesine geçmiş ben yanına oturmuştum.

Hemen yanımızda bir hanımefendi vardı. Kucağında tahmini aylıklarında olan bebeği benim gibi sarı saçlı, mavi gözlü güzel bir kızdı. Annesine hiç benzemeyen bu bebeğin huysuzluktan uzak etrafa gülücükler saçan bir bebek olması içimi ısıtmıştı. Fidan uyumuştu fakat ben sürekli ona bakmaktan uyuyamamıştım. O da zaten sürekli benden ilgi ister gibi başını koluma yaslıyor sonra geri çekiliyordu. Bazen elini karnıma koyup orada uzun uzun tutuyordu ve huylanmama sebep oluyordu. Annesi bir ara lavaboya gittiğinde onu kucağıma vermişti, düşürme ihtimalinden deli gibi korktuğumdan fazla sıkmış olacaktım ki huysuzlanmıştı.

İki saatin sonunda yolculuğun bitmesi beni sadece o kız çocuğundan ayrılmak zorunda olduğum için üzmüştü. Onun dışında havada kalmak kulağımın tıkanmasına, başımın ağrımasına neden olmuştu. Bir de midem bulanıyordu. Her geçen dakika bu bulantı arttığı için iner inmez kendimi zorlukla taksiye atabilmiştim. Fidan, halimi görünce beni sadece yönlendirmişti. Bir saatin sonunda gideceğimiz yere vardığımızda karşımızda bir otel vardı.

Adana'da bu kadar lüks bir otel olamayacağını bana düşündüren nasıl bir ön yargıydı bilmiyordum ama karşımda saray yavrusundan hallice bir tasarıma sahip, yayılımı oldukça büyük bir otel duruyordu. Üç adımda bir çalışanları olup misafirlerini yönlendirirlerken ben ağzımın beş karış açmış, büyülenmiş bir halde sadece izliyordum. "Büyülendin, değil mi?"

"Yani fazla lüks," diyebildim bir adım önümde duran Fidan'a dikkatimi verdiğim sırada. "Bu kadar zengin olduklarını düşünmemiştim."

"Başta bu otel daha küçükmüş. Soykan ailesi bu otelde temizlikçi olarak çalışırken, sahibi olacak konuma gelmiş ve büyütmüş. Sonra ülkedeki farklı illerde de oteller açtılar," diyerek beni bilgilendirdi. "Patronun

adına da var bir tane ama nerede bilmiyorum. O, bu aileden hiçbir şey istemediği için o kısımla da ilgilenmiyor."

Dönen kapılara geldiğimizde, "Ona neden patron diyorsun?" diye sordum alakasız olsa da. "Bilmiyorum... Yakınsınız ama söylemin fazla resmi geldi bana. Bir sebebi var mı?"

"Bilmem... Güvenli geliyor," dedi sadece. "Ben şimdi resepsiyona bana fazladan bir oda vermesini söyleyeceğim. Sen o sırada burada bekle. Umalım ki patron seni görmeden kaçırabileyim."

"Görsün," dedim omuz silkerken. "Geldikten sonra görmesinin hiçbir önemi yok."

"Yarın asla yanında olmana izin vermez," dedi. "O zaman anlarsın önemi var mı yok mu?"

Hazar, ailesine bu kadar karşıyken bunu kesinlikle yapacak biriydi. Fidan, yüz ifademden bunu düşündüğümü anlamış olacak ki beni kolumdan tutup dekorun bir parçası olan saksıdaki ağaçlardan birinin yanına doğru sürükledi ve kendi çantasını da yanıma bıraktıktan sonra resepsiyona gitmek için ilerledi. O gittikten sonra biraz da içini incelemek gelmişti içimden. Mermerlerinden yüzümü görebileceğim kadar tertemiz, bol aydınlatmaları, ferah ve güzel kokan bir yerdi. Sakindi bir kere her şey sistematik olarak iyi ilerliyordu. Baba-oğul kesinlikle mekân konusunda başarılılardı.

Etrafı izlemekten mi bilmiyordum ama başımın döndüğünü hissetmiştim. Bir anlık yer ayaklarımın altında kaydı ve bedenim sanki geriye doğru savruldu. Boşluğa gidiyormuşum gibi elimi öne doğru uzatarak destek aradığım kısım da görüşüm de bulanıklaşıyordu. Tam sona geldiğimi hissettiğimde bir el bileğimden kavrayıp beni dik bir konuma getirdi.

"İyi misiniz hanımefendi?" Bu ses bana hiç tanıdık gelmiyordu bu yüzden gerginlikle toparlanmaya kendimi zorlayarak bileğimi elinden kurtardım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra görüşüm biraz daha net bir hale gelince karşımdaki üç takım elbiseli adamı gördüm.

Ortadaki adam sağında ve solunda duran adamlardan daha zayıf ve yaşlı duruyordu. Zaten bana yardımcı olan adam bir adım öne çıkarken diğeri bir adım arkasında kalmıştı. Giyimlerinden bile o ikilinin koruma olup ortadaki adamın iş adamı olduğu anlaşılıyordu.

Saçlarından sakallarına hafif aklar düşmüş, gözleri fazlasıyla tanıdık gelen, bir elini cebinde tutan bu adam, "İyi misin kızım?" diye sordu bariton bir sesle. Kızım kelimesini ilk kez bu kadar soğuk duymuştum birinden. "İstersen otelimizin revirine..."

Otelimizin mi demişti? Bu kişi Hazar'ın babası ya da bir yakını olabilir miydi? Biraz dikkatli bakınca aslında benziyordu da. Onun gibi sert kemikli çehresi, bal rengi gözleri vardı. Zaten ilk anda onun gözlerinde tanıdık birini görmüş ama ışıltısını benzetemediğim için o ihtimale düşmemiştim. Ben nerenin şanssızıydım? Bu adamla oğlundan önce karşılaşmayı zerre beklemiyordum. Hakkında o kadar şey duymuştum ki stresten mideme bir sancı girdi, elim istemsizce karnıma doğru gitti.

Bakışlarını yavaşça karnıma doğru düşürdüğünde, "Yüklü müsün?" diye sordu buz gibi bir sesle. İfadesindeki o donukluk, benim alışık olduğum dalgalardan çok uzaktı. Korkutuyordu beni.

"A-anlamadım," diyebildim zorlukla. "Ne miyim?"

"Yüklü," dediğinde kaşlarım çatıldı istemsizce. O ne demekti mesela? Hamile olan birine yüklü demek kaçıncı yüzyılın eseriydi? "Hamile yani."

Başımı hızla iki yana salladım. Aklıma birlikte olduğum kişinin oğlu olduğu gelince hamile olmasam bile hamileymişim gibi bir stres çökmüştü üzerime. O gitmediği her dakika artıyordu bu durum. "Hayır," dedim biraz daha sesimi kontrol edebildiğimde. "Hayır değilim. Yoldan geldiğim için tansiyonum düşmüş olmalı. Teşekkür ederim."

Aynı ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Bir yakının var—"

"Belçin Darya!" Fidan'ın sesinin şu an bir nefes kadar ihtiyacım olan bir şey olduğunu duyduğumda verdiğim o rahat nefesle anlamıştım.

Karşımdaki kişinin bakışları, kim olduğu ihtimali beni öyle baskı altına almıştı ki neredeyse üstüne kusacaktım adamın. O yanıma hızla geldiğinde ilgisi benim üzerimde sanmıştım ama bu konuda yanılmıştım. Sadece yan durup karşımdaki adama bakmıştı. "Levent Bey?"

Şansıma gerçekten tüküreyim.

Karşımdaki adama ifademle bir şeyleri belli etmek istemiyordum ama şu an kafamı yere vurasım, çıngar çıkarasım geliyordu. Karşımdaki adam yakını değil, direkt babasıydı. Bunu zaten tahmin ediyordum ama onaylanması beni inanılmaz germekle birlikte, alaşağı etmişti. Düşüp bayılmamak için zor duruyordum sadece. Ne yapacaktım ben şimdi? Yarın onun yanına gitmem bile mümkün değildi. Bu adam beni gördüğü yerde tanırdı.

Fidan'ın ismimi söylemesiyle gözlerini kısarak baştan aşağı beni inceledi ardından yavaşça ona doğru dönüp, "Fidan," dedi. "Geldiğinden haberim yoktu."

"Yeni geldim Levent Bey," dedi, daha önce görmediğim bir ciddiyetle.

"Güzel," dedi tekrar bana döndüğünde. "Bu hanım kızımız?"

"Arkadaşım." Vurgulu bir tonda söylemesi onun tek kaşının havaya kalkmasına sebep oldu. "Şimdi müsaadenizle..."

"Yanıma uğra," diyerek devam etmesine izin vermedi. Ardından tekrar bana doğru döndü. "Hoş geldin, kızım. Umarım otelimizden memnun kalırsın. Fidan, kızım gibidir. Onun arkadaşının memnuniyeti bizim için önemli bir şeye ihtiyacın olursa istemekten çekinme."

"Teşekkür—" bitirmeme bile izin vermeden ilerlemeye başladığında yanındaki iki yarma adamı da onun ardından gitmeye başlamıştı. Adamın kasveti bile olduğu yerin birkaç metre ötesine yayılıyordu. Sanki kışın ormanın içinde kalmışım da o bana sırtını dönünce çiçekler açmış gibi hissetmiştim. Son sözlerinde zerre samimiyet yoktu, bunun farkındaydım ve Fidan'ın yüz ifadesinden de mutlu olmadığını anlayabiliyordum.

Fidan, onun gözden kaybolmasıyla ayak ucumdaki çantasını aldı ve koluma girerek beni çekiştirirken, "Bizim şansımıza," diye mırıldandı. "Yani bu adam doğru dürüst gelmez oteline. Kesin patron geldi diye uğradı ama keşke bizim karşımıza çıkmasaydı. Delireceğim şimdi."

Bu korkusunun nedenini anlamamıştım. "Neden ki?"

"Başka zamanda değil de şimdi geldiğin için gözüne kestirdi seni, altında başka şeyler olduğunu düşünüyordur," dedi asansörün önüne geldiğimiz sırada. "Gerçi beterin beteri vardır. Oğluna yakalanmaktansa babasına yakalanmak bir nebze daha iyi."

"Öyle," diyebildim zorlukla. Mideme kramp giriyor, kusacak gibi hissediyordum. Üstelik dizlerimden kasıklarıma kadar kasılıyordum da. Regl olmam yakındı bu yüzden olduğunu düşünüyordum ama normalde bu kadar olmazdı. En azından midem bulanmazdı.

Fidan sesimdeki acıyı anlamış gibi duraksadı ve yan durup, "Sen iyi misin?" diye sordu endişeyle bana bakarken. "Betin benzin atmış. Bir sorun mu var?"

"Regl olacağım," dedim dişlerimi sıkarken. "Sanırım onun sancısı. Bir de yol geldik, stres oldum derken mideme vurdu. Anlamıyorum sadece canım yanıyor."

"Hay sıçayım böyle şansa," diyerek sinirle soludu bir kez daha. "Ağırlığını bana ver, yaslan. Odaya kadar idare etmeye çalış gittiğimizde direkt uyursun zaten."

Normalde ona yük olmayı zerre istemezdim ama kendimi gerçekten iyi hissetmiyordum. İlk kez regl olmuyordum ama ilk kez dizlerimin titreyeceği kadar ağrı çekiyordum. Her adımımda kasıklarımdan karnıma doğru bir sancı beni yokluyordu. Yok sayamıyordum bunu çünkü parmak ucum yere değdiği an tüm vücudumu çatırdatacak kadar baskın bir ağrıydı. Üstelik regl olmuş olabilirdim bile bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissi vardı.

Asansöre birkaç adım kaldığında arkamızdan, "Belçin Darya," sesi duyuldu. Bu sesin sahibini biliyordum, bu şu an bana hiç yardımcı

olmayacak bir gerginliği daha bünyeme yüklemişti.

"Siktir," diyen Fidan'a bakışlarımı kaldırdığımda ise olduğum yerde, zemine doğru bakarken bulmuştum onu. Arkama mı dönmeliydim yoksa onun baktığı yere mi bakmalıydım diye düşünürken bir kez daha adımın öfkeyle onun dudaklarından dökülmesi sonucu sadece arkama doğru dönmeye odaklanmıştım.

Hazar Cihangir, en son bıraktığım gibi buradaydı fakat bu sefer gözlerinde daha farklı bir bakış vardı. Daha önce bana atmadığı, normali olan o bakışlardı. Onun normali bana ters olduğu için belki de bakışları kalbime tutulan bir kurşun gibi hissettirmişti. Ağzımı açmak, bir şeyler söylemek istiyordum ama dizlerim beni artık taşıyamıyor gibiydi. Soğuk soğuk terlediğimi, zihnimin iyice karıncalandığını hissediyordum.

"Patron," dedi Fidan, çaresiz bir ses tonuyla. Ben sadece ona baktığım için yanımda döneni bilmiyordum ama Hazar'ın bakışlarının zemine düştüğünü görmüştüm. Az önce Fidan da bana bakmak yerine zemine bakmıştı. Her ne kadar başım dönüyor olsa da kendimi yere bakmaya, durumu anlamaya zorladım.

Beyaz zeminde bir toz lekesi bile bulunmazken kan damlaları vardı.

Zihnim gittikçe karıncalanırken, içim uğuldadı ve gözlerim karardığı için kendimi yere bırakmadan önce tek görebildiğim endişeli gözlerle bana doğru koşan Hazar Cihangir Soykan'dı.

Belçin Darya iyi misin?????

Buraya kadar okumuş olan herkese teşekkür ederim umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Bölüm için sınırı; <u>1k oy, 1k yorum</u> civarında tutarsak çok mutlu olurum. Herkese teşekkür ederiim .

görüşmek üzere, kendinize çok iyi bakın!

10. ÇIKMAZ SOKAK

Uzun bir aradan sonra herkese merhaba azazel sakinleri.

Sanırım verdiğim en uzun aralardan biriydi. Keşke daha güzel bir günde buluşabilseydik ama inanıyorum bir gün o da olacak.

Sizden ricam bu bölüm hakkında sosyal medyada paylaşım yapmak yerine burada yorumlarla benimle buluşmanız. Ben de elimden geldiğince yorumlarınıza atlayacağım, sorularınız olursa bakacağım. Bu sefer muhabbetimiz sadece burada kalsın. Şimdiden teşekkür ederiim.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut. Orada neden bu kadar uzun bir süre ara verdiğimin, girmediğimde nedeninin ne olduğunun açıklamasını sık sık yapıyorum.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

<u>Bölüm 10</u>: *ÇIKMAZ SOKAK*

<u>HAZAR CİHANGİR SOYKAN</u>

"Hastane koridorlarını ezberleyen insanların en iyi bileceği şeylerden biri eğer yanında olmasını istediği kişi karşında gözleri kapalı bir halde yatan kişi ile aynıysa, ebedi yalnızlık onun kaderinin yegâne parçasıdır."

Yıllar öncesini hatırladım. Babaannemin o gün çok yorgun olmasına rağmen benimle göletin oradaki banka gitmeyi istediği, bir sapanla gölette en çok sektirenin kim olacağı bir yarışma yaptığı ve kazananın bir dileğinin gerçekleşeceği o günü. Her vuruşumda onun önüne geçmiştim. Ne kadar istemesem de babaannem her seferinde güçsüzlükle en kötü atışını yaparak gerimde kalmıştı.

Son sayıya geldiğimizde bu zafer atışım olmasına rağmen coşkulu gözlerle arkama dönmek yerine dolu gözlerle dönmüştüm çünkü döndüğüm yerde gözleri kapalı bir babaannem olduğunu zaten biliyordum. Onu o kadar seviyordum ki içten içe gözlerimin önünde eridiğini, sonunun yavaş yavaş geldiğini ve günlerdir yataktan çıkmayan kadının, boyundan büyük torunuyla bir gölette en çok sektiren yarışı yapmasının nedenini zaten belliydi.

Hayatımda ilk kez belki de son kez çığlıklarla ağladığım, insanların çığlıklarını bir tek ölülerin duymayacağını öğrendiğim gündü.

Babaannem için çok geç olsa bile o gün hastaneye gidişimizi, o koridorda etrafım kalabalık olsa bile tek kaldığımı da hatırlıyordum bir yandan. Omzumdan sıkıp destek olanlar, su verip sakinleşmemi isteyenler ve doktordan haber bekledikleri için yanımda oturan insanlar azımsanamayacak bir kalabalıktı fakat benim kalabalığım, içeride yatan babaannem olduğu için o koridorda bir başıma oturduğumu hissetmekten öteye geçememiştim. Onu kaybettikten sonra da yalnızlığı zaten adım gibi bilmiştim.

Babaannemden sonra hastaneler düşman olmuştu bana, büyük ya da küçük hiçbir rahatsızlığımda hastaneye gitmemiştim. Staj zamanlarımda hastaneye düşsem bile benim için mecburiyet olmuş işimi gördükten sonra koşar adımlarla çıkmıştım. Hastaneler benim için kederdi, yalnızlıktı ve kimsesiz kalışımın gününü hatırlatan dört duvardan ibaretti. Kolum kopsa bile gitmeyeceğimi bildiğim bir yerdi. Aynı zamanda onu kaybettikten sonra canımın o kadar önemi kalmamıştı ki hep yaralanır olmuştum ama hiç kapısından bile geçip şifa ummamıştım.

Şimdi yıllar sonra aynı gün yine hastanedeydim. Babaannemden sonra ilk kez yalnızlığımı kapatan kişi için buradaydım hem de. Ben, yalnızlığıma kimi koyduysam günün sonunda kayıp mı edecektim?

Ruhumun karanlığının aksine beyaz renkleriyle oldukça aydınlık olan hastane odasında, en az oda kadar aydınlık bir kadının baş ucunda oturuyordum. Dışarıda bekleyenim vardı ama o karşımda gözleri kapalı halde dururken dışarıda bekleyen kimin umurundaydı?

Neden böyle olmuştu ki? Oysaki son bir ayım düşündüğümden çok daha güzel geçmişti. Türkiye'ye dönmek konusunda ne kadar boğulmuş hissetsem de onunla karşılaştıktan sonra kaçtığım her şeye koşar adımlarla gittiğimi fark etmiştim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum sadece bazı şeylere son vermek için bu ülkeye döndüğümde bana ışık yakan ilk kişinin o olduğunu düşünmek, yarama benden başkasının dokunduğunu bilmek o kişinin Belçin Darya olduğunu düşündürmüştü.

Düşündüğümle kalmamış, varlığım onu da soldurmuştu. Gerçek bir solgunluktan bahsediyordum çünkü ilk gördüğüm andan beri ışıldayan o kız, şimdi karşımda yattığı beyaz yatak örtüsü kadar beyaz, solgun bir yüzle duruyordu. Dudakları kurumuştu, göz altları resmen çökmüştü. Ne işi vardı burada? Bilmiyordum. Onu ilk gördüğüm an neden yerde birkaç kan damlası olduğunu anlamıyordum. Mantıklı düşünemiyordum, sorularıma cevap üretemiyordum. Sadece üşüyordum. Bu titreme üşümekten olurdu sadece. Kışın ortasında kısa kollu ile gezsem bile şu an üşüyordum.

Belçin Darya, mavi gözlerini açmıyordu ve her geçen saniye bu gerçek benim canıma okuyordu. Onu kucağıma aldığımda kollarımın arasında bir kuş kadar hafif olduğunu hissettiğimde onu gerçekten kaybedeceğimi düşünmüştüm. Babaannem gibi gözlerini açmadığında bir kez daha yolun sonuna geldiğimden hatta emindim. Doktor, sakin olmamı söyleyip gitmişti ama içimden haberi olsa bana bunu söylediği için kendisinden nefret bile edebilirdi.

"Gözlerini aç, Belçin Darya," diye fısıldadım bir kez daha çaresizlik içinde. Oturduğum sandalyeden bir an olsun kalkmadan bekliyor olmak

benim için çok utanç vericiydi. "Hadi güzelim."

"Babaanne," demişti içimdeki o çaresiz Hazar Cihangir. "Babaanne, ne olur aç gözlerini. Babaanne!"

"Sen açarsın gözlerini," dedim bir kez daha sıkıntılı bir nefesle.

"Sen bırakmazsın beni," dedi o da. "Bırakmazsın beni, babaanne."

"Belçin Darya..."

"Babaanne!"

İçimdeki son çığlıkla birlikte gürültülü bir hareketle oturduğum sandalyeden kalktığımda endişeli gözlerim sanki uyansın diye yalvarmamışım gibi ona doğru döndü, uyandırdığımın suçluluk düşüncesiyle yokladı. Neden suçluluk duyuyordum ki? Çok bile uyumuştu. Uyanmadığı her saniye nasıl hissettiğimden haberi var mıydı? Olsa uyumazdı. Kapalı gözlerden hoşlanmıyordum o gece, o yanımda uyurken tek dileğim ondan önce uyanmamak olmuştu o yüzden. Uyansam bile uyumaya zorlamıştım kendimi hemen.

Onu daha fazla böyle izlemeyeceğimi anladığımda bir kez daha gelen bir doktor var mı diye kontrol etmek için koridora doğru attım adımlarımı. Kapıyı açar açmaz karşıma Fidan ve Salim çıkmıştı. Hemen kapının karşısındaki duvara yaslanmış bir halde ayakta bekliyorlardı çünkü Fidan kendisini suçluyordu. Ona vicdanını rahatlatacak bir şey demek istemiyordum çünkü ben de kızgındım. Hatta gitmesini bile istemiştim ama buradaydı.

Fidan bana doğru bir adım attığında bir elimi kaldırarak, "Şimdi değil," dedim. "Hem ben sana burada bekleme demedim mi?"

Salim, onun bir adım arkasında durup bana dikkatle baktığında aslında ilgisinin bir yandan onda olduğunu tahmin edebiliyordum. Fidan'ın kızaran gözleri, pişmanlıkla bükülen dudakları beni de endişelendiriyordu ama aklımın daha çok olduğu bir yer vardı. "Patron..."

"Fidan," dedim sert bir dille. "Kalbini kırmak istemiyorum."

"Patron yemin ederim ne olduğunu bile bilmiyorum," diyerek kendisini açıklamaya çalıştı. "Aniden bayıldı. Oysaki uçakta da iyiydi, bir sorunu yoktu. Gerçekten..."

Tahammülsüz bir halde ofladığımda, "Fidan sorun bu değil," demek zorunda kaldım. "Sorun yıllardır yanımda çalışan, en çok güvendiğim kişinin benden habersiz bir şeyler yapması ve sonucunun bu olması. Sana onu emanet ettiğimde her adımından haberim olacağı konusunda uyarmıştım."

Belçin Darya'nın yanına Fidan'ı kasıtlı olarak vermiştim. Beraber büyüdüğüm, kız kardeşim gibi gördüğüm birine emanet edersem onu korumak daha kolay olur, diye düşünmüştüm. Fidan bu yaşına kadar beni abisi olarak görse bile içinde bir yerde çoğunlukla patronuydum ve görevine olan sadakati onun benden bir şey gizlemesine engel olmuştu. İlk kez benden bir şey gizlediğine şahit olduğum anın bana bu denli zarar vermesinin hayal kırıklığını yaşamak açıkçası beni de üzüyordu. İnsanlara kolay güvenen biri değildim, güvenime zarar veren davranışlardan nefret ederdim.

"Ama o istedi," dedi tizleşen sesiyle. Ağlamasından mutlu değildim ama ne yapacağımı şaşırdığım bir anın içinde sadece kızgınlık ve pişmanlık arasında duygu değişimleriyle ona yaklaşabiliyordum. "Aklı sende kalmış. Beni aradı, bilet bulmamı istedi. Aynı zamanda saklamamı da istedi. İlk kez benden bir şey istedi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Onların arkadaş olduğunu, içine kapanık iki kızın birbirine açıldığını hissettiğimde bu durumdan memnun olmuştum fakat tam şu an memnuniyetim konusunda şüpheler içindeydim.

"Uyanmadı mı?" diye sorarak, araya girdi Salim. Her ne kadar susup baksa da bir noktada Fidan'ın halinin ona da dokunduğundan emindim. "Doktor gelmedi ama..."

"Bir şeyi yoktur, değil mi?" diye sordu Fidan endişeyle. "Hepsi benim yüzümden," dediğinde bir eliyle kafasına vurmayı ihmal etmedi. Ona kızgın olsam bile bunu hak görmüyordum. Tekrar elini kaldırdığında kafasına vuramadan bileğinden tuttum. "Hepsi benim..."

Bileğinden tutup kendime doğru çektiğimde ona sarılmadım ama alnını omzuma yaslamasına izin verdim. Ellerimi arkama doğru götürüp orada sabit tutarken, "Senin yüzünden değil," diyebildim. "Evet, benden saklaman kötü ama onun bu halinin seninle bir alakası yok."

"Çok hevesliydi," dedi geri çekildiğinde. "Sana destek olmak istediği için çok hevesliydi. Ona hayır demek, hevesini kırmak istemedim."

Fidan'ın değil belki de benim yüzümden olmuştu. Eğer biraz duygularımı saklayabilseydim peşimden gelmek zorunda hissetmezdi. Duygularımı saklamak konusunda iyi olduğumu düşünürdüm ama onun yanındayken karşı koyamadığım bazı hisler oluyordu. Herkese sussam bile ona konuşmak, içime attıklarımı onunla paylaşmak isterken buluyordum kendimi çünkü dinliyordu beni. Uzun zaman sonra ilk kez biri beni dinliyordu. İşimi, aşımı, yaşımı değil. Sadece beni.

Üçümüzün dışında koridora bir hareketlilik geldiğinde hepimizin bakışları o hareketliliğe doğru dönmüştü. Geleli yarım saatten fazla oluyordu ve ilk kez bir doktor sonunda bizi aklına getirmiş olmalıydı. İlk geldiğimizde alınan kan, bakılan değerler ve yapılacak testler olduğunu söyleyip gittiklerinde gelmemeleri bizi kandırdıkları düşüncesine itmişti bizi. Gelmeleri şimdilik mucizeydi. Üstelik gelen kişi tanıdık bir yüzdü. Bu hastanede tanıdık çok şey vardı aslında bu yüzden pek sevdiğim bir yer değildi.

"Hazar," dedi beni tanımasıyla göz bebeklerinde büyüyen şaşkınlığın sahibi. Adımlarını iyice hızlandırıp yanımıza geldiğinde, "Senin burada ne işin var, aslanım?" diye sordu. Mithat Abi, küçükken benimle bilyelerini paylaşan, ilkokulda ne zaman kaçmaya çalışsam bana okulu sevdirmeye çalışan o kişiydi. Aramızda altı yaş vardı ama bazen benimle yaşıtımmış gibi bile oynamıştı. Çocukluğuma dair önemli bir parçaydı. "Bir sıkıntın mı var?"

Gözleri bedenimde süzülüp sıkıntıyı aradığı sırada başımı iki yana sallayıp bir adım geriye doğru çekildim. İlgi odağı olunmasından nefret ediyordum. "Hayır sıkıntı yok."

"Sıkıntı yok?" İnanmadığı tek kaşını havaya kaldırıp yüzüme dikkatle bakmasından belliydi. "Oğlum sen kolun kopsa bile hastaneye gelmezsin. Bugün ne işin var burada?"

Şimdi tanıdığım herkesten neden kaçtığımı bir kez daha anlıyordum çünkü bazen geçmişten birine rastlamak o günlere gitmek gibi hissettiriyordu. Eli bana değse, o günün acısı kalbime saplanır gözlerindeki bana olan duygu o günden bir iz olarak kalırdı. Belki de bu yüzden kaçmıştım bu şehirden hatta bu ülkeden. Kayıplarım çok değildi ama bir kaybımın acısı kalbimde o kadar çoktu ki cüssemin aksine, savaşacak gücüm pek de yoktu. Artık herkes bunu çözmüştü ve çözülmüş olmak canımı acıtmıyordu.

"İşim düştü işte," dedim gözlerimi kaçırdığım sırada. Sorguya çekilmekten nefret ederdim, kendimi açıklamak zorunda kalmaktan da nefret ederdim ama en çok açılmayan gözlerden nefret ediyordum ve şu an Belçin Darya'nın gözleri açılmıyordu.

"Sende var bir haller," dedi şüpheci bakışlarını üstümde tutmaya devam ederken. "Ama ondan önce görmem gereken bir hasta var. Onu hallettikten sonra sendeyim sakın bir yere kaybolma."

Bu katta sabahtan beri büyük bir sessizlik vardı başka hasta olduğunu sanmıyordum bu yüzden istemsizce içime yerleşen şüpheyle ona baktığımda, "Hasta bu katta mı?" diye sordum. Elindeki belgeleri bile şimdi bakışlarını indirdiğinde görebilmiştim. Hastaneye ilk geldiğimizde Fidan, kimlik bilgilerine sahip olduğu için Darya için kayıt açtırmıştı. Belgede onun adını görme umuduyla baktığımda istediğimi bulmuştum.

"Evet," dedi o da bakışlarını belgeye indirdiği sırada. "Müjdeli bir haber vereceğim, inşallah."

Son cümlesiyle birlikte kaşlarım çatıldığında ortamda bir sessizlik hakimdi. "Ne müjdesi?"

"Hasta özeli," dedi ciddiyetle. "Hem neden bu kadar sordun? Senin gibi biri için bu merak şaşırtıcı geliyor."

"Hasta adı," diyebildim söylediklerini duymazlıktan gelerek. O an, dilim damağım kurumuştu sanki. Kuru bir öksürükle kendime gelmeye çalışıp devam ettim sözlerime. "Hasta adı... Belçin Darya mı?"

Ciddi bakışları yavaştan şaşkınlığa dönerken, "Evet ama..." dedi ve bir kez daha kontrol etti tahlilleri. "Sen nereden biliyorsun?"

Gereksiz bir soru daha sormuştu, umurumda olmadı. "Nesi varmış?"

İlgim karşısında kaşları çatıldığında, "Yakınınız mı?" diye sordu. Bakışları benim üzerimde çok durmadan Salim'e doğru dönmüştü. "Seninki mi?"

Salim'in bakışları anında beni buldu ve sanki soruyu soran benmişim gibi başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayır benimle ne alakası var?"

Sinirlenmeye başlıyordum çünkü haber alamadığım her saniye tahammülümün azaldığını hissediyordum. Ve ben zaten tahammülü eksilerde bir adamdım. Üstelik olayın Salim ile ne alakası vardı? Neden beni bir seçenek olarak görmeyip Salim'e döndüğünü az çok tahmin ediyordum, biraz hak da veriyordum ama konu Darya olunca nedensizce hoşuma gitmemişti.

"Abi sen neyi uzatıyorsun?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. "Hastanın yakınıyız diyoruz, ne olduğunu niye söylemiyorsun halâ?"

Çıkışım karşısında bir kez daha bana dikkatini verdiğinde kaşları iyice çatılmış, gözlerinde anlamsız boş bakışlar yerini almıştı. "Ne oluyor oğlum sana? Hastanın eşiyle konuşmam gereken bir durum var belki ortada."

"Benim eşi," dedim sınırda olduğumu hissettiğim bir telaşla. Saniyeler sonra karşımda duran üç kişi de gözlerini sonuna kadar açarak şaşkınlığı belli ettiğinde fark etmiştim ne dediğimi yine de geri duramadım. "Benim eşi... Buyur konuş."

Fidan ve Salim, ilk birbirlerine ardından tekrar bana doğru döndüğünde Mithat abi gözünü bir an olsun kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu. Afallamıştı, idrak etmekte zorlanıyordu farkındaydım ama o sustuğu her saniye canıma okuyordu bunun da o farkında olmalıydı. Benim için hastane koridorlarındaki sessizliği en çok o bilmeliydi. Babası da doktordu onun, babaannemin ölüm haberini bana veren o adamdı. Şimdi yıllar sonra oğlundan da önem verdiğim birine dair kötü bir haber almaktan korkuyordum.

"Sen misin eşi?" diye sorduğunda sesi resmen titremişti. "Ne demek benim eşi?"

"Olamaz mıyım?" diye çıkışırken buldum kendimi. Zaten direkt Salim'e dönmesi halâ canımı sıkan bir detaydı. "Ne var bu kadar şaşıracak? Kız arkadaşım işte."

"Ortada bundan daha çok şaşırılacak bir şey var aslanım," derken ses tonu beni azarlar gibiydi. "Emin ol duyduğunda senin bile o kadarmış diyeceğin bir şey."

"Neymiş o?"

Hiç uzatmadan elinde tuttuğu tahlilleri bana doğru uzattı. "Tebrikler, baba oluyorsun kardeşim."

Tebrikler, diş hekimliği kazandın.

Tebrikler, arsa sizindir.

Tebrikler, yüksek lisansınız başarıyla tamamlandı.

Tebrikler, Azazel son bir yılda geçen yıldan iki kat daha fazla gelir elde etti.

Başına tebrikler konan bir sürü cümle zihnimin içine düşerken hiçbiri şimdi onun dudaklarından duyduğum cümle gibi bir etki yaratmamış, zihnimin içinde cümlesinin noktasının bile bir bomba etkisi yaratmasına sebep olmamıştı. Zaman durdu, aklım karıncalanırken dünya ayaklarımın altından kayıyor gibi hissettirdi. Nefes alıyor muydum?

Artık ince bir çizgide sadece kalp atışlarım ve zihnimin yangının akışına kapılmış bir haldeydim.

Tebrikler, baba oluyorsun.

Bir cümle ne kadar zihnimin içinde tekrarlanabilirse o kadar tekrarlandı.

Ve her seferinde boğazıma sarılan gizli bir el varmış gibi nefesimi kesmeye yetti.

"Hamile mi?" diye soran Fidan'ı duydum ama ben sadece bana uzatılan tahlildeki sonuç kısmına bakmakla meşguldüm. "Baba mı?"

"Baba mı?" diyerek sorusunu yineledi, Salim. "Patrondan mı?"

O an, sinirimi çıkaracak bir şey bulmayı mı düşlüyordum bilmiyordum ama Salim'in sorusunu bir hakaret gibi algılayarak, "Ne diyorsun lan sen?" diye yükselirken buldum kendimi. Her şey saniyeye bağlı bir şekilde işlemişti. Tüm buhranımdan sıyrılmam, ona doğru bir adım atmam ve yakasına yapışmam. "Ne diyorsun oğlum sen?"

Salim, bana karşı gelmedi sadece şaşkınlık ve endişeyle bakmayı sürdürürken, elleri onun yakasına yapışmış ellerimin üstüne doğru gitmişti. Mithat abi ve Fidan olayın şaşkınlığından mıdır bilmem bana dokunmuyorlardı bile. "Patron," dedi Salim sadece. "Ben yanlış bir şey mi dedim?"

"Başka kimden olabilir?" diye sordum, saçmalamaya başlıyordum, biliyordum. "O nasıl söz?"

"Ben şaşırdım sadece..."

"Hepimiz şaşırdık!" dedi omzuma dokunan, Fidan. "Haliyle ağzımızdan saçma sözler çıkması normal. Salim'i bilmiyor musun sen? O senin kötülüğüne konuşur mu?"

"Hazar Cihangir," dedi Mithat abi öfkeyle. "Oğlum kendine gel lan!"

"Kendimdeyim!" diye bağırdım Salim'i ittirdiğim sırada. Zerre değildim ama yıkılmanın sırası değildi. Kendimde olmak zorundaydım. "Ben iyiyim... Kendimdeyim."

Mithat abi, omzumdan sıkarak beni biraz geriye doğru ittirdiğinde Salim bana öfke duymak yerine, endişeyle bakmayı sürdürüyordu. Bu anında pişman olmama neden oldu fakat ne hissedeceğimi bilmiyordum bile. "Kendinde olan birinin hareketleri değil bunlar. Anlıyorum beklenmedik bir durumdu ama..."

"İyiyim ben," diyerek böldüm sözlerini. "Ben iyiyim... Sadece bir soğuk su çarpsam yüzüme... Kendime gelsem..."

Ne kadar soğuk su çarpsam da yüzüme, içinde olduğum durum içimi yakmaya devam edecekti. Belçin Darya, uyanıp her şeyi öğrendiğinde büyük ihtimal benden nefret edecekti çünkü belki de benim sorumsuzluğum yüzünden istemediği bir durumun içinde kalmıştı. Sorumluluk alan bir insandım, içinde olduğum duruma yalın ayak koşarak bile gider miyim diye düşündüğümde cevap evetse uğruna her şeyi yapardım. Onunla geçirdiğim anlar da buna dâhildi ama onun aynısını düşündüğünden şüpheliydim.

Bu yüzden benden ve benden gelen bir parçadan nefret edecekti.

Annesinin nefret ettiği bir bebek daha düşündüğümde nefesim kesildi.

"Fidan burada kal," dedim olduğum o geniş koridora bile sığamadığımı hissettiğimde. "Onun yanında kal ben geleceğim."

Tam bir adım geriye doğru atıp ilerlemeye çalıştığımda Mithat abi tuttu kolumdan, "Nereye?" diye sordu. "Bu durumda hiçbir şey söylemeden böylece gidecek misin?"

"Kaçmıyorum," diyebildim zorlukla. Dışarı çıkmam, nefes almam lazımdı. Şu an burada duramazdım. Terapistim bana, ne zaman sıkışmış ve duygularını kontrol edemediğini hissettiğin bir durumda olursan olduğun yere iyice bak, nesneleri say ve anın içinde kal demişti. Şimdi hastanede olduğumun farkındaydım. Ona eğer o anın içinde kalmak istemiyorsam diye sorduğumda kendine bir an yarat demişti ve

şimdi dışarı çıkaracak o anı yaratmalı, kendime geldiğimde tüm gücümle onun yanında olmalıydım.

Aslında terapistim bana böyle anlarda yanındakilerle konuş, düşüncelerini sesli dile getir ki sen de duy, demişti ama etrafımda konuşabileceğim, beni anlayacağını düşündüğüm biri olduğunu sanmıyordum. Hiç olmamıştı bu yüzden terapistim vardı.

"Benim acil hastaya bakmam gerekiyor," diyen Mithat abiyi duydum. "Siz göz kulak olun buna, ben geleceğim tekrar."

"Ben göz kulak olunacak bir durumda değilim," dedim soğuk bir sesle. "Fidan ve Salim, burada kalın. Onu size emanet ediyorum. Bu sefer de bir şey olursa önceki gibi sakin kalmam."

Can havliyle kurabildiğim son sözlerim bunlardı çünkü şakağımdan çeneme doğru akan soğuk ter, dönen başım ve kuruyan dudaklarım biraz daha anın içinden çıkmazsam hoş şeyler yaşanmayacağını söylüyordu. Hiçbir zaman arkamda kalanlara aldırış etmemiş, her zaman kendi iyiliğimi düşünerek o yerden gitmiştim ama şimdi iki adımı giderken bile aklımın arkamda kaldığını hissediyordum.

Belçin Darya, hamileydi. Üstelik karnında benim çocuğumu taşıyordu.

***Benim çocuğumu.* Bu hayatımda duyduğum deli saçması cümle olarak geliyordu kulağıma ama diğer yandan zihnimde dönen görüntüler bunun olmasının kaçınılmaz olduğunu da gösteriyordu. Kalbim kasılıyordu çünkü ben bu zamana kadar hiç...**

...bir ailenin içinde kendimi düşünmedim.

...baba olmayı hayal bile etmedim.

...hayatımı yerleşik düzende kurgulamadım.

...bir kadınla ömrümü geçireceğimin düşüncesine aldanamadım.

...kendimi bir kalabalığın ortasında ummadım.

Ve birçok şey. Hepsinin özeti; benim buna uygun olmadığımdı.

Daha önce ne zaman olmayacağını hissetsem babaannem olacağına inanmam için bana kızardı. Onun gözünde, ben her şeyi yapabilecek bir adamdım ama baba olmak her şeye benzemiyordu. Küçücük bir can, bu dünyaya benim onu korumam umuduyla geliyordu çünkü gelmesini sağlayan da bendim. Ona güzel bir hayat vermek zorundaydım ve bu kendi canımı korumakla alakasız bir şeydi. Bugün benim elim kesilirdi bu baba zarar verirdi ama yarın bir gün onun eli kesilse bu hem ona hem bana zarar verirdi. Belki de benim elim kesilince de ona zarar verecekti.

Baba olmak, daha önce aldığım tüm sorumluluklardan çok daha fazlasıydı.

Üstelik Belçin Darya'nın buna ne tepki vereceğini bile bilmiyordum.

Benden kesinlikle nefret edecekti.

Ama ben kendimden daha çok nefret ediyordum çünkü benim gibi adamlar baba olmamalıydı.

Düşüncelerim zihnimi gittikçe karmaşık bir hale getirirken yüzüme tokat gibi çarpan soğuk havayla birlikte kendimi bulduğum ilk yere, bir kaldırım taşının üzerine atabilmiştim. Zaten çıkışa kadar titreyen dizlerimle zar zor gelebilmiştim kendimi buraya atabildiğim için bile şükretmeliydim. Her adımda terapistimin söyledikleri zihnimde gezmişti, kendime çıkar bir yol bulmaya çalışmıştım ama olmamıştı çünkü yapayalnızdım.

Elim telefonuma gittiği an biriyle konuşmam gerektiğinin, ona anlatmamın yararıma olduğunun gerçeğiyle kendimi sürekli telkin ettim fakat benim arayacak kimsem yoktu. Doğanay olmazdı çünkü onun nişanlısına söyleyeceğinden emindim ve şu an bunun sırası değildi. Fidan ve Salim, iş konusunda otorite kurduğum insanlardı ve zaaflarımdan haberdar olmalarına gerek yoktu. Zaten zamanında terapistim olmasının nedeni de kimsemin olmamasıydı ama onunla da uzun süredir konuşmuyordum.

Rehbere girdiğim an aşağı kaydırdıkça ne kadar boş bir rehberim olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Hepsi iş için konuştuğum ya da eğitim hayatımda tanıdığım insanlardan oluşuyordu. Bir de ailemden birkaç kişinin numarası vardı ama onlar konuşacağım son kişi bile olamazlardı. Parmağım istemsizce babaannemin numarasına gitti. Daha önce böyle hissettiğim her anda yine onun numarasına gitmişti ve aradığımda bu numara kullanılamıyor anonsunda ötesi olmamıştı.

Tekrar aradım ve aynı sesle karşılaştım. Bu numara artık kullanılmıyordu çünkü sahibi ölmüştü ama ben onun numarasını silmeye bile kıyamadığım için her seferinde bu gerçekle kendime acı çektiriyordum. Ölen birinin sesini unutmak, ona ait olan şeyleri silmek zorunda kalmak ve yokluğuna alışmaya çalışmak bu dünyada ölmek gibi bir şeydi. O giderdi, kalan yaşar sanırlardı ama ne kadar öldüğünden kimsenin haberi olmazdı. Yıllar geçmişti ve ben bir numarayı bile silememiştim. Ben mi zayıftım yoksa insanlar mı gamsızdı? Bilmiyordum ama babaannemin yokluğuna alışmak çok zordu.

Onun yokluğu bir kez daha beni gafil avladığında çaresizce oturduğum yerde yüzümü dizlerime yaslamaktan başka yapacak bir şey bulamamıştım. Soğuk hava içimin yangına hiç dokunmazken, kalbim çaresizliğin ateşinden nasibini alıyordu. Belçin Darya uyandığında hiçbir şeyin son bir ay gibi olamayacağını düşünmek yine başa döneceğimi bana söyleyerek canıma ayrıyeten okuyordu.

Çok çabalamıştım. Babaannemi yıllar önce kaybettikten sonra bir ay tuttuğum yasa dönmemek, ondan sonra kendimi en dipte görmemek için çok büyük çabalar vermiştim. Hayatıma birilerini almak istemiştim kolay olmamıştı hatta mümkün de olmamıştı. Gurbet elde kendi halimdeyken buraya döndüğümde yaralarımdan beni anlayıp kalbimi ısıtacak birini bulmayı ben de beklemiyordum.

Şimdi de onu kaybediyordum.

"İyi misin evladım?" diye bir ses duyduğumda başımı dizlerimden endişeyle kaldırmak zorunda kalıp, hemen bitişiğimde duran bankın

ucunda oturan kır saçlı, al yanaklı bir teyzeyle göz göze geldim. Bir adım daha atıp banka oturacak gücü kendimde bulamadığım için burada bank olduğunu bile yeni fark ediyordum. Teyze, elleriyle dizlerini ovalarken yüzündeki şefkatle bana bakıyordu. Tanıdık bir bakıştı bu.

"Ben..." diyebildim zorlukla. "İyiyim... İyiyim evet."

"Anladık kötüsün," dedi kıkırdadığı sırada. Tamamen dik bir konuma gelip anlamayarak ona baktığımda bir elini omzuma koyup sıktı. "İyi olduğunu afallayarak birden fazla dile getiren insan iyi değildir. Özellikle hastane önünde çaresiz oturuyorsa." Haklıydı bu yüzden sözleri karşısında iç çekmekten başka bir şey bana kalmamıştı. "Rabbim şafi adıyla şifa versin hastana inşallah. Ağır bir durum mu?"

İhtimali bile korkutunca başımı iki yana salladım hızla. "Öyle bir durum değil."

Teyze tepkim karşısında omzumdaki elini çekip yavaşça dudaklarına vurdu, "Ay benim şom ağzıma," dedi. "Allah'ım korusun o zaman öyle durumdan. Sen böyle durunca ölüm döşeğinde sandım oğlum. Kusuruma bakma."

"Suçunuz yok," dedim düz bir ifadeyle. "Haklısınız hatta sonuçta ben Karadeniz'de gemilerim batmış gibi duruyorum."

"Kimse boşu boşuna böyle durmaz," dedi beni teselli etmek ister gibi. "Vardır bir sıkıntı."

Sanırım bu yaşlarda herkes aynı konuşuyordu çünkü babaannem de ne zaman bir şey yok desem aynı böyle ısrarcı konuşur, boşuna olmadığını söylerdi. O yanımda yoktu, yerini doldurmak zordu ama en azından konuşabileceğim biri vardı karşımda. Rehberimin bomboş olmasına bakılırsa belki de en doğru yol bir yabancıya anlatmaktı. Bir daha beni görmeyecek birine anlatmak daha kolay olurdu zaten.

"Sıkıntı mı bilmiyorum," dedim dikkatle ona bakarken. Öyle zordu ki benim için içimi açmak, ne yapacağımı bilmiyordum. Bu zamana kadar

terapistim dışında kimseye açık olmamıştım ki kelimelerle. "Biraz karışık bir durum."

Kaşları iyice çatıldı, bu kadar ilgisini vermesi normal miydi? Sonuçta yabancının tekiydim ben ama sanki evladının derdini dinliyormuş gibiydi. "O ne demek?"

"Ben..." Derin bir nefes aldım, gücüm bitiyordu. "Ben baba oluyorum, sanırım."

İyice kafasının karıştığını bakışlarından anlamıştım. "Sanırım mı?"

"Sanırım değil baba oluyorum," dedim pes etmiş bir halde. "Ben baba oluyorum ama..."

Teyze önce gülümsedi ama gülümsemesine gölge düşüren halâ çatık olan kaşlarıydı. Güzel bir haberdi ona göre ama benim bu haberi aktarma tarzım tersini düşündürüyordu. "Evladım bunun için mi bu halin?"

Başımı sallarken sorusu utanmama sebep olmuştu. Gerçekten bu habere ancak benim gibi bahtı bitik insanlar böyle bir tavır sergileyebilirdi. "Kız arkadaşım hamile," dediğimde kaşlarının anında havaya kalkmasıyla durumu anladığını göstermişti. "Ve bayıldı. Uyandığında haberi alacak."

"Ve senin ödün kopuyor," diyerek devamını kolaylıkla dile getirdi. "Ama neyden? İstemesinden mi yoksa istememesinden mi?"

Bir kez daha düşündüm ve aklımda sadece onun olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Bu hamilelik hayatıma büyük bir darbe vurmuş olabilirdi ama Belçin Darya'nın darbesi kadar çıkmaza sokmuyordu. O, isterse halledilirdi. İstemezse de halledilirdi ama beni istemezse halledilebilecek bir şey değildi.

"Benden baba olmaz sanırım," dedim büyük bir utanç içinde hissederken.

Teyze, bu söylediğime karşılık çattı kaşlarını. Ona hakaret etmişim gibi bir sinir vardı yüzünde. "O ne demek şimdi evladım?"

Başımı umutsuzlukla iki yana salladım. "Bu haberi alır almaz düşündüğüm ilk şey kız arkadaşım oldu. Olmaz benden."

"Kız arkadaşın mı oldu?" diye sordu. "Neden?"

"Yanlış bir şey mi bu?"

"Elbette değil oğlum," dedi samimiyetle. "Sadece aklına nasıl geldiğini sormak istedim."

Bir yabancıya neden bu kadar içimi açtığımı bilmesem de, "Çünkü benden nefret edeceğini düşündüm," dedim. "Aklıma direkt o geldi, ne tepki vereceğini düşünmek geldi. Bebek haberini idrak bile edemedim. Detayları soramadım sadece onda takılı kaldım."

"Çünkü onu kaybetmek korkuyorsun."

Elbette korkardım çünkü ben insanları zor kazanır, kolay kaybederdim. Belçin Darya, benim kolaylıkla kazandığım ikinci insandı. İlki zaten babaannemdi ve onu saymak bazen yanlış geliyordu. Onu saymazsam da ilk oluyordu. Her türlü benim için kıymetli bir yere sahipti, ilklerimdi.

Sadece başımı yavaşça sallayarak onayladığımda, "Bence senden çok güzel baba olur," dedi teyze. Bunu beklemiyordum. "Sonuçta kaybetmekten korktuğun insanla bir parçanız olacak. Onu hayatında isteyen, ondan bir şeyleri de ister. Gençsin, yolun başındasın. Babalık duygusunu direkt baskın hissetmen mümkün değil ama... Işık var sende oğlum, olacak."

"Işık var mı bende?" diye sordum şaşkınlıkla. "Uzun zamandır karanlıkta hissediyorum aslında."

"Işık kendisini değil, bulunduğu yeri aydınlatır. Tükeneceğini bile bile yapar bunu." Omzumda yavaşça elini gezdirdiğinde gülümsemesi büyüdü. "Sen de hem bebeğinin hem de bebeğinin annesinin hayatını aydınlatacaksın. Başta çok korkacaksın, yapamayacağını düşüneceksin ama o ciddiyeti kavradığında yapabilmek için canını bile vereceksin."

"Beni tanımıyorsunuz bile," diyebildim sadece. "Nasıl emin konuşabilirsiniz?"

Ağzından çıkan kıkırtı karşısında kendimi iyice küçülmüş hissetmiştim. "Bazen tanımak değil, anlamak yeterli gelir insana ve bir çift göz yeter bunlara."

"Peki ya o istemezse bebeği?"

"Bu senin için sorun olur muydu?"

Bir kez daha ondan kopup düşünürken buldum kendimi ve mantığım hala beni terk etmediği için şanslıydım. Bunu sorun etme hakkım yoktu çünkü beni henüz tam olarak tanımıyordu. Bir şeyler yaşamak ayrıydı, o kişiden çocuk sahibi olmak apayrı olduğuna göre onun gözünde gece kulübü sahibi, dövüşçü ve diş hekimi birisi olmam, her gördüğünde yaralanmam ve hayata karşı hevessizliğim benden çocuğunun olmasını istememesi için yeterli sebeplerdi. Belki de haklıydı çünkü benim gibi başı boş biri baba olmamalıydı.

"Olmazdı," dedim ama sesimin neden titrek çıktığını anlayamadım. "Benim sadece kalbime ve hayatıma dokunacak bu olay, onun sağlığına, bedenine, kalbine ve hayatına dokunacak direkt. Benden daha çok etkileyecek onu ve benim buna hakkım yok... Özellikle durum böyleyken... Yani biz..."

"O zaman neden hala böyle kaygılı hissediyorsun?"

"Çünkü beni neyin karşılayacağını bilmiyorum," dedim. "Bilmemek delirtiyor beni."

Hafif bir kıkırtı çıktı, alaycıydı daha çok. "Hayatın zaten en can sıkıcı yanı, seni neyin beklediğini bilmemektir fakat burada oturarak da öğrenemezsin. Şimdi onun yanına gitmeli, yanında olmalı ve uyandığında bu haberi veren ilk kişi olmalısın. Daha sonra tepkisini görmeli, elinden tutmalısın. Ben, seni iki cümlenden bile anladım, oğlum. Sen de kendini anlamak istiyorsan, seni anlayanın dudaklarından çıkan sözlere dikkat et, kulağına gerekirse küpe yap."

"Vazgeçmemem lazım yani," dedim onun onayını almak ister gibi. Sadece iki dakikada beni etkisi altına almayı başarmıştı. "Ne olursa olsun vazgeçmemem lazım..."

"Evet," diyerek beni onayladı. "Ne olursa olsun vazgeçme ki o da senin gücünden güç bulsun. Böyle durumlarda bir kadın için hayat daha zordur, destekçinin önemini daha çok anlar."

"Peki onu heveslendirip daha sonra babalık yapamazsam?"

"Bunu bebeğini kucağına almadan bilemezsin oğlum," dedi şefkatle. "Ben beş çocuk doğurdum her birinde ben ona nasıl yeteceğim diye dizlerime vurdum ama hepsini kucağıma aldığım zaman dünyam durdu, sadece onların varlığı bana güç oldu. Sen başını eline almadan sonuna varmayı düşünüyorsun. Yapma, oğlum. Acele işe şeytan karışır zaten. Bırak su yolunu bulsun. Hem sonuna varmaya bu kadar hevesli biri eminim o yolu da çok güzel yürür."

Neden karşımda oturan kadının sesi yerine babaannemin sesini duyuyordum?

O da ne zaman dara düşsem böyle nakış gibi işlenen sözleriyle içimi rahatlatır, düştüğüm yerden kalkmamı sağlardı. Bana her zaman yanımda olacağının, sözünü ölümlü dünya olduğunu bildiği halde çoğu kez vermişti. Acaba kastı bir gün bir şekilde karşıma gelip benimle konuşacağını bildiği için miydi?

"Rabbim yardımcın olsun evladım," dedi teyze benim sessizliğim karşısında ayağa kalkarken. "Sen de, o çekirdek ailen de Allah'a emanet olun," dediğinde ben de ayağa kalkıp en azından ona bir teşekkür etmek, elini öpmek istedim fakat buna izin vermeden hastaneye doğru ilerlemeye başlamıştı.

Onun arkasından bakarken kendimi daha güçlü hissediyordum. İçimin sesini duyabiliyordum.

Onun arkasından bakarken yıllar önce arkasından bakamadığım babaannemin arkasından bakıyormuş gibi umutluydum.

Başım yavaşça gökyüzüne doğru kalktığında kalbimde bir hafiflik vardı. O, benim için her zaman bir yerlerdeydi ve şimdi ben de onlar için her zaman burada olacaktım.

BELÇİN DARYA TEKİN

Göz kapaklarımın ortasına sanki bir dikiş atılmış da ben sadece iki yanını hafif aralayabiliyormuşum gibi yalancı bir aydınlık beni yokluyordu. Tamamen açmaya güç bulamıyordum. Dilim damağım da öylesine kurumuştu ki resmen boğazım canımı yakıyordu. En son, şehir değiştirecek kadar iyi olduğumu hisseden ben, şu an neden üzerinden kamyon geçmiş gibi yorgundum? Garipti.

Bu tembelliğe bir son demem lazımdı. Saatlerdir uyuyor olmalıydım çünkü öyle bir ağırlık vardı üstümde. Eğer annem beni arayıp ulaşamamışsa gerçekten büyük bir sıkıntı yaşardım üstelik bir yalanla buradaydım. Ayrıca en son Hazar Cihangir ile karşılaşmıştım... Yerde kandamlaları varken hem de. Çok değildi aslında bir iki damlaydı. Büyük ihtimal regl olduğumu fark etmemiştim ve günlük ped bile takmadığım için bacağımdan damlamıştı. Gerçi ilk gün kanamam yoğun olsa bile bu mümkün müydü?

Büyük bir utanç hissediyordum. Resmen bir işler çevirip gelmiş, ilk babasına sonra da ona yakalanmıştım. O da yetmezmiş gibi regl olup karşısında bayılmıştım. Ben daha önce hiç regl yüzünden bayılmamıştım. Sancılarım çok olurdu ama bayılacak seviyede olmazdı. Gerçi bu sefer sancı bile hissetmemiştim ki karnım biraz kasılmış, midem bulanmış ve saniyeler sonrasında yerde bitmiştim. Şansımın içine tükürmem gerekiyordu sanırım çünkü çok kötü bir zamanlamaya sahiptim.

Kaçmanın bir faydası olmadığını kabullenerek yavaşça gözlerimi araladığımda kendimi bir hastane odasında bulmam zaten beklediğim bir şeydi. Başımı çevirdiğim yön pencere tarafıydı ve gecenin karanlığının arasında parlayan ay, bana gülümsüyordu. Odanın içi karanlık değildi. Demek ki birileri buradaydı.

Başımı kimin burada olduğunu anlamak için diğer tarafa doğru çevirdiğimde benden önce davranarak kalkan kişi, "Belçin Darya," demişti. Sesinden onun olduğunu anladım ama sesinin ilk defa böyle boğuk çıktığını duyuyordum. Bakışlarım tamamen ona doğru döndüğünde karşımda sesinin boğukluğundan daha yorgun bir Hazar Cihangir duruyordu.

Acaba bana kızgın mıydı? Onun iyiliği için yapmış olsam geldiğimiz şu durum kesinlikle çok kötüydü. Ona bunu sormak istedim sadece fakat kuruyan boğazımda keskin bir acı hissedince, "Su," diye mırıldanabildim sadece. Ani bir hareketle baş ucuma yöneldiğinde bardaklardan birinin kırılma sesi geldi. Neden bu kadar telaşlıydı ki? Ona kötü hissettirdiğim için kendimi daha kötü hissediyordum sadece.

Titreyen elleriyle bardağı ağzıma doğru getirdiğinde boşta kalan elimi de sırtıma koyarak oturur pozisyona gelmeme yardım etmişti. Alt tarafı bir regl için yatalak kalmışım gibi davranmasına gerek yoktu. Birkaç yudumdan sonra bunu demek için geri çekildiğimde, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim evet ama," dedim kıvranır bir halde. "Fidan'ı çağırır mısın?"

Ona hakaret etmişim gibi irkilmesiyle kaşlarım kısa bir an çatılırken, "Fidan'ı mı?" diye sorduğunu duydum. Buna neden böyle bir tepki verdiğini bilmiyordum fakat şu an ped isteyebileceğim tek kişi Fidan'dı. Ne durumda olduğumu bilmiyordum ama takılmışsa bile değiştirmem gerekirdi büyük ihtimal. İçimin rahat etmesini istiyordum.

"Fidan'ı," dedim başımı salladığım sırada. "Ona ihtiyacım var şu an."

"Bana söyleyebilirsin," diyerek diretti. "Onun halledebileceği şeyi ben de halledebilirim."

Neden bu kadar diretiyordu ki? Büyük ihtimal durumumu biliyordu ve Fidan'dan isteyeceğim şeyi tahmin etmeliydi. Yani onun karakterine yakışan buydu fakat karşımdaki adam bunu anlamamakta ısrarcı duruyordu. Zaten gelmem hakkında da bir şey dememişti. Sanırsın doktor ona birkaç günlük ömrüm kaldığını söylemişti.

Bunu dile getirmekten geri duramadan, "Kaç günlük ömrüm kaldı?" diye sordum alaycı bir tavırla. Bakışları bana takılı kaldı sadece. "Davranışların ölüm döşeğinde olduğumu düşündürüyor ama eminim ki neden bayıldığımı biliyorsundur."

Gözleri kısılırken, "Sen biliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ben de onun gibi gözlerimi kısarak ona baktım. "Elbette biliyorum."

"Bana bir şey söylemedin ama," dedi afallamış bir halde. "Benden saklamayı mı düşünüyordun?"

İstemsizce yüzümü buruşturdum çünkü regl döngümü ona neden söyleyecektim ki? Zaten benim takvimime göre de oldukça erken olmuştum. "Sana neden söyleyeyim ki?"

"Bana neden mi söyleyesin?" diye sordu hayretler içinde. "Bunu bilmeye hakkım yok mu?"

"Hazar Cihangir, bayılan benim ama kafanı vuran sensin sanki," diye homurdandım sırtımı yastığa iyice yaslamayı hedeflediğim sırada. Kasıklarımda bir ağrı beni yoklamıştı ama dikkatimi şu an veremezdim ona. "Neden geldiğimi bile sormadın ama geçmiş regl oluşumu neden sakladığımı mı soruyorsun?"

Cümlemle birlikte yüzü gevşerken bu sefer dişlerini alt dudağına geçirip işin rengi gibi yüzünün rengi değişti. "Regl mi?" diye fısıldadı. "Sen regl olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kalbim yavaştan gerginlikle atışlarını hızlandırırken bakışlarım onda takılı kaldı. Bardak hala elindeydi, bakışları öyle karmaşıktı ki bal rengi gözlerinde neler taşıdığını anlamak zordu. Bugün ne niyetle gelmiştim ama durum karmaşık, saçma bir hale bürünmüştü üstelik o tuhaf davranarak daha da zorluğa çıkarıyordu bizi. "Başka ne olacak?"

Derin bir nefes aldığında resmen nefesinin sesi bir çığlık gibi odada yükseldi. Bardağı yavaşça yerine bıraktı, bana doğru döndü ve nefesini aynı sesle verdi. Onun göğsünü daraltanın ne olduğunu anlayamıyordum. Bildiğim bir hastalığım yoktu ki hastalığın hangisinde

kasıktan kan gelirdi ki? Ben nedenini biliyordum ama onun neden bu kadar şaşırdığını anlamıyordum.

"Belçin Darya," dediğinde öyle bir yutkundu ki âdem elmasının hareketlerini saniyesi saniyesine izleyebildim. "Sen regl değilsin."

Verem miydim? Çünkü şu an tavrı tam olarak bunu düşündürüyordu bana. Ayakta kalmış, yumruklarını sıkmasına rağmen zangır zangır titreyen ellerini saklayamamış bir halde karşımda duruyorken zaten soluk olan yüzü iyice soluyordu. Sürekli yutkunuyordu ve her yutkunmasında yüzünü buruşturmasından canının yandığını anlıyordum. Benden bir şey saklamasına gerek yoktu sonuçta son zamanlarda biz birbirimizin dayanağı olmuştuk.

"Sorun ne, Hazar?" diye sordum endişeyle ona bakarken. Endişem tamamen onun içindi çünkü hali hiç iyi gelmiyordu gözüme. "Ne olmuş ki bana?"

Bir şeyleri uzatmayı seven bir adam değildi bu yüzden derin bir nefes aldığını anladım.

"Hazar?"

"Hamilesin," dedi benim devam etmeme izin vermeden. "Belçin Darya, sen hamilesin."

Az önce baş ucuma bıraktığı bardak zihnimin içinde yere düşüp parçalandı ve belki de o parçalar cam parçalarından çok canımın parçalarıydı. İçinde olduğum oda sözleriyle birlikte bana dar gelirken bakışlarım sadece onun üzerinde, gözlerinin ötesini görme çabası içindeydi. Yanlış duyduğumu düşünmek, bir yanılgıdan ibaret olsun istedim ama gözlerini gözlerimden bir saniye çekmeden karşımda iki büklüm olan adam bana yardımcı olmadı.

Ben hamileydim.

Tüm gün bir elimi karnıma götürdüm, mide bulantısı çektim ve kasıklarımın sızından şikâyet ettim.

Çünkü içimde bir can olduğundan habersizdim.

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladığımda kalbim ağzımda atıyordu. Durmadan salladım sanki sallarsam bu gerçek geçer sandım. Salladım çünkü ben buna hazırlıksız yakalanmıştım. "Bir yanlışlık olmalı," diye fısıldadığımda aslında içten içe bir yanlışlık olmadığını biliyordum. "Böyle olmamalıydı."

Aslında bu cümlenin uzun hali; *ilk kez içimden geldiği gibi yaşamayı tercih ettiğimde başıma bu gelmemeliydi,* olacaktı.

O anlar zihnimin içinde dönerken aslında her bir anında bunun bir yanlışlık olmadığının daha çok farkına varıyordum. Korunmak konusundaki ihmallerimiz, geç kalmışlıklar ve birden fazla yaşanan o an... Bunun yaşanması kadar normal bir şey yoktu fakat yine de insan böyle bir şeyin başına geleceğini hesaba katamıyordu. Bu yüzden aldığım haber nefesimi kesmeye yetmişti.

En kötüsü ise ben şimdi ne yapacaktım?

Tüm gün elim karnıma giderken, uçaktaki bebek bile dokunduğunda sebebi aslında orada bizden bir parça olması mıydı yani? Her seferinde çocukları sevmediğini dile getiren adamdan, onun elinden tutup insan içine çıkamayan ben hamile miydim? Midem bir kez daha bulandı ve bu, o durumdan değildi çaresizliği her zerremde hissettiğim içindi çünkü benim gibiler için şu an içimde olduğum durum çıkmaz sokakta kalmak gibi bir şeydi.

"Darya," diye fısıldadığını duydum korkuyla. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde şimdi endişesini, yıkılışını anlıyordum ve hak veriyordum çünkü tam şu an ben de yıkılmış hissediyordum. Biz, bu durumun içinde olması gereken son kişilerdik. O da biliyordu bunu.

"Ben gitmek istiyorum," diyebildim sadece. Hastanede kalmak istemiyordum hatta Adana'da bile kalmak istemiyordum. Kaçmak istiyordum. Kaçsam geçmeyecekti ama durmak canımı yakar olmuştu. Yana doğru dönüp bacaklarımı sarkıttığım sırada, "Gitmem lazım," dedim ısrarla. Kasıklarımda bir sızı beni yoklayınca yüz ifadem

buruştu. Bana doğru bir adım attı ama oldukça çekingendi. "Gitmem lazım benim."

"Belçin Darya şimdi olmaz," dedi endişe taşıyan ses tonuyla. "Hamileliğin ilk zamanlarında olduğun için böyle bir durum olması normalmiş ama yine de doktorun seni görmesi lazım... Aslında görmesi gereken sen değilsin, daha çok o..."

Söylediklerini görmezden gelerek, "Ben gitmek istiyorum!" diye bağırdım. "Eğer beni götürmeyeceksen söyle, yalın ayak bile olsa koşar giderim durmam, İstanbul'a bile ilerlerim ama gideceğim. Durmayacağım, anlıyor musun?"

Duramazdım, iş çevirmiş ve yüzüme bulaştırmıştım şu an hiçbir yerde durabilecek gibi hissetmiyordum üstelik hastane daha da kötü hissettiriyordu bana. Ne yapacaktım ben şimdi? Bu işin içinden çıkmak için her türlü bir şekilde canımı yakacaktım ama hangisini tercih edecektim? Ondan emin değildim kendimden hiç hiç değildim ve bunun cezasını karnımdaki küçük cana mı kesecektim? Sorumsuz yetişkinlerin cezalarını çeken küçük canlardan birini de ben mi karnımda büyütecektim? Belki de büyütmeyecektim...

Bu düşünceyle nefesim iyice kesilince ayağa kalkarak, "Gidiyorum," dedim fakat çok gecikmeden bir adım arkamdan gelen onun ayaklarımı yerden kesmesiyle bir çığlık kopardım. Şu an ne tepki vereceğimi bilmediğim için sadece buradan çıkıp gitme isteği vardı içimde. O beni kucağına aldığında bu yüzden yadırgamadan bir elimi onun ensesinden omzuna doğru kaydırdım.

Normalde diğer elimi karnıma koyardım ama bu sefer yapmadım ve boşluğa bıraktım.

Bu onun gözünden kaçmadı ve çok kısa bir an, gözlerini acı çekiyormuş gibi yumup yüzünü buruşturdu ama anında toparlanarak adımlarını dışarıya doğru atmaya da devam etti.

Tanıştığımız günden beri birbirimizin yanında sonu gelmeyen sokaklarda koşuyormuş gibi hissederken7 şimdi çıkmaz sokakta kalmış

gibi hissetmekten ötesi yoktu.

Batırmıştık, her anlamda.

Sessizlik içinde arabaya doğru ilerlediğimizde şu an iki kişi olmadığımızı düşündüm ve bu düşüncesinin boğazıma sarılan minik parmaklar olduğunu hissettim. Minicik parmaklar beni öldürmezdi elbette ama varlığını tenimde hissettirerek irkilmeme sebep olurdu hamileliğimi öğrenmek de öyle bir his bırakmıştı içimde. Bu konuda bir karara varabilirdim, ucunda ölüm yoktu ama o karara kadar çok canımı yakacak, kendisini belli edecekti.

Arabaya bindiğimiz anda Hazar, bana doğru döndü. Kemerimi kontrol edecek gibi oldu bana yaklaşmasını istemediğim için hızla ben kemerime doğru atıldım. Ondan rahatsız olmuyordum ama tepkilerimi kontrol edemediğim için saçmalıyordum. Onun bir suçu yoktu. Ortada suç yoktu daha doğrusu sadece ikimizin de boyundan büyük bir gerçek vardı. Ne kadar yaşımız büyük olsa da bu durum için oldukça toyduk aslında.

Sessizlikle geçen yolda arabanın içini aydınlatan sadece şehrin ışıklarıydı. İkimiz de konuşmuyorduk ve konuşmayan sadece dudaklarımız değildi. Gözlerimiz de birbirleriyle konuşmuyor, tenlerimiz yanlışlıkla bile çarpmıyordu. Sadece sık sık alınan sıkıntılı nefes sesleri ortama biz buradayız diyordu. Birkaç kez bana doğru dönmüştü ama ben öyle utanıyordum ki onunla yüzleşmeye bakmadığım için elinde sıfırla sadece yola odaklanır olmuştu. Düşünceler beynimin her bir yanını kemirirken, kalbim sadece sıkıntıyla kasılıyordu onunla konuşacak halim yoktu benim.

Yağmur damlaları arabanın camına yavaştan düşmeye başladığı sırada otele yaklaştığımızı fark ettim fakat bugün geldiğimiz yönün aksine daha farklı bir sokağa saptı, dakikalar sonra geldiğimiz yer, otelin arka tarafıydı çünkü acil çıkıştan, etraftaki çöp kutularından ve birkaç sigara içen çalışandan anladığım buydu. Ön taraftan girmek istememesi büyük ihtimal beni ailesinden saklama isteğinden oluşuyordu ama babasıyla çoktan karşılaşmıştım zaten.

Araba durduğu an, daha fazla kendimi tutmayarak kapıyı açtım ve kendimi dışarıya doğru attım. Henüz park etmemişti. Park yeri aradığı için durmuştu aslında ama benim daha fazla durmaya gücüm yoktu. Boğulduğumu hissediyordum. Kollarımı göğsümde birleştirip, onun bana seslenişini bile duymadan artan yağmurun şiddetine de aldırmadan arka kapıya doğru ilerlediğimde arkamdan tekerleklerin resmen ağlama sesleri yükselmişti. Yağmurla birlikte adımlarımın hızları da arttı.

O benden daha hızlıydı. Saniyeler sonra, "Darya," diyerek seslendi arkamdan. Ondan kaçıyormuş gibi hissetmiyordum ama ona koşmadığım da kesindi. "Bu benden kaçabileceğin, kelimelerini saklayarak cezalandıracağın bir konu değil."

Şakağımdan boynuma doğru akan damlalar huylanmama neden oldu. "Senden kaçmıyorum!"

"Bana koşmuyorsun da." *İçimden geçenin dışa vurumuydu o*. "Benden kelimelerini sakınırsan seni anlayamam. Beni sıradan biri yapmaya çalışma."

Beni sıradan biri yapmaya çalışma mı?

Hayatımda duyduğum en saçma şeylerden biriydi.

Cümlesiyle birlikte içime sinir dolunca, "Sen geri zekâlı mısın?" diye bağırdım fakat yürümeye devam ediyordum. "Sence sıradan olabilecek biri misin şu an?"

"Geri zekâlı mı?" diye bağırdı arkamdan. Sanırım böyle bir çıkış beklemiyordu. Gerçi ben de kendimden böyle bir çıkış beklemiyordum ama şu an her şeye saçma ve aşırı tepkiler verdiğimin farkındaydım. "Böyle sırtını dönüp gittiğinde ne düşünebilirim?"

Bir cevap vermeden ilerlemeye devam ettiğimde şiddetli bir gök gürültüsü ona cevap oldu.

"Ortada olan durum ikimizi de ilgilendiriyor," diyerek devam etti konuşmaya. "Senin içine kapanman, benim sana zaman tanımam

gereken bir durum değil. Benimle konuşmalısın, ben konuşurken beni duymalısın. Bu tek—"

Onun serzenişleri sabrımın sınırına gelmemi sağladığında bir hışımla ona dönerken, "Ben hamileyim geri zekâlı!" diye bağırırken buldum kendimi. Öyle bir bağırmıştım ki sesim yankılanmıştı resmen. Onu da ürkütmüştü ki olduğu yerde kalıp bana şaşkınlıkla baktı. "Rastgele açılan çocuk konusunda bile düşüncesinden nefret ettiğini belirtmekte çekinmeyen adamın çocuğuna hamileyim hem de. Üstelik henüz o adamın elinden tutup insan içine çıkacak cesareti bile bulamamışken hamile kaldım. Sen benden ne bekliyorsun tam olarak?"

Derince yutkunduğunda canının yandığını, buruşan yüzünden anladım. Keskin bakışları üzerimde durmaya devam etti.

"Hayatımda ilk kez bak bu abartı değil, gerçekten ilk kez her şeyi boş verip içimden ne geliyorsa onu yapayım dedim ve içimden gelen şu an karnımda," diyerek konuşmaya devam ettim. "Ve ben bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum. Senden emin olmamayı geçtim kendimden bile emin değilim ve şu an kimseyi bu durumdan dolayı suçlayamıyorum. İki kişilik bir durumdu bunun farkındayım ama sonuçları tek kişi olacak."

Bana doğru birkaç adım attığında, "Sonuçları tek kişilik olacak ne demek?" diye sordu ciddiyetle. "Bu durum her zaman iki kişilikti ve öyle devam edecek."

"Öyle mi?" diye sordum göz devirirken. "Her ne kadar site ortamı sevecen görünse de fitne fesat ile uğraşan insanlarla dolu. Evlenmeden, sevgilim bile yokken hamile kalmış olmam bomba gibi gündeme düşecek. Herkesin benim için kafasında bir lafı olacak."

"Kimsenin senin için bir lafı olmayacak," dedi sözlerimi bölerek. "Buna izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"İnsanlar izin almayacak zaten," diyerek karşı çıktım. "Diyelim ki sakladım ve aldırdım..." İçim ürperdi bir anda. "Yine de ailem her türlü bilmek zorunda ve ben bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Suçlu aramıyorum ama işin içinden de çıkamıyorum ve sen şimdi bana neden böyle olduğumu soramazsın. Ne bekliyordun ki? Tebrikler baba oluyorsun diyerek boynuna sarılacağımı mı? Sen, bana tebrikler anne oluyorsun diyebildin mi?"

Başını iki yana sallarken aldığı sıkıntılı nefesle birlikte, "Beklediğim bu değildi," diyebildi. "Ama beklediğim benden kaçman da değildi. Ben senin yanında olurum, Darya. Olacağım da. Her zaman yanında olacağım ve halledeceğiz."

"Peki aldırmak istersem?" dedim hiç düşünmeden. "O zaman da yanımda olabilecek misin?" Gözlerime bir şey söylemek yerine uzun uzun baktığında cevabımı bence almıştım. Bu yüzden sadece başımı iki yana sallayarak ona sırtımı dönmek istedim fakat saniyeler içinde kolumdan sertçe kavramasıyla ondan kaçmak bir yana dursun, bir de kendimi göğsüne yapışmış bir halde buldum. "Her şey mahvoldu."

Gözleri sadece gözlerime bakıyor içinde daha derine dokunmak istiyor gibiydi. Soğuk yağmur damlalarının arasında beni ısıtan sadece düzenli nefesi ve bana değen bedeni olmuştu. "Hiçbir şey mahvolmadı."

"Sen öyle sanıyorsun." Kendimi geri çekmek istedim fakat buna izin vermedi. "Bizim için sadece iki seçenek var ve ikisinin sonucu da yok sayılamayacak türden olacak. Sonuç ne olursa olsun bize büyük bir zarar verecek, birbirimizin yanında son bir ay olduğu gibi hissetmeyeceğiz."

"Ben senin her zaman yanında olacağım," diyerek diretti. "Kararın ne olursa olsun, senin yanında olacağım ve iyi olman..." Kısa bir an duraksadı ve, "Olmanız," diyerek düzeltti. Belki de bunu iyi hissetmem için yapıyordu ama kendisine eziyet ediyordu. "İyi olmanız için her şeyi yapacağım. Kararın ne olursa olsun."

"Doğurmak istersem," diyerek nabız yokladım. "Ya sen bu kadar çocuk fikrine karşıyken, biz bu kadar yolun başındayken ve birbirimizden emin bile değilken... Doğurmak istersem?"

Kolumu sıkan eli yavaşça sırtıma doğru gitti ve diğer elini de başımın arkasına koyarak yüzümü onun göğsüne yaslamamı sağladı. Öyle bir kıskacına almıştı ki beni çenesini de başımın üstünde sabitledi. "O zaman o durumda gerekeni yaparım."

"Yapamazsın." Geri çekilmedim, ona sığınmaktan başka çarem yoktu. "Senin altından kalkabileceğin bir şey değil bu... Unuttun mu sen..."

"Keskin doğruları olan bir insan olabilirim ama gerektiğinde, karşımda hak edeni varsa onları törpüleyerek yumuşatmak için elimden geleni yaparım, Belçin Darya," dedi sitem eder gibi bir ses tonuyla. "Ve senden başkasının bunu hak etmediğinden eminim. Ne beni ne de kendini suçla bu durum için çünkü ikimiz de farkındaydık, cahil cühela insanlar değildik. Şimdi kızıp kırmak yerine sarılıp onarmamız lazım. Biliyorum, bir karar vermen lazım ama..."

"Senin değil mi?" diye sordum kendimi tutamayarak. Sorum karşısında afallamış olacak ki kollarının baskısı azalmıştı. Bunu fırsat bilerek geriye doğru çekildim, başımı hafif kaldırarak ona baktım. Sadece önüne bakıyordu. Sert çehresi gözlerimin önündeydi ve onun da çıkmazda olduğu belliydi. "Peki, senin kararın benimkinden farklıysa?"

"Benim gibi bir adamdan çocuğun olmasını istememeni anlarım bu yüzden gücenmem," dedi buz gibi bir sesle. Belki de sesine duyguları yansıtmaktan çekiniyordu. Beni manipüle etmekten korkuyordu. "Diyelim ki istedin o zaman da benim gibi bir adamdan çocuğun olmasını istediğin için minnettar olup en iyisi olabilmek için her şeyi yaparım."

Onun gibi bir adam. Bu cümleyi açmasına çok ihtiyacım vardı ama ondan önce aklıma gelen, "Aramızdaki belirsizlik," oldu. "Bu durum için pek müsait değil."

"Aramızda bir belirsizlik yoktu. Sen o gün elimden tutup hayatının akışını bana bıraktığından beri benimlesin, biz beraberiz," dedi kendinden emin bir tavırla. "Ondan öncesini de söyleyebilirdim ama senin de bu yolda olmak istediğini görmek istedim. Sen o gün elimden tuttun ve tüm belirsizlikler kalktı."

İtiraz etmek isteyen mırıldanmalar döküldü dudaklarımdan. "Cihangir..."

"Çok ıslandın," diyerek bir kez daha kelimelerimi yutmama neden oldu. "Yağmur çok fazla yağıyor ve hava buz gibi. Zaten hassas bir dönemdesin. Bir de yataklık bir şifayı kapmanı istemiyorum. Gidelim."

Burnumu çektiğim sırada, "Şifayı kapıp kapmamam pek de önemli değil şu an," dedim. "Sonuçta kaptığım daha büyük bir şey var."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Benden mi bahsediyorsun?"

İstemsizce gözlerimi devirdiğimde, "Bu halde hiç de çekilmiyorsun," diye homurdandım.

Dudaklarında muzip bir tebessüm olsa bile gözleri hala o karmaşık duygularla harmanlanmıştı. "Şimdiden mi?"

Bu sefer ona göz devirmek yerine otele doğru ilerlemek istedim fakat bir kez daha ani hareketiyle kendimi onun kucağında buldum. Sırılsıklam olmasaydım bu duruma çemkirebilirdim ama haklıydı. Gerçekten sırılsıklam olmuştum ve bugünden sonra kendimi biraz da pis hissediyordum. Acilen duş almam gerekiyordu. Eşyalarımın nerede olduğundan, ailemin beni merak edip etmemesinden haberim bile yoktu ayrıca. Bana ulaşamamışlarsa delirmiş olmalıydılar.

Ailemi düşünmek, şu an sadece karın ağrısı ve kalp çarpıntısı yapıyordu. Onlara açıklamam gereken zorlu bir durum vardı. Babamın yüzüne bakıp nasıl hamileyim diyecektim mesela? Utancımdan ölürdüm. Bir şeyleri yaparken ciddiyetini kavramadığım anlar çok sınırlıydı. O sınırlı anlardan birinin böyle büyük bir bedelle bana dönmesini beklemiyordum ama şimdi düşünmem gereken çok şey vardı. Hiçbir şey düşünmeye de halim yoktu. Oysaki ben hep çok düşünerek kendini yiyen bir insandım.

Onun kucağında daha sakin bir koridordan küçük bir asansöre geldiğimizde dakikalar sonra odaların olduğu üst katlardan birine gelmiştik. Otel çok mu sakindi yoksa onun seçtiği katın sakinliğinden miydi emin değildim fakat sadece onun adım seslerinin olduğu bir

koridorda ilerledikten sonra odalardan birinin kapısında durdu. Etrafı incelemek bile içimden gelmediği için sadece bekliyordum. Saniyeler sonra durduğu kapı bir şifreyle açıldığında içeriye bir adım atıp beni yere bıraktı.

"Duş almam lazım," dedim odaya doğru ilerlediğim sırada. İlk bir koridor karşıladı beni. Biraz daha ilerlediğimde şehri ayaklarımızın altına alabileceğimiz kadar yüksek bir katta olduğumuzu boydan boya cam olan dış cephesinden anlamıştım. Perdeleri çekilmediği için her şey gözlerimin önündeydi. Odada gözlerimi gezdirdiğimde ise büyük bir beyazlara kuşanmış çift kişilik yatak, mini bar ve odadan sadece camla ayrılmış bir bölmede jakuzi ilgimi çekti. Bitişiğinde de bavullarım duruyordu.

"Senin için jakuziyi doldurayım," dedi arkamdan. "Sıcak su sana iyi gelecektir."

"Duş alsam yeterdi aslında..." diyerek karşı çıkmak istedim. Onun karşısında çıplak olmaktan utanmam saçmaydı ama o düşünce yoklamıştı beni.

"Bu da yeterli olacaktır." Adım seslerinden vazgeçmeyeceğini anladığımda sadece köşedeki tekli koltuklardan birine çöküp beklemek istedim. Günün karanlığının aksine içinde olduğumuz oda oldukça aydınlık ve ferahtı. Hazar, suyu ayarlamak için jakuziye gittiğinde cam bölme sayesinde onu izleyebiliyordum.

"Telefonum nerede?"

"Sen uyanmayınca Fidan'a verdim. Şifresini kırıp ailene mesaj attı. Sanırım onlara arkadaşının bir yakını öldü demişsin. Fidan'da mesajla müsait olmadığını belirtti. Salim de arama ihtimallerine karşılık yapay zekayla sesini ayarlayacaktı."

Kaşlarımı havaya kaldırırken dudaklarımı büktüm. "İstihbaratınız sağlam."

"Öyle," dedi.

"Bu istihbaratınız babanla karşılaştığımı da söyledi mi bari?" diye sorduğumda hareketleri durdu. Yüzünü göremesem de rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. "Elbette söyledi."

"Önceliğim senin iyi olman," diyerek kestirip attı. "Suyu ayarladım. Şimdi gelebilirsin."

Aniden soğuk bir tavra bürünmesi içime kötü bir his bırakmıştı. Ayağa kalkıp ona doğru ilerlemek istediğimde yüzüme bile bakmıyor oluşu, daha önce ailelerden konuştuğumuzda babasına karşı kırgınlığını hiçbir zaman gizleyemeyişi kendimi suçlu hissettiriyordu. Onun bana uzak davranmasını istemiyordum. Normalde ben de rest çekebilirdim ama şimdi karmaşık bir duygu içerisinde sürünürken ona rest çekmek de istemiyordum.

Yanımdan geçip gitmesine izin vermeden bir kolundan tuttuğumda yan dönerek bana baktı. Beklentiyle bana bakan gözlerine karşılık sadece kollarımı onun beline sarıp, başımı göğsüne yasladım ve sımsıkı sarıldım. İçimden neden bunun geldiğini bilmiyordum ama sarılmak, üzerine o kadar söz yazılan bir eylemse bir nedeni olmalıydı. Bize de iyi gelmeliydi. Onun beni sarıp sarmaladığı, sığındığım bir liman olduğu gerçeğini anlamak da ihtiyaçtı.

Çok gecikmeden bir elini sırtıma koyup diğerini başımın üstünde tutarak hafifçe okşadığında derin bir nefes aldı. Kalp atışları bu nefesle birlikte hızlandığında yaşam çizgisini dinlemek bile güzeldi. "Sana kızmadım, Darya."

"Kızdın demedim zaten," dedim daha sıkı sarıldığımda. "Sadece yorgundum ve sarılmak istedim."

"Hayır babamdan beni vurduğunu düşünerek suçlu hissettiğin için sarılmak istedin."

Başımı kaldırsam da çenemi onun göğsüne yaslayarak alttan yüzüne baktığımda gözlerimiz saniyeler içinde buluştu. "Hayır aklım çok karışıktı ve sana sarılarak da olsa biraz dinsin istedim. Senden uzak

kaldığımda daha kötü hissediyordum. Sana sarılmak dışarda da iyi gelmişti... Şimdi de."

"Ben hep buradayım," dedi tutuşunu daha sert bir hale getirirken. "Sen benden kaçmadığın sürece."

Yüzümü tekrar göğsüne yaslayarak gizlemek istedim. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bunun farkındayım," dedi stabil bir ses tonuyla. "Ve inan bana çok normal bir durum."

"Dengesiz kararlar almaya çok müsaitim."

"Şanslıyız ki ben de terazi değilim," dedi bu sefer. "İnan bana sorun değil."

"Bir adım uzaklaştığında bunu bin adım sayabilecek kadar kırgın hissediyorum."

"Seni gördüğü andan beri seninle dip dibe olmak isteyen bir adama bunu söylemen tamamen senin zararına."

Cevapları duygulanmama neden oluyordu. "Biraz ağrım var."

"Yorucu bir gündü." Derin bir nefes ama oldukça sıkıntılı. "Sizin için... Yorucu bir gündü. Sıcak su iyi gelecek."

"Ama dip dibe olacaktık."

Başımın üstünde dudaklarının baskısı hissettim. "Sıcak su bana da iyi gelecek."

Yavaşça beni kendisinden uzaklaştırdığında ilk kendi ceketini ardından benimkini çıkardı. Kazağıma yönelip onun da çıkmasını sağlar sağlamaz ben de onun tişörtünü çıkarmaya yöneldim. Sadece gözlerimizin içine bakarak üstümüzdekilerden kurtulmaya başladık. Ben tamamen çıplak kalıp o ise boxerla kalıncaya kadar bunu sürdürdükten sonra beni tekrar kucağına aldı ve jakuziye doğru

ilerledi. Onun boynuna sanki kaçacakmış gibi sımsıkı sarılmaktan geri durmadığımda benimle birlikte girmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı.

Kucağındaki benimle birlikte jakuziye girip suyun taşarak etrafa yayılmasına neden olsa da buna aldırış etmedi. Saniyeler içinde kendimi sadece onun yönlendirmeleriyle sırtımı sert göğsüne yaslı bir halde buldum. Başımı omzuna yakın bir noktaya düşürdüğümde bu anı sevdiğimi her saniye artan huzur ve sıcaklıktan anlıyordum. Ondan kaçtığımda içim gerçekten üşümüştü ama o şimdi buradaydı. Biraz daha işin içinden çıkılabilir geliyordu kulağa.

Ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. Normalde karnıma koyardı az buçuk biliyordum ama şu an onu yapmadı. Bunu garipsemedim çünkü ben de ellerimi onun iki yana açtığı jakuzinin köşelerindeki ellerinin üstüne koydum. "Yarın istanbul'a dönmeliyim."

"Dönmeliyiz," dedi mayışmış gibi çıkan bir ses tonuyla. Su açıkçası bana da iyi gelmişti, üzerimde garip bir miskinlik olmuştu. "Öğlen mezarlığa gideceğim. Fidan'a yarın akşama bilet bulmasını söyledim bu yüzden."

"Gideceğiz," diyerek düzelttim onu. "Ben de seninle geleceğim."

"Buna gerek yok," dedi anında. "Zaten yeterince yoruldun. Sen ben gelene kadar dinlen."

Buraya geliş amacım ne olursa olsun belliydi. Ona kızacağım, küseceğim bir durum yoktu ortada. Sorumluluk almamız gereken bir durum vardı. Her ne olursa olsun. Bu yüzden ona destek olmaktan geri durmayı zerre istemiyordum.

İyice sırtımı ona yaslayıp parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdiğim sırada, "Geleceğim," diye mırıldandım. "Çünkü ben senin için geldim bunca yolu. Sana karşı değişen düşüncelerim yok ki şimdi sana destek olmaktan vazgeçeyim."

"Yani benim için mi geldi—" Sözlerine devam etmeden duraklamasıyla bakışlarım ellerimizin üzerinde takılı kaldı. O, derin bir nefes aldıktan

sonra devam etmek için ağzını araladığında, kalbimin sesi yüzünden onu duyamamaktan korkuyordum. "Geldiniz. Doğrusu bu, evet."

Keşke duyamasaydım, diye düşünürken buldum kendimi. Ona rağmen, "Evet," diyebildim. "Senin için geldim. Yani geldik. Evet, biz."

"Bu durum biraz tuhaf," dedi, sıkıntıyla sert bir soluk aldığında. "Yani buna alışmak."

"Biliyorum," dedim, dudaklarımı bükerken. "Ama bu durumu bilmiyordum."

"Bilmediğini biliyorum," dedi. "Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Suyun içinde gevşediğimi hissettiğim tüm anlar şu anki gerginliğimle yok oldu. "Neden? Eğer benden..."

Devamında ne diyecektim? Aldırmak kelimesini ilk kullanan zaten bendim. Ona benden aldırmamı isteme demek hakkım mıydı? Sanmıyordum.

"Hayır," diyerek devam etmeme izin vermedi telaşla. "Sadece ben..."

"Sen?"

"Ben," dedi bir kez daha. "Korkuyorum, Darya."

Onunla daha fazla göz teması kurmadan konuşabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden kucağından yavaşça kalkıp yüz üstü dönmeye zorladım kendimi. Etrafa biraz daha su saçıldı, biraz rahatsız bir ortam oluştu ama buna aldırmadan tamamen ona dönüp göğsümü göğsüne yaslayarak göğüs uçlarımın sızlamasını bile görmezden gelmeye çalışarak ona bakmaya, onun da bana bakmasına zorladım bizi. Bir eli belime gitti anında o, bu ana girmeye çoktan hazırdı aslında.

Bacaklarımı iki yana açarak onun üzerine oturduğumda tam şu an onun altında bir bez parçası olduğu için şükretmiştim. Çenemi de onun

omzuna yakın bir noktaya yasladıktan sonra, "Neden?" diye sordum. "Neden korkuyorsun, Hazar?"

Cevap vermek istemediğini gözlerinden anlayacak kadar onu çözmüştüm. "Sen korkmuyor musun?"

"Benim korkmam çok doğal değil mi?" diyerek ona kafa tuttum. "Sonuçta iki kişilik bir iş olsa bile beni daha çok etkileyecek bir durum bu."

"Haklısın," diyebildi sadece bunun mecburi bir teslimiyet olduğunun farkındaydım ama şimdi kestirip atmasından çok daha geniş cevaplar almaya ihtiyacım vardı. Onun düşüncelerinin filtresiz halini istiyordum çünkü İstanbul'a döndüğümüzde bana yardımcı olacak şey buydu. "Benimki basit bir korku sanırım."

"Benim gibi bir adamdan dedin..." Beklentiyle ona bakmayı sürdürdüm. Sorulardan hoşlanmadığı halde bu gece başka çarem yoktu. "Ne demek istedin? Korkun bu yüzden mi?"

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sorduğunda sert bir soluk da vermişti. Rahatsız olduğunu her şekilde belli ediyordu ama benim geri durmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden başımı iki yana sallayıp omzuna sürtündüğümde rahatsızca kıpırdandı. "Cevabını biliyor olman lazım."

"Bilmiyorum," dedim hiç duraksamadan. Sırtımda gezinen parmak uçları biraz dikkatimi dağıtıyordu ama tuzağına düşmeyecektim. "Çünkü senin gibi bir adam kavramında kötü bir şey benim nezdimde yok."

Parmaklarının hareketi durdu. "Vardır. Sonuçta sen dakikalar önce bana yakınıyordun. Benim çocuklara bakış açımla ilgili yakınıyordun. Bu yeterli değil mi? Yeterli değilse bile babasından nefret edecek duruma gelecek kadar kötü bir babaya sahip olan, annesinin şu an ne halde olduğundan pek bir haberi olmayan, tek aile büyüğünü de kaybedip kozasına çekilen... Huysuz, yalnız, asabi bir adamdan bahsediyoruz. Bunlar yeterli değil mi?"

"Huysuz, yalnız ve asabi değilsin. Öylesin tamam ama gerektiğinde öylesin. Ben senin o yanına hiç denk gelmedim ve kalanlar hakkında söyleyebileceğim tek şey var; bu bebeğin babası sen olacaksın, onlar değil. Onlardan nefret ediyorsan sebebi onlar gibi olmadığın içindir. Bunu engel olarak görmemelisin."

"Her çocuk ailesinden etkilenir, Darya," dedi sert bir sesle. "Benim başka yanlarımı henüz görmedin."

"Gerekseydi görürdüm."

"İleride gerekebilir."

Başımı onun omzundan kaldırıp tekrar bakışlarımızı buluşturduğumda, "Aldırayım o zaman," dedim onun gibi sert bir tavırla. "Bu kadar kötülüyorsan aldırmak belki de tek çözümdür. Üzgünüm ama ben kendisini bu kadar yerin dibine sokan bir adamın minneti için bir bebeğin hayatını yakmak istemem zaten."

"Aldırmak zaten aklında değil miydi?" diyerek farklı bir yöne çekmeye çalıştı. İki türlüsüne de hayır diyorsa biz nasıl ortak bir nokta bulacaktık? Onu anlamak ilk defa bu kadar zor geliyordu bana. Ruhum yorulmuştu. Üstelik ben kararsız olduğumu söylemiştim. Zaten neyime güvenerek kararsız olduğumu da bilmiyordum.

Mantıklı düşünmek gerektiğinde bu bebeği doğurmam saçmalıktı. Sonuçta biz beraber olmayı henüz tam olarak beceremediğimiştik. Büyüdüğüm çevre, ailemden gördüklerim ve benim hayattaki konumum da buna pek uygun değildi. Onun çocuk düşünmemesi, her şeyden uzak yaşamaya çalışması ve hedefleri de sanırım pek bebeğe uygun değildi. Evlilik hakkındaki düşüncelerinden bahsetmiyordum bile. Baştan aşağı her şey bizim için siyahtı.

Ama ben her siyahın içinde bir toz tanesinin olduğuna inanacak kadar aklımı kaçırmış, duygularına yenik düşmüş bir kızdım. Duygusal düşündüğümde karnımdaki canın hiçbir suçu olmadığını, onun annesi olup sorumluluk almam gerektiği düşüncesini içimde bastıramıyordum. İnsanlar tarafından evlilik dışı hamile kalmak, babasız büyütmek

taşlanan bir davranıştı ama buna göğüs gerebilirdim. Varlığını bile bilmeden elimi karnımdan çekmemişken şimdi ona kıyabileceğimi sanmıyordum.

Hazar Cihangir, bunun sorumluluğunu almak istemezse bile tek başıma halledebilirdim. Ailem belki sırtını dönerdi bana, insanlar kınayarak bakardı ama yirmi altı yaşıma kadar herkesin takdirine göre yaşayıp hala elleri boş bir insan olduğumu düşünürsek buna değerdi. Herkesin canı cehenneme diyebilirdim.

Düşüncelerimin içinden, "Yine öyle bakıyorsun," demesiyle sıyrıldım.

"Nasıl?"

"İçinde birilerini asıp kesiyorsun," dedi dikkatle bana bakarken. "Bu sefer büyük ihtimal benim ama yanılıyorsun."

"Hayır öyle—"

"Ben isterdim Belçin Darya," dedi itirazlarımı bölerek. "Geçmiş zaman kullanmak bile saçma. İsterim, istiyorum... Bir şans vermeni gerçekten istiyorum. Biliyorum söylediğimin zıttı davranıyorum ama isterdim. Tek bildiğim bu."

Bebeği istiyor muydu?

Şaşkınlıkla ona baktığımda bir eliyle yanağımı avuçlayıp parmaklarını biraz daha geriye doğru kaydırdı ve yandan süzülen saçlarımın ensemde toplanmasına neden oldu. Hafif bir güç uygulayıp başımın ona doğru eğilmesini sağladığında o da biraz daha yukarıya doğru bedeninin kaldırarak hem kucağında yükselmemi sağladı hem de alınlarımızı birbirine yasladı. Sıcak nefesi tenimi okşuyor, varlığını hissetmeme neden oluyordu. Kalbimin sesi bu sessizliğin içindeki tek ses olabilirdi.

"Senden herhangi bir karar beklemiyorum ama İstanbul'a döndüğümüzde düşünmek için kozana çekildiğinde bu sözleri de hatırlamanı istiyorum," dedi fısıltıyla. "Ben bu zamana kadar benimle olan her şeyi kaybettim. Yanımda olmak isteyen herkesin günü

geldiğinde gitmek zorunda olduğuna şahit oldum. Gitmeyenlerden de ben gittim, kaçtım ama bu sefer bunu yapmak istemiyorum. Seni de bebeği..." Bir kez daha düzeltme gereği duymuş olacak ki durdu. "Bebeğimizi de istiyorum. Verdiğin karar ne olursa olsun yanında olacağım ama benden yana şüphe olmadan kararını almanı istiyorum."

O, her zaman içimden geçeni okuyormuş gibi nokta atışı cevaplar veren bir adam olmuştu. Bir kez daha içimdeki bir sıkıntıya dokundu ve o sıkıntıyı giderecek sözlerle beni dumura uğrattı.

Ve o gece konuşmama izin bile vermedi.

Bebek konusunu beni yıkayıp, saçlarımı kuruttuktan sonra oda servisinin getirdiği atıştırmalıklarla meşgul ederek kapatmıştı. İstanbul'a döndüğümüzde bana zaman vereceğini anlamıştım. Henüz hamileliğin başlarında olmalıydım, hesaplamalarım bu yöndeydi. Yani her şey için vaktim vardı. Önce evime, güvenli hissettiğim yere dönmem gerekiyordu. O da burada baskı altında olduğumu düşünüyordu zaten. Söylemese de babasıyla karşılaşmamdan zerre memnun olmadığını anlayabiliyordum.

Gecenin sonunda ilk kez aynı yatakta birbirimize sarılarak uyumuştuk. Daha doğrusu o beni sımsıkı sarmış, kaçmamdan korkuyormuş gibi kolları arasına hapsetmişti. Gece kafamda sürekli sabah mide bulantısıyla uyanmanın gerginliğini yaşasam da oldukça sakin bir güne başlamıştık. O ne kadar gelmemem konusunda ısrarcı olsa da onu dinlememiş ve onunla babaannesinin mezarına gelmiştim. Bu sürece kadar her şey de fazla normal geçmişti.

Sanki hamile değilmişim gibi.

Oysaki dünden beri karnıma dokunamıyor olmam bu gerçeği bana asla unutturmuyordu.

Mezarlığın önüne geldiğimizde arabayı park edip benim olduğum tarafa doğru geldi. Saniyeler sonra kapımı açıp bana elini uzattığında hiç duraksamadan tuttum. Bugün o da az konuşuyordu, hüznünün içinde boğuluyordu. Öyle zamansız bir ana gelmişti ki bu durum ikimiz

de karmaşık hissediyorduk. Annemlerle konuşurken ağlamamak için zor durmuştum mesela, cenazeye atmıştım topu ama öğrendiklerinde hepsi anlayacaktı.

Aramızdaki sessizlikten rahatsız olarak, "Fidan, bana her yıl bu zamanda gölete gittiğini söylemişti," dedim. Mezar taşlarına bakmamaya özen gösteriyordum. Tek baktığım önümdü çünkü kötü hissediyordum. "Bu yıl gitmeme sebebin ben miyim?"

Derin bir nefes aldığını duydum. "Bunu nereden çıkardın?"

"Bazen cevabı çok belli soruları beni geçiştirmek için sorduğunu düşünüyorum."

"Biraz dalgınım," dedi pes ederek. "Özür dilerim... Biliyorum kırıcı ama ben, her yıl bugün kendimi kaybediyorum. İlk kez bu yıl biraz daha iyiyim ama... Zor. Üzgünüm."

İçime suçluluk duygusu yerleşmişti. Ona kötü hissettirmek istemiyordum ama sanki dünden beri sadece bunu yapıyordum. "Asıl ben özür dilerim çünkü saçmalıyorum."

"Hayır iyi geliyorsun," diyerek itiraz ettiği sırada elimi daha sıkı tuttu. "Yalnızlıktan daha iyi böyle olmak."

İstemsizce bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Sevindim o zaman çünkü babaannenle tanışacağım için çok heyecanlıyım."

Sözlerimden sonra bakışları bana doğru düştüğünde tebessümüm daha da büyüdü ama o parlayan gözlerle bana baktı sadece. Gülmedi, somurtmadı sadece gözlerimin içine baktı. "Seni çok severdi."

"Gerçekten mi?" diye sordum hevesli bir tavırla. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bazı huyların ona çok benziyor. Eminim seni çok severdi."

"Bu yüzden mi bana karşı bir duvar örmedin?"

"Hayır bununla hiçbir alakası yok." Adımları durdu, yavaşça yan dönerek benimle karşı karşıya olacağı bir konuma geldi. Ellerimi iki yandan sımsıkı tutarken, "Seninle alakası var. Sen ilk günden beri duvar örülmek yerine yıkıp üstüne gidilmelik bir insan olduğunu belli etmiştin. Sadece seni tanıdıkça ona ne kadar benzediğini fark ettim ve bu güzel hissettirdi. Seni o göndermiş gibi... Şimdi onun yanındayız," dediğinde başını yana doğru çevirdi ve yüzündeki o huzurlu ifade anında silindi. Bu kadar hızlı olması sert bir rüzgâr etkisi yaratmıştı sanki tenimde.

Saniyeler içinde başımı onun baktığı yöne çevirdiğimde nedeninin anlamıştım. Levent Soykan, buradaydı.

"Bak anne," dedi yüzünde adlandıramadığım keyifli bir gülüşle. "Torunun, torunum ve müstakbel gelinim de seni görmeye gelmişler."

Nasılız bakalımmm??

Bir bölümün daha sonuna geldik umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Görüşmek üzere. <333

11. GİZLİ SAKLI

Herkese iyi akşamlar Azazel sakinleri nasılsınız? Umarım iyisinizdir ve bu bölüm daha da iyi hissetmenizi sağlar.

Bu sefer siz sormadan söyleyeyim şu an bir sonraki bölümü yazıyorum. Mola verdikçe motivasyonumu yorumlarınızla bulmak için buralara geleceğim bu yüzden satır aralarında sık sık benimle buluşmayı unutmazsanız seviniriim.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azizin
Ani

(spotify listemize buradan ulaşabilirsiniz.)

<u>Bölüm 11:</u> GİZLİ SAKLI

"İnsanı bu hayatta en çok yıpratan şeylerden biri, sığınması gereken limanı yıkmak zorunda kalmasıydı ve eline balyozu aldığında başından beri o limanın ona ait olmadığını bilirdi ama havaya kaldırıp darbeyi indirmesine saniyeler kaldığında bile o limanın ona kol kanat germesini beklerdi. Belki de bu yüzden bu kadar yıpratırdı."

Bu hayatta en güvendiğim kişi, babamdı. Annemin hakkını yiyemezdim ama babamın her zaman daha güçlü olduğunu, durum ne olursa olsun beni kurtaracağını düşündüğüm için aklıma ilk o gelirdi. Yanımda olmadığı zamanlarda bile gücü benim iyi olmamı sağlar, en berbat günlerin sonunda başım onun omzuna düşerse kendimi kurtulmuş sayardım. O durum bitmese bile bu his benimle olurdu. Böyle büyümek bir noktadan sonra herkesin böyle bir şansı hak ettiğini düşündürmüştü bana ama herkesin bu şansa erişemediği gerçeği de ağır gelirdi insana.

Mesela ben hiçbir zaman babamın karşısında durmam, bir parçamı ondan saklamaya çalışmazdım. Korumak amacıyla hele hiçbir zaman yapamazdım çünkü aksine babamın koruyacağından emin olurdum ama Hazar Cihangir, bir elimi sımsıkı tutarak beni arkasına alıp korumaya çalıştığında onun babasına karşı bile tetikte olmak zorunda kalması kalbimi bin parçaya bölmeye yetti. Karşımızdaki adam babasıydı, düşmanından farksız bakışlarla bize bakıyordu ve o sadece beni korumayı düşünüyordu.

Gelinim demişti bana, bebeğimize torunum demişti normalde tatlı sayılacak cümlelerdi bunlar ama oğlunun sadece kaskatı kesilmesine neden olup ona karşı gardını almak zorunda bırakan cümlelerden ibaret olmuştu. İlişkilerinin kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar mıydı? Bir çocuk babasından bile kendisini korumak zorunda kalmamalıydı, adil değildi bu. Yazık değil miydi ona? Nasıl dinlenecekti ruhu, kalbi? Karşımdaki adam saniyesinde benim bile nefretimi kazanmıştı.

Hazar, şaşkınlık bile yaşayamadan duyduğu öfkeyle, "Sen ne saçmalıyorsun?" diye sordu babasına doğru. Mezarlıktaydık, yer hiç

müsait değildi ama onlar bunu bile umursamıyorlardı. "Sen burada...Ne hakla?"

Mezarlığın yakınından babasının yaşlarında bir kadın bize doğru adımlarını attığında, "Hazar..."

"Sırası değil Derya anne," dedi tahammülsüz bir sesle. Üvey annesine, anne kelimesini kullanmak onu rahatsız etmiyordu, bu beni biraz şaşırtmıştı. "Senin araya girmen gereken bir durum yok ortada, lütfen."

"Oğlum bir konuşalım," dedi kadın çaresizlikle. Kara kaşlı kara gözlü, saçları gece kadar siyah bir kadındı. Babasından birkaç santim kısa, yanında oldukça minik duruyordu. Babasının yıllarını verdiği kadın demek buydu. Güzelliği ne kadar hak etse de Hazar'ın ailesiz kaldığı gerçeği acıydı. "Belli ki bir durum var ortada..."

"Sizi ilgilendiren bir durum yok," dedi, keskin bir sesle. "Ve burada bunu konuşmayacağım."

"Zaten burada konuşmayacağız," dedi Levent Soykan, sessizliğini bozarak. "Bence burada olmak pek de umurunda değil senin. Her zaman ilk eve uğrardın ama bu sefer sadece mezarına uğramayı tercih ettiğine bakılırsa haksız da sayılmam. Babaannen, bir gün âşık olursan her şeyden uzaklaşacağını söylüyordu ama bunun ilk onun hatırası olaca—"

"Öyle. Bir. Şey. Yok." Hazar'ın dişlerinin arasından tek bir solukta tükürdüğü zehir zemberek sözlerle gözlerim sonuna kadar açıldı. "İstediğini olmuş gibi cümlelere dökme."

Derya Hanım, kocasının tavrı karşısında sinirle ona döndüğünde, "Levent!" diyerek çıkıştı. "Delirdin mi sen, bunlar nasıl sözler?"

Karısını duymazlıktan gelerek, "Arabamızı takip et," dedi. "Bu konuyu konuşacağız."

"Konuşacak bir şeyimiz yok!"

"Cihangir!" diye bağırdı tok bir sesle. "Konuşacağız dedim."

"Ben de konuşacak bir şeyimiz yok dedim."

"Hazar lütfen oğlum," dedi bir kez daha Derya Hanım. "Seninle konuşmayalı uzun bir zaman olmuşken böyle bir durumda varken...Lütfen bir kez daha sırtını dönüp gitme, konuşalım."

"Derya anne her seferinde senin hatırın için susuyorum ama bu sizinle konuşmam gereken bir durum değil."

Levent Soykan'ın histerik kahkahası aramıza düştüğünde üçümüz de ona baktık kısık gözlerle. "O kız karnında bir Soykan taşıyor, bunun nesi bizi ilgilendiren bir durum değil?"

"O kız karnında bir Soykan değil," dedi Hazar. "Benim bebeğimi taşıyor bu yüzden sizi ilgilendiren bir durum değil."

"Derya biz gidiyoruz onlar da peşimizden geliyor, yürü." Hazar'ın dediklerini zerre dinlemeyip kendi istediği olsun diye çaba vermesi benim bile sinirimi bozmuştu. Hayatımda en nefret ettiğim insan tipi karşısındakinin düşüncelerini önemsemeyenlerdi. Şimdi onun büyüdüğü ortamla ilgili biraz da olsa fikrim olmuş, sinir olduğum her tavrını içimde bir mantığa oturtmuştum.

Derya Hanım son bir kez Hazar'a baktığında gözlerinin en derinlerindeki yalvarma duygusunu gördüm. Neden bu çabayı veriyordu? Sonuçta öz çocuğu değildi, kocasıyla oğlu arasındaki mevzuya karışmama hakkı vardı ama o kendi davası biliyordu resmen. Aşk bu muydu? Bu kadarı bir saatten sonra tamamen kendini yok saymaktı. Onlar yanımızdan yürüyüp gittiklerinde Hazar kısa bir an elimi bıraktı.

Onun ne yaptığını anlamaya çalıştığımda adımlarının az önce babasının ayrıldığı mezara doğru gittiğini fark ettim. Sırtı bize dönük olan mezar taşına bir öpücük kondurup alnını yasladığında, "Onun söyledikleri doğru değil," diye fısıldadı. Bu görüntü kalbimi acıtmıştı. "Sen her zaman benim kalbimde yaşayacaksın ama şimdi sana söz verdiğim o

hayat için gitmek zorundayım. Sen bana kırılmazsın, değil mi? Kırılma babaanne. Ben her zaman çok seveceğim seni."

Sözleri gözlerimin dolmasına neden olduğunda içimde ona sarılma isteği başkaldırdı. Bir adımı bu amaçla attığımda sanırım geç kalmıştım çünkü Hazar o duygusallıktan zar zor da olsa sıyrılıp yanıma geldi, bileğimden kavradı ve mezarlıktan çıkmak üzere attı adımlarını. Duygusal bir yanı vardı ama bunu göstermeyi pek istemiyordu. Dahil olunması da öyle. Anında o yandan yana yana çıkıyor, her şeyi geride bırakarak tekrar ipleri eline alıyordu. Zordu bu, ağır bir yüktü ama o bunu bile dile getirmiyordu.

Çünkü bazı yükler dile gelirse güç gözde küçülürdü.

"Hazar," dedim afallamış bir halde peşinden sürüklenirken. Neyin içine düştüğümü, neler olduğu asla anlamıyordum. Dünden beri asla anlayamadığım şeylerle sınanmaktan yorulmuştum. Hamileydim ben ama karnımdakinden daha büyük bir yük kalbimde çöreklenmişti. "Ne oluyor?"

"Fidan'ı arayacağım, dönüyoruz," dedi oldukça soğuk bir ses tonuyla. Babasının yelleri etkisini göstermiş olmalıydı. "Daha fazla burada kalmanın bir alemi yok."

Mezarlıktan çıktığımızda arabasına doğru ilerledi. Gözüm köşede duran arabaya takıldı. Babası gitmemiş, çıkmamızı beklemişti. Konuşmak konusunda oldukça ısrarcıydı demek ki. Hazar onun kadar ısrarcı değildi ama hamile olduğumu biliyorsa babasını dinlemek zorundaydık sanırım. "Babanla konuşmayacak mısın?"

Sorumu duymazlıktan gelerek arabanın kapısını benim için açtı. Binmemi işaret etmesi karşısında başka çarem kalmadı. Bindikten saniyeler sonra o da yerini aldığında, "Saçmalıklarını dinlemeyeceğim," dedi. Bunu diyordu ama şu an babasının arabasını takip ediyordu. Yol belki otel yoluydu aynı yere gidiyorlardı ama eğer inadım inat biriyse gitmeyebilirdi. "Onu ilgilendiren bir durum yok."

"Babana neden bu kadar öfkelisin?" diye sordum gözlerimi yoldan ayırmazken. Eğer gözlerine bakarsam bu soruyu soramazdım.

"Bana ilk kez ailem hakkında soru soruyorsun," dediğinde sesindeki o ince tını, içimi çalkaladı. "Sanırım her şeyin bir sınırı var."

"Ve ben o sınırlara uyamayacak kadar hayatına girdim," dedim göz ucuyla ona baktığımda. Sadece yola odaklanmış, çenesini sıkmaktan moraracak bir halde duruyordu. "Sormamak için çok direndim ama artık biraz da olsa bilmeliyim. Yanında kalabilmek için buna ihtiyacım var."

Başını yavaşça sallarken, "Aslında geç bile kaldın," dedi. "Bu yüzden sana kızma hakkım yok."

"O zaman babana neden kızgın olduğunu açıkla," dedim tekrar önüme döndüğümde. "Bunu bilmek bana yetecektir."

"Emin misin?"

"En azından bir süreliğine," diyerek düzelttim.

Arabanın içinde kısa bir sessizlik hâkim olduğunda ikimiz de hemen önümüzde duran babasının aracını izliyorduk. Belki de babasıyla konuşacaktı ve benim önceden birkaç bilgi almam gerekiyordu. Olumsuz hisleri olduğunu bilmek yeterli değildi çünkü. Hazar, hızını düşürmeden yola odaklanarak ilerlerken bir yandan iç çeker gibi bir nefes çekti içine ve ortama bir feryat gibi düştü sesi. Kelimelerinin ağırlığından ne kadar korksam da saklananların ağırlığından daha fena olamazdı diye düşündüm.

"Belçin Darya ben bir mezar taşını anne bilip konuşuyorum, sarılıyorum ve bazen öpüyorum da." Sesi titrediği için tiz çıkmıştı biraz, acıyla yumdu gözlerini. Böyle olmaktan zerre hoşlanmıyordu. "Üstelik o mezar taşı anneme ait değil çünkü annem ölmedi. Bir yerlerde yaşarken ben ölen babaannemin mezar taşından annelik bekliyorum, anlıyor musun?"

Duygusal bir dönemde olmasam bile bu dediklerine gözlerim dolardı ama şimdi boğazımı ağrıtan bir yumru vardı. Canımı okuyordu resmen. "Anlamaya zorluyorum kendimi..."

"Anlayamazsın zaten ben de anlamanı istemem," dedi stabil bir ses tonuyla. Sadece önüne bakıyordu, göz temasından bu sefer kaçan oydu. "Çünkü kimse annesinin *ben hissetmeden onu karnımdan alın* dediği, emzirmek bile istemediği ve ağlamasını duymamak için tüm gün evin içinde kulaklıkla gezip bazen uyku ilaçları aldığı biriyle empati yapmamalı. Bunu istemek de çok gaddarca olur."

Geçen her saniye kurduğu cümle canımı daha çok yakarken dişlerimi alt dudağıma geçirip gözümden akan bir yaşı onun görmemesi için başımı yana doğru çevirip camdan dışarı baktım. Onun için üzüldüğümü görürse belki yanlış anlar, içerlenirdi. Onu kırmayı o kadar istemiyordum ki ilk kez bu kadar duyarlı olduğumu söylesem yalan olmazdı. Hak edilen bir duyardı bu aslında çünkü o da hep bana karşı böyle dikkatli olurdu.

"Şimdi içten içe hep anneni anlattın baban ne alaka diyorsundur," dedi. "Ama benim annemi bu hale getiren babamdı, Darya. Annem onunla evlenmeye hevesli değilmiş, istememiş ama babası ortaklık için bunun olması gerektiğini savunmuş. Babamın babası olacak adam da oğlunun sevdiği kadını yok sayıp onu bu evliliğe zorlamış. İkisinin de zorunlu olarak kurduğu bu evlilikte annem babama hiçbir zaman baskı yapmasa da babam yapmış."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Nasıl yani? Baban...Sevdiği kadında değilmiş miymiş aklı?"

"Öyleymiş ama babasının gazına gelip annemi bu evlilikte birçok şeye zorlamaktan da geri durmamış. Bir şeylere zorlayıp sonuçları geldiğinde ise kaçmış. Böyle yapa yapa annemi yaşayan bir ölü haline getirmiş ve köşeye geçip izlemiş. Sadece izlemekle kalmamış aslında bir de sevdiği kadının kapısında yatmış. Annem bunu öğrenince..."

"Öğrenmiş yani," diye fısıldadım acı içinde. Evliliğe zorlanan bir kadın için ağır bir gerçekti bu.

"Öğrenmiş." Başını çaresizlikle sallarken dudaklarını büktü. "Öğrenmiş ve üzerindeki ölü toprağını atmış. Yeniden doğduğunda vazgeçtiği ilk kişi de yine ben olmuşum. Öncesinde de sonrasında da bana hiçbir zaman annelik yapmak istememiş. Bunların tüm sorumlusu da babam olacak adamdı. Eğer o biraz da olsa bu evlilikte sorumluluk alsaydı benim şimdi bir annem olurdu."

Kimse durduk yere delirmezdi sonuçta değil mi? Sadece bu hikâyede en suçsuz kişi olan Hazar Cihangir'in en çok yara alan olması daha acı kılıyordu. Babası evlenmişti, sevdiği kadın artık yanındaydı. Annesi de Fidan'ın bahsettiği kadarıyla bir hayat kurmuştu kendisine. Sadece Hazar kalmıştı geride çünkü tek ailesini de kaybetmişti. Herkes yoluna giderken o yolsuz kalmıştı.

"Annen hiç mi seninle bir...Bilmiyorum nasıl söylenir ama..."

"Annem İstanbul'da, üniversiteye yeniden başladı hatta mezun oldu. Dayımdan duyduğum kadarıyla da bir yayınevi kurmuş. Orada hem grafiker hem de genel yayın yönetmeniymiş. Bölümünden bağımsız ama hayallerini takip ediyor," dedi. "Benimle de görüşmek istemiyormuş çünkü ben ona babamı, babam da ona zamanında gördüğü haksızlıkları hatırlatıyormuş. Kendisine söz vermiş artık en çok kendisini sevecekmiş bu yüzden bensiz bir hayat kurmuş."

Şaşkınlıkla ona döndüğümde artık gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını hissediyordum. Bir çocuk için annesinden böyle bahsetmesi çok acıydı. Adaletsizlikti bu sonuçta dokuz ay boyunca ne olursa olsun bağ kurduğu kişi tarafından istenmeyen bir bebek nasıl bu hayatı sevip büyüyebilirdi ki? Şimdi onun yalnızlığını, canını hiçe sayışını daha iyi anlıyordum ve nefret ediyordum yaşatanlardan. Kimse hak etmezdi böyle bir hikâyeyi. *Hiç kimse.*

"Belki dahası vardır ama benim bildiğim bu kadarıydı ve ben annesiz kaldığım için o adamı suçladım. Yirmi dokuz yaşındayım, hayatımın her yaşında annesizliği hissettiğim bir olay oldu o nefreti bastıramadım. Böylelikle bu hale geldik. Ben ona bir torun borçlu değilim ama o bana bir anne borçlu."

"Hazar," diyebildim zorlukla. O ağlamadan, gözlerini bile doldurmadan anlatırken ağladığım için utanıp elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Ben çok üzgünüm."

"Bir şey daha var." Araba ani bir hareketle başka bir yola saptığında merakla ona baktım. "Babam yaşadıklarından hiçbir ders çıkarmadı. Ben İtalya'ya kaçtım, kendimi gizledim çünkü eğer burada kalsaydım babaannemin hatırasıyla bana eziyet edecek, ortağının kızıyla evlendirmeye çalışacaktı. Ben nişanımın olduğu gün yüksek lisans için kabul almıştım, Darya."

Duyduklarım bu sefer üzerime hüzün değil büyük bir şaşkınlık çöktürmüştü. Dudaklarım aralanırken ne diyeceğimi bilemeyerek bir hışımla ona doğru döndüm. Nişan mı demişti o? "Sen nişanlanacak mıydın?" diye sordum zar zor çıkan sesimle. "Ama sen demiştin ki..."

"İstediğim bir durum değildi. Babam olacak adam babaannemden sonraki çöküntümü kullanarak bana bir hayat çizmeye çalıştı ama istemedim. Kaçtığım ilk fırsatta da zaten terapi almaya başladım. Yani şu an baktığın adama dönüşebilmek için çok şey verdim ben, Darya. Ve bunları yaparken yalnızdım. Herkes beni gördüğünde ben kendimi çoktan onarmıştım."

"Keşke yirmi altı yaşımda olsaydım demiştin bana," dedim kafa karışıklığı içinde. "O zaman mı yaşadın bunları? Ben...anlamıyorum."

"Ben bunları yirmi dört yaşımda yaşadım. Babaannemi kaybettiğimde lise sondaydım. Tercihlerden çok kısa süre sonra kaybettim onu. Ondan sonra bir süre sadece derslerime odaklandım ama bu sırada babamla yaşamaya devam ettim. O sırada o da planlarını yürütüyordu," diyerek açıkladı. "O kız bence biliyordu ama ben hiçbir zaman bizi yan yana getirmelerine anlam yüklemedim. Bir gün nişan konusu açıldığında da zaten çoktan yolumu çizmiştim."

Kısa bir sessizlik oluştu. Bunu bozan yine o oldu.

"Eğer sen yirmi beş yaşında olsaydın bu sefer de keşke yirmi beş olsam derdim," dedi dudağının köşesi acıyla kıvrıldığında. "Biraz daha

yaşayıp babaanneme söz verdiğim şekilde hayatımı, boşa geçen yaşlarımı kurtarabilmek için hep geçmişe dönme isteğiyle kavruluyorum."

"Ben cidden üzgünüm, Hazar." Neden üzgün olduğumu bile bilmiyordum. Ağlamak istiyordum sadece bir de ona sarılmak ama ona şimdi sarılırsam büyük ihtimal onu daha çok üzerdim. "Ben böyle bir hikâye beklemiyordum."

Göz ucuyla ona baktığımda hayal kırıklığı dolu bir tebessüm oluştu yüzünde. "Ben de öyle."

"Ben...Biz sana bela olduk değil mi?" diye sordum titrek bir sesle. "Korktuğun her şey olduk."

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır." Bu sefer daha masum bir şaşkınlık yaşadım. "Başta korktuğum buydu ama sen daha çok düzelteceğim yeni bir şey oldun. Bebeği öğrendiğimde yalan yok korktum ama diğer yandan onun bana verilen bir şans olduğunu düşündüm. Bir şeyleri düzeltmek, güzelleştirmek için bir şans."

Sözleriyle birlikte araba durduğunda merakla etrafıma baktım. Havaalanına geldiğimizi yeni fark ettim. Demek ki bu yüzden yol ayrımına girmişti. Bunca şeyi anlattıktan sonra öylece İstanbul'a mı dönecekti? O kadar aşmış mıydı bu mevzuyu? Gerçi terapi aldığını söylemişti, aşmak zorunda bırakmıştı kendisini. Babaannesinden sonra kendisini büyütmek zorunda kaldığı gibi. Onunla ilgili bir sürü hikâye kurmuştum kafamda, hepsinde de onu yargılamıştım ama böylesine mağdur olan birini yargıladığım için kendimden de nefret edecektim.

"Aslında benim hikayem biraz uzun ve sancılı ama özetle bunları söyleyebilirim," dedi. "Şimdi İstanbul'a dönelim. Sen tüm bunları bilerek bir kez daha düşün, Darya. Sana yapma diyemem ama lütfen yolun sonunda vazgeçtiğin kişi ben olmayayım."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum sitem dolu bir sesle. "Sen kötü bir şey yapmadın."

"Kimse zamanında terapilerle zar zor adam olmuş birinden çocuğu olsun istemez."

"Asıl kimse terapi almayı gururuna yediremeyen birinden çocuğu olsun istemez," dedim bir sinirle. "Sen yapmışsın. İyileşmek için her şeyi yapmışsın, Hazar."

Ona baktım. Gözlerime baksın ve bana inansın istedim ama o gözlerini kaçırdı. Sanırım birine bu kadar açık olmak bünyesine ağır gelmişti. Az ve öz konuşan biri için zor olurdu elbet onu yargılayamazdım. Ben bu saatten sonra onu asla yargılamazdım zaten. "Söylediklerim de burada kalsın."

"Elbette burada kalacak."

"Zihninde de öyle," dedi. "Her şeye burada üzüldün ve bitti. İstanbul'a gittiğimizde bana o gözlerle bakmanı istemiyorum."

"Sana değişen herhangi bir gözle bakmıyorum."

"Öyle sanıyorsun," diye mırıldandı ve daha fazla konuşmadan arabadan indi.

Onun peşinden gitmek, ona sarılmak istedim. Bunun için ilk adımı da attım fakat havaalanının girişinde bizi bekleyen Salim ve Fidan ile mümkün olmadığını anladım. Eşyalarımızla birlikte orada bizi bekliyorlardı. Acaba benden kolayca kaçabileceği için mi dili böyle sökülmüştü aniden? Geri kalanındaki sessizliği, gözlerini benden kaçırmasıyla böyle olduğunu anlamıştım. Uçak saatine kadar yanımda duran sadece Fidan'dı. O hep bir adım öndeydi.

Havaalanından çıkar çıkmaz Fidan ve Salim taksilere yönelirken Hazar, bileğimden kavradığı gibi köşedeki arabasına doğru ilerledi. Bu arabayı kimin getirdiğine dair zerre fikrim yoktu. İki gün boyunca da burada olduğunu da sanmıyordum mümkün değildi ama sorgulamak yerine yorgunlukla benim için açtığı kapıdan arabaya bindikten sonra arkama yaslandım ve sessizlikle eve gitmeyi bekledim. Konuşmaya halim yoktu, içimden zerre bir şey demek gelmiyordu. Bence durum onun için de aynıydı ki o da hiç konuşmamıştı.

Yarım saatlik bir mesafe vardı, bu yarım saat daha da kısa gelip siteye girdiğimizde daha önceki uyarılarımı bildiği için bizim eve uzak bir noktada arabayı durdurmuştu. Tam önümüzde güneşin batışı, gökyüzünün o mistik turuncu tonu dururken ikimiz de birkaç saniye sadece önümüze baktık. Adana'ya giderken ne o ne de ben asla böyle bir şekilde dönmeyi düşünmüyorduk bence. Hatta ben, ilişkimizin daha da güçleneceğini düşünmüştüm fakat kastım kesinlikle bu değildi.

Derin bir nefes alıp, "Darya..." dediğinde bir hışımla ona doğru döndüm.

"Bana birkaç gün ver," dedim tek nefeste. "Biliyorum içinde olduğumuz durum kestirip atılacak bir şey değil ama içinde olduğum durum benim biraz sakin kafayla düşünmem gereken bir durum bu yüzden birkaç güne ihtiyacım var. Bu sırada doktor araştırıp, randevu bulursam sana haber veririm."

"Bu durumda seni nasıl bırakabilirim?"

"Eğer beni bu durumda birkaç günlük bırakmazsan her şey daha kötü olacak," dedim. "Gerçekten biraz nefes almaya, düşünmeye ihtiyacım var. Hayatım değişsin, hızlansın istedim ama bu bana ağır geldi. Alışmam lazım."

"Seni anlıyorum ama sen de beni anlamalısın, Darya." Başımı hafif yana doğru çevirerek gözlerimi buluşturdum. "Ben sizi merak ederim, kapına gelmemek için kendimi zincirlemek zorunda kalırım."

"O zaman yap, Hazar," diyebildim zorlukla yutkunurken. "Yap ve bizim için birkaç gün de olsa dayan."

Bizim kelimesinin onda büyük bir etkisi olduğunu biliyordum. Kullanmamla derin bir sıkıntılı nefes alıp başını kabullenir gibi salladığında istediğimi elde ettim. "Peki...Ona da peki."

"Sanki başka neye peki dedin ki?" diyerek çıkıştım kendimi tutamayarak. "Benden çok sen duygu değişimleri yaşıyorsun resmen."

"Haklısın, Darya," dedi teslimiyetle. "Yine haklısın, hep de haklısın."

"Öyleyim," derken elimi kapı koluna attım. Acilen eve gitmeli, uyumalıydım çünkü yorgunluk iyice üstüme çöküyordu. Tam çıkmaya yeltendiğimde diğer bileğimde onun elini hissettim, ne yaptığını sormak için ona döndüğümde bileğimden beni kendisine doğru çekti, dudağımın köşesine dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Hazar!"

"Kendine ve ona dikkat et," dedi gözlerimin içine bakarken. Ben, yanmakla sönmek arası bir hislerle derin nefesler alabiliyordum sadece. "Beni habersiz bırakmamaya çalış ve birkaç gün...Sadece birkaç gün, Darya. Sonra paşa paşa doktora gideceğiz."

"Tamam..." diye fısıldadım.

"Bir de konuşacağız." Bileğimdeki elini yavaşça yüzüme doğru çıkarıp önüme gelen saçları kulağımın arkasına ittirdi. "Uzun uzun konuşacağız."

"Yeterince konuşmadık mı?"

"Yanından bile geçmez," dedi. "Bizim ciddi anlamda uzun uzun konuşmamız gereken konular var."

"Peki."

Bileğimi istemeye istemeye bıraktığında ne kendimi zorda bırakmak ne de onu tutmak istiyordum. Bu yüzden arabadan bir hışımla binip arkama bile bakmadan bizim evin önüne doğru ilerlediğimde arabasıyla beni takip ettiğini saniyeler sonra yanımda belirmesinden anladım. Evin kapısına gelene kadar bu devam etti, her adımımda benimleydi ve bazen ona baktığımda beni izlediğini görüyordum. Bahçe kapısından girdiğim an ise son süratle gözden kaybolduğuna şahit oldum.

Zor kısmının onunla kalmak olduğunu düşünmüştüm fakat hayır, bu halde ailemin karşısına nasıl çıkacağım, bu durumu nasıl gizleyeceğim daha zordu. Onlar beni aşka küsmüş, hayatına kimseyi almayan, sessiz ve sakin kızları olarak bilirken ben hamile bir halde kapılarını çalacaktım. Belki de bu durumu bir süre gizlemek zorunda kalacaktım, onların gözlerinin içine baka baka yalan söyleyecektim. Bu durumlara hiç alışık değildim, onlarla aramızdaki sevginin en önemli etkeni zaten

benim bir şeyler saklamamamdı. Bunu resmen ömrümün yirmi altıncı yılında çiğniyordum.

Derin bir nefes alıp titreyen elimle kapıyı çaldıktan sonra saniyeler içinde annemin o güzel gülüşü karşımdaydı. Beni görünce daha da büyüdü o gülüş, gözleri sonuna kadar açıldı. "Belçin Darya!" Hiç duraksamadan boynuma atıldığında bir elimi onun sırtına götürmeye bile utandım. "Çok şükür geldin kızım. Gittiğinden beri sesini adam akıllı duyamayınca o kadar endişelendim ki!"

Acaba gerçeği bilse de bana böyle sarılır mıydı ya da bu kadar sakin kalır mıydı? Emin değildim. Aslında annem benim hep en yakın arkadaşım olmuştu bir noktada hakkını yemek istemiyordum ama mantıklı düşününce hiçbir aile bu duruma karşı sakin kalamazdı. Ben bile bu durum karşısında sakin kalamamıştım ki onlar nasıl kalacaktı. Düşüncelerim birer el olup boğazıma sarıldığında zorlukla kendimi geriye doğru çekebildim.

"Üzgünüm." Her şey için. "Çok yoğun bir iki gündü, fırsat bulamadım, biliyorsun."

"Biliyorum annecim, bilmez miyim?" diye sordu bir elini hâlâ sırtımda tutarken. "Hadi geç içeri. Aç mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece uykusuzum."

"Emin misin, Darya?" İçeriye girdiğimde çantamı kapının yanına bıraktım. Annem de bu sırada baştan aşağı beni süzüyordu. "Bir süzülmüşsün sanki."

"Uykusuzluktan," dedim yorgun bir sesle. "Bizimkiler yok mu?"

"Baban ve ikizler fabrikaya gitti, tesisat sorunu varmış," diyerek açıkladı. "Anneannen ve teyzenler de kendi evlerindeler. Şaşırtıcı değil mi? Eninde sonunda gittiler. Eva da birkaç gündür ortalıkta yok. Doğanay ile düğün hazırlıklarına gömülmüş durumdalar."

"Anladım. Ben bir duş alıp uyusam iyi olur. Sonra uzun uzun konuşuruz zaten."

Annem beni dikkatle süzdüğünde, "Emin misin?" diye sordu. "İyi olduğuna..."

Ondan hiçbir şey kaçmazdı. Hele çocukları konusunda hiç hiç kaçmazdı bu yüzden tepkisi beni şaşırtmadı. Acaba onun gibi iyi bir anne olabilir miydim? Ben genelde pek dikkatli bir insan değilimdir hatta ayakta uyutulması kolay bir insan olmuşumdur. Annem gibi olmam çok zor bir ihtimaldi ve annem gibi olamayacaksam o çocuğun vah haline denebilirdi. Hafif öksürüp, "Sadece biraz halsizim," dedim. "Sanırım hastalanıyorum. Biraz yatıp terlersem geçer belki."

"Peki annecim," dedi gönülsüz bir dille. "Çamaşırların hepsini yıkıyorum?"

Burnumu kırıştırıp mahcubiyetle ona baktım. Yirmi altı yaşımdaydım, yakında belki de anne olacaktım ama hâlâ işlerimi ona yaptırıyordum. "Sana zahmet, anne."

İşaret ve orta parmağının arasına burnumu kıstırdığında, "Zahmetmiş," diyerek bana takıldı. "Sanki az temizledim altınızı, topladım arkanızı da şimdi zahmet oldu."

"Anne ya!"

"Hadi ya!" Merdivenlere doğru yöneldiğimde hiç hoşlanmadığımı bildiği halde kalçama bir tane vurdu. "Anneye ya denmez, Darya Hanım. Görüşmeyeli bir haller olmuş size."

"Aşk olsun hani arkadaştık?" Hızla merdivenleri çıkarken ona takıldım. Bir yandan da gözlerim dolmuştu ve bunu görseydi benim felaketim olurdu. "Size de bir haller olmuş, Begüm Hanım."

"Zilli seni!" diye bağırdığını duydum arkamdan. Tebessümle odama girip sırtımı kapıya dayadığım an dolan gözlerime direnmeden bıraktım gözyaşlarımı. Duygusaldım, bunu anlıyordum ama sanki harpa gidiyormuşum gibi tepkiler veriyor oluşumu anlayamıyordum. Alt tarafı hamileydim, onlar bilmiyordu ve duyduklarında şaşıracaklardı değil mi? Bu düşünce beni daha da ağlattığında kendimi bir hışımla

banyoya attım. Başımdan sular akarken ağlamak bir tık daha çekilebiliyor oluyordu çoğu zaman.

Duşumu aldıktan sonra kendimi yatağıma attığımda saçımı kurutmak zerre aklıma gelmeden kendimi battaniyemin altında buldum. Ne zaman sıkılmış hissetsem uykuya sığınırdım yine uyumak uzunca bir süre kalkmak istemiyordum. Annem de zaten hastalandığımda uykuya sığınma huyumu bildiği için evdekiler geldiğinde idare edeceğini düşünmüştüm fakat gecenin ilerleyen saatlerinde birkaç kez odamın kapısı açıldı. İlkinde ikizlerin geldiğini anladım ikincide ise kesinlikle babam olduğundan emindim.

Uyuma taklidi yaparak onun sadece saçlarıma bir öpücük kondurup gitmesine sebep olduktan sonra bir tur daha ağlamıştım halime ve ondan sonra fark etmiştim ki ben babamdan kaçıyordum. Ona bir şeyleri açıklamak, bu durumu bile bile onunla karşı karşıya durmak beni daha da zorluyordu çünkü. Diğer yandan bebeği aldırmak, ondan vazgeçmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Durum böyle olunca sıkışıp kalıyordum sadece.

Ertesi gün gözlerimi odama dolan baharatlı bir kokuyla açtığımda annemin başımda, elinde bir tepsiyle durduğunu görmüştüm. Şaşkınlık ve uyku sersemliği arasında doğrulduğum sırada, "Darya," dedi azarlar bir kızgınlıkla. "Saçını kurutmadan mı uyudun? Kızım hastasın zaten."

Tamamen oturur pozisyona geçip bir elimle saçlarımı karıştırdığımda hâlâ nemli olup büyük bir ağırlık yaptıklarını hissettim. "Çok üşendim ya..."

"Annecim dikkat mi etsen biraz?" dedi tepsiyi baş ucuma bırakırken. "Zaten hava değişimleri, yolculuk derken şifayı kaptın."

Şifayı neden kaptığımı duysa öyle bir şok geçirirdi ki yüzü odamın perdelerinden daha beyaz olurdu. Bunun verdiği rahatsızlık hissiyle yataktan kalkmaya yeltendiğimde, "Ben bir yüzümü yıkayayım," diyerek mırıldandım. Ne diyebilirdim ki başka? Cesaretimi toplayana kadar böyle kaçmaktan başka çarem yoktu. "Çorba mı yaptın benim için?"

Bu evde banyolu tek odanın benim olmasının şansını yaşıyordum yine. Hem duş alırken de rahattım hem de yorgunluktan ölürken sadece iki adım atıyordum. Bir de dün birkaç kez midem bulandığında ev halkına çaktırmadan öğürebilmiştim. Çorbaya göz ucuyla bakıp iyice kokusu aldığımda bir öğürme daha tuttu beni, bir elimi ağzıma kapatarak banyoya koştuğumda annemin endişeli sesi geldi arkamdan. "Darya!"

O an onu düşünmek yerine kapıyı hızla çarpıp klozete eğildiğimde elbette peşimden geleceğini biliyordum. Saniyeler sonra bir eli sırtımı ovalarken, "Kızım ne yaptın sen ya?" diye söyleniyordu. "Bavuluna hırka mı koymadın, orda da saçlarını kurutmayıp klima karşısında mı kaldın? Ne yaptın annecim ne bu hal?"

Ona cevap vermek yerine boş olan mideme rağmen öğürmeye, o acı tadı aldıkça bunun ardının kesilmeyip işkencemi çekmeye devam ettim. Ne zaman bitti diye düşünüp doğrulmaya çalışsam midemden bir kasılma daha geliyordu. En son boğazımın ağrıdığını hissettiğimde doğrulup lavaboya ilerledim ve direkt diş fırçama uzandım. Bu iğrenç tattan kurtulmam lazımdı.

"Doktora gidelim." Başımı hızla iki yana salladığımda, "Böyle iyileşemezsin, Darya!" dedi.

Normalde daha uzun fırçalardım ama annem başımda dikildiği için ağzımda su çalkalayıp doğruldum. "Dinlenirsem geçer. Gerçekten iki gündür hiç uyumadım bile bu yüzden bu kadar yorgunum."

"Sonra da anne ben büyüdüm diyorsun." Banyodan çıktığımda o da peşimden söylenmeye devam ediyordu. "Bak bir kere seni tek başına yolladım ve hastalanmışsın."

"Anne," dedim sitemle yatağıma çöktüğümde. "Eğer nasipte varsa senin yanında da hastalanırdım zaten. Bana bebeğinmişim gibi davranma."

O da yanıma çöküp bir elini omzuma atarak başımı onun omzuna düşürdüğünde, "Sen benim zaten bebeğimsin," dedi. "Yirmi altına yaşına gelmiş olman bu gerçeği değiştirmiyor, Darya Hanım."

Ben yirmi altı yaşımda annemin hâlâ bebeğim dediği kızıydım ama Hazar Cihangir yirmi dokuz yaşına kadar annesinin görmek istemediği oğlu olarak gelmişti. Bu gerçek kalbimi öyle acıtıyordu ki birisi için bu kadar üzülmenin mümkün olabildiğini tam şu an öğreniyordum. Ben annemin tepkisinden korktuğum, onu kaybetmekten çekindiğim için bir çıkmazdayken o annesine hiç sahip olmamıştı mesela. Kimseye sahip olamamıştı ki. Belki de bu bebek onun aile sıcaklığını hissedeceği ilk şeydi.

Keşke böyle cümleler kullanmasaydı. Her zaman kullanıyordu aslında ama ilk kez bu kadar ağır geliyor, gözlerimi yakıyordu. "O kadar da değil."

"O kadar valla," dedi sahte bir kızgınlıkla. "Kucağına bebeğini aldığında bile sen benim bebeğim olacaksın hâlâ."

"Abartmıyor musun biraz?" diye sordum istemsizce burnumu çekerken. "Bebeği olan bebek kalır mı?"

"Herkese kendi yavrusu bebektir," dedi. "Yavrumun yavrusunu da severim elbet ama benim yavrumun yeri ayrıdır. Şimdi annesinin kuzusu çorbasını güzelce içip dinlensin lütfen."

"Evde kimse yok mu?" diye sordum geri çekilip doğrulduğumda. "Bir de odama kadar getirmişsin..."

"Kimse yok bebeğim. Fabrikada denetim oldu, birkaç eksik çıktı bu yüzden baban onlarla ilgileniyor. Azur da onunla gitti çünkü bilirsin böyle zamanlarda bizimki fazla sinirli."

"Azer?"

"O dershaneye gitti ikizinin aksine asılıyor hâlâ derslere," dedi. Bu durumdan memnun olmadığı gayet açıktı. "Eva ve Doğanay bu akşam bir arkadaşlarının nişanına katılacaklarmış ondan Eva yanına gelemiyormuş söylememi istedi."

Başımı salladım yavaşça. "Teyzem ve anneannem?"

"Onlar evdeler. Canları sıkılıyor herhalde beni kahve içmeye çağırdılar ama gitmeyeceğim büyük ihtimal seni tek bırakmak istemiyorum."

"Hiç gerek yok," diye çıkıştım anında. "Ben zaten çorbadan sonra bir tur daha uyurum. Boşuna kalma evde."

"Olmaz öyle."

"Bal gibi olur." Gitmesi benim de işime gelirdi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Çünkü cidden sadece uyuyacağım."

Annem biraz şüphede kaldı ama sanırım beni boğmak istemiyordu bu yüzden yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "İlaç getireyim o zaman sana."

Bir kez daha atik bir hareketle başımı iki yana salladım. Bulunduğum durumun içinde kafama göre ilaç kullanamazdım. "Ben uyusam geçer."

"Bir şey olursa ara ama..."

"Emin olabilirsin arayacağımdan," dedim. "Şimdiden size iyi dedikodular."

"Ne dedikodusu canım," dese de kaçırdığı gözlerinden dedikodu yapacaklarını anlamıştım. Zar zor onu odamdan çıkardığımda dakikalar sonra hazır bir halde kapımda belirmişti tekrar. Çorbamı içmemi söyleyip, üzerimde baskı kurduktan sonra gönülsüz de olsa gittiğinde ilk işim çorbayı alıp aşağı mutfağa inmek olmuştu çünkü annemin kaynatıp buzluğa attığı et sularından birini çorbaya koyduğunu kokusundan bile anlamıştım ve odada durduğu her saniye midem ağzıma gelmişti.

Canım nedense tatlı bir şeyler istiyordu benim. Bizim evde de tatlı her zaman bulunurdu çünkü annem internette gördüğü her tarifi denemeye bayılırdı. Biraz dolabı karıştırdığımda gözüme çarpan muhallebi kıvamında bir tatlıyla resmen midemde kelebeklerin dans ettiğini hissettim. Tatlıyı ayak üstü beş dakikada tükettikten sonra kirlileri yıkayıp tekrar odamın yolunu tuttum. Babam ya da ikizler aniden gelirse onlara yakalanmayı zerre istemiyordum. Akşam yemeğine yakın zaten uyuyacaktım.

Odama çıktıktan sonra sandalyede oturmaya bile halimin olmadığını hissederek bilgisayarıma alıp tekrar yatağıma çöktüm, bacaklarımı battaniyeyle örterek film aramaya başladım. Elim direkt animasyon filmlerine gitmişti. Animasyon filmleri her zaman daha keyifli gelirdi. İlk 1994 yapımı Aslan Kralı açtım. Zaman su gibi akıp bitince bu sefer Mulan izlemeye başladım. Şansıma o da hemen bitmişti. Mulan'ın ikinci filmini açıp izlemeye başladıktan kısa bir süre sonra saatin altıya geldiğini fark ettim. Geç kalktığım için hemen akşam olmuştu.

İkinci filmin yirminci dakikasına doğru telefonum ve bilgisayarım bağlantılı olduğu için ekranıma bir FaceTime araması düştü. Gördüğüm isim garipsediğim için kaşlarımın çatılmasına neden oldu çünkü arayan Hazar'dı. O ve görüntülü aramak? Biraz garip gelmişti bana, o topların adamı gibi durmuyordu. Aramayı yanıtlayıp görüntüsünün ekrana düşmesini sağladığımda sadece sallanan bir Hazar vardı karşımda ve mide bulantıma zerre iyi gelmiyordu.

"Hazar," dedim sitem eden bir ses tonuyla. "Telefonu sabit tutmaya ne dersin?"

"Bir dakika," dediğini duydum uğraşının arasından. Loş ışık görüntüsünden Azazel'deki odasında olduğunu anlıyordum. Telefonu bir yere sabitlemeye çalışıyordu. Saniyeler sonra sonunda bunu hallettiğinde arkasına yaslandı. Üzerindeki yorgunluğu atamadığı bu görüntüden bile belli oluyordu. "Selam, nasılsınız bakalım?"

"Hazar," dedim bir kez daha vurgulu bir tonda. "Ben senden birkaç gün istemiştim hani?"

"Yanıma gelme dedin ara demedin ki," diyerek savundu kendisini. "Ayrıca mesaj bile atmadım farkındaysan fakat benimki de can. Sende iki tane var diye küçümseme."

Gözlerimi devirdim istemsizce. Bana bu hamileliği her fırsatta hatırlıyordu sanki ben unutmuşum gibi. "Başladın göndermelere."

"Estağfurullah," dedi küstah bir tavırla. "Sadece gerçekler. Şimdi bana nasıl olduğunuzu söyle."

Omuz silkip, "Kötü olsam açmazdım zaten," dedim. "Gördüğüm gibi iyiyim, dinleniyorum ve sen film keyfimi bölüyorsun."

Son söylediklerimi duymazlıktan geldi. "Yemek yedin mi?"

Ona ne dersem diyeyim bir noktada umurunda olmayacaktı. Umursadığı tek şey ben ve bebekti. Bebeğiydi, bebeğimizdi. Bu kelimenin iyelik ekleri hep böyle içimde çalkalanarak mı değişecekti? Tuhaf geliyordu bu durum ama ona geldiği konusunda şüphelerim vardı çünkü çoğu zaman gerçekten durumu benim aksime iyi yönetiyordu.

Sabırsız bir tavırla bana bakmaya devam ettiğinde, "Yedim," demek zorunda kaldım. Kelime dudaklarımdan bir isyan gibi döküldü.

"Miden bulandı mı?" diye sordu ilgiyle. Tam göz devirmeye niyetlendiğimde, "Boşa göz devirme, Darya. Beni uzakta tutuyorsan aklımın sende olduğu her anın hesabını vermek zorundasın."

"Seni anlamıyor değilim ama evimdeyim ben. Babamın evindeyim sence bize bir şey olma ihtimali var mı?" diye sordum dikkatle ona bakarken. Ona hak veriyordum çünkü ben de aklım onda kalacağı için Adana'ya gitmiştim ama kendimi bu kadar karmaşık hissederken biraz zaman istemem en doğalıydı. Bu zamanda bile aklımda sadece o vardı zaten.

"Evindesin," diyerek sözlerimi yineledi. "Odanda mısın?"

"Yine dediklerimi zerre umursamadın ama evet odamdayım," dedim. "Bolca uyudum, bir şeyler atıştırdım ve şimdi battaniye altında film izliyorum. İkimizin de keyfi yerinde."

"Dünden beri sadece odanda mısın?" diye sorduğunda başımı salladım. "Neden?"

Gözlerimi kısarak ona baktığımda, "Ne demek neden?" diye sordum. "Başka nerede olacağım."

"Yanımda," dedi keskin bir sesle, tek solukta. "Ama ne yazık ki bu seçenekler dahilinde değildi."

"Evet ve evimdeyim."

"Eserinle gurur duyuyorsun değil mi?" diye homurdandığı sırada bir elini yavaşça burun kemerine götürdü, işaret ve baş parmağı arasında sıkıştırıp aşağı yukarı hareketlerle ovdu. Gözleri de sımsıkı yumulmuştu aynı zamanda. "Ne güzel de lafımı dinlettim diyorsundur."

Sitemle kurduğu cümleler karşısında oflayabildim sadece. Kendisi ne haldeydi bir de beni düşünüp söylenmeye devam ediyordu. "Sen iyi misin?"

Sorumla birlikte tekrar dikkatini ekrana verdi, uzun uzun baktı. İyi olmadığı oldukça açıktı aslında. Gözlerinin altında biraz daha uyumazsa torbalar oluşacağından bile emindim. Adana'dan geldiğimizden bu yana bir gün geçmiş olsa da orada da adam akıllı uyumamıştı, onun öncesinde de Azazel'de sürekli bir koşturmaca içindeydi. Bazen onun ne ara uyuyup dinlediğini merak bile ediyordum. Belki de en son biz tatildeyken uyumuştu doyasıya.

"İyiyim." Toparlanmaya kendisini zorladı, daha dik bir konuma geldi oturduğu yerde. "Sadece yoğunum biraz."

"Neden?"

"Tüm işler bana kaldı," diyerek açıkladı. "Doğanay geldiğimden beri ortalıkta yok, onun öncesinde de düğün hazırlığından çok bakamamış. Salim desen..." Duraksadı kısa bir an. Sanki girmemesi gereken bir konuya girmiş gibi bir tavır takındı. "Salim işte."

Bunun gözümden kaçacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Salim ile ilgili bir sıkıntı vardı ve bu Fidan ile ilgili de olabilirdi. Salim ve Fidan cephesine olan merakım içimde tutuşunca ben de omuzlarımı dikleştirip, "Salim işte ne demek?" diye sordum.

"Boş ver," diyerek kestirip atmaya çalıştı. "Bizim için önemli bir konu değil."

"Bizim için önemli olmasına gerek var mı?"

Başını onaylar anlamda sallarken, "Evet," dedi. "Yoksa dedikoduya girer ve hiç benlik işler değil."

"Neden?" diyerek direttim. "Günaha mı girersin?"

Dudakları muzip bir tavırla kıvrıldı. "Günah ve sevap kavramlarından konuşacak son kişi olabilirim."

"O zaman?"

"Sence zamanı mı, Darya?"

"Dedikodunun zamanı olmaz, Hazar." dedim. "Hem sadece merak etmiştim bana kötü hissettirmene gerek yoktu bence."

Anında pişmanlıkla ekrana bakakaldığında duygu değişimimin şaşkınlığını da yaşıyordu bence. Hem kaşları çatıktı hem de dudakları aralanmış bir şey deyip dememe konusunda kararsızdı. Uzun uzun baktığında gözlerinin büyüsü altında kaldığımı hissettim ama o başını iki yana sallayıp tekrar arkasına yaslandığında bu kısa sürdü. "Sana kötü hissettirmek için söylemedim sadece bizi ilgilendiren mevzular değil. Salim her zaman tuhaf biri olmuştur."

"En azından farkındasın." Dudaklarımı büktüm iyice yatak başlığına yaslanırken. "Biraz rahatsız hissettiriyor insana. Her an birilerini yargılayacakmış gibi duruyor."

"Belki de bu yüzden Fidan ile anlaşamıyorlardır," dediğinde sonunda konunun istediğim yere gelmesinin heyecanını yaşadım. Hazar bence konunun buraya geldiğinin farkında değildi. "Ne zaman yan yana gelseler mutlaka tartışıyorlar ve Fidan küsüp gidiyor. Kolay kolay küsen bir kız değil ama Salim demek ki cidden kötü hissettiriyor ona."

Hazar'ın zekâsı gönül işlerine kesinlikle çalışmıyordu, bundan emindim. Yani bir insan nasıl olur da bunları söylediği halde o kızın çocuğa yanıp bittiğini anlamazdı ki? "Ya da Salim'den hoşlanıyor."

"Yok artık," dedi dehşete düşmüş bir sesle. "Abisi gibi görüyor Salim'i."

Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda bana kınayan bakışlar attı. "Sordun mu hiç?"

"Sormadım," diye mırıldandı kaçın kurası bir tavırla. "Ama...Sanmıyorum öyle bir şey olduğunu. Olsa anlardım bence."

Alaycı bir kıkırdama döküldü dudaklarımdan. Nasıl da masum bir şekilde anlayacağını düşünüyordu. Acaba bu potansiyelin kendisinde olduğunu ona düşündüren tam olarak neydi? Ben çünkü onun gönül işlerinden zerre anlamayacağına yemin edebilirdim. "Nereden anlayacaksın ki?"

"O ne demek şimdi?" diye sordu ciddiyetle kaşlarını çattığı sırada. "Neden anlamayayım?"

"Kendin bu işlerle ilgili olmadığını söylemiştin çünkü." Omuz silktim umursamaz bir tavırla. "Bu yüzden anlayacağını da düşünmüyorum. Abi gibi görmek zorunda da değil. Böyle bir baskıda bulunuyorsan, yapma. Onların kısmetini de kapatma."

"Kısmetini de." Vurgulu bir tonda kurduğu cümleyle yüzünü biraz daha ekrana yaklaştırdı. Sadece yüzünü yıkayıp geçen biri için fazla güzel bir cildi vardı, sinirimi bozuyordu. "Başka kimin kısmetini kapatmışım?"

"Yok artık!" Bu sefer dehşete düşen ben oldum. "Ben o anlamda söylemedim."

"Ne anlamda söyledin?"

"Bir anlamda söylemedim." Kurtuluşum yoktu sanırım bir kere onun içine şüpheyi atmıştım. "Hem benim sana söylemem için kendimi de gömmem gerekir. O yüzden çok takılma benim söylediklerime."

"O ne demek?"

"Hazar hani sorulardan nefret ediyordun," diyerek çıkıştım kendimi engel olamadan. "Bakıyorum da sen sorularını bitiremez oldun."

"Çünkü cümlelerinin hepsi benim birer kapı ben tıklatmazsam sen nefes almak için bile açmaya niyetlenmezsin," dedi sert bir sesle. "Bu yüzden nefret etsem de buna başvurmak zorundayım."

"Niyetim açık kapı bırakmak değildi sadece bizim durumumuz karşısında realist biri olmaya çalışıyorum." Bu sefer soru sormadı ama devam etmem için inatçı bir beklentiyle bakmayı sürdürdü. "Sonuçta ikimiz de bu topların insanı değiliz. Mesela hiç bu konuda bir adım atmayı, aile karşısına beraber çıkmayı düşünmedik değil mi?"

"Sen düşünmedin," dedi, oldukça hızlı bir cevap olması karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ben de sana saygı duydum."

Garipseyen bakışlarım ekranda kalırken, "Sen düşündün mü?" diye sordum. "Çünkü buna inanmak oldukça güç."

"Neden?" diye sordu. "Yapamaz mıyım?"

"Yapamazsın değil yapmazsın, Hazar." Dürüst olmaktan kaçmak istemedim. Sonu nereye varacak olursa olsun konuşmalıydım. "Yani...Geçip ailemin karşısına çıkıp bu durumu nasıl söyleyebilirsin ki? Ben bile bunun cesaretini alamamışken sen de yapmazsın. Zaten bu yüzden düşünmek için zaman istedim çünkü benim de ailemin karşısına geçip hayatımda biri var, böyle bir durum var demeye cesaretim yoktu. Bende bile yokken senden beklemek saçma olurdu."

"Peki ya bende varsa?" dediğinde bunun hırstan olduğunu düşündüm. Onun ilişkiler konusunda atılgan olduğunu zerre düşünmemek konusunda ısrarcıydım ve babamın karşısında elimi tutup yanımda duracağını sanmıyordum. Yalan söyleyerek konuyu yumuşatmak gibi bir amacım da yoktu.

"Hazar," dedim anlayışlı bir ses tonuyla. "Benim için bunu yapmak zorunda değilsin. Kendini bir şeylere oldurmaya çalışma. İstediğim bu değil."

"Oldurmaya çalışmıyorum ki zaten zorlama falan da yok sadece soruyorum belki ben tam olarak bunu istiyorum," dedi. "Sadece anlam veremedim bu kesinliğine. Sizin için tüm aksiyonları alırım çünkü."

"O zaman bizim için uyu," dedim konuyu biraz da olsa değiştirebilmek adına. "Çünkü bu yorgun halinle ilerleyen zamanlarda sana ihtiyaç duysak bile ulaşamayacağız. Allah korusun bir yerlerde bayılıp kalacakmışsın gibi hissediyorum."

"Bana ihtiyaç duysan da ararmışsın gibi hissettirmiyorsun." Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Yine ben geleyim mi diye sormak zorunda kalırım büyük ihtimal."

Bu duruma içerlendiğini benden daha çok belli ettiği için benim üzülmediğimi mi sanıyordu? Elbette ben de üzülüyordum, daha farklı olsun istiyordum ama ikimiz de bu durumu kolaylaştıracak insanlar değildi. Bizi bildiğim için bir şeyler konusunda bu kadar diken üstünde hissediyorken bir de onun bana tavır yaptığını bilmek üzücü geliyordu.

"Anlattıklarım yüzünden mi?" diye sordu aniden. Düşüncelerimden ışık hızında sıyrılmak zorunda kaldım. "Korkuttu seni değil mi?"

Başımı ağır bir hareketle iki yana salladığımda, "Anlattıkların beni korkutmadı, Hazar. Aksine rahatlattı," dedim. "Asıl korkum benim, biraz da biziz."

Terapi görmüş, kendisini iyileştirmiş birinden neden korkacaktım ki? Bu hayatta kimler nelerin zorunda kalıyordu da boyun eğiyordu ama o güçlü olmaya kendisini zorlayarak her şeyi geride bırakmıştı. Babaannesini kaybettiği için çökmüştü üstelik. Birinin acısıyla çökmek sadece kalbin yükünü boynunun borcu bilenlere mahsustu ve böyle insanlardan zarar kolay kolay gelmezdi. Gelse bile bir gün vicdanları onları da yakardı.

"Neyimiz var ki bizim?" Sesi düşündüğümden daha masum çıkınca istemsizce güldüm. "Güldürmesi gerekmiyordu."

"Bir şeyimiz yok sorun da bu," diyerek açıklamaya çalıştım. "Zoruz, Hazar. İkimiz de zoruz hem de tek kişilik bir durum da değil. Bana geleyim mi diye soruyorsun mesela ama ikimiz de bu durumu senin sormaya gerek kalmadan gelebileceğin bir duruma getirmiyoruz. Ben

yapamam, yapamıyorum farkındayım bu yüzden senden de istemiyorum. Haliyle bize düşen sadece zaman istemek oluyor."

"Zamandan nefret ediyorum," dedi huysuz bir sesle. "Böyle durumlarda hiç geçmiyor."

Başımı omzuma doğru hafif yatırıp ona baktım. "Ben de bayılmıyorum ama bize biçilen kaftan buysa başka çare yok demektir."

Bana uzun uzun baktı bir kez daha ama bu sefer gözlerinde bir şeyi anlama arzusu olduğunu görebiliyordum. Ne istediğimi çizmeye çalışıyordu ya da benim tepkimi ölçmek için bir şeyler yapmaya hazırlanıyordu. Ne yapardı ya da ne yapardık bilmiyordum ama bu durumun içinde sadece zamana bırakabilirdik. Karnımda büyüyen minik pek de zamana bırakılacak bir şey değildi ama aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu.

"Peki ne kadar böyle sürecek?" diye sorup derin bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra sesli bir şekilde de verdi. "Yarın bir gün karnın büyüdüğünde..."

"Bilmiyorum," diyerek devam etmesine izin vermedim çünkü zaten bu korkuyla yeterince sınanıyordum. "Ben bilmiyorum tamam mı? Yeterince sıkışıp kaldım ne yapacağım bilmiyorum. Bir şeyler kolaylaşsın diye bekliyorum ama kolaylaşması için bir şey de yapmıyorum. Farkındayım zor olan en çok benim ama..."

"Tamam sakinleş." Seri bir şekilde kurduğum cümlelerle nefes almayı unuttuğumu o konuşunca fark ettim. "Halledeceğiz."

"Öyle mi dersin?"

"Dediğim her şeyi oldurdum," dedi kendinden emin bir duruşla. "Yine diyorum ve oldururum. Halledeceğiz."

Ona ne cevap vereceğimi kara kara düşünürken, "Patron," diyen heyecanlı bir ses girdi araya. "Seninle görüşmek isteyen biri var."

Hazar cevaptan sonra bana döndüğünde anlayışla başımı sallamaktan başka çare bulamadım. "Sen işini hallet sonra yine konuşuruz."

"Kendine dikkat et." Aceleyle yerinden kalkarken telefonunu eline aldığı için görüntüsü daha yakındı. "Kendine ve ona dikkat et. Bir şey olursa mutlaka ara ve birkaç gün işini bir daha düşün, Darya. Çünkü ben gerçekten dayanamıyorum."

"Bunu zevkten yapmıyorum, Hazar."

"Bana izin ver o zaman."

"İznim çok mu umurunda?" diye sorduğumda Salim'in bir kez daha ona seslenmesiyle cevap veremeden kapatmak zorunda kaldı. Beni de arkasından ne film izlemek isteyen ne de bir şeye hali kalan biri olarak bırakmıştı.

Acaba ona gel demeli miydim?

Gerçekten gelir miydi?

Belki gelseydi ve babamın karşısında elimden tutsaydı benim için bir şeyleri kolaylaştırırdı ama bunu ondan istemeye hakkım yoktu çünkü gerçekten ona açık bir kapı bırakmamıştım. Karnımda büyüyen bebekle birlikte kalbimde büyüyen hislerle savaşırken yanımda olmasına izin vermeliydim ama öyle korkaktım ki onun yollarını bağlarken ipin ucunun boynuma dolandığından habersizdim. Bilgisayarımın kapağını kapatıp köşeye attıktan sonra bacaklarımı kendime doğru çekip sarılarak yatağın üstünde bir nokta kadar küçük bir hale geldim.

Ailemden kaçamazdım eninde sonunda onlara açıklamak zorundaydım. Aldırmayı düşünmüyordum ama düşünsem bile onlara açıklamam gerekirdi bu olay üstü örtülüp saklanacak bir olay değildi. Zaten olsaydı hallederdim çünkü son zamanlarda onların arkasından yeterince iş çevirmiştim. Çok düşünmek zehirli bir sarmaşık gibiydi ayaklarından boynuna doğru ulaşır, boynun son duraktır ve orada birleşip öyle bir sıkar ki nefessiz bırakırdı. Annemler gelmedikçe düşündüm, hava biraz bozulup akşam karanlığı yaklaştıkça ruhum da kararardı.

Ne kadar düşünmüştüm bilmiyordum ama, "Darya," diye seslenen annemin sesini duyduğumda bacaklarımı serbest bırakmıştım ve o an kendimi ne kadar sıktığımı fark etmiştim. "Teyzenlerle geldik kızım hadi biraz aşağıya in havan değişsin."

Ben ailemden kaçarken annemin arttırarak gelmesi de hiç yardımcı olmuyordu.

Kaçamazdım, bir yere kadar anca mümkündü bu. Hem belki cidden havam değişir, bana iyi gelirdi umuduyla yataktan ayaklanıp odadaki banyoya kendime çekidüzen vermek için girdim. Pijamalarımla mutluydum ama saçlarımı güzelce bağlamam lazımdı. Teyzem tepeden yapılan dağınık topuzdan şüphelenirdi, depresyondayım naraları atardı. Saçlarımı örüp yüzümü de yıkadıktan sonra tekrar odama döndüğümde yatağımın üstünde titreyen telefonum dikkatimi çekti. Onunla eş zamanlı olarak bir de balkondan bir ses gelmişti.

İlk telefonuma uzanıp kimin aradığına baktığımda Hazar'ın adını gördüm. Konuşalı bir saat bile olmamışken neden arıyordu ki şimdi? Tam cevaplayacağım sırada balkondan gürültülü bir ses daha gelince korkuyla telefonu yatağa fırlatıp sesin nedenine bakmaya gittim. Kapısına geldiğim an gözüme yerdeki çakıl taşları çarptı. Balkonun içine girip etrafa baktığımda hiç beklemediğim bir manzara karşısında dudaklarım sonuna kadar aralandı.

Hazar Cihangir, balkonumun altında, evin arka bahçesinde duruyordu.

Görüntüden tek farkı şimdi gözlerinin daha kendinde, daha dinç bakıyor olmasıydı.

Ben şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürürken o beni gördüğünde daha bir açtı gözlerin, dudakları kıvrıldı ama yorgunluktan uzak keyifli bir kıvrılmaydı bu. Gamzesini göstermişti bana. Birkaç adım geriye doğru çekilerek bana daha rahat bakabileceği bir konum ayarladıktan sonra sadece sağ tarafa, bahçe kapısının olduğu yöne bakıp kontrol etti ama saniyelikti, hemen döndü.

"Hazar," dedim biraz da olsa şaşkınlığımı üstümden atabildiğimde. "Daha konuşalı bir saat olmamışken senin burada ne işin var?"

"Dayanamadım," dedi kısık bir sesle. "Sikeyim kısık sesle bile konuşmak istemiyorum." Sesi biraz daha yükseldi. "Sadece seni istiyorum, Darya. Saklanmak, gizlenmek ve zamana bırakmak umurumda değil. Ben yapamam anlıyor musun? Uzak kalamam..."

"Hazar..."

"Dünden beri kendimi zar zor tuttum ama seninle konuştuktan sonra ayaklarım artık benden bağımsız buraya geldi çünkü kalbim burada olmak istiyordu," diyerek devam etti sözlerine. "Böyle olmaz, olmamalı. Sen benden ötede tek başına bu durumla savaşmamalısın ve ben kendimle senden uzakta savaşmak zorunda kalmamalıyım, Darya."

"Ne yapacağız o zaman, Hazar?" diye sordum umutsuz bir sesle. Bal rengi gözleri benim sesimin aksine öyle umut doluydu ki utanıyordum kendimden. "Aramızdaki mesafeye baksana, bu hep böyle olacak sanki."

Gerçekten balkonla yer arasındaki mesafede gezdirdi gözlerini, inceledi. "Aşılmayacak bir mevzu değil. Biz seninle...Onu büyüteceğiz sonuçta değil mi? Bu da aşılmayacak bir mevzu değil."

"Büyütecek miyiz?" diye sordum dudaklarımı bükerken. Yine duygulanmaya başlıyordum. "Olacak mı bizden?"

"Olacak." Başını salladı eş zamanlı. "Bizden çok güzel olacak ama bu eli tutman lazım, Darya."

Balkonun korkuluklarına biraz daha yaslanıp eğildiğimde dolan gözlerimle birlikte dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Ona gelme dediğim halde, umutsuz konuşmalarıma rağmen buradaydı. Her şeye rağmen buradaysa bizden neden olmayacaktı ki? Hem biz her şeyi karşılıklı yaşayıp onun meyvesiyle sınanıyorduk değil mi? İkimiz de istiyorsak bu bebeği neden kaçacaktık ki?

Ben dolu gözlerle ona bakarken o bir elini ensesine koyup yüzünü buruşturdu. "Böyle mi kalacağız şimdi?"

"Gelmem lazım değil mi?" Başını salladı hızla. "Ama annemler salonda bir bahane bulmam lazım galiba."

"Kapıyı çalayım?"

"Saçmalama!" diyerek çıkıştım anında. "Bizden olacak dedim tamam ama o kadar da değil. Ölürüm heyecandan."

"Doktora mı gitsek?" diye sordu. Alakasını anlamayarak ona baktım. "Kaç gündür stres altındasın bence doktora gidelim."

"Olur canım annemlere söyleyeyim diyeyim biz bebeğimizi görmeye gideceğiz haberiniz olsun."

"Bebeğimiz," diyerek cümledeki tek ilgisini çeken yere vurgu yaptı. O an hızla kurduğum cümlenin içeriğini fark etmemişim gibi bir sıcak basmıştı bedenimi. Yanaklarıma kadar yükselen bu sıcaklıkla birlikte kendimi aklı havada biri olarak görüyordum tamamen. Üstelik o karşımda sırıtırken ciddi kalmak da epey zordu. Kendimi tutamayarak gülmeye başladığımda gülüşümün solması saniyeler aldı.

Aramıza üçüncü bir kişinin sesi düşmüştü ve bu kişi dünden beri kaçmak için her yolu denediğim babamdı. "Kim var orada?" diye bağırdığında korkuyla gözlerim büyüdü fakat Hazar sakin bir tavırla olduğu yerde duruyordu. "Darya!"

Saniyeler sonra babamın sadece sesi değil görüntüsü de önümüze düştüğünde elinde bir tüfek olduğunu gördüm ve bu benim hayatımın şokuydu. Babam ve tüfek ne alakaydı? Tüfeği olduğunu bile tam şu an Hazar'a doğru tuttuğunda öğreniyordum. İkizler bir adım arkasında dururken Azer sinirli, Azur ise oldukça endişeliydi. Hayatımın en saçma anlarından birini yaşadığıma yemin edebilirdim.

"Baba!" diye bağırdım korku dolu bir sesle. Yüreğim ağzıma gelmişti korkuyla. "Senin elinde tüfek mi var?"

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Darya?" diye sorduğunda tamamen Hazar'a bakıyordu. "Ne işin var lan senin benim kızımın odasının altında?"

"Baba!" diye bağırdığımda bir adım öne doğru çıkmış anlık bir dengemi kaybetmiştim. "Yanlış anladın bak!"

Babam tüfeği Hazar Cihangir'e doğru tutarken o tamamen bana odaklanmış bir halde, "Belçin Darya sakın atma kendini," dedi. "Hallederiz biz güzelim sen dur."

"Ya sen aptal mısın?" diye bağırdım kendime engel olamayarak. "Kaçsana balkonun altından ne diye beni düşünüyorsun?"

"Baba vurma," dedi Azur. "Allah'ın varsa vurmazsın baba."

"Sana ne oluyor geri zekalı?" diyerek araya girdi, Azer. "Ablamızın balkonunun altına gelmiş ırz düşmanı plaket mi verecektik? Vur baba!"

"Azer!" diye bağırdım can havliyle. Azur'dan daha deli olmayı olmayı nasıl başarıyordu şu an? Üstelik ırz düşmanıyla ne alakası vardı Hazar'ın? Gerçeği bilse hepsi hık diye bayılırdı burada ondan emindim artık. "Herkes bir sakin olabilir mi?"

"Bu herif mi üzdü seni?" diye sordu, babam. "Dünden beri uyuyorsun, annen hasta olduğunu söylüyor, odandan çıkmıyorsun...Doğru söyle bu herif yüzünden mi?"

"İnanmıyorum enişte sen ablamı mı üzdün?" Azur'un enişte demesi ortamdaki herkesi dehşete düşürünce babam bu sefer elindeki tüfekle Azur'a doğru dönmüştü. Elbette korkak kardeşim ellerini teslim oluyormuş gibi iki yana kaldırıp korkudan titreyen sesiyle konuştu. "Baba ben ne yaptım şimdi?"

"Enişte nereden çıktı oğlum?" diye sordu babam tüfeği iki yana sallayıp Azur'a tamamen korku salarken. "Bu herif nereden senin enişten oluyor?"

"Baba şeytan doldurur kurban olayım benden uzağa tut," dedi Azur, ağlamaklı çıkan sesiyle. Azer de ikizi için endişelenmeye başladığında ortamdaki en sakin kişi, gerginliği yaratan kişiyle aynıydı. Hazar, ellerini cebine koymuş, yüzünde sanki keyfinin ortasında onu hengamenin içine çekmişiz gibi memnuniyetsiz bir ifadeyle bizimkilere bakıyordu. Bence içten içe nereye düştüğünü sorguluyordu.

"Birazdan altına kaçıracak," dedi Hazar dikkatle Azur'a bakarken. "Ona tutmaktan vazgeçmelisiniz."

Babam bir hışımla Hazar'a döndü. Böylelikle Azur rahat bir nefes vermişti ki Hazar da bu yüzden yapmıştı zaten. Babam ona döndüğünde zerre kılını kıpırdatmadı çünkü. "Ulan sen hâlâ burada mısın?"

"Çıkışı kapatıyorsunuz," dedi Hazar omuz silkerken. "Nasıl gideceğim?"

"Hazar!" diye homurdandım sıktığım dişlerimin arasından. "Biraz fazla mı rahatsın acaba?"

Bakışlarını beni bulduğunda ben ne yaptım der gibi bir omuz hareketiyle bana karşılık vermişti. Babam normalde anlamadan dinlemeden çıkışacak bir insan değildi fakat şu an ona da hak vermek zorundaydım çünkü balkonum arka bahçeye bakarken Hazar'ın hırsız gibi arka bahçede bulunmasına yapılabilecek bir açıklama yoktu. Tüfek meselesini merak ediyordum bir yandan çünkü babam eli silahlı bir adam da değildi ki.

"Biri bana burada ne olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordu babam bir hiddetle. Her geçen saniye sabrı tükeniyordu. "Bu herifin benim kızımın balkonun altında bir hırsız gibi ne işi var?"

"Bu adam Azazel'in sahibi bizden ne çalabilir ki?" diye sordu Azur oldukça gevşek bir tavırla. Ortamı sakinleştirmek için yapıyordu bunu.

"Ablanı!" diye bağırdı babam tekrar ona doğru dönüp tüfeği tutarak. Azur'un ciddileşmesi için bu hamle oldukça yeterliydi. "Zaten en değerli varlığımız o."

Hazar göz ucuyla bana bakıp göz kırptıktan sonra, "Doğru diyor," dedi babama doğru. Bir kez daha tüfeğin hedefi oldu. Öyle saçma duruyordu ki tüfeğin yönünün sürekli değişmesi. Aklımı kaçıracaktım şimdi.

"Doğru diyor ne demek ulan?" diye bağırdı babam öfkeden gözü dönmüş bir halde. "Sana ne benim kızımdan da değerinden de bahçemin iti!"

Hazar babamın söylemi karşısında ifadesini sabit tutmaya kendisini zorlarken, "Bahçemin iti mi?" diye bağırdım dehşete düşmüş bir sesle. Açık açık hakaret ediyordu resmen çocuğa. Hazar bir şey yapmamıştı ki. Tamam, yapmıştı ama öyle bir şey değildi. "Baba çok ayıp!"

"Sen karışma, Darya!"

"Evet abla!" diyerek destek çıktı, Azer. "Sen karışma. Ölüm kalım meselesi!"

Bıkkınlıkla göz devirdim. Benim mantıklı, olgun kardeşim gitmiş yerine Azur'un ikizi olabilecek bir Azer gelmişti. Üstelik Azur şu an daha mantıklı kalıyordu onun yanında. "Biraz daha abart, Azer."

"Ulan eğer benim kızım senin yüzünden odasından çıkmayıp ağlıyorsa yemin ederim vururum seni," dedi babam bizim tartışmalarımızı duymazlıktan gelerek. Umurunda olan şu an sadece Hazar'dı.

"Baba öyle bir şey yok diyorum sana ya," dedim ağlamaklı çıkan sesimle. "Valla yok. Hazar şeyim benim..."

Devamını nasıl dile getirebilirdim ki? Ölürdüm utançtan resmen. Zaten biz bile açık açık kendimize bazı şeyleri ifade edememişken şimdi aile içinde söylemek oldukça zordu. Hamile olan birinin bundan utanması da trajikomik bir mevzuydu. Gerginlikle yüzümü buruşturduğumda bu sefer midemin stresten çalkalandığını hissediyordum.

Başını bana doğru kaldırıp tek kaşı havada iki yana salladı başını. "Neyin senin?"

"Şey işte!"

"Sev—"

Hazar'ın kelimesini tamamlamasına izin vermeden, "Aaa!" diye bağırdım bir hiddetle. Eğer o kelimeyi direkt söylerse balkondan aşağı kendimi utançtan atabilirdim. "Kuru iftira!"

Hazar şaşkınlıkla bana doğru döndüğünde artık bana bakarken kaşları çatık olan tek kişi babam değildi. Dört çift göz çatık kaşlarıyla bana sorgulayan bakışlar atıyorlardı. "Ne?" diye sordu Azur. "Nasıl ya?"

"Hazar'ın hırsız olması mevzusuna dedim," diyerek durumu toparlamaya çalıştım. "Bir an o aklıma geldi. Çok ayıp çünkü çocuğa hem hırsız dedik hem de şey dedik...Ayıp oldu çok."

Babamlar sanki ben başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakmaya devam ettiklerinde içimden şu an birilerinin beni kurtarması için dua etmeye başladım. Hani hamilelerin duaları kabul olurdu? Olsun da görseydim o zaman. Babam gibi sakin bir adam bile sinirlenmeye başlamışken bu durumdan kendi başıma sıyrılmam imkânsız gibi bir şeydi. Korkulukları sımsıkı tutup bir çıkar yol aramaya başladığımda balkonun kapısı tekrar açıldı.

Aniden yanımda birkaç kişi daha belirince rahat bir nefes verdim. Demek ki gerçekten hamilelerin duaları hemen kabul oluyordu. Annem, anneannem ve teyzem beni kurtaracak o yegâne kişilerdi. Annem sol yanıma, anneannem ve teyzem de sağ tarafıma geçtiklerinde, "Ne oluyor burada?" Soruları yükseldi hep bir ağızdan. Şimdi sahne bize ait değildi.

Annem de babamın elindeki tüfeğe şaşırmıştı bence. "Ercüment!" diye bağırdı oldukça tiz bir ses tonuyla.

"Begüm!"

"Anneanne!"

"Azur?"

"Azer?"

"Teyze!"

Hazar gözlerini devirirken, "Delireceğim," diye fısıldadı ailemin yoklama alma merasimi karşısında. Daha önce de bunun genetik olup olmadığını sormuştu, ona sinirle bakmıştım ama oldukça yerinde bir soru olmalıydı. Hakkını yemek istemiyordum.

"Damat!" diye bağırdı anneannem bir kez daha. Hazar yeni bir yoklama olduğu düşünerek ofladığında Allah'tan ardından hemen gelen soruyla korktuğu olmadı. "Ne oluyor burada?" Yavaşça Hazar'a baktı. "Kız bu sarı kanarya bizim çeyrek damadın arkadaşı değil mi?"

"Çeyrek damat ne demek anne?" diye sordu teyzem. Doğanay'ı ne kadar yerden yere vursa da asla damadına laf söyletmezdi. "Gayet tam bir damat benim oğlum."

"Kızım konu o mu?" Anneannem sinirle teyzeme bakış atıp hakkını verdikten sonra bir kez daha babamlara döndü. "Damat av mevsimi geliyor tamam da kanarya için tüfek abartılı olmamış mı?"

"Ya anneanne!" diye bağırdım sitemle. "Yangına körükle gitmesene zaten şeytan yarım saattir dolduruyor tüfeği."

"Evet!" dedi Azur bir hiddele birkaç adım öne çıkarken. "Az önce benim yüzüme yüzüme doldurdu hatta. Anne babam bana tüfek tuttu, aklım çıktı!"

"Ne?" Annem bir kez daha dehşet içinde tepkisini verip babama doğru döndü. "Doğru mu bu Ercü?"

Babam tahammülsüz bir tavırla tüfeği tekrar Azur'a doğru çevirdi. Misilleme yapar gibi yapmıştı bunu. Azur korkup geri çekilince tekrar Hazar'a doğru tuttu. "Ben bu çocuklar yüzünden bu akşam delireceğim belli oldu."

Annem anlamayarak bir bana bir de onlara baktı. Benim ayakta durmaya bile halim kalmamıştı artık. Benden açıklama falan bekliyorsa boşa bir beklenti olurdu. Durumun saçmalığından bahsetmek istemiyordum çünkü yarım saattir evimin arka bahçesinde dört adam ki

adam demeye bin şahit çocukluk içinde duruyordu. Babam elinde tüfekle tetikteyken bir oğlu korkudan bayılacak halde diğer ise nefretle Hazar'a bakıyordu. Beyefendinin umurunda bile değildi. Sadece dümdüz durup bu anın bitmesini bekliyordu.

"Ne oluyor ki burada?" diye sordu annem.

Hazar benimle göz göze geldi. Başımı iki yana sallayarak herhangi bir cevap vermesine engel olunca, "Bu adam ablama balkonun altında kur yapıyordu," dedi Azer. "Ama babam yakaladı."

"Kur mu yapıyordu?" diye sordular babam ve anneannem aynı anda. "Ay inanmıyorum kur mu yapıyordu cidden?" diye sorarak devam eden anneannem oldu. Babam onun bu sevinci karşısında daha da bir köpürmeye hazırlanıyordu. "Ay kusura bakma oğlum biz hiç bilmiyorduk ama hiç sorun değil. Biz gidelim sen biz hiç gelmemişiz gibi devam et."

Babam böylesi bir tepki beklemiyor olacak ki kısa bir an tüfeği yere doğru indirip anneanneme döndü. Azur da namlusu yere bakan tüfek sanki ona tutulmuş gibi kenara atmıştı kendisini. "Anne!"

"Ne var?" dedi anneannem huysuz bir tavırla. "Bizim yarım damat buraya kur yapmaya gelmiş sen de ona silah tutuyorsun. Maganda mısın sen evladım?"

"Yarım damat mı?" Teyzem kimseye fırsat vermeden araya girdi. "Doğanay çeyrek olurken bu çocuk iki dakikada neden yarım oluyor?"

Anneannem göz ucuyla teyzeme öyle sert bir bakış attı ki teyzem eğer yirmili yaşlarında olsa anne terliği etkisinde hissederdi. "Doğanay bana obez dedi, Bengü. Onun benim gözümde tamamlanma şansı sıfır."

"Obez demedi sadece yemene dikkat et dedi, anne."

"Aynı şey!" diye bağırdı anneannem. "Hem konuyu dağıtmayın, burada Darya'nın kısmeti söz konusu."

"Ulan ne demek benim kızımın kısmeti söz konusu," diye sinirle soluyan babam bir kez daha kaldırdı tüfeğini. Hazar korkmuyordu. Bunalıyordu sadece. Her geçen dakika benden uzak kaldıkça da bunalmaya devam edecek gibi duruyordu. "Aklımı kaçırmama az kaldı bu çocuk benim kızıma mı iş atıyor? Bir de masamıza oturdu, yemeğimizden yedi."

Anneannem dirseğiyle beni dürtüp, "Sadece yemeğimizden yememiş," diye keyifle fısıldadığında ateşin yanaklarımdan beynime kadar yükseldiği bir utanç kazanında kavruldum. Babam bunu duyduysa tüfeği büyük ihtimal patlardı ama ses gelmediğine göre duymamış olmalıydı. "Sen de az değilsin konuşacağız sonra."

"Babam vurduğunda konuşacak konu kalmayacak," diye fısıldadım bir sinirle. "Bir şey yap, anneanne."

"Kocamı kurtar diyorsun yani?"

"Kocam mı?" diye bağırdı babam oldukça gür bir sesle. Korkuyla yerimde irkildim. "Bir de evlendiniz mi?"

"Ne evlenmesi?" diye bağırdığımda Hazar da, "İnşallah," diye homurdandı. Babam onun söylediğini duydu, elleri sinirden titremeye başladı. Bir elimi alnıma yaslayıp yığıldım yığılacak bir tavırla dirseğimi de korkuluklara dayadığımda sonbahara rağmen yaz mevsiminin sıcaklığını hissederek bunalma krizlerini selamlıyordum.

"Ulan!" diye bir ses daha yükseldiğinde bu ortamdaki herhangi birisinden değildi. Herkesin bakışları sesin geldiği yöne döndüğünde bu sahneye bir de Doğanay ve Eva eklenmişti. Doğanay Eva'nın elini bırakıp koşar adımlarla Azer'e omuz atarak arkadaşının yanına ulaştı ve kendisi önüne siper etti. Düşman hattından korumaya çalışıyormuş gibi kollarını iki yana açmıştı bile. Boyu bile ondan kısaydı başına hedef olsa fos çıkardı bu düşüncesi.

Hazar oflayarak arkadaşını önünden ittirmeye çalıştığında, "Ne yapıyorsun oğlum sen?" diye söylendi. "Manyak mısın?"

"Kimse benim arkadaşıma silah doğrultamaz dur sen," dedi Doğanay ciddiyetle. "Ercüment Bey, kızların babası dedik saygı duyduk ama o kadar uzun boylu değil."

"Hadi ya?" Alaycı bir tavırla ona baktı babam. "Öyle mi?"

Doğanay babamın alaycı tavrı karşısında bozulup yüzünü düşürdü. "Bu arada size hâlâ saygı duyuyorum müthiş bir insansınız ama tüfek doğrultmazsanız daha iyi olur."

"Arkadaşın da hırsız gibi bahçeme girmesin o zaman."

"Niye hırsızlık yapsın canım benim arkadaşım?" diyerek çıkıştı. "Zengin zaten."

"Hem ben kapıdan gelmesini de bilirdim, Ercüment Bey," dedi Hazar daha fazla geride kalmak istemiyormuş gibi. "Ama kızınız benden emin olmadığı için böyle girmek zorunda kaldım çünkü biraz daha onu görmeseydim aklımı kaçırabilirdim."

"Sen..." Babam da en az diğerleri ve benim kadar şaşkınlıkla ona baktı. "Ne anlatıyorsun lan sen?"

"Benim kızınıza karşı ilgim var," dedi tek nefeste. "İlk onun sonra da sizin rızanız olursa ben artık gizli saklı değil kapıyı çalarak onu görmek istiyorum."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlı atarken dünden beri içimi kemiren derdin nasıl böyle hızlı bir sonuca vardığının şaşkınlığıyla kalakaldım.

Aslında herkes kalakaldı çünkü eminim kimsenin beklemediği bir şeydi.

Kimsenin beklemediği bir diğer şey ise Azur'un saniyeler içinde yere yığılmasıydı.

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Buraya kadar gelen herkesin gözlerine sağlık.

Haftaya büyük ihtimal yeni bölümle yine beraberiz sizden ricam oy vermeyi unutmayalım, yorum yapalım. Oy sınırı 1.5k bandında olursa sevinirimmm.

Öpüldünüz çook, görüşmek üzere!

12. KALP MESELESİ

Selam Azazel sakinleri, yetiştik yetiştikk.

Şimdiden herkesin kurban bayramı mübarek olsun. Sevdiklerinizle nice mutlu bayramlara.

Şimdi bölümü size bırakıyorum. Satır aralarında bol bol benimle buluşmayı unutmayın lütfen.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut. Orada da çok aktifiz alıntılar oraya geliyor.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azazilin
ini

(Spotify listemiz için kodu okutabilirsiniz.)

Bölüm 12: KALP MESELESİ

"Bir insanın yanında durabilmek için bazı insanları karşına alman gerektiğinde kalbin terazisi masaya konur. Bir taraf tek kişidir ama daha ağır basar ve kimse adaletten bahsetmez. Çünkü kalbin adaleti aşk geldikten sonra dengesiz bir dengeden ibarettir."

Hayatımın sıkıcı olduğunu düşündüğüm günlere geri dönsem de dilimi ısırsam dediğim bir anın içindeydim.

Benim hayatım gerçekten bir noktada fazla alışılmış ve sıkıcıydı. Bunu hep dile getiriyordum hatta. Sabah uyanmak, kahvaltı faslı, teyzemlerle içilen kahveler ya da gün içinde yapmam gerekenler. Bunların dışına çıktığım günler çok az desem yalan olmazdı ama o gece kalabalıktan kaçmak için girdiğim odada bir yabancının yarasını sardığımdan beri her şey çok daha garipti.

Öncelikle hamileydim. Aylar önce biri bana bunu dese büyük ihtimal o kişiyle dalga geçerdim ama şimdi bu, benim gerçeğimdi. Ben Azazel'in gizli sahibi Hazar Cihangir Soykan'ın bebeğine hamileydim ve o adam şimdi benim için her şeyi yapabilecekmiş gibi hissettiriyordu. Öylesine hissettiriyordu ki şu an evimin salonunda ailemin olduğu yerde duruyordu. Bu salon ilk defa bu kadar küçük hissettiriyordu.

Büyülü şeylerin yanında saçma şeyler de oluyordu elbette. Mesela benim sevgili kardeşim Azur'un tüfek korkusundan bayılması gibi. Gerçekten herkesin bir anlık biz ne yaşıyoruz dediği bir durumun içinde bulmuştuk kendimizi. Azur, babam ona tüfek tuttuğu andan itibaren korkusunu belli etmişti, rengi kaçmıştı ama bayılmasını bence kimse beklemiyordu. O an bekleyen tek kişi, Hazar olabilirdi çünkü o kucaklayarak eve doğru koştuğunda biz de ardından aşağıya inmiştik.

Azur salondaki üçlü koltukta boydan boya uzanmış bir haldeyken, anneannem ve Doğanay bir köşede, Eva ve teyzem diğer köşede duruyordu. Annem, babam ve Azer, Azur'un üzerine doğru eğilmiş ayıltmaya çalışıyorlardı. Bu durumda yan yana ayakta kalan ben ve Hazar olmuş onların hemen arkalarında durmuştuk.

"Bin kez dedim sana, Ercü," diye çıkıştı annem sitemle. Bilmem kaçıncı kez yaşanıyordu bu sahne. "Azur korkar, diğerleri gibi krizleri yönetemez diye. Sen asla anlamıyorsun ya!"

"Ya güzelim ben nereden bileyim?" dedi babam bıkmış bir halde. "O an aklıma o mu geldi?"

"O anda ne vardı ki aklın gitti?" diye sordu annem saf bir öfkeyle. Bir yandan da Azur'a kolonya koklatıyor, uyanırsa tansiyonunu ölçmeyi umuyordu. Azer, ikizinin başından bir saniye ayrılmadan sadece endişeyle ona odaklanmıştı. Ne kadar anlaşamasalar da ona zarar gelse delirirdi. "Delireceğim oğlum bayıldı ya!"

"Benim de oğlum o ya!"

Annem bir hışımla babama doğru döndüğünde babam irkilerek geriye doğru savruldu. "Öyle mi? İnsan oğluna tüfek doğrultur mu? Onu geçtim insan, elin oğluna tüfek doğrultur mu, manyak mısın sen?"

Göz ucuyla yanımda duran Hazar'a baktığımda başını eğerek ifadesini gizledi. Belki de aklından birinin oğlu olmaya layık görülmediği konusunda kendisine acı çektirdiği için gizlemeye çalışıyordu. Acaba bu ortam canını yakıyor muydu? Babam bana sevgisini gösterdiğinde üzülmüş müydü? Ben onu nasıl koruyacaktım ki bunlardan... Çok zor bir şeydi bu. Benim düşündüğüm gibi hassas değildi belki de ama benim içime dert olmuştu bir kere.

Babam geriye savrulduğu yerden bakışlarını bize değdirdiğinde, "Oğlum sen kapıyı çaldın mı da girdin içeri?" diyerek çıkıştı. Hazar'ın varlığını ya unutmuştu ya da annemin sinirini dağıtmak için ona bulaşıyordu. Bence ilk şıktı çünkü Hazar'a uyuz olduğunu yeterince belli ettiğini düşünüyordum.

Hazar istifini hiç bozmadan ona baktı. "Kapı açıktı efendim."

Babam bir sabır çekti. "Her açık kapıdan giriyor musun sen koçum?"

"Anahtarını çalmışsam evet," dedi rahat bir sesle. Rahat olmak ve saygı arasında ince bir çizgi olduğuna inanıyordum. Hazar, babama

saygısızlık etmiyordu bunun farkındaydım ama baba ciddiyeti dedikleri kavram onda olmadığı için babamın karşısında sadece kendi benliğiyle duruyordu, onun da sinirini harlıyordu. Bir babaya nasıl yaklaşılmalı bilmiyordu belki de. Kendi babasına çünkü hep nefret kusuyordu.

"La havle ve la kuvvet," diye homurdandı babam bir öfkeyle gözlerini yumduğu sırada. Annem, "Hâlâ şu çocuğa bulaşacak motivasyonu nasıl buluyorsun?" diye çıkıştı bu söylemi karşısında. "Azur sen de uyan anneciğim. Abarttın iyice," diyerek Azur'u sarstı hemen ardından. Eva, ciddiyetle ara sıra bize bakıyor, teyzem ise sadece kız kardeşinin endişesine odaklanıyordu. Eva sonuçta bizi biliyordu sadece ne ara ilerlediğimizi çözmeye çalışıyordu.

Babam tekrar Azur'a dönünce Hazar üzerime doğru eğilip, "Biraz otursan mı?" diye sordu fısıltıdan ibaret bir sesle. "Fazla ayakta kaldın sanki."

Oldukça kısık bir sesle söylendim. "Onu mu düşüneceğim şimdi?"

"Sen düşünmesen bile ben düşünüyorum," dediği sırada bir elini sırtıma doğru götürüp köşedeki tekli koltuğu çenesiyle işaret etti. Koltuğa bakabilmek için bakışlarımı çevirdiğimde Doğanay ve anneannemin kol kola girmiş, otuz iki diş sırıtarak bize bakıyor olduklarını gördüm. Onlara gün doğmuştu tabi. Doğanay kendi arkadaşının, anneannem benim mürüvvetimi düşündüğünden bu kaosun içinde bile mutlulardı.

Babam göz ucuyla bizi her dakika başı kontrol ettiği için Hazar'ın bir elini sırtıma koyduğunu görerek, "Uzaklaş lan kızımın yanından," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Delirtme lan beni!"

"Ercü!" dedi annem bir kez daha sinirle. "Yemin ederim sen değil, ben delireceğim şimdi göreceksin delirmeyi!"

Babam, annemin çıkışı karşısında bir kez daha sitemle, "Güzelim," dedi. "Sen sürekli bana böyle bağıracak mısın?"

"Oğlum önümde baygınken ne yapayım ne bekliyorsun?" diye sordu annem bıkmış bir tavırla. Azur, yavaştan gözünü açınca ilgileri hemen

ona kaymıştı tekrar. Azur zaten neden bu kadar bayılmıştı asla anlamıyordum. Yani alt tarafı bir tüfekti... Alt tarafı bir tüfek miydi? Benim bu aralar üst tarafı hep alt tarafa vurma sebebim sanırım ruh sağlığımı koruma çabamdan geliyordu.

"Hep böyle misiniz?" diye sordu Hazar oldukça kısık bir sesle.

Tek kaşım havada ona döndüğümde olabildiğince sesimi sakin tutuyordum çünkü babamın odağı bize kaymadan konuşmaya çalışıyordum. "Nasıl?"

"Kaotik," dedi kısık gözlerle. "Bilmiyorum doğrusu bu mu ama... Hep bir gürültü var sanki."

"Bu bizim en sakin günlerimizden biri," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Sen daha hiçbir şey görmedin."

Dehşetle açıldı gözleri. "Bu mu sakin hali?"

Bence oldukça sakindi. Bir tık ağır kaçan babamın tüfek gösterisiydi ama ona da pek şaşırmıyordum sonuçta bir keresinde babam eve okla da gelmişti. Bu devirde oku ne yapacağını kimse çözememişti ama koleksiyon niyetine odasına asmıştı. Eve okla geldiği gün yine hedefi Azur olmuştu. Azur, bahçedeki elma ağacına bir hırsız gibi çıkınca babam ne olduğunu anlamayarak ilk oku ona atmıştı. Sevgili kardeşim bunu Eros'un oku sanıp âşık olmaya niyetlenmişti fakat o an sokaktan geçen tek kişi onun belalısı olan komşumuzun kızıydı.

Bu anı aklıma gelince istemsizce gülerek başımı eğdim. "Ne oldu?" diye sordu anında. Göz ucuyla ona baktığımda yüzünde garip bir tebessümle beni izliyor olduğunu gördüm. "Neden güldün?"

"Sonra anlatırım," dedim bir gözüm babamlardayken. "Şimdi sanırım hiç sırası değil."

"Babanın seni bırakacağını sanmıyorum," diye homurdandı. "Allah bilir bir dahakine seni nasıl göreceğim."

"Bence bulursun bir yolunu."

"Doğru," dedi. "Alışığım."

Yavaştan gülüşüm soldu. Onun her zaman bir şeyler için çabalamak zorunda kaldığı gerçeğiyle yüzleşmiştim çünkü. Hep çaba vermekten yorulmaz mıydı insan? Bazen durmak, dinlenmek ve uğruna çaba verildiğini görmek istemez miydi? Bu yaşına kadar o dümdüz yolu koşmuş, bazen yokuş yukarı çıkarken nefes nefese kalmıştı belki de. Terlediğinde o teri de kendi silmişti, teri soğuyup hastalandığında da kendi iyileşmişti büyük ihtimal. Annelik duyguları mı yükleniyordu bana acaba neden bu kadar duygusal biri olmuştum ki?

"Bu sefer de ağlayacak gibisin," dedi şaşkınlıkla. "Az önce gülüyordun."

"Senin yüzünden," diyerek sitem ettim. "Dengesiz biri oldum."

"Bunda benim suçum ne?" diye sordu dehşete kapılmış bir halde.

Ona gerçeği söylemeyi çok isterdim ama etrafıma şöyle bir baktığımda aile üyelerimle bakışmak ağzımı kapalı tutmak için yeterli gelmişti. "Biraz düşünsen anlarsın aslında."

Cevabın sanki ailemde olduğunu düşünmüştü. O da bakışlarını bizimkilerde gezdirdi, gözlerini kısarak düşündü. Saniyeler sonra dudaklarını aralayarak bana doğru döndüğünde, "Anladım," dedi. "Anladım ama daha yolun başında değil miyiz?"

"Ve sen şimdiden yoruldun mu?" diye sordum tiz bir sesle. "Bu kadar erken bir pes etme beklemezdim."

"Pes ettiğimi söylemedim."

"Etmediğini de söylemedin," diyerek kafa tuttum.

"Konumuzla alakası olan bir şey değil çünkü. İmkanlar dahilinde olmayan şeylerin hesabını yapıyorsun."

"Çay kahve de ister misiniz çocuklar?" diye soran babamla birlikte bir anlık onları unuttuğumu fark etmiştim. Onlara doğru döndüğümde

Azur da dahil herkes bize bakıyordu. "Bu bir sabır testi mi acaba? Ercüment Tekin yüzde kaç sinirli onu çözmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Ercüment!"

"Begüm bir dakika," dedi babam anlık bir öfkeyle. "Elin lavuğu utanmadan salonumun ortasında kızımla flört... Tövbe estağfurullah delireceğim şimdi."

"Abartma damat," dedi anneannem. "Sen de benim kızımla salonumun ortasında flörtleşiyordun. Rahmetli hiç seni vurmaya kalkışmadı."

"Biz nişanlıydık!"

"Tamam onlar da nişanlanır," dedi Doğanay. "Sorun bu mu yani?"

"Oğlum sen kendi durumuna baksana önce," diyerek çıkıştı babam. "Kaç yıl sonra zar zor nişanlı oldun damat olamadan Allah'ına kavuşacaksın bu gidişle."

"Ne alaka enişte?" diye sordu Eva alıngan bir tavırla. "Bana kavuşsun önce Allah'a hepimiz bir gün kavuşacağız zaten."

Teyzem kızına karşılık gözlerini devirdi. "Eva!"

"Gerçekten Eva!" dedi Azur doğrulmaya çalışırken. "Eva abla!"

"Ne var?" diye sordu Eva. "Sen de amma ılık götlü çıktın. İnsan iki tüfek gördü diye bayılır mı?"

"Bayılmadım!" Herkes şaşkınlıkla Azur'a baktı. Yere boydan boya yattığını görmesek inanacaktık bu dediğine. "İçim geçti sadece."

"Ben geçireceğim sana daha dur sen," diyerek söylendi babam. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum ve sinirli olmasının mantıklı bir sebebi olmadığı için anlamsız bakışlarla yetiniyordum sadece. "Şimdi şov bittiyse herkesi dışarı alabilir miyiz? Malum konuşmam gereken üç tane evlat düşmanım var."

"Benimle konuşun," diyerek öne atıldı Hazar. "Darya yerine benimle konuşun. Ben geldim balkonun altına, o gelmedi."

Anneannem, Doğanay ve teyzem keyifle gülerlerken, annem babamın iyice sinirleneceğini bildiği için oflayarak kalçasının üstüne çöktü. Benim aksime o, o kadar emindi ki kendisinden her şeyi tek başına halledebileceğini düşünüyordu. Bir noktada her şeyi tek halletmeye alışık olduğu içindi ama benim için bu gemi öyle dümen almıyordu.

Bizim için aile demek, bir noktada o dikdörtgen masaya birlikte oturup tam ortasında ellerimizi üst üste koyarak bir dağ oluşturmaktı.

Ben ilk kez o dikdörtgen masaya oturmadan kendime odaklandığım bir dönemin içinde savaş versem de bir noktada o masaya herkesten önce oturup omzumun sıvazlanmasını bekleyecektim. Bunu biliyordum. Hazar'ın beni anlayacağından şüpheliydim. Çok acımasızca olduğunu bilsem de içim kıyılsa da ondan beni anlamasını asla beklemeyecektim ama ona bir gün beni anlayabilmesini sağlayacak bir ortam verecektim.

"Delikanlı..." Babamın ağzından sabır diler gibi döküldü bu kelime. "Senden önce kızımı dinlemem gerekiyor ki infazını vereyim. Koca insanlarsınız farkındayım ama ben bir kız babasıyım. Anlıyor musun?"

"Şu an hayır," dedi Hazar. "Ama ileride belki."

***Kız babası Hazar mı?* Eminim aklından bebeğin cinsiyetini geçirerek vermişti bu cevabı. Ailem bilmiyor olsa bile bunu onların karşısında düşünüyor olmamız beni utandırmıştı.**

"Ya sabır," dedi babam bir kez daha öfkeyle soluyarak. Ardından Doğanay'a doğru döndü. "Ben sizi yaka paça atmadan arkadaşını alıp gitmeye ne dersin?"

"Hayır dersem de dinleyecek gibi değilsiniz," dedi Doğanay huysuz bir tavırla. "Gençler birbirlerini görmüş, sevmişler..."

"Ayaküstü kızımı mı istiyorsun lan sen benim?" diye bağırdı babam. Herkes böylesi yüksek bir ses beklemediği için olduğu yerde sıçramıştı resmen. "Sizi bana sayıyla mı gönderdiler lan?"

"Biz gidelim." Doğanay hızla arkadaşının yanına geldi. Yüzündeki ifadeden durumun ciddiyetini kavramıştı sanırım. "Biz gidelim böyle usulsüz olmaz, değil mi? Gidelim geliriz sonra..."

"Ne bok yemeye?" Hızla Eva'ya döndü babam. "Senden önce Allah'ına kavuşsun istemiyorsan çıkar şu nişanlını buradan."

"Enişte sen de çok gerginsin ama," dedi Eva, oldukça stresli bir halde. "Bu ortamda hamile biri olsa bu stresle doğurmuştu, kalbi olana da inmişti şimdiye."

Anneannem o kadar dalgındı ki bize odaklandığı için. "Kim hamile?" diyerek şaşkınlıkla bize doğru baktı. "Ne hamilesi?" diye bağıran babamla herkes bize döndüğünde gözlerim sonuna kadar açıldı, ecel terleri şakağımdan düşüyordu sanki.

"Ben değilim!" diye bağırdım kaldığım baskının altında. Hazar'ın başını bana doğru çevirdiğini hissettim ama ona bakmaktan o kadar çekiniyordum ki sadece kaçabildim. Bakışlarım teyzemin üzerine kaydı. "Kim canım hamile?"

Teyzem başını iki yana sallayıp göz kırptı. "Bana niye bakıyorsun kızım? Ben boşanalı yıllar oldu."

"Evet," dedi Eva. "Annem ne alaka?"

Hamilelik konusunun beni dehşet gerdiğini, bayılmama ramak kaldığını söyleyebilirdim. Ben hamileydim. Onlar bunu bilmiyordu ama tam yaramın üstünde tepiniyorlardı şu an. Saklamaya çalışmak o kadar zordu ki en yakın zamanda bu gerçekten kurtulmam gerekiyordu. Ben bir şeyler saklama insanı kesinlikle değildim. Derin bir iç çektiğimde tüm bakışlar tekrar bana döndü.

"Hamile değilim," dedim telaşla. "Sadece nefes aldım."

"Kızım kimse sana hamilesin demiyor," dedi teyzem çatık kaşlarla. "Sakin ol istersen."

"Çok baskı var şu an üstümde."

"Baskı Hazar'ın üstünde var ama paşamızın umurunda değil," diye homurdandı babam. Cidden değildi. Ben birazdan bayılıp kalacaktım ama ona bıraksalar tam şu an babama dede oluyorsunuz diyebilecek potansiyele sahipti. "Her neyse. Bu akşam yeterince ayarlarımla oynandı. Şimdi kibarca gidin diyorum."

"Kibarca olmadı," dedi anneannem.

"Bu seferlik böyle olsun."

"Bence de biz gidelim anne," dedi teyzem anlayışlı bir sesle. Çoğu zaman anne ve babamı en çok o anlıyordu, bunu fark ediyorduk. Zamanında evliliğinde olmasını istediği her şeye onların sahip olduğunu biliyor, hatayı önceden belirleyip önüne geçmeye çalışıyordu. Annemden başka kimsesi yokmuş gibi hissettiriyordu. "Yarın kahvaltıya bekleriz kızlar."

Elbette gidecektik yoksa teyzem meraktan çatlardı. Ben de zaten Eva'nın beni dışarıya kaçırması için gitmeyi teklif edecektim çünkü tam şu an Hazar gözleri bende kalsa da arkadaşının zoruyla kolundan çekilerek evden çıkıyordu. Biraz daha konuşmazsak delirip tekrar gizlice gelmeye çalışabilirdi.

Herkes yavaş yavaş salondan çıkarken az önce baygın olan Azur'un oldukça enerjik adımlarla ikizinin arkasından merdivenlere doğru yöneldiğini fark ettim. Sadece benim değil, babamın gözünden de kaçmamıştı bu durum. "Çocuklar!" diye bağırdığında koltuğa çöküp elini alnına yaslayan annem korkuyla yerinde sıçramıştı.

"Ercü!" diye bağırdı bilmem kaçıncı kez. "Ne oluyor sana ya?"

"Bu ikisi nereye gidiyor, Begüm?" İşaret parmağıyla merdivenin başında azılı suçlu gibi duran ikizleri işaret etti. "Ben size gidebilirsiniz dedim mi, gençler?"

Önce birbirlerine baktılar, ardından bana döndüler. Ben sadece omuz silkip az önce Hazar'ın beni oturtmaya çalıştığı tekli koltuğa çöktüm. Her anlamda yorulmuştum bu yüzden babamdan kaçmak ya da bahane bulmak istemiyordum. Ne konuşulacaksa konuşacaktık. Hamileliği

belki söyleyecek cesaretim yoktu ama bir şeylere zemin hazırlamak istiyordum.

"Biz ne alaka ki?" diye sordu Azer. "Manita yapan ablam."

"Azer!" dedi babam otoriter bir sesle. "Enişte derken iyiydi ama."

"Ben enişte demedim ki," dedi omuz silkerken. "Azur dedi."

Azur şaşkınlıkla ikizine döndüğünde, "Anne karnında nasıl birbirinizi tek bırakmadıysanız şimdi de bırakamazsınız oğlum," dedi babam. "İkiniz de buraya geliyorsunuz. Konuşacağız."

"Bizimle ne konuşacaksın ki?" diye sordu Azur. "Valla benim bir bilgim yok, baba."

"Ondan mı enişte dedin oğlum?"

Bir kez daha birbirlerine baktılar. Azur göz ucuyla bana baktığında gözlerimi kısarak ona bir mesaj vermeye çalıştım. Sonuçta sırrı benimleydi. *Daha doğrusu sırları.* Büyük ihtimal anlamıştı çünkü Azer'in bileğinden tutup salona doğru geldi, annemin oturduğu üçlü koltuğa ilk ikizini sonra kendisini attı. Şimdi ayakta kalan sadece gerginlikle salonda volta atan babamdı. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordum. Sonuçta ben yirmi altı yaşında, evlilik yaşı gelmiş bir bireydim. Elbet sevgilim de olacaktı.

"Baba abartmıyor musun biraz?" diye sordum kendime engel olamayarak. "Sonuçta ben yirmi altı..."

"Belçin Darya farkındayım," diyerek sözlerimi böldü. "Ben senin yaşının, bu yaşın bana katacağı sinir krizleri ve kabullenmelerinin farkındayım ama beklediğim bu değildi."

Neden bahsettiğini anlamayarak baktım ona. "Neden bahsettiğini anlamadım."

"Benim kızım böyle gizli saklı iş yapmazdı," dedi ciddiyetle. Annem araya girmeye hazırlanıyorken bir elini kaldırarak onu susturdu.

"Kızımla konuşuyorum, Begüm. İstersen sonra sen de konuşursun ama şu an sıra benim."

"Gizli saklı bir iş yapmadım ben." Bu cümle vicdanımı öyle sızlattı ki içim cız etmişti. Karnımdaki bebek eğer bizi anlıyorsa şu an bize gülüyordu büyük ihtimal. "Sadece bir yola girdim ve... Bu kolay değil, baba."

"O çocuğun senin için sevgilim demesine izin vermedin, Darya," dedi bana farkındalık yaratmak istiyormuş gibi bir sesle. "Eğer sevgilinse neden korku dolu gözlerle bakıp sözünü kesme gereği duydun? Ne halt dönüyor kızım burada?"

Bunu tahmin etmeliydim. Korkaklığım çoğu zaman başıma bela oluyordu. Zaten korkak olduğum için bu zamana kadar kalbimi kapalı bir kutuda saklamış, rutinimi korumaya çalışmış ve kendi isteklerimi zor görerek geri plana atmıştım. Hayatımda ilk kez cesur olduğumu hissettiğimde ailemden uzakta, onun yanındaydım. O anın hiç bitmesini istememiştim çünkü başıma gelecekleri biliyordum.

Hazar bize sahip çıkıyorsa ben de çıkmalıydım.

Gözlerimi kaçırıp köşede bir noktaya baktığımda, "Anlayışlı olacağını düşünmüştüm," dedim kısık bir sesle. "Bir dürtü bu, karşı koyulmayan türden. İçinde olduğumuz kültürden midir yoksa kişisel mi emin değilim ama bir babanın karşısına geçip benim sevgilim var demek kolay değil."

"Ben o türden bir baba mıyım, Darya?" diye sordu sahte bir kızgınlıkla. "Seni dinlemez, anlamaz mıyım?"

Hızla ona doğru dönüp başımı iki yana salladım. "Aksine sen mükemmel bir babasın ve şimdi karşına *geçip senin kadar mükemmel mi diye öğrenmek istediğim biri var* demek zor geldi. Durum tamamen bundan ibaret, baba. Hazar kötü biri değil hem..."

"Ondan emin değilim," diyerek devam etmeme izin vermedi. Böyle bir çıkış beklemediğim için kaşlarım çatılmıştı. "Yirmi altı yaşındasın

elbette hayatında biri olacak bunu kabullenmeye kendimi zorluyorum ama... O lavuk olmalı mı emin değilim."

Kaşlarım daha derin çatılırken, "O ne demek?" diye sordum. "Nesi var Hazar'ın?"

"Sorun da o, Darya," dedi. "Bir şeyi yok. Hakkında bildiğimiz, gördüğümüz hiçbir şey yok. Sadece birkaç kez denk geldiğimiz, tipinden analiz yapabildiğimiz biri. Açık konuşmak gerekirse izlenimlerim de pek iyi değil. Öylece kızımın erkek arkadaşıymış, peki diyemem."

"Sadece duruşundan iyi olmayan bir izlenim mi çıkardın?" diye çıkıştığımda ben bile şaşırmıştım kendime. "O çocuk senin zamanında uğruna fabrikalarından birinden vazgeçmene sebep olan arazinin sahibi şu an. Yıllardır orayı başka ülkede olmasına rağmen yöneten kişi. Bunu bal gibi bildiğin halde ondan iyi bir izlenim alamadın mı?"

Babam benden böyle bir çıkış beklemiyor olacak ki tek kaşı havada ilk anneme sonra da bana baktı. Annem olaya dahil olmuyordu ama ciddiyetle sadece beni dinliyordu. Aramızda bir köprü olmadan konuşmamızı istiyordu çünkü. "Konumuz bu değil Darya," dedi babam. "İş başka aşk çok daha başka."

"Şu an aşktan konuşmuyoruz, baba," dedim düz bir sesle. "Şu an sen ona sırf benimle birlikte diye yargısız infaz yapıyorsun."

"Bu çocuk yıllarca ortalıkta yoktu, Darya." Üstten bir tavırla bana bakmayı sürdürdü. "Doğanay'ın sözde en yakınıydı ama o çocuğun özel günlerinde yoktu. Hakkında söylenen yoktu, adı bile dahil buna. Aniden çıkageldi, önceden varmış gibi kondu hayatına. Sadece onun değil, senin de hayatına kondu. Ailesini bilmeyiz, kimlerden olduğunu bilmeyiz, karşımıza geldiğinde iki kelime ağzından zor çıkar... Sence ben bu çocuk hakkında nasıl iyi düşünebilirim?"

"Neden kötü düşünesin?" Saydıkları benim için zerre geçerli nedenler değildi. "Sırf yalnız ve gizemli diye mi?"

"Konu bu değil!"

"Bence konu bu," dedim hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Sırf yalnız diye onu tekinsiz mi buldun? Neden yalnız, kimlerden geldiği belli değil bu yüzden iyi biri değildir demek yerine neden yalnız, neden kimsesi yok diye sormuyorsun?"

"Bebeğim..." Annem ilk kez araya girmişti. Sesindeki sitemle bakışlarım ona doğru döndü. "Babanın kastettiği bu değil."

"Tam olarak bu anne ve çok kırıcı bu," diye çıkıştım tiz bir sesle. "İnsan yalnız büyüyemez mi? Onu en iyi senin anlaman gerekmez mi baba? Keşke bir kere sorsaydın ona, ne bileyim konuşsaydın. İçten içe bence gıcık oluyordun o araziyi satın aldığı için bu yüzden umursamadın ve şimdi kızının da hayatında diye onunla ilgili keskin doğrular koyuyorsun ortaya ama bu çok yanlış."

"Ablam haklı," dedi Azur. "Çok kırıcı bu."

"Hazar kötü biri değil," dedim tamamen babama odaklanmış bir halde. "Aksine bir insanın sahip olabileceği en iyi arkadaşlardan biri. Erkek arkadaşlık da dahil buna."

"Darya!" diyerek sesini yükseltti. "Seninle mantık çerçevesinde, duyguları bir kenara atarak konuşmaya çalışıyorum ama buna müsaade edecek gibi durmuyorsun."

Tahammülsüz bir halde ayağa kalktığımda, "Şu an konuşmak istiyor gibi durmuyorsun," dedim dik başlılıkla. "Düşünceni kabul ettirmeye çalışıyorsun. Yetişkin bir bireye bunu yapmanın doğru olmadığını en iyi bilen sensin ama şu an hiç o tarafla ilgilenmiyorsun. Onun hakkında peşim hüküm koyuyorsun."

"Kızımı elin serserisine bırakmayacağım."

"Hazar serseri değil!" diye çıkıştım bir hiddetle. "Aksine hiçbir zaman serseri olamamış, aklı havada kalamamış bir ipin ucunu avuç içleri yara olsa da tutmak zorunda kalmış biri. Ama bunlar da senin kalbine dokunmuyor, değil mi? Şu an ne dersem diyeyim senin kalbine dokunmayacak bu yüzden bu konuşmayı bence sen beni anlayan, dinleyen babam olduğunda yapmalıyız."

Ona ne zaman karşı gelsem gözlerim doluyordu. Bu sefer de doldu ama biraz kırgınlık vardı. Hazar için söyledikleri bana söylenmiş gibi zoruma gidiyordu. Özellikle onu tanıdıktan, kalbini gördükten bunun olması kaçınılmazdı.

Babamın arkamdan söylendiğini duysam da merdivenlerden çıkarken dönüp bakmadım. Babamla birçok kez dertleşmiş, sorunlarımızı konuşarak halletmiştik. Sorunları halletmek isteyen babamın nasıl olduğunu biliyorsam, karşımda onun olmadığından emindim. Bir kere benim babam eğer benimle sakin konuşmak istiyorsa kendi karışımı olan bitki çayıyla ya çardağa ya da çalışma odasına çağırırdı beni. İkizler ve annemin yanında yapmazdı. Onun bu sinirine bir noktaya kadar hak versem de Hazar'ın nasıl biri olduğunu uzun uzun anlattığımda pişman olacağını biliyordum.

Bir gün sakince benimle konuşacağını da. Bu yüzden olayı soğutmak istiyordum.

Kapı çarpmaktan nefret etsem de babamın tepkili olduğumu anlaması için mi yapmıştım bunu emin değildim ama kapıyı olabildiğince sert çarptım ve yatağımın üstündeki telefonuma koştum. Ondan mesaj geldiğine emindim, bu yüzden hevesliydim. Beklediğim gibi mesaj gelmişti ama ona bakmadan önce rehberime girerek adını değiştirmek istedim.

Sadece Hazar yapacaktım çünkü babası ve üvey annesi ona Cihangir demişlerdi. Cihangir ismini babası koymuş olabilir miydi? Savaş gibi ağır bir anlamı taşıyan bu ismi anca o koyabilirdi. İlişkilerinden anladığım kadarıyla da Hazar ismini babaannesi koymuş olmalıydı. Benim için de Hazar'dı, bu yüzden rehberimde de öyle olacaktı.

Hazar: Son durumunuz?

Hazar: Darya?

Hazar: Geleyim mi?

Hazar: Yarım saat içinde dönmezsen tüfek vol2 yaşanacak. İkizlerden çatlak olanı şimdiden uyar.

Bu mesajı atalı on beş dakika olmuştu. Hızla cevap yazmaya koyuldum.

Belçin Darya: Onun bir adı var, Azur.

Belçin Darya: Ayrıca gayet iyiyim.

Belçin Darya: İyiyiz.

Belçin Darya: Ama lütfen bu gece daha fazla bu konuda bir şey sorma.

Yarın sor sorun yok ama şimdi değil.

Leb dediğimde lebele hüle anlamak yerine leblebiyi anlayan cevabı gecikmedi.

Hazar: Uyuyacak mısın?

Belçin Darya: Evet. Bu aralar uykuya doyamıyorum.

Hazar: Yemek?

Yalan söylemek zorunda kalarak baş parmak emojisi attım.

Belçin Darya: Sen ne yapacaksın?

Hazar: Çalışacağım.

Belçin Darya: Uyumaya ne dersin? Cidden bayılacak kadar

yorgun duruyordun.

Hazar: Pek vaktim yok.

Belçin Darya: Nasıl türden bir insanın uyumaya vakti olmaz?

Belçin Darya: Saçmalık, uyku bir ihtiyaçtır.

Hazar: Rüyasında birini görmeyi umarak başını yastığa koyan ama karanlıkta kalan türden bir insanın

uykuya vakti olmaz.

Hazar: Vakit sadece bahanedir belki de.

Belçin Darya: Bu seçin suçun değil. Neden kendine bunu yapıyorsun?

Hazar: Belki de benim suçumdur.

Belçin Darya: Bu nereden çıktı?

Hazar: Hep öyle derler.

Belçin Darya: Kandırmışlar seni.

Belçin Darya: Anneannem bir keresinde ulaşamayıp rüyamıza sığındığımız kişiler rüyalarımıza gelmiyorsa bunun sebebi gittikleri yerde ruhlarının huzurlu olmasıymış.

Belçin Darya: Huzurlu olduğunu bil diye gelmezmiş.

Belçin Darya: Sen de bil ve huzurla uyu.

Hazar: Denerim.

Belçin Darya: Deneme yap.

Belçin Darya: Bizim sana ihtiyacımız var.

Mesaj anında görüldü oldu ama cevap gelmedi. Geri dönmeyeceğini düşünerek yatağımdan dişlerimi fırçalamak için kalktım. Zerre aç hissetmiyordum. Kırgınlığım da uykumu getiriyordu. Bu yüzden uyku haline geçmek için hazırlık aşamasına geçtim. Dakikalar sonra tekrar yatağıma döndüğümden ondan iki mesaj daha vardı. Biri görüntüydü.

Heyecanla açtığım fotoğrafta araba direksiyonu ve kadraja giren şehrin ışıkları vardı. Sanırım eve gidiyordu yoldan bunu anlayabiliyordum.

Hazar: O zaman iyi geceler.

Bir mesajla oluşan tebessümüme bakılırsa her şeye rağmen gece gerçekten iyiydi.

Ertesi gün dün planlandığı gibi kendimizi kahvaltıda teyzemlerde bulmuştuk. Babamın işleri yoğundu, ikizlerin dershanesinde deneme olduğu için onlar da babamla birlikte çıkmışlardı. Teyzemin ısrarları üzerine bu sefer gönüllü taraf ben, gönülsüz taraf annem olacak şekilde onlara kahvaltıya gelmiştik. Eva'ya evden çıkmadan önce beni bir şekilde dışarı çıkarması için mesaj atmıştım. Eve girdiğimizde onu etrafta görememek acaba heyecandan erkenden çıkmak gibi bir saflık mı yaptı diye düşünsem de kahvaltı kurulduğunda merdivenlerden iniyor olduğunu gördüm.

Pek de şaşırmamıştım. O uykuya aşık, iş yapmaktan nefret eden bir kızdı. Hazır masaya konardı her zaman. Ben ise anneme yardım etmekten hep mutluluk duyardım. Son zamanlarda gerçi biraz ben de uzaklaşmıştım. Yayınevi işleri, atanma kaygısı beni bu hale getirmişti. Acaba bu saatten sonra ne yapacaktım? Kendi paramı daha çok kazanmam gerekiyordu sanırım çünkü geleceğe bir evlat bırakacaktım. Çok garipti bu his, ürkütücüydü de biraz ama alışmalıydım.

Anneannem ne zaman kahvaltıya teyzemlere gelsek mutlaka gözleme yapardı. Patatesli olanı da favorim olurdu. Geldiğimizde gözleme yapma telaşı, teyzemin kahvaltılıklarla ilgilenmesi nedeniyle kimse ilgisini bana verememişti ama masaya oturduğumuzda çaylar konulurken herkesin birbirine baktığı derin bir sessizlik oldu. Son durak da ben olunca sesli bir nefes verdim.

"Sor anneanne sor," dedim bıkkınlıkla bir parça gözlemeyi dürüm gibi sararken. Bu sabah yine mide bulantısıyla uyanmış, bir şey yiyemem sanmıştım ama eve girdiğim an aldığım güzel kokularla iştahım kabarmıştı. "Biraz daha sormazsan çatlayacaksın ortadan ikiye. Hiç gerek yok, sor."

Anneannem çayını eline alırken bana tavır yapar gibi omuz silkip, "Ne soracağım canım?" diye homurdandı. "Herkesin ilişkisi kendine."

Tamamen rol yapıyordu, bunun farkındaydım. Yine de ona meydan okuyabilmek için gözlememden ısırık almadan önce, "İyi o zaman," dedim. Teyzemle annem birbirlerine bakıp gülerlerken, Eva birazdan gelecek darbeyi bilerek göz devirmişti.

"Aşk olsun, Darya!" Birkaç saniye geç kalsa da o tepki geldi. "Ben sana trip atıyorum sen de hemen kabulleniyorsun. İnsan bir ısrar eder."

"Anneanne ne yapayım ya," diye söylendim dudaklarımı büküp. "Herkesin ilişkisi kendine demiştin."

"Seninki biraz da bize olsun, olmaz mı?"

"Olmaz," dedim hiç düşünmeden. "Başka soru?"

Sinirli bakışlarını üzerimde tuttuğunda yanımda oturan annem uyarı niteliğinde bir tane geçirdi ayağıma. Bu baskı altında kalma hissinden de bunalmıştım ben artık. Bir noktada onlara hak veriyordum çünkü liseden üniversiteye kadar platonik olduğum kişinin en yakın arkadaşımla evlendiğini öğrendiğimde hayatımın dönüm noktasını yaşamıştım.

Önceden hiçbir derdimi belli etmez, her şeye gelip geçici gözüyle bakardım. Ailem dahil kimse benim içimde kopan fırtınaları bilmezdi ama o evlilik benim tüm yapımı bozmuştu. İçime atamamış, fırtınalarımı dindirememiştim. Tekken bile ağlamaya çekinen ben insan içinde hıçkıra hıçkıra ağlar olmuştum. O zamana kadar hep balık etli biriyken o depresyon sonrasında zayıflamıştım. Beni hiç sevmeyen biri için kendime o kadar yazık etmiştim ki deliler gibi pişmandım.

Hazar biraz da bu günlerden sonra bana açılan bir kapı gibi hissettirdiğinden beni bu kadar kolay çözmüştü.

Ve ailem de o günlerin her saniyesine şahit oldukları için benim için endişeleniyor, bazı şeylerden emin olmak istiyorlardı.

"Sevgilisiniz değil mi?" diye sorduktan sonra göz ucuyla anneme baktı, teyzem. "Sormadın değil mi?"

"Sormadım çünkü hazır olduğunda bana anlatacağından eminim." Annemin en sevdiğim huyu çocuklarına zaman vermesiydi. Her zaman bizim ona gitmemizi beklerdi. Onun bize geldiği konular da olurdu ama özel alan denen şeyi bize çok güzel sağlıyordu. "İlişkileri henüz çok yeni. Anlatmak istemez diye düşündüm."

"Öyle mi?" diye sordu anneannem. "Yeni mi?"

"Bodrum'dan beri," diye fısıldadım bakışlarımı onlardan kaçırıp tabağıma doğru tutarken. "Görüşüyoruz işte."

"Canım cicim ayları belli ki," dedi teyzem. "Trip atıp çocuğu hırsız gibi balkonunun altına getirdiğine göre..."

Canım cicim ayları sanırım bizde pek de düşündükleri gibi işlememişti. Biz o kadar hızlı gitmiştik ki bazı adımları atlamıştık. Geriye dönüp o adımları yaşar mıydık emin değildim. Bilselerdi acaba ne tepki verirlerdi? Bilmelerinin doğru olmadığını düşünme hissi virüs gibi yayılıp beni ele geçirdiği için dudaklarım asla bu gerçeğe aralanmıyordu.

"Hayırlısı olsun." Annem sessizliğim karşısında konuştu. "Yeter ki mutlu olsun. İlişkiler başlar biter önemli olan doğru kişiyle yaşanan mutluluk."

Dün babama yaptığım konuşmalardan dolayı Hazar'a karşı bence duvarlarını yıkmıştı annem. Bu yüzden ona bir şey demiyor sadece mutluluğumu gözetiyordu. Umarım bu her zaman böyle sürerdi çünkü gün geldiğinde babamın sinirlerini kontrol edemezsek ondan başka yardım edebilecek kimsem yoktu. Babamın siniri, küslüğü ve birçok şeyi annem ona bakana kadardı. Onlara baktığımda ne kadar içerlensem de onlarla aynı kadere tabi tutulmadığımın farkındaydım.

"Darya'ya bak sen," dedi anneannem oldukça keyifli bir sırıtmayla birlikte. "Mangal ayağına bize damat beğendirmeye çalışıyormuş. Zehir gibi kadınım ama ilk kez anlamadım."

"Kesin anlamamışsındır," diye homurdandı Eva. "O gün bir ton ima yapıyordun. Hiç olmasa bile sayende olurdu. Hazar'ı bulunmaz hint

kumaşı yaptın ayaküstü."

Anneannem anında bozularak Eva'ya doğru döndü. "Kızım sen niye her seferinde bana karşı geliyorsun. Amel defterim iki misin?"

"Bir kim?" diye sordu annem.

"Darya." Omuz silkip bana doğru döndü tekrar. "Hazar'ın yavuklusu, Darya."

"Torunun Darya," diyerek düzelttim göz devirirken. "Hemen başladın anneanne ya!"

"Ben aşk kadınıyım, Aşk!" diye yükseldi. "Benim hayatım aşk üzerine. Siz yaşayınca da keyifleniyorum işte."

"Damadının pek değil ama..."

"Ercümenti mi diyorsun? Malum bizim damatlar bereketi kaçmasın ama artıyor günden güne." Öyle keyif alıyordu ki bu durumdan şok oluyordum her seferinde. "Kız babası olmak kolay değil, canım. Bakmayın siz ona. Alışır zamanla."

Buna zerre inancım yoktu. Karnımdaki bebeğin bile yoktu bence.

"Bence o senin için endişelendiğinden bu kadar sert bir tepki gösterdi. Gerçi bence sert değildi." Annem omzuma bir elini atıp destek olmak ister gibi sıktı. "Baban sana daha önce hiç sesini yükseltmediği için bu kadar canını sıktı diyebiliriz ama geçer. Tamamen senin için olduğunu bilmen yeterli."

Annemin sözleriyle birlikte gözlerim Eva'ya kaydığında bakışlarını tabağına indirdiğini gördüm. Onun yanında baba konusu açmayı sevmiyordum. Eva, bu konuda fazla içerleniyordu, hassasiyeti daha yüksekti çünkü o babasından hiçbir zaman ümidi kesmemişti. Ona rağmen babası asla ona bir adım atmamış, hayatlarından tamamen çıkmıştı. Bir noktada toksik bir bireyle devam etmektense kurtulmaları daha iyiydi ama onun açısından bakınca da zordu.

"Ee Eva," dedim konuyu değiştirme amacıyla. Yeterince beni konuştuğumuzu düşünüyordum. "Siz neler yaptınız?"

Eva telaşla tabağından başını kaldırdığında ilk diğerleriyle sonra da benimle göz göze geldi. Sanırım ona biçtiğim görevin zamanı geldiğini düşünüyordu, gerginliğiyle kasıldı. Ben konu değiştirmek istesem de bunu hatırlamışsa işime gelirdi. "Ne konuda?"

Gerginlikten adını bile unutmuş gibi boş bakışlarını yüzümde tuttuğunda, "Düğün," dedim. "Onunla ilgilenmiyor musunuz?"

"Ay evet ilgileniyoruz," dedi telaşla. Bu halleri biraz da benim durumumdan bağımsız bir sorunu olduğu düşüncesini getiriyordu bana. Zaten gittiğimde de aramamıştı, döndüğümde de kaosun ortasında en pasif kalan kişi o olmuştu. Bunun sadece ben uyardığım için olduğunu sanmıyordum. "Hatta bugün bir işim daha var. Benimle gelir misin, Darya?"

Teyzem merakla ona doğru döndü. "Ne işin var?"

"Taç bakacağım," dedi Eva. "Kına ve düğün için... Kapalı çarşıda daha fazla seçenek varmış ve daha uygun fiyatlıymış. Bir de oraya bakayım dedim. Darya da buradayken bana eşlik eder diye düşündüm."

"Ya da Darya'yı Hazar'a götürmek için daha iyi bir bahane bulamadın." Anneme şok içinde döndüğümde dudakları kıvrılmış, cin olmadan şeytan mı çarpıyorsunuz der gibi bize bakıyordu. "Canlarım siz giderken biz dönüyorduk bu yolları. Hayırdır yani? Bengü az mı çıkardı beni."

"Anne..."

"İstediğinle ol, istediğini yap, Darya," dedi sözlerime devam etmeme izin vermeyerek, oldukça otoriter bir sesle. "Ama yalan söyleme, anneciğim. Yirmi altı yaşındasın, kendi kararlarını verecek yaştasın bunun farkındayız ama sen hep bizimleydin, yanımızdaydın bu yüzden sana karşı daha korumacı olabiliyoruz. Bu seni bize yalan söylemeye itmesin lütfen. Hele ki böyle konularda."

Mahcubiyetle dudaklarımı büktüm. "Babam yüzünden kızarsın sandım."

"Babalar öyledir ama anneler her zaman çocuklarının yanında olur," dedi şefkatle. "Babalar da olur bu arada ama onlar biraz daha zordur. Bence çok yanlış bu ama gerçekler işte... Yine de sen her zaman arkanda duran bir annen olduğunu bil ve ilk bana gel."

Acaba her konuda ona gidebilir miydim?

Ne olursa olsun bence onun aklından da hamile olmam gibi bir durumda gitmem gelmemişti. Kimin aklına gelirdi ki? Teyzem Eva'nın deli gibi estiğini bildiği halde o bile düşünmezdi mesela. Benim içine düştüğüm durum öyle deli, öyle garipti. İç çekip ona baktığımda yavaşça başımı salladım. Cevap verirsem büyük ihtimal düşüncelerim yüzünden titreyen sesimi saklayamazdım.

"Çocuklarının yetişkin olması çok zor," dedi anneannem oldukça duygusal bir tonda. "Bir bakıyorsun kocaman olmuşlar ve kendi yollarına gidiyorlar. Onlara hep mürüvvetini göreyim, yuvanı kur diyorsun ama o gün geldiğinde de derin bir hüzünle kalıyorsun. Ben çok uzaklaşmadım ama yine de aynı evde olmakla, el oğlunun evinde olmak arasındaki o farkı yaşadım."

"Senin üzüldüğünü pek düşünmüyordum," dedi teyzem çayını eline alıp arkasına yaslandığında. "Yani sanki bizden kurtulmak istiyor gibiydin. Öyle düşünerek evlendim ben."

"Hangi anne öyle olur, Bengü?" diye sordu alıngan bir tavırla. "Biliyorum biraz fazla baskı yaptım ama ben... Biraz geri kafalıyım belki de."

Teyzem pişmanlıkla bakışlarını kaçırdı. Bir nebze haklıydı aslında. Anneannem bazen cidden bunaltıcı olabiliyordu ama onun kurtuluşu evliliği olduğu için kızlarının da bir noktada evlenmesini, aile kurmasını fazla istemişti. Haklı bulmuyordum ama bir nedeni olduğunu bilerek ona bakıyordum. Gerçi bazen nedenler yetmiyordu insana, sonuçlar can

yakıyordu sonuçta ama elde olan buysa kabullenmekten başka çare olmuyordu.

"Lafı ona değildi," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı, annem. "Her neyse. Bunları konuşmanın bir faydası yok sonuçta biz evlendik, sıra kızlarımıza geldi."

"Darya'nın daha yolu var bence," dedi teyzem. "Hemen evlenmez gibi."

Evlilik mi? Bunu zerre düşünmemiştim. Keşke tek olsaydım da düşünmeme katıla katıla gülseydim çünkü hamileydim. Çocuğu aldırmak gibi bir düşüncem de yoktu. Hayata gelmesini, onu büyütmeyi deliler gibi istiyordum. Bir noktada bu düşünce bana aşırı geliyordu. Sonuçta biz bir kaçamak yapmıştık, onun sonucunda böyle bir durumla karşı karşıya kalmıştık ve tıp bu durumdan kurtaracak kadar gelişmişti. Hür irademiz de bizimleydi ama durumun içindeyken daha farklı düşünüyordu insan.

Bin düşünce geçiyordu zihinde, her birinde karnımda bir can olduğu gerçeğini hatırlayarak süzgeçten geçiriyordum bir şeyleri ve sonunda duygularım daha ağır basıyordu. O cana kıymayı istemiyordum. Ben vardım ona yeterdim ama babası da vardı. Hazar, bir aileyi hak ediyordu, ben ise biri tarafından sevilmeyi. Belki çok ortak noktamız yoktu ama yanında kendim gibi birini bulabildim dediğim biriyle yolu yürümeye hazır hissediyordum.

"Daldı," diyen teyzemle düşüncelerimden sıyrılıp onlara odaklandım. "Hemen evlenmeye niyetin mi var?"

"Kısmet," diyebildim.

"Kısmet mi?" dediler hep bir ağızdan. Devam eden ise anneannem oldu. "Daha önce bunları söylesek kafamızı kırardı. Olmuş bu kızdan. Bal gibi olmuş."

"Anneanne!"

"Aman canım," dedi yüzünü buruşturarak. "Size laf yetiştirmekle uğraşamam şimdi. Bugün bizimle olsanız daha iyi olurdu ama."

"Neden?" diye sordu Eva.

"Komşunun kızı Meltem var ya... Onun bebeğinin cinsiyet öğrenme partisi varmış." Şansıma konu bir şekilde bebeklere geliyordu. Stresten bayılmama az kalmıştı gerçekten. "Bebeklerinin demek daha doğru olur."

Gözlerimi sonuna kadar açıp, "İkiz mi?" diye sordum. Nedense tenimden bir ürperti geçti. "Allah yardımcısı olsun."

"Onun büyük abileri vardı ya onlar da ikizdi," dedi annem. "Sülalede eğer ikiz varsa bir şekilde seni de buluyor. Benim de dayımın oğulları ikiz değil miydi zaten?"

Annem konuşurken çay içmeye niyetlenmiştim ama sözlerini bitirdiğinde aldığım bir yudumu da püskürterek tabağıma boşalttım. Ne demek sülalede ikiz varsa bir şekilde bizi de bulurdu? Benim direkt kardeşlerim ikizdi, böyle bir şey olursa durum daha farklı bir yere evrilirdi. Kınadığım her şeyi yaşadığımdan da emin olurdum. Bunun stresi öyle bir sardı ki bünyemi elim titremeye başladı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı annem. Diğerleri de şaşkınlık içinde bana bakıyorlardı. "Darya!"

"Anne pat diye söylenir mi ya?" diye homurdandım bir elimi göğsüme götürdüğüm sırada. "Daha yeni bir ilişkide... Sen böyle deyince..."

"Gerçekten Begüm!" Anneannem gür sesiyle tüm dikkati üzerine çekti. "Zaten zar zor bir ilişkiye girdi şimdi evlenmeye niyeti varsa da bu korkuyla vazgeçer."

"Bakın tamam kızımın ilişkisi olsun, modernim karışmam dedim ama bu kadarı da fazla... Daha kendisi bebek, nasıl bebeği olsun onun!"

"Kendisi mi bebek?" Eva kınayan bakışlarını annemin üzerinde tuttu. "Yirmi altı yaşında, teyze."

Annemin anaç duyguları bazen o kadar baskın oluyordu ki cevabı da beni şaşırtmamıştı. "Sen de bebeksin, teyzeciğim."

"Valla size doyum olmaz ama bu bebekler biraz bebek bebek takılsın bence," derken ayaklandı, Eva. Sonunda gitme zamanı geldiği gibi heyecanla ben de ayaklandım. "Biraz hava alalım. Merak etmeyin Darya'ya ben sahip çıkacağım. Kaçırmalarına izin vermem."

İkimiz de ayaklandığımızda annem bize doğru kaldırdı başını. "Eva!"

Eva onun tepkisine aldırmadan benim kolumdan tuttuğunda askıdaki ceketlerimizi almak için beni çıkışa doğru yönlendirdi. Ceketlerimizi alıp onların dikkat edin uyarılarını dinledikten sonra hızla evden çıkmıştık. Bizim evin birkaç sokak aşağısında kalıyordu evleri haliyle onların da Azazel' yürüme mesafesinde bir uzaklığı vardı. Hava hafif esse de sonbaharın o mistik hissiyle kaplıydı. Yürümek için idealdi.

Bahçeden çıkıp yürüyüş yoluna çıktığımızda Eva koluma girip, "Sen sormadan söyleyeyim Adana'ya ona destek olmak için gittiğini biliyordum," dedi. Buna şaşırmamıştım. "Doğanay ilk defa gidemediği için içerlenmemişti. Oradan anladım, sordum da söyledi."

"Yaptım öyle bir şey," dedim umursamaz durmaya çalışarak. Başıma gelenleri düşününce düşen tansiyonumu bilmesine gerek yoktu malum. "Sen nasılsın? Biraz tuhafsın..."

"İyiyim." Sesi zerre iyi çıkmıyordu. Ne o bana bakıyordu ne de ben ona. Kol kola yürüyorduk sadece ve bu kafasında bin düşünce olan insanların işiydi. Benim derdim belliydi ama onunkini bilmiyordum. "Ee sevgili misiniz şu an?"

Aniden sevgiliden daha ötesi olmuştuk.

"Evet öyleyiz," diyebildim sadece. "Dün biraz afalladım, babama söyleyemedim ama durum bu. Sonradan söyledim zaten."

"Her şey çok yeni ve bu senin ilk ilişkin gibi bir şey. Bunun verdiği o... Acemilik mi desem bilmiyorum ama o var. Haliyle afalladın biraz ama bence halledersiniz. Hazar'ı ne kadar eleştirsem de gerçekten ilişkisinin arkasında duran biri olduğunu gözlerimle gördüm. Bence her şey çok güzel olacak."

Bizim için evet ama ailem için hayır. Onların hayırı bir noktada bizim için de sorun çıkaracaktı ama ona odaklanmak istemiyordum. Hallederdik, Hazar öyle söylemişti.

"Öyle." Dünden beri o kadar bizden konuşmuştuk ki kendimden sıkılmaya başlıyordum bu yüzden ofladım. "Onu boş ver şimdi. Senin neyin var onu söyle."

"İyiyim dedim ya kız."

"Dedin ama hissettirmedin," diyerek çıkıştım. "Kız kardeşimi tanımadığımı mı düşünüyorsun?"

"Tanıyor musun?" diye sordu güçsüz bir sesle. "Çünkü ben kendimi tanıyamıyorum."

Göz ucuyla ona baktığımda kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

Bana bakmadan, "Kafam karışık demek," dedi. "Doğanay'a sövmeden söyleyeyim sorun o değil, benim. Ben ne istediğimi bilmiyorum, Darya. Herkes düğün stresinden olduğunu söylüyor ama onunla alakası yok."

"Ne ile alakası var sence?"

"Babamla alakası var." *Hiç geçmeyen bir yara demekti.* "Annem yapma dediği halde onu aradım, düğün hazırlıklarına başladığımı söylemek istedim. Bilmiyorum, babam sonuçta bilmek ister diye düşündüm. Henüz tarih yok ama olunca çağırırım dememe kalmadan telefonu kapatmak zorunda olduğunu söyledi. Ben de o gece bu duruma ağlayarak onun yeni eşinin sosyal medya hesaplarına baktım. Meğerse yeni eşinin kızının mezuniyeti varmış. Ona çiçek ve kolye aldığı için öz kızının cümlesini yarıda kesmiş."

Ağlarsam bencillik olur muydu? Çünkü her bir kelimesi kıymık gibi boğazıma battığında daha farklı bir şey gelmiyordu aklıma. Eva'nın babası olacak o adam iğrenç biriydi ama babaydı. Maalesef ki bu gerçek Eva'nın canını okuyordu ve sürekli ona bir adım atıyordu. Onun attığı adımlar babasının yaşını geçmişti ama babasının beyin yaşı buna

yetmemişti. Her seferinde teyzem ondan boşanıp hayatına devam etmek istediği için sinirini Eva'dan çıkarıyordu.

"Babam her böyle yaptığında cidden evlenmek istiyor muyum diye sorguluyorum ve sonra Doğanay'a haksızlık ettiğim için kendime kızıyor, hayattan soğuyorum."

"Ona anlatıyor musun peki?"

"Anlatıyorum," dedi burnunu çekerken. "O da bana sarılıyor, her zaman yanımda olduğunu söylüyor. Bu beni daha çok üzüyor çünkü ben ona haksızlık ediyorum..."

"Hayat herkese eşit davranmıyorsa bu senin suçun değil, Eva," dedim hafif bir sitemle. O ciddi konuşmalardan anlardı. "İnsanız, bazen düştüğümüz hatta yere çakıldığımız anlar olacak. Onun olmayacak mı? İllaki olacaktır. Allah yaşatmasın desem de hayat bu belli olmaz. O zaman da sen onu kaldıracaksın. O böyle düşünse hoşuna gider mi?"

"Asla!"

"O zaman sen de düşünme, güzelim." Başımı onun omzuna düşürdüm. "Her şeye rağmen mutlu olmaya bak, Eva. Ciddiyim. Baban boktan biri ve sen onun kızı olamayacak kadar mükemmelsin. Sana layık olmadığı için kaçıyordur belki de."

Hem kıkırdadı hem de burnunu çekti bir duygu karmaşasının içinde olduğu oldukça belliydi. "Yalancı."

"Bende yalan olur mu?" dedim abartılı bir ses tonuyla. "Olmaz... Aşk olsun."

"Aşk oluyor zaten," dedi. "Sende bile."

"O ne demek be?"

"Özür dilerim laf vuruyorum ama çok garip geliyor, Darya," dediğinde Azazel'e yaklaştığımız için sevinmeye başlamıştım. "O gece ikimiz de o çocuğu aynı anda gördük. Biraz çekiştirdik ama kader sizi bir araya

getirdi. O senin için sen onun için fedakârlık yapar oldunuz ve toplasan iki ay anca olmuştur. Aşk cidden beş saniye sanırım..."

"Hayat çok kısa sonuçta, değil mi?" dedim dalgınlıkla. "Güzel şeyler hızla, kısa zamanda gerçekleşmeli ki hiçbir şey içimizde kalmasın."

"Aşk buna dahil mi?"

"Dahil olmaması için bir sebep var mı?"

"Var." Oldukça hızlı bir cevap oldu. Haliyle kaşlarım çatıldı. "Sonuçta birini o kadar kısa sürede tanıyamazsın."

"Tanırsın," diyerek karşı çıktım anında. Tecrübem konuşuyordu. "Eğer karşındaki istiyorsa her şey mümkün. Bazı insanlar bizi zora alıştırıp çekip giderken bazıları onların alıştırdığı yerden kolaylık vermeye çalışır. Senin sorarak öğrendikleri sormadan söyleyen, bilmek istemediklerini bile bil diye uğraşan ve senin hislerini, güvenini eline almayı isteyen insanlar gelir hayatına. O zaman kırk yıllık tezler bile çürür, bazı gerçekler baştan yazılır."

"Bunun tanımı ne peki?" diye sordu alaycı bir tebessümle. "Hazar Cihangir Soykan mı?"

İsmi bile istemsizce tebessüm etmeme neden olduğunda ne kadar güzel bir tanımın içinde olduğunu fark ettim. Savaşarak barışı elde eden kişi elbet savaşarak aşkı da elde ederdi. Bir noktada savaşmaya başlamıştı da. Aslında ona vermek istediğim, onun bana verdiği gibi kolaylıktı ama zor biri olmayı bir türlü bırakamıyordum. Belki de kalbimin zincirlerini kırıp içindeki taşı kırarak elması çıkaracak o kişiyi bekliyordum. O elmas hislerimdi benim, yumuşak yanımdı. Yıllarca eksik kalan şeyler beni ketum biri yapmıştı.

"Öyle." İtiraz etme gereği duymadım.

"Aşk bazen iyi geliyor insana," dedi. "Böyle bir kırıyor duvarları ama taşları üstüne gelmiyor. Aksine o moloz yığının tepesine çıkartıp o taşları izletiyor."

"Tek başına da mümkün bu ama... Hayat bazı insanlara tek yaşamayacak kadar yorucu ve sıkıcı gelebiliyor."

"Aynen öyle," dediğinde Azazel'in kapısına gelmiştik bile. "Sanırım bu saatten sonra seni zor bulurum."

Maalesef bunu da onaylamak zorundaydım çünkü dünden sonra Hazar'ın beni kolay kolay bırakacağını sanmıyordum. Yanına gitmem için dakikaları saydığından bile emindim. Ben de ondan farklı bir durumda olmadığım için kınayacak halim de yoktu. Onunla olduğum zamanları her geçen gün daha çok sevdiğimi, onunla olmak istediğimi fark ediyordum.

Büyük aşklar böyle mi başlıyordu acaba?

Bir bakışla sonra da bir dokunuş. Belki dokunuştan önce bir söz ve daha derin bir bakış. O bakışta sadece yüzünü görmüyordu insan, kalbini de görüyordu sanki. Çünkü gördükleri insanı karşısındakine itecek kadar güçlüydü ve kalbe gücü yetecek tek şey hislerdi. Hisler ortaksa ortak olmayan her şeyi oldurmak için her yol deneniyordu. Sımsıkı tutmak lazımdı. Sadece sana emanet kalbi de uzanan eli de...

Azazel'e girdiğimizde Eva'nın kolundan çıkıp bir adım arkasında kaldım. Kapıda her zaman randevu sistemini kontrol eden bir görevli oluyordu. Şimdiki görevliyi daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Bizim yaşlarımızda, esmer bir adamdı. Eva'yı tanımış olmalı ki, "Hoş geldiniz Eva Hanım," dedi. Eva'nın yanına gittiğimde bana kayan bakışlarında Eva'ya baktığı gibi samimiyet yoktu. Beni tanımıyordu. "Doğanay Bey yukarıdalar efendim."

"Belçin Darya Hanım," diye bir ses düştü aramıza. Üçümüz de bu sesin sahibine döndüğümüzde restoran katına çıkan merdivenin başındaki Salim ile göz göze geldik. Oldukça ciddi bir tavırla görevliye bakıyordu. "Yanındaki, Belçin Darya Hanım. Patronun kız arkadaşı olur kendisi."

Salim'den böyle bir çıkış beklemiyordum, kimseden beklemiyordum aslında. Biz bile birlikte olduğumuzu yeni yeni kavrıyorken insanların bilmesini, buna göre hitap etmesini beklemiyordum da. Karşımdaki

görevliye döndüğümde oldukça mahcup bakışlarla bana baktığını gördüm, istemsizce kötü hissettim. Hiç gerek yoktu böyle şeylere.

"Sorun yok," dedim ona kalmadan. "Gerçekten sorun yok. Alnımda yazmıyor sonuçta."

"Kusuruma—"

"Kusurunuz yok ki," dedim anında. "Kolay gelsin size, lütfen takılmayın bunlara."

Bu hissin beni hem heyecanlandırıp hem de utandıracağını hiç düşünmemiştim. Birisinin kız arkadaşı olarak bir yerlerde tanıtılmak, insanların o bakışlarına maruz kalmak... Lisede birisine âşık olup karşılık alamadığımda hep özendiğim, aptal bir dürtüyle havalı bulduğum bir histi ama şimdi biraz utanmıştım. Kalbim hoş olmuştu ama utandırmıştı da. Yanaklarımdan kulaklarıma kadar kızarırken merdivenlerden çoktan çıkmış Eva'nın peşinden ilerleyerek kızardığımı gizlemeye çalıştım. Merdivenlerin başına varınca restoran katının ne kadar boş olduğunu, dip köşe temizlik haline girildiğini fark ettim.

Eva, en köşede kalan masada oturan nişanlısına doğru ilerlemeye başladı. Biraz incelediğimde önündeki masanın belgelerle dolu olduğunu gördüm. Salim de ona yardım ediyor olmalıydı. Salim ve Hazar'ın burada olmadığı süreçte işler birikmiş olmalıydı ki Hazar ortalıkta bile yoktu.

Üst kata çıkıp gözlerimle onu ararken karşımda duran Salim'in, "İyi misin?" sorusuyla ona doğru döndüm. "İyi misiniz?"

Bakışları kısa bir an karnıma doğru gitti ama çok geçmeden hemen yüzüme doğru çıktı. Bayıldığım zaman Hazar'a onlar destek olmuş olmalıydı. Bilmesine şaşırmamalıydım. "İyiyim... İyiyiz yani. Sen nasılsın?"

"Stabil," diyerek kestirip attı. "Patron odasında. Bir şeye ihtiyacın olursa buralardayım. Numaramı da telefonuna kaydettim. Büyük ihtimal fark etmemişsindir ama haberin olsun. Normal bir zamanda da lazım olursa emrinize amadeyim."

Biraz ürkütücü ve soğuk bulsam da Salim bence iyi biriydi. Sadece o da Hazar gibi duyguları konusunda daha soğuk bir alanı tercih edenlerdendi. Onun da bir hikayesi olduğundan emindim. Herkesin bir hikayesi olurdu sadece anlatılmadığı için yok sayılırdı. Olmayanı yok saymak bir nimetti çünkü olduğunda ne kadar istese de yok sayamayacağını herkes bilirdi.

"Teşekkür ederim. Aklımda tutarım," dedim bir kez daha etrafı incelerken. "Fidan yok mu?"

Anında yüzü düştü. Bu kadar hızlı bir değişim zerre beklemiyordum. "Sınav haftası."

Daha fazla uzatmak istemeyerek, "Anladım," diyebildim. "Ben gideyim o zaman."

Hazar'ın odasına giden koridorun başında durduğu için gidemiyordum. O da bunu anladı, bir adım yana çekilerek bana müsaade etti. Tebessümle ona baktıktan sonra bir saniye bile durmadan Hazar'a ulaşmak için adımlarımı atmaya başladım. Her adımda dizlerim heyecandan titriyordu resmen. Ne ara böyle bir hale gelmiştim ki ben? Ona giden yollar uzuyor, dizlerim titriyor ve kalbim atışlarıyla dizlerimden daha çok beni zorluyordu. Göğüs kafesim onu hapsetmemiş olsa çoktan ona ayaklarımdan önce koşardı, emindim.

Odasının önüne geldiğimde biraz sakinleşmeye, heyecanımı dindirmeye çalıştım. Neyim vardı benim? Zaten dün gece görmüştüm onu. Uzun bir süredir görmemişim gibi davranıyordum. Buna engel de olamıyordum. Gerçi engel olmak istemiyor da olabilirdim çünkü kalbim uzun zamandır böyle hissetmemişti ve ben de kalbimi uzun zamandır hissetmemiştim. Bu hisler ne kadar sancılı gelse de tazelenmişim gibi hissettiriyordu bana.

Kapısına bir kez tıklattıktan sonra hafif aralayıp başımı uzattığımda dikkatle bilgisayarına baktığını, kafasını bile kaldırmadan, "Salim," diye homurdandığını gördüm. "Koçum yine neyi anlamadınız?"

Dudaklarım keyifle kıvrıldı, alt dudağımı dişleyerek biraz da olsa neşemi dindirmeye çalıştım. Ardından hafif öksürerek, "Salim değilim ama..." diye mırıldandım. "Sağ salim geldim."

Cümlemin bitmesiyle birlikte öyle bir heyecanla kaldırdı ki başını bilgisayardan siyah beyaz bir ekranın rengarenk olması gibi bir an yaşandı bakışlarında. Öyle büyü hissettirmişti ki bu durum heyecandan elim bile titredi, kapıyı zar zor tamamen açıp kendimi odaya atabildim. Benim odaya girmemle onun masanın köşelerinden tutarak tekerlekli koltuğunu geriye çekmesi bir oldu.

Ona sadece bir adım attım, onun bana koşar adımlarla geldiğini izledim. Saniyeler sonra tam karşıma geldiğinde beklediğim sarılmasıydı fakat o her zamanki gibi beni şaşırtarak bir elini belime attı ve saniyeler sonra bir çuval gibi beni omzuna fırlattı. Fırlattı diyordum çünkü attı demek hafif kalırdı. Anın şaşkınlığıyla ağzımdan öyle bir çığlık kaçtı ki ben bile şaşırdım.

"Hazar!" diye bağırdım, hiç gecikmeden. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyoruz," dedi, oldukça ciddi bir sesle. "Bu sefer kaçışın olmasın diye de tamamen kuşattım seni."

Ters durmaktan midem bulanmaya başlıyordu. Omzu da çok sertti, ayrıca karnım ağrımıştı biraz. "Nereye gidiyoruz ya?" diye cırladım, düşme korkusuyla tişörtünü avcumun içinde sıkıştırırken. "Ne oluyor sana?"

"Doktora gidiyoruz," dedi. "Çok bile dayandık artık. Ben bir saat daha bekleyemem."

"Ya, gideriz tamam ama indirsen beni," diye sızlandım. "Omzun karnımı ağrıtıyor."

"Siktir, bunu düşünmemiştim." Endişeli sesini duydum önce, ardından saniyeler içinde bir kez daha ayaklarım yerle buluştu. "Özür dilerim, çok canın yandı mı?"

Telaşla, ne yapacağını bilemeyerek bana baktı, titreyen eli de aramızda asılı kalmıştı. Aklında bir şey vardı ama yapmaya cesareti yoktu. Benim de onu teşvik etmeye yoktu çünkü günlerdir yanlışlıkla bile dokunmuyordum karnıma. Uzun uzun baktı gözlerime, bir iç çekti ve kendisini daha fazla tutmadan avucunu karnıma yasladı.

Bu, varlığını öğrendikten sonra onunla ilk temasıydı ve ben de bu anın içinde olma arzusuyla elimi onun elinin üstüne yasladım.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdığımda, o hâlâ karnıma bakıyordu. Bakışları öyle derin, öyle umut doluydu ki sanki uzun bir süredir eksikliğini çektiği bir şeyin varlığından güç almaya çalışıyormuş gibi hissettiriyordu. Ben bakışlara çok anlam yükleyemezdim, abartı gelirdi ama onun bal rengi gözleri her seferinde benimle konuşuyordu. Anlam yüklememek haksızlık olurdu ve ona bu kadar haksızlık eden kişi varken, üstelik onlar ailesiyken bir de ben yapamazdım.

Bakışlarını yavaşça bana doğru kaldırdığında dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Çok güzel duruyorduk böyle, hayallerimin ve korkularımın ötesindeydik. O da gamzelerinin belirgin olacağı şekilde gülümsedi. O an doğru yolda olduğumu hissettim. Bir gülüş doğru yoldaymış gibi hissettiriyorsa karşı koymak mantıklı değildi, değil mi?

"Özür dilerim," diye fısıldadım konumumuz sabit kalırken. Biraz huylanıyordum aslında böyle ama o memnunsa dayanabilirdim. "Dün sen dimdik babamın karşısında dururken, ben yanında durmadığım için."

Dünden beri üzüldüğüm tek nokta buydu. Babama içerlenirim sanmıştım ama o kadar da takmamıştım. Hazar'ın yanında durmamak beni daha çok üzmüştü.

Ellerini yavaşça karnımdan çekti ama çok uzaklaşmadan belimden sırtıma doğru kaydırıp bedenimin onun sert gövdesine yaslanmasını sağlayan o hamleyi yaptı. "Çünkü balkonundaydın."

Bilerek yapıyordu ama ben yanlış yaptığımın farkındaydım. Hissettiğim suçlulukla birlikte kollarımı kaldırıp onun boynuna sararak aramızdaki

mesafeyi iyice kapattığımda şaşırdığını görmek mümkündü. Sürekli kaçtığım için ona yaklaşmama şaşırması acı bir komiklikti. "Hazar!"

Şaşkınlığı bırakıp dudakları kıvrıldığında ben başımı daha dik bir konuma getirdim. Buna rağmen ona yetişemediğim için başını biraz eğdi, yüzlerimiz arasında sadece iğnelik bir mesafe bıraktı. "Güzelim?"

Kalbim kullandığı hitap karşısında tekledi ve ona tutunmasam kesin kendimi rezil edecek bir afallama yaşayacaktım. Şimdi biraz daha kendimi iyi hissettiğimde, "Güzelim mi?" diye sordum hafif kıvrılan dudaklarımla.

"Hıhım." Dudaklarını dudaklarıma sürtüp geri çekildi. "Güzele, güzel denir."

"Sen güzel demiyorsun," diyerek kafa tuttum. "Güzelim diyorsun."

"Benim güzelim olduğundandır," dedi hiç beklemeden. "Başkasının sana güzelim dediğini duyamazsın mesela."

"Hım..."

"Hıhım," dedi bir kez daha. "Benim güzelimsin çünkü."

Mahcubiyetle dudaklarımı büktüm. "Dün babasının karşısında sana sevgilim diyemeyen biri için fazlasın."

"Ona mı takıldın gerçekten, Darya?" dedi oldukça agresif bir sesle. "Kızlar ve erkeklerin baba kavramı çok daha farklı. Ondan çekindiğini anlamıştım. Bu yüzden pek takılmadım. Ayrıca ben de sana bu adam benim sevgilim diyeceğin bir ortam yaratmadım bence."

Düşününce söyledikleri mantıklıydı. Dün direkt uyuduğum için konuşamamıştık ve daha öncesinde de açık açık birbirimize sevgili olduğumuzu söylememiştik. Gerçi bu saatten sonra flört, sevgili kavramları bizim için az kalıyordu. Sonuçta ebeveyn oluyorduk. Yıllarca yavaş yavaş yürüdüğüm yolları bir anda öyle hızlı koşmuştum ki şimdi bir zamanlar nasıl olur dediğim evreleri geçer olmuştum.

"Hızlı olalım derken abarttık galiba," dedim iyice boynuna asıldığımda. Onun da sırtımdaki eli yavaşça olduğu yeri okşuyor, huylanmama sebep oluyordu. Birkaç gündür koku hassasiyetim vardı ve ona bu kadar yakın olduğumda fark ettim ki günler sonra ilk kez hoşuma giden koku ona aitti. İlk günden beri öyleydi aslında. "Ama ben üzgünüm... İlk günden bu yana sana kök söktürdüğüm için."

"Kök söktürmedin." Bu itiraz beni şaşırtmadı. "Aksine hoşuma gittin."

"Ondan mı beni ekstra sinir ediyordun?"

Karizmatik bir kıkırtı döküldü dudaklarından. "Beni yakaladın."

"Hep sen yakalayacak değilsin."

"Baban çok kızdı mı?" diye sordu. "Halletmem gereken bir şey var mı?"

Onun sanırım her şeyi halledebileceğini göstermesinden fazlasıyla hoşlanıyordum. Ben kendimi biliyordum, biraz dikkatsizdim ama onun dikkatinin bize yeteceğini düşünüyordum. "Hayır halletim."

"Buna güvenim sonsuz," dedi başını yavaşça sallarken. "Ama yine de bir sorun varsa..."

Aklıma gelen durumla birlikte kıpırdanınca kollarımı onun boynundan çektim ve uzaklaşırken, "Şu an tek sorun... Sorun da demeyelim eksik detay, bu hamileliği nasıl açıklayacağım," diye mırıldandım. Ondan herhangi bir cevap beklemiyordum. Bu konudan kaçmaya çalışmam boşa olsa bile deneyecektim. "Doktora gidecek miyiz?"

Dikkatle bana baktı, düşünceli duruyordu. Başıyla beni onaylarken, "Gidelim," dedi. "İlk muayene için randevu istemeyen ama sonra bebeğin gelişimine göre takvim oluşturan bir kadın doğum polikliniği buldum. Bu civarların en iyisi deniyor. Bakalım ilk izlenimle karar veririz."

Masasına doğru gitti. Bilgisayarından birkaç şeye baktıktan sonra çekmeceyi açtı, sanırım cüzdanını aldı. Eli arka cebine gitmişti çünkü.

Ardından bana doğru gelip elini tutmam için uzattı. Tutarken, "Bunu sözde ben yapacaktım," diye homurdandım ama sinirim kendimeydi. "Benden olmayacak belli."

"Olacak olacak," dedi avucumu avucunun içine öyle sıkı hapsettiğinde. "Önce bir... Bebeğimizi görelim de."

Bebeğimiz.

Ne zaman bunu söylese başta bir zorlanıyordu. Durumu kavrayamıyordu ama sonra çok güzel de düzeltiyordu. Benim aksime onun soy saymak, zamana bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Aksine her şeyi tam şu an yaşamayı istiyordu. Sonraya bırakırsak halledemezdik, onun düşüncesi bu yöndeydi. Biraz haklı olabilirdi. Beni ardından sürükleyerek odadan çıktığında heyecanı gözümden kaçmadı. Bebeği bu kadar istemesi, hevesli olması bazen bir şüpheye düşürüyordu beni.

Ben ve her güzellikte bir çatlak arayıp oradan sızan kara dumanları arama yönüm iş başındaydı.

Odadan çıkıp koridorda ilerlediğimizde restoran katındaki bizimkilerin görüş alanına girmiştik. Hazar, onlara selam bile vermeden merdivenlere yönelmeyi tercih etti fakat arkadaşı buna müsaade etmedi. "İnşallah Darya seni hastaneye götürmeye ikna etmiştir," diyen Doğanay ile adımlarım durdu. Onun da durmak zorunda kaldı. Yanlarına gitmedik ama bu mesafeden bile bakışları altında kalmak rahatsız ediciydi. "Bu inatçı keçinin dünden beri ateşi bir yükseliyor, bir düşüyor. Ara sıra titreme nöbeti geçiriyor. Şifayı kaptı ama inat etti bir serum yemeye götüremedim."

Şaşkınlıkla Hazar'a döndüğümde başını eğerek bakışlarını kaçırdı. Ben anlamamıştım tamam ama bahsetmemesine de şaşırmıştım. Neye şaşırıyordum ki aslında ben de onunla bir şeyleri paylaşmıyordum. O evrelere gelmemiştik daha doğrusu gelmemize müsaade etmemiştim. Bu ilişkide bir paravan varsa bu tamamen benim yüzümdendi.

Bakışlarını kaldırıp bana baktığında çatık kaşlarımı görünce, "Hiç öyle bakma," dedi. "Geçti."

"Nasıl geçebilir?" diyerek araya girdi, Doğanay. "Oğlum şifayı kapmışsın işte."

"Kapsam kıza yakın mı dururdum gevşek," diye homurdandı Hazar. Ardından bakışları Eva'ya kaydı ama sevgili kuzenim sadece bizim birleşen ellerimize bakmakla meşguldü. "Açtırma ağzımı, boş ver. Bizim birkaç saat dışarıda işimiz var idare edin."

"İşiniz mi var?" diye sordu Eva. "Ben bizimkilere ne diyeceğim?"

"Sevgilisiyle dışarda dersin," dedi Hazar umursamaz bir tavırla. "Var mı bir ihtiyaç?"

"Canınızın sağlığı," dedi Salim. "Buralar bize emanet."

"İyi o zaman çabuk geleyim çünkü size emanetse büyük sıkıntı."

"Nankör," diye söylendi Doğanay. "Ne zaman gelirsiniz? Beraber bir öğle yemeği yeseydik..."

Arkadaşının sözleri direkt arkamızda kalmıştı çünkü Hazar merdivenlere doğru yöneldi. "Bakarız."

"Bu evet demek." Bu sefer konuşan Salim'di. "Yenge canın bir şey çekiyor mu?"

"Bize sordun mu canınız bir şey çekiyor mu?" diyen Doğanay'ı duydum ama Hazar beni öyle hızlı adımlarla çekiyordu ki herhangi bir cevap veremedim. Zaten vermek de istemezdim. Salim hamileliğim konusunda benden daha hassas biri mi olmuştu acaba? Bana çok tuhaf bakıyordu. Bakışları bazen karnıma kayıyordu zaten, yerin dibine girecek oluyordum. Eva ve Doğanay'ın da ailemden önce öğreneceğinden emindim.

Dışarı çıktığımızda çok geçmeden arka taraftaki otoparka doğru ilerledik. Buradaki tek arabanın modeli de onun daha önce kullandığı arabaya benzemiyordu. Bu yüzden etrafa merakla baktım ama o tam olarak onun olduğunu düşünmediğim arabaya doğru ilerledi. "Arabanı mı değiştirdin?"

"Galerici bir arkadaşım var sıkıldıkça değişiklik yapıyoruz," dedi. "Neden beğenmedin mi?"

"Arabalardan anlamam ama çok sık gördüğüm bir model," dedim yanına vardığımızda. "Markası ismi cismi ne bunun?"

"Mercedes G63 ama zerre beğenmedim." Kapıyı açıp binmem için bana yardım etti. Diğerlerine göre daha yüksek bir arabaydı. "Büyük ihtimal yarına bu da gider."

Binerken göz devirdim. "Erkekler ve araba takıntıları."

"Kızlar ve o erkeklerin takıntılı olduğu şeyi araba sanmaları."

Tam ona doğru döneceğim sırada kapımı kapatıp sürücü koltuğundaki yerini almak için arabanın önünden ilerledi. Onun yerini almasını izlediğim sırada ben de kemerimi takarak bekledim. Saniyeler sonra yerini aldığında beni kontrol etti. Kemerimi taktığımı görünce o da kemerini takıp arabayı çalıştırdı. "Bu arada az önce konuyu değiştirmiş olsan da benim hâlâ aklımda."

Merakla ona baktım. "Nedir aklında olan?"

"Karnın büyümeden evlenip bu durumu evlendikten sonra açıklamak."

Tek nefesle kurduğu cümleyle birlikte gözlerim kısıldı. Bir çıkar yol aradığım doğruydu ama böyle bir çözüm aklımın ucundan bile geçmemişti. "Evlenmek mi?"

Göz ucuyla bana bakarken o da gözlerini kıstı. "Evlenmek." Evliliği ben de düşünmüştüm ama onun düşündüğü zerre aklımdan geçirmemiştim. Hatta o düşünmez, anne ve babası yüzünden istemez gözüyle baktığım için bu konuda işim zor olduğuna dair serzenişlerde bulunmuştum zihnimde. Benim sessizliğimle bir iç çekip konuşmaya devam etti. "Sen... Başka bir şey mi düşünüyordun?"

"Evlilik teklifi almadığım için evliliği düşünmemiştim," derken gözlerimi kaçırdım. Kendimi öldürecektim şimdi utançtan. Resmen

alttan alttan bana evlenme teklifi et diyordum ama heves ediyordum sanırım.

Ona bakmaya utandığım için surat ifadesini göremesem de oldukça keyifli bir sesle, "Evlilik teklifi mi?" dediğini işittim. "Ben böyle bir şey yaparsam yüzüğü kafama atars ın gibi bir düşüncede olduğum içi n şaşırdım."

Bir hışımla ona doğru döndüm. "Ne alaka şimdi?"

"Kabul edelim ki biraz..."

"Fevri?" diyerek devam etmesine izin vermedim.

"Belki."

"Agresif?"

"Ufacık."

"Atarlı giderli?"

"Yaşın kadar."

"Güzel?"

"Fazlasıyla." Çarpık bir gülüşle bana baktı. "Ama konumuz bu değil."

Küstah bir bakışla ona baktım. "Biliyorum sadece o kadar gömdün ki biraz öv istedim."

"Aklımda bulunsun o zaman," dedi keyifli bir gülümsemeyle. "Ama ciddiyim, Darya. Ailene olan bağlılığını ve çekinceni görüyorum. Anlamam zor olabilir çünkü ben babam olacak adamdan pek çekinen biri değilim. Aklıma bir tek bu geliyor."

Evlendikten sonra söylesem onları kandırmış olur muydum? Ama ben onlara zaten hamile değilim de demeyecektim ki yani bu bir kandırmaca değildi. En kötü biraz hızlı olduğumuzu düşünürler belki

diğer ihtimal akıllarına bile gelmezdi. Kendimi öyle bir çıkmaza sokmuştum ki öfkelenmemem delirtiyordu beni. Çıkmazdan çıkmaya yeltenesim bile yoktu. Memnundum halimden.

"Bilmiyorum," diyerek kestirip attım. "Sonuçta bir teklif almadığım için üstüne düşünecek bir şeyim yok."

"Anlaşıldı," dediğinde sesindeki o mistik keyif beni de gülümsetmişti. Ondan saklamak için dışarıya bakıyordum sadece.

"Ama yok sen zaten iş işten geçti diyorsan..." Yavaşça dudaklarımı içe doğru ekip düz bir çizgi haline getirdiğimde tırnak etlerimi soymakla meşguldüm yutkunup, "Sonuçta artık bu kızı tavlamama gerek yok, bebeğimi taşıyor diyorsundur."

"Aksine." Hızlı bir cevap oldu. "Bebeğimi taşıyan kadını hâlâ tavlamamış olmak bir benim başıma gelirdi, diyorum."

Bir hışımla ona doğru döndüm. "Bu bir sitem miydi?"

Gür bir kahkaha attı. İlk kez bu kadar gür bir kahkaha attığına şahit oluyordum ve gülmek bulaşıcı olsa bile şaşkınlığımla sadece kalakalmıştım. Yüzündeki her bir kırışıklık şu an öyle içten geliyordu ki onun bambaşka, yaşamaya hevesli bir yüzü varmış gibi hissettiriyordu. Onu izlediğimi görünce abarttığını mı düşünmüştü acaba? Yavaşça kahkahasını soldurdu ve kalbimde açan çiçek soldu bir anda.

"Bana bak diye yapmıştım sadece," dedi gözlerini kaçırdığı sırada. Bir eli direksiyondayken diğer elini bana doğru uzatıp çenemi kavradı, başımı iki yana hızla salladı. "Bu kadar dikkatli bakma."

Elinden kurtulmaya çalışırken, "Neden?" diye sordum sitemle. "Sen de bakıyorsun."

"Sen buna değersin."

"Senin değmediğini düşündüren ne?"

Bir durgunlaştı. Annesi mi aklına gelmişti acaba? Anlardan hep böyle kolay mı kopardı? Merakım öyle arttı ki keşke duvarlarımı bu kadar kalın örmeseydim de yıkmak günler almasaydı. O zaman onu tanımaya çok daha erken başlar, şimdi derdini de çözerdim. "Bilmem," dedi yola odaklanmış bir haldeyken. "Eyvallah yine de."

Eyvallah kelimesiyle onunla tanıştığım ilk güne gittim bir an. O gün ona gıcık olan kız olarak sağ koltuğunda oturuyorken şimdi bebeğinin annesi olarak oturuyordum. Arada aylar vardı ama yıllar yoktu. Kısa sürede hayatımın bu kadar değişeceğini o gün o koltuğa otururken düşünmemiştim. Düşünmediklerimiz bazen hayatın gerçeklerinden ibaret olurdu.

"Geldik," dedi Hazar, beni düşüncelerimden kurtararak. Başımı dışarıya doğru çevirdiğimde polikliniğin tabelası tam önümdeydi. "Ama boş yer yok. Biraz ileriye bakacağım. Sen istersen in bir de o yolu geri yürümekle uğraşma. Hemen gelirim ben." Onu sadece başımla onaylayıp kapıyı açtıktan sonra, "Dikkat et," dediğini duydum arkamdan. Sadece beş dakika ayrı kalacaktık ama endişesi eksik olmadı.

Arabadan inip bir kez daha ona baktıktan sonra başımla tekrar onayladım ve polikliniğe doğru ilerledim. Birkaç adım sonra döner kapıdan ilerleyip içeri girdiğimde gözüm ilk vezneye kaydı. Biraz sıra vardı, Hazar gelmeden girişimi yaptırırsam vakitten tasarruf edebiliriz diye düşündüm, sıraya girmek için ilerledim. Şansıma bir kuyruktaki çift gitmişti. Sadece bir çift vardı önümde. Herkesin çift olarak gelmesi beş dakika da olsa yalnız olacağım için bana oldukça garip hissettirmişti.

Acaba insanlar bana bakıp zavallı kadın tek gelmiş diyorlar mıydı? Bu kadar derin düşünmek kesinlikle canımı okuyordu.

Önümdeki çift randevu işlemini yapıp fişini aldıktan sonra sıradan çıkmak için yeltendiklerinde önce bana doğru dönmüşlerdi ve bu hareketle birlikte tanıdık yüzlerle karşı karşıya kalmıştım.

Sırtımda bıçağının acısını hâlâ hissettiğim eski arkadaşım Saye, bir zamanlar platonik olduğum için hayatımın birkaç yılını heba ettiğim Emre tam şu an karşımda duruyorlardı.

Allahhh kaos...İşte şimdi sahne Hazar'ın. Bir de evlilik teklifi ederse tadından yenmez herhalde...

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere. Kendinize çok iyi bakınızzzz. Öpüldünüz

13. EVE VARMAK DENEN HİS

Herkese merhaba azazel sakinlerii, biz geldikk!

Haziran ayı biraz yoğun geçti. Eğer beni sosyal medyadan takip ediyorsanız biliyorsunuzdur kii bir diğer kitabım olan Zamanın Gölgesi basıldı ve tüm sitelerde satışa açıldı. Onun yoğunluğu derken Azazel'e anca uğrayabildik.

Daha fazla uzatmadan bölümü size bırakıyorum. Satır aralarında benimle buluşmayı unutmayın lütfen. Yorumlarınızı okumayı seviyorumm.

Bana ulaşmak ya da bölümler hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

(WhatsApp Kanal linki hesabımın açıklamasındaki heylink bağlantısında mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azazilin
ini

<u>Bölüm 13:</u> **EVE VARMAK DENEN HİS**

"Bazı insanlar bir yaşına daha çok şaşırdıkları bir durumla karşı karşıya kaldıklarında girerlerken bazı insanlar da kaçtıkları her şeyin karşısında dimdik durma cesareti bulduklarında girerlerdi."

Hayatım iki dönemden oluşuyordu.

İlk dönemde benim yakın bir arkadaşım, hoşlandığım bir sınıf arkadaşım ve cıvıl cıvıl bir kişiliğim vardı. Zihnimin içinde hoşlandığım kişiyle ilgili hayaller kurar, onu gördüğüm her anda midemdeki kelebeklerin kanatlarına sahip olup uçtuğumu hissederdim. Onunla yanlışlıkla göz göze gelsem direkt arkadaşıma anlatır, sürekli sosyal medyadan ona bakardım. Arkadaşımla her an konuşurdum, beraber alışverişlere giderdim. Genç kızdım yani ben. Hayatı seven bir genç kız.

İkinci dönemde ise üniversiteye başlayan, arkadaşından ve hoşlandığı çocuktan uzak kalan bir kız olmuştum. Zamanla arkadaşımla aram açılmıştı, onun benden uzaklaştığı gerçeğiyle yüz yüze kalmıştım. Hoşlandığım çocuk ise onunla aynı okulda, hep yanındaydı. Arkadaşıma o kadar güveniyordum ki hiçbir zaman bir sabah onların düğün davetiyesini görürmüşüm gibi hissetmemiştim ama olmuştu. Üniversitenin üçüncü yılında bir sabah sosyal medyama bir davetiye düşmüş, olmaz dediğim şey bana bir tokat gibi çarpmıştı.

En acı kısmının hesap soracak kimseyi bulamamam olduğunu söylesem ağır kaçar mıydı? Tam olarak böyleydi çünkü. Saye Şermin, beni davetiyeyi atmadan önce her yerden engellemişti. Bilerek Instagram'da bırakmıştı sanırım. Görmemi istemişti. Neden bunu yaptığını bilmiyordum, hiçbir zaman bunu yapabilecek gibi hissettirmemişti. Belki bana açık olsaydı bir noktada kendimi suçlar, daha az üzülebilirdim ama o beni sadece ihanetin acısıyla bırakmıştı.

Şimdi bana aylar borçlu olan o çift karşımdaydı. Onları çift olarak düşünmek eskiden midemi bulandırırdı ama şimdi o korktuğum hisler benimle değildi. Aksine onlara karşı bir yabancı görmüş gibi hissizdim. Her zaman bir gün karşılaşırsam tekrar kapılır mıyım diye düşünmüştüm bu yüzden belki de onlardan kaçmıştım ama şimdi kalbimin ritminden oldukça memnundum.

Gönül gözü diye bir şey gerçekten vardı ki Emre şimdi baktığımda bir zamanlar bu adam için mi kendimi bu kadar üzmüşüm dediğim birine dönüşmüştü. Uzun uzun baktılar bana. Bir zamanlar Saye ismini bayılarak kullandığım ama şimdi Şermin dediğim eski arkadaşımın yüzünde şaşkınlık ve mahcubiyet arası bir bakış beni yoklarken arada bir eşine dönüyordu. Bir zamanlar ona sabah akşam anlattığım eşine. Emre beni hiçbir zaman fark edememiş olsa da o da şaşkınlıkla bakıyordu.

"Belçin," dedi Şermin oldukça titrek bir sesle. "Ben seni burada..."

"Selam," dedim oldukça ruhsuz bir sesle. "Bu civarların en iyi hastanesi olduğuna göre...Burada olmam çok normal şimdi müsaadenizle."

Hemen yanından ilerlemek için yeltendiğimde Şermin bir adım yana kayarak önümde dikildi. "Darya ben de ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyordum."

Alaycı bir tebessümle bakışlarımı kaldırıp, "Engellenenler listene baksaydın bulurdun, Şermin," dediğimde afallamış bir halde bana baktı. "Ayrıca biz eski arkadaşlarız. Yani konuşacak bir şeyimiz yok ki eskiyiz. Bu yüzden şimdi müsaadenle, randevumu kaçırıyorum."

Emre kısık gözlerle bizi izliyordu sadece. Her zaman soğuk, burnu havada biriydi. Bir zamanlar bunu anlamamış olmam kendimden iğrenmeme neden oluyordu. Birini sevmek göze takılan bir perdeydi sanki. İnsan o durumun içinde gerçeği göremiyordu, görmek istemiyordu belki de. Sevgi gidip perde gözden kalktığında karşılaşılan manzara içler acısıydı. Mesela o neden eşine bu kadar uzakta duruyordu ki? Göz ucuyla Şermin'i incelediğimde göbeğinin belli olmaya başladığını, hamileliğinin ilerlediği varsayımını çıkarmıştım. Hamile olan eşine bu kadar mesafeli olmak tuhaftı.

"Randevu mu?" diye sordu Şermin bir telaşla. Benimle neden bu kadar alakadar oluyordu ki? "Liseden beri gittiğin kontroller mi?"

Bıkkınlıkla göz devirmek zorunda kaldım. Lisede bir dönem annemin rahatsızlığının bana geçmiş olma ihtimaliyle, regl düzenimin olmaması gibi şikayetlerle sık sık kadın doğuma kontrollere giderdim. Bunu biliyordu ve aklına ilk o gelmişti. Aklınca senin hakkında bir şeyler biliyorum demeye çalışıyordu sanırım. "Neden aklına ilk o geldi, Şermin?"

"Evlendiğine dair bir şey duyamayınca..."

"Evlensem neden bundan haberin olsun?" diye sordum oldukça agresif bir tavırla. "Hatırlatırım artık aynı yerde bile yaşamıyoruz."

"Sen nerede yaşıyorsun ki?" Bu soru Emre'den gelmişti. Sesini duymak bile sinirimi bozuyordu şu an. "Lisede mi beraberdik seninle?"

Tam ona cevap vermeye yeltendiğimde, "Beraber derken," diyerek Hazar'ın sesi düştü ortama. Bakışlarım kurtuluşumu bulmanın heyecanıyla hemen ona doğru döndüğünde çatık kaşlarla karşımdaki ikiliye bakıyor olduğunu gördüm. Beni görünce biraz da olsa yumuşadı bakışları, anında yanımdaki yerini aldı. "Bir sıkıntı mı var?"

Tekrar önüme dönüp karşımdaki ikilinin tepkisini görmeyi heyecanla istemek biraz garip hissettirmişti. Sonuçta onları ilgilendiren bir durum yoktu ortada ama yine de bir hışımla önüme dönüp onlara baktığımda Şermin'in bir şok içinde, Emre'nin ise kısık gözlerle bize bakıyor olduğunu gördüm. Tepkileri saçma gelmişti. Emre sanırım beni hiç fark etmediği için ezik olduğumu düşünüyordu. Şermin de Emre'nin acısıyla sonsuza kadar kalırım sanıyordu.

"Hayır," dedim başımı Hazar'a doğru çevirdiğim sırada. "Lisede aynı sınıftaydık da. Karşılaşınca bir merhaba geçti sadece aramızda."

"Eskiden yakındık," diyerek lafa atladı, Şermin. Atılgan olması istemsizce canımı sıktı. Bir adım daha yana doğru kayarak Hazar'a yaslandım, içimde bir içgüdü başkaldırıyordu çünkü. "Belçin bahsetmiştir belki..."

Hazar'a doğru elini uzattığında, Hazar bir elini arkasına diğer elini ise benim sırtıma yaslayarak, "Hayır bahsetmedi," dedi. İçimdeki o kaygı

boşaydı çünkü o beni hayal kırıklığına uğratmazdı. Bir kez daha anlamış olmuştum. "Bahsetse de aklımda kalmazdı büyük ihtimal. Onun ismi dışında isim hafızam pek de kuvvetli değildir."

Bu karşımda beni bu ihtimalin içinde görmeyen eski arkadaşımın dudaklarının daha da şok içinde aralanmasına sebep oldu. Göz ucuyla eşine baktı önce ondan bir karşılık alamayınca tekrar bize doğru döndü. "Siz..."

"Aynen," dedim tek nefeste. "Şimdi randevumuzu kaçırıyoruz." Tekrar Hazar'a doğru döndüm. "Kimdi doktor?"

"Hazal Hanım," dedi tamamen dikkatini bana vererek.

Şermin bir kez daha araya girip, "Hazal Hanım mı?" diye sordu dehşete düşmüş bir sesle. "Kendisi çok yoğundu diye biliyordum."

Bu kızın karşısında olmak iyice sinirimi bozuyordu. Bir de onu zerre ilgilendirmeyen her şeye burnunu sokması. Onunla uzun bir zaman sonra karşılaştığımda kesinlikle böyle pişkin bir ortamın içine düşeceğimi düşünmemiştim. Sanırım ben insanları gözümde fazla büyütüp, onların üzerimdeki etkisini kendi kendime devleştiren biriydim. Bu yüzden bu kadar kafamda kurup gerilmiş, şimdi yanıldığımla kalmıştım.

"Demek ki o kadar değilmiş." Hazar yavaşça elini kolumdan avucuma doğru kaydırıp sımsıkı kavradı. "Şimdi izninizle." Bir saniye bile beklemeden beni çekiştirerek ilerlemeye başladığında, "Fazla gerginsin bunun bebek için iyi bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı. "Allah'tan girişimizi çoktan yaptırmıştım."

Biz vezneye uğramadan yandaki koridora saptığımızda Emre'nin, "Bu senin sarışın arkadaşın değil miydi? Ama bu daha kilolu, kısa bir şeydi sanki," diye söylendiğini duyduk. "Bu kıza ne olmuş böyle? Sen bile zor tanımışsındır."

Hazar bir an elimi bırakacak gibi oldu. Emre'ye dalmayı mı düşünüyordu acaba? İçim rahatlardı belki ama zerre rezil olmayı istemiyordum. Bu yüzden onun elimi bırakmasına izin vermeyip sımsıkı

kavrayan ben oldum. Bu hareketim karşısında bir an duraksadı. Başımı kaldırıp ona baktığımda o da bana bakıyordu. Bakışlarımız birbirini bulunca teslim olur gibi bir nefes verip omuzlarını düşürdü, beni kendisine doğru çekip başımın üstüne dudaklarını bastırarak tekrar adımlarını atmaya başladı.

Ona yaslanmış bir halde, böyle sarmaş dolaş insanların içinde yürüyor olmak biraz utanmama sebep oldu. Daha önce hiç böyle durumlar yaşamadığım içindi belki de. Yoksa utanılacak bir şey yoktu. Özellikle kadın doğum polikliniğinde herkes çift olarak geliyorken yoktu. Ona yaslanmayı yadırgamadan aksine huzurunu çıkara çıkara koridorda ilerledikten sonra Hazar tam bir odanın kapısında bizi durdurdu. Dönüp baktığımda az önceki doktor adının yazılı olduğunu fark ettim.

Kapının hemen yanında içeride hasta olup olmadığını gösteren bir ekran vardı. İçeride hasta vardı anladığım kadarıyla. Hazar, "Oturup bekleyelim," derken bir eliyle sırtıma baskı yaparak beni kapının hemen yanındaki koltuğa oturttu. Kendisi de yanımdaki yerini aldı. Yan yana olduğumuz için yüzünü göremiyordum ama bir dizinin sürekli titremesinde sabırsız olduğunu anlayabiliyordum.

Ona baktıkça ben de heyecanlanıyordum. Bu yüzden önüme dönmek istedim fakat bu sefer de karnı burnunda bir kadın ve elini sımsıkı tutan eşiyle göz göze geldim. Kadın göz ucuyla Hazar'a baktıktan sonra bana doğru dönüp samimiyetle gülümsedi. "İlk zamanlar benimki de böyleydi."

Önce Hazar'a doğru dönüp onun tepkisini ölçtüğümde onun da bana bakıyor olduğunu fark ettim. Ardından tekrar önüme doğru dönüp gülümserken, "Bizim ilk randevumuz," dedim kısık bir sesle. "Biraz da beklenmedikti."

"Yaa," dedi kadın içi gidermiş gibi naif bir sesle. "İnsan hazırlıksız yakalanınca bir korkuyor ama merak etme. Süreç öyle güzel ilerliyor ki ilk baştaki korkundan eser kalmıyor."

"Bu benim için geçerli değil," dedi eşi. "Çünkü onlara bir şey olma ihtimali uykularımı kaçırıyor."

Hazar'ın yanımda dik bir konuma geldiğini görmesem de hissettim. "Neden ki?" diye sordu ilgiyle. "Riskli bir durum mu?"

Adamla eşi birbirlerine bakıp gülümsedikten sonra bize doğru döndüler. Hazar'ın sorusu benim de gülümsememe neden olmuştu aslında. Sesi öyle endişeli, öyle garip çıkmıştı ki zaten insanın gülmemesi imkânsız gibi bir şeydi. Bu duruma böyle yaklaşacağını aklımın ucundan bile geçiremezdim ama bir şekilde oluyordu.

"Sonuçta bir can taşıyor karnında," dedi adam oldukça yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Vücudu, duyguları değişiyor. Bünyesinin kaldırıp kaldırmayacağı, bebeğin nasıl olduğu gibi durumlar asla aklımdan çıkmıyor. Doktorun bile ikna edemediği bir durum bu."

Göz ucuyla Hazar'a baktığımda adamın sözleriyle birlikte baştan aşağı beni süzdü. Sanırım sadece bakarak bünyemin bunu kaldırıp kaldırmayacağını anlamaya çalışıyordu. Bu hallerinin tatlı olduğunu düşünmek istiyordum ama ona tatlı olduğunu söylesem büyük ihtimal küfretmişim gibi bakacaktı, biliyordum. Göz devirip kıkırdayarak önüme döndüğümde, "Endişelenmeyin," dedi adam. "Bu sadece bir kuruntu."

"Gelin de siz endişelenmeyin," diye homurdandı kısık bir sesle. Ardından verdiği sesli nefes adeta bir isyan gibi döküldü dudaklarından. "Peki bana verebileceğiniz bir taktik falan..."

"Hazar," dedim uyarır bir tonda. "Önce bir doktorla görüşelim."

"Tecrübeli biri bulmuşken soruyorum," diyerek karşı çıktı. "Ona da soracağım zaten."

"İnanın bu haller bana o kadar tanıdık ki yadırgamıyorum," dedi kadın. Ona dikkatle baktığımda göbeği o kadar dikkatimi çekiyordu ki bazen istemsizce geriliyordum. Mesela o kadar büyük göbeğim olursa nasıl kendime uygun bir şeyler bulacaktım ki? En kilolu olduğum dönemde bile bu kadar göbeğim yoktu benim. Saçmalıyordum zaten olamazdı ki karnında resmen bir can vardı.

Ve benim karnımda da bir can vardı.

İstemsizce bir elim göbeğime gitti, bu gerçeği daha da bir kavradı. Bir gün benim göbeğim de bu kadar büyüyecek, Hazar yanındaki adam gibi kaygılı olacak ve biz bu koltuğa doğuma az kaldı kontrolleri için oturacaktık. Dokuz ay, Hazar ile geçecek bir dokuz ayım vardı. Bunun sonrası da belki de bir ömür olacaktı. İkimizden bir parçayı büyütecektik. Bunun her zaman farkındaydım ama tam şu an daha bir kavradığımı hissediyordum.

"Size uzun uzun taktik vermek isterdik ama bizim gitmemiz gerekiyor," dedi kadın mahcubiyetle. Hemen yanındaki kapıdaki doktor müsait yazısını fark ettim. "Umarım senin ve bebeğin için sağlıklı bir süreç olur."

"Teşekkür ederim," dedim samimiyetle. "Umarım siz de sağlıkla bebeğinizi kucağınıza alırsınız."

Kadın kalkmakta zorlandı. Bana gülümserken diğer yandan bir eliyle eşinin elini sımsıkı kavrayıp kalkmaya zorladı kendisini. İleride ben de böyle mi olacaktım yani? Hazar beni umarım kucaklardı çünkü bu kadın kadar sabırlı olup kalkmak için bir saat harcayabileceğimi sanmıyordum. İkimiz de onların arkasından bakakalırken ortama onun sesi düştü.

"Lavuk iyice içime sıkıntı çöktürdü," dedi huysuz bir sesle. Bakışlarım ona doğru dönünce o da bana baktı. "Ben sizi nasıl koruyacağım?"

Kaygısının yersiz olduğunu düşünmek gözlerimin devrilmesine sebep oldu. "Abartıyorsun."

"Baksana adam canından bezmiş," dedi. "Saçları beyazlamış."

"Senin çok da saçın yok." Bakışlarım üçe vurulmuş saçlarına doğru gitti. Beyazlasa fark etmezdi ki zaten sarıya kaçıyordu rengi biraz. "Hem beyazlasa bile belli olmaz."

"Sikmişim saçımı." Derin bir nefes aldı. "Önemli olan sadece sizsiniz. Yoksa sizin için her bir teli feda edebilirim."

Aile olmayı fedakârlık sanıyordu. Bir noktada haksız değildi ama kontrolsüz olmasından korkuyordum. Bir elimi onun titreyen dizine yasladığını elinin üstüne yaslayıp hafif yan dönerek, "Her şeyi çok iyi idare edeceksin," dedim. "Unuttun mu? Halledeceğimizi söyleyen sendin. Ben sana güvendim."

"Hallederim ama..." Kaygıyla dudaklarını büktü. "İlk defa böyle bir sorumluluk alıyorum."

"Nokta tanesi kadar bir şey adamın aklını başından alabiliyormuş demek ki," diyerek ona takıldım ama içten içe o kadar duygulanmıştım ki ağlamamak için zor duruyordum.

"Aklımı alan nokta tanesi kadar olan şey değil," dedi gözlerime bakarken. Gözlerinden bile bana haykırdığını anlayabiliyordum. Bazı iltifatları direkt etmektense anı kolluyordu ve ben hazırlıksız yakalanmanın verdiği hisle kızarıyordum. Onun çocuğuna hamile değilmişim gibi kızarıyordum hem de. Garipti. "Sanırım sıra bize geldi."

Bakışlarımı arkama doğru çevirip baktığımda Hazal Burgaz yazan doktor adının yanında müsait olduğuna dair uyarı verildiğini gördüm. Hazar, benden önce ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. Onun elinden tutup kolaylıkla ayağa kalktım. Bilmem kaç muayene daha geldiğimizde kolaylıkla kalkacaktım ama bir süreden sonra ben de az önceki kadın gibi olacaktım. Öyle geriliyordum ki bu duruma, anlatamazdım.

Onun elini sımsıkı tutup bir adım arkasında kalarak adımlarımızı kapıya attık. Hazar hafif tıklattı, doktorun o naif sesini duyduktan sonra aralayarak içeri önce benim girmem için bir eliyle odayı işaret etti. Onun elini bırakmak zorunda kalacağım için huzursuz hissetsem de odaya ilk giren ben oldum. Onun bir adım arkamda olduğunu bilmek iyi geliyordu zaten bana, sorun etmezdim.

Odaya girdiğimizde doktor önündeki bilgisayardan bakışlarını ayırıp, "Belçin Darya Soykan," dedi teyit etmek ister gibi. Soykan mı? Verdiği şaşkınlıkla Hazar'a doğru dönsem de onun bakışlarını kaçırmasıyla

tekrar doktora dönmek zorunda kaldım. Soyadımı farklı mı girmişti sisteme bu adam?

Doktoru düzeltmek gibi bir gıcıklık yapmadan, "Merhaba," dediğimde, "Lütfen oturun," dedi. "Bugünün en genç ebeveynleri sizsiniz. Yani umarım öyledir. Şikayetinizi henüz sormadım ama..."

"Öyle." Ben oturmaya niyetlendiğim sırada Hazar cevaplamıştı. Kısa sürede o da hemen karşımdaki tekli koltukta yerini almıştı. Doktorumuz annemin yaşlarında, rengi benimki gibi sarı ama boyutu benimkilerin aksine daha kısa kıvırcık saçlara sahipti. Oldukça sevecen, samimi hissettiren bir yüz ifadesi vardı. Odasında biraz göz gezdirince de panosundaki belgeler, hastalarıyla olan fotoğraflar işinde iyi olduğuna dair izlenim veriyordu. Yine de sürece bakacaktık.

"Öncelikle tebrik ederim genç çiftimizi." Sanki anneme bu haberi vermişim de torunu oluyormuş gibi bir sevinç vardı doktorun sesinde. Bilgisayar ekranını tekrar kontrol edip bize doğru döndü. "Sanırım benimle ilk randevunuz."

Hazar'a baktım, bir şey demesini bekledim ama o da bana bakıyordu. Sanırım bu saatten sonrasını bana bırakıyordu. "Aslında bu bizim direkt ilk randevumuz. Hamileliği öğreneli üç dört gün olmuştur. O günden beri herhangi bir kontrole gitmedik."

"Ve hamileliği kanaması olduğu için öğrendik," diyerek araya girdi, Hazar. "O gün şehir dışında olduğumuz için biraz ani gelişti. Oradaki doktor haberi verdi, hamileliğin başlarında olabileceğini söyledi. Darya baygındı bu yüzden onunla herhangi bir muayene olmadı."

Doktor Hazar'ın makineli tüfek gibi sıraladığı kelimelerle birlikte tebessüm edip, "Babamız oldukça heyecanlı," diyerek takıldı. "Biraz da endişeli. Güzel, böyle eşleri severim." Bana doğru döndü tekrar. "En son ne zaman adet gördüğünü hatırlıyor musun, Belçin?"

Darya ismini insanlar kolay kolay tercih etmezdi. Derya ile karıştırmaktan korkarlardı çünkü.

İsmimden daha önce düşünmem gereken ise döngümdü. Bodrum'a gittiğimizde biteli bir hafta olduğundan yakınmıştım. Bizim bodruma gitmemizin üstünden ise bir buçuk ay geçmişti neredeyse. Eğer ilk bodrumda olmuşsa...Belki daha fazla geçmiş olabilirdi emin değildim. O hayatıma girdiğinden beri zaman su gibi akıyordu. Adım deniz olsa bile alışamıyordum buna.

"Bir buçuk aydan fazla olmuştur," diyebildim yutkunurken. "Tam olarak emin değilim."

"Biz tatile çıkalı yedi hafta oldu," dedi Hazar.

"O zaman sekiz hafta olmuştur," dedim doktora doğru. Doktor ikimizin arasında bakışlarını gezdirirken tebessüm ediyordu. Hazar'ın hevesli hali benim de gözümden kaçmıyordu. "Ben sanırım yanlış biliyormuşum...Regl dönemim yeni bittiği için hamilelik riski düşük sanmıştım."

Doktor burnunu kırıştırıp bana baktığında, "Böyle diyen birkaç hastam daha vardı," dedi. "Ama yanlış evet. Aksine regl döneminden sonra daha yüksek bir ihtimal oluyor. Az önce eşinin söylediği kadarıyla kanaman olmuştu değil mi?"

Başımı salladım hızla. "Regl olacağımı düşündüm. Hatta emindim de. Tüm gün karnımda kasılmalar oldu, midem bulandı. Yolculuk yapmıştım bir de. Aniden kanamam oldu ve bayıldım. Yeni öğrendiğimiz için olayın şokuyla üstünde duramadık ama..."

"Endişelenmene gerek yok," dedi oturduğu yerden kalkarken. Masasının biraz arkasında kalan dolaba doğru yöneldi. "Hamileliğin ilk dönemlerinde olur bu kanamalar. Belki de ondandır. Önce senden kan alacağım, sonraki randevun için değerlerini kaydedeceğim. Ardından ultrasondan miniğinizi görebiliriz."

Miniğimizi.

Ben mi çok duygusaldım yoksa bunlar zaten duygulu işler miydi? Doktorun söylediğine ağlamak geliyordu içimden. Böyle hüngür hüngür

ağlamaktı ama. Ne kadar korksam da içten içe kendimden bir parçayı deliler gibi istediğimi bugün daha bir anlıyordum. Hazar'ın da benden farkı yoktu. İlgisini hep üzerimde tutuyor, endişeyle her anı zihnine kazıyordu. Biraz sakin olmasını da isterdim aslında. Keyif alsaydı en azından bu durumdan iyi olabilirdi.

Doktor elindeki turnike, tüp ve enjektörle bana doğru geldiğinde Hazar da anında ayağa kalkıp ondan önce yanımda belirdi. Ceketimi çıkarmama yardım edip koluna aldıktan sonra doktorun işini kolaylıkla yapması için köşeye çekilmişti. "Eşinin elini tutmak ister misin?" diye sordu doktor alaycı bir ses tonuyla. Ben sadece turnikeyi koluma geçirmesine odaklanmıştım. "Gerçi bakmaya korkuyorsun."

Doktorun sözleriyle başımı kaldırıp baktığımda Hazar'ın koluma değil, doktorun panosuna bakmaya kendisini zorladığını fark ettim. "Hazar," dedim şaşkınlıkla. "Kan mı tutuyor seni?"

"Hayır," dedi bana doğru dönerken. Enjektörü görmesiyle direkt bakışlarını yüzüme doğru çıkardı. "Canın yanıyor mu?"

"Elbette hayır," dedim. "Hem ben çocuk doğuracağım. Buna canım acırsa işim yaş."

"Böyle mantıklı anne adaylarına bayılıyorum," dedi önümde diz çöküp tüpün dolmasını bekleyen doktor. "Bazen sürdüğüm jele bile ağlayanlar oluyor. Garipsemiyorum ama doğumun benim içinde zorlu geçeceğini anlayıp kaderime ağlıyorum."

"Acı eşiğim aslında oldukça düşük benim," dedim gözlerimi bir an olsun tüpe akan kan damlalarından çekemezken. "Ama bu aralar yaşadığım olayların şaşkınlığı üzerimde sanırım. Eskiden ağlayacağım şeylere tepki veremiyorum."

"Sanırım annelikle birlikte yüklenen bir özellik bu." Doktor tüpü almak için enjektöre baskı yaptığında canım acımıştı. "Ama her zaman geçerli değil. Şimdi bebeğinizi görmeye hazır mısınız bakalım?"

Hazar bir elini bana doğru uzatıp ayağa kalkmama yardımcı olduktan sonra doktorun kan aldığı yere koyduğu pamuğun üstüne parmağını

koyarak baskı uyguladı. Bir kolunda hala benim çantam ve montum vardı, o eli sırtıma dururken diğeri kolumdaki pamukla meşguldü. Sırtıma hafif bir baskı uygulayarak beni monitörün önündeki sedyeye doğru ilerletti.

Doktor da o sırada eldivenini değiştirip gerekli olan şeyleri hazırlamakla meşguldü. "Sedyeye uzanıp karnını açar mısın, Belçin?" dedi. "Bakalım bebek ne durumda, kanaman neden olmuş."

"Ciddi bir durum yoktur değil mi?" diye sordu Hazar. Diğer yandan benim sedyeye uzanmama yardım ediyordu. Uzandıktan sonra ne yapacağı konusunda afalladı fakat ona bırakmadan pantolonumun düğmesini açıp fermuarımı da indirerek biraz daha alan sağladım. Zaten doktor kasık bölgemin biraz altına koymam için bir kâğıt havlu uzattı. Ben kâğıt havluyu pantolonuma sıkıştırarak ayarlarken o da hemen baş ucumda monitörü rahatça görebileceği bir konumdaydı ama ben onu rahat göremiyordum. Zaten karşımda da ikinci bir monitör vardı, başımı çevirmeme gerek kalmayacaktı.

Her zaman o hissiyatını merak ettiğim soğuk jeli karın bölgeme uygularken, "Göreceğiz," dedi sakin bir tavırla. Ben şu an asla sakin değildim. Soğuktu, huylanmama neden oluyordu. Bel boşluğuma kramp girmiş gibi bir his bırakmıştı. Ağlayan kadınlara hak verecek gibi oldum. "Sanırım seni de rahatsız etti."

"Biraz," dedim sıkıntılı bir sesle. "Biraz da gerginim."

"Heyecan yok mu?"

"Heyecan ve gerginliği çoğu zaman karıştırıyorum emin değilim."

Doktor bakışlarını baş ucumda duran Hazar'a doğru çevirdi. "Peki babamız?"

Benimle göz göze geldi önce, uzun uzun baktıktan sonra bir iç çekip, "Aynısıyım," diyebildi. Hislerini tarif etmekte zaten zorlanan biriydi. Onun babamın karşısında kızınıza ilgim var demesi zaten beni şaşırtan bir durumdu. Ne istediğini biliyordu, bunda sorun yoktu. Sorun,

istediğini almakta ne kadar ileri gidebileceğiydi ve o bunu layığıyla yapmıştı.

Doktor gözlerini kısarak Hazar'a baktıktan sonra tekrar monitöre doğru döndü. Birkaç ayarlama yaptıktan sonra ultrason başlığıyla bana verdi dikkatini. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sırtüstü uzandığım için mi bilinmez kasılıp duracakmış gibi hissediyordum. Sonuçta hızla koşulan yol yavaş adımlarla biterdi değil mi? Bizim durumumuz gibi. O kadar hızlı koşmuştuk ki şimdi yavaş kalmıştık. Göz ucuyla Hazar'a baktığımda yüz ifadesi o kadar karmaşık duruyordu ki tam şu an kaçıp gitse şaşırmazmışım gibi geliyordu. Bana baktı, gözlerindeki yoğunluk kalbimi büktü sanki. Tekrar monitöre döndü, sıktığı çenesi de aynı etkiydi. İyi ki çantam ve montum elindeydi çünkü öyle sıkı tutuyordu ki, tuttuğu şey elim olsa kırılırdı.

Doktor ultrason başlığını karnıma dayadığında soğukluğuyla ağzımdan bir inleme kaçtı ve karnımı iyice içe çektim. Hazar da endişeyle bana doğru döndü. "Sakin," dedi doktor bize aldırmadan. "Başta soğuk bir his veriyor olabilir ama birazdan geçecektir."

Monitörde saniyeler sonra klasik bir ultrason görüntüsü belirdi. Ne olduğu asla belli değildi. Kum tanelerinin arasına iki taş düşmüş gibi siyah beyaz bir görüntü vardı sadece. Doktor için bu görüntü çok şey ifade ediyor olmalıydı ki kaşları çatıldı. Yüz ifadesi öyle bir kurt düşürdü ki içime korkuyla Hazar'a döndüm. O da benim gibi doktora bakıyordu. Ona baktığımı görünce beni yokladı ama benden daha stresli duruyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ciddiyetle. "Bu sessizliğiniz ona da stres veriyor."

"Sorun demek doğru olmaz aslında," diye mırıldandı doktor. İşaret parmağıyla taş dediğin noktalardan birini işaret etti. "Şurada gördüğünüz kese sizin beş haftalık bebeğiniz," dediğinde ikimiz de büyülenmiş gibi o parmak ucuna baktık. Pirinç tanesi kadar bir şeydi ama bir yumruk kadar olan kalbe öyle büyük bir etki yaratmıştı ki gözlerimin dolduğunu hissediyordum.

Hazar bir elini yavaşça omzuma koyarak bana doğru döndüğünde bal rengi gözlerinin en sevdiğim halini, bir elmas gibi parlak oluşunu bana sundu. Dudakları bir tebessümle kıvrıldığında gamzesi de iyice huzurla doldurmuştu içimi. Bu duygu çok garipti. Düne kadar içimde bin tane şüphe olsa bile şimdi onu görmek...Adlandıramadığım her duyguya garip derdim ama bunun kötülükle alakası yoktu.

Duygularla aramız bu kadar iyi değilken şimdi gözümüzü parlatan küçücük bir nokta tanesiydi.

"İkinci bir kese daha var," dedi Hazar dikkatle. Ben de fark etmiştim ve aklıma sabahki ikiz mevzusu geldiği için gergindim. "O ne peki?"

"İşte o kaşlarımın çatılmasına neden olan kısım," dedi doktor sıkıntılı bir sesle. Bu sırada ultrason görüntüsünü karnımdan çekip bana ikinci bir kâğıt havlu uzattı. Hazar'ın desteğiyle doğrulsam da içimdeki sıkıntı hala çöktüğüm yerde kalmışım gibi hissettiriyordu. Dik bir konuma gelip karnımı silmeye başladığımda konuşmaya devam etti. "Bir kesenin bebek olduğundan eminiz ama diğeri için aynı netlikte konuşamam. İkinci bir kanamanın kesesi de olabilir."

"Yani? Dedi Hazar sabırsız bir tavırla. "Riskli bir durum mu?"

"Kısmen evet," dediğinde kalbime bir bıçağın saplandığını hissettim. "İlk kanama diğer doktorun dediği gibi ilk zamanlar bebeğin yerleşmesiyle oluşan kanamaymış. Şu an hamileliğin başında olduğumuz için tam anlaşılmasa da diğer kese ikinci bir kanama olabilir. Bu da düşük riski olabileceği anlamına geliyor. Bu yüzden haftaya bir randevu daha yazacağım sizin için, durumu daha iyi anlarız."

"O zamana kadar hastanede mi kalsa?" diyen Hazar ile doktorun sözlerinin verdiği hüzünden hızla sıyrıldım. Endişeden mantığını yitirmişti sanki. "Eve gitmesi riskli olmaz mı?"

Doktor ciddiyetinden sıyrılıp tebessüm etti. "Öyle bir durum değil, Hazar Bey. Zaten ihtimallerden konuşuyorum."

"Olma ihtimali olan her şeye gerçekleşir gözüyle bakmıyor muyuz?"

"Evet ama...Yatış gereken bir durum değil."

"Aniden kanaması olursa?"

"Hızla gelirsiniz," dedi doktor. "Hazar," diyerek araya girmek istesem de bana izin vermedi.

"Bir dakika güzelim," dedi bana dönmeden. "Bu riski en düşük ihtimale çıkarmanın bir yolu var mı?"

"Vereceğim takviyeleri kullanması, stres ve üzüntüden uzak durması, yorulmaması," dedi doktor ciddiyetle. "Size güveniyorum, Hazar Bey. Bir hafta idare edebilirsiniz."

"Keşke ben de kendime güvensem," diye mırıldandı bakışlarını yere doğru indirdiği sırada. Bu konuda az stresli değilmiş gibi iyice dibe çökmüştü.

"O şu an ne dediğini bilmiyor," diyebildim kazağımı düzelterek sedyeden kalkarken. Hazar anında bir elini belime koyarak bana destek olmaya çalıştı. "Açıkçası ben tam olarak anlamadım..." Doktor eldivenini çıkarıp tekrar masasına yöneldiğinde ben de Hazar'a yaslanarak tam masasının önüne doğru ilerlememizi sağladım.

"Biraz karmaşık bir durum farkındayım. Şöyle açıklayabilirim ki hamilelik henüz çok yeniyse bebeğin kalp atışları ya da detaylı bir ultrason görüntüsü olmuyor. Bir kese olarak görüyoruz sadece. Bazı keselerin bebek olduğu net bir şekilde anlaşılıyor dört haftayı geçtiği için ama bazıları anlaşılmıyor ve bunlara da genelde kanama riski oluşturan keseler olduğunu tahmin ediyoruz çünkü bebek olan keseden daha farklı oluyor. İkinci bir randevuya kadar kanama olmazsa o zaman size daha kesin konuşabilirim. O zamana kadar kendinize ve bebeğe çok iyi bakmanız gerekiyor sadece."

Belirsizliklerden nefret ediyordum. Şansıma ki hayatta kocaman bir belirsizlikten ibaretti.

Bir hafta boyunca nasıl dayanacaktım ki ben? Her adımım da korku olacaktı içimde. Hayatın bize işaretler gönderdiğine oldukça inanan biri

olsam bile eğer bebeği aldırmakla ilgili bir işaret varsa ortada buna anlam yüklemeyi reddediyordum. Özellikle bugün kalbimde hissettiğim o benimseme duygusundan sonra olmazdı.

Doktor takviyeleri yazdığı reçeteyi bize doğru uzatıp, surat ifademize karşılık moralimizi yüksek tutmamıza dair motivasyonlar verse de bize pek etki etmemişti. Hazar ceketimi giymeme yardım edip çantamı bana doğru uzattıktan sonra elimden sımsıkı tuttu ve adımlarımızı hastanenin çıkışanı doğru atmamızı sağladı.

Onun elini sımsıkı tutarken her şey bir tık daha halledilebilir geliyordu. Bazen böyle hissetmek boş bir teselli kapısına sığınmışım gibi hissettirse de tek olmadığımı görmek böyle hissetmek için yeterli diyerek avunuyordum. Hazar sessizliğim karşısında tuttuğu elimden bir kez daha beni kendisine doğru çekti, ona yaslanmamı sağladıktan sonra bir eliyle omzumdan sımsıkı tutarak başımın üstüne dudaklarını bastırdı.

"Endişelenmeni gerektiren bir durum yok," dedi sakin bir sesle. "İkiniz de iyisiniz."

"Ben zaten iyiyim," diyebildim. "Umarım o da iyidir. Bir noktada hayatım değişeceği için stresliydim ama şimdi...Onu kaybetmekten korkuyorum."

"Ben onu kaybetmekten korkmak istemiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle. "Genelde kaybetmekten korktuklarımı kaybediyorum çünkü."

Bir kez daha onun kırgınlıklarının benim acımı avladığı, daha bir acıyla kalbime geri gönderdiği bir durumdaydık. Bebeği kaybetmeyi zaten istemiyordum, onun yaşayacağı tahribatı düşününce karnımdaki nokta tanesine yalvaracak hale bile geliyordum. Adımlarmızı polikliniklerin sıralı olduğu bu sokakta atarken bir elim karnıma gitti. İlk kez bir konu hakkında daha az kaygılıydım. Belki de onun bize tutunduğunu hissediyordum.

Biraz daha ilerlediğimizde gözüme çarpan acil servisiyle durakladım. "Bu arada unuttum sanma...Ateşin var senin."

"Hayır sadece sana çok yakınım," diyerek alaya aldı.

"Hazar Cihangir," dedim sert bir dille. "Senin ateşin var ve şimdi biz seninle acil servisine gidiyoruz." Ondan bir adım uzaklaşıp karşı karşıya durmamızı sağladıktan sonra, "Hem bizi üzmeyecektin unuttum mu?" diye sordum bir elimi karnıma yaslayarak. Şu an çok kötü bir insandım, bunu kullanıyordum belki ama başka çarem yoktu.

"Sizi elbette üzmem ama..." diyerek mırın kırım etti. "Ama ben hastanelerden pek hoşlanmıyorum."

"Ama bugün geldin."

"Sizin için geldim," dedi tek nefeste. "Yine çok mutlu çıkmadım...Bana hak vermelisin o yüzden."

"Eğer hastaneye gelip görünürsen bu sefer mutlu çıkacağız çünkü ben çok mutlu olacağım. Yetmez mi?"

Omuzlarını düşürüp bana bakmaya devam ettiğinde dudaklarımı büküp elimi karnımda tutmaya devam ettim. "Şöyle yapma."

"Sen de diretme o zaman," diyerek kafa tuttum. "Aklım sende kalacak. Bir görünsen..."

"Darya..." Boştaki elimi onun bir eline doğru götürerek tuttum ve kendime doğru çekiştirdim. "Lütfen ama," dedim bir yandan oldukça titrek bir sesle. Doğanay'ın da aklı onda kalmıştı. Gerçekten çok solgun, halsiz duruyordu. Kısa süre önce bıçaklanması, geldiğinden beri bir koşuşturmada olması bünyesine iyi gelmemişti belli ki.

"Peki," dedi yenilgiyle. "Ama sadece acil doktoruna görünüp çıkarım. Beni ilaçla falan uğraştırmak yok."

Hevesle onu peşimden sürüklerken, "Onu doktor bilir," dedim keyifli bir ses tonuyla. Onu ikna etmiş olmak beni inanılmaz mutlu ediyordu. Polikliniğe girdikten sonra hemen. Onun girişini yapıp doktorun yanına geçmiştik. Doktor yaptığı kontrollerle son zamanlardaki salgını kapmış olduğunu ama bir serum ve kan tahlilinin de yararı olacağını belirtmişti. Hazar ne kadar itiraz istese de elimi karnıma götürmem, ona dudaklarımı bükmem ikna etmeye yeterli olmuştu.

Acil fazlasıyla dolu olduğu için payımıza sedye düşmedi. Kan alma koltuğuna geçip hemşireyi beklemeye başladık. "Elini tutmamı ister misin?" diyerek ona takılırken, başımı omzuma doğru yatırdım. "Korkuyorsan söylemekten çekinme. Ben alışkınım."

Yorgun bir gülümsemeyle başını yana doğru çevirdiğinde ben de istemsizce gülümsedim. Aslında beni gülümseten, gamzesini göstermesi, bundan artık çekinmemesiydi. İlk zamanlar onun yanındayken adlandıramadığım hareketlerin yavaş yavaş yok olduğunu görmek güzeldi.

"Alışkınsın demek." Bana doğru dönüp dalgınlıkla dudaklarını büktü. "Nereden alışkınsın, bakayım?"

"Azur'dan." Omuz silkip ben de dudaklarımı büktüm. "Azur da korkuyordu iğneden."

"Onun korkmadığı bir şey var mı?"

"Var," dedim. "Sen."

"Ben mi?"

Başımı sallarken, "Hıhım," dedim. "Bence senden korkmuyor."

Bakışları beni bulduğunda, bu durumdan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya zorladım kendimi ama bana hiç yardımcı olacak gibi bakmıyordu. Kendisini bir şeylere o kadar ikna etmişti ki ona karşı atılan ufak bir adımı yadırgıyordu sanki.

"Sıkıntı o zaman," diye homurdandı, bakışlarını kaçırdığı sırada.

Konuyu değiştirebilmek adına, "Korkuyor musun, korkmuyor musun, onu söyle," dedim. "Birazdan hemşire kan almak için gelecek çünkü."

"Sana korktuğumu düşündüren ne?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben kan verdiğim sırada bakışlarını kaçırman."

Göz devirirken, "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor," diye mırıldandı.

"Kaçmaz," diyerek kafa tuttum. "Eminim karnımdaki bebek bile korkmamıştır ama sen hem ultrason hem de kan verme sırasında bakışlarını kaçırıp durdun."

"Onun korkmasını gerektiren bir durum yok çünkü ben oradaydım."

Bu sefer göz deviren ben olup bir elimi karnıma yasladım. "Senden önce onu koruyan benim, farkındaysan."

"Seni koruyan da benim."

"Bakışlarını kaçırdın, Hazar," diyerek çıkıştım. "O kadar emin olma."

"Seni koruduğum için bakışlarımı kaçırdım, Darya." Bakışları gözlerimde takılı kaldı. "Eğer canının yandığını düşünseydim, sakin kalamazdım."

Gözlerim onun üzerinde kaldı. Hep kalıyordu aslında bu yeni bir şey değildi ama şimdi kalbimde gözlerimle aynı noktadaydı. "Biliyor musun güzel bir baba olacaksın."

Bakışlarını kaçırıp alaycı bir gülümseme takındığında bunun bir savunma olduğunu biliyordum. "Bilemezsin," diye mırıldandı. "Sonuçta kimin oğlu olduğum ortada."

"Babaannenin oğlusun, Hazar," dedim. "Ve ben sana baktığımda babaannenin harika biri olduğunu anlayabiliyorum."

Dalgınlıkla başını salladı, acıyla yutkundu diğer yandan. "Öyleydi."

"Ve sen de öylesin," dedim vurgulu bir tonda. "Eğer bizden vazgeçmezse o da öyle olacak."

"Onun öyle olacağından eminim," dedi. "Çünkü sen iyi bir ailede büyümüşsün."

"Bu bir takım işi, Hazar. Biz çok güzel büyüdük, çok da güzel büyüteceğiz."

Ona bunu demek bencillik olur muydu? Babaannesiyle büyümekten memnun muydu? Belki değildi, belki de anneye ihtiyaç duyduğu çok an olmuştu. Her şeye rağmen onun bal rengi gözlerinde hırs, benimleyken takındığı anlayış ve aldığı sorumluluklar bana aksini düşündürmüyordu. Babaannesi onu en güzel şekilde büyütmüştü. Her güzel şeyin bir sonu vardı, ağırı ölümdü. O da ağırıyla sınanmıştı.

Saniyeler sonra elinde kan alma araç gereçleriyle gelen hemşireyle birlikte ben çıkmak zorunda kaldım. Direkt kapının önündeydim aslında sadece alan biraz dar olduğu için işini iyi yapabilmesi için alan sağladım. Hazar'ın görüş açısından çıkamazdım zaten. Gözünü bile kırpmadan sadece bana bakıyordu. Ben de bakışlarımı onun üstünde tutup birkaç adım daha uzaklaştım oradan ve telefonumu çıkardım.

Onun gözlerinin içine baka baka annemi aradıktan sonra telefonumu kulağıma yasladım. Meraktan gözleri kısıldı ama kalkıp gelemezdi. Omuz silkip bir sorun yok mesajı verdiğim sırada annemin sesi geldi. "Efendim kızım?"

"Anne ne yapıyorsun?"

"Teyzenlerle oturuyoruz annecim," dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Anne ben senden bir şey isteyecektim aslında," derken aceleci olmaya başlamıştım çünkü hemşirenin kan alma işlemi bitmiş, serum kısmına geçmişti. "Biz ne zaman hasta olsak bize bir çorba yapıyorsun ya...Ondan yapar mısın?"

Kısa bir sessizlikten sonra konuştu. "Yaparım da...Hasta mı hissediyorsun?"

"Ben değil," dedim utana sıkıla. Hazar için isteyecek olmak dünden sonra beni utandırıyordu ama diğer yandan da onun anne çorbasıyla iyileşmesini, bunun tadını almasını deli gibi istiyordum. "Şey..."

"Ney?" Sesi oldukça tiz çıkmıştı. "Bir sorun mu var kızım?"

"Hazar biraz hastalanmış ve ben onu hastaneye getirdim."

"Nesi var?" Anında endişeyle gelen sorusu beni hem şaşırtmış hem de rahatlatmıştı. "İyi mi şu an?"

"İyi iyi," diyerek durumu toparlamaya çalıştım. "Serum takılacak ondan sonra da çıkacağız. Sen beni bugün idare etsen olur mu? Onun şu an benden başka kimsesi yok. Var da hani onunla ilgilenecek...Anne anlarsın ya."

"Darya baban delirir," dedi sakin bir sesle. "Ben çorba yaparım. Seve seve yaparım hatta baban deli olmasa getir eve ben bakarım bile derim ama biliyorsun henüz çok taze."

Sıkıntılı bir nefes verdim. Bende bu aralar bir deli cesareti vardı. "Anne biliyorum ama ben onu tek bırakamam. Babama teyzemlerde kalacağımı söylesen?"

"Darya!"

"Anne lütfen," diyerek direttim. Sesimi oldukça hüzünlü tutmam lazımdı yemesi için. "İlişkiye başladığımızdan beri o da beni hiç yalnız bırakmadı. O gün balkonun altına gelme sebebi de buydu. Ben de onu bırakamam."

Son kozumu oynamıştım. Hazar'ın bana değer verdiğini, iyi bir ilişkide olduğumuzu anlarsa sonuna kadar arkamda dururdu, biliyordum. Oluşan sessizlikle işe yaradığını bile düşünüyordum zaten. Saniyeler sonra, "Peki," diyerek bana istediğimi verdi. "Düdüklüyle yapacağım hemen hazır olsun diye. Serumun bitişiyle çorbada hazır olur."

"Tamam ben alması için birini göndereceğim. Böyle hafif serseri tipli ama eli yüzü düzgün biri gelecek."

"Birini mi göndereceksin?" dedi dehşete kapılmış bir sesle. "Senin sevgilinin vasfı ne tam olarak? Adamları falan var malum..."

"Havalı biri işte," diyerek geçiştirdim. "Sen orasını boş ver şimdi. Seni çok seviyorum, çok öpüyorum ve teşekkür ediyorum. Sen dünyanın en

en en iyi annesisin!"

"Hadi oradan yağcı," diye homurdanırken bana kalmadan o suratıma telefonu kapattı. Kabul ettiği için o kadar mutluydum ki buna bozulamazdım. Annemin yardımcı olacağından ilk günden beri emindim aslında. Ondan bazı şeyleri saklamamın tek nedeni benim bile aşamadığım, kabullenmekte zorlandığım şeyler olmasıydı yoksa annemin her zaman sırtımı sıvazlayacağını biliyordum.

Ayrıca bir gün Hazar'a annelik yapacağını da.

Üstümden resmen bir yük kalkmıştı. Bunun rahatlığıyla bir diğer ismi aramak için rehberime girdim. Hazar'ın da serumu takılmış, hemşire gitmişti. Parmağımla bir dakika diyerek işaret keserken aradığım bir diğer kişi de hattın ucundan sesini duyurmuştu. "Efendim yenge?"

"Salim," dedim bir sitemle. "Benim bir adım var. Konuşmuştuk bunu."

"Efendim Belçin Darya yenge," diyerek düzeltme çabası yenge demesinden daha sinir bozucuydu. Yenge demesiyle ilgili bir sorunum yoktu aslında. Sadece adımı kullansa daha samimi olabilirdi. "Bir sıkıntı mı var?"

"Hayır yardımına ihtiyacım var," dedim tek nefeste. Acele etmem lazımdı, Hazar duracak gibi değildi. "Eva'nın evini biliyor musun? Bilmiyorsan bile öğrenirsin. Sana mesaj attığımda oraya gidip annemin Hazar için yaptığı çorbayı alır mısın? Biz şu an hastanedeyiz..."

"Neden?" diye sordu devam etmeme izin vermeden. "Sen iyi misin?"

Aklına ilk benim gelmemle dudaklarımı büktüm. "Ben ne alaka?" diyerek çıkıştım. "Hazar için geldik."

"Patron hastaneye mi geldi?" Sesi bu sefer daha dehşet dolu çıktı. "Ciddi bir durum mu?" Endişeye döndü yavaşça. "Siktir. Biri falan mı saldırdı?"

"Hayır!" diye bağırdım bir hiddetle. Biraz sakin olması lazımdı, beni de geriyordu. "Sadece halsizdi ben de bir doktora görünsek iyi olur diye

düşündüm. Kendini toparlaması için serim takıldı."

"O da kabul etti öyle mi?"

"Evet!" Ses tonumu yine ayarlayamadım. Sadece boğucu oluyordu bu durum, abartıyordu. Hazar da insandı ve hastaneye ihtiyaç duyabilirdi. "Salim ne oluyor sana?"

Kısa bir sessizlikten sonra durgun sesi geldi. "Patron kolu kopsa bile hastaneye gitmeyen bir adam olduğu için şaşırdım sadece. Eğer durumu ciddi değilse sıkıntı yok tabi. Ben çorbayı alır, onun evine götürürüm. Güvenliğe bırakırım büyük ihtimal."

"Evine mi?" diye sordum istemsizce. "Beni evine götürür mü?"

"Seni götürmeyecek de beni mi götürecek," diye söylendi huysuz bir sesle. O da doğruydu. Sonuçta ben onun bebeğinin annesiydim. Sanırım bu durumu sık sık dile getirmem gerekecekti çünkü Hazar oldukça katı, ketum bir adamdı. "Neyse. Oldu bil, ona da kendine de dikkat. Tamam mı?"

"Tamam teşekkür ederim," dememle telefon yüzüme kapandı. Babamla bile daha uzun konuşuyordum ben. Bu ortamdaki erkekler neden bu kadar ketumdu? Doğanay'ı hariç tutuyordum çünkü o Eva ile sabahlara kadar konuşurdu. Acaba Hazar da benimle sabahlara kadar konuşur muydu? Bunu bir denemem lazımdı elbette ama önce onun yanına gitmem lazımdı.

Yavaş adımlarla onun yanına gittiğimde çatık kaşlarla bana bakıyordu. Büyük ihtimal bu kadar uzun süre neden yanına gelmediğim konusunda sinirliydi. Acilin dolu olmasından kaynaklı kutu kadar yerde kalmamız bana alan da sağlamıyordu. Ondan kaçma şansım sıfır falandı. Yanına vardığım an, "Kimle konuşuyordun?" diye sordu.

"Annemle," dedim düz bir sesle. Ardından bakışlarımı kolundan askıda asılı seruma doğru gezdirdim. "İyi geldi mi?"

Tek kaşını havaya kaldırıp bıkkınlıkla bana baktı. "İyi mi gelmeliydi?"

Aynı tavırla gözlerimi devirmeden edemedim. Hastanelerle alakası yoktu anlıyordum ama serumun yararlarını da bildiğini umuyordum. Hiç serum yememiş bir insan olduğunu düşünmüyordum çünkü. Ayrıca diş hekimiydi bu adam. Hekimdi yani. "Ee yani."

Onun bıkkın tavrı beni ne kadar sinir ediyorsa benimki de onu o kadar keyiflendiriyordu sanırım. Ondan birkaç adım uzakta duvara yaslandığım halde aniden boşta kalan eliyle bileğimden tuttu ve beni kendisine doğru yaklaştırıp bir dizine oturmam için çekiştirdi. Onun bacaklarına çarpıp dengemi kaybedecek gibi olduğumda bileğimdeki eli belime doğru gitmiş, amacına ulaşmıştı.

"Hazar," diye bağırdım tiz bir sesle dizindeki yerimi aldığımda. Hem hastanede olduğumuz için utanmıştım hem de ani hareketler irkilmeme sebep oluyordu. "Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?"

"Ayakta mı kalacaksın?" diye sordu yarım bir gülüş takınırken. Nasıl da gıcık duruyordu şu an. "Burada oturmak için başka bir şey yok."

"Ayakta da kalabilirim."

"Sen iki canlısın." Savunması da hazırdı. "Kalamazsın."

"Çok üzüldüysen kalk, ben oturayım."

Çenesiyle serumlu kolunu işaret etti. "Ben de hastayım. Vicdanın yok mu senin?"

"Vicdanım var." Gözlerimi kısarak ona sinir bozucu bakışlar attım. "Hatta vicdanım olduğu için bugünümü sana ayırdım. Annem ne zaman hasta olsak bize bir çorba yapıyor, tam bir vitamin deposu. Senin için de yapmasını söyledim." Bir elim yavaşça karnıma doğru gitti. "Serumun bitince sana gidebiliriz bence. Salim güvenliğe bırakacak çünkü. Hem sana bakarım hem de yaşadığın yeri görürüm."

Şüpheli bakışlarını yüzümde tutup yavaşça karnıma doğru indirdi. Ardından tekrar yüzüme çıkardığında, "Darya şunu yapma," diye sızlandı.

"Ne yapıyorum ki?" dedim afallamış bir halde, oldukça masumane bir sesle.

"Bir şeyi yaptırmak istediğinde elini karnına koyuyorsun." Belimdeki eli olduğu yeri sıkıp huylanmama neden oldu. "İkidir yapıyorsun bunu."

Gözlerim sonuna kadar açılırken bir kez daha bu kadar dar bir yerde olduğumuz için kaderime sövmek istedim. Kaçmamın yoktu. "Ben bile farkında değilim bunun. Sen ne ara fark etmiş olabilirsin ki."

"Benden kaçmayan şeyler de var," dedi. "Ayrıca annem çorba yaptı derken?"

Yavaşça başımla onayladım. "Evet senin için."

"Benim için mi?" Yine yüzünde o şaşkın ifade vardı. Sanki kimse onun için bir şey yapmazdan ziyade bir anne onun için kılını kıpırdatmazmış gerçeğine inanan bir bakıştı bu. "Gerek yoktu..."

"Kolundakini görmüyor musun?" Alaycı bir tavırla yüzümü buruşturdum. "Gözlerinin rengi gibi de gerek vardı."

"Bal." Düşünceli bir sesle kurduğu cümle gülümsememe neden oldu ama o anında ciddileşti. "Ya da evime gelmek için taktik mi bu?"

"Neden ihtiyacım olsun?" diyerek kafa tuttum. "Yoksa herkesi evine götürmüyor musun?"

"Herkesi değil kimseyi götürmüyorum," diyerek düzelttiğinde takıldığı noktanın bu olması kırıcı gelmişti. "Ama sen ne herkes ne de kimsenin. Kendini bu cümlelere yakıştırmıyorsundur diye düşünüyorum."

"Emin değilim." Dik başlılıkla kollarımı göğsümde birleştirip ona baktım. "Evine götürüp götürmemene bağlı."

Rahatsız olmadığını anlayacak kadar onu tanıyordum ama düşünceli halinin altında yatanın ne olduğundan emin değildim. "Evimde görmeye değer bir şey yok."

"Senin evin olması yeterli," dedim anında. Her zaman o hazır cevap olacak değildi sonuçta. Ayrıca bu ikili ilişkide beni sürekli yüceltip kendisini düşürmesinden de nefret ediyordum. Ben her şeyimle güzel değildim o beni öyle görüyordu ve o asla kötü görülecek biri değildi. Sadece kendisine aynadan bal rengi gözleriyle bakabildiği için öyle sanıyordu. Bir gün başkasından baksa anlardı.

"Seni götürmek o evde görmeye değer bir şey olmasını sağlayacak." Ve bir zafer daha almıştım ona karşı. "Gidelim bakalım."

Onun bana karşı bilmem kaçıncı yenilgisinin heyecanıyla dizinden kalkmadan, sabırsızlık içinde serumun bitmesini bekledim. Serum sona doğru geldiğinde haber vermek için kalkmak zorunda kalmıştım. Doktorun onun için yazdığı reçeteyi de aldıktan sonra yine el ele tutuşarak bu sokaktaki bir eczaneye girmiş, ikimiz içinde yazılanları alıp onun arabasına binmiştik.

Oldukça sessizdi. Yol boyunca da sessiz kalmıştı. Bazen kolunun ağrıyıp ağrımadığını sormuştum çünkü hemşire pamuğu bastırın dediği halde bastırmama izin vermemişti. Bir yarım saat sonra geldiğimiz yer tamamen rezidanslarla çevrili, birden fazla sitenin olduğu bir yerleşim alanıydı. Birkaç büyük market zinciri ve bir alışveriş merkezi de gözüme çarptı. Burası bizim yaşadığımız siteden çok farklı, daha kasvetli bir yer gibi duruyordu. Gökdelen tasarımındaki evlere bakınca da zaten buradaki hayatlar hakkında varsayımlar yapmanın zor olduğunu sanmıyordum.

Geçtiğimiz yolda üç tane site girişini geride bırakmıştık. Çok şükür ki dördüncü sitenin girişine kırmıştı direksiyonu. İçeri tam girmeden önce güvenlik kulübesinden Salim'in getirmiş olduğu tencereyi almayı da ihmal etmedi. Alıp bana doğru uzattıktan sonra sitenin içinde de biraz ilerledi. Klasik yeşillik olsun maksadıyla yapılan ağaçlar dışında oldukça sıkıcı bir siteydi. Benim yaşadığım yerle o kadar alakasız duruyordu ki bundan içime sinmiyordu.

Eva'nın da böyle bir yerde yaşama isteğini anlamıyordum. Teyzem bizimki gibi bir sitede yaşamasını, sahil kasabasında yaşıyormuş

hissinden uzaklaşmamasını isterken o böyle soğuk bir yer arıyordu. Belki de alıştığı yerden uzaklaşmak istiyordu. Yargılamak yersizdi.

Kısa bir süre Hazar otoparka girdi. Arabayı park ettikten sonra kemerini çıkardığında bu sefer onun kapımı açmasını beklemeden ben de kendimi dışarı attım. Fazlasıyla bunalmış hissediyordum zaten. Daha fazla duramazdım. Hazar da saniyeler sonra benim olduğum tarafa geldi ve bir elini tutmam için bana doğru uzattı.

Birkaç ay önce tek demek ben demek gibi bir cümle kurmuştu bana. Sadece yanımda yürürken söylemişti bunu. O an gerçekten onu bir ilişkinin içinde düşünememiştim fakat şimdi her şey daha farklıydı. Gün boyu ne zaman bir adım arkasında kalsam elini tutmam için bana doğru uzatmıştı. Yan yanaysak da bana sormadan tutmuştu zaten. Arkasında kalmama da çok izin vermiyordu. Elini tutar tutmaz yanına çekiştiriyordu. Bazen de el ele tutuşmak yetmeyip bir elini omzuma atarak bedenimi bedenine yaslıyordu.

Yine böyle bir halde asansörün olduğu yere doğru geldiğimizde ilk asansörün üstündeki tuşlara bir şifreyi girdi, asansörün tuşunun yanmasını sağladı. Asansör olduğumuz kata geldiğinde önce benim girmeme müsaade etti. Ben girdikten sonra o da girip yirmi birinci katın tuşuna bastı.

"Yuh," dedim hayretler içinde. "O kadar yüksek katta yaşanır mı be? Pilotlara selam da veriyorsundur sen."

"Alçaklar yerler bana göre değil," dedi omuz silkerken. "Hem pilotlara selam verecek kadar bulunmuyorum buralarda."

"Neden?"

"Bilmem," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Yoğunum."

"Nasıl bir yoğunluk ki bu evine bile gidemiyorsun?" diye söylendim dudaklarımı bükerken. Evine gitmemek onu yorgun biri haline getirmişti. Gerçi o buraya evim diyemiyordu ki gelmemesi de normaldi. Bir insanın huzurlu bir yeri evi olarak görmemesi bu dünyada cehennem gibi bir şey olmalıydı bence.

"Belki evim gidebilmek için fazla yoğundur," diye homurdandı yine yorgun bir sesle.

"Serum iyi gelmedi mi?"

"Geldi." Asansörün bir köşesine ben sırtımı yaslarken direkt karşımda da o yaslanıp puslu bakışlarını üzerimde tuttu. "İyiyim yani."

"Hiç öyle durmuyorsun."

Bakışlarını elimdeki tencereye doğru indirdi. "Çorba içersem geçer değil mi?"

Anne çorbası. Belki çok sıradan bir iki kelimeydi ama onun kalbinde öyle bir ağırlık yapmıştı ki sık sık bu duruma dalıyordu. Ona bu eksikliğini yaşatan herkesten nefret ediyordum.

"Evet geçer," dedim zorlukla yutkunurken. Daha önce kimsenin acısını bu denli sahiplenmediğimi fark ediyordum. Ona baktığımda sadece içimde ona karşı büyük bir ilgi beliriyordu. Böyle her eksikliğini kapatmak isteyecek kadar büyük bir ilgi. Haddimden fazlaydı bu istek.

Asansör sonunda durduğunda yine kapıları açılmadan bana elini uzatmıştı. Dudaklarımda beliren yorgun bir tebessümle uzattığı eli kavradım. Güvenliği iyi bir site olsa bile her karışı kasvetli hissettiriyordu. Mesela eve giden o koridor neden gri boyalara, siyah kapılara sahipti ki? Üç adımda bir ışık sönüyor sonra tekrar yanıyordu. Buradaki evlerin çok büyük olduğunu da sanmıyordum zaten.

Koridorun sonundaki kapıda durduğumuzda, "1234," dedi Hazar. "Evin şifresi."

"Çok basit," dedim kaşlarımı çatarak. "Nasıl güveniyorsun ki?"

"Bu devirde kimse kolayı düşünmediği için aslında zor." Şifreyi girdi ve kapı açıldı. "Büyük ihtimal bu kapıya gelen herhangi biri böyle bir yerde yaşayan adam şifresini 1234 koymaz diyerek zoru denemeye çalışır."

Ona kesinlikle katılmıyordum. Bu yüzden başımı iki yana salladım. "Şansa yaşıyorsun."

Eve ilk adım atanın ben olmasını da bir eliyle içeriyi işaret ederek belli etti. Ona bakıp bir adım attıktan sonra arkamdan gelen sesini duydum. "Bugüne kadar hayatta kalmak için çaba vermedim zaten, Darya."

"İki sefer yaranı saran biri olarak farkındayım."

"Sadece iki değildi." Yavaşça arkama doğru dönüp gözlerimi kısarak ona baktığımda o kapının hemen yanındaki siyah ayakkabılıktan ev terliği çıkardı. Siyah, bana fazlasıyla büyük olacak bir çift ev terliği vardı. Zaten bana uygun bir şey çıkarmasını beklemiyordum. Kendisi içinde çıkardıktan sonra, "Ceketini alayım mı?" diye sordu. Başımı uysal bir hareketle salladıktan sonra ceketimi ve çantamı ona doğru uzattım ve koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım.

İki adımlık holün sonunda oldukça büyük bir salon beni karşıladı. Büyük ve ruhsuz bir salon desem daha doğru olurdu. Biraz bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde çok da incelenecek bir şey olmadığını fark ettim. Sol tarafında mutfakla salonun arasında siyah mermerden oluşan bir mutfak adası vardı. Adanın karşısında da yine aynı model bir tezgâh bulunuyordu. Fazlasıyla uzun olduğundan ocakta tezgâhın üzerinde, üstünde de birkaç mutfak dolabı vardı. Tezgâhın üstünde kahve makinesi, ısıtıcı gibi birkaç şey dışı bomboştu. Bizim evin tam tersiydi yani.

Salonunda ilgimi çeken televizyon olmamasıydı. Gri ve siyahın yoğun olduğu köşeli koltuk takımı, camdan oluşan bir orta sehpa, köşedeki siyah raflar ve oradaki kitaplar dışında salonda pek bir şey yoktu. Bir çerçeve, biblo olmaz mıydı? Yoktu işte. Koyu renklerine rağmen toz tanesi bile yoktu bir de. Çok da güzel, temiz kokuyordu.

Kucağımda tencereyle salonun başında kaldığımı gören Hazar, "Neden içeri geçmiyorsun?" diye sordu arkamdan. "Kendi evin gibi rahat olman lazım."

"Rahatsız değilim." Yavaşça mutfağa doğru attım adımlarımı. Bu karanlık mutfağa annemin çiçekli tenceresi de pek yakışacaktı. "Sadece etrafa göz gezdirmek istedim."

"Pek inceleyecek bir şey yok aslında..."

"Fark ettim," dedim dalgınlıkla tencereyi bırakırken. "Bu evde hiç sana dair bir iz bulamadım. Gerçi nasıl bir evin olur diye düşünmedim, daha doğrusu düşünemedim. Bir beklentim olmadı garip bir şekilde."

"Kendimi bir eve ait hissetmediğim içindir," dediğinde dudakları acıyla kıvrıldı. Önümde adaya ellerimi yaslayıp ona bakıyordum. O da salonun girişine bir omzunu yaslamış bir halde duruyordu. Aramızdaki mesafeden hoşlanmamıştım. "İtalya'da olduğum zamanlarda çoğu zaman bir gece yarısı kaldırıma çöküp ne için çaba verdiğimi sorgulardım ve belli bir süre sonra her gece o kaldırımda bana eşlik eden birisi oldu. Evsiz bir adam. Sürekli sorular sordu, hayat hikayesini anlattı ama benden hep iki kelimeden fazlasını alamadı."

Dikkatle onu dinlerken çorbanın altını açmak için ocağa doğru döndüm. Allah'tan ocağı bizim evdekiyle aynıydı. Acaba evinde çorba kasesi var mıydı? Bunu daha sonra soracaktım. "Peki sonra ne oldu?"

"O da gitti," dedi bakışlarını benden kaçırıp, camdan dışarıya doğru tuttuğu sırada. "Gitmeden önce de bana, sokaklarda kalan, başını koyacak yeri olmayan benim ama evsizmiş gibi görünen sensin, demişti. Buna şaşırmadım."

Onun İtalya zamanlarında nasıl göründüğünü merak ederken buldum kendimi. O zaman da hep yaralanıyor muydu acaba? Büyük ihtimal kimsenin sarmasına da izin vermemişti. Kendi kendine iyileşmesini beklerken o yaranın acısını hep hissetmek zorunda kalmıştı belki de. Ona bakınca harabe gören her insan eninde sonunda kaçmıştı. Sonuçta harabeler yıkıldığında taşların altında kalkmaktan her insan korkardı.

Kaçmayan ilk kişi ben olabilir miydim?

Bu sanırım hoşuma giderdi.

"Artık bir evin var." Bakışlarımı sadece onun üzerinde tutup kendimden emin kurduğum cümleyle ben bile şaşırmıştım. "Ben ve o...Senin için buradayız."

"Buradasınız," diyerek cümlemi ikna olmak istercesine tekrarladı. "Ama birkaç saat sonra burada olmayacaksınız. Büyük ihtimal ben de olmayacağım. Azazel'e giderim. Yani hala bir evim yok."

Gözlerimi kısarak ona bakarken, "Bizi burada tek bırakıp işe mi gideceksin?" diye sordum azarlar gibi. "Bu fazla kaba bir davranış. İlk kez seninle kalacağız biz."

Onun da gözleri kısıldı, bana uzun uzun bakıp gülümsediğimi görünce gözleri bu sefer sonuna kadar açıldı. "Nasıl yani?" Gülüşü bir güneş gibi parladı sanki. "Burada mı kalacaksın?"

"Ee herhalde," dedim onu küçümser bir tavırla. "Seni bugün tek bırakacak değiliz. Annem babamı idare edebileceğini söyledi. O yüzden biz bu gece burada seninleyiz."

Yaslandığı yerden ayrılıp dik bir konuma geldiğinde dudakları iyice kıvrıldı. "Hazırlıksız yakalandım ama," diye söylenirken gözüme fazla masum geldi. "Bu ev biraz boş...Dolap bile boştur. Biz genelde dışardan yeriz. Üç günde bir temizlik şirketinden temizlemeye gelirler ama başlarında da Fidan durur. Anca onlar geldiğinde ev yemekleri olur evde çünkü Fidan o süre zarfında bir şeyler yapar. Onun dışı market alışverişi falan da yapmayız."

"Sipariş veririz," dedim omuz silkerken. "Ama bana rahat bir şeyler vermen gerekiyor."

Baştan aşağı beni süzdükten sonra, "Tişörtlerimden birini verebilirim," dedi. "Oversize oldukları için dizinin biraz üstünde kalırlar. Ev zaten sıcak. Gerekirse ısıyı yükseltmeleri için ararım ama merkezi sistem."

Başımı iki yana sallayarak, "Gerek yok terledim zaten," dedim. "Ocağın altını kısayım bu sırada üstümüzü değiştirelim, olur mu?"

Fazla hevesli görüyordu. Sakin, soğukkanlı adamın hevesli göründüğüne şahit olmanın kalbimi bu kadar yumuşatacağını tahmin etmezdim. Ona doğru ilerleyip tam önüne geldiğimde tekrar elinden tutmam için uzattı. Bu konuda takıntısı mı vardı acaba? Her zaman elimi tutabilirdi.

Holün diğer tarafında kalan koridorda iki kapı karşıladı bizi ilerleyince. Karşılıklı duran iki kapı da aynıydı. "Burası benim odam," dedi. "Diğeri de Doğanay'ın. Bir de diğer tarafta iki kapı var. Onlar banyo ve kiler. Gerçi odalarımızda da ebeveyn banyoları var. Pek kullanmıyoruz."

"Ev biraz küçük," diyerek bir yorumda bulundum. Oda olarak azdı, kapıyı açtığında odasının küçüklüğü de gözümden kaçmamıştı. Allah bilir ne kadar kira bayıldıkları evlerin bu kadar küçük olması can sıkıcıydı. Sırf güvenliği, lüks görünümü var diye bu kadar verilmemeliydi. "Ama size yeter."

Odasına girdiğimizde tanıdık bir manzara ile karşılaştım yine. Rahatına düşkün olup odası büyük olan her bireyin tercih ettiği boyutta aşırıya kaçmayan bir çift kişilik yatak, dolap ve yatağın başucundaki komidinler dışında bir şey yoktu. Halı bile yoktu ki duvarlarda ya da komidinlerde çerçeve ya da biblo olacaktı. Doğanay'ın odasının bundan çok daha farklı olduğundan emindim. Bakmak gibi bir hata yapmazdım düşüncem daha görmeden kesinlik kazanmıştı.

Kapıyı açık bırakarak odanın içine doğru adımlarımı attığımda dolabın hemen yanındaki siyah kapıdan banyonun orası olduğunu anlamıştım. Hazar dolabına doğru yönelip içinde bir tişört çıkardı. "Bunu giyebilirsin."

Uzattığı tişörtü alırken dalgınlıkla başımı salladım. Aslında beklentim çıkması yönündeydi ama o aksine tekrar dolaba doğru dönüp kendisi için de bir tişört ve eşofman altı çıkarıp yatağın üzerine attı. Bana verdiği tişörte iki kolumla sarılarak onun hareketlerini izlemeye koyuldum. Saniyeler sonra bir eli fermuarına gittiğinde daha fazla seyirci kalamadım. "Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum," dedi rahat bir tavırla. "Asıl sen ne yapıyorsun?"

Yani şimdi akıl ve mantık vardı. Ben bu adamın çocuğuna hamileyken, daha önce bir şeyler yaşamışken ona odadan çık giyineceğim demek kendimi biraz komik duruma düşürmem demekti. Ondan rahatsız olmayı geçmiştim çoktan, gerek yoktu.

"Hiç," diyebildim omuz silkerken. "Ben de giyineceğim."

Eğer onu izlemeyi kesersem giyinebilirdim. Göz ucuyla ona bakarken varlığının büyük bir şey olmadığına kendimi ikna ederek kazağımı çıkarmaya çalıştım. Ona bakarak çıkarmaya çalışmak bir hataydı çünkü az kalsın sıkışıyordum. Kazağımı zorlukla çıkartıp katlayarak yatağın üstüne bıraktıktan sonra bu sefer pantolonuma yöneldim. O da pantolonunu çıkarmış eşofman altını çoktan giymişti. Bana bakmamaya özen gösteriyordu bence içten içe dile getirmesem de biraz utandığımı anlamıştı. Sadece giyinmeye odaklanmıştı.

Pantolonumu da çıkarıp katladıktan sonra tişörtü giymeye yeltendiğimde onun da çıkardığı kıyafetleri alıp banyoya doğru gittiğini gördüm. Fırsattan istifade bir çırpıda giydim tişörtünü. Cidden bahsettiği gibi dizlerimin çok az üstünde kalıyordu, yazın giydiğim şortlardan farkı yoktu.

O tekrar banyodan çıktığında, "Ne yemek istersin?" diye sordu. "Çorba var biliyorum ama...Bir şeyler de sipariş edelim. Sadece çorbayla olmaz."

İlk kez yemek denince aklıma bir seçenek geliyordu. Hatta kokusu bile gelmişti burnuma bu seçeceğin, açlıktan ölecek gibi muhtaç hissettim. Dişlerimi alt dudağıma geçirirken, "Pizza mı söylesek?" diye sordum. "Gerçi sağlıklı olur mu bilmiyorum ama..."

"Canın mı çekti?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla bana baktığında. "Pizza mı aşeriyorsun?"

Bakışlarımı kaçırıp işaret parmağımla saçımı kaşırken, "Aşermek denemez buna bence," diye mırıldandım. "Sadece aç hissediyorum ve pizza iyi olurdu diye düşünüyorum."

"O zaman bol malzemeli pizza sipariş veriyorum." Direkt yatağın üstündeki telefonuna doğru ilerledi. "Başka bir isteğin var mı?"

"Bolca sos, patates ve tavuk parçacıkları," dedim telaşla. Bu kadar aç olduğumu yeni fark ediyordum. "Çorbanın altını açtım ama o gelene kadar sen de çorbanı iç, ilaçlarını al."

"Sen de öyle," dedi. "Takviyeleri almalısın."

"Alırım..."

Telefonuyla uğraştığını görünce odadan çıkıp çorbayı kontrol etmek için gitmeye yeltendim fakat sesi beni durdurdu. "Darya," dedi önce. Göz ucuyla ona baktığımı görünce devam etti. "Evde televizyon yok çünkü duvara yansıtıp izleriz genelde. Pizza geldiğinde film izlemek ister misin?"

Küçük istekleri sanki büyük bir şeymiş gibi isterken dile getirmekte çekinmesi bazen beni gülümsetiyordu. Çünkü ben de onun gibiydim. İlgilendiğim bir insandan bir şeyler istemek nasıl olur, nasıl olmalı konusunda şüphelerim oluşuyordu. "Olur."

Ve o da gülümsedi.

Onunla aynı anda, aynı huzurla gülümsemeyi de sevmiştim.

O siparişi vermek için tekrar telefon ekranına döndüğünde ben de tekrar salona doğru adımlarımı attım. Çorbanın kokusu salonu sardığına göre ısınmaya çoktan başlamıştı. Tam kaynar noktaya gelip pişen şeyi bir daha pişirmek istemiyordum bu yüzden hızlı adımlarla ocağa doğru ilerledim, altını kapatıp hemen üstündeki mutfak dolaplarını karıştırmaya başladım. Hiç yoktan çorba koyacak bir kâse vardır diye düşünüyordum.

Açtığım ilk kapıdan maalesef aradığımı bulamadım. Ayrıca dolaplar çok yüksekti beklediğimi bulsam bile almakta zorlanacaktım büyük ihtimal. Diğer kapıyı açtığımda pek iyi bir seçenek olmasa da derin tabaklardan gördüm. Uzanıp almaya çalıştığımda tahmin ettiğim gibi alamadım.

Biraz daha zorladım şansımı ama pek mümkün görünmüyordu. Tamam bu evin sahipleri uzun boylu adamlardı ama Eva'nın geldiği zamanlarda vardı. Doğanay'ın bunu düşünmemesi çok ayıptı.

Tabaklara o kadar odaklanmıştım ki arkamda onun varlığının belirdiğini kokusu burnuma dolunca anladım. Benden önce bir el tabaklara doğru uzanıp kolaylıkla aldı, diğer elini de tezgâha yaslayarak beni tezgâh ile arasında sıkıştırmıştı. Bir nefes kadar yakındı bana, görmesem bile hissediyordum. Onun gölgesinde kalmıştım öylece.

"Benden yardım istemek haram değil," diye söylendi tabakları tezgâha bırakırken. "Kendini neden zorluyorsun?"

Tezgahtaki elinin üstüne elimi götürüp gevşetmesini sağladıktan sonra ona doğru dönmeye niyetlendim. O da anladı, bir adım geri çekildi. Fazlasını yapmasını beklerdim ama bazı konularda oldukça cimriydi. Kalçamı tezgâha yaslayarak ondan olabildiğince uzak durup karşı karşıya gelmemizi sağladıktan sonra, "Haram demedim," diye homurdandım. "Sadece alabilirim gibi geldi."

"İllaki alırdın," dedi. "Biraz uğraşsan, etrafına bakıp bir destek görsen kendin hallederdin ama benim isteğim bu değil."

"Ne senin istediğin?"

Dilini az dudağında gezdirip gözlerimin içine baktığı sırada mırıldandı. "Bana gelmen."

"Gerektiğinde zaten gelirim."

Bir elini yüzüme doğru çıkarıp avucunu yanağıma yasladığında, "Her zaman gel, Darya," dedi sitemle.

Ben de elimi onun yanağıma yasladığı elinin bileğine koydum. "Denerim ama sana gelmek şu an kolay olsa bile yarın kendi evime döndüğümde tekrar zor olacak."

"Haklısın." Dalgınlıkla kurduğu cümle onu bir adım daha uzaklaştırıp karşımdaki adaya kalçasını yaslamasına sebep olduktan sonra ben de

çorbaları doldurmak için tekrar ocağa doğru döndüm. Allah'tan çekmecelerden birinde kaşık ve kepçe bulabilmiştim. "Babanla herhangi bir savaş aleti olmadan konuşmam gerekiyor."

İstemsizce kıkırdarken bir tabağı doldurmuştum bile. O benden önce davranarak kaşıkları ve tabağı alıp mutfak adasının üzerine bıraktı. "Babam her zaman savaş aletleriyle gezmez. Sadece öyle denk geldi diyelim."

Diğer tabağı da alıp ona doğru döneceğim sırada yine beden önce davrandı, elimden aldı ve karşılıklı bıraktı. Yüksek sandalyeye oturabilmem için bir eliyle sırtımdan destek oldu, ben oturunca o da karşımdaki yerini aldı.

Acaba çorbayı beğenecek miydi? Bunu o kadar merak ediyordum ki ağzının içine bakıyordum resmen. Ama o garip bir şekilde önündeki tabağa takılı kalmıştı. Öyle dalgın, öyle içi geçmiş bir duruşu vardı ki müdahale etmeden duramadım. "Hadi soğutmadan iç."

Sesimle birlikte irkilerek bakışlarını kaldırdığında başını yavaşça sallayıp kaşığı eline aldı. İsteksiz diyemezdim ama içinde bir şeylerin bu durum için gergin olduğunu söyleyebilirdim. Kaşığı tabağa daldırıp çorbayı biraz karıştırdı, üstündeki dumanını iyice belirginleştirdi. Benim elimde de kaşık öylece havada kalmıştı ona bakmaktan.

Biraz karıştırdıktan sonra kaşığını çok az doldurup dudaklarına doğru götürdü sanki koca bir lokmayı sindirmeye çalışıyormuş gibi zorlukla yutkunarak içti. Bu hali benim boğazımda da bir yumru olmasına neden oldu. Altında bir neden vardı, biliyordum. Anne çorbası olması mı onu üzmüştü? Bu konularda daha soğuktu sanmıyordum.

"Beğendin mi?"

"Güzel," dedi titrek bir nefesle birlikte. "Babaannemin yaptığı çorbaya çok benziyor."

Nedenini anlamak elimin titremesine neden oldu. "Ya," diye bir yakarış çıktı dudaklarımdan. "O da her hasta olduğunda bunu mu yapardı?" ikinci kaşığı alırken başını salladı. "Onunki kadar güzel mi peki?"

"Evet," dedi tek solukta. "Onun ilk yaptığı zamanlar ki kadar güzel ama son zamanlarında tuzunu biraz eksik koyardı o. Bunu ona hiçbir zaman söylemedim tabi çünkü onun elinden zehir olsa içerdim."

"Bu çorbayı yapmayı bilmiyorum ama öğreneceğim," dedim bir hevesle. "Ve merak etme, ben tuzunu kesin fazla koyarım. Tuz konusunda elimin ayarı yoktur."

En azından bu anın içinde bile sözlerim onu gülümsetmeye yetmişti. "Ben de tuzu severim zaten. Sorun yok."

"Ne olursa olsun diyorsun yani."

"Evet öyle diyorum," dedi kararlılıkla. "Ne olursa olsun seninle olacağım."

"Orasını bilmiyorum artık," diyerek ona takıldığımda amacım sadece havayı değiştirmekti. Çorbadan bir kaşık da alabilmiştim bu sırada. "Belki de dokuz ay sonra bebeği sevmek için babamın evden çıktığı zamanları kollayan bir adam olursun."

"Bu hayatımda aldığım en ağır hakaretti." Huysuz bakışlarını üzerimde tuttu. "Bu asla olmayacak."

Hayretler içinde alnımı kırıştırarak ona baktım. "Bunun nesi hakaret?"

"Ailemin benimle olmaması büyük bir hakaret," diyerek kafa tuttu. "Bu konuda benimle yarışmaya kalkışma, Darya."

"Yeltenmem bile." Huysuzlukla dudaklarımı büktüm. "Ama şunu da bilmelisin ki kolay olmayacak."

Çorbasından bu sefer daha dolu bir kaşık aldı. Sanırım ağzını haşlamıştı çünkü almasıyla yüzünü buruşturdu. "Bana kolay olan bir şey söylesene."

"Çocuk yapmak," dedim hüsran dolu bir sesle. "Bence oldukça kolaydı."

Trajikomik bir olayla ancak dalga geçip bu kadar gülmek delilikti ama yine de onu güldürebildiğim için mutluydum. Hazar kaşığı tuttuğu elinin tersini dudaklarına yaslayıp bu dediğime gülerken ben hiç gizlemeden güldüm. Önceden üst dişlerim yüzünden bu kadar belli etmekten nefret ederdim ama şimdi kendimi oldukça rahat hissediyordum.

"Büyütmek sanırım zor olan kısmı..."

"Bunu halledeceğiz bence," dedim, ilk kez durumu rahatlatan bendim. "Halledemeyecek olsak başından istemezdik."

"Bazen bir şeyleri halledememekten çok korkuyorum." Bu korkularına dair bu kadar açık bir şekilde yaptığı ilk itiraftı. "Çünkü ne zaman halledemesem arkamda artık babaannemi değil babamı buluyorum ve o bana bir tekme daha vurmak için oldukça hazır."

Hislerinin ağırlığıyla bir iç çektim. "Baban sence bu durumu patlatır mı?"

Başını iki yana salladı. "O kadarını yapmaz. Cidden torun istiyor çünkü yarın bir gün öldüğümüzde her şeyin birine kalması lazım. Derya anneden çocuğu yok, olmuyor. Kadını zamanında yıllarca bekletip, derdinden hasta edip çocuk bekliyor. Tuhaf biri. Diğer yandan korkuyor çünkü Lerzan halam bu ailenin iki potansiyel iki varisiyle İtalya'da. Kimseye kalmazsa onlara kalır korkusundan deliriyordur."

"Peki sana?" diye sordum merakla. "Sana bırakır mı yani?"

"Bırakacağını düşünüyor ama ne ben ne de çocuğum onun malına kalmadık. Ben kendimi aç ve açıkta bıraksam bile onu bırakmam, hallederim." Benim sıradan hayatım için oldukça ağır konulardı bunlar. Ne tepki vereceğimi bile bilemeden ona baktığımda, "Onu boş ver de hastanede gördüğün kişilerden bahset bana," dedi.

Yemek masasında günün tekrarını konuşmak, güzel bir olaydı.

Onunla bir yola çıkıyordum bu yüzden aramızda gizli saklı olmamalıydı. Bu düşünceyle, "Eskiden o çocuğa ilgim vardı," dedim.

Kulağa biraz tatsız gelse de eninde sonunda söyleyecektim. "İlgiden fazlasıydı ama o beni hiç görmedi. Yanındaki kız da ona ilgim olduğu zamanlar en yakın arkadaşımdı. Üniversiteye geçince o ikisi aynı yere düştü ama ben farklı yerdeydim. Evlenmişler bu sırada. Öyle yani."

"Bir yorumda bulunmayacağım," dedi. "Ama lavuğa olan sinirim tam şu an azaldı."

Kaşlarım çatılırken merakla ona baktım. "Neden?"

Dirseklerini masaya yaslayıp dövmeli kollarını daha net bir şekilde gözlerimin önüne sundu. "Onun aptallığı bana yaradığı için."

"Bu aptallık mı?"

"Senden etkilenmemek büyük aptallık olurdu," dedi kıvrılan dudaklarıyla. "Ve benim oldukça zeki bir adam olduğumu söyleyen sendin."

"Zeki olduğun için benden etkilendin yani..."

"Daha çok sen güzel olduğun için." Başını belli belirsiz salladı. "Ama zekamın da etkisi var."

Karşılıklı bir bakışmaya çalan zil girince Hazar bıkkınlıkla yerinden kalktı. Pizzaların geldiğini düşünerek ben de masadaki iki tabağı kaldırmaya başladım. Bulaşık makinesi vardı, tezgâhın hemen altında görmüştüm. Bu yüzden biraz sudan geçirip kaşıkları ve tabakları koydum. Tencere hala çorba dolu olduğu için soğuyunca dolaba koyardım. Yarın ben yokken içerdi.

Hazar dakikalar sonra geldiğinde kokusundan anladığım üzere pizzalar gelmişti ama birkaç poşet daha vardı elinde. "Onlar ne?"

"Meyve," dedi elindekileri adanın üstüne bırakırken. "Kendim için kola aldım ama senin içmen yasak. Dışarıdaki portakal sularına da pek güvenmiyorum. Bu yüzden sıkmak için portakal, pizzadan sonra yemek için de az biraz meyve aldım."

Sırıtmamam lazımdı, bu kadar belli etmemeliydim ama yine de gülüşüme engel olamadım. "Zahmet etmeseydin..."

"Sizin için bir şeyler yapmak zahmet olmaz, Darya." Poşetten birkaç tane portakal çıkardı. Oldukça büyüklerdi bu yüzden bir bardak çıkacağından eminim. "Eğer canın çok çektiyse sen başla istersen yemeye."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır seninle film izlerken yemek istiyorum."

"Ne izlemek istersin?"

"Senden film önerisi istediğimde bana önerdiklerinden birini izleyelim."

"Blade Runner önermiştim sadece."

"O zaman onu izleriz."

Üstteki dolaplardan birini karıştırıp manuel bir meyve sıkacağı çıkardıktan sonra diğer bir dolaptan da oldukça büyük bir su bardağı çıkardı. Uzaktan seyirci olmayı hiç sevmediğim için onun yanına doğru gittim ve yaptığı işi izlemeye koyuldum. Bir an ne kadar dalmışsam başımı onun koluna yaslarken buldum kendimi. Ona yaslanarak hareketlerini hipnoz olmuş bir halde izlediğimde başımın üstüne konan öpücükle olduğum konumu kısa bir an idrak ettim.

Başımı kaldırıp çenemi onun koluna yaslayarak alttan ona bakarken, "Hazar..." diye mırıldandım bu anın verdiği huzurla.

"Hım?"

"Sana kaçsam mı?" Bir tebessüm etti, çenem onu huylandırmış olmalıydı. "İki saatte olsa beraber yaşamayı sevdim ben. Daha huzurlu, bebek de mutlu bence. Kaçayım mı sana?"

"Kaç," dedi önce fakat birkaç saniye sonra devam etti. "Hayır kaçma."

"Niye ki?" Alınganlıkla sesim titredi. "Sen sevmedin mi?"

"Baban öldürür beni kızım. Bu sefer ikizlerden çatlak olanın bayılması bile kurtaramaz beni," dediğinde dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. "Aslında bana çok koymaz da sen üzülürsün ondan diyorum."

Sinirle koluna bir tane vurduğumda, "Saçmalıyorsun," diyerek çıkıştım. "Babam gerçekten pamuk gibi biridir...Çok az parlar."

Koluna vurmamla dudaklarından karizmatik bir kıkırtı döküldü ve tekrar portakal sıkmak içine önüne döndü. "Ve o az an bana mı denk geldi?"

Yenilgiyle omuzlarımı düşürdüm. "Öyle oldu."

"Nedense hiç şaşırmadım." Son portakalı da sıkıp hepsini bardağa boşaltmaya niyetlendiğinde daha rahat yapabilmesi için ondan uzaklaştım. Bu uzaklıktan hoşlanmadığını belli eden bir bakışla bana baksa da tekrar işine döndü. Kalçamı tezgâha yaslayarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve onu izledim sadece. "Ama sıkıntı yok, hallederim."

"Bu neydi şimdi?" Başımı omzuma doğru yatırıp yüzümü onun yüzünün önüne doğru eğdim. "Evlenme teklifi mi?"

Alaycı bir gülümsemeyle dudaklarıma bakarken, "Olmalı mı?" diye sordu. "Ama üzgünüm, değildi."

"Nedense hiç şaşırmadım," dedim onunla aynı tavırda. "Ama sıkıntı yok, halledersin."

Bana doğru dönüp ellerinin portakaldan kirlenmiş olmasına aldırmadan burnumu işaret ve başparmağı arasına kıstırdı. "Aynen öyle," diyerek iki yana salladıktan sonra, "Ben elimi yıkayıp geliyorum. Sonra film izlemeye geçeriz. Dinlenmen lazımken geldiğinden beri ayaktasın, bir şeylerle uğraşıyorsun," diye söylendi.

Yavaşça başımı sallayarak onu onaylasam da içim rahat etmedi. O lavaboya doğru adımlarını atarken ben de masanın üstünde duran

pizzaları orta sehpaya götürmeye koyuldum. Koltuğun hemen karşısında uzun ve boş bir duvar olmasını yadırgamıştım ama projeksiyon fikri televizyondan daha güzel gelmişti.

Bardakları da almak için tekrar mutfak kısmına döndüğümde adanın üstündeki telefondan yüksek bir bildirim sesi geldi. Hazar'ın telefonu, ekranı öne dönük bir halde orada duruyordu. Bildirim sesi öyle yüksek gelmişti ki kulağıma içimdeki dürtüye engel olamadan yavaşça telefonun olduğu yöne doğru yaklaştım. Karıştırmak gibi bir amacım yoktu. Güven problemlerim olsa bile ona bunu yapmayı zerre istemiyordum ama meraktı. En azından ekranda ne olduğunu görebilseydim diye düşündüm içimden.

Hazar'ın ekranı simsiyahtı. Telefonun otomatik duvar kağıdını bile kullanmıyordu sadece siyahtı ve siyah ekranda tek bir bildirim vardı. WhatsApp uygulamasından gelen bu bildirimde ilgimi çeken isimden çok profil resmi olmuştu çünkü bir firmaya ait bir logo vardı. Fazla tanıdık bir logoydu hatta.

İki yıldır gerek duyuldukça kitaplarına çevirmenlik yaptığım yayınevinin logosuydu. Bildiğim kadarıyla yayınevinin WhatsApp uygulamasında müşteri şikâyet formu yoktu. Sadece sosyal medya ekibinin açtığı bir hesap vardı. O da yayınevi içindeki durumlar için kullanılıyordu.

Peki Hazar'ın bu durumla nasıl bir alakası vardı?

Haydaaaaa yayınevi ve Hazar ne alaka şimdi dedik değil mi????

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Oy vermeyi unutmazsanız çok mutlu oluruuum.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere. Bölüm hakkında sohbet için de bekleniyorsunuz panoma...

14. AYNI YERDE FARKLI HİSLERLE

Merhaba Azazel sakinleri biz geldiik!

Nasılsınız bakalım? Umarım iyisinizdir ve bu bölümle daha da iyi hissedersiniz. Biz buralarda yokken Azazilin İni 400bin okunmaya ulaştı. Bizlerle olan herkese çok teşekkür ederiz. Okuyan gözlerinize sağlık.

Benim yazarken heyecanımın hep yüksek olduğu bir bölümdü. Sizin de tepkilerinizi çok merak ediyorum. Sık sık yorumlarda benimle buluşmayı unutmayın!

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

https://x.com/eylbsr

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azilin
Dni
JORDAN MAINS EVENTS

Bölüm 14: **AYNI YERDE FARKLI HİSLERLE**

"Birini kaybetmekten korkmak, aslında biraz da kendinin de kaybolacağından emin olduğun içindir. Çünkü kalbini verdiğin insanı kaybetmekten korkarsın. Kalbini kaybedersen yönünü bulamazsın."

İnsan neden bu kadar kafasında kurardı?

Üstelik bu kadar zararlıyken...

Ben de dahil çoğu insanın bunu yaptığını biliyordum. Sadece tek bir hareket, ufak bir gelişme ile kafada kurulan bin tane senaryo olurdu. Sorsak öğrenebilirdik, değil mi? Sanırım "hayır" demeliydim buna. Çünkü öğrendiğimi bile kurarak yalanlayabilirdim içimde. Neden inanmak bu kadar zordu ki? İnanmak mı zordu yoksa inandırmaya çalışmak mı?

Şimdi ben düşündükçe soru işaretleri artacak mıydı?

Hayat eğer bir noktalama işareti olsaydı, tamamen soru işareti olurdu. Bundan da emindim.

Bazen görmemek gerekiyordu bir şeyleri, bilmemek. Çok bilmek, daha çok bilme isteği getiriyordu ve dahasını bilmek soru işaretlerini artırıyordu. Özellikle bazı soru işaretlerinin yanına ünlem geliyorsa boğazındaki yumru artık senin bir parçan demekti. Orada olup, sızım sızım sızlayarak her bir bildiğin gerçeği sana hatırlatıp dururdu.

O ekrana bakmamalıydım.

Çalıştığım yayınevinin kurumsal telefon numarasında Hazar'ın ne işi vardı? Üstelik annesinin de yayınevi sahibi olduğunu biliyordum. Acaba benim yayınevi sahibim annesi miydi? Belki de bunu bildiği için benimle birlikte olmuştu. Sonuçta o, kitapların künyelerini de okuyan bir adamdı. Künyelerde genel yayın yönetmeni de bulunuyordu. Bile bile bana yaklaşmışsa, beni kullandığı anlamına gelmez miydi?

Ona haksızlık ediyordum.

Ona haksızlık etmemeliydim.

Ama ya tüm bunlar gerçekse...

İnsanlardan nefret ediyordum. Çünkü "sürekli hissediyorsan gerçektir" söylemleriyle, gerçek olmayanı bile olmuş gibi kabul etmeme neden oluyorlardı. Eninde sonunda yalan çıkan şey için günlerdir düşünür, üzülür olurdum. Her zaman hissettiğimiz çıkmaz, her saat her zaman doğruyu göstermez ve pusula da bazen şaşırır. Hayat zaten bu yüzden zorlaşır. İnsanlar da keşke anlayabilseydi bunu da "her hisse çıkar o" diyerek bizi dibe batırmasalardı.

Ellerim titreye titreye bir adım geriye doğru çekildiğimde, kaçıp gitmek istediğimi hissediyordum. Kullanılmaktan, tekrar bir hayal kırıklığı ile sınanmaktan korkuyordum. Nedense Hazar'dan uzaklaşmak zorunda kalacak olmak da beni korkutuyordu. Onunla olmayı seviyordum, onu yanımda istediğimi her gün daha da anlıyordum.

İçimi kemiren sıkıntılarla telefonun ekranına bakmaya devam ettim. Ekran kapandı, tuvaletin kapısı da açıldı. Saniyeler içinde sessiz salonda onun tok ayak sesleri geldiğinde ben sadece olduğum yerdeydim.

"Ne oldu?" sorusu hiç gecikmeden geldi. Yanıma vardığında, bir elini çeneme koyup ona bakmaya zorladı.

"Rengin neden attı senin?"

Bakışlarımı ona doğru çevirip endişeyle bana bakan gözlerine baktığımda aklımdan tek bir şey geçiyordu: Annesi için beni kullanıyor muydu? Ve cevabının sadece onda olduğunu biliyordum. Sormamak için sebebim yoktu aksine sormak için bir dünya sebebim vardı. Derin bir nefes alıp verdiğimde hâlâ soru işaretleri üzerimdeydi.

"Sana bir mesaj geldi," dedim, bu duruma daha fazla dayanamayarak.

Yüzündeki bakış sabit kalırken, "Kimden?" diye sordu. Rahatlığı, şaşırmama neden oldu.

"Kimden mi?" Afallamış bir halde ona bakmayı sürdürürken bir adım öne doğru çıkıp ona daha yakın bir hale geldim. "Nereden bildiğimi sormayacak mısın? Belki telefonunu karıştırdım ben senin?"

Tek kaşı havaya kalkıp daha ciddi bir yüz ifadesine büründüğünde, hareketlerime anlam veremediği için sinirlendiğini anlıyordum. "Ee, yani?" derken rahatlığını bozmadı. "Sonuçta telefonum burada, yüzüstü bir şekilde duruyordu. Görmen çok normal, değil mi?"

"Yine de rahatsız olursun diye düşünmüştüm."

"Neden rahatsız olayım, Darya?"

"Sakladığın bir şey yok mu?" diye sordum, yoklamak ister gibi.

"Darya, bir sıkıntı mı var?" diye sorduğunda, bu bilinmez hallerim yüzünden sabrının sonuna geldiğini anlayabiliyordum. Verdiği nefes oldukça sesliydi. "Kimden gelmiş ki mesaj?"

Ona söylemeliydim. Saklayıp onunla o koltukta oturup film izlemek istemiyordum. Genelde yuttuklarım yüzünden insanlardan soğuyordum ve ondan soğumak da istemezdim. Derin bir nefes alıp ona baktığımda, biraz da olsa kendinden emin duruşu sayesinde söyleyecek gücüm olduğunu hissediyordum.

"Çalıştığım yayınevinden sana bir mesaj geldi," dedim, ifademi korurken. "Ve o numaranın sadece çalışanlar için olduğunu biliyorum. Ayrıca annenin bir yayınevi sahibi, senin de kitapların künyesini okuyan bir adam olduğunu ele alırsak... Aklıma tek bir şey geliyor."

Zeki bir adam olduğunu da ele alırsak, buna çok rahat bir cevap vereceğini bilerek onu bekledim.

"Seni kullandığımı mı düşünüyorsun?"

Kollarımı göğsümde birleştirip bir savunma mekanizması aldım. "Bilmiyorum," diyebildim suçluluk yavaşça içimde çöreklenirken. "Sonuçta ailesine öfkeli her bireyin gözü deli olur. Belki de bunu yaptın,

çünkü onlardan bir intikam almak istedin, annene yakın olmak istedin. Adımı gördün, tanıdık geldim... Falan filan işte."

Her geçen saniye bakışlarındaki alaycılık, saçmaladığım gerçeğini bana hatırlatıp utanmama sebep oluyordu. "Gerçekten mi?" dedi, alaycı bir dudak kıvrılmasıyla birlikte. "Yani seni yargılamam. Düşünebilirsin ama gerçekten mi, Darya?"

"Ben sadece..."

"Aileme öfkeli olduğum için canlarını yakmak istedim, intikam planıma seni dahil ettim." Ondan duyunca, dehşet saçma gelmeye başladı. Burun kıvırdım utanç içinde. "Ve bu da yetmedi. Benim gibi öfkeli bir birey de dünyaya gelip benden intikam alsın diye seninle birlikte oldum. Öyle mi?"

Düşününce... Evet, oldukça saçmaydı. Üstelik Hazar bu zamana kadar annesine yakın olabilmek için herhangi bir çaba bile vermemişti. Çalıştığım yeri sormamıştı, işlerim hakkında da konuşmamıştı. Beni ilk tavlayıp sonra planına geçerdi diye düşünsem de saçmaydı. Kim intikam planının içinde baba olmak isterdi ki? Fazla kitap okumanın bana verdiği hayal gücü inanılmazdı, gerçekten.

Utana sıkıla alt dudağımı dişlerken, "Düşünemedim," diye mırıldandım. "O an yayınevinin sana yazdığını görünce aklıma başka bir şey gelmedi."

"Dediğim gibi seni yargılamıyorum." Karşı karşıya ne kadar durmuştuk bilmiyordum ama Hazar bunu bozarak bana sırtını döndü, adanın diğer tarafına doğru yöneldi. "Belki ben de böyle düşünürdüm. Annemin bir planı olduğunu, ama aklımın ucundan geçmedi. Kaderdir belki, ben varımdır başından beri. Bilemezsin."

Kader kavramını her seferinde bir yere sıkıştırıp, randevuyu ve ondan sonrasını bir bütün hâline getiriyordu. "Yine aynı noktaya geliyorsun."

"Ben o noktadan hiç ayrılmadım," dedi. "İlk gördüğüm anda seninle bir hikâyem olduğunu biliyordum. Adını öğrendiğimde tanıdık geldi

ama nereden olduğunu hatırlayamadım. Sonra bir gün yine künyeyi okurken gördüm."

Ellerini iki yandan adanın köşesine yaslayıp bana baktığında, şimdi aramızda olan mesafeyi gördüm. Ne zaman ailesinden bahsetse, ben bu merakla ona baksam aramızda bir mesafe oluyordu. Bu mesafelere rağmen ondan şüphelenmem saçmalıktı. "Künyeleri onun için..."

"Evet, künye okuma alışkanlığım annemin adını görmek istememle başladı," diyerek açıkladı. "Ve o mesajı atan da dayımdı. Haktan Bey, benim dayım olur. Ferzan Hanım da annem. Sen belki saçma bulursun bu dediğimi, çünkü baban ya da annen senin numaranı 'kızım' yazarak, yanına kalpler koyup kaydetmiştir. Ama benim aile üyelerime ulaşabilmemin tek yolu, kurumsal iş telefonlarına yazmak."

Ve onun ailesi hakkında bir gerçek daha, kalbimde bir kesiğe yol açtı. Her bilgide bu kadar yıkılmış, içimde bir karmaşa çıkmış gibi hissetmem sanıyordum ve her seferinde iki katını yaşıyordum. Onun bunu hak etmediğine emindim. Kırgınlıkla bakan bal rengi gözleri, sönmüş ışığı ve yüzüne çöken hüznün karanlığı ona yakışmıyordu. Azazel'in karanlığına razıydım.

"Ben özür dilerim," diyebildim, dolan gözlerimi ondan kaçırmak için yana doğru döndüğümde. "Ben düşünemedim."

"Kimse düşünemez." Beni rahatlatmaya çalışması da adil değildi. "Sonuçta kimin ailesi çocuğunu bu duruma sokar ki?"

Ferzan Hanım'ın bize olan tavrı geçti gözümün önünden. Bünyesinde yazarlara karşı samimiyeti, anne gibi hissettiren korumacılığı ve benim en zor günlerimdeki anlayışı... Resmi bir işe rağmen bize karşı o kadar ılımlı, anlayışlı davranırdı ki, çoğu kişi için dünyanın en iyi patronuydu. Bir kere bile mağdur etmemişti kimseyi.

Ama en çok mağdur etmemesi gereken kişiyi, en acı şekilde mağdur etmişti.

Bir insanın evladı, onca el evladından nasıl değerli olmazdı? Hazar'ı nasıl istemezdi? Bunu anlamakta o kadar güçlük çekiyordum ki,

mantığıma oturmuyordu çoğu zaman. Üstelik takdir ettiğim, başarısına hayran kaldığım ve idol olarak gördüğüm bir kadından saniyeler içinde nefret edecek kadar bağlıydım Hazar'a... Hem de kısa süre içinde. O, nasıl dokuz ay taşıdığı oğluna bunu yapabiliyordu?

"Dayımla da ilk kez telefon üzerinden iletişimimi birkaç yıl önce kurdum diyebilirim," dedi sessizliğim karşısında. "Bu numaradan yazdı. İtalyan bir yazarın kitabının telif hakkını almak istiyorlarmış, yardım istedi. O günden sonra da bir şey olduğunda bu numaradan yazmaya devam etti. Yine bir şey lazımdır yani."

"Neden yardım ediyorsun?" İçimdeki öfkeye engel olamadan bir adım daha öne çıkıp, karnımı mutfak adasına yasladım. O soğuk hissi ürpermeme neden oldu. "Onlar seni görmezden gelirken, sen neden yardım ediyorsun?"

"Onlar da bana yardım ediyor," diyerek kestirip attı. "Yani eden dayım. Annemle herhangi bir iletişimimiz olmadı. Ama dayım bazen..."

"Dayın bazen ne?"

"Bazen annemin bana haksızlık ettiğini söylüyor," dedi dudaklarını büktüğünde. "Bu, iyi hissettiriyor."

Ona sarılmak istiyordum ama ona sarılırsam kötü hissedeceğini de biliyordum. Bu konuda ördüğü duvarlardan nefret edip, zamanla onları yıkmayı isterdim. Aile konusu açıldığında kalbinin eskisinden daha az kırıldığı, hüznün saniyelik olduğu ve gözlerindeki ışıltının arttığı bir hale gelmesini, o hale onu benim getiren olduğum bir durumu deliler gibi düşlüyordum.

Yapacaktım.

O, nasıl ki bana sevilmeyi, değerimin ne olduğunu gösteriyorsa ben de bunu yapacaktım.

"Sarılayım mı sana?" diye sordum, kendimi tutamayarak. "İnsanlar birbirine sarıldığında sadece hislerini değil, nefeslerini, seslerini ve

bazen de dertlerini de paylaşırlarmış. Eh, bir derdi iki kişi paylaşırsa acısı da bölünür, değil mi?"

Bakışları dikkatle yüzümde kaldığında, "Belki de," dedi. "Ama ben seninle dertlerimi paylaşmazdım, Darya."

Olumsuz bir cümle kurmuştu ama hiç öyle hissettirmiyordu. Bunun merakıyla bakışlarım yüzünde kaldı. "O ne demek?"

"Kurtulmak istediğim dertlerimi yük edinmeni istemeyecek kadar sana kıyamıyorum demek." Gözlerimin içine bakarken, hiç sekteye uğramadan kurdu cümlesini.

"Ama paylaşmak gerekmez mi?" diye sordum, durgun bir tavırla ona bakmaya devam ettiğimde. "Bir ömrü birlikte paylaşmak bu değil mi?"

"Benim açımdan değil." Cümlelerini öyle bir kuruyordu ki, sözünün üstüne söz getiremezmişim gibi hissettiriyordu. "Kimse, elinde olmayan sebeplerden dolayı edindiği dertleri bir başkasına yüklememeli. Hayatının aşkı olsa bile."

"Ben böyle söylemezdim," dedim. "Ben seninle dertlerini paylaşamaz mıyım?"

"Kıyabiliyorsan paylaş," dedi, umursamaz bir tavırla. "Senden gelecek her şeye razıyım."

"Haddinden fazla fedakârsın," dedim, kendimi tutmayarak. Bir süredir düşündüğüm tam olarak buydu. O, belki kabul etmeyecekti ama çevresinde az insan olduğu için onlar için canını vermesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. Böyle olmamalıydı, doğrusu değildi bu ama çevresinde, "Bu yanlış," diyen de olmadığı için bilmiyordu.

Bir şey diyecek gibi oldu ama ortama bir kez daha telefonundan gelen mesaj sesleri düştü. Birden fazla olunca, "Bu dayım değildir," dedi. "O bana üst üste mesaj atmaz."

Kim olduğunu zerre merak etmediğim için omuz silkip ona baktım sadece. O da atan kişinin ısrarına karşılık telefonunu alıp durumun ne

olduğunu öğrenmeye çalıştı. Saniyeler içinde çatılan kaşlarıyla merak etmemek imkânsız oldu benim için. "Bir sorun mu var?"

"Mekânda bir sorun çıkmış," dedi, telefonu hızla cebine atıp bakışları beni bulduğunda. "Acil gitmemiz gerekiyor."

Kısa bir an onunla huzurlu, güzel bir dakika yaşayacağımı düşünmem saçmalıktı. Ben kimdim ki benim hayalimdeki gibi sakin anlar nasibim olacaktı? Yine olmamış, telaşla pantolonumu giyerken kendimi bulmuştum. Onun tişörtünü çıkarmaya vaktim bile olmamıştı bir de. Aklımın köşesinde pizza kalmıştı ama Hazar, onu çıkarken almayı akıl etmişti.

Sessizlik içinde çıktığımızda ona ne olduğunu bile soramadım çünkü öyle ciddiydi ki yüzü, sorarsam daha da sinirlenirmiş gibi hissettirmişti. Arabaya bindiğimizde pizzamı yedim sessizce. Arada da ona birer dilim uzattım. Bir dilimi yedi, ikincisini istemedi. Yemek yemeyi seviyordu. Demek ki ciddi bir sorundu ki yemek bile istemiyordu şu an. Bu yüzden ben de onu sıkmamak için yolun geri kalanında sadece dışarıyı izlerken buldum kendimi.

Bir ara yoldan geçerken seyyar bir mısırcı çarptı gözüme. Aşermemiştim sadece mısırı çok sevdiğim için gözüm kalmıştı ama bunu söyleyerek onu meşgul etmek istemedim. Acil bir sorun olmalıydı ki hızla ilerliyordu benim yüzümden durmamalıydı. Ama tam biraz ilerlemişken durduğunu fark ettim. Merakla ona döndüğümde bana bakmadan arabadan indi ve dakikalar sonra elinde bir mısırla geri döndü.

Hevesle elinden alırken, "Canım çekmedi ki," dedim. Bunu derken yemeye bu kadar hevesli olmam komikti. "Yine de teşekkür ederim."

Göz kırptığında dakikalar sonra ilk keyifli anıydı. "İçimden geldi diyelim."

"İyi, kesene bereket o zaman," dedim ben de muzip bir sesle.

"Eyvallah," dedi o da aynı muziplikte. İlk günlerimize gittim kısa bir an. O zamanlar nefes alsa bile o kadar kuruluyordum ki "Eyvallah,"

dediğinde bile onu eleştiriyordum. Sanırım boş triplerdi çünkü şimdi onun yanındaydım, onun bebeğine hamileydim ve ondan inanılmaz etkileniyordum.

Artık yolun geri kalanında izlemek istediğim yol, değil o olmuştu.

Ve onu izlemeye koyulduğumda bitmez sandığım yol hemen bitmişti. Onu daha az izleyebildiğim için sinirle dolmuştum.

Arabadan indiğimizde Hazar, çok gecikmeden tekrar benim olduğum tarafa doğru geldi. Elimdeki çöpleri alıp direkt köşede duran konteynıra attıktan sonra elini bana uzatarak yaklaştı yanıma. Onun elinin havada asılı kalmasına müsaade etmeden hızlı bir hareketle kavradım, tanıdık olan yollardan beni sürüklemesine izin verdim.

Arka taraftan girdiğimiz için sakin olması normaldi ama sesler de yoktu. O gün, en azından hiç yoktan sesler duymuştum. Bugün terk edilmiş bir yer gibi hissettiriyordu ve bu, Salim'in aradığı sorunun büyüklüğü konusunda canımı sıkıyordu. Hazar da sessizdi üstelik. Acaba canını sıkan, benim mesajı görmem, onun bana annesinden bahsetmesi miydi? Onu da soramıyordum ki konu işi olunca ketum biri oluyordu.

Çok sürmeden odasına geldiğimizde, "Sen burada beni bekle olur mu?" diye sordu. Karanlık odasını ilk kez aydınlık görmemi de sağladı. Daha önce ne zaman gelsek tek tük aydınlatmaları açardı ama bu sefer hepsini açtı. "Aşağıda neler olduğuna bir bakayım, sonra seni eve bırakırım."

"Sorun değil." Bakışlarımı yavaşça etrafta gezdirdim. "Burası bana yabancı değil."

Gerçekten değildi. Bir köşedeki lavabosundan, diğer köşede kalan bilardo masasına kadar hem de. İkimiz de aynı şeyi düşünmüştük sanırım çünkü bilardo masasından birbirimize doğru dönmüştü gözlerimiz. Orada takılı kaldı uzun uzun, çektiğimiz nefes ikimizin de ciğerini yaktı.

Kuruyan alt dudağında dilini yavaşça gezdirdiğinde, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama yine de rahatınız benim için önemli."

Bebeğini hiçbir zaman geri plana atmıyordu. Şaşırtıcı geliyordu her seferinde ama çabuk kabullenmişti bir şekilde. "O elbette rahattır."

"Sen rahat olduğun için rahattır." İki adımla yanıma doğru yaklaştı. "Bilgisayarımdan istediğine bakabilirsin. Odadaki dolapta da su var. Eğer başka bir şey istersen göndertirim." Bir elini başımın arkasına doğru götürüp beni kendisine yaklaştırdı, dudaklarını alnıma tüy gibi hafif bir dokunuşla değdirip geri çekildi. "Fidan buradaysa yanına gönderirim zaten."

"Abartma," diye homurdandım, çenemi onun göğsüne yaslayarak ona baktığımda. "Beş dakikaya döneceğinden eminim."

Tebessümüyle birlikte gamzesi güneş gibi doğdu. "Beni iyice çözmüşsün."

"Ee, olacak o kadar," dedim alaycı bir tavırla geriye doğru çekilirken. "Sen işini halledip gel o zaman."

Gitmek için gönülsüz duruyordu. Benim dilim de onu gönderirken gönülsüzdü bence. Nedense Azazel'in işleri bana her zaman tehlikeli geliyordu. Yani Hazar tüm gün oturup kahve içtim dese bile bir yerlerde tehlike olduğunu düşünecek kadar rahatsızdım bu mekândan. Ona burayı bırak diyemezdim evi olarak görüyordu çünkü. Denemezdim bile ama içimdeki kaygıyı da durduramazdım.

"Beş dakika," dedi bir kez daha, bana doğru yaklaşıp bu sefer çenemden kavrayarak şakağıma bir öpücük bıraktığında. "Hemen gelirim."

"Tamam, sayacağım," diyerek kafa tuttum ısrarı karşısında. "Beş dakikadan fazla sürerse görüşürüz o zaman."

Bu sefer tebessümü kıkırtıya dönüştü. Erkeksi, o kalın kıkırtmayı onda sevmeye başlıyordum. Yaşam belirtisi gibi geliyordu. "Tamamdır." Yüzü hâlâ bana dönükken geriye doğru bir adım attı. "Geleceğim."

"Biliyorum," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. "Geleceksin." Daha fazla uzatmamak için sırtını döndüğünde, "Hazar," dedim.

Anında bana doğru döndü. "Efendim?"

"Odaya geri döndüğünde bana..." Utana sıkıla dudaklarımı büktüm. "Soda getirir misin?"

"Getiririm tabii," dedi ilgiyle. "Başka bir isteğin var mı?" Başımı iki yana salladım. "Miden mi yanıyor?"

"Ben normalde bu kadar çok yiyemem," diye mırıldandım, arkamdaki masaya kalçamı yasladığımda. "Ama şimdi çorba, pizza ve mısır derken biraz midem yanmaya başladı. Soda olsa geçer ama."

"O zaman üç dakikaya gelirim," dedi, elini kapının koluna attı. "Üç dakika için sayabilirsin."

Bu hâline gülümsemeden edemediğimde bu sefer beni izlemek için duraksadı. Oyalandığı gözümden kaçmayınca anında ciddi bir ifadeye bürünüp ona baktım. Zorla da olsa odadan çıktığında burada tek kalmanın o soğuk ağırlığıyla etrafa baktım. Azazel'i sevmiyordum ama o varken çekilir geliyordu. Eva yüzünden sık sık geldiğim oluyordu ama gönülsüzdüm. Gönüllü olarak ilk kez onun için gelmiştim.

Daha önce o kadar çok inceleme fırsatım olmamıştı. Gerçi incelenecek bir yeri de yoktu pek. Masasını merak ediyordum sadece. Şimdi inceleme fırsatı bulunca da merakımın boşuna olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Masasının üstünde hiçbir şey yoktu. Bir laptop, bir de büyük ekranlı bir monitör ve birkaç ofis eşyasından ibaretti. Babamın ofis masasıyla karşılaştırmak gibi bir hata yaptığımda bir kez daha kalbim kırıldı.

Babamın fabrikadaki ofis masasında birden fazla çerçeve bulunurdu. Birkaçında ailecek fotoğraflarımız bulunurken diğerlerinde ben ve ikizler olurdu sadece. Bir tane ayrı bir çerçeve vardı. Onların gençliğine aitti, onu baş köşede tutardı. Sadece onunla da kalmazdı. Kalemliğini, ikizler okul gezisinde gittikleri bir yerde antikacıya yaptırmışlardı. Aynı

zamanda ajandasını da ben set olarak almış, onun için bir şeyler yazdırmıştım.

Onun masasında yaşanmışlıklar vardı, Hazar'ın masası ise hiçbir şey yaşamadığı için boştu.

Ama bu bir kayıp değildi çünkü zamanında babamın masası da boştu, zamanla dolmuştu.

Masasından umduğumu bulamayınca büyük monitöre doğru kaldırdım bakışlarımı. Siyah beyaz, dikdörtgenler halinde ayrılmış altı yer bulunuyordu. İlk restoran katı çekti ilgimi bomboştu. Temizlikten sonra kimsenin girmediği anlaşılıyordu ve genelde dövüş günlerinde kapalı olurdu. O zaman bodrum katta kalabalık görebilirim umuduyla oraya baktığımda orasının da boş olduğunu gördüm. Mutfağa baktım bu sefer. Fidan ve Eva, beraber bulaşıkları makineye yerleştiriyorlardı.

Bu kadar sakinliğin bize fazla olduğunu biliyordum. Bu düşünceyle bar katının olduğu görüntüye gittiğimde, ekranı büyütmek zorunda kaldığım bir durumla sınandım.

Önümdeki ekranda şu an sadece Doğanay ve Salim vardı. Bir de karşılarında duran birkaç adam. Bizimkiler onlara göre daha kalıplı, uzunlardı ama adamların da öfkesi siyah beyaz ekrandan bile belli oluyordu. Buraya kadar sakinlikle izliyordum fakat saniyeler içinde, bir adım önde duran, yarma tipli adamlardan biri bir adım daha öne çıktı ve Doğanay'ın çenesinden kavradı.

Daha doğrusu kavramaya çalıştı çünkü fırsatı bile olmadan kadraja hızlı adımlarla Hazar girdi, adamın Doğanay'ın çenesinden kavradığı gibi çenesinden kavradı. Bununla da kalmadı, adamı bir de çenesinden geriye doğru ittirip sendelemesine neden oldu. Yere düşmesini engelleyen tamamen arkasındaki arkadaşlarıydı, yoksa şimdi yerleri yalıyor olurdu. Adam dik bir konuma gelip ona doğru hiddetle adımlarını attığında, Hazar'a gelecek bir darbeden korkarak bakışlarımı ekrandan almak istedim ama korkmak boşa çıktı. Hazar, adamın yüzüne geçirdiği yumrukla adımlarını da boşa çıkardı. Bu sefer yere düşmesini de sağladı.

Adamın gözlerindeki hırsa bakılırsa bu kadarla duracak değildi. Ağzından akan kanı elinin tersiyle silip arkadaşlarının uzattığı eli bile tutmadan ayağa kalktığında endişem daha da büyüdü. Hazar'ın gözünün deli olduğunu az buz biliyordum. Hele Doğanay'a yapılan harekete verdiği karşılığa bakılırsa, bal gözlerinden kıvılcımlar çıktığına da emindim.

Fazla öfke, tetiği çekilmiş bir silahtır aslında. Namlu o an kime tutulursa şarjör onun üstüne boşaltılır. Şimdi, öfkesini görebildiğim yabancının kurşunları Hazar'a denk gelir diye ödüm kopuyordu.

Bazen kurşun, bazen de bir kesik...

Ayağa kalkan adamın arka cebinden çıkan bir çakı, tehdit unsuru değil, cidden bir savaş aleti olarak ikisinin arasında durdu. Adamın gözündeki kararlı bakışa bakılırsa Hazar'a gerçekte saplamayı düşünüyordu. O an korkum, kanımda birer buz tanesi olup tüm bedenimin titremesine neden oldu. Titreye titreye ekrana bakarken Hazar'ın kaçmasını istedim.

O, benim isteğimin aksine ona kafa tutulmasına ayar olmuş gibi çakıya doğru bir adım attı. Dudaklarımdan, "Hayır!" diye bir çığlık koptu. Ona ulaşmadı tabii duvarlara çarpıp bana geri döndü ve yüreğimin ağzıma gelmesini sağladı. Midem iyice çalkalanıyordu artık her an az önce yediğim her şeyi çıkarabilirdim.

Benim korkum ona şu an hiç değmiyordu tabii. Çakıya doğru bir adım daha attı. Karşısındaki kişinin üstünde psikolojik bir üstünlük kurma kaygısıyla bunu yaptığının farkındaydım ama adamın korkup geri adım atacağını sanmıyordum. Elinde sımsıkı tuttuğu çakıyı hâlâ aralarında tutmaya devam ederken sadece nefretle ona bakıyordu.

Salim öne doğru bir adım attı, engel olmak istedi. Sonunda biri bunu düşünmüştü ama Hazar, ona bakmadan bir elini kaldırarak onu durdurduğunda bunun da fayda etmemesi sinirlerimi bozdu. Masanın ucunu öfkeyle tutup ağlama isteğimi bastırmaya çalışarak ekrana baktım. Bir adım daha geldi. Midemden yükselen o acı hissi bastırmadım, yüzüm memnuniyetsizlikle buruştu.

Bir adım daha geldi, ben bir adım geriye doğru gittim. Çakının sivri ucu tam Hazar'ın karnının üstünde durduğunda artık daha fazla kendimi tutamadım ve bir avcumu dudaklarıma yaslayıp hızlı adımlarla odanın lavabosuna doğru koştum. Kapıyı kırarcasına ittirip direkt dizlerimin üstüne çökerek klozete doğru süründüm adeta ve saniyeler içinde midemdeki her şeyi öğüre öğüre çıkardım. Bir yandan gözyaşlarımı da serbest bıraktım.

Her öğürdüğümde bir de hıçkırarak gözyaşlarımı bırakmayı sürdürdüm. Bu kadar etkileneceğimi düşünmemiştim ama yabancı olsa bile gözlerimin önünde karnına yaslanan bir çakıyla kimi görsem korkardım ki zaten. Bu, bebeğimin babası olunca beni daha da etkilemişti. Zaten duyguları en dipte yaşadığım bir dönemde olmama bakılırsa buna şaşırmam anlamsızdı.

Aklım bir yandan da onda kalmıştı bir de. Mesela o çakıyı saplayıp gitmiş olabilirlerdi. Hazar yanıma gelemeyecek, aşağıda kanlar içinde yatıyor da olabilirdi. Bunu da bile bile yaptığı gerçeğiyle ona sinirle sırtımı da dönebilirdim. Ortalık iyice karışmış, bar katında bir kaos hâkim de olabilirdi. Tehlikenin olduğu yerde her günah işlenirdi, her şey olabilirdi. Ben bu gerçekle ne kadar yaşayabilirdim bilmiyordum. Mesela evimde bir gün huzurla otururken tek bir telefonla kötü bir haber almaktan, ona ulaşamadığımda "Bir şey mi oldu?" diye düşünmekten yıpranacak hâle gelmek istemiyordum. Onunla karşılaştığım ilk gün, dakikalar önce Doğanay'ın işinin zorluğunu geçirmiştim içimden. Benim böyle bir eş istemediğimi vurgulamıştım ama şimdi tam ortasına düşmüştüm.

Üstelik ben hamileydim.

Endişem de iki kişilikti.

Klozete eğilmiş bir hâlde ne kadar kaldığımı bilmiyordum ama boğazım biraz daha ağrımaya başladığında, iki yanıma düşen saçlarımın geriye doğru çekilip biraz da olsa daha rahat hissettiğim bir an oldu. Göz ucuyla yana doğru baktığımda, bir dizinin üstüne çökmüş, bir eliyle sırtımı sıvazlarken diğeriyle saçlarımı tutan bir Hazar vardı yanımda.

Rahat bir nefes verdim çünkü zarar görmeden yanıma gelmişti.

Biraz daha öfkelendim çünkü ne olursa olsun canını hiçe saymıştı.

Bana defalarca kez yaşamaya hevesli olmadığını ima etmişti, onu suçlamam sanıyordu belki de bu yüzden ama suçlardım. Artık baba olacağını, hayatında birilerinin olduğunu kabullenerek dikkat etmesi gerekiyordu. Canına dikkat etmek zorundaydı. Gereksinimleri bir kenara koyuyordum artık. Ben bu çocuğu ona güvenerek doğurma kararı almamış olsam da onu yanımda istiyordum.

Hazar'ı ömrüm yettiğince yanımda istiyordum.

Bu, kendime itiraf ettiğim ilk şeylerden biriydi.

Bir diğeri ise onu kaybetmekten korktuğumdu.

Bir elimle onu ittirip bir kez daha öğürdüğümde bir milim bile kımıldamadan, "Rahatla güzelim," diye fısıldadı. "Doktora gidelim ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp biraz da olsa iyi hissedince, "Hayır," diye mırıldandım. "Ama sen istiyor gibiydin."

Tamamen dik bir konuma geldim, onunla karşılıklı durdum. Sorgular bakışları üzerimde kalırken, onunla çok göz teması kurmadan bir elim tişörtünün eteklerine gitti bakışlarımla birlikte. Kaldırıp çakının tutulduğu yere baktım. Herhangi bir iz yoktu. Bu bana yetmedi elbette. Bu sefer avuç içimi onun gövdesine süre süre yüzüne doğru çıkardım ve çenesinden kavrayarak yüzünü kontrol ettim.

Sorgular bakışlarını sürdürdü ama herhangi bir şey demeden, direnmeden kontrol etmeme izin verdi. Yüzünde de bir iz olmadığını görünce ben de herhangi bir şey demeden bırakıp ayağa kalkmaya yeltendim. Buna izin vermedi, bir eli anında belime gitti.

"Hasar kaydı mı aradın şimdi üzerimde?" diye söylendi bir yandan.

"Evet," dedim, belimdeki elini ittirip tek başına kalkmak için direnirken. "Manyak bir adamdan çocuğum olacağı için böyle alışkanlıklar edinmem gerekiyor sanırım."

Direnmelerim karşısında bir hışımla beni kucağına aldığında, "Manyak bir adam mıyım?" diye sordu ve adımlarını tekrar odanın içine doğru atmaya başladı. Taviz vermemek adına kollarımı göğsümde birleştirdim. Ona tutunmayacaktım.

"Sence akıllı mısın, Hazar Cihangir?"

"Cihangir mi?" Tek kaşı havaya doğru kalktı. "Cihangir miyim?"

"Değil misin?" diyerek karşılık verdim. "Bu gece daha çok kendinde değil gibisin."

Dudaklarında çarpık bir gülüş oluştu. "Bir süredir sende olduğum içindir."

Tiksinir gibi yüzümü buruşturduğumda, "Şu an hatanı bildiğin için serserilik yapıyorsun," diye söylendim. "Manyağın tekisin gerçekten."

"Fıstık gibi bir sevgilim olduğun içindir."

Fıstık mı demişti o? Yok, kesinlikle hatasını bildiği için yapıyordu. Günahını almak da istemiyordum aslında, ilgili halleri bazen şaşırtıcı derecede samimi olabiliyordu. Gece ve gündüz hâli vardı ve benim yanımda çoğu zaman gündüzdü.

"Senin sevgilin yok," dedim burnu havada bir tavırla. "Ama fıstık gibi olduğum doğru."

"Evet, doğru ve benim sevgilimsin."

"Değilim," diyerek direttim.

"Ne demek değilim, kızım?" dedi sitem dolu bir sesle. "Sevgilim ve çocuğumun annesisin işte."

"Sevgilin olmayı geçtim, baba olan biri şu delilikleri yapmaz, Hazar." Öfkemi daha fazla tutamadım. "Sen bu gece sadece Azazel'in sahibi Hazar Cihangir Soykan'sın." Onun kucağında daha fazla durmak istemediğim için kendimi yana doğru attığımda, sanırım afalladığı için o da direnmedi. Saniyeler içinde kontrollü bir şekilde ayağımın yere değmesini sağladı. "Lavaboda yedek diş fırçası var mıdır?"

"Darya..."

"Var mıdır, yok mudur?" diyerek adımı anmasını umursamadım. "Ona göre çıkıp eve gideceğim."

Kararlı durmam karşısında omuzlarını düşürdüğünde, "Alt çekmecede var," dedi. Göz ucuyla ona bakıp tekrar lavaboya doğru ilerlediğimde, dişimi fırçalamadan önce birkaç kez daha sifona bastım. Her bastığımda çiçek kokusu artınca biraz da olsa içim rahatladı. Ellerimi yıkadıktan sonra da diş fırçasıyla macunu çıkardım.

Hırsımı dişlerimden çıkarmak ister gibi sert darbelerle fırçaladığımda, saniyeler içinde o da kollarını göğsünde birleştirip lavabonun kapısında belirdi. Bir omzunu kapısının pervazına yasladığını, direkt ona bakamasam da fark ettim. Beni izlediğinden de emin olduğum için bir daha o yöne dönemedim. Sadece önüme bakıp işimi görmeye odaklandım.

"Daha iyi misin?" Yavaşça başımı sallarken lavaboya eğilip ağzımda biriken suyu tükürdüm. "Miden hâlâ yanıyor mu?"

Dudağımın etrafındaki köpükleri silip doğrulduğumda, "Yanan midem değil," diyerek çıkıştım. "Sinirlerim ve nedenini çok iyi biliyorsun. Zaten bildiğin için bana sevgilim dedin."

Kaşları çatıldı. Söylediklerime karşı anlamsız bir öfke duyduğunu düşündüm. "Ne alakası var?" dediğinde de emin oldum. "Sana sevgilim demem için nedenlere ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bilmem." Köşedeki kâğıt havludan sinirle üç beş tane çekiştirip ellerimi kuruttuktan sonra elimin içinde iyice sıkıştırıp top hâline getirerek köşedeki küçük çöp kutusuna fırlattım. "Bana sevgilim

diyorsun ama ben senin hakkındaki bir soruya 'bilmem' cevabını verebiliyorum."

Ona değmeden lavabodan çıkmaya yeltendiğimde kollarını hızla çözüp biriyle kolumdan kavradı, gitmeme izin vermedi. Tuttuğu kolumdan bedenimi ona doğru çevirdiğinde şimdi karşılıklı duruyorduk. Neden ondan kaçar gibi gitmek istediğimi bana temas ettiği an anlamıştım aslında. Onun gözlerine bakmak, tenini hissetmek ve kıskacında kalmak savunmalarımı yıkıyordu. Ona karşı ördüğüm duvarlar zaten birer moloz yığınıydı. Artık farkındaydım. Yavaş yavaş eriyordum karşısında ve kalbim ellerine gidiyordu.

Zaten genelde insanın kendisini kaybetmesi böyle başlardı.

Ve kaybolduğumda birilerinin beni aramamasından korkuyordum.

"Sorun ne, Darya?" diye sordu, oldukça ciddi ve ürpermeme neden olacak bir sesle. "Sırf sevgilim dediğim için trip atıyor olamazsın."

"Onun için de atmalıyım, çünkü senin bir şeyin olurken hiç fikrimi sormuyorsun," diyerek çıkıştım. "Ama sana kızgınım çünkü beni sevgilin olarak görürken bile canını zerre umursamıyorsun."

Kolumu tutan parmakları biraz da olsa gevşediğinde kalbine dokunabildiğimi, öfkemi az da olsa anladığını hissettim. Bu konuda şüphem yoktu zaten, anlayacağını biliyordum. Bunu fırsat bilerek kolumu ondan kurtarıp kapının içine doğru adımlarımı attığımda, "Öyle bir durum yok," dedi arkamdan.

"Yok mu?" Bir hışımla ona doğru döndüm. "Gözümün gördüğünü dilinle benden mi saklayacaksın? Adam sana saplamayacaksa bile sen üstüne üstüne giderek buna zemin yarattın, Hazar!"

"Öncelikle sakin ol," dedi, cümlesini uygulayan bir sakinlikle. "Bu tarz şeyleri hep yaşarız. Ben yokken Doğanay defalarca kez yaşamıştır ve bak, sağlam. Boş adamdan boş hamleler sadece bunlar."

"Doğanay'ın senin gibi gözünü karartarak ilerlemediğine eminim." Sinirle ağzımın içini ısırırken soludum. "Çünkü o canının değerini,

arkasından üzülecek kişileri düşünüyor."

"Yirmi dokuz yaşıma kadar arkamdan birilerinin üzülmeyeceğini bilerek yürüdüm bu yolları," dedi tek nefeste. "Bunun için özür dilememi mi istiyorsun?"

Sözlerinin ona karşı yumuşamama neden olacağını düşünüyorsa yanılıyordu, çünkü kalbimi kırmıştı. "Evet, özür dilemelisin," sözleri döküldü dudaklarımdan. "Yirmi dokuz yaşında hayatına girip yirmi dokuz yıllık bir endişeyle senin için korktuğum hâlde beni, bizi düşünmediğin için kesinlikle özür dilemelisin, Hazar."

Sessizliği sevdiğimi düşünen ben, şimdi onun bakışları altında ne diyeceğini bilemiyor hâlde aramıza koyduğu sessizlikten nefret ediyordum. Bir şeyler demesini, bana bir daha kendisini tehlikeye atmayacağının sözünü vermesini istiyordum. Yalandan bile olsa yapmalıydı bunu. En azından karşımda öylece durmasından daha iyi gelirdi ama yapmadı. Pişmanlık vardı bakışlarında, durgunluk da öyle ama sözlerinde yoktu ve ben hislere inanmayı uzun bir zaman önce bırakmıştım. Dudaklarına baktım, oradan gözlerine çıkardım bakışlarımı. Bana bir adım attığında geriye doğru çekildim ama bekledim.

"Boş ver," dedim hayal kırıklığı içinde. "Sen de haklısın birkaç aylık bir kız için kimse yılların alışkanlığını bırakmaz."

Kalbimin ilk kez onun tarafından kırıldığını hissederek odanın kapısına doğru ilerlediğimde, arkamdan ismimi söylemesi umurumda olmadı. Kalbimi kıran, onun kendini önemli görmeyip, onun önemli olduğunu hissettirmek için çabalayan beni de yok saymasıydı. Alışkanlık olabilirdi, zamanla oturacaktı belki ama ya zamanımız olmasaydı? Onun bu huyu yüzünden daha başlamadan bitseydik mesela... O zaman ben ne yapacaktım?

O görüntüleri aklımdan silemiyordum. Hazar'ın bile bile o sivri uca dayanmasını, adamın gözlerindeki öfkeyi... Ona göre boş gelen şey, benim kalbime fazla gelmişti. Tıpkı onun gibi. Son zamanlarda fark ediyordum ki Hazar Cihangir benim kalbime fazla geliyordu. Çok yer

ediniyordu içimde, hayatımdan çıkarmak istemeyeceğim bir konuma yerleşmişti artık.

Bu sadece bebek için bile değildi. Fazlası vardı. Sadece onu kaybetme korkusuyla sınanınca gün yüzüne çıkmıştı.

Karanlık koridordan locaların olduğu kısma yönelip çıkışa gitmeyi hedeflediğimde, çok geçmeden kapısı açık localardan birinde, "Darya," sesi geldi. Bu sesin sahibini tanıyordum, kuzenimdi. Bu yüzden duraksamama neden oldu zaten.

Sesin geldiği yöne döndüğümde, tam karşımda Doğanay'ın sıkıntılı bir hâlde koltuğa yayılarak oturduğunu, Eva'nın da o koltuğun köşesinde otururken kollarını göğsünde bağladığını gördüm. Fidan ve Salim de buradalardı ama birbirlerinden o kadar uzak duruyorlardı ki onları fark etmek için tüm odada bakışlarımı gezdirmem gerekti. Bir ucunda o, diğer ucunda Salim. Aralarındaki mesafe her bakımdan hissediliyordu.

Doğanay bakışlarını yanıma doğru çevirdiğinde, "Ve kuyruğu," dedi. Hazar'ın peşimden bu kadar hızlı gelip yanımda belirmesini beklemiyordum. Yine de afallamak yerine hızlı adımlarla odanın içine girip Fidan'ın olduğu yere doğru ilerledim. "Sanırım kuyruğu değil."

"Gevşek konuşmalarını sonraya sakla," dedi Hazar, tahammülsüz bir tavırla yanıma doğru geldiğinde. O yanıma gelince Fidan diğer tarafa gitti ama Salim'e yakın olacağını fark edince bize daha yakın bir noktaya geri geldi. Hazar da benim ayakta olmamdan hoşlanmamış olacak ki köşedeki sandalyeyi geldiğim yöne getirdi, oturmam için yanıma bıraktı. Oturma girişiminde bulunmadığımı görünce de kolumdan tutup oturtmaya çalıştı.

"Darya," dedi Eva, endişeyle bana doğru dönerken. "Sen iyi misin? Yüzün biraz solgun duruyor sanki."

Oturduğum yerde rahatsızlıkla kıpırdanıp başımı Hazar'a doğru kaldırdım. Ona bakarken oldukça öfkeliydim ama yine de çok uzatmadan, "İyiyim," dedim. "Sadece yorgunum."

"Sen ne zaman geldin ki buraya, Darya?" diye sordu Doğanay. Hazar'ın zarar görme ihtimalinden dolayı onu o kadar suçluyordum ki saçma bir kızgınlık taşıyordum ona karşı. Abartıyordum belki ama hislere genelde engel olunmaz, aksine esiri olunurdu. "Hazar'ı gördüm ama seni görmedim."

"Benimle birlikte geldi," dedi Hazar, bariton bir sesle. "Ben nereye, o da oraya."

"Aksini söyleyen yok, kardeşim," dedi Doğanay, hafif bir sırıtmayla. "Allah ayırmasın."

"Âmin." Vurgulu bir tonla gelen cevap Fidan'a aitti. "Allah kaza bela vermesin de ayırmasın, değil mi?"

Şu an bu odada aynı frekansta olduğum tek kişi Fidan'dı sanırım. Onunla göz göze geldiğimde, mahcubiyetle baktı bana. Durumun farkındaydı. Onların hayatlarında bu tarz olaylar normal olarak kabul edilse de ben edemezdim ve edemeyen birinin daha olduğunu görünce ona doğru tebessüm ettim. Bir gün onunla uzun uzun dertleşmek, onu da anlamak isterdim.

Odanın içindeki kasvet, sessizlikle biraz daha arttı. Saniyeler sonra sessizliği bozan, Hazar'ın "Bu ayıcık ne iş?" diye sorması oldu. Herkesin bakışları, Salim'in biraz sağında kalan, neredeyse boyum kadar olan pembe ayıcığa doğru döndü. Siyah deri koltuklu, gri cam sehpalı ve duvarlarının da siyahla bordo karışımı tasarıma ait olduğu bu locada pembe ayıcık görmek biraz komik duruyordu.

Kendimi tam şu an o ayıcık gibi, bu ortama ait hissedemiyordum.

"Harbiden kaçtır soracağım, unutuyorum," dedi Doğanay, ayıcığa yüz ekşiterek bakarken. "Kim aldı bunu?"

Fidan, ayıcıktan bakışlarını en hızlı ayıran kişi olarak cevabı da hızlıca verdi: "Salim."

"Salim mi?" diye sordu Eva, şaşkınlıkla. Ardından herkesin bakışları Salim'e doğru döndü. "Senin sevgilin mi var?"

Bu sorunun cevabından çok umurumda olan, Fidan'dı. Bakışlarım ona doğru döndüğünde onun bir boşluğa dalgınlıkla baktığını gördüm. Salim, göz ucuyla Fidan'a baktıktan sonra Eva'ya doğru dönüp, "Ne alakası var?" dedi. Ardından gözleri beni buldu. Neden beni bulmuştu ki? Bir de iç çekmişti. "Sadece bir mağazanın kapısındaydı. Kampanya mı ne varmış, son bir tane kalmıştı. Ben de üzüldüm, hayvana aldım öylesine."

"Kampanyada ayıcık mı vardı?" Doğanay, durumu kabullenmekte zorlanıyormuş gibi şüpheci bir tavırla Salim'e bakmayı sürdürdü. "Beyaz eşya mı oğlum bu?"

"Sırf pembe diye bu ırkçılığa gerek var mı abi?" dedi Salim, biraz aksi bir tavırla. "Duruyordu işte, aldım ben de."

Hazar'a doğru baktığımda, sadece bana bakıyor olduğunu gördüm. Salim'in aldığı ayıcık zerre umurunda değildi. Onunla göz göze geleceğimi bilsem bakmazdım, hemen kaçırdım bakışlarımı. Tepemde dikilmesi pek işe yaramıyordu ama yine de ayıcığa falan bakabilirim diye düşünüyordum.

"Oğlum sen sehpanın üzerinden bardağını almazsın, bunu mu aldın?"

"Doğanay, ne dertsiz bir kafan var kardeşim senin," diyerek araya girdi Hazar. Sesi öyle bıkmış çıkıyordu ki herkes garipsedi bu durumu. "Almış işte çocuk. Ayda yılda bir şeyleri alası gelmiş. Ne var?"

"Belki de flörtü vardır," dedi Fidan, ilgisiz durmaya kendisini zorlayarak. "Bize söylemek istemediği için bahane buluyordur."

Salim, haksızlığa uğramış gibi bir tavırla, hızlıca döndü Fidan'a doğru. "Flörtüm falan yok diyorum. Anlamak çok mu zor?" Sinirle kurduğu cümlesinden sonra bana doğru döndü. "Yenge alsın işte. Kalmasın burada."

Benden önce araya giren Eva oldu. "Ben mi?"

"Hayır," dedi anında Salim. "Belçin Darya yenge alsın."

"Ben mi?" diye sordum, şaşkınlıkla ona bakarken. "Ben ne alaka ki?"

"Doğru, artık iki yengeniz var," dedi Doğanay, oldukça keyifli bir sesle. Eva'nın bozulmasını umursamamıştı bile. Madem arkadaşının sevgilisi olmasına bu kadar mutlu oluyordu, o zaman neden kendisini feda ettiğinde herhangi bir şey yapmıyordu? "Çok alaka yani."

Hazar, arkadaşının keyfini bile umursamadan, "Ne alaka Belçin Darya yengen, koçum?" diyerek araya girdi. Sesi öyle öfkeli çıkmıştı ki eminim, ona çakıyı tutan adama karşı bile böyle bir öfke duymamıştı. Sorunumuz da tam olarak buydu. "Siktir git, flört mölrt yap da ona ver. Sana mı kaldı yengene ayıcık almak?"

Salim bir kez daha olduğu yerde kasıldı. Ne dese batıyormuş gibi hissediyordu bence artık. "Yok abi, pembe seviyor diye..."

"Oldu aslanım, pembe seviyor diye tüm cümle âlem gelsin pembe eşyaları ona versin," dedi Hazar, tükürür gibi. "Ben de cümle âlemi sikeyim. Nasıl fikir?"

"İyi fikir, patron," dedi Salim, oldukça uysal bir tavırla. "Sen de haklısın."

Hazar'ın sinirini görmezlikten gelerek, "Haklı falan değil, Salim. Ayrıca teşekkür ederim," dedim. "İlk defa bir erkekten böyle bir hediye alıyorum. Bunu hep saklayacağım."

"İlk kez," dedi Hazar, sandalyemin sırt kısmından sımsıkı tutunup sarsılmama neden olurken. "Salim'den... İlk kez?" dediğinde anlamakta güçlük çekiyor gibi çıkmıştı sesi. Sırf ona bakayım diye sandalyemi sarstığından emindim. "Onun maaşını ben veriyorum."

İnanamayarak baktım ona. "Ee, yani?"

"Yani ilk kez alan o olmuyor," diyerek kafa tuttu bana. "Ki sen bu ayıcığı almıyorsun zaten."

"Alıyorum," dedim aynı inatla. "Çünkü Salim bana verdi."

"Salim eğer bir dakika sonra işsiz kalmak istiyorsa sana verebilir." Gözdağı verir gibi bakışları Salim'i buldu. "He, koçum?"

"Ben zaten elimde kalmasın diye vermiştim," dedi Salim, arada kaynamamak için verdiği gayretle. "Yoksa yani şart değil tabii."

"Gerçekten mi ya?" diye sordum, öfkeyle bakışlarımı ikisi arasında gezdirdiğimde. "Hiçbir zaman lafınızın arkasında durmaz mısınız siz?"

"Yenge, lafımın arkasında duracağım diye canımdan mı olayım, ne istiyorsun?" dedi Salim, kısık bir sesle. "Adam öldürecek beni."

"Adam önce hayatta kalmaya çalışsın, sonra başkalarını öldürür!"

"Bir ayıcık için mi bu kavga?" Doğanay, çok ara bulan biriymiş gibi araya girdi aniden. Hepsine patlayasım vardı zaten. O da bir laf ederse arada kaynardı. Umarım da ederdi. "Alsın götürsün zaten. Adamlar görse karizmamız çizilecekti. Pembe ayıcık var mekânın ortasında anasını satayım."

Dualarımın bu kadar hızlı kabul olduğuna ilk kez şahit oluyordum. Hevesle lafımı esirgeyemedim. "Karizmanız değil ama biraz daha dursaydılar Hazar çizilecekti."

"Sonunda biri şunu söyledi," dedi Fidan, anında bana destek çıkarak. Tek başıma olmadığımı bilmek güzeldi ama Eva'nın neden bu kadar sessiz olduğunu anlamıyordum. Kuzenim ne zamandan beri bu kavgalara, nişanlısının hedef olmasına alışkındı ki? "Yani az önce bir adam sana saldırdı, patron kendini siper etti ve siz öylece baktınız. Şimdi de geçmiş boş boş muhabbet yapıyorsunuz."

"Değil mi, Fidan?" derken kınayan bakışlarım herkesin üzerindeydi. Buna Eva da dahildi. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz? Çakı öldürmez mi sizce? Tam karnına isabet almıştı ve Hazar da gözünü karartıp üzerine yürüyordu. Çok az kalmıştı girmesine. Nasıl vazgeçtiler bilmiyorum ama vazgeçmeselerdi biz şimdi hastane yolunda olabilirdik."

Doğanay'ın ciddiyete büründüğü ilk an oldu bu. Salim, yaslandığı duvardan ayrıldı. Hazar saniyeler içinde yanımda belirdi. Yine aynı gözlerle bana bakıyordu. O, hatasının farkında değildi ama hiç yoktan diğer ikili biraz da olsa pişmandı.

"Böyle bir şeye izin vermezdik, yenge," dedi Salim.

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha çıktı. "Bıçak sizin değil, onların elindeydi. Emin ol, her şey saniyeliktir, Salim."

"Darya, bunlar şu an konuşulması gereken konular değil." Hazar, kolumdan tutmaya çalıştı ama bir hışımla çektim. "Güzelim..."

"Neden burada konuşulması gereken konular değil?" diyerek araya giren Fidan'ın bir şeyler bildiği için bu kadar sinirli olduğunu düşünmeye başlıyordum. Bu yüzden o, ağzındaki baklayı çıkarmadan buradan gitmek gibi bir düşüncem yoktu. "Yoksa Darya'dan patronun dövüş teklifini kabul ettiğini saklıyor musunuz?"

"Fidan!" diye bağırdı Hazar Cihangir ama geç kalmıştı.

Bir tepki vermek istemedim. Vermemem lazımdı. Donuk bakışlarla Eva'ya doğru dönüp, "Geliyor musun?" diye sordum çünkü bir saniye bile burada durmayacaktım. "Ben eve gideceğim."

"Onu ben götürürüm," dedi Hazar. "Sen rahatına bak, Eva."

O yokmuş gibi davrandım. "Gelmiyor musun?"

Eva olduğu yerde doğruldu fakat Hazar, elini kaldırıp ona uyarı dolu bir harekette bulununca durdu. "Ben ona eşlik ederim."

"Hepinize iyi eğlenceler."

Daha fazla burada durmak istemiyordum. Bu yüzden titreyen sesimle kurduğum son cümlemle birlikte koşar adımlarla çıktım locadan. Arkamdan Fidan'a azarlar tonda geçen konuşmaları, Hazar'ın bana sesleniyor olmasını da umursamadım. Çok değil, bugünün gündüzünde doktor bana stresten uzak durmamı, kanamam olursa bebeği

kaybedebileceğimi söylemişti. Doktor bunları söylerken bebeğin babasının aklında mekânı için dövüşmek, bıçağın üstüne yürümek, canını aptal gibi hiçe saymak vardı sadece. Ben bu ortamların kızı değildim. Her şeyden önce ailem, her kapıdan çıktığımda bana "Kendine dikkat et" derdi. Canımın kıymeti vardı.

Hazar'ın bu zamana kadar her kapıdan çıktığında onu Allah'a emanet edip, "Kendine dikkat et" diyeni olmamıştı belki de. Bu yüzden neye kızdığımı anlamayacaktı.

Ona kızmak dünyanın en zor şeylerinden biriydi artık.

Arka kapıya koşar adımlarla ulaştığımda, onun arkamdaki varlığını hissediyordum. Koridorda bağıra çağıra kavga etmeyelim diye belki de bana yaklaşmıyordu, sadece arkamdan geliyordu. Dışarı adım attığımız an, "Darya," dedi.

Yağmur yağdığını, toprak kokusunun yükseldiğini dışarıya ayak bastığım an burnuma dolan kokuyla anladım. Birkaç adımla daha uzaklaştığımda üzerime yağan yağmur damlaları bu gece gözyaşlarıma eşlik edebilirdi. Sinirlerim gerçekten bozuktu. Anlatmak için kelimeler bile bulamazdım. Kaos, kıyamet, yıkım... Süslü kelimelerin yetersiz hissettirdiği anda hayatın gerçekleri başlardı.

"Git, Hazar," dedim, ona bakmadan yürümeye devam ettiğimde. "Git de birkaç gün sonra alacağın darbeler için prova yap. Hatta bir hemşire bul çünkü bu sefer yaralarını asla sarmayacağım."

"Şu an seninle konuşmak dışında sikimde olan bir şey yok." Öfkeden gözü döndüğünde dilinin ayarı da kaçıyordu demek ki. "Darya, her sorunda sırtını dönüp gidersen seni anlayamam. Birbirimizi anlamak için konuşmalıyız. Benim... Benim daha az hata yapabilmem için kelimelere ihtiyacım var, yavrum."

Yavrum mu? Bu gece ondan duyduğum ikinci ilk sevgi sözcüğüydü bu. Keşke bu geceye yakıştırmasaydı bunları. "Bana yavrum deme," dedim, saçma gelse de. "Sen bana bir şey deme, Hazar Cihangir."

"Sen de bana çok şey de," dedi. "Ama Cihangir deme."

Elimi kaldırıp belli belirsiz salladım. "Senin adın Hazar Cihangir."

Bana ne kadar yakın olduğunu kolumdan kavrayıp kendisine doğru döndürdüğünde fark ettim. Göğsüm onun sert göğsüne çarparak geriye doğru sendelerken buldum kendimi. Eli anında sırtıma doğru gidip düşmeme izin vermedi. Yüzünü yüzüme doğru eğerken sırtımdaki elini belime kaydırarak bedenlerimizi birbirine bastırdı. Bir nefes kadar birbirimize yakınken ona kızgın olmak dünyanın en zor şeylerinden biriydi. Yağmur damlaları tepemize dökülürken bile sıcak nefesi yüzümü okşadı.

"Bana kızmandan ne kadar hoşlansam da," diye fısıldadı dudaklarıma doğru, "şimdi kırıldığını hissediyorum ve bundan nefret ediyorum." Yavaşça bedenlerimizi daha dik bir konuma getirdi. "Bu yüzden... Lütfen konuş benimle."

Bir adım geriye doğru çekilmek istedim. Ona, tanıdık tenine ve sıcaklığına kanmak istemediğim içindi bu. Bildiği için izin vermedi. Eli hâlâ üzerimdeydi.

"Ne konuşayım seninle?" diyebildim nefesim bana yettiği kadarıyla. "Sen zaten bildiğini okuyorsun."

"Başından beri Azazel'in nasıl bir yer olduğunu, dövüşün olduğu yerde çiçek böceklerin uçmadığını biliyordun, Darya."

"Gerçekten sorun senin gözünde bu mu?" diye sordum hayretler içinde. Bu kadar basit olmamalıydı bence. "Çünkü benim gözümde daha büyük bir yere sahip."

"Sorun ne o zaman?" diye sordu yılmış bir tavırla. Elinin tutuşu biraz da olsa gevşediğinde kendimi bir adım geriye doğru atabildim. "Söyle, ben de bileyim."

Düşüncelerinin saçma olduğunu düşünme.

Düşüncelerinin saçma olduğunu düşünme.

Düşüncelerinin saçma olduğunu düşünme.

Bunu defalarca kez hatırlattım kendime. Genelde insanlar bir şeye çok kırıldıklarında, içlerinde bin bir kurmacayla kendilerine günü, geceyi, saati, dakikayı ve hatta saniyeyi zehrederlerdi. Kırıldıkları kişi karşılarına geçip nedenini sorduklarında ise saçmalık olduğunu düşünerek susarlardı. Özgüvensizlik miydi bu? Başka bir adı olmalıydı ama bilemeyecek kadar yaşayan bir insandım. Şimdi dile geldiğinde pişman olmaktan, saçmaladığımı düşünmekten korkuyordum.

Ama son bir saatimde kendimi çok kötü hissetmeme neden olan bir şeyin saçma olduğunu düşünüp susarsam kendime haksızlık ederdim.

Susmayacaktım.

"Kendini hedef yapman," dedim aldığım ilk nefesle. Düşünmeden, tartmadan hissettiklerimi konuşacaktım. "Her şeyi kavga ve kaosla halletmen. Adam sana çakıyı tuttuğunda geri adım atman gerekir. İleriye gidip 'Dur, sen zahmet etme, ben kendime saplarım' demen değil."

Yağmur damlaları her üzerine düştüğünde, kısa saçlarından şakağına oradan boynuna doğru bir iz bırakıyor, iyice ıslanmasına sebep oluyordu. Sadece bir tişörtle karşımdaydı ve o da bedenine yapışmıştı. Ben de ıslanıyordum ama onun tişörtü ve ceketi üzerimdeydi benim. Çok zarar görmezdim. Sorun buydu: O kendisini hep feda ediyordu.

"Lavuk kardeşime diklendi, Darya."

"Doğanay gayet karşılıklı konuşuyordu, Hazar." Islandıkça alnıma dökülen tutamları geriye doğru itip bıkkınlıkla ofladım. İlk kez birine kırgınlığımı açıklamak öyle zordu ki bayılacaktım. "Kısa bir temas oldu ama eminim Doğanay bıçak çekilecek kıvama getirmezdi," dedim. "Şundan da eminim, Doğanay sana bıçak tutulsa üstüne yürümezdi."

"Yürürdü," dedi ve buna inandığını sanmıyordum. Gözlerindeki kararlı duruşu onunla her beraber olduğumda görmüştüm ve şimdi yoktu.

"Yürümezdi," diyerek direttim. "Çünkü o, Eva'nın üzüleceğini bilirdi."

"Cevabını sen veriyorsun işte." Ellerini cebine atıp önümde küçüldü sanki. "Eva üzülürdü. Annesi ve babası da öyle... Doğanay'a bir şey olsaydı herkes çok üzülürdü."

"Sana üzülmezdi ve sen bu yüzden onun önüne siper olabilirdin, öyle mi?"

Canını yakmak için kullanmadım bu sözleri ama gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. "Öyle."

Boğazıma oturan yumruyla birlikte burnumdan gözlerime kadar bir yanma hissi beni yokladı. Böyle hissetmesinden, böyle hissettirenden nefret ediyordum. "Sana bir şey olsaydı ben de çok üzülürdüm, Hazar," diyebildim güçsüz çıkan sesimle. Bir elim de karnımın üstüne gitti. "Ve o da üzülürdü."

Derin bir nefes aldım. Ciğerlerimi yaktı. Bakışları yavaşça karnıma doğru düştüğünde alt dudağını dişlerinin arasında kıstırıp yanan canına yeni bir yanma kattı. Artık yanan sadece ciğerlerim değildi. "Biz üzülürdük, Hazar Cihangir."

Yüzüne onda görmekten nefret ettiğim hüzün çöktü. Bakışlarını havaya doğru kaldırıp, dudaklarını içe çekerek ip gibi düz bir hale getirdiğinde, ağlamamaya direnen küçük bir çocuk vardı karşımda. Şimdi ağlasa ve yağmur damlalarının olduğunu söylese ona inanırdım. Buna rağmen ağlamamak için kendisini zorluyordu. Beni kandırmamak için mi yapıyordu bunu yoksa cidden ağlamaktan kaçıyor muydu? En son ne zaman ağlamış da rahatlamasına izin vermişti acaba kendisinin... Çünkü onu tanıdığım ilk günden beri hep zorda kalmış gibi duruyordu.

Omuzlarım düşerken ben bir gözyaşının akmasına izin verdim. "Ben hamileyim, Hazar," dedim, sanki o bilmiyormuş gibi. "Hamileyim ben. Senin bebeğine hamileyim ve sensiz büyütemem onu. Yapamayacağımdan değil, eksik kalmaktan korktuğumdan yapamam. Ama sen... Sen çabalamıyorsun."

"Darya..."

"Neden çabalamıyorsun?" diye sordum acınası bir sesle. "Hakkını yemek istemiyorum... Bir noktada çaba verdin ama sen... Canını hiçe sayarsan her şey boşa gider, Hazar."

"Benim çabalarım genelde hep kazanmak içindi," dediğinde, sesi kendisini zorladığı için tiz çıkmıştı. "Elimde tutmak ya da tutunmak için olmadı."

"O zaman bana başından söylemeliydin," dedim hayal kırıklığımı bastırmakta zorlansam da. "Çünkü ben sana güvendim."

"Güvenini boşa çıkaracak bir şey yapmadım."

"Canını hiçe saydın, geri zekâlı!" Kanıma karışan öfkeyle kendimi daha fazla tutamadım. "Sana bir daha yaralandığını görmek istemiyorum dedim!" Öfke damarlarımdan parmak uçlarıma kadar gittiğinde, karşımda hâlâ durabiliyor olmasına sinirlenerek bir omzundan ittirdim. "Aile olacağız, bize şans vereceğiz dedim!"

Ona vurduğum elimi tutmaya yeltendiğinde, "Şansını hiçe sayacak bir şey yaptığımı düşünmedim!" diyerek karşılık verdi bana. "Sadece benim normalimdi bu."

"Senin normalin her bıçağın önüne atlamak mı?" diye bağırdım bir hiddetle. Artık iki omzunda da ittiriyordum. "Ben artık ekranda bıçağın sana yaslandığını izleyip 'Normal ya bunlar' mı diyeceğim? Aklının bir köşesinde bana üç dakika sonra geleceğin varken dövüş sözü verdiğini mi duyacağım? Yarın bir gün bu çocuk doğduğunda, eve ağzın yüzün yaralı geldiğinde 'Babanın mesleği bu mu?' diyeceğiz? Üstelik mesleğin bu bile değil!"

Her soru işaretli cümlemin sonunda onu ittirdiğimde, ellerimden tutmaya çalışarak engel olmaya çalıştı. İşe yaramadı. Öfkem onun bir dokunuşuyla dinecek gibi değildi. "Darya," dedi darbelerimin arasından. "Bak, ben özür dilerim."

"Özür mü dilersin?" İçim bir an olsun soğumadı. "Biz bugün seninle ilk kontrolümüze gittik, Hazar. Ya son olsaydı... Ya o adam senin baş kaldırmalarından korkmayıp o çakıyı sana saplasaydı? Ya bizim

çocuğumuz da ileride babasından sırf dikkatsiz olduğu için nefret etseydi? Gerçi ben devam edebilir miyim bilmiyorum."

Kollarımdan kavrayıp beni sıkıca sararak kıskacına aldığında, "Öyle bir şey olmasına izin vermezdim, tamam mı?" diyerek çıkıştı tahammülü yetmeyen sözlerime. "O adamın ileriye gitmesine izin vermezdim. Delirmedim ben o kadar!"

"Ben öyle görmedim ama," dedim alaycı bir tavırla. "Bildiğin o çakının üzerine yürüdün, yukarıda beni beklerken 'O ne düşünür?' demedin. Ya o stresle..."

"Darya, sakın!" diyerek bir hiddetle sözlerimi böldü. "Beni bu söylemlerle sınama... Yapma."

"Sen de yapma." Burnumun direği sızladı adeta. İç çekerken dudaklarımı büküp biraz da olsa hüznümü bastırmaya çalıştım. "Yapacaksan da bana da söyle. Ben de ona göre yolumu çizeyim."

Başını iki yana sallayarak itiraz ettiğinde, "Bizim yolumuz bir," dedi. "Sen de biliyorsun bunu. Şimdi bana kırıldığın için böyle söylüyorsun ama Darya, söyle bana... Uzun bir zamandan sonra ilk defa birinin yanında elimdeki bardağı sıkmaya bile korkacak kadar hayatı sevdiğimi hissediyorken, nasıl sana 'Benden ayrı bir yol çiz' diyebilirim?"

"Sen söyle bana, Hazar, ben bir sabah uyandığımda senden kötü bir haber almayacağıma dair nasıl emin olabilirim?"

"Olamazsın," dedi omuzlarını düşürdüğünde. "Ama denerim... Bir gün olmanı sağlayamaz mıyım?"

"Sağlar mısın?" diye sordum bir umutla. "Bu zamana kadar bana hep 'Hayatta kalmak için çaba vermedim' diyen sendin... Şimdi 'Çaba vermek için elimden geleni yapıyorum' diyebilir misin?"

"Diyebilirim." Ona inanmaya bu kadar hevesli olduğumu bilmiyordum. Gözlerinde kaldı gözlerim. Emin olup sarılmak istedim. "Ama bazı şeyleri geride bırakamam."

İnancımın kırıklıkları kalbime batması saniyeler bile almadı. "Anladım," diyebildim, hıçkıra hıçkıra ağlamak yerine canımın en canhıraş haliyle. "En iyisi bir kez daha düşünmek."

İrkilerek baktı bana. Ne bekliyordu ki? İpte kalan canına rağmen *"Seninle olurum"* diyeceğimi mi? "Darya..."

"Bence bir kez daha düşün, Hazar," dediğimde birkaç adım daha geriye doğru gittim. "Bazı fedakârlıkları, geride bırakman gerekenleri yapabilir misin, bir düşün."

"Sizin için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun."

"Biz, senin hayatındaki diğer kişilerin aksine, senin kaşında bir çizik bile olmasın istiyoruz," dedim keskin bir sesle. "Bu yüzden bir kez daha düşün."

Bana doğru bir adım attığında başımı iki yana salladım. Ondan uzaklaşmam canını yakmış gibi sıkıntılı bir nefes verdi. "Sensiz düşünmek istemiyorum."

"Ben de yarın bir gün sensiz kalmayı istemiyorum," diyerek karşılık verdim. "Bir süre ikimiz de tek kalıp düşünsek iyi olacak. Bazen 'İstiyorum' demekle olmuyor çünkü."

"Darya, bana sırtını dönemezsin." Yağmur iyice şiddetini artırıp rüzgârla birlikte bir kaosa sürüklendiğinde, şimdi onu görmek de duymak da daha zordu. "Yapamazsın, güzelim. Her seferinde benden bir adım uzaklaşamazsın... Yapmamalısın."

"Ben seninle olmak için herkesi karşıma alacağım," dedim güçsüz çıkan sesimle. "İlk kez herkesi karşıma almayı düşündüm. Babam senin hakkında olumsuz düşünürken ben senin aksi olduğunu söyledim. Bu yüzden düşünmeliyiz, Hazar. Yarın bir gün herkesin bana karşı dilinin uzamasını sağlamamak için düşünmeliyiz. Birbirimiz için fedakârlıklar yapar mıyız... En çok bunu düşünmeliyiz."

"Lütfen..."

"Bir ağustos yağmurunda nasıl kaderin olduğumu düşünmüşsen," diyebildim zorlukla. "Bir ekim yağmurunda da kaderini benim için yeniden yazar mısın diye düşün, Hazar. Çünkü ben yazarmışım... Senin için yaparmışım."

Ona son kez baktığımda sadece hayal kırıklığı içinde başımı iki yana sallayabildim. Olduğu yerde kaldı çünkü örmeye başladığım duvarların farkındaydı. Zamana ihtiyacım olduğunu, tek bir olayla bile yorulduğumun farkındaydı.

Ve ona sırtımı dönüp gözyaşlarımla birlikte yürümek, bu geceye yakışmayan bir son olsa da bana düşen oldu. Arkamdan gelip gelmeyeceğini umursamadan, içime dolan hislerle öylece yürüdüm sadece. Gözlerim ne zaman yansa yumduğumda, kısa bir karanlıkta bile onun o çakının ucunda olduğunu gördüm. Bilmem kaç kez bu tehlikenin içine düşmüştü ve bilmem kaç kez daha düşecekti.

Bir ağustos yağmurunda karşıma her çıktığında sinir olduğumu düşündüğüm adamla aynı masaya otururken, bir ekim yağmurunda o adamı kaybetmekten korkacak kadar yoğun hislerle arkamda bırakıyordum. Her adımımda geriye dönmek istiyordum oysaki adımlarımın gittiği yer benim evimdi. Kapısına vardığımda bile arkama bakmak, onu orada görmek istiyordum. Yine de bazen kararlı durmak zorundaydım.

Yağmur altında yürüdüğüm bu süreçte, sadece önüme baka baka hızlı adımlarla geldiğimden olsa gerek, eve tahmin ettiğimden daha hızlı vardım. Sırılsıklam olmuştum, yarın kesin hastalanacaktım ama şimdi tek derdim, babam ve ikizlere görünmeden odama ulaşabilmekti. Onlar bu saatlerde genelde maç izlerlerdi, salonda olduklarını tahmin ediyordum.

Bu aralar her işimi şansa bıraktığım için, yine şansa bırakarak bahçeden içeri girdikten sonra kapıyı çalma konusunda tereddüt etmedim. Eğer edersem, biraz daha çalmak konusunda oyalanırsam arkama bakardım ve orada Hazar'ı görürdüm. Arkamdan geldiğini görmesem bile yol boyunca hissetmiştim.

Hızla zili çaldığımda, nefesimi tutarak kapıyı açan kişinin kim olacağını bekledim. Eğer biraz şanslıysam annem açar diye geçirdim içimden ve saniyeler sonra gerçekten açan kişi annem oldu. Karşısında sırılsıklam olmuş, gözleri büyük ihtimalle kızarmış bir ben görmeyi beklemiyordu elbette. Anında gözleri dehşetle büyüdü.

"Darya?"

"Anne," diyebildim, bir ağlama dalgası daha beni yokladığı için titrek bir sesle. "Babamlar evde mi?"

Annem bir adım öne doğru gelip, kapıyı tam kapatmasa da çekti.

"Salondalar, anneciğim," dedi kısık bir sesle. "Ne oldu sana Allah aşkına?"

"Anne, beni onlara yakalanmadan odama çıkaramaz mısın?" diye sordum, dudaklarımı bükerken. "Anlatacağım ama önce odama çıkalım, lütfen."

İçi içini yiyordu. Ne olduğunu sormak istiyordu ama bana da şu an kıyamadığı için kapıyı tamamen kapatıp kolumdan kavrayarak, "Mutfak kapısından girelim," dedi. "Sen hemen yukarıya çıkarsın."

Burnumu çekerken başımı salladım bir yandan ve beni sürüklemesine izin verdim öylece. Büyük ihtimalle bu gece ondan kaçamayacak, olanı anlatmak zorunda kalacaktım. Ben annemle dertleşebilecektim ama Hazar belki de tek başına kalacaktı. Bu durumdan gerçekten nefret ediyordum ama her seferinde bu gerçeklerle ona yaklaşırsam, yarın bir gün bu ilişkiyi yokuş aşağı sürmekten korkuyordum.

Annem söylene söylene beni mutfak kapısına getirdiğinde, ilk kendisi girdi, etrafı kontrol ettikten sonra benim girmem için işaret etti. Koşar adımlarla girip merdivenlere yöneldiğimde:

"Begüm," diye seslendi babam. "Kim geldi?"

"Darya gelmiş," dedi annem, benim aksime daha sakin adımlarla merdivenlerden çıkarken. Ben çoktan odamın kapısına gelmiştim ama o

hâlâ merdivenlerdeydi.

"Darya mı?" diye sorduğunu duydum babamın. "Darya, teyzesinde kalmayacak mıydı?"

"Bilmiyor musun sen bizim kızları, onlar yağmur gördüklerinde illa yürüyüş yapacaklar. Yine yapmışlar, sırılsıklam olmuş. Rahat edemeyip eve gelmiş. Duş almaya çıktı hemen."

"Ben girdiğini görmedim ama?"

"Kilerden almam gerekenler vardı, bana yardım etti. O yüzden mutfak kapısından girdik!"

Odama girer girmez üzerimdeki ceketi, yatağımın ıslanma ihtimalini bile düşünmeden yatağımın üzerine fırlattım. Yatak örtüm beyazdı, üzerinde kırmızı minik kalpler bulunuyordu. Şu an o kalplere bile sinir oluyordum aslında. Bir hışımla Hazar'ın tişörtünü de çekip çıkardıktan sonra, onu daha kibar bir şekilde bıraktım ceketimin yanına. Yağmur damlalarının bile alıp götüremediği kokusu burnumu doldurduğunda, iyice sinirlendim kendime.

Duş almam lazımdı ama o kadar üşeniyordum ki ıslanmaktan bana yapışarak rahatsız eden pantolonumu da çıkardıktan sonra yatağımın üstüne sırtüstü kendimi atıp, kollarımı iki yana savurarak uzandım. Tavanı izlerdim ben de, babamın benim için yapıştırdığı yıldızlardan birinin kaymasını beklerdim. Belki dilek tutardım. Küçükken her zaman buna inanırdım ve babam da o gecelerde mutlaka gelir bir yıldızı sökerdi. "O kaydı, dileğini tuttun say," derdi bana.

Bir dilek hakkım olsaydı, eskisi gibi bu sefer geleceği görebilmek, bu işin nereye varacağını öğrenmek için harcardım.

Odanın kapısı gür bir sesle açıldığında, gelen kişinin annem olduğunu bildiğimden istifimi bozmadan yatmaya devam ettim.

"Darya," dedi annem kapıyı kapattığında. Yanıma gelmediğine göre kapıya yaslı bir hâlde duruyordu. "İyi misin anneciğim sen?"

"Hıhım," diyebildim dalgınlıkla tavanı izlemeye devam ettiğimde. "İnanmadın, değil mi?"

Birkaç adımla yanıma geldi, o da kendisini benim gibi yatağın üstüne sırtüstü attı. Annemle ne zaman dertleşmek istesem, tam olarak böyle bulurduk birbirimizi. O bana hep uyardı, aramızdaki yaş farkını hissettirmeden dilimi çözerdi. Hiçbir zaman da yargılamazdı. Anne nasihatlerini sona saklardı, kötü hissettirmezdi böylelikle.

"Sence?" dedi başını yana doğru çevirdiğinde. Ben de ona bakıp mahcubiyetle gülümsedim. "Kızımı tanıyorum artık."

Cidden tanıyor muydu o kadar? Mesela hamile olduğum konusunda biraz da olsa şüphelenmiş miydi? Hiç yoktan biraz da olsa anlamış mıydı bir şeyler sakladığımı, merak ediyordum.

"Öyle mi?"

"Öyle tabii." O sevecen sesine ihanet etmek bile canımı sıkıyordu. "Bu yüzden bana olduğu gibi anlat her şeyi. Ayrıca gündüz de konuştuk. Ben her zaman senin yanındayım ama bana yalan söylersen olamam, Darya."

Ama sana hamile olduğumu söylemem, anne, diye geçirdim içimden.

"Bilmiyorum ki," diyebildim sadece. "Sence bir şeyleri oldurmaya çalışmak çok mu yanlış?"

"Bir anne için evet," dedi hiç gecikmeden. "Bir âşık için hayır."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "O ne demek?"

"Yıpranırsın. Bu yüzden annen olarak bunu istemem, yanlış bulurum," diyerek açıkladı tane tane. "Ama bir âşık olarak da bundan kurtuluşunun olmadığını bilirim. Bir ilişki kolay inşa edilmez, Darya. Çocuklarımın en kolayına layık olduğunu düşünsem de... Seven bir kadın olarak az çok bilirim."

"Sen de mi zorluk çekmiştin?" diye sordum merakla. Genelde babam ve onun büyülü aşk hikâyesinin zor yanlarını pek bilmezdik. "Neden çektin ki?"

Annemden hoş bir kıkırdama sesi geldi. "Bir gün seninle bu konularda dertleşeceğimi biliyordum," dedi. "Ne kadar çabuk gelmiş o gün."

"Çabuk mu gelmiş?" diye sordum abartılı bir tepkiyle. "Yirmi altı yaşımdayım ben. Sen bu yaşlarında doğurmuştun beni."

Ve ben de bu yaşlarımda doğuracaktım bebeğimi.

"Olsun, anneyim ben ve sen benim gözümde her zaman küçük kalacaksın."

Ama Hazar Cihangir, annesinin gözünde doğduğu günden beri büyüktü.

"Üzülüyorum," dedim kendime engel olamayarak. "Ben çok üzülüyorum, anne."

"Neden üzülüyorsun, bebeğim?" diye sordu şefkatli bir sesle. Sesinin bana karşı böyle çıkmasına bile üzülüyordum bu sıralar. "Kavga mı ettiniz, o mu canını sıktı? Anlat bana..."

Nasıl anlatacağımı bile bilmiyordum ki. Kendime bile anlatamadığım şeyi dile dökmek zor geliyordu bana. "Sen hiç," diyerek başladım söze. Peki devamı ne olacaktı? Konu annem bile değildi. "Sen hiç... babamın bazı alışkanlıklarını değiştirmesini istedin mi?"

"Elbette," dedi anında, oldukça rahat bir sesle. "Hatta babandan farklı bir adam yaratmak istemiş bile olabilirim."

"O kadar mı?"

"O kadar tabii." Derin bir nefes alıp verdiğinde, odanın içinde nefesi yankılandı sanki. "Biliyorsun zaten dedenin yanında çalışmıştı, anneannen de görüp 'efendi çocuk' diyerek bizi görüştürmüştü. Ondan önce de zaten birbirimize karşı boş değildik biz ama birini uzaktan görmekle yakından bilmek arasında büyük bir fark olur hep."

Buna kesinlikle katılıyordum. Zaten Hazar gördüğüm gibi kalsaydı, arkama bile bakmadan kaçtığım biri olurdu.

"Baban biraz daha asiydi," dedi annem, benden cevap gelmeyince. "Onu anlamak bazen zor gelirdi. İlişki adamı olmadığını bile düşünmüştüm bir dönem. Sürekli kısa cevaplar, bazı sorulardan kaçmalar... Gereksiz bir sinir. Baban ilk hali gibi kalsaydı, sanırım bizden olmazdı."

"Ne oldurdu peki?"

"Sevdim, Darya ya," dediğinde sesi öyle komik çıkmıştı ki gülmemek için sıktım kendimi. "Vallahi sevdim ve ardımda bırakamadım onu. Bazen kendime çok haksızlık ettim ama sevince insan nasıl tutunuyorsa karşısındakine... gidemedim."

"Senin sevmenle mi oldu sadece?"

Koluyla dürttü beni. "Saçmalama! Asla öyle bir şey olmaz. Sadece aşkın terazisi yoktur, Darya. Bunu bilmelisin. Yani sadece ben sevmedim ama ilk ben sevdim, onun kalbinin kapısını çaldım. Ya beni içeri alıp bana da bir anahtar verecekti ya da hiç dönüp bakmayacaktı. Baban kapıyı açtı, anahtar vermedi başta. Beni içeride tuttu sadece. Bir adım bile dışarıya gitmeme izin vermedi. Ben sıkılıp gitmek istediğimde kapıyı aralık bıraktı ve birbirimize alıştıkça o anahtar elime geçti."

"Sevmek..." Kuruyan boğazım yüzünden zorlukla yutkundum. "Alışmak mıdır?"

"Bir noktadan sonra kabullenmek, daha sonra da alışmaktır."

"Bunun zararlı olduğunu söylerler genelde."

"Hiç sevmemişlerdir öyleyse," dedi annem. "Çünkü alışmak kötü bir şey değildir ki. Yani ben onu sevmeye, onun varlığına alışmazsam nasıl ömrümü geçireceğim ki? İnsan, güven duygusu duyduğu şeylere alışır."

"Her alışkanlık iyi midir ki?" diye sordum şüpheyle. Sonuçta bugün Hazar'ı alışkanlıklarından vurup arkamda bırakmıştım ben.

"Değildir ama alışan insana o kötü bir alışkanlık diyemezsin. Belki ben ve babanın ilişkisi de çoğu insana kötü geliyordur ama biz iyi görüyoruzdur. Bunlar tamamen göreceli, Darya. Şundan da eminim ama: Kötü olan her şey, eninde sonunda bitmeye mahkûmdur."

Göz ucuyla ona baktım. "Çok alışsan bile mi?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Çok alışsan bile. Canın sadece çok yanar ama eninde sonunda geçer."

"Anne, ben Hazar'ı kaybetmekten korkuyorum," dedim aniden. Neden dediğimi ben bile anlamadım o an. Sadece onunla konuşmaya alışmış olmalıydım ki deme cesaretini buldum kendimde. "Ama bu korku, onsuz yaşayamam, o giderse biterim gibisinden değil."

"Çok şükür ki değil," derken doğrulup oturur bir pozisyon aldı. Demek ki onun aşkından ölecek kıvama gelsem, beni Firdevs Hanım misali tokatlayacaktı. "Neden korkuyorsun ki o zaman? Hazar'ı tam olarak tanımasam bile sessiz, efendi birine benziyor."

Yavaşça başımı annemin kucağına koyarken buldum kendimi. Nedense tam şu an onun şefkatine ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Saçlarımla oynasa, yanağımı sevse ve 'her şey geçecek' dese, cidden her şey geçerdi çünkü. Neden bu kadar dolmuştum ki aniden? Tek seferde bu kadar dolmak normal miydi?

"Kötü biri değil zaten," dedim durgun çıkan sesimle. "Ama... ama biraz gözü kara, anne. Tehlikeye böyle yalın ayak koşuyor, onu ne zaman görsem mutlaka bir yara almış oluyor ve çoğu zaman kendisine hiç dikkat etmiyor."

Annem saçlarımla oynarken, "Hım," dedi muzip bir tonda. "Ve sen de bunu istemiyorsun."

"Hem de hiç istemiyorum," dedim aniden gelen asi bir tavırla. O kadar sinir oluyordum ki her düşündüğümde... "Hazar'ın tehlikeye girmesini, ona zarar gelmesini hiç istemiyorum. Biz olmasak bile... olmasın, anne."

"Bunu ona söyledin mi peki?" Sadece başımı salladım. "O ne dedi peki?"

"Bir şey söylemesine izin vermeden sırtımı dönüp gittim çünkü bugün de kendisini tehlikeye atmıştı." Aklıma geldikçe deliriyordum, unutunca da abarttığımı düşünüyordum. Hazar bende zerre denge bırakmamıştı. "Saçmaladım galiba."

"Aşk zaten başta saçmalık gibi gelir," dedi, elinin tersiyle yanağımı okşarken. "Ufacık şeylerin bile boğazına bıçak gibi dayandığını hissettiğin, olmayacak şeylere gözünü doldurduğun ve olmasını istemediğin her şeyi oldurmaya çalışacak kadar büyük bir saçmalık içinde olduğunu hissettiğin an aşk başlar."

"Aşk mı başlar?" diye fısıldadım, içime kaçmış gibi çıkan sesimle. "Aşk... başlar mı cidden?"

"Başlar tabii," derken bana zerre yardımcı olmuyordu. "Zaten o yüzden korkarsın çünkü kalbini onun eline bıraktığında artık ona gelenin sana da geleceğini bilirsin."

"Bencil miyim o zaman?"

"Hayır, sadece onunla bütünsün." Aklım iyice bulandı. "Aşk yaşamaktır, Darya."

"Sadece yaşamak mıdır?"

"Benim kızım aşk için ölenlerden olmayacak," dedi otoriter bir sesle. "Bu yüzden sen böyle bil; aşk yaşamaktır."

"Ama ya aşkı ben ölmeye hevesli biriyle yaşıyorsam?"

"Aşk biraz da yaşatır."

Ben Hazar'ı yaşatabilir miydim?

Bunu kendime sormam bile saçmalıktı. Karnımda ondan bir parça yaşatıyorken, onu da yaşatmayı deneyebilirdim. Biraz zor olurdu belki

ama hayatımda son zamanlarda kolay olan pek de bir şey yoktu. Zaten bazen güzellikler olabilmesi için zorluklara kucak açmak gerekiyordu.

Annemle her konuştuğum saniye içimdeki sıkıntı biraz da olsa gidiyordu. Abarttığımı hâlâ düşünüyordum ama neden böyle hissettiğimi de biraz olsun anlıyordum. "Bana kızmıyor musun?"

"Neden kızacağım ki?" Kucağındaki başımı, onun yüzünü görecek şekilde çevirdim. "Sen yanlış bir şey yapmıyorsun."

Vicdan azabım bir kez daha kendisini belli etti. Kendimce yanlış bir şey yapmıyordum ama yarın bir gün hamile olduğumu öğrendiğinde belki de yaptığımın yanlış olduğunu düşünecekti. Şimdi bana destek olduğu için pişman olur muydu? Annemi biraz tanıyorsam sanmıyordum ama insanların her anı bir değildi sonuçta.

"Bilmem," diyebildim. "Sen bana çoğu zaman kimse için kendini geri plana atma diyorsun."

"Sen onu kendin için istiyorsun, Darya," dedi hafif bir kızgınlıkla. "Onunla olursan mutlu olacaksın, kalbini hissedeceksin ve belki de ömrünün sonuna kadar yanında olmasını istediğin kişiyi bulmuş olacaksın. Aşk iki kişilik yaşanıyorsa çabası neden tek kişilik olup seni geri plana atsın? Şayet bir gün o istemediği hâlde yaparsan bunları... o zaman kızarım."

"Yapmam herhalde," dedim şüpheyle. "Aşkın da gözü kör aslında."

"Daha önce âşık olmadın mı ki?" diye sordu annem. "Bilmen gerekir."

Hazar ve Emre'yi kıyaslamak büyük bir saçmalık olurdu. Eğer Emre'ye duyduğum hislere aşk dersem, Hazar'a duyacağım hislere başka bir şey demem gerekirdi.

"Bilmiyorum," dedim tahammülsüz bir sesle. "Zamanla öğrenirim."

Annem aslında bildiğimi çok iyi biliyordu. İçimden onları kıyaslamak istemediğimi de. Ama yine de bunun konusunu açmadı, daha fazla soru sormadı. Sadece aşkın fedakârlıkları hak ettiğinden bahsedip, daha

sonra benim için biraz yemek almak için odadan indi. Aldığım en hızlı duşla birlikte, kafamda bin soru işaretiyle o yemeği yedim.

Ardından iki koca gün daha o soru işaretlerini çektim.

Evet, iki koca gün.

Hazar'ın bana yazmadığı, benim ona gitmediğim ve bizim birbirimize zaman verdiğimiz iki koca gündü. İlk defa teyzemlerin, Eva'nın bize uğramadığı, benim hep evde ailemle olduğum iki gündü aynı zamanda. Belki de cidden düşünmek, bu konuda bir kararı vermek istiyordu. Süslü 'her zaman seninleyim' lafları boşa mıydı? Benimki de aptallıktı aslında. Adamdan zaman isteyip, verdi diye sinirleniyordum.

Her şeyden uzak iki gün geçirmiştim en azından. Gerçi hamileydim, sabahları mide bulantılarıyla uyanıyordum. Ne kadar her şeyden uzak kalabilirdim ki? Hazar bile daha uzak kalmış olabilirdi. Bu süreçte sık sık beni sorup merak eden tek kişi Azur'du. Sık sık odama gelip benimle sohbet ediyor, tek kalacağım her anda 'film izleyelim mi?' diyerek beni meşgul ediyordu. O kadar meşgul ediyordu ki yayınevinden bana gelen kısa bir belgeye bile bakamamıştım.

Yayınevi, ilk kez çevirmemi istediği kitabın 3 sayfalık bir ön okumasını Türkçe şekilde bana atmıştı. Atalı birkaç gün olmuştu ama bakmaya hâlim olmamıştı. Garip bir şekilde kimse bakıp bakmadığımı da sormamıştı. 'E-posta attık bile' denmemişti. Genelde atıp kontrol etmem söylenirdi. İki günün sonunda, ilk kez bu akşam babam ve ikizler dışarıya çıktığı için boş bir anım olmuştu da şimdi bilgisayarımı açıp bakabilmek için fırsatım vardı. Belgenin adı bile yoktu ayrıca. Bu yüzden merakım arttı.

Son bir kez daha masamın arkasındaki pencereden ay ışığına baktıktan sonra, suyumdan bir yudum aldım ve dikkatimi tamamen önümdeki ekrana verdim.

"Genç adam, bu satırları yazarken kendisine "genç adam" olarak hitap ettiğinde bile umutsuzluğu en dibinde hissediyordu.

Yazmak aslında onun için en zor eylemlerden biriydi. Çünkü yazdıklarını sonradan ele alıp okuduğunda, içindeki savaşın mürekkepleri nasıl ağlattığını fark ediyor, kendisi için üzülüyordu. Üzülmek istemiyordu bir noktada, kendisine acımak da... Güçlü durmak istiyordu. Bu zamana kadar yaptığı her şeyi, tek başına kendinde olabilmek için yapmıştı. Tıpkı bu ülkeden arkasına bile bakmadan kaçıp gittiğinde olduğu gibi.

O geceyi çok net bir şekilde hatırlıyordu. Uçak biletini özellikle cam kenarına almış, gördüğü her bir yıldız için birer kelime yazacağını söylemişti. Küçükken babaannesi bunu yapardı ona. "Gördüğün her yıldız için bir yudum süt içeceksin, bir lokma yemek yiyeceksin," diye kandırırdı onu. Üniversite sınavına hazırlandığı dönem, alışkanlıktan o da "Her bir yıldız için bir soru..." der, para biriktirse "Her bir yıldız için bir ellilik atacağım köşeye," derdi. Bu yaşına kadar hep yıldızlarla hesabını yapmıştı.

Gittiği gün cam kenarında, en yakınında olsa bile tek bir yıldız görememişti. Belki de bu onun sonunu getirmişti. Çünkü yazamadığı için yıllarca anlamamıştı ne kadar yalnız olduğunu, bir ölümün arkasından nasıl yıkıldığını ve asıl olmak istediği yerin burası olmadığını. Bir süredir hayatı siyah beyazdı, karanlıktan ibaretti ve yıldızlar onu terk etmişti. Yazmıyordu, yıldız hesabı yapmıyordu... En önemlisi, yaşamak istemiyordu.

Bilmem kaçıncı ayında bir kaldırım kenarına çöktüğünde gökyüzüne çevirdi bakışlarını:

"Ölmek istiyorum," dedi defalarca.

Ölmek istiyorum.

Ölmeyi çok istiyorum.

Ölemez miyim bu gece?

Babaannemi istiyorum.

Onu geri alamam.

Öyleyse ölmeliyim.

Her bir yıldız için kendisini öldürmek istediği gece, ayı bile görememişti. Öyle bir karanlığın içinde kaldı ki ilk kez "Ben yaşamalıyım sanırım," diye geçirdi içinden. Yaşamak bu muydu sahi? Sabah kalkıyordu; boğazında yumru. Bazen gülüyordu, o yumru yine oradaydı. Yemek yiyordu ama ruhsuzdu, su içiyordu tatsızdı ve her adımında kalbinde bir sızı vardı.

Artık bıçak kemiğe dayandığında, "Her bir yıldız için geri döneceğim kaçtığım ülkeye," demişti bu sefer. O gece ilk kez yıldızları bu kadar belirgin görmüştü. Ya da öyle sanmıştı... Çünkü gerçekten yıldızları gördüğü ilk geceyi çok iyi hatırlıyordu. Ya da "Yıldızı mı?" demeliydi? Çünkü hayatında daha önce hiçbir karanlığın içinde bu kadar parlayabilen başka bir şey görmemişti. "Yıldızlar parlıyorsa sadece... O neydi?" diye düşünmeden edemedi.

O geceyi hatırlıyordu. Yıldızlara kanıp döndüğünü, dönüşünü bir dövüşle duyuracağını ve bir darbeyle ölmeyi istediğini çok iyi hatırlıyordu. O gece savunma yapmak gibi bir düşüncesi yoktu. Defalarca kez içinden, "Sağlam bir yumrukla, acı çekmeden ölürüm umarım," diye geçirdi sadece. Her geçen saniye o kadar hırsla doldu ki elindeki bardak parçalara ayrılıp avucunun içine battı. Oturup o kanı izledi ama geçsin diye hiçbir şey yapmadı.

Uzun bir zamandır zaten yapmıyordu. Babaannesinden sonra sık sık yaşadığı bir durumdu bu. Önceden, sırf o endişelenir diye o kadar dikkat ederdi ki parmağının ucunun bile kanamasına izin vermezdi. Zaten canını severdi. Sonuçta babaannesi, o yaşında ne emeklerle büyütmüştü onu. Ona minnet duyduğu için bile severdi canını. Hem yaşamak güzel şeydi o zamanlar. Anne ve babası yoktu ama babaannesi vardı. Baba ve anne kelimesini tek kelime yapan bir insan, onların varlığını elbette doldururdu. Zaten çok da güzel doldurmuştu.

Ta ki ölene kadar.

O öldükten sonra genç adam bir daha hiç yaşamamıştı.

Eli de hep kanamıştı ve kimsenin sarmasına izin vermemişti. Sadece kanasa yine iyiydi. Paramparça olduğunda bile bir bezi üstüne kapatır, oturur sigarasını içerdi. İlk kez elinin düzgün bir tedavi gördüğü gece, bir saatte ölmekten yaşamayı seçmişti. Her düşündüğünde öyle absürt geliyordu ki... Olmuştu ama. O kapı açıldığında hayatı tamamen değişmişti.

Elinden bir damla akan kanla birlikte kapı açıldı. O karanlığa, odanın kasvetli pusuna rağmen sarı saçları, deniz mavisi gözleriyle öyle parladı ki genç kız... Onun ilgisini çekmemesi imkânsızdı. İlgisini çekmişti ama elini gördüğü an kaçacaktı. Çünkü insanlar yaraya dokunmaktan korkarlardı. Annesinden öğrendiği ilk ve tek şeydi bu. Elini saklamak istedi hatta. Kaçmaması için yapmak istedi bunu ama kendisini kandırmak da istemedi. Birine alışıp kaçtığını izlemektense baştan kaybetmek, daha acısız bir ölme şekliydi.

Genç kız onun elini gördü ama ondan kaçmadı. Aksine, o yarayı sarabilmek için ona meydan okudu. Genç adam, daha önce kendisine ezberlettiği hiçbir şeye benzemeyen bu hareket karşısında öylece kaldı sadece. Bir de daldı... Onun kan kokusunu bastırabilecek kadar yoğun olan vanilya kokusuna öyle bir daldı ki... Bir daha unutması imkânsızdı.

Babaannesi bir keresinde ona, "İnsanlar sana her zaman kalbini emanet etmeyecek, oğlum," demişti. "Bazen ardında bir eşya bırakacaklar senin için. O eşyaya bakıp bakıp peşinden gittiğinde kalbini sen emanet olarak alacaksın," demişti.

"O ne demek şimdi?" diye sormuştu aksi bir sesle. "Her eşya bırakanın peşinden mi koşacağım ben?"

"Hayır, benim saf oğlum," dedi yaşlı kadın keyifle. "Sen bir eşyayı gece yarılarına kadar izleyecek, her baktığında bir şeyi anımsayacak kadar derin bir bağ kurduğunda onun peşinden gitmen gerektiğini anlayacaksın."

O gün bu sözleri anlamayıp dalga geçmişti babaannesiyle.

Ama yıllar sonra, eline sarılan fuları o boks ringinin ortasında sabaha kadar izleyip, vanilya kokusunu hiç solmadan aldığında ne demek istediğini anlamıştı.

"Sen miydin o gece parlayan yıldızlar, babaanne?" diye fısıldamıştı o gece. "Sırf en parlak yıldızı görebileyim diye mi parladın?" Derin bir nefes çekti içine. "Babaanne, benim için onu mu diledin?"

Ve o gece, "Bir darbeyle ölürüm," derken aniden, "Tek bir darbeyle öldürürüm," diye düşündü. Ne olursa olsun o ringden sağ bir şekilde çıkacaktı. Elinde o fularla ölemezdi, onun zarar görmesine de izin veremezdi. Emanetti sonuçta. Babaannesi, "Ya emanetin peşinden gidersin ya da sağ salim emanet edene verirsin," diyerek büyütmüştü onu.

Ne emaneti teslim edebildi ne de peşinden gidebildi. Uzun uzun düşündü. Ne vasıfla gidecekti ki peşinden? O kızın bir ailesi vardı, etrafında sevdikleri vardı. Güzelce, aile sevgisiyle büyümüştü o. Tek bir kişiyle yetinmemişti. Onun hiçbir zaman anlamayacağı aile kalabalığını biliyordu. Bu devirde kim, tek başına kalmış, içine kapanmış birini hayatında isterdi ki? O istese bile ailesi istemezdi. Kimse yakıştırmazdı prensesler gibi büyüttüğü kızının yanına bir yabaniyi.

Ne kadar eğitim alınırsa alınsın. Aile terbiyesi ve sevgisi önemliydi. O yoksa, bazı insanlara diplomalar sıfır çarpanı gibi gelirdi. Bunu babaannesiyle de konuşmuştu zamanında. Çok iyi hatırlıyordu. Babaannesine dair unuttuğu bir şey yoktu aslında, hatırladığını söylemesi gereksiz bir ayrıntıydı. Onu unutursa o da yok olurdu.

Bir gün o göletteki bankta oturuyorlardı. Öyle gururluydu ki yaşlı kadın... Tek başına büyüttüğü torunuyla huzurla kahve içip, oturup dertleştiği günler gelmişti artık. Gerçi biraz sessizdi torunu, konuşmayı çok sevmiyordu. Sanırım babasından aldığı tek huyu buydu. "Son olsun," derdi sık sık.

"Ee," demişti aniden kahvesini yudumlarken. "Yok mu birileri?"

"Sırf reşit oldum diye direkt beni evlendirmeye mi çalışacaksın, babaanne?" diye homurdandı huysuzlukla. "Boşa bekleme, şimdiden

uyarayım da."

"O ne demek?"

"Senin torununa kimse yar olmaz demek."

"Sebep?" diye sorduğunda o sinirini dün gibi hatırlıyordu. Sövse bu kadar sinirlenmezdi belki de. "Nesi varmış benim oğlumun?"

"Senin oğlunun anası babası yokmuş, babaanne," dediğinde omuzlarını düşürdü. Kalbi gibi. "Bu devirde anası babası olmayana da kız yokmuş."

"O nereden çıktı şimdi?"

"Bak Doğanay'a... Nasıl seviliyor görmüyor musun?"

"Ee yani?"

"Çünkü Doğanay'ın annesi var," dedi çaresizlikle. "Annesinin biricik oğlunu, başkasının biricik kızı çok güzel seviyor. Bak bir de senin torununa... Bir gören arkasına bakmadan kaçıyor. Çünkü torununun annesi ondan nefret ediyor. Çarşıya çıktığımda arkamdan söylenenleri duymuyor muyum sanıyorsun? 'Anası bu doğduktan sonra hayata küsmüş, Allah bilir nasıl bir ailenin içinde büyümüştür. Allah evlatlarımızı korusun böylesinden,' diyorlar. Aile insanın kaderidir işte. Boş ver."

"Benim oğlum çok mutlu olacak." Bu bir yemindi. "Adana'da kırk gün kırk gece düğünü olacak da millet, benim oğlum gönlünü verdiği kadını nasıl kraliçesi yapmış görecek. Konuşanlar kelimelerinin altında ezilecek. İzle sen."

"Abartma babaanne. O kadar masrafa gerek var mı?"

"Boşa mı zengin oldum ben, serseri. Tabii gerek var!"

"Sen o parayı ver bana, sağlam bir kupon var yatırayım." Onu sinir etmeyi çok seviyordu. "Dünyanın en zenginlerinden oluruz. Millette laflarıyla kendini yesin dursun."

"Hazar!"

"Aman be sultanım." "Sultanım" kelimesini hep içten bir coşkuyla söylerdi. "Sen de hemen sinirleniyorsun."

"Sen de hemen gevşiyorsun çünkü, oğlum."

"Bir gün kayışımı sıkı tutan bir kız gelirse alnından öpersin artık."

"Öpmek ne kelime, seni adam edecek o kızın yoluna dünyaları sererim."

Adam edecek diyordu ama içinden "Ailen olacak," diye geçiriyordu. Genç adam, babaannesi dile getirmese de, içten içe onun kendisinin yalnız kalmasından korktuğu için endişelendiğini biliyordu. Çünkü o da farkındaydı, aile kuramayacağının. Annesi ve babası, o çocuktan aile kurma hevesini almışlardı. Babaannesi bir heves vermişti on. Adamın başkasında kullanmaya mecali yoktu. Babaannesi, sık sık sorduğu sorulardan bile anlıyordu, o olmazsa torunun biteceğini.

"Babaanne, bir gün birini çok seversem... Onunla yuva kurmak istersem sen de olacaksın, değil mi?"

"Elbette olacağım, oğlum."

"Kırk gün kırk geceye gerek bile yok. Bir saat bile olsa bizimle olsan yeter, biliyor musun? Eğer bir gün birini seversem seninle tanıştırmayı o kadar istiyorum ki."

"Ben daha çok istiyorum, oğlum. İnan bana, ben daha çok istiyorum. Hem gelinimin avucuna altınını koymazsam gözüm açık gider."

"Sen olmazsan kimse yapmaz bunları... Her şey eksik kalır. Eksik kalırsa da kimse sevmez beni. O da sevmez kesin. Kim eksik kalmak ister ki?"

"Sen hiçbir zaman eksik kalmayacaksın, evladım."

"Sen hep olacaksın?"

"Ben hep olacağım."

Çocuk değildi. Ölümlü dünyada babaannesinin her zaman onunla olamayacağını biliyordu. Hiç yoktan bir yuva kurarken onunla olur sanmıştı ama olmamıştı. Babaannesi öldükten sonra bir gece yıldızları izlerken buldu kendisini. Ölümü henüz tazeydi, hâlâ ağladığı o dönemlerdeydi. Yine ağlarken yıldızları saydı ve her yıldızda elindeki günlüğe içindekileri sıraladı.

"Babaannem öldü... O da gitti. Ben ne yapacağım ki şimdi? Gerçi o da gitti, neden diyordum ki? Annem hiçbir zaman gelmemişti. Ben ne yapacağım şimdi? Evlenemem ki artık. Evlenmek umurumda bile değil aslında ama babaannemin hayaliydi. Babaannemi istiyorum sadece. O gelecekse yarın bile evlenirim. Babaannem gelsin istiyorum. Yapayalnızım artık, nasıl yaşayacağım böyle? Koca adam oldum ama babaanneme ihtiyacım var benim. İnsan kimsesiz ne kadar dayanabilir ki? Yıldızlar söndü ama ben hâlâ yazıyorum çünkü çok canım yanıyor. Artık ağlayamıyorum bile, çok canım yanıyor. Bu dünyada şimdi beni aile sevgisiyle saracak kimse kalmadı. Böyle mi öleceğim ben şimdi? Koca adam olmak istemiyorum, babaannemi istiyorum. Evim varmış artık, malım mülküm varmış ama babaannem yokmuş. Olmayacakmış. O yoksa bu kadar şeyi ne yapacağım ki ben? Her şey onların olsun... Her şey onların olsun ama ben biraz daha babaannemle kalayım. Yeterince sevilmedim bile ben."

O gece ilk kez ağlaya ağlaya, kalemi her kelimesinde bastıra bastıra yazmıştı bunları. Sonra kimse zayıflığını bilmesin diye yakıp atmıştı. Kimse hiçbir zaman onun bu yönünü bilmeyecekti. Bir sabah uyandı ve artık tek başına yoluna devam eden Hazar Cihangir Soykan'dı. En yakın arkadaşı bile anlamamıştı bu değişimi. Duvardan farksız bir arkadaş olmuştu. Büyüdü, olgunlaştı sanmıştı herkes gibi ama kimse onun kalbinin söküldüğünü, ölmek için yaşadığını ve kendisini robotlaştırdığını anlamadı.

Yıllar sonra bir kez daha masa başına geçip kâğıdı eline aldı.

"Darya'yı istiyorum," diyerek başladı cümlesine. "Babaannem artık gelmeyecek, biliyorum. Biliyorum ama peki Darya? Bana sırtını dönüp gitti ama onu geri istiyorum. Hayatımda olmasını, bana o deniz gözleriyle bakmasını ve gülümsemesini istiyorum. Yaşamaya çalışıyorum ama söz

veremiyorum. Sırf söz veremiyorum diye onu kaybetmek istemiyorum. Darya'yı geri istiyorum sadece. O bana her güldüğünde annesiz ve babasız kaldığımı unutuyorum. Aile gibi bakıyor bana. Bu nasıl oluyor ben de bilmiyorum ama eksik olan her şeyi kapattığını hissettiğimde ona aile demekten öteye gidemiyorum."

Darya, bunları okuyorsun biliyorum.

Özür dilerim, sana açık açık 'Evlen benimle' diyemiyorum.

Ama seni istiyorum, Darya.

Seninle evlen—"

Ve metin tam burada bitmişti.

Gözyaşlarımdan zar zor sonunu okuyabildiğim, canımı okuyan metin tam burada mı bitmişti?

Hazar mı yazmıştı bunları, yoksa onu en derinden anlayan biri mi? Yazarı umurumda bile değildi ama yazdıranı canımı çok yakmıştı. Üstelik metnin arasında bazı sayfalarda boşluklar vardı. Yazıp yazıp silinmişti. Bundan daha ağırı olabilir miydi? Olmamasını diliyordum. Boğazıma sarılan ellerin onun hisleri olduğunu, günler önce ona sırtımı döndüğümü hesaba katarsak, tam şu an kendimden nefret ediyordum.

Hazar o gece ölmek için gelmişti.

Hazar aslında uzun bir süredir ölmeye çalıştığı için yaşamak nedir bilmiyordu. Tehlike, onun için tehlikeymiş gibi hissettirmiyordu. Uzun bir süre yaşanılan yalnızlık kolayca terk edilmiyordu.

Hâlâ ekrana bakarken bir elimi karnıma yaslayıp, "Bizden başka kimsesi yokmuş," diye fısıldadım. Onun beni duymayacağını biliyordum. Henüz çok küçüktü ama varlığını öğrendiğimden beri onunla konuşmak konusunda kendimi zor tutuyordum. "Babanın... Evet, baban... Babanın bizden başka kimsesi yokmuş."

Pat diye açılan odanın kapısıyla neye uğradığımı şaşırarak elimi karnımdan çektiğimde, endişe hissettiğim acıyı bastırmadı. Sadece yakalanmamak için kısa bir önlemdi. Aynı zamanda hızla indirdim bilgisayarın kapağını. Hazar'ın hislerini kimsenin görmesini istemiyordum.

Hızla sandalyemden kalkıp gelen kişinin kim olduğuna baktığımda, karşımda Fidan'ı görmemle kaşlarım çatıldı.

"Fidan?" Nefes nefese kalmış, endişeden gözleri kan çanağına dönmüştü karşımda. Korku öyle bir yer aldı ki içimden, korkuyla araladım dudaklarımı. "Hazar'a bir şey mi oldu?"

"Henüz değil," dediğinde bir şey olmuş gibi yıkıldım. Düşmemek için sandalyeye tutunmam gerekti. "Belçin Darya, gelmen lazım."

"Neden?" diye sordum anında. "Ne oldu ki?"

Derin bir nefes alıp olduğu yerde kalırken, "Dövüşecek," dedi. "Ve ben niyetinin dövüşmek olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Kendisini cezalandırıyor," dedi tek nefeste. Dizlerimden tüm gücün alındığını hissederek geriye doğru sendelediğimde, kalçam arkamdaki masaya çarptı. "Bilmiyorum, hırsı bana pek de masum gelmiyor, Darya."

Hazar Cihangir, dövüşmeyi kabul ettiği ilk gece ölmek için o ringe çıkmıştı.

Bu gerçek kafamın içinde dönüp durduğunda aklıma sadece kötü ihtimaller geldi. Bize yetemeyeceğini düşündüğü için bu gece darbelerin kendisine izin verecek olabilir miydi? Uzun zamandır canının yanmadığına bakılırsa çok yüksek bir ihtimaldi. Böyle olmamalıydı. Ondan bir atak aldığımı fark ettiğim gün, canının tehlikede olduğunu öğrenmemeliydim.

Ona engel olmam gerekiyordu.

Aklımda dönen sadece buydu ve bir hışımla dolabıma doğru giderken, "Ne ile geldin?" diye sorabildim Fidan'a. "Bu hâlde koşamam... Bebek içimde yayık ayrana döner resmen."

"Haklısın, zaten patron da bizi haşlar." Çaresiz çıkan sesiyle ulaşım kısmını düşünmediğini anladım. "Ama ben taksiyle geldim. Adam çoktan gitmiştir. Zaten mesafe az diye o kadar kafa ütüledi ki haddinden fazla ödemek zorunda kaldım."

"Aferin, Fidan," diye homurdanırken ceketimi giyip dolabın kapağını şiddetle kapattım. Allah'tan üzerimde triko bir takım vardı da rezil olmayacaktım bu sefer. Aklıma da gidiş için tek bir çare geliyordu. Fidan bilmediği için sadece adımlarımı takip ederek peşimden geldi. Merdivenleri ikişer ikişer indiğimde, "Dikkat et," diye bağırdı arkamdan.

Dikkat etmekten daha önemli şeyler vardı şu an benim için. O yüzden hızımı hiç düşürmeden mutfak kapısına doğru gittim. Tahmin ettiğim gibi annem mutfaktaydı. Beni görünce, "Arkadaşın neden gelmiş?" diye sordu.

Sorusunu şimdilik görmezden gelmek zorundaydım. "Anne, arabanı alabilir miyim?"

Annem bana şaşkınlıkla baktı çünkü ehliyetimi aldığımdan beri araba kullanmamıştım. Hevesim de zerre yoktu. Sırf zam gelmeden alabilmek için almış, köşede bulunsun demiştim. Aniden nereden çıktığını sorguluyordu ki onun arabası da aylardır garajda boş boş duruyordu. O da pek kullanmayı sevmezdi. "Anlamadım?"

"Anne, biraz acelem var," dedim nefes nefese bir hâlde. "Biraz da değil. Bayağı acelem var desek yeridir. Azazel'e iki dakikada ulaşmam lazım."

"Bebeğim, zaten sık sık kullanan biri değilsin. Bir de aceleyle milletin bahçesine girersin sen!"

"Anne, başka çarem yok." Omuzlarım yenilgiyle düştü. "Benim gitmem lazım."

"Evet efendim," diyerek bana destek çıktı Fidan. "Sizinle uzun uzun tanışmak çok isterim ama şimdi acelemiz var."

Birkaç saniye daha bizi inceledi. Yüzümüzdeki çaresizliği görmüş olacak ki elini musluğun altına götürüp yıkarken, "İyi bakalım," dedi. "Ben sizi bırakıyorum."

"Sen mi bırakıyorsun?" Şaşırmadan edemedim. "Gerçekten mi?"

"Prensesim gönlünü bir serseriye kaptırdı ve babası bunu kabullenemiyor." Ellerini mutfak havlusunda kuruturken homurdanıyordu. "Mecbur iş başa düştü." Tam karşımızda durup ellerini iki yandan beline koydu. "Şimdi ne yapıyoruz hanımlar?"

"Uçarak Azazael'e gidiyoruz," dedi Fidan. Benim şu an algılarım öyle kapalıydı ki sadece gitmek, onu o ringden almak istiyordum. Kolumdan tutup sürüklendiğimde zerre itirazda bulunmadım. Annem, arabayı garajdan çıkarmak için biraz uğraştı. Dışarı çıkınca ben öne, Fidan da arkada tam ortaya geçtiğinde gaza bastı.

"Darya, bak dikkat edin tamam mı?" dedi annem tamamen yola odaklıyken. "Kendi ellerimle sizi bırakıyorum. Başınıza bir şey gelirse hem kahrolurum hem de babanın dilinden kurtulamam."

"Patronun olduğu yerde ona bir şey olmaz," diyerek araya girdi. Nasıl bu kadar emin oluyordu? Sonuçta patronu şu an dövüşmek için o ringe çıkıyordu. "Siz merak etmeyin."

"Ben bir anneyim, güzelim," dedi annem, dikiz aynasından ona baktığında. "Her türlü merak ederim. Ayrıca kızımı üzen bir serseriye de hemen güvenemem."

"Patron onu üzmedi."

"Dediğim gibi, ben bir anneyim. Üzülüp üzülmediğini de bilirim."

Eğer yol biraz daha uzun olsaydı annemle Fidan'ın tartışması uzayabilirdi. Ama çok şükür ki beş dakikada Azazael'e gelmiştik. Annem ne kadar gönülsüz olsa da yine "Dikkat edin" söylemleriyle bizi bıraktığında, içeriye girmeden önce bir kez daha baktım ona. Sanırım bu olayların sonunda ona hamile olduğumu söyleyecektim. Günlerdir bu konuda desteğine bakılırsa, o Hazar'a güvenmek ne kadar zor gelse de mutlu olmamızı istiyordu.

Annem hâlâ arabadan bize bakarken, biz içeri girmeden gitmeyeceğini belli ediyordu. Fidan, bir kolumdan tutup, "Bugün fazla kalabalık, o yüzden sımsıkı tut elimden," dediğinde etrafta ilk kez göz gezdirdim. Girişteki kuyruktan bile yoğunluğunu az çok anlayabiliyordum. Biraz da sinir oldum aslında. Hazar'ın kendisine zarar verecek bir iş yapması, resmen insanların eğlence anlayışıydı. Benim canımdan can giderken onlar eğlenecekti.

Bu düşünce bile sinir olmama yetiyorsa, bu gece Hazar'ın hiç zarar görmeden oradan çıkması artık farzdı. Fidan'ın elini hırsla tutup beni sürüklemesine izin verdim. Allah'tan çalışan torpili vardı da sıranın en başına gidip güvenliğin bir kere bakmasıyla içeri girmemizi sağladı. Dışarıdaki kalabalığın az olduğunu düşüneceğim bir kalabalığın içine sürüklendiğimden habersizdim.

Ve ben, o gece bu kalabalıktan kaçabilmek için rastgele girdiğim odada tanıştığım adam uğruna, bu gece o kalabalığın içine dalıyordum.

Midemi bulandıran yoğun ter kokusu, basık havanın verdiği o boğucu his ve insanlara çarpmaktan azalan tahammülümle, sonunda ona ulaşacağım diyerek kendimi motive ede ede ilerledim kalabalığın içinden. Her geçen saniye karanlık beni ele geçirse de, gökyüzünde görmesem de varlığını bildiğim her bir yıldız için adım atarak ona ulaşacak, karanlığın içinde parlamasını izleyecektim.

Yine de insanlara çarpmaktan omzumun çürüdüğünü hissediyordum. Bir yerden sonra elimi karnıma koyup, koruma içgüdüsüyle bebeğimi korumaya başladım. Çünkü insanlar o kadar duyarsızdı ki birkaç kez kollarının sertçe bana çarptığını fark etmiştim. Babasını kurtaracağım diye onun zarar görmesinden korkuyordum.

Sanırım artık annelik duygularını da hissetmeye başlıyordum. Keşke tam şu an Hazar yanımda olsaydı da ben onun için böyle risk almak zorunda kalmasaydım diye düşünmeden edemedim.

Alt kata indiğimizde, o gece ve şimdiki zaman arasında gidip geliyordum. Kalabalık aynıydı ama ben o gece kaçıp bir odaya girmiştim. Şimdi ise kalabalığın içine karıştım. Birkaç adım sonra o odanın kapısı düştü gözlerimin önüne. O gece o kapıyı açıp içeri girdiğimde orada Hazar vardı. Ama şimdi ne kapıyı açtım ne de arkasında Hazar olacaktı. Tam önümdeki koridorun sonunda, hafif ışığın geldiği o yerde vardı. Bu sefer kaçınca değil, üzerine gidince onu bulacaktım.

Hayat çoğu zaman böyleydi. Dün kaçtığını yarın kovalardın ve bugün "İyi ki kaçtım" diye övünürken yarın kovalayacağından habersiz olurdun.

Fidan'ın sürüklemeleriyle ringin olduğu alanın kapısına ulaşabilmiştik. Bundan sonrasının daha zor olacağını bu koridorun başına gelene kadar düşünmemiştim. Fakat şimdi gördüğüm kalabalıkla ilk kez kararttığım gözümün korkuyla baktığını biliyordum. Burada bir insan gölü vardı.

İnsanlar birbirlerini ezmeyi, yoğun bir duman kokmayı ya da herhangi bir şeylerini bu kalabalıkta kaptırmayı zerre umursamıyorlardı. Yüksek kahkahalar, küfürlü konuşmalar ve iddia uğruna girilen kavgalar, ortamın ne kadar kaos dolu olduğunu daha da anlatıyordu. Fidan, zorlukla birkaç kişiyi iterek bizi biraz da olsa içeri aldı ama ilerlememiz zordu.

"Ne yapacağız?" diye bağırdım, beni duymayacağını düşünerek. Ben bile kendi sesimi zor duyuyordum sonuçta. "Oraya nasıl ulaşacağız?"

Bakışlarım ringe doğru gitti. Hazar Cihangir oradaydı. Bu mesafeden ne durumda olduğunu anlamam zordu. Karşı karşıya duruyorlardı sadece. Duruma bakılırsa birazdan başlarlardı.

"Siktir ya," diye söylendim artık bir öfkeyle. "Biz ne yapacağız şimdi?"

"Hep onlar mı itecek?" diye bağırdı Fidan, bana bakmadan. "Biraz da biz iteceğiz."

Bu planına o kadar güveniyordu ki dediğini yaparak kalabalığın içine sert bir hamleyle girdi. Birkaç kişi dönüp ona "Hayırdır?" der gibi baktı ama o zerre umursamadı. İnsanları "Açılın, ben doktorum!" diye diye itti ve bizi ringe ulaştırmaya çalıştı. O sırada salonun hoparlörlerinden de ses yükseldi. Geri sayım başlıyordu. Yetişememiştim ama en azından Hazar bu sefer boks eldiveni, rahat bir şort giymişti. Daha az endişelenirdim.

Anonsör, ilk Hazar'ın ismini anons etti. Herkesten büyük bir çığlık koptu. Benim kalbimin çığlığı daha gürdü. Diğer adamın ismi anons edildiğinde daha sakin bir tepki vardı. Herkesin Hazar'ın tarafında olmasına şaşırmadım. Her zaman kendinden emin duruyordu. Onu tanımasam bile onun tarafında olurdum. Karşısındaki adam zaten karşısında kısa ve cılız kalıyordu. Neden çakı tuttuğu anlaşılıyordu.

Rakipler köşelerine gittikten sonra şiddetli bir gong sesi yükseldi. Biraz daha yaklaşmıştık biz de. Yine de geç kaldığımı biliyordum. Tam ringin önündeki bariyerlere geldiğimizde onlar da birbirine yaklaştı. Bir anlık dikkatimi onlardan almak zorunda kaldım çünkü Salim, şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Yenge!" diye bağırdı dehşete düşmüş bir sesle. "Senin burada ne işin var?"

"Asıl sizin burada ne işiniz var?" diye bağırdım ben de sinirle. "Patronun ve sen tam bir geri zekâlısınız, Salim! Şimdi bırak da biraz ringe yaklaşayım."

Adam yumruğunu kaldırmış bir hâlde Hazar'a yaklaşıyordu. Bu normaldi ama Hazar da sanki adam ona bir tane geçirsin diye üstün bir çaba vererek onun üzerine, herhangi bir savunma almadan gidiyordu. Tam da düşündüğümüz gibi o gece yapmadığını, bu gece yapıp zarar görecekti.

"Salim!" diye bağırdım bir kez daha, yüreğim ağzıma gelirken. "İzin ver geçeyim!"

"Yenge..." dedi gönülsüz bir dille. Ringe yaklaşmam konusunda çekinceleri vardı. Belki de Hazar'dan korkuyordu ama Hazar şu an sadece kendini düşünmeliydi. "Allah aşkına dur."

Adamın salladığı yumruğu Hazar'ın tam kaşına değdiğinde, bir çığlıkla birlikte, "Salim, öldürürüm seni!" diyerek çıkıştım. Sesim ilk kez bu kadar sinirli çıkıyordu. "Yemin ederim o bir darbe daha alırsa ve ben yanına gidemezsem... seni öldürürüm, Salim!"

Hazar köşesine doğru düştüğünde kalbimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Ellerim artık hissettiğim endişe ve kederle titriyor, aldığım her nefes göğsüme batıyordu. Gözlerimi acıyla yumduğumda sinirle soludum bir kez daha. Ona ulaşmam lazımdı.

"Salim, uzatma!" diye bağıran Fidan oldu ve önündeki bariyere bir tekme savurdu.

Salim ikna olacak gibi durmuyordu. Karnıma bir kramp girdi, ona ulaşamama hissiyle. Elim de o hissi bastırmak için karnıma gittiğinde bakışları oraya düştü ve yenilgiyle omuzlarını düşürdü. "Allah kahretsin, tamam!"

Bariyerlerden birini kaldırıp köşedeki iki korumaya başıyla işaret çaktıktan sonra geçmeme izin verdi. Fidan'ın elini bırakıp, hiç düşünmeden Hazar'ın savrulduğu köşeye doğru gidip parmak uçlarımda yükselerek biraz da olsa ona yaklaşmaya çalıştım. "Hazar!"

Savrulduğu yerden başını kaldırıp bana baktı. Kaşından şakaklarına doğru akan kanı o an gördüm ve karşısındaki adamın bu gece, o yüzü dağılmadan buradan çıkmamasının hırsıyla doldum. Ben hırsla dolarken Hazar'ın bal rengi gözleri umutla doldu. Olduğu yerden biraz sürünerek benim olduğum tarafa doğru geldiğinde, "Darya," diye fısıldadı şaşkınlıkla. "Senin burada ne işin var?"

"Asıl senin burada ne işin var?" Biraz daha üzerime eğildi köşedeki korkulukların altından. Pek zamanımız yoktu. Bunun farkındaydım.

"Hazar, seninle ne konuştum ben?"

"Kaşındı," dedi sert bir dille. Kalabalıktan biraz daha ses yükselip herkesin bakışları bize döndüğünde huysuzlukla homurdandı. "Siktir... Güzelim, burada olmaman gerekiyor."

"Senin de öyle!" diye patladım yüzüne doğru. "Şu haline bak... Burada olmaman gerekiyor, Hazar!"

"Bu saatten sonra inemem biliyorsun değil mi?" Mimiklerinden beni kırmak istemediğini çok iyi anlayabiliyordum. Bu yüzden "İn" diyerek ona daha da kötü hissettirmek istemiyordum. Zaten ben de inmesini istemiyordum.

"İnme zaten." Bir avcumu onun yanağına yaslayıp, kanının avucumun içine bulaşmasını bile görmezlikten geldim. "Benim senden başka bir isteğim var."

Kaşları çatıldı merakla. "Nedir o?"

"Aslında bir istek değil." Gözlerine baktım sadece. Öfkenin ateşiyle bal rengi gözleri öyle ilgi çekiciydi ki, arkamdaki kalabalığı unutturmuştu bana. Sadece ben ve o vardık. Bir de bebeğimiz. "Eğer tek bir darbe daha almadan o adamı yere serersen... seninle evleneceğim."

"Darya..." Ne diyeceğini bilemeyerek baktı bana. İlk kez karşımda bu kadar afallamış bir haldeydi. Aklı şimdilik onda lazımdı bize, bu kadar şaşırmamalıydı. "Sen?"

Yavaşça başımı sallarken, "Okudum," dedim tek nefeste. "Teklifler konusunda berbatsın ama yine de seninle evlenirim."

Bu gece saymam gereken yıldızlar onun gözlerinde belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyebildim, dolan gözlerimle birlikte. Bir tebessüm yokladı dudaklarımı. "Ve çocuğumuz ileride babam sana nasıl evlenme teklifi etti diye sorduğunda, ona 'Dünyanın en havalı teklifiydi babanız

adamı öyle bir yere serdi ki hayır demek imkânsızdı,' demem için bunu yapmalısın."

"Sizin için ölürüm bile." Gözlerindeki duygu yavaştan hırsa dönüyordu. "Ve öldürürüm."

"Ne ölmeni ne de öldürmeni istiyorum." Kalp atışlarım kulaklarımı uğuldatacak kadar şiddetliyken yutkundum. "Sadece bizim için canının yandığından daha fazla onun canını yak." Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirip, kısık bir sesle devam ettim: "Sevgilim..."

Tek bir kelime bana, olduğum yeri bile unutturacak kadar heyecan verebilirmiş. Buna daha önce hiç ihtimal de vermesem de şimdi öğreniyordum. Aynı zamanda tek bir cümle, karşımdaki kişinin içinde olduğu kaosa rağmen gamzesini gösterecek kadar gülümsemesini de sağlayabilirmiş. Bunu da Hazar Cihangir sayesinde öğrenmiştim.

Biraz daha üzerime doğru eğildiğinde, alnını alnıma yaslayıp dudaklarıma doğru, "İsteklerin," diye fısıldadı. "Benim için emirdir, güzelim."

Daha fazla vakti kalmamıştı. Rakibin de anonsörün de birazdan "Ya oyuna dön ya da elen," sitemlerine başlayacağını biliyordum. Bu yüzden geriye çekilmeye çalıştım.

"O zaman seni burada bekleyeceğim."

"Ama ondan önce," diyerek anında bir itirazda bulundu, "benim de istediğim bir şey var."

Kaşlarım merakla çatıldı. "Nedir?"

"Şans öpücüğü," dedi hızlıca. "O gece alamadığım öpücüğü bu gece istiyorum."

Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan dökülürken, "Alamadığın değil, istemediğin," dedim alaycı bir tavırla. "Aldığın ilk darbeyle hafıza kaybı mı yaşıyorsun?"

"O geceki aklımı sikeyim, güzelim. Şimdi senden gelecek her şeyi istiyorum," dedi korkutmayan bir hırsla. "Ve ne kadar darbe alırsam alayım, sana dair hiçbir şeyi unutmazdım."

Diğer elim de onun boşta kalan yanağına doğru gidip avucumu yasladığımda, zaman ve mekânı umursamadan yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdım ve dudaklarımızı birleştirdim. Üst dudağı iki dudağımın arasında eriyormuş gibi hissettirirken bu sefer baskın olan, beni çıldırtan arzum değildi. Daha önce hissetmediğim bir hırsla eziyordum dudaklarını ve tadında zafer vardı.

Onu öpmek, ilk defa kazanmışım gibi hissettirip damarlarımı çatırdatacak kadar yoğun bir hırsla dolmamı sağlıyordu. Boks eldiveni yüzünden tam olarak beni tutamasa da, bir elini sırtıma yaslayarak iyice kendisine doğru çektiğinde, ikimiz de olduğumuz yeri, yetişmemiz gerekeni unutmuştuk. Yanaklarını avuçlarımın içinde iyice hapsedip sıktığımda, onu bırakmayı zerre istemiyordum ama geri çekilmek zorunda kaldım.

"Şimdi," dedim nefes nefese bir halde. O da sıcak nefesini üflüyordu yüzüme. "Bizim için kazan."

Göz kırpıp gamzesini gösterecek kadar haylaz bir sırıtış belirdi dudaklarında. "Biraz aklımı başımdan aldın ama halledeceğim."

Onu öperken bana uğramayan utanç, şimdi tek cümlesiyle uğramış yanaklarıma kadar bir ateş yükselmesine neden olmuştu. Allah'tan çok zamanı yoktu, gitmesi gerekiyordu. Arkasına baka baka ringin ortasına gittiğinde, ben de biraz geri çekilerek onu daha iyi görecek bir konuma geldim. Şimdi ondan uzaklaştığımda da kalabalığın sesini duyuyordum. Islık sesleri umarım bizim için değildir diye düşünerek kendimi teselli ettim, az önceki cesaretimi sindirmeye çalıştım.

"Karşıdaki adamın hiç şansı yok," dediğini duydum kalabalığın içinden birinin.

"Çünkü en güçlü silahıyla dönüyor karşısına."

"Abartma," dedi arkadaşı.

"İzle ve gör," dediğinde, şu kalabalığın içinde bile kendinden emin çıktı sesi. "Aşkın kazanamayacağı savaş yoktur."

Yüzümdeki o aptal tebessümle tekrar ringe dikkatimi verdiğimde, Hazar'ı son kez orada görmek istememe bir sebep daha eklendi. Üstünde bir şey yoktu, altında belinden düşecek saten bir şort vardı. Işık tepesinden ona vurduğunda, kaslarının her bir çizgisi günaha davet eder gibi belli oluyordu ve anın verdiği terle parlak duran gövdesi de iyice cezbediyordu. Kalbim tekledi bu görüntüyle. Aynı zamanda salondaki birçok kızın da bu düşüncede olduğunu düşünmek, sinirlerimi bozmaya yetti.

Şimdi odaklanmam gereken daha başka bir şey vardı. Bunu sonraya saklamalıydım.

Gong sesi bir kez daha yükseldikten sonra Hazar yine rakibinin üstüne yürüdü. Bu sefer yürüyüşünde teslimiyet yoktu. Aksine hırs, istediğini alma ve kendinden emin oluş bariz bir şekilde belli oluyordu. Ellerini iki yandan kaldırıp savunmasını aldığında, ilk atak yine karşı taraftan geldi. Bir an tekrar darbe alacak diye nefesimi tuttum ama neyse ki sıyırmasını sağlayarak geri çekildi ve hızlıca sonraki hamlenin kendisinin olmasını sağladı.

Canının yandığından daha çok yak demiştim. İlk darbeyle canının yandığı kadar yakmış, benim isteğime birkaç darbe daha kalmıştı.

Adam onun üzerine doğru yürüyüp sıralı yumruklarını salladığında, Hazar çoğunu boşa çıkarmayı başardı ama biri tekrar aynı kaşına denk gelince içim gitti. Gözlerimi yumdum, o görüntüden kaçmak istedim ama benim kaçmak istediğimi o yaşıyordu. Bencillik olurdu, bu yüzden bakmaya zorladım kendimi. Şimdi daha çok darbeye ihtiyacı vardı. Ancak öyle içim soğuyacaktı.

Her geçen saniye insanların coşkusuyla birlikte ortamın da enerjisi değişiyordu. Onlar için heyecan verici, zevk dolu olabilirdi ama benim için katlanılmazdı. Hazar'ın zarar gördüğünü düşünmek nasıl bu kadar canımı yakabilirdi? Bir şeyler değişiyordu ve ben bunun farkındaydım.

Farkında olduklarımla ona sarılmak istedim ama bu an, asırlar sürmüş gibi geçmiyordu.

Adamın çenesine aldığı darbe biraz sendelemesine neden oldu. "Çok şükür," diye geçirdim içimden, çünkü fazlasıyla iyi dayanmıştı. Hazar bu boşluğu fırsat bilerek onun üzerine gittiğinde, artık başka şansı kalmamıştı. Tansiyon iyice yükseldi, artık insanlar ellerindeki pet şişeleri bile bir coşkuyla fırlatarak tepkilerini gösteriyordu. Anonsör, Hazar'ın üst üste darbelerinden sonra bu dövüşün kazananın kim olduğunu anladı.

Koşar adımlarla yanlarına doğru gitti, yerde kalan adamın üzerine doğru eğilip geri sayımı başlattı. Saymaya gerek bile yoktu çünkü o adam kalkmayacaktı. Ama Azazel'di burası. Her şey kuralına uygun oynanmalıydı. Geri sayım bittikten sonra Hazar'ın bileğinden kavrayıp havaya kaldırdı.

Nakavt.

Hazar'ın gözleri, tıpkı o gece olduğu gibi, benim gözlerimdeydi. O gece soğuk bakan bal gözleri, şimdi içimi ısıtacak kadar parlak, yüzümde tebessüm oluşturacak kadar güzeldi.

"Ve kazanan," diyerek başladı sözlerine. Bu cümle, sanki ezbere bildiğin bir şarkının fon müziğini duyup nakaratına eşlik etmek için heyecanla beklemek gibiydi. "Hazar Cihangir Soykan."

Kafiyesiyle bilinen bir şiirin dizesinden alınan ismi, o gece duyduğum başka bir sözün kafamın içinde yankılanmasına sebep oldu:

"Adı Hazar Cihangirmiş. Hem barış hem savaş demekmiş. Savaşarak barışı elde edermiş."

Ve Hazar Cihangir bu gece bir kez daha savaşarak barışı elde etmişti.

Kalkın düğünümüz mü var demeliyim?????

Bölüm hakkındaki düşüncelerinizi panoma ya da buraya bırakmayıı unutmayınızzz.

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere!

15. ÖĞRENİRKEN ÖĞRETMEK

Herkese merhaba Azazel sakinleri, biz geldik!

Nasılsınız? Umarım iyisinizdir ve bu bölüm daha da iyi hissetmenizi sağlar.

Lütfen satır aralarında benimle buluşmayı, düşüncelerinizi benimle paylaşmayı unutmayın.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

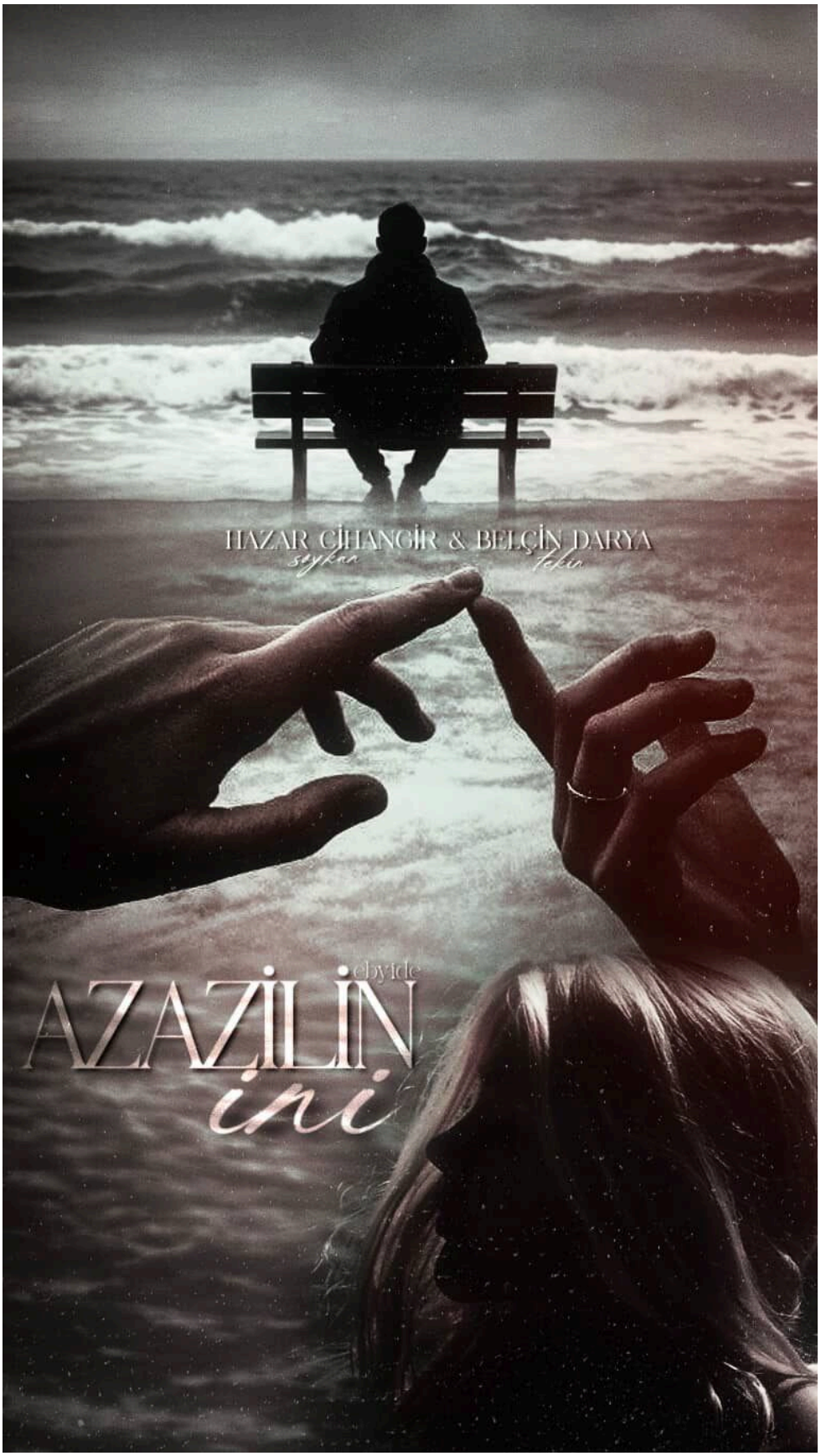
Instagram.com/ ebyide

https://x.com/eylbsr

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

HAZAR CİHANGİR & BELÇİN DARYA
seyhan
tekir
ebyide
AZAZİLİN
ini

Bölüm 15: **ÖĞRENİRKEN ÖĞRETMEK**

"Eğer biri size 'Hızlı yaşayalım.' derse, 'Yavaşladığımda elimi tutar mısın?' diye sormalı. 'Evet.' derse onun hatırı için yorulmadan koşmalı."

Bir anın içinde kalıp etrafın sesini susturmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Benim için oldukça ütopik, kalp işi gelen bu olayı yaşayıp yaşamayacağımdan da hiçbir zaman emin olamamışımdır. Sonuçta dünya oldukça gürültülü bir gezegendi. Nasıl tek bir kişi, tek bir olay bunu yapabilirdi ki?

Bir de tek bir kişinin herkesi unutturup sadece kendisini hatırlatması vardı.

Şimdi bu koca alanda ışıkların sadece onun yüzüne vurup bal rengi gözlerinden parlayan açık kumral saçlarına kadar her bir detayına ışıltılar saçtığı bu yerde benim yıldızım Hazar Cihangir Soykan'dı. Sadece benim değil, gecenin yıldızı da oydu aslında. Bu alana girdiğim anda gözlerindeki her şeyden vazgeçmiş, umudunu yitirmiş adamı görmüştüm. O an gerçekten bu ringde söneceğini de düşünmüştüm.

Bizim için savaşmıştı. Daha doğrusu barış için savaşmıştı. Biz onun hayatına gelen bir barıştık artık. Yaşamakla, yaşatmakla ve kendisiyle barıştığını düşünüyordum. Sonuçta tek bir darbe daha almadan, sırf biz aile kuralım diye çaba veriyorsa bunun anlamı buydu. Aksini söylese bile kabul edemezdim.

Salonun gürültüleri arttıkça aklımdan geçen ona ulaşma düşüncesinin sesini bastırdığımı düşünüyordum. Ama bastırmak da istemiyordum. Ona koşmak istiyordum sadece. Bir de sarılmak. Şu an hak ettiği tam olarak en güzelinden bir sarılmaydı. Bunun düşüncesiyle Salim'in kurduğu bariyerleri aşıp ringe doğru büyük adımlarla ilerlemeye başladım. Salim elbette boşluğuna gelmesinin öfkesini arkamdan homurdanarak belli etti ama pek umurumda olmadı.

Rakip ringden arkadaşlarının desteğiyle çıkarılırken, zorlukla kendimi bir şekilde onun yanına doğru savurduğumda Hazar etrafa attığı keskin bakışlarını bana doğrultup yumuşatmış ama saniyeler içinde kaşlarını derince, kızgın olduğunu belli edercesine çatmıştı. Mutlu olacağını düşünen ben bu hareketiyle hayal kırıklığına uğrayarak ona baktım.

"Darya." dedi kızgınlığı bir an olsun geçmeden bana doğru geldiğinde. Elindeki boks eldivenlerine rağmen iki yandan kollarıma abandığında ayağa kalkmama yardımcı oldu. "Ne yapıyorsun sen?"

Anlamazlıktan gelerek, "Ne yapmışım?" diye sordum. "Sarılmaya geldim işte."

Hazar önce bir etrafta göz gezdirdi. İnsanları görünce, sanki dahası mümkünmüş gibi daha da kaşlarını çattı ve beni arkasına doğru alıp insanların olduğu yönün tam tersine getirdi. Şimdi baktığım yer onun göğsüydü. Bir elini hâlâ üzerimde tutup beni sabitlemişti.

"Böyle mi?"

"Nasıl?"

"Siktiğimin piçleri sana böyle dik dik bakarken." diye homurdandı. "Salim." dedi ardından. "Herkesi gönder, koçum."

"Şu an dehşet kabasın." Dudaklarımı büküp başımı ona doğru kaldırdım. Sert çehresi ne kadar karizmatik duruyordu şu an. Kaba demek bile haksızlık geliyordu. "Ama yakışıklısın da."

Bakışlarını bana doğru indirip tek kaşını havaya kaldırdığında, "Hamile olduğunu bilmesem," dedi, "sarhoşsun sanacağım."

"Neden sarhoş olayım?" diye mırıldanırken göz devirdim. "Yakışıklı değil misin?"

"Öyle miyim?" diye sordu dudaklarını kıvırırken. Bu sefer gamzesi belirmediği için hoşuma gitmemişti.

"Maalesef öylesin." Sesimdeki hoşnutsuzluğun başkalarının da onu yakışıklı bulma ihtimalinden geliyordu. Ben aniden onu kıskanır mı olmuştum? Bu gece kalbimde dört nala koşan atlar beni dumura uğratmaya yemin etmiş olmalıydı. "İyi ki burnuna darbe almadın."

Konudan konuya atlamamdan dolayı olmalıydı, burnunu kırıştırdı. "Burnuma mı?"

"Hıhım, burnuna." İşaret parmağımı kaldırıp burnunda kaydırdım dikkatle bakarken. "Burnun çok güzel bence. Kırılsa yazık olurdu. Gerçi kırılsa bile burun konusunda sana çekmesine bir engel yok, değil mi?"

Biraz daha keyifli bir surat ifadesi belirdi. "Burun konusunda bana mı çeksin?"

"Ee tabii." dedim. "Yoksa estetik mi?"

"Hayır... Hayır, değil."

Yanağımı onun göğsüne yaslayarak huzurla mırıldandım. "Güzel. Burun konusunda şanslı o zaman."

"Bilerek yapıyorsun değil mi?" diye sordu, boks eldivenli bir elini sırtımda hafif hareketlerle gezdirirken. "Bu mekândaki herkesi sırf sana baktılar diye haşlamayayım diye şansını zorluyorsun."

"Ne alakası var?" derken çok alakası var der gibi bir ses tonum oldu. "Zaten koca cüssenle önümü kapatıyorsun. Mekânda kim var, yok göremiyorum bile."

"Biraz daha böyle kal. Daha çok kişi var." dedi. "Bir de bana unutturma, Salim'i kovacağım. Puşt herif dakikalardır boşaltamadı mekânı. Fidan bile daha çalışkan bu budaladan."

"Ee zaten." dedim omuz silktiğimde. "Fidan'ın her konuda ondan çok daha iyi olduğuna eminim."

"Tabii, ortağını satamazsın sen." diye söylendiğinde, beni getirenin o olduğunu bildiğini de söylemiş oldu. Başımı kaldırıp çenemi onun göğsüne yaslayarak ona alttan baktım. "Boşuna öyle bakma."

"Boşuna değil, sana bakıyorum öyle." diyerek karşı geldim ona. "Hem Fidan'ın kötü bir şey yaptığını sanmıyorum. Baksana... Biz... Yani evleneceğiz ya biz."

Bakışları ilk kez kaşları çatılmadan üzerime düştü. İşte bunu seviyordum. Bal rengi gözlerindeki yoğunluğu, bana baktığında o yoğunluktan kendimi en güzel şekilde görebilmeyi gerçekten çok seviyordum. "Evleneceğiz." dediğinde sesi oldukça kısık çıktı. "Ama sen şimdi çocuğunun babasının nasıl bir adam olduğunu tam olarak biliyorsun... Her zayıflığıyla."

Düşüncesi beni şaşırtmadı. Doğruların peşinden giderken kendisi hakkında yanlışı düşünmeye meyilli bir adamdı o. "Zayıflık mı?"

"Değil mi?"

"Değil." Hiç düşünmeden itiraz ettim. "Ben seni artık tüm gücünle biliyorum, Hazar. Okuduklarım bana nedenleri değil, sonuçları verdi. O sonuçlardan çıkardığım şey de tek bir darbene baktı. Sen bizim gözümüzde babamdan sonra en güçlü insansın. Belki bebeğimiz için ilksindir ama benim için Ercüment Tekin diye bir gerçek var."

"Çok tuhaf." diyebildi sadece. Demek istediği çok şey vardı da kısa bir tanım olarak bunu bulmuştu. "Yani... Tuhaf sadece."

"Sadece tuhaf olan nedir?" Daha fazlasını istiyordum. Zamanla onun iletişim becerilerinin benimle iyileştiğini görmek istiyordum özellikle. "İllaki vardır altında yatan bir şey."

Onu kısa bir sürede çok sayılabilecek bilgilerle çözmüştüm. Bu gerçeği her fark ettiğimde, yıllardır umudunu kestiğim her şeye sahip olduğumu düşünüyordum. Bir iç çekti. Mesela bundan sonra tanımlamaya çalışacağını anladım. Hiç gecikmeden anladığımı doğrular nitelikte konuştu.

"Babanın sendeki yeri gibi, eğer kızım olursa benim de onda öyle bir yerim olacak. Anlıyorsun, değil mi?"

"Kız değilse de olacak." diyerek onu rahatlatmak istedim. "Emin ol, Azer ve Azur ne kadar dik başlı, serseri ve başına buyruk görünseler de babama çok bağlıdırlar. Yani aynı şekilde konuşurlardı."

Derin düşünceler, bükülen dudak ve düşüncelerinin peşinden giden bal rengi gözler... Hazar Cihangir'in bu tanımını da biliyordum. Bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyor ama kabul ederse de mutlu olacağını biliyordu. Hayatının akışına bir noktada o da şaşırıyordu. Nasıl benim akışıma etki ettiyse, ben de ona etki ediyordum bir bölgede. Dünyanın en güzel hissi bu olabilirdi.

Yavaş yavaş sesler kesildiğinde, "Şimdi yap." dedi.

Bir adım uzaklaşıp ona baktığımda kaşlarım çatıldı. "Ne yapayım?"

Düz bakışlarını yüzümde tuttu. "Bu ringe çıkarken ne planladıysan onu yap. Şimdi ortam müsait."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Sadece biraz daha çaba istiyordum.

"Neden bahsettiğimi anladığından adım gibi eminim." diyerek kafa tutmaya devam etti. "Çünkü bazen bahsetmediklerimden bile anlıyorsun."

"Ve sen de soruyorsun." dedim muzip bir sesle. "Anlıyorsun değil mi?"

Onunla ilişkimiz... Evet, bir ilişkimiz vardı ve rutine oturmuştu. Artık bazı şeylerin ne zaman geleceğini, vereceğimiz cevapları ve daha fazlasını kestirebiliyorduk. Bunun bu kadar güzel bir his olduğunu tahmin edemezdim. Evde yaparken genelde burun kıvırıp saçmalığından yakınıyordum. Zaten onda saçma bulduğum her şeye tam şu an bayılıyordum. Şaşırmak delilikti.

Erkeksi bir kıkırdama dudaklarından döküldüğünde, "Anladığını duymak iyi hissettiriyor." dedi kısık bir sesle. Birkaç adım daha geriye doğru çekildiğinde gerçekten alanın bomboş olduğunu gördüm. Salim ve Fidan da ortalarda yoklardı. Sadece ring ışıklarının açık olduğu, bir tek bizi aydınlattığı o ortada karşılıklı duruyorduk.

Ona bakabilmek için başımı kaldırmam gerekti. İyice inceledim. Kaşından şakağına süzülen bir kan damlası dışında pek bir zararı yoktu. Bir de dudağının köşesi biraz kızarmıştı ama kremle halledilebilecek bir şeydi. Onu her gördüğümde yara almış olmasından

ne kadar nefret ettiğimi bir kez daha anladım çünkü o kan damlası benden akıyormuş gibi içim sızladı.

Bir adımla ona doğru yaklaştım, sadece bana baktı. Bir adım daha attım, dudakları kıvrıldı ve üçüncü adımda artık bir şey yapmasına gerek kalmadan parmak uçlarımda yükselerek boynuna sarıldım. Sımsıkı, hiç bırakmamak ister gibi öyle bir sarıldım ki eğilmekten başka çaresi kalmadı. Bu sefer belimi sıkan parmakları yoktu ama ellerini sırtımda hissettim. O da sımsıkı sardı beni bir şekilde, bırakmadı.

Parmak uçlarımda durmak biraz canımı yaktığında, "Şimdi sana pansuman yapmamız lazım." diye mırıldanıp geri çekildim. "Bilmem kaçıncı kez... Yani evlenme teklifimin sonrasında bile sana pansuman yapıyorum. İyi bir tercih misin, emin değilim."

"İyi bir tercih olmadığımı söyleyemezsin." diyerek karşı çıktı anında. Aksini beklemiyordum zaten. "Sen söyledikten sonra tek bir darbe bile almadım."

"Şu yüzünün hâline bak." Göz devirip kendimi yere bıraktım. "Bir darbeyle zaten mahvetmişsin kendini. Bir zahmet daha da alma."

"Yere niye oturdun?" diye sordu, söylediklerimi duymazlıktan gelerek. "Soğuk ve pis orası. Ayağımızla basıyoruz oraya. Kalk."

Her ne kadar bahsettiği durum midemi bulandırsa da, "Yoruldum ama!" diyerek itiraz ettim. "Ben iki canlıyım. O kadar ayakta kalamıyorum artık."

Bu tamamen yalandı. O kadar ilerlememiştim bile bu konuda ama yalan konusunda ilerlemiş olmalıydım çünkü ona çok rahat yalan söyleyebiliyordum. Özellikle istediklerimi yaptırmak konusunda.

"Seni eve götüreyim o zaman?"

Bir hevesle ona baktım. "Hangi eve?"

"Kaç evin var, Darya?" diye sordu bana garipseyen bakışlarını attığında.

"Evlenirim deyince evim oldu sandım."

Hazar bu konunun açılmasını bekliyormuş gibi az önce kötülediği yere oturdu. Direkt yanıma, başı bana ters olacak şekilde oturduğunda biraz öne doğru kaydım ve onun kırarak havada tuttuğu dizlerine başımı yaslayıp ona baktım. Bir elini ağzına doğru götürüp dişleriyle çıtçıtlı kısmını açtı, bollaşmasını sağlayıp elinden düşürdü. Diğer eline de bunu yaptığında bir elinin parmakları sargı bezleriyle sarılıydı, diğerinde ise ilk gece yaralı eline sardığım fular vardı.

"Aaa!" diyerek yükseldim anın verdiği şaşkınlıkla. "Benim fularım bu."

"Uğur getiriyor." diye mırıldandı, fuların olduğu eline dikkatle baktığında. Dosyada babaannesinin bir eşya hakkında ona verdiği nasihatleri hatırladım. Belki de yıllar önce anneannemin bana hediye ettiği bu fularla bir hikâye başlamış, o babaannesinin nasihatiyle peşimden gelmiş ve bizi bu noktaya getirmişti. Her şey sadece bir bez parçasına bağlıydı, tıpkı hayatın ince bir ip üzerinde yürümesi gibi.

Kalbim yumuşacık olsa bile geri duramadım. "O zaman neden ilk darbeyi aldın?"

"Bazen akıllanmak için bir darbe almak gerekir."

"Aldıkların yetmedi mi?" diye sordum kızgınlıkla.

"Aldıklarım yettiği için zaten gerektiğini düşündüm."

Gözlerini kaçırdı. Bilmem kaçıncı kez... Onu yargılamayacaktım, bunu artık anlaması gerekiyordu. İyice dizine yaslanıp başımı biraz daha öne doğru ittirdiğimde, "Bazen illaki darbe almak gerekmez akıllanmak için." dedim. "Bazen darbenin kendisi olman gerekir. Anlıyorsun, değil mi?"

"Ben bir darbeyim zaten, Darya." dedi gözlerini benimle buluşturduğunda. "Herkesin hayatında."

"Benimkinde de öyle." derken daha alaycı bir tavır takındım. Hüznünü dağıtmak, daha fazla güldüğünü görmek ve sadece bu anı yaşamak istiyordum. "Resmen sana evlenme teklifi ettim."

Dudakları kıvrıldığında gamzesi biraz daha belirdi. Başımı sallayarak dizlerini ittirdiğimde bu sefer daha sesli bir gülme sesi geldi.

"Hayır, ben sana etmeye çalışmıştım. Evet, beceremedim ama denediğimi düşünüyorum."

"En azından yapamadığının farkında olman güzel." dedim iğneleyici bir ses tonuyla. "Yapabildiğini düşünseydin kahrolurdum."

"Ben de öyle." dedi o tamamen bir ciddiyetle. "Ama hak ettiğin bu değildi."

"Bence dünyanın en havalı teklifiydi."

"Dünyalara bedel teklifler hak eden birine dünyanın en havalı teklifini yapmak beni tatmin etmedi." diyerek karşılık verdi. Genelde ona iyi hissettirme çabalarım hep boşuna gidiyordu. "En azından bir yüzük olabilirdi, değil mi? Ama ben sikik bir inat uğruna saçma sapan bir yerdeydim."

"Evet, bunun da farkındasın." Geri adım atmayacaktım çünkü ona bu konuda oldukça kızgındım. "Gerçekten oraya çıkarken aklından ne geçiyordu? Biz günlerdir ne uğruna konuşmuyoruz, farkında değil misin?"

"Görmek istedim."

"Neyi?"

"Yapıp yapamayacağımı." Derin bir nefes aldı. "Sen, 'Ben senin için yaparmışım.' dediğinde ben de 'Senin için yapabilir miyim?' görmek istedim. İki gün boyunca kafes dövüşü kısmını kapatmayı bile düşündüm. Oraya çıkarken de bazı şeyler sadece sözde mi, görmek istedim. Elim kalkmadı, içimden gelmedi. Sen gelmeseydin..."

"Ölmek için çıkmadın mı?"

"Elbette hayır!" diyerek itiraz etti anında. "Sadece gerçekten ne istediğimi anlamak için çıktım. O dosyada yazan şeylerin çoğu terapistimin yazılı seanslarından kalanlardı. O kalemi elime almamı ve aklımdan geçen her şeyi yazmamı isterdi. O da karşımda benim hakkımda aklından geçenleri yazardı. Bu bana daha güvenli hissettirirdi. O dosyayı sana atmaktan çoktan vazgeçtim aslında. Nasıl eline ulaştı, anlamadım."

O vazgeçtiyse kim atacaktı ki? "Yayınevimden gelmişti."

"Biliyorum, onlara verdim ama dün silmelerini istemiştim. Yedekleriyle beraber sildiklerine dair anlaşma bile atmışlardı bana." Kaşlarım çatıldı. Onun arkasından iş mi çevirmişlerdi? "Onların beni, senin beni kurtarmanı isteyecek kadar umursadıklarını düşünmüyorum. Bu yüzden attıklarını düşünmek mantıklı gelmiyor."

"Bana daha önce gelmişti."

Yüzünden bir şaşkınlık geçti. Bu duruma anlam veremiyor gibiydi ve tek kişi değildi. "Ama ben onlarla tarihi bile anlaşma kapsamında belirlemiştim."

"Neden vazgeçtin peki?"

"Seni manipüle etmemek için," dedi tek nefeste. "Bana acıdığın için değil. İstediğin için yanımda olmalıydın ve eğer o dosyayı okursan acıyacağını düşünmüştüm. Tamamen bu yüzdendi."

Olumsuzluklar, kötü hisler ve dahası yoktu. Bu konuyu daha fazla uzatmayacaktım. Onu anlamıştım, anladığımı göstermiştim ve yeterliydi. "Yani bana yüzük almak istediğin için değil," diyerek ona bulaştım. "Bir an olsun heveslenmiştim."

"Yüzük mü istiyorsun?" diye sordu, tek kaşı havaya kalktığında. Her seferinde isteklerime garipseyerek bakıyordu. Utanıyordum o böyle yapınca. Diğer yandan da onu suçlayamıyordum çünkü benim asi

tavırlarımın böyle şeylerden nefret ettiğimi düşündürdüğünü söylese, kabul etmekten başka çarem olmazdı.

"Evleneceksek olması gerekmez mi?" diye sordum, omuz silkerken. "Ama düğün istemem. O konuda rahat olabilirsin."

"Düğünsüz olur mu bu işler?" diye sordu, yüzünü buruşturduğunda. "Babaannemin bir banka hesabı, benim düğünüm olursa harcanacaklar diyerek açılmıştı. Eminim anneannen de yapmıştır öyle bir şey."

Onun bahsedecek bir aile olmasının sıcaklığıyla gülümsediğimde başımı kaldırıp heyecanla, "Sence benziyorlar mıdır?" diye sordum. "O da sana evlen diye baskı yapar mıydı?"

Başını yavaş hareketlerle iki yana salladı. Onun ailesi gibi gördüğü birinden bahsetmesi beni mutlu etse de sanırım onu pek mutlu etmiyordu. Babaannesinin tahribatı, güzel anılarda bile yokluyordu onu. Her kaybın bir acı boyutu vardı ve ona yüklenenin ne olduğundan emin değildim.

"O, kendi oğlundan sonra kimseye 'Geçin, evlenin,' diyemezdi kolay kolay," dedi durgun bir sesle. "Benim yalnız olmamamı, hayatımda biri olmasını çok istedi. Yaşı geçtikçe beni tek bırakacağının farkındaydı çünkü. Ana baba zaten ortada yok. Tek çare bir hayat arkadaşıydı. Yine de... Bazen şakayla karışık derdi. Son zamanlarında biraz daha ciddi oldu ama ömrü yetmedi."

"Bize kızar mıydı peki?" Anlamadığını belli eden bakışlarını üzerimde tuttu. "Böyle bir durumda olduğumuz için."

"Sanmıyorum." Dudakları kıvrıldı. "Daha çok torunumun çocuğunu göreceğim diye mutlu olurdu bence. O her zaman benden gidecek her şeye mutlu olurdu. Küçükken ağaca tırmanıp erik çalsam bile tırmanabildim diye sevinirdi. Ne kadar doğru, tartışılır ama benden giden bir şeylerin onu mutlu ettiğini görmek güzeldi."

"Anneannem de büyük ihtimal şok içinde kalacak," dedim, onun güzel anılarının aksine benim rezaletin verdiği hüzünle. "Sonra da 'Ne

anasının gözüymüşsün sen,' diyerek beni utandıracak. 'Eva'dan beklerdim, senden beklemezdim de,' der. Babam tam o an delirir net."

Kendisini tutamayarak daha yüksek bir sesle güldüğünde, "Babanın sonu olacak yani," dedi. "Baban daha fazla dayanamaz."

"Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır, aksine eğlendiriyor," dedi. "Ama ilerisini düşününce... Sanırım ben senin babanın yerinde olmak istemezdim."

Gülmekle sinirlenmek arasında kaşlarımı çattığımda elimin tersiyle dizlerinden ittirip ona bulaştım. "O ne demek?"

"İleride baba olduğumda kızımın yanında hergele görmek istemiyorum demek," dedi, oldukça soğukkanlı bir tavırla. İnsan azıcık yüzü kızarır, demeye utanırdı. Sonuçta başkasının kızının hayatındaki hergelesi olmuştu o. "Ama o hergele benim gibi yürekliyse, tartışılır."

"Sen yürekli misin?"

"Değil miyim?" diye sordu anında. "Adanalıyım ben."

"Adanalılar yürekli mi?"

"Değil mi?"

"Ee, bilmiyorum," diyerek işin içinden çıkmaya çalıştım. "Ben de sana soruyorum işte."

"Ee, yürekliyiz tabii." Ellerini biraz arkasına doğru ötürüp avuçlarını yere yasladığında bacaklarını da biraz araladı, bacağının arasına doğru girip yüzüne doğru eğildim, gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen böyle yaparsan tabii yürekli olamam ama."

"O neden?" diye sorduğumda biraz daha üzerine doğru eğildim. Dudaklarımız daha yakındı ama yine de öpebileceği bir mesafede değildi.

"Akıl baştan gidince yürek pek de işe yaramıyor," diye homurdandı, yüzünü biraz daha bana doğru kaldırıp dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde. "O yüzden babanın yanında benden uzak durman hepimizin sağlığı için en iyisi olur."

"Keşke babamdan bahsetmeseydin," dedim, geriye doğru çekilip ondan uzaklaşmaya yeltendiğimde. "Tam öpecekken babamdan bahsetmemelisin, Hazar. Senin yararına olmaz, üzülürsün ondan diyorum."

"Şimdi babanı unut desem de unutamazsın," diye homurdanırken kendisine kızıyor gibiydi. "Zaten bir şeyleri zor yapan da bu. Benim aile kavramım o kadar esnek ki senin sıkı bağların karşısında ne yapacağımı bilmiyorum. Sana yüzük alsam..." Bir elini kaldırıp sağ elimin yüzük parmağını işaret parmağıyla okşadı. "Taksam parmağına... Babana bunu açıklamak zorunda kalacaksın. Belki de zorlanacaksın. Nasıl bir yol izlememiz lazım bilmiyorum."

"Anneme söylemeyi düşünüyorum," dedim sıkıntılı bir sesle. "Anladım ki ikimiz de içinde olduğumuz durumu sadece yan yanayken seviyoruz. Üçüncü eller bizi sadece sıkıyor. Benim onları bir anda silip atmam, olayların dışında tutmam mümkün değil. Bu yüzden hayatımdaki en anlayışlı kişiyle başlayacağım."

"Eğer hayatındaki en anlayışlı kişi dediğin annen de olumsuz bir harekette bulunursa," dediğinde sesi biraz daha sert çıktı. "Kendi aile kavramımla elimden tutup seni götüreceğim, Darya. Arkamızda ne olacağı umurumda bile olmaz."

Eğer annem bile bizi anlamaz ve sırtını dönerse zaten başka çarem kalmazdı. Bebekten ve ondan vazgeçtiğim bir evren yoktu. Ailemi ne kadar sevsem bile, yanında kalbimi tekrar hissetmeye başladığım ve hayatımla ilgili ilk kez kaygıları geriye bırakarak aldığım kararlarımda varlığını belli eden bebeğimi geride bırakmayı içim almıyordu. Aldırsam eminim herkes beni anlardı. Bununla ilgili bir sorunum yoktu ama istemiyordum. Hayatımın bu seyrini yaşama isteği vardı içimde. Varsa bir sebebi de olmalıydı.

"Umarım buna gerek kalmaz," içime çöken sıkıntıyla mırıldandım. "Çünkü bunun içinden nasıl çıkarım bilmiyorum."

"Onlarla gerçekten etle tırnaksınız, değil mi?" diye sordu, yüzümün her bir santimini sadece sözlerimle değil, mimiklerimle de anlamak ister gibi. "Yani aile bu demektir."

"Her zaman değil," dediğimde tamamen dürüsttüm. "Yani aile bağları kuvvetli, evet, ama bir yerden sonra o aileye fazlalık gibi hissediyor insan. Bilmiyorum, her birey belli bir yaştan sonra kendi yolunu bulmalı, ailesini kurmalı. Sonsuza kadar sürmesini istiyorsa bu bağın, yapmalı. Tahammül azalıyor zamanla, bağlar biraz zarar görüyor."

"Aile aşktan daha üstün bir duygu değil mi?"

"Her şeyin başı aşk, sence üstün olabilir mi?" Hemen karşımda onun gibi kendimi yere atıp avuçlarımı da iki yana yaslayarak durdum. "Sonuçta her zaman olmasa da genelde sağlıklı kurulan ailelerde iki kişi âşık olur, bu aşkla aile kurarlar. Aşkla büyüttükleri çocukları da bir gün âşık olur, aile kurar ve bu döngü böyle devam eder. Yani aşk, aileden üstündür."

"Sen öyle diyorsan inanırım," derken diretmedi. "Sonuçta ailenle aran iyi. Buna rağmen bunu diyorsan vardır bir bildiğin." Avuçlarını yasladığı yerden güç alarak dik bir konuma geldi, oturan bana bir elini tutmam için uzattı. "Daha fazla yerde oturma. Sizi eve bırakayım."

Bizi.

Sanırım buna bebek doğana kadar alışamayacaktım.

Elini tutmak için elimi uzattığımda, "Pansuman?" diye söylendim. "Kaşın berbat bir durumda, Hazar. Böyle olmaz."

"Ben hallederim," dedi soğukkanlılıkla. Ayağa kalkmamı sağladıktan sonra bir elini belime koyarak bizi ringin arka tarafındaki merdivenlere doğru yönlendirdi. Çıkarken biraz zorlanmıştım. Eğer merdiven

olduğunu bilsem oraya giderdim. "Senin eve gitmen lazım. Yeterince yoruldun." Biraz duraksadı. "Acaba hastaneye mi gitsek?"

"Saçmalama," diyerek çıkıştım anında. "Zaten üç gün sonra bir diğer randevumuz var. Hem kendimi de iyi hissediyorum. Gerek yok yani."

Biraz daha ona yaslanıp başımı omzuna koyduğumda parmakları belimi sıktı, yerimi sağlamlaştırdı. Ne ara bu kadar insan gitmişti? Salim tecrübeli olmalıydı. Gerçi o kalabalığın kaossuz çıkması imkânsız geliyordu gözüme. Hazar'a o kadar odaklanmış olmalıydım ki fark ettiğim bir detay olmadı. Her geçen dakika boğuk havanın beni bunalttığını hissettiğimde Hazar, daha önce görmediğim asansöre doğru ilerledi.

"Burada asansör olduğunu bilmiyordum."

"Sadece buraya ait olanların bildiği bir şey," dedi, ilk benim girmem için buyur ettiğinde.

Asansörün içine doğru bir adım attıktan sonra muzip bir tavırla gülümseyerek ona doğru döndüm. "O zaman artık ben de mi buraya aitim?"

Üzerime doğru bir adım atıp sırtımın asansör aynasına yaslanmasını sağladığında, "Aslında bana," diye fısıldadı. Önümde bir duvar gibi durunca başımı kaldırıp ona baktım. "Ve bu yüzden teknik olarak buraya da."

"Peki sen?" dedim onun gibi kısık bir sesle. Sesimi duyabilmek için sanki iyice üzerime doğru eğildi. Bir elini de tuşun üzerine götürdü. "Sadece buraya mı?"

"Bir zamanlar evet," dedi. "Ama artık ilk sana, sonra buraya."

Bu gerçeği ondan duymak içimdeki sevinci artırdığında çocuksu bir tebessümün yüzümde yer ettiğini görmesem de biliyordum. O tebessümü en son ne zaman gördüğümü bilmiyordum ama Hazar çok uzun bir zaman sonra içimde varlığını unuttuğum hislere dokunuyordu. Bir elini kaldırdı, yanağımı avuçladıktan sonra üzerime daha da eğilip

dudağımın yakınındaki noktaya, tebessümle açılan yanağımdaki parantezlere bir buse kondurdu.

Kondurduğu buseler yavaşça dudağıma doğru gittiğinde dudaklarımız birleşemeden asansör restoran katına geldi. Bu sefer sadece o değil, ben de hayal kırıklığı içinde omuzlarımı düşürdüm. Bu hâlim ona cesaret mi vermişti bilmiyordum ama asansör durup kapılarını açtığı hâlde Hazar, iki yanağımı da avuçlarının arasına sıkıştırıp dudağıma kısa ama oldukça sert, etkili bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Hazar!" diye bağırdım utançla arka tarafa doğru baktığımda. En azından kimse yoktu. "Yani biri görseydi."

"Ne olabilirdi ki?" diye homurdandı. "Sonuçta bizim sevgili olduğumuzu herkes biliyor."

Bu konularda onun kadar rahat olduğum bir evren olacak mıydı acaba? Ben hâlâ ona ters ters bakarken o bir elimden kavradı, yanağımı son bir kez daha öptü ve asansörden çıkmamızı sağladı. Restoran katında sadece Salim ve Fidan'ın olduğunu görünce rahat bir nefes verdim yine. Gereksiz bir gerginliğin rahat nefesiydi bunlar.

Hazar onlara aldırmadan elimden tuttuğu gibi çıkışa doğru sürüklediğinde, "Patron, çıkıyor musunuz?" diye sordu Salim.

Adımlarını durdurup ters ters baktı ona. "Sence?"

"Çıkıyorsunuz," dedi Salim, oldukça uysal bir sesle. Fidan da bir adım arkasında, kollarını göğsünde birleştirmiş bir hâlde ona bakıyordu. "Bir şey lazım mı?"

"Yok da." Kafasını biraz yana doğru yatırıp Fidan'a doğru baktı. Bu atak onun da ciddiyetle dik durmasına neden oldu. "Seninle sonra konuşacağız."

"Fidan ile konuşacağın bir durum yok," diyerek araya girdim. "O doğru olanı yaptı."

"Haklı," dedi Fidan, istifini hiç bozmadan. "Sen beni kovsan bile ben yine aynı şeyi tekrar tekrar yapardım, patron. Bu yüzden konuşman sadece vakit kaybı olur."

Fidan ve Salim'in onu düşünmesini seviyordum. Özellikle Fidan, ondan küçük olduğu hâlde daha anaç duygulara sahipti. Doğanay'ın günahını alamazdım. Kötü biri değildi, hatta Hazar'ın mutluluğu için delirdiği belliydi ama bence onda minnet duygusu olmadığı için yeteri kadar gösteremiyordu ilgiyi. Bana geçmiyordu en azından.

"Doğanay ve Eva yoklar mı?" diye sordum, aniden gelen merakla. "Hiç kimse kalmamış gerçi burada."

"Doğanay abi buradaydı da nişanlısı arayınca gitti," dedi Fidan. "Eva da zaten günlerdir buraya uğramıyor. En son o gece geldi, bir daha da gelmedi."

Hazar'ın elini hissettiğim gerginlikle biraz daha sıktım. "Ben de o günden sonra pek görmedim onu."

Ve bu, kolay kolay yaşanacak bir olay değildi. Eva genelde beni hiçbir zaman rahat bırakmaz, mutlaka gelirdi. En azından teyzemle o, bir kahve için bile olsa günde bir saat bizi görmeden geçmezlerdi ve şimdi birkaç gündür gelmedikleri söz konusuydu. Düğün telaşı demek istiyordum bu duruma. Başka bir olay varsa bile ilgilenebileceğimi sanmıyordum.

"Düğün telaşı vardır," dedi Hazar, oldukça ilgisiz bir sesle. O, genelde zaten her şeye böyle ilgisiz, soğuk bakardı. Bazen anlam veremiyordum ona. "Yakında onları anlayacağımız günler de gelir."

Fidan ve Salim, Hazar'ın kurduğu cümleyle birlikte birbirlerine doğru döndüler. Ardından tekrar bize doğru döndüklerinde yüzlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Salim gibi düz duvar birinin bile böyle şaşırdığı bir mevzu karşısında biraz daha Hazar'a sinirken buldum kendimi. Fidan, onun aksine şaşkınlığını sevince daha çabuk bıraktı. O güzel yüzü mutlu olduğunda daha parlak duruyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu, bir adım öne doğru çıkıp Salim'e omuz atarak köşeye düşmesini sağladığında. "Siz evleniyor musunuz?"

Biz gerçekten evleniyorduk.

O an adrenalin dolu olduğum için bunu tam idrak edemesem de ben havada asılı kalan bir teklifin bacaklarına yapışıp onu boğulmaktan kurtarmış, bizim için ilk kez bir adım atarak durumu bu hâle getirmiştim. Bunun verdiği haklı gururla başımı yavaş hareketlerle salladım. İçim kıpır kıpırdı. Her an bayılabilirdim. "Öyle yapıyoruz sanırım."

"Sanırım değil," dedi Hazar, oldukça keskin bir ses tonuyla. "Evleniyoruz."

"Siktir." Salim tam olarak beklediğimiz tepkiyi verdi. "Yani... Pardon ama gerçekten siktirlik bir olay bu." Hazar'a doğru döndü. "Bana kınayan bakışlar atma!"

"Vereceğin tepkiyi sikeyim senin," diye homurdandı Hazar. "Biz evleniyoruz diyoruz, sen geçmişsin küfrediyorsun. Oğlum, sende hiç mi akıl yok?"

"Ama patron, biz seni Türkiye'ye zar zor getirdik. Sen gelir gelmez hem baba hem koca oluyorsun." Ses tonu isyan eder gibiydi. "Yani tebrik ederim ama... Sanırım düğün olana kadar buna inanmayacağım."

"Henüz düğün var mı, yok mu emin değiliz." Yavaşça Hazar'a doğru döndüğümde onun da bana bakıyor olduğunu gördüm. "Evet, her şey biraz hızlı ilerliyor ama yanlış da hissettirmiyor. Bu yüzden akışına bıraktık."

"Fazla akışına bıraktınız." Fidan'ın sesinden midir bilmiyordum ama söylediği bana kötü hissettirmiyordu. Salim bunu dese alınırdım. "Ama bence en güzeli bu oldu. O kadar mutluyum ki adınıza. Sarılmıyorsam tek nedeni, patronun senin elinden sımsıkı tutması."

Fidan ve Salim bu haberi paylaştığımız ilk kişilerdi. Yüzlerinden mutlulukları okunduğu için sarılmamaları beni üzmüyordu. Bazen sarılarak tepki verenlerin mutluluğunu okuyamazdım mesela. Benim için hisler ve gözler önemliydi. Bu yüzden istemsizce daha da mutlu etti bu durum beni.

"Resmen yengemizsin," dedi Salim, inanamıyormuş gibi. "Doğanay ve nişanlısından bile önce evli olacaksınız bir de. Vay amına koyayım."

"Şu iğrenç küfrü edip durma," diye çığırdı Fidan. "Bu ortamda çocuk var."

Hazar ve ben gözlerimizi kısarak birbirimize baktığımızda, "Çocuk mu var?" diye sordu Salim. Onun sesi de Fidan'ı garipsediğini gösteriyordu. "Kendinden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, patronun bebeğinden bahsediyorum!" Bakışlarımız hızla Fidan'a doğru döndü. Dalga geçtiğini düşünüyordum ama yüz ifadesi hiç de öyle durmuyordu. Bebeğim henüz çok küçüktü, onları duyamazdı bile. Yine de şimdiden böyle söylemesiyle duygularıma yenik düşerek dudaklarım büküldü. "Dünyanın en şanslı bebeği. Anne ve babasının düğününde olacak."

Salim'in dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. "Acaba karnında mı, yoksa kucağında mı olacak?"

"Kırarım senin çeneni." Hazar'ın kucağımızda olması ihtimaline ne kadar tahammül edemediğini bir kez daha anlamış oldum. "Kucağında ne demek, it herif?"

Salim bir kez daha Hazar'ın karşısında mahcubiyetle küçülüp bakışlarını kaçırdığında, "Yani ben şeyden..." diyerek ağzının içinde geveledi kelimeleri. "Böyle şakasına yani."

"Sikerim yapacağın şakayı senin!"

"Hazar!" Ortamın gerginliğine daha fazla tahammül edemedim. "Fidan daha az önce uyardı. Sen hâlâ küfrediyorsun ya!"

Ciddiyetle bana doğru döndü, tek kaşını havaya kaldırdı. Surat ifadesi ne kadar komik dursa da kendimi gülmemeye zorlayarak ona bakmaya devam ettiğimde, bir avucunu karnıma yasladı. "Duymuyor," diyerek sorguladı kendi içinde. Yasladığı yeri biraz da olsa okşadığında huylandığımı hissettim. "Değil mi?"

"Emin değilim," diyerek hiç bozuntuya vermedim. "Sonuçta o da artık bir birey."

"Elbette birey." Ses tonu, *benim çocuğumu hafife alma* der gibi sitemli çıktı. "Ama kulakları oluşmuş mudur ki?"

"Patron, kulaksız birey mi olur?" Salim'in sesi de en az Hazar'ın sesi gibi afallamış, saflık sinmiş bir tondaydı. Fidan ile bu durum karşısında göz göze geldiğimizde gülmemek için dudaklarımızı ısırmak zorunda kaldık. "Bireyse vardır kulağı."

"Ulan..." Söze yine hakaretle başladığını anlayınca duraksadı. "Kardeşim," diyerek devam ettiğinde sesi daha sakin ve sevecendi. "O zaman niye yarım saattir küfrediyorsun?"

Salim ne diyeceğini bilemeyerek Fidan'a baktı. Ondan bir karşılık bulamayınca bu sefer bize doğru dönüp omuz silkti. "Patron, ben ağzı bozuk herifin tekiyim. Sen niye bebeğini benim yanıma getiriyorsun ki?"

Kahkaha atmamam lazımdı. Bu anı bozmadan eğlenmeye devam etmek istiyordum ama Salim inanılmaz saçmalıyordu. Kendimi ne kadar tutabilirdim emin değildim. "O ne demek?"

"Ne, ne demek yenge?" Bakışlarında korku mu vardı, yoksa ben mi kafamda kuruyordum? Çok komikti yüz ifadesi. "Anlamadım, yine neyi yanlış yaptım?"

"Ben varsam o da olacak mecburen," dedim kahkahalarımın arasından.

"Ve ben varsam Darya da olacak demek bu," diyerek araya girdi Hazar. "Bu denklemde buradan siktir olup gitmesi gereken sensin, koçum."

Salim'in yüzünde alınan, buna bozulan bir tepki yoktu. Aksine keyifle dudakları kıvrıldı. "Amcalık göreviyse yapacağız mecbur."

"Şanslısın ki şu an bizim gitmemiz gerekiyor," derken Hazar'ın elinden çekiştirdim. "Bir dahakine sen gidersin artık." Gitmeye yeltendiğimde gözüme Fidan çarptı. "Fidan, buradaki işin bitince bize gelir misin?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Neden?"

"Annem, sen ve ben kız gecesi yaparız diye düşündüm," dedim dudaklarımı büktüğümde. "Olur mu?"

Fidan afallayarak bana baktı. Onunla olmak son zamanlarda daha iyi hissettiriyordu. Eva'yı seviyordum, bunda sorun yoktu ama Fidan gibi değildi. Sonuçta hamilelik konusunda bile Fidan'ın bilmesi beni rahatsız etmezken, Eva'dan saklamaya çalışıyorsam bir şeyler gayet açıktı. Onunla daha yakın olabilir, kaybettiğim arkadaşlığı bulabilirim diye düşünüyordum.

"Olur," dedi kısık bir sesle. Bunun da o durgunluktan olduğunu biliyordum. "Ben gelirim işler bitince."

Salim göz ucuyla Fidan'a baktı. "Çok bir iş yok zaten. İstersen git."

"Mutfakta birkaç işim vardı." Fidan'ın ona sert bakışları gözümden kaçmadı. "Onları halleder, giderim."

Salim'in zaten ısrar edeceğini düşünmemiştim. Düşüncemi de doğrulayarak omuz silkip restoran katının kasasına doğru ilerledi. Fidan'ın da son bir kez daha bize bakıp işine doğru gitmesiyle, Hazar da beni elimden çekiştirip çıkışa doğru götürdü. Önde, çıkıştan site içine ele ele yürüyorduk. Bunu ilk kez yapıyorduk. Normalde yan yana yürüdüğümüz oluyordu ama bu kadar yakın olması bir ilkti. Yüzümdeki gülümsemeyle birlikte Hazar beni kendisine doğru çekip bir elini omzuma attı ve ona yaslanarak yürümemi sağladı.

Hafif bir esintiyle birlikte gecenin karanlığını sadece sokak lambalarının aydınlattığı bu yolda yürüyorduk. Sessizdik ama huzurlu

hissettiriyordu. Yine de onunla konuşmak istedim. "Şimdi *ne olacak* diye sorasım geliyor sürekli."

"Belirsizlik var çünkü," dediğinde daha da sıkı tuttu beni. Onun himayesi altında esintilerin bile beni yaktığını hissediyordum. "Ama hallederiz."

Biraz daha yürüdüğümüzde gözüme köşedeki ev çarptı. Aslında bu evin dikkatimi çekme sebebi şaşkınlıktandı çünkü sitede alınması en zor evlerden biriydi ve şimdi kapının önündeki ışıklı tabelada "Satılık" yazısı vardı. Bu evi satmaları için cidden büyük bir neden olması lazımdı. Kiraya vermek konusunda bile katı olduklarını biliyordum. Adımlarım durup dikkatle ona baktığımda Hazar da omzumdaki elini sıkarak bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, merakla kaşlarını çatarak.

Eve bakmaya devam ederken, "Bu ev satılıyormuş," dedim. "Ona şaşırdım."

"Nesi var ki bu evin?"

"Tabii sen uzun zamandır buralarda olmadığın için piyasadan habersiz takılıyorsun." Alaycı bakışlarım ona doğru döndü. "Bu ev Azazel'e sıfır olduğu için sitedeki en değerli evlerden biri. Sahipleri çok fazla istiyor diye duymuştum. Hatta Eva ve Doğanay ilk burayı düşünmüştü ama bütçelerini aştığı için vazgeçtiler. Yıllardır da alan olmadı. Onlar satmadı gerçi, sadece kiralık düşündüler."

"Azazel'e sıfır olmak neden bir değer biçsin ki?" diye sorduğunda, mekânın sahibi değilmiş gibi bir tavrı vardı. Onun "evim" dediği yerin bu sitede bir ağırlığı vardı. Boş bir araziyken de vardı, şimdi de. Üstelik bu evin önü Azazel'e, arkası boğaza bakıyordu.

"Hep böyle değil midir?" Gözlerim tekrar eve doğru döndü. "Havaalanına, merkeze, adı duyulmuş herhangi bir yere, metroya... Bir yerlere yakınsa değerlidir bir şeyler. Bunu da öyle düşün."

Evin üst katında bir ışık yandı. Gözlerim sonuna kadar açıldı. İçeride birileri mi vardı? Uzun bir süredir boş olduğunu sanıyordum. Hazar'ın bakışlarının benim üzerimde olduğunu hissetsem de merakla bakmaya devam ettim. "Sen de mi bu evi beğeniyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Ütopik hayaller kurmam saçmalık olurdu. "Hayır, sadece merak ediyorum. Genelde hep sitenin emlak uygulamasında gördüm içini. Orada gördüğüm kadarıyla büyük ve güzel duruyordu. Bizim evlerden daha farklı, tasarımı daha güzeldi. Modern kalıyordu diyebiliriz."

O yanan ışık da söndü. "Dışı da daha farklı duruyor zaten."

"Öyle," diyerek onu onayladığım sırada evin kapısı açıldı. "Biri çıkıyor."

O da merakla kimin çıktığını görmek için döndüğünde saniyeler içinde, "Serdar abi bu," dedi. "Sitenin emlak işleriyle ilgileniyor genelde. Azazel için zamanında beni çok ikna etmeye çalıştı da yaramadı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Daha önce hiç emlak ihtiyacı duymadığımız için bilmiyordum."

İkimiz de garip bir şekilde karşımızdaki adama bakmaya devam ettiğimizde, saniyeler içinde başını kaldırarak bizim bakışlarımızı fark etti. Şaşırmak ya da *hayırdır* der gibi bir bakış takınmak yerine kaşlarını gevşeterek gülümseyince Hazar'ı tanıdığını anladım. Hatta büyük adımlarla bize doğru gelecek kadar onu tanıyor ve biliyordu. Saniyeler içinde bir de karşımızda durdu.

"Hazar," dedi keyif ve şaşkınlık dolu bir sesle. "Ne zaman döndün oğlum sen?"

Hazar karşısında duvar gibi dururken, adam sorusuyla birlikte bir elini onun omzuna götürüp tek taraflı bir sarılma yaşadı. Onun tavrını görünce utana sıkıla geri çekildi. Adam o kadar mahcup duruyordu ki ben bile utandım. Bunun verdiği utançla bir kolumla Hazar'ı dürttüm. Onun bakışları bana dönünce de kaşlarımla işaret etmeye çalıştım.

"Aynen," dedi, jetonu düşünce bir telaşla birlikte. "Döndüm. Oldu birkaç ay."

"O kadar zaman gel, yüz yüze görüşelim dedim dönmedin." Adamın bakışları yavaşça bana doğru döndü. "Yenge için hemen döndün kesin."

Hazar gözlerini kısarak laubali bir tavırla konuşan adama baktı. "Senin için mi dönecektim abi?"

Adam dumura uğradı. "Yok, ben şaka niyetine."

"Anladım." Çok uzatma tarafı değildi. Zaten adama bakışlarına bakılırsa da pek hazzettiği biriyle konuşur gibi durmuyordu. "Bu ev satılık değil mi?"

Adam bıkmış bir tavırla omuzlarını düşürdü anında. Bu evin bıktırdığı o kadar kişi vardı ki bu tavrı bana absürt gelmedi. Sahiplerinin çok gıcık olduğunu daha tanımadan biliyordum. "İnşallah."

"Ne demek inşallah?" diye sordu Hazar. "Öyle mi değil mi?"

"Eğer alıcı bulabilirsek öyle," dedi adam. "Aslında evin değerine göre normal bir meblağ veriyoruz ama insanlar indirim istiyor. Sahipleri de asla indirime yanaşmıyor. Piyasanın farkındalar. Bir de garip bir şekilde müşteri seçiyorlar. Geçen bir aile geldi. Sırf yedi çocukları var diye olmaz dediler. Adamlar nasıl bir lükse sahipse müşteri seçiyor."

"Bakma şansımız var mı peki?" diye sorduğunda şaşkınlıkla Hazar'a doğru döndüm. Sırf benim ilgim yüzünden bakmayı düşünüyorsa çok anlık bir hevesti benimki. Buna gerek yoktu. "Belki biz alıcı oluruz."

Adam da en az benim kadar şaşkın bir ifadeyle, "Siz mi?" diye sordu.

"Evet, biz." Sesinin neden bu kadar sert çıktığına anlam veremedim. "Olamaz mı?"

"Olur tabii ama," dedi adam, kafası karışmış bir halde. "Buralarda yaşarsın gibi hissetmedim."

Hazar'ın gözleri beni buldu. Artık burada yaşamasının bir sebebi olduğunu bana bakarak göstermek istedi belki de. Buralarda onunla yaşardım ama böylesi bir evde değil. Elde olsa elbette yaşardım aslında ama değil deme sebebim bizim için büyük olmasıydı. Onun aile sıcaklığını önce daha küçük bir evde yaşamasını isterdim. Ama yine de evin içini merak ettiğim için gezmek istiyordum.

"Önce bir evi görelim de." Bakışlarını benden ayırıp önündeki adama doğru döndü. "Sonrasına bakarız."

Adam bir adım yana doğru çekilip yolumuzu açarken, "O zaman buyurun gezin," dedi. "Yabancı değilsin zaten. Bir telefon görüşmem varken sen gez, gör."

"Eyvallah." Bir elini bana doğru uzattı. "Gel güzelim."

Elini tutarken tereddüt etmedim ama adımlarımızı atmaya başladığımızda, "Hazar," dedim uyarır bir tonda. "Bu nereden çıktı şimdi?"

"Merak ettiğini söylemedin mi?" diye sordu oldukça rahat bir sesle. O ne kadar rahatsa ben o kadar rahatsızdım. "Gezip görelim işte."

"Ama alıcı değiliz ki." Sitemle mırıldandım. "Yani neden yapalım bunu?"

Evin bahçesinden içeri girdiğimizde beni artık çekiştiriyordu çünkü ayaklarım geri geri gidiyordu benim. "Belki alırız, Darya. Azazel'e sıfır, arkası boğaz ve bu sitede. Bizim için ideal ev bu değil mi?"

"Öyle mi?" diye sordum bir sinirle. "Bizim için fazla büyük bu ev. İki, dokuz ay sonra üç kişi olacak bu aile için açgözlülükten başka bir şey değil."

Tam evin kapısının önüne geldiğimizde bana doğru döndü. Uzun uzun bakıp, "Paramız var ki alacağız, neden açgözlülük olsun?" diyerek homurdandı ve kapıyı aralayıp girmem için işaret etti. "Şimdi gez de gör bakalım."

İlk benim girmeme müsaade edip o da bir adım arkamda kaldı. Eninde sonunda onu bu evden vazgeçirirdim ama dediği gibi merakımı gidermem iyi olacaktı. Bu yüzden ne kadar tereddüt etsem de evin içine doğru attım adımlarımı. Tahmin ettiğim gibi bizim ve teyzemin evinden daha farklı bir hol bizi karşıladı. Her karışına merakla baka baka ilerlediğimde sonunda oldukça büyük bir salona ulaştım.

Salonda arka bahçeye açılan bir kapı vardı. O kapı da tamamen camdan oluşurken salonun bir yanı uzun camlarla kaplanmış, güneşi tamamen gören bir alandı. İçinde eşyalar olmadığı için daha büyük geliyordu göze ama duvarları, parke yerine mermer olan zemini kırık bir beyazdı. Şöminesi biraz beje kaçıyordu. Siyahına bir şey yoktu. Ahşap da öyle. Diğer evlerden bir farkı da buydu. Başımın dönmesini aldırmadan salonun her karışında bakışlarımı gezdirirken, onun arkamdan sesi duyuldu.

"Bu salonda sen, ben..." Bakışlarım ona doğru döndüğünde duraksadı. "Bir de bebeklerimiz. Güzel olmaz mıydı?"

"Güzel taktik." Kollarımı göğsümde birleştirip ona baktım. "Ama daha küçük bir salonda da biz oldukça güzel olurduk zaten."

"Bebek geldiğinde ona daha rahat bir yaşam alanı sunmalıyız ama."

"Ahırda yaşamayacağız, Hazar." İstemsizce göz devirdim. "Eminim çok güzel bir evimiz olacaktır ama bu kadar büyük olmamalı."

"Belki odaları küçüktür?" diyerek bir teklif daha sundu. Odalar için yukarı kata çıkmamız gerekiyordu. Görsek bile odaların küçük olduğunu sanmıyordum. "Bir yerden başlamamız gerekiyor, Darya."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne için?"

"Evlenmek için."

Alaycı bir kıkırdama döküldü dudaklarımdan. Yani evlenmek için bir yerden başlamıştık zaten biz. Başladığımız yere insanlar evliliğin sonunda ulaşıyordu hatta. Ona bunu demek istemedim ama. "Başlamadık mı zaten?"

Başını iki yana sallarken, "Ben seninle aynı sabaha uyanana kadar başlangıçta hissedeceğim," dedi. "Yani başlamamış oluyoruz."

"Bu ev bizim için fazla, Hazar."

"Benim evim sizsiniz, Darya," dedi yılmış bir halde. "Sizinleyken bir yerin büyük ya da küçüklüğüne çok da aldırmıyorum."

"Ama ben küçük bir yer olsun istiyorum."

"Neden?" Israrım karşısında sonunda istemeye istemeye o soruyu sordu. Onun ev kavramı büyük yerlerden oluşsa da benim için daha farklıydı. Şimdiki evimizin bu sitede, iki katlı olmasına aldanıyordu belki ama ikizler gelmeden önce o ev bize hep ıssız hissettirirdi. Annem ve babamla salonda oturduğum an geçerdi bunlar. Anneannem, teyzem ve Eva da geldikçe iyice küçülürdü zaten ama biz burayı alırsak öyle bir durum olmayacaktı. Şu an bu koca salonda bile ona uzak durduğum mesafede üşüdüğümü hissediyordum. Ona doğru adımlarımı atmaya başladım.

Tam karşısına geldiğimde, belime elini atarak beni daha da kendisine çekti. Burada bile mesafeye katlanamıyorsa büyük evde yaşadığında daha da ıssız hissedecekti. Kollarım onun omzuna doğru kayıp ellerim ensesinde birleşti. Mesafeyi tamamen kapatmıştım artık ve hayat böyle daha güzeldi. "Mesafelerden bu kadar nefret ediyorken büyük bir ev istememelisin."

"O ne demek?"

"Büyük bir evde sana aile sıcaklığını hissettirebilir miyim, emin değilim demek," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Ev büyük olunca daha soğuk hissettiriyor bana. Mesela birden fazla çocuğumuz olsaydı belki olabilirdi ama üç kişi için bu ev çok büyük."

"Ve büyük evlerde huzur her santimetrekareye yayılacaksa bize pek düşmez mi?"

Yavaşça başımla onayladım. "Belki de. Küçük bir evde, birbirimize daha çok hissettiğimiz sıcak bir yuva kurmak varken, haddimizi aşan

büyük bir yerde yaşamayı mantıklı bulmuyorum. Hem biz daha kendimize tam alışmadık, yaşamadık... Bebek geldiğinde de böyle koca bir alan... Mantıksız bence."

"Ama o zaman ailenden uzak olacaksın." Dert ettiği şeyi yavaş yavaş dökülüyordu. "Onlardan uzak olunca da mutsuz olacaksın. Bunu istemiyorum."

"Kendi ailemi kurmak için adım atıyorsam bir zahmet onlardan uzak olmak beni rahatsız etmesin," dedim onu kınar gibi. "Hem belki onlardan uzak olmak daha iyi olur bizim için. Aile olmak konusunda her adımı birlikte başarmaya çalışırız."

"Sence başaracak mıyız?"

"Aksini mi düşünüyorsun?" diye sordum azarlar bir ton takınarak.

"Hayır ama sana daha fazla sorumluluk düşecekmiş gibi hissetmek beni strese sokuyor." Eli yavaşça belimi okşadı. "O da kendisini beklemediği bir durumun içinde bulmuştu ve sonuç... Öyle işte."

Beni annesinin yerine koyup bebeğinin de onun kaderini yaşamasından korkuyordu.

Bu, ona dair duyduğum acı şeylerden biriydi. Onun böyle düşünmesinin bile içinde nasıl bir savaş yarattığını tahmin edebiliyordum ve bunun olmasını istemiyordum. Onun her zaman elinden tutacaktım. Hiçbir zaman eksik hissetmeyecekti.

"Çok fark var, Hazar," dedim sitem eder gibi. "Ben senin elinden tutarken her şeyi biliyordum zaten. Bile bile tuttum ve o yolu yürümeyi kabul ettim. Sen beni hiçbir şeye zorlamadın. Bizim durumumuzda her şey kendi kararlarımızın getirdiği sonuçlardan ibaretti. Sen şimdi böyle düşünemezsin."

"Sana haksızlık değil mi?"

"Kendine de haksızlık!" diyerek çıkıştım. Biraz ondan uzaklaştığımda, "Sen baban gibi değilsin. Bana onun annene yaşattığı o zor karar

anlarını yaşatmıyorsun. Bu ayrımları yapmak zorundasın. Yoksa biz bu işin içinden çıkamayız."

"O zaman bu evden vazgeçiyoruz?"

"Evet, daha gezmemize gerek yok çünkü üç kişilik bir aile için gerekli değil." Biraz daha geri çekilip son bir kez etrafta göz gezdirdim. "Benim tercihim iki katlı olmayan, mümkünse bebeğin de salonun da ve bizim odamızın da aynı katta olduğu bir ev. Salonu daha küçük olsun. Biz o salondayken her bir köşede onu aramak yerine doğrudan önümüzde görelim. İn-çık yapmak yerine tek katta her şeye ulaşalım. Küçük, sıcak bir ev. Anlıyorsun değil mi?"

"Anlamaya zorluyorum kendimi diyelim."

Tebessümle ona bakıp bu sefer elimi ona uzatan ben oldum. "O zaman gidelim mi?"

O da tebessüm edip elimden tuttu. "Gidelim."

Bizim evin önüne geldiğimizde bu sefer erkenden ellerimizi bırakmak gibi bir şeye ihtiyaç duymadık. Tam evin önünde hâlâ ellerimiz birleşikken karşı karşıya geldik. Babamın evde olmadığını bildiğim için belki de bu kadar rahattım. Gerçi gelmiş de olabilirdi. Sanırım ben doğrudan bu durumu kabullendiğim için rahattım, bunu itiraf edebilirdim artık.

Ona baktığımda aklımdan babamın bizi yakalama ihtimali değil de kaşına pansuman yapılmadığı geçiyordu sadece. Gerçekten onu bu halde bırakmayı hiç istemiyordum. Bir iç çekip içeri gelmesini teklif etmeyi denemek istedim. Tam dudaklarımı araladığımda benden bağımsız üçüncü bir kişinin sesi düştü ortama. İkimiz de aynı anda bizim bahçe tarafına doğru döndük.

Sırtında şalıyla sonbaharın esintisine karşı koyan annem vardı karşımızda. Gerçi bugün hava bir tık daha iyiydi. Bahçede yemek yeme havası desem yanlış olmazdı. Zaten hemen ağacın altındaki yemek

masasının tepesinde duran ledlerin yanmasına bakılırsa annemin düşüncesi de bu yöndeydi.

"Çocuklar?" Hazar'ın elinden elimi çekip düz bir konuma geldiğimde o da düz bir konuma gelip anneme doğru döndü. Annemin çatılan kaşları Hazar'ı görünce anında gevşedi, yüzünde endişeli bir bakış yer edindi. "Hazar!?"

Onun gözünden kaçmayacağını ve ona yardım etmek isteyeceğini tahmin ediyordum zaten. Hemşirelik bir yana, annelik duyguları izin vermezdi buna. Aceleyle aramızda kalan bahçe kapısını araladı, endişeli bakışlarını ikimizin arasında gezdirmeye devam etti. "Önemli—"

Hazar'ın mahcubiyetle kurduğu cümleyi, "Ne bu halin?" diye sorarak böldü annem. "Pansuman bile yapılmamış!"

"İzin vermedi," diyerek omuz silktiğinde göz devirdi annem. "Bana neden tavır yapıyorsun? O fazla inatçı."

"Kaşının patlamasına az kalmış çocuğun!" Bir elini Hazar'ın çenesine doğru götürüp başının yana doğru çevrilmesini sağlayarak darbe aldığı tarafa dikkatle baktı. "Geç, içeri geç."

Hazar bir hiddetle bana doğru döndü. Gözlerinin sonuna kadar açılıp yardım dilenir gibi bakmasından belli oluyordu ki annemin elinden kurtulmak istiyordu ama ben bunu istemiyordum. Ona anne eli değmeliydi. Babaannesinden sonra ilk kez desem daha doğru olurdu. Yarasını bir anne sarmalı, o şefkati ona vermeliydi. Onun annesizliği öyle canımı yakıyordu ki annemi onunla paylaşırdım.

"Gerek yok efendim," dedi tekrar anneme doğru döndüğünde. "Geçer gider bu zaten."

"Hemşire olan ben miyim, sen mi?" diye sordu annem oldukça sert bir tavırla. "Diş hekimi olman bildiğin anlamına gelmiyor. Şimdi masaya geçip beni bekliyorsun. Ben de yarana bakmak için malzemeleri alıp geliyorum." Hazar bir şey diyecek gibi oldu ama annem müsaade etmeden devam etti. "Hemen. Şimdi."

Bakışlarını tekrar bana doğru döndüğünde, "Bir şey yapamam," dedim teslimiyetle. Yapasım yoktu zaten. "O ne derse o olmak zorunda."

"Farkında biri olarak seni uyarıyor. Dinlesen iyi olur." Elimle bahçe kapısından içerisini işaret ettiğimde girip girmemek konusunda kararsız kaldı. Annem içeri girmeden önce son bir kez daha bize doğru dönüp bunu görünce bıkkınlıkla bağırdı. "Hadi!"

Artık başka çaresi kalmamıştı. Omuzlarını düşürerek bu sefer arka kapıdan değil, doğrudan evin bahçe kapısından girdi. Annem de ilk yardım çantasını almak için hızlı adımlarla eve doğru gitti. Dikkatimi annemden alıp ona verdiğimde etrafa attığı dalgın bakışların altında kaldım. "Bu bahçeye anne eli değmiş," dedi aniden.

"Birazdan sana da anne eli değecek." Artık yorulduğumu hissediyordum. Bu yüzden daha fazla ayakta durmamak için yemek masasının baş köşesine oturdum. "O zaman yaranın ne kadar hızlı geçtiğini göreceksin."

Hemen çaprazımda kalan sandalyenin arkasına gitti ama oturmak yerine başını tutarken ayakta kaldı. "Senin sardığından daha mı hızlı olacak?"

"Ben senin yaranı sararken henüz anne değildim." Kucağıma bıraktığım ellerimle tırnak etlerimin köşelerini eşelerken mırıldandım. "Ve ona rağmen çok hızlı iyileşti. Şimdi bir de anne elini gör sen. Her derde devadır."

"Bu yüzden yıllardır dertliyim o zaman," derken alaycı bir tavrı vardı ama dikkatli bakan, üzüldüğünü anlardı. Ben de dikkatle baktım ona. Zaten bu aralar yaptığım en iyi şey ona dikkatle bakmaktı. Her bir santimini incelemeyi seviyordum. "Anne eli önemli tabii."

Cümlesi kısa bir an takılı kalmama neden olsa da Allah'tan annem hızlı adımlarla tekrar bahçeye dönerek beni bu andan kurtardı. Söylene söylene yanımıza gelip eşyalarını masanın üstüne bıraktığında, "Nasıl oldu bu?" diye sordu annem. Geçen gece ona dert yakındığım için az çok biliyordu Hazar'ı. "Sen hep böyle dikkatsiz misin?"

Pamuğa biraz tentürdiyot sıkıp onun kaşına bastırdığında Hazar yüzünü buruşturdu ama isyan etmedi. Ses tonu sabit şekilde karşılık verdi. "Bu aralar azaltmaya çalışıyorum, efendim."

Bir elimi çenemin altına alıp dirseğimi de masaya yaslayarak onları izlemeye koyuldum. Hayatımda bugünlerde daha iyi bir manzara olabileceğini sanmıyordum. Ailemin onu sımsıkı sarmasına ben de ihtiyaç duyuyordum. Özellikle bunu yapan annemse daha bir mutlu ediyordu beni. Hazar her ne kadar diken üstünde dursa da bu anda huzurlu hissettiğinden emindim.

Gerçi kasılan bedeni, kucağında birleştirdiği elleriyle ne kadar huzurlu denebilirdi, emin değildim. "Öyle mi?"

Annemin alaycı söylemi kıkırdamama neden olunca ikisinin de bakışları bana doğru döndü. Utançla ağzıma bir fermuar çektim. "Gerçekten deniyor."

"Bu denemiş hâlin mi?" diye sordu annem, azarlar bir tonda. Tedavisine devam ediyordu bir yandan ama bence Hazar'ın sınırlarını zorluyordu şu an. Normalde eli hafifti, herkes onu bununla överdi ama ikidir onun yüzünün buruşmasına neden oluyordu. "Kaşını mahvetmiş resmen."

"Oluyor böyle arada," dedi Hazar utana sıkıla. "Sık sık yaptığım bir şey değil kesinlikle. İşimde gücümdeyim daha çok."

Annemi serseri olmadığına ikna etmeye çalışıyordu ama ben çoktan annemle dertleşip onun canını hiçe saydığını söylemiştim. Bu çabası biraz boşuna desem daha doğru olurdu. Annem de zaten bildiği için yüzünde alaycı bir tavırla dinliyordu onu daha çok. Yarasını temizlemeyi bitirdiğinde bu sefer sargı bezi ve bandına uzandı. Hazar küçük bir çocuk gibi duruyordu öylece.

"Umarım öyledir," dedi annem gözdağı verir gibi. "Çünkü ben kızımın zerre üzülmesini istemiyorum."

Hazar ilk kez bakışlarını anneme doğru kaldırıp, "Onu üzmem," dedi vurgulu bir tonda. "Zaten onu üzmemek için verdiğim çabayla yapılan

bir hata bu."

"Üzmemek için çaba verme, Hazar." Annemin sesi nasihat verir gibi çıktı. "Çaba verdiğin her şey eline yüzüne bulaşır zamanla. Akışına bırak. Eğer o kişi gönlünden geçiyorsa zaten üzmezsin."

Derin bir yutkunma çabasını oynayan âdem elmasından gördüm. Önünde "baba" kelimesi olması belki de onun anne nasihatini tam olarak hissetmesini engelliyordu. Bu yüzden şimdi annemden duyduğu sözler bir taş gibi göğsüne oturup yutkunurken bile canını yakıyordu. Annem ona bir gün sarılırsa saatlerce ağlarmış gibi hissettiriyordu.

Titreyen sesiyle, "Haklısınız," dediğinde ne kadar zorlandığını anladım. "Aklımda tutarım."

"Aklında tuttuğun bir diğer şey de şu olsun..." Bandı da yapıştırıp geriye doğru çekildiğinde ikimiz de pür dikkat anneme baktık. "Eğer bir daha yara alırsan gideceğin ilk kişi ben olayım. Yaranı saatlerce açık tutma. Olur mu?"

"Bir daha yaralanmamaya çalışırım."

Annem şefkatli bir tebessümle ona baktı. "Benim bahsettiğim yara sadece fiziksel değil."

Bu sefer şaşıran sadece o değildi. Bir de ben vardım. Annemden destek bekliyordum ama böylesini değildi. Teyzem ve Doğanay'ın ilişkisini karşılaştırdığımda da garip kaçıyordu. Bizimkiler Doğanay'ı çok uzun bir süre süründürmüşlerdi. Gerçi onun ailesi vardı. Bize ihtiyaç duymuyordu. Hazar'ın ailesi yok diye mi yapıyordu? Çok kırılırdı o zaman. Böyle olsun istemiyordum.

Hazar ne diyeceğini bilemiyor gibi bir bana bir de anneme baktığında, "Peki konu kızınızsa?" diye sordu.

"Konu ne olursa olsun. Sen bana gel. Gerekirse iki azarlar, üç kulağını çekerim ama günün sonunda seni dinler ve anlarım," dedi annem samimiyetle. "Darya'nın hayatındaki yerinin farkındayım. Belki de farkında olduğumun daha fazlası vardır ve o kolay kolay birilerini bu

denli hayatına dâhil etmez. Bu yüzden kızımın yürüdüğü yolda her zaman arkasında durmak benim için görev."

"Eyvallah," dedi Hazar, anneme doğru. Çok geçmeden bakışlarına mahcubiyet düştü. Ben ise gülmemek için kendimi zor tuttum. Onun anneme karşı "eyvallah" diyeceğini düşünmemiştim hiçbir zaman. "Yani teşekkür ederim, efendim."

Annem de gülmeden edemedi. Yine de ciddiyetini biraz koyulabildiğinde, "Rica ederim," dedi. "Arkadaşlarınız da gelecekti sanırım. Yemeğe kalmaz mısınız?"

"Rahatsız etmeyelim?"

"Asıl gidersen rahatsızlık vereceksin, Hazar çünkü ben senin tabağını çoktan çıkardım."

"Tabağını çoktan çıkardım."

Bu annemin dilinde önemli bir yere sahipti çünkü zamanında masasına oturduğu kişilerden yediği ihanetler yüzünden herkesi sofrasına oturtamadığını söylemişti. Anne-kız dertleşmelerimiz onun geçmişine vurduğunda onun da en az benim kadar arkadaşlık konusunda zorlandığını öğrenmiştim. Ayrıca aile ilişkileri konusunda da zor zamanları olmuştu. Sofrasına oturan insanların ihanetini ne zaman anlatırsa içerlenirdi ve bizim soframızda yıllardır hep aynı kişiler otururdu.

Uzun bir aradan sonra giren kişi Doğanay'dı. Gerçi o bizim soframız sayılmazdı.

Ama bizimkine uzun bir aradan sonra oturacak kişi Hazar'dı. Bir de onun hayatının bir parçası olan arkadaşlarıydı.

"Umarım pişman olmazsınız," dedi Hazar. Sesi öyle titrek, öyle afallamış çıkmıştı ki gözlerimin dolduğunu hissettim. "Çünkü bu benim hayatımda aldığım en büyük sorumluluk olacak."

Babalıktan bile büyüktü belki de onun için aile sofrasında yeri olması.

Bunun altından kalkabileceğine emindim.

"Sorumluluklarının altından kalkamazsın gibi hissettirmiyorsun." Annem kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı. "Ayrıca yukarıya eşyaları almaya çıktığımda arkadaşlarınızın da yol başından geldiğini gördüm. Onlar da aramıza katıldıklarında yemek yeriz. Ha, bir de babanlar var tabii."

Babamın adını duyunca iş değişiyordu tabii. Hazar yüzünü buruşturup, "Ben gitsem daha iyi olacak," diye mırıldandı. "Ercüment Bey'in bu duruma alışabildiğini düşünmüyorum."

Ben de aynı düşüncedeydim. İşleri yoğun olduğu için babamla pek denk gelmiyorduk. Geldiğimiz zamanlarda da normal aile sohbetlerine devam ediyorduk çünkü kendisi bu ilişkinin sıradan bir gençlik heyecanı olduğunu düşünüyordu. Erkek arkadaşımın olduğunu bildiği için sinirliydi ama "yarın bir gün ayrılırlar" düşüncesiyle değinmiyordu.

Ama biz ayrılmayacaktık.

Hatta evlenmenin kıyısındaydık.

Bu düşünceye babamı alıştırmamız gerekiyordu artık. Kaçarak bir şey elde edemezdik. "Bence babamın bunu kabullenmesi lazım artık."

"Eğer bu yolu sonuna kadar beraber yürümekte kararlıysanız," dedi annem yoklar gibi. "Evet, tam olarak bunu yapmalısınız. Ona kendinizi kanıtlamalısınız."

Bahçenin kapısı açıldı biz konuşurken. Annemin Salim ve Fidan'ı gördüğünü varsayarak onların geldiğini düşündüğümden kapıya doğru dönmedim. Saniyeler içinde tanıdık gelen "Begüm..." tonlamasıyla tüm bildiklerimi unutup endişeyle kapıya doğru döndüm.

İyi insan lafın üstüne mi gelirdi cidden? Çünkü tam karşımızda babam duruyordu. Sağ tarafında Azer, sol tarafında da Azur vardı. Onlar bir

adım geride, sanki "Şimdi siz battınız" bakışları atarlarken babamın üzerinden ve tuttuğu oltayla kovadan anladığım kadarıyla balık tutmaktan geliyorlardı. Gerçi şu an geldikleri yer, içinde oldukları durum babamın zerre umurunda değildi.

Kaşlarını burnuna değecek kadar derin çatarken, "Begüm," dedi. Sesi öyle sinirli çıkmıştı ki. Annemin adını söylerken bile böyle sinirliyse işimiz yaştı. "Bu hergelenin burada ne işi var?"

"Baba!" Her gördüğünde hakaret etmesi beni de sinir ediyordu artık. "Hergele ne demek ya?"

Bakışları bana doğru döndü ama bir an olsun yumuşamadı. "Ne diyeyim, Darya? Eleman artık utanmayı da geçti. Arkadan falan değil, direkt ön kapıdan girip masamıza oturuyor!"

Hazar sıkıntılı bir tavırla oturduğu yerden kalkıp babamın karşısında durduğunda, "Bakın—"

"Ben seninle konuşmuyorum delikanlı," diyerek onun sözünü böldü babam. "Sana da sıra gelecek ama illaki konuşalım diyorsan adam gibi ailenle gelirsin. Nesin, kimlerdensin gösterirsin, ben de o zaman düşünürüm."

"Senin oğlunun anası babası yokmuş, babaanne... Bu devirde anası babası olmayana da kız yokmuş."

Okurken canımı da okuduğunu hissettiğim cümlenin ağırlığını tam şu an daha çok hissediyordum. Hazar bir tokat yemiş gibi afallayarak babama baktığında daha fazla buna seyirci kalmak istemiyordum.

Bir hiddetle oturduğum yerden kalkıp, "Baba!" dediğimde annem de benim gibi hiddetle yükseldi. "Ercüment!"

"Gerçekten baba!" dedi Azur bir adım öne çıkarak. "Adam sana kızınızı alacağım demedi. Ne ailesi, ne tanışması. Medeni ol biraz." Babam aynı sert bakışlarla ona doğru döndüğünde tekrar bir adım geriye doğru gidip isyan etti. "Anne!"

"Babanız abartıyor," dedi annem en az babam kadar sinirle. "Alt tarafı kızımızın erkek arkadaşıyla yemek yiyeceğiz. İlk onu tanımamız gerekmez mi?"

"Ben hangi Avrupa krallığındanım, Begüm?"

"O ne demek Ercüment?" diyerek çıkıştı annem tahammülsüzlükle. "Medeniyetten haberin var mı?"

Babam hiç geri duracak gibi durmuyordu. "Senin fazla medeniyete ne dendiğinden haberin var mı?"

Şu an hissettiğim stres ve babamın elinde tuttuğu kovadan gelen koku midemi bulandırıyordu. Başım döndü kısa bir an. Ellerim eğer masaya yaslanmasaydı yerde olabilirdi. Her geçen saniye kokunun daha da mideme dokunduğunu hissetsem de dik durmam, dayanmam lazımdı. Şimdi lavaboya koşarsam işler daha karmaşık bir hâle gelebilirdi.

Elimin tersini dudaklarıma doğru götürüp biraz daha toparlanmaya çalıştığımda, "Darya," dedi babam. "Sen iyi misin?"

Hazar'ın endişeli bakışları anında bana doğru döndü. Midemin bulandığını görünce bunun sebebini bilen tek kişi olarak kaşları çatıldı ve babamın elindeki kovaya doğru çevirdi bakışlarını. "Sizce?"

"Ne demek sizce?" Babam Hazar'ın çıkışı karşısında daha bir sinirlendi ama Hazar geri duracak gibi değildi. Babama karşı yatıştırdığı tüm hisleri şimdi patlatacak gibi duruyordu. Konu çünkü sadece ben değildim. Bir de bebeğiydi. "Midesinin bulandığını gördüğünüz hâlde o leş gibi kokan kovayla buradasınız çünkü kızınızın erkek arkadaşını azarlamak ondan daha önemli."

"Hazar," diyerek araya girmeye çalışsam da babam pek sesimi duyurmama izin vermedi.

Bir adım daha bize doğru yaklaşıp balık kokusunu iyice almamı sağladığında öğürecek gibi oldum. "Ulan, kızım hakkında senden mi ders alacağım?"

"Eğer gerekiyorsa," dediğinde onu ben bile kurtaramazmışım gibi hissettim. "Yoksa haddime değil elbette."

"Yok, ben kıracağım bu lavuğun çenesini. Kızım hakkında bana ders vermek neymiş, görecek," diye yükseldi babam. "Daha dün bahçeme gizlice girmek istiyordun. Nereden geldi bu cesaret?"

Göz ucuyla bana baktı, Hazar. Cesaretin nereden geldiğini bildiğimi biliyordu çünkü. Saatler önce ona "Seninle evlenirim" demiştim, herkesin içinde öpmüştüm ve nasıl bir ev istediğimi bile anlatmıştım. Üstelik bir de hamileydim. Her şey bu kadar ilerlemişken geri kalan sadece babamdı ve Hazar bunun verdiği cesaretle adımlar atmaya çalışıyordu. Benim ona destek olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama o kadar gergindim ki şu an sadece midem bulanıyordu. Üstelik balık kokusu iyice midemi bulandırıyordu. Kafam öyle çalkalandı ki artık öğürmelerimi saklayabileceğim bir durumda değildim. Herkes bana bakıp baskı üzerinde tutuyorken daha fazla dayanamadım ve bir avcumu dudaklarıma yaslar yaslamaz koşar adımlarla eve doğru ilerledim. Arkamda kopan kıyamet umurumda bile olmadı.

Evin kapısını kıracak gibi bir hiddetle açıp ardımdan çarpar çarpmaz ilk kattaki lavaboya doğru koştum. Bana ulaşacak ilk kişinin kim olduğunu düşünürken diğer yandan midemde ne varsa çıkarmaya başladım. Saniyeler içinde saçımı tutuşundan Hazar olduğu anladım. Aile evimde bile kimseye fırsat vermeden yanımda beliren o oldu. Her zaman olduğu gibi. Yine sırtımı sıvazladı, "Rahatla güzelim," diye fısıldadı. Buna bile alışmışken artık bazı şeyleri uzatmak anlamsızdı.

"Boğazım ağrıdı," diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle, öğürmelerim arasından. "Hazar, boğazım çok ağrıyor."

"Gidelim mi?" diye sorduğunda sesinden çaresizlik akıyordu. "Benimle gel, Darya. Onlar umurumda bile değil. Bana gidelim, balığı siktir et. Sıcak bir çorba içeriz. Yapmayı bilmiyorum ama internetten baka baka hallederim. Boğazına da iyi gelir. Gelmezse süt kaynatırım, bal koyarım içine. Sana güzel bakarım, Darya. Gerçekten."

Kulağa güzel geliyordu ama bize çare olacak durum bu değildi. Bu yüzden başımı iki yana salladım. "Olmaz. Bu bizi kurtarmaz."

"O zaman her şeyi söyleyelim." Tamamen geriye doğru çekilip ciddi olup olmadığını ölçmek için ona baktım. Gayet ciddi duruyordu. "Hamile olduğunu söylemek konusunda korkuyorsan bile... Evleneceğimizi söyleyelim, Darya."

"Hazar..."

"Daha fazla böyle olmaz," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Ben senin mide bulantıların olduğunu bilirken uzakta kalamam. Seni burada bırakamam. Onlar 'ailem' deme. Evet, ailenle bırakamam çünkü sen ve o da benim ailemsiniz."

Söylememiz gerekiyordu. Eğer karnım büyümeden evlenmek, sonra bunu açıklamak istiyorsak şu an bundan daha mantıklısı yoktu ama babam Hazar'a karşı bu kadar katıyken saçma bir inat yapar mıydı diye düşünmekten mantıklı olanın ne olduğunu kestiremiyordum. Diğer yandan onunla evlenmek konusunda sözü ringi basarak zaten ben vermiştim.

"Keşke biraz daha cesur olsaydım..."

"Sen zaten cesursun." Bir avcunu yanağıma yaslayıp bana baktı. "Başkası yapamazdı, Darya. Sen... gördüğüm en cesur annesin."

"Gördüğü en cesur anne."

Annesi gibi olmadığımı biliyordu.

"Annen gibi değilim," diye mırıldanırken ağlamaya başladım. "Değil mi?"

"Ve ben de babam gibi değilim." Gözlerimin içine bakarken hüzünlüydü. "Değil mi?"

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken yavaşça başımızı salladığımızda artık birbirimizden emin olduğumuzu anladım. Biz bu yolu gerçekten yürümek istiyorduk. "Söyleyelim o zaman," dedim bu gerçekle. "Ama babam tepki gösterecektir."

"O zaman sana elimi uzatacağım," dedi kararlılıkla. "Baban ne derse desin. İsterse orada ağzımı yüzümü dağıtsın, yine de eğer tutarsan sizi buradan çıkıp götürürüm."

Vazgeçmeyi düşündüm. Ona zarar gelsin istemiyordum.

" O kadarını yapmaz ki. "

" Bence de yapmaz, " diyerek biraz da olsa içime su serpti.

" Eğer yaparsa da... Sen bana güven, güzelim. Ben sizi buradan, ne olursa olsun, çıkarırım. "

Ona ne kadar güvendiğimi tam şu an daha çok anladım. Bebeğim için daha iyi bir baba adayı olamazdı belki de. Nereden geldiği, kimlerden olduğunun bir önemi yoktu. Kim olduğuydu önemli olan. Benim tanıdığım, babaannesinin göz bebeği, Azazel'in yıllar sonra dönen sahibi, benim sevgilim ve bebeğimin babası olan Hazar Cihangir Soykan 'dı.

Diğer detayların hiçbir önemi yoktu. Cesaretimin son kırıntısını ona harcamaya hazırdım. Ben bunları kurarken, kapının önünde bizi dinleyen kişiden habersizdim.

Gözlerim Hazar'a bakarken, onun omzundan arkaya doğru kaydığında, bize çatık kaşlarla bakan kişiye — sırrımızın yeni sahibine — doğru döndü. Nedense onun öğrenmiş olma ihtimali beni korkutmadı. Aksine, rahat bir nefes vererek baktım karşıma.

Annem, kollarını göğsünde birleştirmiş, dudaklarında alaycı bir kıvrılmayla bize bakıyordu.

" Kızımı bir kez daha ne kadar iyi tanıdığımı bana kanıtlamış oldunuz, " dedi tek nefeste. " Ne zamandır var bu durum? "

" Anne... "

"Boşa çırpınma, Darya," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Herkesi kandırabilirsin ama beni asla. Ben kızımın mide bulantılarından, yediği şeylere hatta her bebeğim dediğinde burnunu çekmesine kadar her bir detayını analiz edebilecek bir anneyim. Ama sen annesini kandırabilecek bir anne değilsin."

Ve bir bölümün daha sonuna geldiik.

Bu bölümde 16. bölümle ilgili spoiler var. Biraz da ilerisiyle ilgili. Var mı tahminleriniz?

Umarım keyifle okumuşsunuzdur. Bir sonraki bölümde görüşmek üzere.

16. BİR RÜYANIN ORTASINDA

Merhaba Azazel sakinleri biz geldik!

Öncelikle sitemleriniz hakkında ufacık bir şeyler söylemek istiyorum. Bölüm aralıkları konusunda haklısınız. Bir şey diyemiyorum. Sık sık durumum ve gidişat hakkında da bilgilendirmeye çalışıyorum. Bazen elimden geleni yapmaya çalışsam da planladığım gibi olmuyor. Yine de sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ediyor ve kitabımı bırakmayacağımı belirtmek istiyorum. Yorumlar bazen o yöne kayıyor ama hayır. Ben hep buralardayım. Düzene koymaya da çalışacağım.

Şimdi sizi bölümle baş başa bırakıyorum. Lütfen yorumlarda benimle buluşmayı unutmayın.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram. ebyide

https://x.com/eylbsr

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azizilin
ani

<u>Bölüm 16:</u> **BİR RÜYANIN ORTASINDA**

Yalanın rengi olmaz, cismi olurdu. Büyüklüğünü inkâr etmeye çalışan herkes ona pembe diyerek kendini avuturdu çünkü pembe, beyazın utanıp sıkılan tonuydu.

Yalan söylemek konusunda kendimi geliştirmem gerektiğini düşündüğümde büyüdüğümü de anlamıştım.

Büyükler yalana çok kolay başvuruyordu. Zamanla yalan bir de dillerinde yuva yaptığında dönüşü olmuyordu. Artık büyüktüm ve zamanla yalana başvurmam gerektiğini düşündüğüm oluyordu. Gerçi hiçbir yalan, ailemden hamile olduğumu saklamam, Hazar için şehir değiştirip "arkadaşım için" demem gibi değildi aslında. Eski yalanlarım pembeyse şimdikiler siyah falandı herhalde. En koyusundandı hem de.

Daha önce aileme yalan söylemeyi pek becerebildiğim söylenemezdi. Babam sırf "Kızıma güveniyorum" hissini bana hissettirmek istediğinden pek anlamasa da annem hemen anlardı. Bu yüzden hamileliğimi ona söylemeyi istemiştim aslında çünkü kendisi öğrendiğinde hayal kırıklığına uğramasını istememiştim. Annemin benden daha akıllı olduğunu tahmin etmem gerekiyordu ama. Eninde sonunda anlamış, tüm planlarımı baltalamıştı.

Ne zaman anladığını merak ediyordum. Ben hamileliği hemen kabullenemediğim için belli edeceğimi düşünmeyerek kendimi avutmuştum ama annem hemen anlayacak kadar beni tanımıştı. Sanırım bir ben kendimi tanıyamamıştım, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Gözlerine baktım endişeyle. Bir hayal kırıklığı, benden nefret etme duygusu var mı görmek istedim. Saçlarımı annemden almamış olsam da gözlerimi ondan almıştım. Birbirimize bakarkenki ışıltıya kadar ondan almıştım hem de. O benim sadece annem değil, aynı zamanda en yakın arkadaşım olmuştu. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri de aklımdan sadece bebeğime tıpkı annem gibi bir anne olmak geçiyordu.

Ve bu kadar iyi bir anneyi hayal kırıklığına uğratmaktan deliler gibi korkuyordum. Onun verdiği endişeyle doğrulmaya çalıştığımda Hazar, annemin söylediğini hiç umursamamış gibi bir elini belime koyarak

ayağa kalkmam için bana destek sağladı. Biz dik bir konuma geldikten sonra avucunu avucumun içine kaydırıp sımsıkı tutarak arkasına aldı beni. En son babasına karşı böyle korumaya çalışmıştı. Annemin bana zarar vereceğini mi düşünüyordu?

Ona en büyük zarar annesinden gelmişti. Onu yargılamak tamamen saçmalık olurdu.

"Hazar" diyebildim, annem aramdaki bir duvar olmaktan vazgeçmesini istediğim için.

"Bence de Hazar" dedi annem çatık kaşlarla ona bakarken. "Kızıma zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Elbette hayır!" Hiç gecikmeden verdi cevabını. "Ama... Onun üzülmesini de istemiyorum."

Annemin dudaklarından alaycı bir kıkırdama döküldü. "Çünkü senin çocuğunu taşıyor."

"Çünkü benim sevgilim."

Kalbim heyecanla mı yoksa korkuyla mı atmalı bilmiyordum artık. Hem mutluydum çünkü her zaman yanımda duracak birisi vardı hayatımda hem de gergindim ailem arkamda olur mu bilmiyordum. Anın verdiği gerginlikle sesli bir nefes dudaklarımdan döküldüğünde, "Anne" diyebildim. "Lütfen benden nefret etme."

"Senden neden nefret edeyim, Darya?" diye sordu öfkeyle. "Aksine bunu düşündüğün için daha çok kızgınım sana."

"Ama..."

"Şu an sana detaylı olarak nasıl anladım, ne hissediyorum söyleyemeyeceğim" diyerek konuşmama izin vermedi. "Dışarıda baruta dönmüş bir baban var. Ona bir açıklama, ilişkiniz hakkında bir konuşma yapmak zorundasınız. Bu bebeği aldıracaksanız da..."

"Hayır, aldırmayacağım" diyerek de bu sefer ben izin vermedim konuşmasına. "Ben bebeğimden vazgeçmeyeceğim."

Annemin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oldu ama hemen soldu. Bu zamana kadar hiçbir konuda beni bu kadar kararlı görmediği içindi belki de. Bir yandan da durumun karmaşası, az biraz yanlış gelmesi onun gülüşlerini anında solduruyordu. Farkındaydım... Her şeyin farkındaydım ama bebeğimden vazgeçersem hayatıma nasıl devam ederdim? Herkes hissettiği gibi yaşamalıydı. Benim hissim de ondan vazgeçmek yoktu. Babası Hazar olmasa, beni bıraksa bile ona kıyamazdım belki de.

"İyi de," dedi annem tekrar ciddiyetini takındığında, "böyle nereye kadar ilerleyeceksiniz? Darya, ben babanı bir noktaya kadar idare edebilirim, biliyorsun değil mi? Yarın bir gün karnın büyüdüğünde..."

"Evleneceğiz biz," dedi Hazar annemin sözünü bölerek. "Böldüğüm için kusura bakmayın ama nefesinizi tüketmenizi istemedim. Evleneceğiz biz. Kararımız kesin."

Göz ucuyla ona doğru döndüğümde onun da bana bakıyor olduğunu gördüm. Kararlıydık, bunu istiyorduk. Bakışlarımızdan bile belliydi bu. "Evet, evleneceğiz."

Tekrar anneme doğru döndüğümde hamileliğime şaşırmadığı kadar buna şaşırıyor olduğunu gördüm. "Evleneceksiniz," diye mırıldandı. "Ciddi misiniz?"

Aniden evlilik kararı almak elbette şaşkınlık yaratırdı. Ona da hak veriyordum. Ben de "O gece evlenirim" dedikten sonra bir süre ne dediğimi sorgulamıştım ama kararım kesindi. Daha fazla uzatmak da istemiyordum. Bizim bebeğimiz babasının değil annesinin aile hayatını yaşamalı, babasından ise başarı ve gücü almalıydı sadece. İkimizin de bir rolü olacaktı bu durumda.

"Ciddiyiz," dedim başımı sallarken. "Biz sadece nasıl söyleyeceğimizi bilemedik."

"Darya hamileysen acele etmen gerekiyor, anneciğim," dedi annem düşünceli bir sesle. "Babanı bu saatten sonra o masaya oturtamam. Ya şimdi bir aksiyon alırsınız ya da daha da çıkmaza girersiniz. Onu da anlamamız lazım."

"Anne, peki sen..."

"Seninle özel olarak konuşacağım ama şimdi değil," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Şimdi gitmemiz gerekiyor. Gerçekten."

Kabul etmekten başka çaremiz yoktu. Sadece durgun bir halde başımı sallayarak ilk onun kapıdan çıkışını izledim. Hazar da annemden sonra benim çıkmam için işaret etti. Gözlerimdeki korkuyla ona baktığımda onun, benim aksime, uzun süredir beklediği bir an yaşanıyormuş gibi rahat olduğunu gördüm. Sanırım bu durumdan gerilen tek kişi bendim. Lavabodan çıkıp salona vardığımızda adımlarımın geri geri gittiğini hissettim. Sanki sert bir rüzgâr beni geriye dönmem için zorluyordu ama direnmem gerekiyordu.

Annem kapıdan çıkıp gittiğinde, bir adım arkamda olan Hazar bileğimden kavradı ve beni kendisine doğru çekerek yüzümün onun sert göğsüne çarpmasına neden oldu. Bileğimden avcumun içine doğru elini kaydırdığında, "Şimdi sadece yanımda dur," dedi. "Sen yanımda dur ve ben babana her şeyi söyleyeyim."

Ürkek bakışlarımı ona doğru kaldırıp ciddi bakışlarıyla karşılaştığımda durumun ciddiyetini bir kez daha kavradım. O yapmazsa kimse yapamazdı. Benim cesaretsizliğimin farkındaydı. "Hamilelik için hazır değilim."

"Hamilelikten bahsetmedim," dedi yumuşak bir sesle. "Bahsettiğim evlilik. Ben çocuğumu sen benim karımken kucağıma almak istiyorum zaten."

"Hazar..."

"Benimle evlenirsin değil mi, Darya?" diye sordu, devam etmeme izin vermeden.

"Daha farklı soruluyordu bu sanki," diyerek ona takıldım.

"Bizim model bu," dedi dudaklarını kıvırdığında. "Biliyorsun."

Parmaklarımı kıvırıp ben de onun elini sımsıkı tutarak, "Biliyorum," dedim. Ona güvenmeyi, onun bizi sürüklediği yere tökezlesem de gitmeyi istiyordum. "Söyleyelim."

"Eğer sert çıkarsa..."

"Beni götürürsün," diyerek onun cümlesini tamamladım. "Ben de geleceğim zaten."

"Eğer üzülürsen..."

"Sen de onları üzersin."

"Eğer yapamayacağını düşünürsen?"

"Sana yaslanır ve yapacağımızdan emin olurum."

Üzerime doğru eğilip alnıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. "İşte böyle, güzelim."

Derin bir nefes alıp ciğerlerimin yandığını hissederken beklentiyle ona baktım. Neden baktığımı biliyordu. Elimi daha sıkı tuttu ve dış kapıya doğru ilerledi. Aralık olan kapıdan bizimkileri görüyordum. Salim ve Fidan ortalıkta yoklardı. Büyük ihtimalle bu saatten sonra gelmezlerdi de. İkizler bir tarafta, annem onların yanında ve hemen karşılarında babamı almışlardı. Bizim dışarı bir adım atmamızla herkesin bakışları bize doğru döndü.

Babamın bakışları, bizim sımsıkı birbirine kenetli ellerimize düştüğünde dudaklarını büktü, kaşlarını havaya kaldırarak hayret eder gibi baktı. "Darya," dedi önce. "Sen iyi misin?" Babamın önceliği her zaman ben olduğum için biraz da olsa rahattım sanırım. Yoksa tam şu an stresten bayılabilirdim. "Bir sorun mu var?"

Tam onun karşısına geldiğimizde başımı iki yana salladım. "Hayır, bir sorun yok. Sadece fazla stres yaptım."

"Fazla stres yapmış haliniz bu mu?" diye sordu kinayeli bir sesle ellerimize baktığında. "Bana hiç öyle gelmedi."

"Baba, amma sertsin sen de ama." Azur'dan ortamı yumuşatma hamlesi gecikmedi ama babam ona öyle sert bir bakış atmıştı ki geri adım atmak zorunda kaldı. "Haklısın, babacığım."

"Ercüment Bey," diyerek söze başladı Hazar. Kalp atışlarım saniyede en yüksek hıza ulaşırken, damarlarımda gezen kanın kaynadığını hissediyordum. Ayakta duruyorsam tek sebebi onun elimi tutmasıydı, yoksa düşerdim. "Bizim size açıklamak istediğimiz bir şey var."

Annem hariç herkesin meraklı bakışları bizim üzerimizde durdu. Babamınki meraktan çok öfkeydi aslında. Bu da çekingen olmama neden oluyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki sevgimle saygım orantılı olunca karşısında durmak beni zorlar hale gelmişti. Yine de bugün Hazar'a da saygı duymalı, yanında olmalıydım.

"Baba..."

"Aslında benim var," diyerek Hazar sözü devraldı bir kez daha. Sesim öyle titremişti ki belki de buna mecbur hissetti. "Ben kızınızla hayatımı birleştirmek istiyorum."

"Oha!" Bu tepki Azur'undu.

"Siktir!" Azer yine şaşırtmadı.

"Ne hayatı lan?" diye bağıran babamdan başkası değildi. "Ne hayatı, ne birleştirmesi oğlum?"

"Biz evlenme kararı aldık, baba," diyerek onu zor durumun içinden kurtarmak istedim. Sonuçta tek kişilik bir karar değildi. O üstüne almaya çalışıyordu, farkındaydım ama ben bunu istemiyordum. "Bir süredir birlikteydik ve artık ilişkimizi daha ileri bir boyuta..."

"Bir süredir dediğin iki ay mı?" Babamın sert sözleriyle ağzım açık kaldı. "Bu herif Türkiye'ye zaten yeni gelmedi mi, Darya? Neyin acelesi bu?"

Detaylara takılan bir adam olmasının işimi zorlaştıracağını tahmin etmeliydim. "Birbirimizden emin olduktan sonra bunun bir önemi var mı?"

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu babam bir hiddetle. "Bu adama dair daha ne gördün ki sen? Nesinden emin oldun?"

Hazar elimi öyle bir sıktı ki bir an elinde kalacağım sandım. Gerilmeye başlıyordu ve haklıydı. Onu da suçlayamıyordum ama şu an aralarında ben kalıyordum. "Ercüment Bey..."

"Siz ikiniz ne sanıyorsunuz evliliği?" Babam sorusuyla ona da konuşma hakkı vermedi. "Ben sana kaç kez ne dedim? Eğer kızımla olmayı istiyorsan nesin, kimlerdensin göstereceksin bana, demedim mi? Ben ailenle kapımı çaldığını görmedim..."

"Eğer rızanız olursa..."

"Hiçbir şey görmeden rızam olamaz," dedi babam, itiraz kabul etmeyen bir tonda. "Eğer rızam çok umurundaysa gel ailenle kapımı çal, bir büyüğün benden rıza alsın. Ben de kızım kiminle hayatını birleştiriyor, görüp rıza vereyim. Yoksa ite kopuğa emanet edecek kızım yok benim."

Hazar ile bakışlarımız birbirini buldu. Ardından tekrar babama döndüğümüzde babamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. "Evlilik çağına gelmiş olması, kapıma gelen ilk kişiyle evlen diyeceğim anlamına gelmiyor. Zaten senin de çok gönlün varsa bazı şeyleri göze alırsın."

Babamın Hazar'ı anlaması lazımdı. Zamanında o da ailesi olmadığı için dedemin bu sözlerinin altında eminim kalmıştı. Şimdi acımasızca kuruyor olmasına anlam veremiyordum. "Ya ailesi yo..."

"Benim de yoktu, Darya," diyerek niyetimi anlamış gibi konuştu. "Ama deden bana bunları söylediğinde bir büyüğümle gideceğime dair yemin

ettim. Gittim de. Şimdi kızım için de bunu istememden daha doğal bir şey yok."

"Ercüment Bey..."

"Başlatma lan beyine!" diyerek hiddetle çıkıştı babam. "Sıçarım şimdi senin kibarlığına, gören de salon beyefendisi sanacak seni."

"Nede..."

Babam bir kez daha devam etmesine izin vermedi. "Sana ne lan nedense, neden!"

"Ercüment!" Annemin, Hazar'ın arada kalmasına daha fazla dayanamadı. "Bırak çocuk iki kelime konuşsun ya!"

"Konuşmasın, Begüm," dedi babam sert bir sesle. "Madem konuşmaya çok hevesli, gelsin adam gibi konuşalım öyle."

"Şimdi de adamlığımıza mı laf geldi?" diye homurdandı Hazar.

"Adama onca şey söyledi konu adamlık olunca kabardı," diyerek alaycı bir sesle söylendi Azur. Yine tüm sert bakışlar ona dönünce utanıp Azer'in arkasına sığınmak zorunda kaldı. "Ben yokmuşum gibi devam edin."

Hazar kulağıma doğru eğilip, "İlla kaçırtacak seni," diye fısıldadı. "Kafaya koymuş benim Adana damarlarımı kabartacak belli."

"Bir o eksikti," diye homurdandım sinirle, göz devirirken. "Bir de senin sinirin eksikti."

İyice kulağıma doğru eğildi. "Sinirim eksik diye bu haldeyiz zaten, anasını satayım."

"Hayvan mısın oğlum sen?" diye bağırdı babam. "Ben sana kızımdan uzak dur, adam gibi karşıma gel diyorum sen gözlerimin önünde kızımın iyice dibine giriyorsun. Sınavım mısın lan sen benim?" Babam

bize doğru bir adım atınca Hazar da ona doğru bir adım atıp beni arkasına aldı. "Bir de üzerime mi yürüyorsun, ulan sen benim?"

"Baba—"

"Kızımı da almış arkasına!" dediğinde bize doğru birkaç adım daha attı. "Babasından mı koruyorsun sen kızımı?"

"Bir de seni dinlene dinlene döverim de tam olsun, baba." Azer alaycı bir söylemle bir kez daha konuyu dağıttı.

"Yok, ben dinlenmeden döverim," dedi babam hiç gecikmeden. "Gidişat onu gösteriyor."

"Baba adam Hulk gibi," dedi Azur, canına susamış gibi. Her seferinde kendisini hedef yapacak en saçma cümleyi kuruyordu. Ayrıca Hazar'ın da karizmatik kıkırdamasının dökülmesini sağlayarak babamı iyice çıldırttı. "Emin misin?"

"Azur!" Annem, babamdan önce davranarak biraz da olsa durumu kurtarmaya çalıştı. "Annecim, sirk mi burası?"

Babamın dudaklarından histerik bir kahkaha döküldü. "Değil mi, Begüm?"

"Ercüment—"

Bugün lafı bölünen günlerdendi. Babam normalde lafımızı böldüğünde direkt özür dileyen bir adamken bu sefer hiç bana mısın demiyordu. "Odana, Darya," dedi annemin sözünü bölerek. Ardından Hazar'a doğru döndü. "Seninle de anlaştığımızı düşünüyorum, delikanlı." Ve anneme döndü. "Şimdi seninle konuşacağız, Begüm. Annenden sonra da sana sıra gelecek, Darya ve size de ikiz dingiller."

Azur ve Azer suçlarını anlamışlar gibi, hiç diretmeden eve doğru gittiklerinde Hazar'ın elini bırakmaya zorladım kendimi. Onun bırakmaya niyeti yoktu hâlâ sımsıkı tutuyordu ama babam bir kere düşüncesini ifade etmişti. Belki onunla konuşursam vazgeçmesini sağlardım. Şimdilik elimizden bir şey gelmezdi. Hem daha sakin bir

günde, cidden o yemek masasına oturabildiğimizde her şey daha güzel olurdu.

Hazar, babam yüzünden o aile masasına oturamadı. Bunu telafi edecektim.

İstemeye istemeye ondan ayrıldığımda bana baktı. Yüzüme doğru eğilir gibi oldu ama babamın öksürüğüyle durdu. Babam susunca tekrar denedi şansını babam boğulsa bile durmayacağını belli eden bakışıyla şakağıma bir buse kondurup geri çekildi.

"Yok, ben öldüreceğim bu çocuğu," diyen babamı duydum ve ardından ona doğru dönen annemi ve karşısında dimdik duran Hazar'ı gördüm. Bu ortamın iyice midemi bulandırdığını hissetmeye başlayınca daha fazla katlanamadım. Ben gitmezsem Hazar da gitmezdi. Bu yüzden babama son kez öfkeyle baktıktan sonra ayaklarımı vura vura eve doğru yöneldim. Tam kapının önündeyken, göz ucuyla Hazar'ın durumuna bakmak istediğimde yalnız olmayıp Salim'in de onunla olduğunu gördüm. Babam onlara birkaç şey dedikten sonra eve doğru ilerleyince ben de kaçarcasına uzaklaştım.

Odama girdikten sonra annemin gelmesini bekledim fakat sadece iki dakikalığına gelip babamla konuşacağını, eğer bebek için evleniyorsam zorunda olmadığımı söylemişti. Bunu bile oldukça kısık bir sesle söylemişti çünkü babamın duymasından korkuyordu. Babamın olmadığı bir gün tüm detayları konuşacağımızı da belirterek gitti.

Bana da uyumaya çalışmaktan başka çare kalmadı ama uyuyamıyordum. Çaresizce telefonumu elime aldım.

Belçin Darya Tekin: Ne yapıyorsun? Eve mi gittin?

Hazar Cihangir Soykan: Fidan'ı eve bıraktım. Azazel'e döneceğim.

Hazar Cihangir Soykan: Bir şey mi oldu?

Belçin Darya Tekin: Evet.

Hazar Cihangir Soykan: Nld

Belçin Darya Tekin: Türkçeyi mi unuttun?

Hazar Cihangir Soykan: Hayır, vakit kaybetmek istemedim.

Hazar Cihangir Soykan: Ne oldu, söylesene.

Belçin Darya Tekin: Aşerdim.

Hazar Cihangir Soykan: Ne?

Hazar Cihangir Soykan: Ne aşerdin?

Hazar Cihangir Soykan: Alıp geleyim.

Hazar Cihangir Soykan: Darya?

Belçin Darya Tekin: Alamazsın ki.

Hazar Cihangir Soykan: Sen orasını bana bırak, güzelim.

Hazar Cihangir Soykan: Ne aşerdin, onu söyle sadece.

Hazar Cihangir Soykan: Bekliyorum.

Belçin Darya Tekin: Alınacak bir şey değil ama getiremezsin de zaten.

Hazar Cihangir Soykan: Hayırdır, ben öldüm mü?

Hazar Cihangir Soykan: Sen söyle, sonra da bekle sadece.

Belçin Darya Tekin: Peki.

Belçin Darya Tekin: Seninle uyumayı.

Hazar Cihangir Soykan: Benimle uyumayı?

Belçin Darya Tekin:

Görüldü.

Tamam, emoji atana "görüldü" atılırdı bu yazılı bir kuraldı benim için. Ama Hazar'ın "gelirim" ya da "gelmem" demeden görüldü atması sinirimi bozmuştu. Telefonumun sesini kapatarak başucumdaki komodine fırlattıktan sonra huysuzlukla başımı yastığa sertçe vurdum. Uykum vardı, uyumak istiyordum ama canım Hazar ile uyumak istiyordu. Böyle saçma bir istek nereden, nasıl oluşmuştu bilmiyordum. Aşermek değildi, ondan emindim. Böyle aşermek olmazdı ama onunla rahat bir yatakta, gerçekten sadece birbirimizi düşünerek uyumayı istemek bir ihtiyaç gibi gelmişti. Özellikle babamın şartlarından sonra.

Yatağımda dönüp dururken saatlerin böyle geçeceğini şimdiden anlamıştım. Şansıma bu gece midem bulanmıyordu ama uyku da beni tutmuyordu. Hamilelikte insanlar daha fazla uyumaz mıydı? Ben neden uyuyamıyordum şimdi? Hamileliğimi hakkıyla yaşayacağım günler gelecek miydi acaba? Çünkü şimdiden sadece bir stres yumağı olarak geçiriyordum hayatımı ve bu durum beni bunaltmaya başlıyordu.

Odamın sıcak olduğunu hissettiğim için balkonumu açmıştım. Perde uçuşup durduğu için biraz beni geriyordu ama kapatırsam da hiç uyuyamazdım. Hamilelik hararet yapar mıydı? Bana göre yapmaya başlıyordu. Hiç faydalı bir yanı yok muydu şu durumun? Bana sadece keder kalmıştı resmen. Perde bir kez daha yükselip masama çarptığında kalemliğimin tok sesi duyuldu. Yere düşüp kalemler her bir yana dağıldığında ben zerre ürperme hissetmiyordum.

Sıkıntıyla başımı çevirip balkon tarafına doğru bakınca bir karartı görür gibi oldum. Aklıma direkt Hazar geldi. Onun gelebileceği ihtimaliyle hevesle yatağımda doğrulduğumda neden direkt bunu düşündüğümü düşündüm kısa bir an. Hazar öyle bir güven vermişti ki bana, bizim için her şeyi yapabileceğinden emindim. Bu yüzden başka bir ihtimal vermiyordum. Buna güvenerek yatağımdan kalkıp koşar adımlarla balkon kapısına doğru ilerledim.

Perdeyi yırtarcasına kenara çekip karşıma baktığımda kimseyi göremedim. Balkonum köşeli ve uzundu biraz. Diğer köşeye bakmak için içine doğru bir adım attığım sırada bir el karnımda, diğeri dudaklarımda belirdi ve beni havaya doğru kaldırıp odaya hızla ilerletti. O an bile korkmadım çünkü Hazar olduğundan adım gibi

emindim. Odaya girer girmez beni bıraktığında o olduğunu bilerek döndüm arkama.

Tahmin ettiğim gibi karşımda, bizim evden çıkarken nasılsa aynı o şekilde Hazar duruyordu. Dudaklarında çarpık bir gülümseme oluşup gamzelerini ortaya çıkarınca kendimi daha fazla tutamayıp ona doğru ilerledim ve yanaklarımı avcuna yaslayarak dudaklarımızı birleştirdim. İlk önce şaşırır gibi oldu ama çok sürmeden bir kolunu belime sararak ayaklarımı yerden kesti. Saniyeler içinde bacaklarımı onun beline dolayıp üst dudağını iki dudağımın arasında ezmeye başladım.

Adımları yavaşça yatağıma doğru gittiğinde saniyeler içinde kendisini sırtüstü bıraktı. O gelirken korkmamışsam bile tam şu an bir şey olacağını düşünürken korkuyla irkildim ama babamlar duyar korkusuyla çığlığımı bile onun dudaklarında söndürdüm. Onun uzanmasıyla yavaşça yana doğru kaymayı düşündüm fakat izin vermedi. Dudaklarımız ayrılsa bile kasıklarında oturmaya devam ettim. Şimdi ona üstten bakan bendim.

Bir kolunu başının altına alıp diğerini bana doğru uzatarak avucunu karnıma yaslarken, "Demek canınız benimle uyumak çekti," diye mırıldandı keyifle. Bakışlarım yavaşça karnıma doğru düştüğünde, karnımdaki bebeğin onun avucundan daha küçük olduğunu düşündüm. Kalbimden sıcak bir his yayılıp gitti.

"Hıhım," dedim aynı keyifle. "Taşıyan benim ama daha bu yolun başından o senci sanırım. Canı seninle uyumak istemiş."

Alaycı bir kıkırdama döküldü dudaklarından. "Benci olduğuna emin miyiz? Savaş aletleriyle yaşayan dedesinin olduğu evde beni isteyen biri nasıl benci olabilir?"

"O nereden bilsin Hazar?" diyerek çıkıştım. "Ayrıca babam savaş aletleriyle yaşamıyor. Annem eve sokmaz onları."

"Cephanesi var yani?"

Elimin tersiyle göğsüne hafifçe vurdum. "Hazar!"

Kalın kahkahası dudaklarından dökülürken altımdaki vücudu sarsıldı. Bu hissin ne kadar güzel olduğuna kapıldım kısa bir an. Dudaklarımın kıvrılıp gözlerimin ona kilitlendiğini görünce utanıp duracaktı ama en azından fark edene kadar bu manzaranın tadını çıkarmak istiyordum. Bu yüzden gözümü bile kırpmadan izledim sadece.

"Yine..." diyerek huysuzlukla mırıldandı. "Bana bakman konusunda anlaşmıştık."

Omuz silktim. "Buna engel olamam."

"Ben de öyle," dedi. "Ne kendime ne de sana engel olamam."

"Onun farkındayım." Bilmiş bir tavırla burun kıvırdım. "Gecenin bu saatinde üşenmeden gelmişsin."

"Sen diyeceksin ve ben üşenecektim?" Yüzünü buruşturdu. "Bu gecenin stresi sende biraz alıklık yapmış olabilir mi?"

"O ne demek ya?"

"Yoksa annenin soruları mı yaptı?" diye sordu. "Sahi ne konuştunuz?"

Gayet güzel bir konuşmaydı ama onun bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden dudaklarım kıvrıldı hain bir sırıtışla. Her insanın kalbinden gelen sevgi şekli başkaydı. Bazıları fazla ilgi gösterir, göklere çıkarırdı. Benim gibiler de sanırım uğraşır, deli ederdi. Göklere çıkaracağım zamanlar da olurdu ama her zaman değildi tabii.

"Yani konuştuk öyle..."

"Ne konuştunuz ama?" diyerek sabırsızlıkla diretti. Bu sırada karnımdaki eli de olduğu yeri sıkarak huylanmama sebep oldu. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım."

"Klasik bir konuşmaydı," diyerek kaçmaya çalıştım. "Evlenmek zorunda değilmişim ama... Annem öyle ne dedi."

Başı anında doğrulup dehşete düşmüş bir halde bana baktı. "Ne dedi, ne dedi?"

"Evlenmek zorunda değilsin dedi," diyerek yineledim. "Torunumuza biz de çok güzel bakarız. Bu yüzden baskıda hissetme, dedi."

"Baskıda mı hissediyorsun?"

"Ben öyle mi dedim?" diye sordum sitemle. İstediğim yere gelmiyordu konu. Sinir ediyordu beni. "O öyle dedi sadece."

Sorulardan nefret eden adam bu seri bir şekilde soru sorar mıydı? Çığlık atmama çok az kalmıştı çünkü. Sorsun diye numara yaptığımı sanıyordum ama beklediğim sorular gelmediği için tadım kaçıyordu. "Sen ne dedin?"

"Ne demeliyim?"

"Baskıda değilim?"

"Onu dedim zaten," diyerek uzatmadım. "Gereken neyse onu dedim. Gerekeni yaptığıma güvenmiyor musun?"

"Güveniyorum." Gözlerine dikkatle baktım bu cümleyi kurduğunda. Şüpheye düştüğünü bir an olsun görürsem kendimi sorgulayacaktım ama düşündüğüm gibi herhangi bir bakış yoktu. Gözlerimden kaçmadı da. Avucu yavaşça karnımı okşamaya devam ederken mırıldandı. "Biz ne güzel konuşuyoruz ama sizinkiler duymuyor mu?"

"Niye, korkuyor musun?"

"Hayır, sadece sıkıntı çıksın istemiyorum," derken ofladı. "Baban bu akşam ne istediğini gayet belli etti. Ne yapmam gerektiğinin farkındayım. Öncesinde herhangi bir arıza çıkararak işi çıkmaza sokmak istemiyorum."

"İstediğini yapacak mısın peki?" diye sormaktan geri duramadım. Babamın isteğinin benim için önemi yoktu. Hazar bana yetiyordu ama bir yandan da hak vermek zorundaydım çünkü bu adamdan bir

çocuğum olacaktı. Her şeye o kadar hızlı giriyorduk ki bir şeylerden emin olması lazımdı. Hamile olduğumu bilmeden böyleyse bildiğinde daha çok zorluk çıkarırdı zaten.

Gözlerini benden kaçırıp tavanımdaki yıldızlara doğru çevirdiğinde bal rengi gözlerinin içindeki yansımaları tavana bakmaktan daha güzel gelmişti. Babamın benim dünyamı aydınlatması için taktığı yıldızlar şimdi onun gözlerinin içinde parlıyordu. Bir gün babam onun dünyasını da aydınlatacaktı belki de. Yıldız takmadan, sadece kabullenerek yapacaktı. Uzun ve sıkıntılı bakışlarıyla iç çekmeden duramadım. Dikkati dağıldı, tekrar bana döndü.

"Yapacağım." Şaşkınlığımın yüzüme yansıdığına emindim. "Doğrusu bu çünkü."

"Nasıl?" diye sordum kısık bir sesle. "Yani baban..."

"Sen orasını düşünme," diyerek konuyu değiştirmeye başladı. "Sen daha farklı şeyler düşün. Ne bileyim, düğün ıvır zıvırlarını falan düşünebilirsin."

Yüzümü buruştururken, "Düğün ıvır zıvırları mı?" diye sordum. "O ne demek şimdi?"

Kendisini sorgular nitelikte duraksadı. Çok sürmedi ama çünkü söylediği şeyi saçma bulmadığını yüzünden anlayabiliyordum. "Neyi yanlış söyledim?"

"Düğün ıvır zıvır mı senin için?"

"Hayır."

"Ne senin için ıvır zıvır o zaman?" diye sordum bir sinirle. "Çünkü kaba bir söylem oldu."

"Asıl kaba olan, halledilmesi gereken detayların uzun sürmesi," dedi. "Bu detaylar uzun sürdükçe, benim de size kavuşmamın uzun sürmesi. Bu yüzden bunlar benim için tamamen ıvır zıvır."

"O zaman endişelenme, o ıvır zıvırları yapmayı düşünmüyorum." Yattığı yerden yavaşça doğrulduğunda geriye doğru düşeceğim sandım fakat belimden tutarak beni karnının üstünden, biraz kasıklarına doğru çekti ve sırtını yatağımın başlığına yaslayarak dik bir konuma geldi. Yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı. Buna anlam veremediğim için kaşlarım çatıldı. "Ne oldu?"

"Nasıl yani?" diye sordu tek nefeste. "Gelinlik giymeyecek misin?"

"Gerek var mı?"

"Yok mu?"

"Bence yok." Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Hem çok gereksiz bir stres bu. Benim şu an strese girmemem gereken bir durum da var."

"Belki stresli olmaz?" Yüzünde şansını deneyen bir ifade vardı ama neden vardı ki? Sonuçta onun işine gelen düğün olmaması olmalıydı.

"Eva yıllardır doğru gelinliği bulamadı," dedim. "Benim o kadar vaktim de yok. Yani stresli olacak demek bu."

"Aramazsın sen de," dedi ısrarcı bir tavırla. "Aklındakini diktirirsin."

Tavrı karşısında kaşlarım çatılırken, "Hazar," dedim. "Neden bu kadar ısrar ediyorsun? Giymeyeceğim diyorum. Düğün de istemiyorum. Bir an önce bir ev bulup nikah kıysak yeter bana."

"Bunlar da bana yetmez ama." Başını geriye doğru yaslayıp sesli bir nefes verdi. Ardından tekrar bana doğru döndü. "Ben seni gelinlikle görmek isterdim... İsterim yani, istiyorum. Acelemiz olması, her şeyden geri kalacağımız anlamına gelmiyor."

Her gün beni daha fazla şaşırtamaz dediğim adam, bir şekilde şaşırtmayı başarıyordu. Ondan bu detaylara takılacağını hiç beklemezdim. Aklımın ucundan bile geçmemişti zaten. Onun işine gelen en hızlı, kolay şekilde halletmek istemekmiş gibi gelirdi. Şimdi kaçan ben, ısrar eden o oluyordu. Kendimi kötü de hissetmiyordum bunlar karşısında.

"Halletmemiz gereken o kadar çok şey var ki, zamanımız kalırsa onları da düşünürüz." Ben kısa bir an düşününce üstüme bir yorgunluk çökmüştü. "Şimdi sadece uyumak istiyorum."

"Sanırım uyumak konusunda bizi oyalamam en iyisi olacak." Belimdeki eliyle yavaşça kalkmama yardım etti, beni yana doğru bırakarak kendisi de yan dönüp bana baktı. "Çünkü ne zaman seninle uyumaya niyetlensem, oyalanarak bu şansı kaçırıyorum."

Yatakta oturur vaziyette karşılıklı dururken yüzlerimiz birbirine bir nefes kadar yakındı. Odamda şu an aydınlanan sadece başucu lambam ve tavandaki yıldızlarımdı. Buna rağmen o öyle aydınlıktı ki gözümde dudaklarını seçebiliyordum. Mesafe iyice kapandı ama dudaklarımız birbirine kapanmadı. Kaldık öylece. "Haklısın."

"Öyleyim," dedi dudaklarını dudaklarıma sürttüğü sırada. Elleri de tişörtümün eteklerine gitti ve saniyeler içinde onun yüzüyle arama giren perde tişörtüm oldu. Eşit olmak konusunda istikrarımıza bakılırsa, onun şu an tişörtünün üzerinde olması haksızlıktı. Bu yüzden ben de ellerimi onun tişörtünün eteklerine götürerek üzerinden çekip çıkardım. Şimdi ikimizin de üstünde bir şey yoktu.

"Sen pantolonunu da çıkar," dedim aklıma gelen şeyle. "Ben de o sırada kapıyı kilitleyeyim. Genelde gelmezler ama ne olur ne olmaz, değil mi?"

Ben yataktan kalkıp odanın kapısına doğru ilerlediğimde, "Pantolonunu çıkar deyince devamı başka olur sanmıştım," diye söylendi arkamdan. "Ama çıkaralım bakalım pantolonu."

Kapının arkasına gittiğimde çok ses çıkarmadan kilitlemeye çalıştım. "Pantolonla uyumayı mı tercih ederdin?"

"Hayır, seninle uyumak yeterli bana," diyerek takıldı bana. Ona doğru dönüp gözlerimi kısarak baktığımda gamzesini belli edecek kadar büyük bir tebessümle baktı. "Sinirlenince de çok tatlı oluyorsun."

"Öyle mi oluyorum?" Gözlerimi kısık tutup sırf o tatlı diye sanki sinirliymişim gibi ona bakmaya devam ederken yatağa doğru ilerledim. "Hım... Öyle miyim?"

"Kısık gözlerle kısık da görürsün, düşeceksin." Sesi öfkeden çok keyifli çıktığı için omuz silkip bakışlarımı bozmamaya devam ettim. "Darya!"

"Ama tatlıymışım," dedim dudaklarımı bükerek ona baktığımda. "Kalmayayım mı böyle?"

Gözlerimi kısık tutmak biraz başımın dönmesine sebep oldu. Tam yatağın yanına geldiğimde ev terliğime takılarak düşecek gibi oldum ama saniyeler içinde bileğimden kavrayıp beni kendisine doğru çekti ve sırtımın onun sert göğsüne yaslanmasını sağladı. Benim ona sırtı dönük bir şekilde uzanmamdan faydalanarak kulağıma doğru eğildiğinde, "Farkındaysan her haline tatlı demişimdir ben," diye fısıldadı. "Ekstra bir çabaya gerek yok demek bu."

"Sadece biraz daha gül istemiştim," diye mırıldandım nefes nefese kalmışım gibi. Onun üzerimdeki etkisi zaten her zaman beni şaşırtacak kadar büyüktü. "Sanırım başaramadım."

Bedenimi biraz daha ona ittiğimde kalçam kasıklarına yaslanmıştı. Çıplak, sıcak göğsü sırtıma temas ederek herhangi bir örtüye bile ihtiyaç duymamamı sağladı. Kolları zaten örtümdü. Tek kolunu belime sarıp beni kendisine çektikten sonra diğer kolunu da başımın altından geçirip iyice çekti beni kendisine. Himayesi altında kaldım ama esir değildim. Daha çok özgürdüm böyle. Burnunu yanağıma yaslayıp bir iç çektiğinde başımı biraz yana doğru çevirerek dudaklarına bir buse daha kondurup tekrar yana döndüm. Kokusu mayışmama yeterliydi zaten.

Üzerimdeki kollarına avuçlarımı yasladığım sırada, "Önceden biriyle uyuma düşüncesi bana korkunç gelirdi," diye mırıldandım. "Ama biriyle değil de senden başkasıyla uyumakmış sanırım korkunç olan."

Sanki daha fazla sıkı sarabilirmiş gibi iyice sıktı bedenimi. Bir bütündük adeta. Belimdeki kolu biraz geriye doğru gelip karnımı okşadığında konuşmadan zaten bütünüz dedi bana. "Önceden birine gitme fikri bana korkunç gelirdi," diye mırıldandı güçlü, bir o kadar da ıssız hissettiren bir tonla. "Ama asıl korkunç olan sana gelmemekmiş."

"Bana her zaman gelirsin yani, değil mi?"

"İki elim kanda olsa bile," dedi keskin bir sesle. "Size her zaman gelirim."

Kaşlarımı çatarak tekrar yana doğru baktım. "Bana gelmez misin yani?"

"O ne demek şimdi?"

"Hep siz diyorsun." Bebeğimi kıskandığımı düşünecekti ama benim sadece ona nazlanasım geliyordu. "Bebek olmasa bana gelmezdin yani."

"Ben senin için Bodrum'a geldim kızım," dedi sitemle. "Şimdi şuradan şuraya iki adım mı gelmeyeceğim?"

"Ama hep sizin için diyorsun," dedim vurgulu bir tonda. "Bebeğin için geliyorsun bana. Benim bir önemim yok belli."

"Ya siker..." Bakışlarım altında kalınca anında durdu. "Seninle bebek için olduğumu mu düşünüyorsun?"

Burun kıvırarak ona baktım. Şaka olarak başlamıştım ama hafiften alınıyordum sanki ben. Ayarsızın tekiydim. "Bilmem, on lafından dokuzu siz. Hiç sen dediğini göremedik, Hazar Bey."

"Bey miyim?" Yanağımdan bir ısırık alıp beni iyice sinirlendirdi. "Bey ne demek şimdi?"

"Ben de sana siz diyorum işte."

"Ben tek kişiyim ama."

"Ha, sen bana iki kişi olduğum için katlanıyorsun yani," diyerek sahte bir sinirle önüme doğru döndüm. "Hatta benimle değil, bebeğinle uyumak için gelmişsindir."

"Bak şimdi," diye homurdanırken bile sesi oldukça keyifli çıkıyordu. Bu ses tonunu ciddiyetten daha çok seviyordum. Ona benim kalbimde daha çok yakışıyordu. "Zaten bebeğimle uyumaya geldim."

İtiraz etmemesi karşısında bir hiddetle ona doğru döndüğümde ona sıralayacağım itiraz cümlelerine bile izin vermeden bir avcunu çeneme yaslayıp parmaklarıyla da yanağıma baskı uygulayarak alt dudağımı iki dudağının arasında hapsetti. Bir kolu hâlâ bedenimi bedenine bastırıp sımsıkı tutarken ilk kez bu kadar kuşatılmış, aklım elimden alınmış hissediyordum. Dudaklarının büyüsüne kapıldım, çıkmak bir seçenek olsun istemedim. Hırsla daha fazlasını istercesine başımı ona doğru ittiğimde bedenini biraz da olsa bedenimin üzerine doğru yaslayarak ağırlığını hissetmemi sağladı.

Hissetmek istemekle başlıyordu her şey. Zamanla bağımlılığa dönüşüyordu.

Hazar Cihangir Soykan benim için artık bir bağımlılıktı.

Dudaklarımız kısa bir an ayrıldığında, "Her şeyden önce sensin, Darya," diye fısıldadı. "Her şeyden önce sensin. Ardındakiler de seni bana iten detaylar."

"Kim olursa?"

"Kim olursa," diyerek onayladı. "Artık kimseyi senin önüne koyamam." Dudaklarını dudaklarıma sürtüp geri çekildi. "Senin önüne geçip gözlerimin önünden alanı, seninle aramda olup mesafe koyanı da sadece düşmanım sayarım."

"Senin olduğum için mi?"

"İlk ve tek ailem olduğun için."

Kalbim heyecandan yerinden çıkacak gibiydi. "İlk mi?"

"İlk," dedi. "Çünkü seninleyken daha çok tamamlanmış hissediyorum."

Onun için aile tamamlanmak demekti.

Artık benim için de öyleydi.

"O zaman benim de mi ilk?" diye sordum dudaklarım kıvrılırken. "Çünkü ben de öyle hissediyorum."

"Bu aramızda kalsa iyi olur," dedi alaycı bir tavırla tekrar başını yastığa koyduğunda ben de bir kez daha sırtımı ona doğru dönerek uzandım. "Çünkü ne baban ne de ikizlerden çatlak olanı bunu kaldıramaz."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken sadece onun kollarında olmanın tadını çıkararak son zamanların en güzel uykusuna daldım.

İnsan huzurla uyuduğu uykudan eksiklik hissettiği için homurdana homurdana kalkar mıydı?

Kalkıyorsa da bu bence haksızlıktı. Bebekler gibi uyumuş, son zamanlardaki en verimli uykumu almıştım ama sabah uyandığımda yanımı boş görmek hepsini benden söküp almıştı. Ona kızma hakkım yoktu. Babamların evde olma ihtimaline karşı gitmişti. Hatta bence ben uykuya daldıktan hemen sonra çıkmıştı, sabaha bile kalmamıştı. Yani bu gece huzurlu uyuyan da sadece bendim. Bir şekilde eşit başlayan ilişki adaletsizliklerle ilerliyordu.

Biraz da olsa dengeyi sağlayabilmek adına ben de ona anne kahvaltısını götürme çabasıyla başlamıştım güne aslında. Annemin yaptığı iki tepsi börekten birini ve onun hazırladığı kahvaltılıkları güzelce saklama kaplarına koyarak Azazel'in yolunu tuttum. Elimde resmen piknik sepeti gibi bir bez çanta vardı. Gittiğim yerde sanki hiçbir şey yokmuş gibi salatalık, domatese kadar her şeyi halletmiştim bir de. Bazen sabah kahvaltısı bile hazırlanmaya üşenen benim şimdi geldiğim durum komik geliyordu bana.

Ve bu komiklik soğuk havaya rağmen içimi ısıtmaya yetiyordu.

Azazel'e biraz daha yaklaştığımda önümde kıvırcık siyah saçlı bir kız belirdi. Yandan Fidan'a benziyordu ama ben Fidan'ı her seferinde düz saçlı gördüğüm için o olup olmaması konusunda şüpheye düşerek herhangi bir harekette bulunamadım. Sadece biraz daha adımlarımı

hızlandırıp daha yakından görmeye çalışırken, taşıdığım torbadan dolayı nefes nefese kalmıştım ve yüksek nefes seslerimi duyunca o bana dönerek emin olmamı sağladı.

"Darya!" dedi şaşkınlıkla bana doğru baktığında. Çok gecikmeden elimdeki torbayı görüp hızlı adımlarla yanıma doğru geldi. "Kızım, sen niye taşıyorsun bunu? Ver bana, ver."

Normalde geri çeviririrdim ama gerçekten kolum ağrımıştı taşımaktan. Üç adım taşısa ona bir şey olmazdı diye düşünerek ısrarını çevirmedim. "Vallahi kibarlık yapamayacağım, al şunu benden."

Neşeyle kıkırdayıp elimdekini aldığında, "Patronu arasaydın ya," diye mırıldandı. Dün oldukça halsiz, soluk duruyordu ama şu an daha bir cıvıl cıvıl gelmişti gözüme. Onu böyle görmek daha güzeldi çünkü Fidan'ın makyajı kesinlikle mutluluktu.

"Bugün yüzünde güller açıyor," demekten geri duramadım. Gözlerini kaçırıp yanıma doğru bir adım attı ve koluma girdi. Sanırım bu desteğe de ihtiyacım vardı. Yürümekten nefret ediyordum. "Hayırdır?"

"İyi uyudum, ondandır." İnandırıcı gelmeyince kolumda dürttüm onu. Yürürken biraz zorlandım ama olsun. "Güzel rüyalar da gördüm, ondan tamamen. Bayadır ne güzel uyuyordum ne de güzel rüyalar görüyordum."

"Kaliteli bir uyku gerçekten insanın yaşam standardını düzeltiyor," dedim iç çekerken. "Ne gördün rüyanda?"

Derin bir nefes çekti içine. İçi gitti sanki düşününce. "Boş ver. Gerçekleşirse söylerim. Hem rüyaların tersi olur genelde."

"Saçmalama," diyerek çıkıştım. "Belki de anlamına bakman en güzelidir."

"Kendimi kandırmaya niyetim yok," dediğinde Azazel'in kapısına gelmiştik. "Poşette neler var?"

"Beraber kahvaltı yaparız diye düşünmüştüm."

"O zaman patron yukarıdadır. Sen onun yanına çık. Ben mutfakta bunları servis tabağına yerleştirir, getiririm size."

"Tek başına halletme," dedim mahcubiyetle. "Hem fazla hazırlık getirdim. Sen ve Salim de bize eşlik edersiniz. Saat daha erken."

Az önce güller açıyor dediğim yüzüne bir sis perdesi düştüğünde, "Salim nerede bilmiyorum," dedi. "Ama ben size eşlik ederim. Zaten mutfakta çalışanlar vardır, onlar yardım eder. Sen patronun yanına çık."

Hazar'ı görmeye çok hevesli olduğum için lafının üstüne laf söyleyecek, itiraz edecek motivasyonum yoktu. Özellikle sabah onu yanımda göremediğim için ekstra bir aklım kalmıştı. Hemen yanına çıkmam lazımdı. Bu yüzden kabul ettiğimi belli ederek üst kata çıkmak için yöneldim. Gerçekten Azazel gündüz saatlerinin mekânı değildi. Ortalıkta resmen kimse yoktu. Zaten randevulu sistemdi. Bazen bu detay aklımdan çıkıyordu.

Üst kata vardığımda restoran katının en uç köşesindeki cam kenarında Hazar'ı gördüm. Hemen karşısında bir kadın vardı ve sırtı bana dönüktü. Tanıdık gelmedi bana bu kişi. Esmerdi, ondan çok az kısa ve olduğu ortamda kendisini belli edecek biriydi. Hazar'ın surat ifadesini göremesem de kadınınki fazla keyifli duruyordu. Hazar da gülüyor muydu acaba? Kendisi gördüğüm kadarıyla sandalyesine iyice yaslanmış duruyordu sadece. Bilmesem heykel bile sanabilirdim, o kadar hareketsizdi.

İçim içimi yedi, bu görüntüyü izlemek yetmedi. Dahil olmam gerekiyormuş gibi hissettim sadece. Karşısında bir kız vardı. Hazar'ın karşısında nasıl bir kız olabilirdi ki? Çevresini az biraz tanımıştım sonuçta, değil mi? Saçma bir hareket yapmak istemiyordum ama kendimi tutamadım. Oldukça rahat bir tavra bürünüp çantamın askısını avucumun içinde ezerken onlara doğru ilerledim.

Esmer kadının gözleri onun omzundan bana doğru kaydı. Geldiğimi gördü, Hazar'a doğru döndü. Kaşları çatılırken bir şeyler söyledi. Beni

görünce ne hakla kaşları çatılıyordu ki? Kadına kurulmak için yer arıyordum zaten. Onun böyle yapması beni daha da harlıyordu.

Saniyeler içinde Hazar oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle bana doğru döndü. Beni görür görmez ifadesini biraz da olsa yumuşatarak oturduğu sandalyeden hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Sandalyesini biraz kenara ittirdikten sonra da hiç duraksamadan bana doğru gelmeye başladı. "Darya?"

"Hazar," diye mırıldandım, onun aksine daha sakin adımlar attığımda. Onun adımları hızlı ve büyüktü tabii. Çok geçmeden yanıma vardı. Bir elini avcuma yaslayıp dudağıma kısa bir öpücük bırakıp geri çekildi. Sanırım ondan bu teması beklemediğim için bir anlık tüm kıskançlığımın kalbimden eriyip gittiğini hissettim ve parmak uçlarımda yükselip yanağına bir buse kondurdum. "Selam."

Sanki kadın hiç burada değilmiş gibi tamamen bana odaklanırken, "Geleceğini haber vermedin," dedi. "Seni almaya gelirdim."

"Beraber de çıkabilirdik," dedim imalı bir sesle. "Ama Allah bilir geceden gittin."

Onu biraz incelediğimde üstündeki polo yaka siyah bir tişört olduğunu ve yeni tıraş olmasının verdiği o karizmayı fark ettim. Eve gitmiş olmalıydı. Dün de bakımsız durmuyordu ama bugün göze daha bir ferah geliyordu. Keşke bu ferahlık bu kadar yakışıklılık vermeseydi. Verse bile başka kadınların gözü önünde olmasaydı. Tekrar kıskançlık içimde belirdi.

"Birkaç işim vardı," diyerek gevelese de beni zor durumda bırakmamak için gittiğini biliyordum. İki eli de avucumdayken birini çekti ve yavaşça karnımın üzerine götürdü. "Bugün nasılsınız?"

Karnımın üzerindeki elinin üstüne elimi yasladım. "İyiyiz. Yarın kontrolümüz de var. Bir haftayı çok iyi geçirdik, bence bir sorun çıkmayacak."

Alnıma bir buse kondurup geri çekildiğinde, "Evdekilerle durum ne?" diye sordu bu sefer. "Halletmem gereken bir şey var mı?"

"Neden hep halletmen gereken bir şey olup olmadığını soruyorsun," diyerek sitem ettim. "Senden her zaman bir şeyleri halletmeni beklemiyorum ben."

Önüme düşen bir saç tutamını işaret parmağının tersiyle geriye doğru ittirip gözünü bir kırpmadan yüzümü incelerken, "Ben kendimden onu bekliyorum," dedi. "Benim yaşam felsefem bu."

"O zaman yine bir iş görüşmesinde miydin?" Yavaşça başıyla onayladı. "Böldüm mü?"

"Senin girdiğin ortamda öncelik onlar olursa bölünen sensindir, onlar değil," dedi vurgulu bir tonda. "O yüzden böyle şeylere takılma."

"İş başka..."

Devamını getiremeyip duraksasam da, "Aşk başka," diyerek o devamını getirdi. "Ve aşk üç harf, iş iki harf... Tıpkı hayattaki sıralamaları gibi bir çokluk."

Kalbim her seferinde ona böyle koşacak mıydı? Yerinden çıkacak gibi attığını hissettim bir kez daha. Ellerim benden bağımsızdı artık ve boğazımdan dilime kadar kuruduğumu hissediyordum. O ve sözleri her şeyi çekip alıyordu benden. Ayaküstü bir aptala dönüyordum her seferinde. Aptal demek ne kadar kabaydı, değil mi? Aşk kabalık değil miydi? Neydi aşk bilmiyordum ama benim için bildiğini unutmaktı.

"Aşktan anlamadığını sanıyordum."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi. "Ve sen de anlamıyorsun."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "O nereden çıktı?"

İşaret ve başparmağı arasına burnumu kıstırıp keyifle bana bulaştığında, "Aşk anlamak gerektirmiyormuş," dedi. "Sen ise anlamak gerektiğini düşünüyorsun."

"Hadi ya," diyerek onu alaya aldım. "Ne gerektiriyormuş?"

"Hissetmek gerektiriyormuş." Sıktığı burnumu bırakıp tekrar elini avcuma kaydırdı. Başparmağı az önce sıktığı yeri yavaşça okşuyordu. "Daha önce hissetmediğin gibi hissetmek."

"Daha önce hissetmediğin gibi hissettirdim mi?" Hıhım sesi döküldü dudaklarından. "Ve korkmadın mı?"

"Ben hiçbir şeyden korkmam, Darya," dedi oldukça ciddi bir tavırla. "Hele ki kalpten gelmişse. Babaannem bana her zaman kalbinden gelenlerden değil, aklından geçenlerden kork. Şeytan kalpten korkar, akıldan tutar, derdi. Bu yüzden aşkın akıl işi olmadığını söylerler herhalde."

"Babaannenden sana kalan en güzel miras bu sözler, biliyorsun değil mi?" diye sordum durgunlukla ona baktığımda. "Anneannem bize hiç böyle şeyler söylemez."

"Ama seviyor sizi."

"Ama sevmek yetmez," dedim. "Bazen büyüğünden öğrenmek istersin."

"Ama sağ diyeceğim..."

"Canı sağ olsun, derim."

Bakışlarımız kısa bir an birbirimizin üzerinde kaldığında bu ortamda üçüncü bir kişi olduğunu unutmuştuk. Bu artık ikimizin de şaşırdığı bir durum değildi. Her zaman, nerede olursak olalım ortamdaki diğer insanları unutuyorduk. Saniyeler içinde yanımızda beliren kadınla ben olduğum yerde kaldım. Hazar ona doğru dönmek zorunda olduğu için elini yanağımdan çekti ama hiç gecikmeden belime yerleştirdi. İkimizi de o kadınla karşı karşıya getirdi.

Kadın baştan aşağı beni süzdü. Yüzünde art niyet yoktu, günahını alamazdım ama süzmesi rahatsız hissettirmişti. "Hazar Bey," dedi sonunda odağı değişince. "Sanırım müsait vaktiniz bitti."

"Evet, biraz öyle oldu," dedi Hazar, hiç uzatma gereği duymadan. Bakışları ardından bana doğru döndü. "Restoran katının tasarımını değiştirmek istiyorduk zaten. Bugün de daha önce çalıştığımız mimarlık ekibinden Rüya Hanım bizimle bir ön konuşma için buyurdu." Tekrar önüne doğru döndü. "Rüya Hanım, tanıştırayım, Belçin Darya. Müstakbel nişanlım."

Kadının yüzünden en az benimki kadar bir şaşkınlık geçti. Kız arkadaşım demesini bir nebze daha normal karşılardım ama nişanlım diyerek tanıtması hiç aklımın ucundan bile geçmezdi. Bunun bizimle alakası da yoktu. Yazımı soğutan, kışımı ısıtan birinin hayatıma girip bu anları yaşatacağını düşünmemiştim sadece. Gerginlikle heyecan öyle yokladı ki beni, kadına elimi uzatmayı bile unuttum.

"Aa, öyle mi?" diye sordu kadın, sahte gelmeyen bir samimiyetle. "Nişanlanıyor musunuz? Tebrik ederim."

Elimi uzatmak sonunda aklıma geldi. O da gecikmeden elimi sıktı. "Teşekkür ederiz. Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de öyle." Bir adım geriye doğru gitti, elini elimden alınca. "Eğer nişan organizasyonu için yardıma ihtiyacınız olursa her zaman hazırım."

"Biz..."

Hazar konuşmama izin vermeden, "Aklımda bulunur," dedi. "Salim size kapıya kadar eşlik etsin o zaman?" Rüya Hanım samimiyetle başını salladı. Bir hevesli geldi sanki gözüme bu tavrı. "Salim!"

Hazar'ın seslenmesiyle Salim saniyeler içinde belirdi. Sanırım beraber berbere gitmişlerdi çünkü onda da imaj değişikliği vardı. Bir de Salim'i genelde hep gömlekle görmüştüm. İlk kez tişört giymişti ve onun kolunda da dövme olduğunu fark etmiş oldum. "Rüya Hanım'a eşlik et."

Salim başıyla bana selam verip Rüya Hanım'ın gelmesini bekledi. Kadın tam yanına gittiğinde eliyle onu önden buyur ederek adımlarını takip etmeye başladı. İçimden geçen, Fidan yukarı gelmeden gitmeleriydi ama

Fidan tam elinde iki servis tabağıyla merdivenin son basamağına geldiğinde onlar da başına gitmişlerdi.

Bir adım yana doğru kayarak Fidan'ın yüzünü daha net görmeye çalıştım. Elindeki servis tabaklarını zorlukla tutarken bakışlarını kaldırıp karşısında dağ gibi duran ikiliye baktı. Uzun uzun baktığı kişi kadın olmadı, Salim oldu. Derin bir nefes alıp bakışlarını yere sabitledikten sonra kenara çekilip onların geçmesi için yol verdi. Salim ona bakmadan, kadına bir kez daha eliyle yön göstererek önden buyur etmesini ilerledi ve Fidan arkalarından uzun uzun bakarken gitti.

"Neyi izliyoruz şu an?" diye sordu Hazar huysuzlukla. "Sen niye ayaktasın bu kadar?"

"Fidan'a bakıyorum." Bakışlarımı Fidan'dan ayırıp Hazar'a doğru döndüm. Elleri cebinde, çatık kaşlarla inceliyordu beni. "Evden kahvaltılık bir şeyler getirmiştim."

Endişeyle gözleri büyüdü. "Sen hâlâ kahvaltı yapmadın mı?"

"Yapmadım," dedim omuz silkerken. "İlaçlarımı da unuttum. Kahvaltı yapıp eve gideceğim içmek için."

"Dalga mı geçiyorsun, Darya?" Sesinden sinir akıyordu. "Çantanda neden bulundurmuyorsun?"

"Unuttum!" Sinirle gözlerimi devirdim. "Üzerime gelme Hazar!"

"Duruyorum yerimde?"

Dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi anlamak için uzun uzun baktım yüzüne ama herhangi bir şey bulamadım. O dalgaya alsa da böyle bakıyordu, ciddi olsa da. Mimiklerini o kadar az kullanıyordu ki bazen analiz etmekte zorlanıyordum. Fidan bize doğru gelince dikkatimiz dağıldı. Hazar, "Neden sen taşıyorsun bunları?" diyerek bana köpüremeyince ona köpürdü.

"Yardım etmek istedim patron," dedi Fidan titrek bir nefesle birlikte. "Zaten çalışanlar da getiriyor. Köşedeki masayı hazırlarım."

"Salim ve sana da servis aç," dedi Hazar, sorgulayıcı bakışlarını onun üzerinde tutarken. Azazel'e girerken gördüğüm neşesi sönmüştü bile. Fidan'ın laneti sanırım Salim'i sevmekti. "Bir de çocuklara söyle acele etsinler. Saat kaç olmuş, Darya'nın midesine bir lokma inmemiş. Hadi!"

Belimdeki eliyle beni Fidan'ın gösterdiği masaya doğru ittirmeye başladığında huysuzlukla ona bakmaya devam ettim. Aklım Fidan'da kalmıştı ama Hazar'ın aklı zerre onlarda olmadığı için beni anlamıyordu. Elbet konuşurum düşüncesiyle bir şey söylemeyecektim. Bu yüzden Hazar'ın benim için çektiği sandalyeye oturdum. O sırada birkaç çalışan daha getirdiğim şeylerden masaya getirmişti.

"Patron sen sadece Tekinlerin kızını değil, dolaplarından yemeklerini de aldın haberin olsun," diyerek ortama giriş yaptı Fidan. "Akşam yemeği ayrı, kahvaltı ayrı onlardan geliyor valla."

Hazar, Eva'ya attığı düz bakışları Fidan'a da attı. Tepki vermekten yorulduğunda bunu yaptığını sanıyordum ama genel olarak onun tepkileri bundan ibaret olmalıydı. Fidan, Eva'nın aksine onun bakışlarına kıkırdayıp börekleri de masaya bıraktıktan sonra tekrar mutfağa gitti. Fidan gidince ben de önüme doğru dönüp karşıma oturan Hazar'a baktım.

"Müstakbel nişanlım derken?" Geçen sefer soyadı muhabbetini unutup sormamıştım ama bu sefer aynısı olsun istemedim. "Ortada fol yok, yumurta yok." Sağ elimi kaldırıp ona gösterdim. "Nereden müstakbel nişanlın oluyorum ben senin?"

"Güzelim sen de hep benim bebeğimi taşıyorsun hem de her bir şeyim olduğunda sinirleniyorsun," diyerek söylendi, arkasına iyice yaslanırken. "Ne istiyorsun anlamadım ki."

"Her şey usulüne göre olursa oldukça ılımlı biriyim canım," dedim iğneler bir tonda. "Ama sen sadece emrivakilerle ilerliyorsun."

"Emrivaki mi?" Alnını kırıştırarak bana baktı. "Dün babanın benden istediği buydu."

"Babamın senden istediğini gayet biliyorsun Hazar."

"Ailemle gelmemdi," diyerek benim dile getiremediğimi dile getirdi. "Ve ben de geleceğim. Kontrolden sonra bir gün belirleriz. Direkt isteme mi olur, yoksa önce bir tanışma mı?"

İnanamayarak ona baktım. Gerçekten ailesini getirecek miydi? Ferzan Hanım onunla iletişime geçmiyordu. Bu göğsümü yakan bir gerçekti. Babasından da o nefret ediyordu. O zaman kimi getirecekti ki? Sırf babam istediği için babasını aramış olamazdı değil mi? Bunu yaparsa hissedeceğim suçluluğu düşünemiyordum bile. Yıllardır babasından nefret eden adamı babasının kapısına götüren kişi ben olmamalıydım.

"Gerçekten..."

"Beni leylekler getirmedi Darya," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Onlar getirse daha çok sahip çıkanım olurdu, biliyorum. Yine de bu dünyada kanından olduğum kişiler var."

"Ama onlara minnet etmek istemiyorsun," dedim fısıltıdan ibaret bir sesle. "Şimdi ne değişti?"

"Sana ve ona layık olmak istiyorum." Gerginlikle burun kemerini sıktığında uykusunu alamadığı aklıma geldi bir an. "Her zaman bir insanın kendisine layık olmasının zor olduğunu düşünürdüm. Meğerse yalnız olduğum için öyle düşünüyormuşum. Asıl zor olan senden çok farklı birine layık olmaya çalışmak."

"Çünkü karşındaki kişi ve çevresi senin için dar bir görüş," diyerek anlamaya, biraz da anlatmaya zorladım kendimi. "Onlara uymak için kendinden bir şeyler vermek zorundasın."

Yorgun bakışları bana doğru döndüğünde dudakları anın buhranına rağmen kıvrıldı. "Ben sana çoktan kendimden bir şeyler verdiğim için bunları yapıyorum."

"Doğru, ortada evliliğe dair sadece bebeğimiz var," diyerek eşlik ettim ona. "Gerçekten ağlanacak halimize gülüyorum bazen."

Kaşları derince çatıldı. Aniden ona uğrayan gereksiz siniri, beni anlamadığını ya da anlasa bile fazla ciddiye aldığını gösteriyordu. "Siz

hep gülün diye çabalıyorum zaten, neden ağlıyorsun ki?"

"Deyimlerle hiç aran yok değil mi?" Gözlerimi devirerek ofladım. "Sadece lafın gelişi söylemiştim."

"Lafın gelişi olduğu kadar gidişi de vardır," diyerek bana kafa tuttu. "Ben hiçbir sözün boşa olduğunu düşünmem."

"Hiç boşa söz sarf etmez misin?" Başını iki yana salladı. "Gerçi az konuşuyorsun sen. Neden şaşırıyorum ki?"

"Çok konuşmamı mı isterdin?"

"Eğer bakışlarınla konuşmayı beceremiyorsan, evet," dedim. "Bazen insanı ürkütüyorsun. Böyle... garip bakıyorsun."

Onunla ilk kez Azazel'de karşılıklı oturduğumuz geceye gittim. Ortalarda bir masaydı o zamanki ama mekân aynıydı. Şimdi aydınlıktı ama o gece karanlığa rağmen daha aydınlık hissettiriyordu. Bakışları o zaman da aynıydı ama o gece beni ne kadar sinir ediyorsa şimdi o kadar daha sakinleştiriyordu. Tanıyordum artık onu, biliyordum. Henüz tam olarak olmasa da bir mesafe katettiğimizin farkındaydım. O gece karşılıklı otururken cidden bir mesafe hissediyorsam, şimdi o kadar yakındım.

"İlk burada karşılıklı oturduğumuzda bir yabancıydık," diye mırıldandım anın büyüsüyle.

"Ve şimdi sevgiliyiz," dedi. "Belki iki hafta sonra da evli olacağız."

"O kadar emin olma." Alaycı bir tavırla ona baktım. "Bizdeki bu yavaşlık kaplumbağada yoktur."

"Bir anda hızlanacağız."

"Bir anda hızlandığımız için şu an yavaşladık," diyerek ona kafa tuttum. "Ama bakalım. Sen öyle diyorsan öyledir." Yavaşça onu incelemeye koyulduğumda günler önce boynunda olan zincirinin olmaması takıldı gözüme. "Boynundaki zincir nerede senin?"

Bir eli yavaşça boynuna doğru gidip teyit etmek ister gibi orada gezindi. "Çıkardım."

O zincirde bir yüzük takılıydı. İlk zamanlar hayatından bir kadın geçtiğini düşünüyordum ama şimdi en fazla babaannesinindir diyebiliyordum. "Neden?"

"Zevk." Tek kelimeyle cümle etkisi yaratacak bir cevapla işin içinden sıyrılmaya çalıştı.

Ona herhangi bir cevap vermeyip yana doğru baktığımda saniyeler içinde masaya Fidan geldi. Çalışanlar zaten biz konuşurken de getirdiklerimi masaya taşımışlardı. Fidan gelip yanıma oturduktan saniyeler sonra Salim de gelip onun karşısında oturdu. Hazar bakışlarını onların üzerinde gezdirdi ama çok uzatmadı. Yavaştan kendi tabağından önce benim tabağıma bir şeyler koymaya başladığında ben de Salim'e bir şeyler olması için kaşlarımla önünü işaret ettim.

"Yesene Salim," dedim kinayeli bir sesle. "Neden izliyorsun?"

"Yok yenge, estağfurullah," dedi mahcup bir tavırla. "Hep beraber başlayalım istedim."

"Ee Fidan, başla o zaman," dedim bu sefer. "Hep beraber başlayacakmışız."

Fidan'ın bakışları bana doğru döndü. Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktıktan sonra omuz silkip tabağına bir şeyler almak için önüne dönmüştü fakat Salim'in kurduğu cümleyle eli tam salatalık tabağındayken donup kaldı. "Bu Rüya Hanım ne ayak?"

"Neden?" diye sordu Fidan. Salim ona doğru dönünce bakışlarını hemen Hazar'a doğru kaydırdı. "Biri mi o kadın?"

Fidan'ın cevabı kısa bir anlık o kadar komik gelmişti ki bana gülmemek için dudaklarımı içe doğru çekerek kendimi tutmaya zorladım. Böyle de ilgi çekiyordum çünkü Hazar ufaktan şüphelenmeye başlıyordu. Odağımı tabağıma verip yemek yemeye çalışsam belki daha az ilgi çekerim diye düşündüm.

"Yani ben bu kadını niye kapıya kadar geçirdim ki?" diye homurdandı Salim. "Onu anlamadım."

Hazar benim tabağıma sırf iki lokma yedim diye üç lokmalık yiyecek bırakırken, "Kadını pek gözüm tutmadı," dedi. "Her seferinde bana alt katı sorup durdu. Azazel ile bir derdi varmış gibi hissettim. Ondan bir süre sen yakınında olsan iyi olur."

"Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Hazar tek kaşı havada Salim'e baktı. "Ben mi durayım, Salim?"

"Sen ne alaka?" diyerek araya girdim.

Bu sefer bakışları bana doğru döndü. "O yüzden Salim zaten, güzelim."

Sadece tabağındakilerle oyalanırken, "Doğru, kadın eşcinsel değilse mekândaki tek bekar Salim," dedi Fidan kendi kendine mırıldanır gibi. "Eşcinselse de benim tipim değil zaten."

"Sen ne alaka şimdi?" diye sordu, Salim ona ters ters baktığında.

"Sana ne," diyerek yükseldi Fidan. "Sana mı soracağım araya girerken?"

Hazar uyarı niteliğinde öksürüp onlara baktığında ikisi de yaptıklarının farkına varmış gibi silkelenip arkalarına yaslandılar. "Bu ay içinde hem kız isteme, nişan, düğün tarzı şeylere girişeceğimiz için sıkıntı istemiyorum. Kadına da zerre güvenemedim. Anlatabiliyor muyum?"

"Anlatabiliyorsun patron," dedi Salim. "Ama ben ne yapabilirim ki?"

"Kadın birkaç kez tekrar gelmeyi, alt katı görmeyi ima etti. Alt katı görürse bodrum katını, VIP diye yutturduğumuz odaları, sistemi de görür. Meraklı bir tipe geliyor. Eğlenmek için geldim deyip mimarlığını da kullanabilir. Bu yüzden buralarda olursa kadını sen oyalayacaksın."

"Flört edecek yani," diyerek durumu anlamaya zorladı kendini Fidan. "Hayırlı olsun diyelim."

Salim bıkkınlıkla Fidan'a doğru döndüğünde yüzünde oldukça huysuz bir bakış vardı. "Konuyu ne kadar alakasız yer varsa oraya çekmekten vazgeçsene sen önce. İş diyoruz iş."

"Sizin bir derdiniz mi var?" diye sordu Hazar, daha fazla seyirci kalamayarak. "Bir sıkıntı varsa söyleyin bileyim."

Bu zamana kadar bir sıkıntı olduğunu anlamamış olması zaten büyük bir sıkıntıydı ama bunu şu an yüzüne vurmak doğru değildi. Fidan'ın zerre iyi hissetmediğinin farkındaydım. Salim onun aksine daha umursamaz, daha rahattı ama çok agresifti. Aralarında nasıl bir şey olmuştu da böylesine bir hırsa bürünmüştü anlamıyordum ama bu hali Fidan'ı sadece kırıyordu.

"Bugün buradaki herkes çok gergin." Ortamı biraz da olsa yumuşatmak bana kalmıştı. "Fazla yoğun bir gün sanırım?"

"Sayılır," dedi Hazar.

"Doğanay nerede peki?"

"Doğanay karşıda. Bir toplantı var orada. Bizim de bir saat içinde çıkmamız gerekiyor zaten. Bugün buralar sadece Fidan'a emanet."

"Ben de ders çalışacağım zaten," dedi Fidan. "Sen ne yapacaksın Darya?"

Fidan'a doğru döndüm. "Eva'ya uğrayıp evime geçerim sanırım."

İlgiyle bana bakarken, "Çalışmıyor musun?" diye sordu Hazar.

Uzun süredir aklımda olan düşünceyi dile getirdim. "Ferzan Hanım'a artık onlarla çalışmak istemediğimi söyleyeceğim." Kaşları anında çatıldığında bunu onun için yaptığımı düşünüyordu. Bundan adım gibi emindim ama onunla çok az alakası vardı. Ferzan Hanım'dan soğumamı ona bağlamıyordum, karakterini tanımama bağlıyordum. "Hem zaten son zamanlarda önceliğim bebeğim."

"Önceliğin sen olmalısın." Sesi sitem eder gibi çıktı ama üzerime alınmadım nedense. "Bebek de öncelik, evet ama senin hayatının çıkmaza girmemesi konusunda anlaşmıştık."

"Hayatım çıkmazda değil, aksine son zamanlarda bir şeyleri rayına koyabildiğim sınırlı anlardan birindeyim," dedim omuz silktiğimde. "Sadece artık orada çalışmak bana eskisi gibi hissettirmiyor."

"Ama çalışmamak da öyle olacak."

Beni anladığını hissetmek kelimelerimi özenle seçmek zorunda bırakmıyordu beni ve aklıma ilk geleni söyleyebilmek lüks gibi bir şeydi. "Azazel'de olurum sık sık o zaman?"

"Burası zaten senin," dedi Hazar, keskin bakışlarının tesiri altına alıp niyetini de ciddiyetini göstermeye çalıştığında. "Bu yüzden soru sorar gibi bakmana anlam veremedim."

"Aynen öyle yenge," dedi Salim, ağzındaki lokmayı yanağına ittirip boğulacakmış gibi bana baktığında. "Sen patroniçesin artık."

"O zaman ilk seni kovmalıyım Salim." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Çünkü hiç kibar biri değilsin."

Fidan'ın kıkırtısını duydum sözlerimle birlikte. Salim de duyunca benden çok onunla ilgilendi. Bakışlarının onun üzerine gittiğini fark ettiğimizi görünce de hemen toparlandı. Sıfır çabayla bizim bir derdimiz var diyorlardı. "Patron da değil."

Hazar sinirle elini Salim'in sandalyesinin arkasına vurdu. "Adı üstünde gerzek herif, ben patronum."

"Patron olduğun için kibar olmalısın zaten," dedim hayretler içinde.

"Hayırevi yönetmiyorum güzelim." Yavaşça bana doğru döndüğünde önündeki ince belli bardağı büyük avcunun arasına hapsedip resmen yok olmasına neden oldu. "Burada kibar olan patronu iki aya kalmaz Saddam gibi indirirler."

"Doğanay kibar sanıyordum?"

"Doğanay abi bir piyondu," dedi Salim. "Attığı her adım İtalya'ya beş dakika içinde giderdi. İtalya'da şuradan şuraya bile beş adımda gidemezsin."

Acaba Doğanay ve Eva bu yüzden mi bizden uzak duruyorlardı? Doğanay yıllardır kurduğu düzende ikinci plana atılmıştı ve Eva sevgilisinin patron olmasıyla övünürken şimdi hakkının yendiğini düşündüğü için belki de Hazar'a, onunla olduğum için de bana gıcık olmuştu. Bunun ne kadar saçma olduğunu düşünsem de "Eva yapmaz" diyemiyordum.

"Siz gerçekten nişanlanacak mısınız?" diye soran Fidan ile durum çok daha farklı bir noktaya geldi. "En önemlisi bu."

"Eğer bebeği kucaktayken halay çekmek istemiyorlarsa evet."

Hazar bu sefer sandalyeyi de es geçip Salim'in ensesine sağlam bir tane geçirdi. "Oğlum, valla kırarım senin çeneni, yedi sülaleni unutursun."

"Patron, ben sadece realist oluyorum."

"Sen de zaten realist olmanla bilinirsin," dedi Fidan kinayeli bir sesle.

Hazar, Fidan'ın sözleriyle gözlerini kısıp ona baktı. Ondan herhangi bir şey alamayınca da bana döndü ama o bilmiyorsa ben nereden bilecektim? Dünkü kızdım sonuçta. Sadece portakal suyumu yudumlayarak karşılık verdim.

Aldığım bir yudumu sertçe yutkunarak yuttuktan sonra bakışlarımı onun üzerinde tuttum. "Bence masrafa gerek yok. Düğünü burada yapalım."

"Ne?" Yüzünü buruşturup sanki ona hakaret etmişim gibi bir ses tonuyla konuştu. "Burada düğün mü yapılır?"

"Neden yapılmasın?" Sorgulayan bakışlarımı onun yüzünde tuttum. "Zaten çok düğün dernek heveslisi insanlar değiliz, değil mi? En iyisi

burada yapıp kurtulalım."

"Bunu sonra konuşuruz," diyerek kestirip attı.

"Neden?"

"Düğünümüz hakkında baş başa ve daha müsait bir zamanda konuşuruz, Darya." Kestirip atmadığını tam şu an verdiği cevapla anladım. Gerçekten ailesini işin içine katıyorsa bir şeyleri sonuna kadar götürmek istiyor demekti bu. "Eğer doyduysan kalkalım mı? Seni bırakıp geçerim."

Midem bulandığı için daha fazla yiyebileceğimi sanmıyordum. "Yakın zaten, ben kendim geçerdim."

Sandalyesinden kalkıp geriye ittiğinde, "Ben seni bırakayım," dedi itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

Ayağa kalktığı an elini de bana uzatınca başka şansım kalmadı. Fidan'a son bir kez bakıp gülümsedikten sonra bana doğru uzattığı elinden tuttum ve ellerimiz o ikilinin üstünden birleşik şekilde geçti. Masanın ucuna geldiğimizde ise daha fazla mesafeye tahammül edemiyormuş gibi elimden beni kendisine doğru çekip ona yaslanmamı sağladı.

Ben ona yaslanınca ellerimiz ayrıldı ama çok gecikmeden bir elini omzuma atarak beni kendisine iyice yasladı. Omzumdaki elini tuttum ben de. Çok uzaklaşmak istemedim. Bu aralar sadece onunlayken daha huzurlu hissediyordum. Sessizlikle aşağıya doğru indikten sonra o arabayı getirirken gözüme geçenlerde baktığımız ev çarptı. Satılık yazısı kaldırılmıştı. Bu kadar çabuk elden çıkmasına şaşırmadım diyemezdim. Demek ki bu siteye ultra zenginler de uğruyordu.

Araba dakikalar sonra önüme geldiğinde, "Neye bakıyorsun öyle dikkatli?" diye sordu arabanın içinde. Bakışlarımı evden alıp arabaya bindim. "Eve mi?"

"Hıhım." Kemerimi takarken bir kez daha baktım. "Satılmış."

"Almıştır şanslı bir kişi," diye mırıldandı alaycı bir sesle. "Malum, bizim hanım istemedi."

İstemsizce sırıtırken alnımı kırıştırarak ona baktım. "Bizim hanım mı?"

"Babanı bir keresinde markette gördüğümde annen için 'benim hanım' diye bahsetti." Sırıtmam yavaştan şaşkınlığa büründü. "Sanırım annenin siparişlerini sıralıyordu." Elimi çeneme yaslayarak hemen aramıza koyduktan sonra sadece onu izlemeye odaklandım. Göz ucuyla bana baktı. "Öyle bakma... Dahası yok hikâyenin."

"Olsun, sen başka bir şey anlat," dedim. "Kolay kolay konuşasın tutmuyor. Hazır başlamışken susma."

Başını iki yana salladı. "Senin konuşmanı daha çok seviyorum."

"Neden?"

"Daha az şey düşünüyorum sen konuşunca." Önüne odaklandı tamamen. "Hatta hiç bile diyebiliriz."

"Yoksa susmuyor mu?"

"Susmuyor," diyerek onayladı. "Bir senin sesin bastırıyor."

"Şimdi de düşünüyor musun?" Başıyla onayladı. "O zaman sana anneannemin bize anlattığı dedemle buluşmalarından birini anlatayım mı?" Keyifli yüz ifadesiyle doğru yolda olduğumu anladım. "Çok güleceksin."

"Öyle mi?"

"Dedemi az kalsın polislere tutuklatıyormuş," dedim heyecanla. "Elbette çok gülersin. Dedem ilk kez onu o zamanların lüks restoranlarından birine götürmek istemiş. Onun için çok farklı bir şey bu çünkü öncesinde durumları pek de iyi değilmiş. Son işinden bayağı kazanınca heves etmiş. Anneannem de başta sorgulamamış ama iş hesaba gelince 'senin paran yok' demiş."

"Biraz geç kalmamış mı?" Şimdiden gülüyordu. "Daha geç sorsaymış."

"Yemekler çok güzelmiş demek ki aklına gelmemiş." Omuz silktim gülerken. "Tam yemekler bitmiş, hesap gelmiş. Anneannem 'ben üç deyince koşacağız' demiş. Dedem anlamamış, başta 'dur, koşarız birazdan' demiş. Sanırım yan masalarındaki polis de hesabı ödememek için koşacaklarını düşünmüş. Gerçi anneannem de öyle düşünmüş, dedem fark etmemiş. Anneannem tam ayağa kalktıklarında polis de kalkmış ve kimliğini göstermiş. Anneannem biraz panik biridir. Babası duyar da kızar diye öyle korkmuş ki dedemin onu zorla getirdiğini, ondan kaçtığını söylemiş sanırım."

"Senin 'ben balkonun altındayken ne münasebet, kuru iftira' demen gibi mi?" Bu söylediğine anneannemin anısından daha çok güldüğünü fark ettim. "Kime çektiğin ortada sanırım."

"O kadar emin olma," diyerek çıkıştım. Anneanneme benzetilmek istediğim son şey olabilirdi. "Sadece isimlerimiz benziyor."

"Bunu o restorana gidip test etmek lazım."

"Hangisi olduğunu bilmiyorum Allah'tan." Alaycı bir tavırla birlikte göz kırptıktan sonra etrafa baktığımda teyzemlerin kapısında olduğumuzu gördüm. "O zaman ben şimdi gidiyorum."

"Akşam görüşür müyüz?" diye sordu düşünceli bir sesle. "Şimdi pek de sana vakit ayıramadım."

Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım. Ben de onu daha çok görmek isterdim ama olmazdı. "Bu akşam babamla konuşacağım... Bir de annemle." Ona doğru uzanıp yanağına bir öpücük kondurmak istedim fakat ne yapacağımı anladığı için uyanık davrandı, başını çevirerek dudaklarımızı birleştirdi. Son zamanların en uzun öpücüğünü bana bahşetmişti.

"Kendine dikkat et," dedi biraz da olsa uzaklaşabildiğinde. Sıcak nefesi dudaklarımı okşuyordu, her zerremin titrediğini hissediyordum ama bu his bile güzeldi. "Ve ona da."

"Sen de kendine dikkat," dedim arabadan inmeden önce. "Aklımız sende kalmasın."

"Denerim."

"Deneme yap," dedim öfkeyle. "Bu sefer yarana tuz basar, aklını alırım haberin olsun."

"Yarama tuz basmadan da aklımı aldığın anlar oluyor." Benimle resmen dalga geçiyordu. Serseri gibi kıvırdığı dudaklarından belliydi. "Ama gönlün olsun bakalım."

Ona bir kez daha tebessüm edip gitmeyi planladığımla tebessümümle birlikte bir avucunu yanağıma yasladı ve kendisine doğru çekip bir kez daha aklımın fikrimin sanki onda değilmiş gibi iyice onda kalmasını sağlayacak bir öpücük bıraktı. Ben durdukça bunun sonu gelmeyecekti. Bu yüzden zihnim bulanmış bir halde arabadan indim.

Hazar'ın bakışları altında teyzemlerin bahçesine girdim. Annemin attığı mesaja bakılırsa teyzem, anneannem ve o büyük market alışverişine gitmişlerdi. Eva evde tek başına oturuyordu. Son zamanlarda Eva'nın ortalıkta görünmemesine, beni hiç aramamasına bakılırsa bu sefer daha büyük bir sorun olduğunu düşünüyordum. Ben de onu aramamıştım ama ben zaten birkaç gündür kendimde bile değildim ki. Onun bunu anlayacağını düşünüyordum.

Evin kapısına geldiğim an zile parmağımı koyup hiç kaldırmadan bekledim. Eva buna dehşet sinir olurdu. Her seferinde böyle yaparak onu çıldırtmayı severdim. Göz ucuyla da arkama doğru baktığımda Hazar'ın hâlâ beklediğini gördüm ve artık toplantıya geç kalacağını düşünerek boşta kalan elimi sallayıp gitmesini söyledim. Yüz ifadesinden gitmek istemediği anlaşılsa da gitmek zorunda kaldı. Benim yüzümden bir de işlerinden geri kalmasını istemiyordum.

Tekrar önüme dönüp kapıya baktığımda gelen giden olmadı. Bu sefer tokmağını sertçe vurarak kendimi duyurmaya çalıştım. Bir zil bir tokmak derken neredeyse on dakikayı kapıda öldürdüm ama açan olmadı. Doğanay da bu taraflarda değildi aslında. Nereye gitmiş

olabilirdi ki? Yakınlarda pek arkadaşı da yoktu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım açmayacağını anlayınca eve doğru adımlarımı atmaktan başka çarem kalmadı. Zaten bizim eve en fazla yedi dakikalık bir yürüme mesafesi vardı.

Eva'nın kapıyı açmaması nedense aklımdan çıkmıyordu. Sıkıntıyla elim çantamdaki telefonuma gitti. Günlerdir ortalıkta yoktu, gidiyordum kapıyı açmıyordu. Annemler de Eva'dan bahsetmiyordu zaten. Bizim hep bir arada olmamıza ve benim en son onun yanından Hazar'a sinirli ayrılmama rağmen böyle olması aklıma yatmıyordu. Hiç düşünmeden onun numarasına gitti parmaklarım. Ekranda "Aranıyor" yazısı gidene kadar bekledim.

İlk seferde açılmadı. Bizim ev de yavaştan görünüyordu. Tekrar aradım.

Bu sefer çaldı çaldı. Tam kapanmaya yakın açıldığını fark edince heyecanla kulağıma götürdüm telefonu. "Eva?" Kısa bir sessizlik oldu. Sessizliği bozan aldığı bir derin nefes oldu. Neden konuşmuyordu ki? "Orada mısın?"

"Efendim Darya?" dedi buz gibi bir sesle. Ondan daha önce duymadığım bir ses tonuydu bu.

"Sen iyi misin?" diye sorduğumda bahçe kapısına gelmiştim bile. Bildiğim kadarıyla ikizler evdeydi, bu yüzden anahtarımı aramama gerek yoktu. "Hiç sesin çıkmıyor da..."

"Evet," dedi düz bir sesle. "Hiç sesim çıkmıyor ama çıksın diye uğraşan da yok."

Sert cevabı karşısında direkt kapının önünde duraksadım. Elim çalmak için kalkmadı bile, öyle bir dumura uğratmıştı beni. Onun bazen lafları ağır taş olurdu ama kolay kolay değildi. Hak edene hakkını vermek konusunda iyiydi sadece. Hak ettiğimi düşünmediğim için tavrı bana oldukça fazla geldi. "Anlamadım?"

"Boş ver Darya," dedi bıkkınlıkla. "Neden aradın?"

Geçiştirme çabası karşısında kaşlarımı çattım. Bana trip mi atıyordu? Saçmalıktı bu çünkü karşılıklı bir geri çekilme vardı ortada. Benim geri çekilme nedenim de oldukça belliydi. "Seni merak ettiğim için aradım," derken kapıyı çaldım. Yavaştan üşümeye başlıyordum.

"Yeni mi aklına geldim?" Onun cevabına kulak verdiğim sırada Azer kapıyı açtı. Çatık kaşlarımı görünce endişeyle kim olduğunu sorgular gibi salladı başını. Dudaklarımı oynatarak "Eva" dedikten sonra merdivenlere doğru yöneldim. "Doğru. Sevgilinin bugün buralarda işi olmadığı için yeni aklına gelmişimdir."

"Ne saçmalıyorsun Eva?" diye çıkışmaktan geri duramadım. Konu nasıl buraya gelebiliyordu? Ben hiçbir zaman ona "Sevgilin var, beni unutuyorsun" dememiştim. Üstelik yıllardır olan ilişkisinde bana bunları yapıyordu o. "Konunun bununla ne ilgisi var?"

"Hazar hayatına girdiğinden beridir tek umurunda olan Hazar ve çevresi çünkü Darya!" Sesi daha canlı çıktı. "Günlerdir 'Bu kız nerede?' bile demedin. Günler sonra hiçbir şey olmamış gibi arıyorsun."

"Normalde her gün bize uğrayan sen de günlerdir uğramadın, aramadın. Üstelik ben o gece oradan oldukça öfkeli çıkmıştım. Karşılıklı olan bir şeyde suçlu ben neden seçildim?"

Sustu. Ona karşı gelmemi beklemiyordu sanırım. Yıllardır onu hep alttan almaya çalıştığım için bir alışkanlığı vardı sessizliğime, biliyordum ama artık böyle olmasını istemiyordum. Daha fazla hakkımı yediremezdim. "Ben sessizsem kötü bir zamandan geçiriyorumdur. Bunu en iyi sen biliyorsun."

"Belki ben de kötü bir zamandan geçiyorumdur," diyerek savundum kendimi. "Bunu düşünmek, 'İyi hissettiğinde aradı' demek neden bu kadar zor senin için?"

"Bu akılları sana sevgilin mi veriyor?" diye sordu küstah bir ses tonuyla. "Çünkü benim kuzenim asla böyle konuşan biri değildi."

"Çünkü senin kuzenin enayinin tekiydi!" Ses tonuma engel olamadım. Aynı zamanda odanın kapısını sertçe çarpmaya da. Resmen işine geldiği

gibi benim üzerime geliyordu. "Bu zamana kadar her zaman seninle iyi anlaşmaya çalıştım. Kırgınlıklarına kulak verdim ama anlıyorum ki tek taraflı bir çabaymış. Bu tavrına başka bir şey demek doğru gelmiyor şu an."

"Ben de anlıyorum ki bu zamana kadar erkeklerden uzak durma sebebin kendini biliyor olmanmış!" Bir an yanlış duyduğumu düşünerek duraksadım. Eva'nın bu sert tavrı şu an sadece elimin titremesine, sinirlerimin algılarımı kapatmasına sebep oluyordu. Anlamsız bulmaktan öteye gidemiyordum. "İlk sevgilinle birlikte yıllardır dert ortağın olan kuzenini resmen unuttun."

"Sana inanmıyorum," dedim hayal kırıklığı içinde. "O kadar nankörsün ki sana gerçekten inanamıyorum!" Sert bir hareketle çantamı da yatağımın üzerine fırlattım. "Bu zamana kadar bir kere bile 'Sevgilin var beni unuttun' demedim sana. Doğum günümde bile Doğanay hasta diye onunla kaldın, tüm gün gönül koymadım. İki gün seni aramamamı Hazar'a bağlayarak bana bunları mı diyorsun gerçekten?"

Histerik bir kahkaha döküldü dudaklarında. "Ne kadar dramatik davranıyorsun gerçekten Darya. O gece sevgilin ve çevresi sadece sizi görüp, ben ortamda yok sayıldığımda da bu kadar dramatik miydin?"

"İyice saçmalıyorsun!" Neden bahsettiğini anlamamak yüzümün buruşmasına sebep oldu. "Kim seni yok saymış ya?"

"Dün sadece sevgilin ve Azazel'deki arkadaşlarını yemeğe çağırmadın mı? Günler önce o mekânda 'Yenge' denildiğinde sırf üstüme alındım diye hepiniz bana çatık kaşlarla bakmadınız mı?" Kulaklarım resmen söylediklerinin saçmalığıyla uğuldamaya başladı. "Her şeyi geçtim, Fidan denen kızla bile daha çok vakit geçiriyorsun artık. Daha samimisin. Resmen Hazar'ın gelişi sadece Azazel'i değil, seni de kuşattı."

Eva'nın bunlara alındığına inanmak istemiyordum. Evet, alıngan ve fazla nazlı bir kızdı ama bunlara alınacak kadar değildi. Halden anlardı, bilirdi. Özellikle benim aşkı bulmamı, biriyle mutluluğun ne

olduğunu tatmamı en çok isteyen insanlardan biriydi o. Bu sözleri öylece sarf etmezdi bana. İnanmak istememek öyle büyük bir yüktü ki karşıdakinin diline kondurduğu sözleri ona konduramıyordu insan. Eva belki zerre pişman değildi ama ben pişman olduğunu düşünmek istediğim için kabullenemiyordum. Gözlerim yanmaya başlarken burnumun ucu sızladı adeta. Neden bu kadar kırıldığımı da anlamadım. Kuzenimdi o benim. Bile isteye kırmazdı beni.

"Sessizsin çünkü haklı olduğumun farkındasın," dedi zehir zemberek bir dille. "Senin baban var, kardeşlerin var, aile sıcaklığın var... Şimdi bir de yıllardır benim ilişkime içten içe gıpta ederken bir de sevgilin var. Kendini üstün görmeye başladın değil mi? Bu yüzden beni yok saydın. Hiçbir şeyini paylaşmadın."

"Ortada paylaşılacak bir şey yoktu Eva," diyerek itiraz etmeye çalıştım. "Normal bir ilişki. Neye bu kadar kırılıyor olabilirsin ki?"

"Zamanla göreceğiz," dedi kendinden emin bir halde. "Öyle mi değil mi?"

"İlk defa seni hiç anlamıyorum." Hayal kırıklığı içinde başımı sallarken boğazımı acıtacak kadar kendini belli eden yumruya karşı koymaya çalıştım. Midem bulandı kısa bir an. Her geçen saniye benim için daha zor oluyordu. "Sana hiçbir şey yapmadım, söylemedim. Sadece hayatıma baktım. Bunun için özür mü dilemeliyim?"

"Hayatına o kadar baktın ki, bir zamanlar her gün yanında olan kişinin kim olduğunu unuttun."

"Belki de bir zamanlar, her yanımda görmek istediğimde iki saat durup sevgiline gittiğin içindir." Kendimi daha fazla tutamadım. "Bana bunları söyleyecek son insansın. Yıllardır ben senin ilişkinin gölgesinde kaldım. Sadece ben değil, tüm aile kaldık ve ilk kez birilerinin tek odağı sen değilsin diye bana nefret kusuyorsun. Oysaki ben henüz senin kadar bile sevilmedim. İlişkinin içinde hissetmedim. Neden bunu yapıyorsun?"

"Senin acındırmalarını zerre dinlemek istemiyorum," diyerek geçiştirmeye çalıştı. "Ne yaparsan yap gerçekten. Şunu da unutma ama

Hazar bir Doğanay değil. Yarın senin boyundan büyük çıkıp canını okuduğunda sana bana verilen teselliler de verilmeyecek."

"Ne..." Sözlerimi ağzıma tıkayan telefonun kapanması oldu. Resmen içindeki tüm nefreti bana döktükten sonra telefonumu suratıma kapatmıştı. Bir nevi kaçmıştı desem daha doğru olurdu. Eva'nın bencil olduğunu biliyordum ama ilişki yaptığımda sırf kendi yoluma bakmak istiyorum diye hırslanacağını hiçbir zaman düşünmemiştim.

Üstelik sözleri kalbimi kırmıştı. Ben hiçbir zaman ailemi, bu zamana kadar yanımda olan kişileri arka plana atmamıştım ki. Kendimi bile atmıştım hatta ama onları asla. Kendime sırf onlar için yıllardır haksızlık ettiğimde kimse dönüp beni uyarmamıştı. "Önce kendini düşün" dememişti. Ama ilk kez kendimi öne aldığımda sert sözlerini yüzüme vurmaktan vazgeçmemişlerdi.

Eva resmen beni kıskanıyordu. Dünyanın en saçma şeyiydi ama anladığım sadece buydu. Yıllardır tek başınaydı Azazel'de. Herkesin yenge dediği, saygı duyduğu kişi oydu ve bir yeni kişi daha olduğu için kıskanıyordu. Olan kişi kuzeniydi. İnsan sevinmez miydi? O kıskanıyordu. Bunun sorumlusu olarak da babasının onda bıraktığı travmaları görecekti. Kendisini haklı çıkaracaktı.

İkinci kez kalbim bu kadar kırılıyordu. İlk kırıklık Şermin'e aitti.

Arkadaşlık mevzuları beni her zaman çoğu şeyden daha çok kırardı. İnsanın ailesi her zaman yanında olurdu ama arkadaşı olarak gördüğü kişi, kan bağı olmamasına rağmen yanında olmayı seçen kişiydi. Daha özel bir yere ait olurdu. Eva kuzenden çok arkadaştı benim için ve bugünkü sözleri aileden değil arkadaştan geldiği için bu kadar kalbimi kırabiliyordu. Bana resmen sevgilim olduğu için değiştiğimi söylüyordu. Korkunç düşünceyi bana yakıştırıyordu.

Kasıklarıma bir sancı girdiğinde, gözümden bir damla yaşın yanağımı gıdıkladığını hissettim. Acı daha keskin bir hale gelip iki büklüm olmama neden olduğunda aklıma tek bir şey geldi. Bebeğim. Onun gelmesi zaten her şeyi unutup sadece korkuyla kalbimin kasılmasını hissetmeme yeterliydi. Kasıklarımdaki sancı daha da artıp ağzımdan acı

dolu bir inleme firar etmesine neden olduğunda, elimi karnıma doğru bastırarak banyoya gitmeye çalıştım.

Her adım attığımda canımın daha çok yandığını hissettim. Anneme, doktorun kanama riskinden bahsettiğini söylediğimde bana ped takmamı söylemişti. Eğer kanamam varsa kıyafetlerime yansımazdı. Kontrol etmem gerekiyordu ama canım o kadar yanıyordu ki kontrol etmek bile canımı yakıyordu. Kendimi banyoya attığımda kapıyı bile kapatmadan, korkudan her saniye daha hızlı titreyen ellerimle zorlukla bakabildim.

Gördüğüm manzarayla birlikte dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. Kanamam vardı. Kontrol yarın, bu zamana kadar sorun olmadı diye sevinirken saatler kala kanamam olmuştu. Hıçkırıklar dudaklarımdan dökülürken, "Hayır," diye fısıldadım. Kime yalvaracaktım ki? Bebeğim beni duyamazdı. Burada başka kimse de yoktu. "Hayır, hayır, hayır."

Bebeğim benden gidemezdi.

Kıyafetlerimi düzeltip tüm sancılarıma rağmen odanın kapısına ilerlemeye kendimi zorladığımda, "Anne!" diye feryat ettim. Öyle yüksek bir feryattı ki boğazımın yandığını hissettim. "Azur!" Birilerinin beni duyması lazımdı ama öyle ağlıyordum ki titreyen sesimle bağırmak bile zor geliyordu. "Anne!"

Bebeğimi kaybediyordum. Gözyaşlarım yüzünden artık görüşüm de gidiyordu.

Zorlukla elimi odanın kapısına attığım an açmamla yere düşmem bir oldu. Kasıklarımdaki sancı dizlerimin gücünü de çekmişti. Bu güçsüzlük sadece bana bebeğimi koruyamadığımı, onu tam şu an kaybettiğimi düşündürüyordu ve bu düşünce kasıklarımdaki acıdan daha ağır geliyordu. Günlerdir direnmiştik, bir şekilde kontrol gününe kadar stresimizi bile bastırmıştık. Tam kıyısında onu kaybedemezdim.

Yerde sürünerek biraz daha ilerlediğimde, "Anne!" diyerek bağırdım daha yüksek bir şiddetle. Bir şimşek çaktı sanki içimde, her yer delindi sesimle. "Anne... Yardım edin ne olur!"

Adım sesleri duydum. Zerre umut vermese de, annem değil babam olsa bile endişelenmeyeceğim o adım seslerinin sonunu bekledim. Hiçbir şey umurumda değildi. Bu kadar alıştığım, uğruna her şeyi yapabileceğimi hissettiğim bebeğimi kurtarmak istiyordum sadece. Ağzımdan acı dolu bir inleme kaçtığında daha fazla sıktım karnımı. Eğer sıkarsam, ellerimi oradan çekmezsem o benimle kalır mıydı? O zaman böyle tutmaya devam edebilirdim.

"Darya!" Bu endişe dolu ses anneme aitti. Gelmiş olmalıydı. "Darya... Anneciğim ne oldu?"

Yanıma geldiği an tek olmadığını, ikizlerin de geldiğini anladım. Annem yerde duran benim üzerime eğilip bakmaya çalışırken, ikisi hemen arkasında duruyordu. Ne halde olduklarını göremeden anneme, "Anne... Kanamam var," diyebildim titreyen sesimle. Annemin gözleri sonuna kadar açılırken yüzünün saniyesinde rengi attı. Riski biliyordu. O da farkındaydı.

"Regl mi?" diye sordu Azur. "Çok mu ağrıyor, neden ağlıyorsun ki?"

"Anne, ne olur hemen gidelim," dedim gözyaşlarımın arasında. "Anne, bebeğime bir şey oldu."

"Bebek mi?" Bu sefer araya giren Azer'di. "Ne bebeği?"

"Siktir," dedi Azur. "Ablam... Ablam?"

O dili tutulmuş gibi davranınca Azer devamını getirdi. "Hamile mi?"

Annem onların sorularını duymazlıktan gelerek, "Darya, sakin ol anneciğim," dedi yanaklarımı avuçlarken. "Hamileliğin ilk dönemlerinde bu kanamaların olduğunu doktorun söylemiştir zaten. Sakin ol, bebeğim."

"Anne, bebeğim..." diyebildim acı içinde kıvranırken. "Çok canım acıyor. Böyle bir kanama değil."

"Ablam gerçekten hamile," dedi Azer, şokun içinde sıkışıp kaldığını belli edecek kadar dehşete düşmüş bir ses tonuyla. "Siktir... Babam?"

"Kes sesini, Azer," diyerek susturdu onu Azur. "Şu an konu bu mu? Ablam ne halde, görmüyor musun?" Saniyeler içinde annemin arkasından yanıma doğru ilerledi. "Anne, sen arabayı çalıştır. Ben ablamı kucağıma alacağım."

Gözyaşlarımın şiddeti biraz olsun azaldığında, "Hazar'ı aramanız lazım," dedim telaşla. "Onun da haberi olması lazım. Hazar'ı arayın, tamam mı?"

"Darya." Annem nazik hareketlerle yüzüme düşen gözyaşlarını sildi. "Ararız şimdi. Yeter ki sen ağlama."

"Ağlayacağım," diyerek mızmızlandım. "Bebeğim giderse daha çok ağlayacağım."

Azur beni kucağına aldığında, Azer onun taşıyamayacağından emindi. İkiz olsalar da aralarında ciddi bir vücut farkı vardı. "Sen ablamı bana ver," dedi öfkeyle. "Git, Hazar'ı sen ara."

"Hazar mı?" dedi Azur. "Askerlik arkadaşın mı o senin?"

Annem önden ilerlerken onların kavgasına sessiz kalamadı. "Çocuklar!"

Kasıklarımda bir sancı daha belirdiğinde ağzımdan acı dolu bir inleme yükseldi ve daha fazla ağlamaya başladım. Bu ağrıların hayra alamet olmadığına emindim. Bebeğime bir şey oluyordu. Eğer olursa kendimi asla affetmeyecektim. Eva'yı da öyle. Ben tüm hafta boyunca insanların dilinden kaçarken ondan kaçamadığım için kendimi asla affetmezdim.

Azer saçlarıma bir buse kondurup, "Tamam ablacığım," dedi. "Size bir şey olmayacak. Yetiştireceğiz seni. Ağlama artık."

"Azer..."

"İkizim doğru söylüyor," dedi Azur, arkamızdan benim çantamla gelirken. "Enişteyi aradım, açmadı. Mesaj atıyorum şimdi. O da gelecek. İyi olacaksınız siz."

"Böyle öğrenmemeliydiniz." Bu sefer de buna ağlamaya başladım. "Böyle öğrenmemeliydiniz. Belki de o artık yok ve siz öğrendiniz."

"Öyle bir şey yok abla!" Azer öfkeyle çıkıştı. "Gidiyoruz işte. Hem annemden iyi mi bileceksin? Baksana ona ne kadar sakin."

"Garip bir şekilde ben de sakinim," diyerek araya girdi Azur. "Acaba şokta mıyım?"

"Şükret, ablam kucağımda yoksa bir tane yapıştırır şokta mısın değil misin, sana gösterirdim."

Bahçeye geldiğimiz an Azur öne geçerek etrafa baktı. İkizleri bir kez daha ne kadar olgun büyüttüğümüze şahit oldum. Durumun şokunu yaşamak, hesap sormak yerine takım hâlinde hareket ediyorlardı. Duygularım öyle karmaşıktı ki buna sonra ağlayabilirdim. Şu an tek düşünebildiğim bebeğimdi.

Hazar ve ben ona çok alışmıştık. Beklediğimizden daha çok hem de.

Bu bebek benim için aşk demekse Hazar için aile demekti. Çok kısa sürede, gerçekten oldukça kısa bir sürede, hayatımızın merkezine yerleşmişti ve yolun başındayız diyerek teselli bulacağımız bir yıkım olmazdı. Gerçek bir yıkım olur, molozların altında kalmamıza sebep olurdu sadece. Ona ihtiyacımız vardı. Varlığını kabul edip geleceğini düşündüğümüz noktada onu kaybedemezdik.

Azer beni arka koltuğa bırakıp başımı onun kucağına gelecek şekilde kendisi de yerini aldığında Azur ön koltuğa geçti. Annem hangi hastaneye, hatta hangi doktora gittiğimi bile biliyordu. Tahlillerime bakmıştı. Bu yüzden bana sormadan arabayı çalıştırdı. Onun endişesi de direksiyonu tutan ellerinin sık sık terleyip parmaklarını sürekli oynatmak zorunda kalmasından belli oluyordu. O endişelendikçe ben daha çok endişeleniyordum çünkü o böyleyse kesinlikle bir sorun vardı ortada.

"Hazar baktı mı mesaja?" diye sordum kısılan sesimle. "Arasan mı tekrar?"

"Valla ulaşamadım abla," dedi Azur mahcubiyetle. "Mesajı da SMS yoluyla attım. Tek tikti çünkü."

Toplantıya gidecekti ama karşıda değil miydi bu toplantı? Hemen gitmiş olması imkânsızdı. Telefonunu çok kullanmadığı için varlığını unutuyordu desem, ben hayatına girdiğimden beri buna dikkat de ediyordu. En olmayacak günde ona ulaştırmak beni daha da korkutuyordu.

Sancılarım biraz da olsa dindiğinde, "Siz bana bir şey söylemeyecek misiniz?" diye sordum bakışlarımı Azer'e doğru kaldırarak. "Yani..."

"Bu halde elbette hayır," dedi Azer bana kınayan bakışlarını doğrulturken. Bir elini yüzüme doğru götürüp gözümün önündeki tutamı geriye doğru itti. "Gerçi hiçbir türlü bizim sana hesap sormaya hakkımız yok ki. Sen bizim ablamızsın. Doğrusunu bilirsin." Bu sefer çığlık atar gibi daha şiddetli ağlamaya başladım. "Abla, yanlış bir şey mi dedim?"

Sarsıla sarsıla ağlamam karşısında Azur da arkasına doğru döndü. "Ulan, duygusallığın sırası mı?"

"Azur," dedi annem sinirle. "Kardeşine öyle deme."

Bir an ağlarken nefessiz kaldım.

"Darya, ağlama kızım bu kadar."

"Bebeğime bir şey oldu, hissediyorum," diyebildim zorlukla. "Harika dayıları olduğunu bile göremeyecek benim bebeğim. Anne, bebeğim gitmesin, ne olur."

"Anneciğim, bebeğinin gittiği yok. Yalvarıyorum sana, ağlama." Sesindeki çaresizlik beni daha da üzdü. "Bak, beş dakikalık yolumuz kaldı zaten. Gideceğiz ve onun iyi olduğunu göreceğiz. Sen ağlarsan o daha çok üzülür."

"Eğer hâlâ benimleyse..."

Benim ağladığım, ikizlerin çaresizce teselli etmeye çalıştığı dakikalardan sonra hastanenin önüne geldiğimizde annem bulduğu ilk boşluğa park etti. Hayatındaki en hızlı park olabilirdi bu. Büyük ihtimal arkamızdan da baya söveceklerdi. Acaba sövmeseler miydi? Ya bebeğim gitmemişse ve ileride ondan çıkacak olursa? Gerçekten iyi değildim artık. Doktora ulaşamadığımız her dakika da gerginliğim artıyordu.

Annem ve Azer iki yanımdan koluma girip hızlı adımlarla beni polikliniğe doğru sürüklediler. Tam döner kapısından geçerek içeriye girdiğimizde, "Belçin Darya Soykan?" diyen birinin sesini duyduk. Üçümüz de bakışlarımızı oraya doğru çevirdiğimizde karşımızda doktorum Hazal Hanım vardı.

"Soykan mı?" diye mırıldandı Azer. "Bir de evlendiniz mi?"

"Hayır!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Hazar sisteme öyle yazdı sadece."

Annem bizim aksimize, "Kanaması oldu," diyerek durumu daha da hızlandırdı. Kanaması oldu cümlesiyle bir kez daha dudaklarımdan bir hıçkırık kopup ağlamaya başladığımda artık gözlerim o kadar yanıyordu ki kör olabilirdim. "Fazla endişeleniyor."

"Sedye..."

Azer doktorun devam etmesine izin vermeyerek, "Siz sadece odanızı gösterin," dedi. Hızlı adımlarla odasına doğru gitmeye başlayan Hazal Hanım'la birlikte bizimkiler de adımlarını hızlandırdı. Saniyeler içinde odasının önüne geldiğimizde hiç oyalanmadan beni odadaki sedyenin üstüne yatırmalarını söyledi. Yatar yatmaz titreyen ellerimle tişörtümü kaldırarak karnımı açtım. Bir an önce bebeğimin iyi olduğunu görmek istiyordum.

"Önce bir sancım oldu," diyerek bir yandan da durumu anlatmaya çalıştım. "O an anladım aslında bir şeyler olduğunu. Bacaklarım tutmadı sanki. Kontrol etmeye gittim sonra... Biliyordum böyle bir şey olacağını ama yarın kontrole kadar olmaz sandım. Bir şey olmamıştır, değil mi?"

"Belçin Hanım..."

"Bebeğim iyidir değil mi, Hazal Hanım?" Ondan iyi lafını duymadan rahat bir nefes veremezdim. "Lütfen hemen bakar mısınız? Lütfen... Ben onu kaybetmiş gibi hissediyorum."

"Size böyle bir kanamanın olacağını zaten söylemiştim."

"Bu kanamanın düşük riski de var demiştiniz," diyerek ona hatırlattım. "Ona bir şey oldu, değil mi?" Daha şiddetli ağlamaya başladım. "Benim yüzümden."

"Darya," dedi annem sahte bir sitemle. "Bebeğim, neden senin yüzünden olsun?"

Eğer ben Eva'yı aramasaydım, bana o lafları söylemesine izin verip kendimi strese sokmasaydım böyle olmazdı. Her şey benim yüzümdendi. Bir bebeği bile iki çift sözden koruyamamıştım. Yıllardır kendimi koruyamadığım gibi onu da koruyamamıştım. Gitmişti benim bebeğim. Bırakmıştı beni.

Ben şiddetle ağlamaya başladığımda doktor daha hızlı hareketlerle o soğuk jeli karnıma döktü. İrkilmedim, üşümüş de hissetmedim çünkü içim bebeğimin gitme ihtimaliyle yanıyordu. Uzandığım için akıp kulağıma doğru giderek gıdıklanmama sebep olan gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken doktorun dikkatle baktığı ekrana çevirdim bakışlarımı. Hazar da yoktu ortalıkta zaten. Benden başka kimsesi yoktu şu an bebeğimin.

"O iyi mi?" diye sordum burnumu çektiğimde. Birkaç gözyaşı daha aktı benden bağımsız. Elimin tersiyle sildim hemencecik. "Ben pek bir şey anlamıyorum bu ekrandan ama..."

"Şimdi anlaşıldı bebeğinizin derdi," diye mırıldandı doktor benim aksime daha keyifli, sakin bir ses tonuyla. Odadaki herkes çatık kaşlarla ona bakarken onun bu kadar rahat olması içimdeki sıkıntıları gidermeli miydi? Bilirkişi oydu sonuçta, değil mi?

"Nasıl yani?"

Doktor dudaklarını aralayıp devam edecekken odanın kapısı yattığım yerde irkilmeme neden olacak kadar büyük bir gürültüyle açıldı. Herkes korkuyla kapıya doğru döndüğünde hemen karşımızda Hazar vardı.

Doktorun yüzündeki gülümseme daha da büyüyüp önüne döndüğünde, "Babamız da tam zamanında geldi çünkü onun da uyarılması gerekiyor," dedi. Hazar hızlı adımlarla yanıma doğru geldi, elinin tersiyle yanaklarımı silerken alnıma bir buse kondurdu. "Tüm hafta karnınızı bebeğim diye sevdiniz, değil mi?"

Garipseyerek ona baktım. "A-anlamadım?"

"Bebeklerim diye sevmeniz gerekiyordu," dedi doktor neşeyle. "Diğer afacan onu yok saydığınız için alınıp biraz ortalığı karıştırmış."

Uzun bir sessizlik... Hepimiz aslında ne demeye çalıştığını anlamanın verdiği o dumur içinde ona bakakaldık. Sessizliği bozan, "İkiz mi?" diye soran Azer oldu.

Gerçekten ikiz miydi?

"Hıhım."

Kalbim artık yerinden çıkacak kadar şiddetle atarken içinde olduğu durumun gerçekliğini sorguluyordu. Hazar ve annemin de en az benim kadar karmaşık olduğunu görebiliyordum. Herkes sadece ekrana bakıyor, durumu idrak etmeye çalışıyordu.

Bir kişi demeliydim.

Çünkü Azur, "İkiz," diye mırıldandıktan saniyeler sonra bir kez daha yere yığıldı.

Bir bölümün daha sonuna geldik. Umarım keyifle okumuşsunuzdur.

Yeni bölümümüze başladım...Hazar'dan evet. Hadi görüşürüzzz.

17. EKSİLERDE YAŞAYAN ADAMIN CANI

Herkese Merhaba Azazel sakinlerii, biz geldik!

Biz buralarda yokken kitabımız 600bin okunmaya ulaşmış. Okuyan, editileriyle ve yorumlarıyla destek olan herkese çok teşekkür ederiz. İyi ki bizimlesiniz.

Bu bölümün tamamı Hazar Cihangir'den. ilk kez koca bir bölümü erkek karakterden yazdım bu yüzden yorumlarınızı merakla bekliyorum. Yorumlarda sık sık benimle buluşursanız çok sevinirim.

Ayrıca WhatsApp kanalım ve twitter (x) topluluğumda da sık sık konuşuyoruz. Oralara da beklerim. Hesabımın açıklama kısmından ulaşabilirsiniz.

Yıldızımı da parlattıysanız bölüm sizindir.

Keyifli okumalar!

Azazilin
ini

HAZAR
CIHANGIR
SOYKAN
ebyide
Azizim

<u>Bölüm 17:</u> EKSİLERDE YAŞAYAN ADAMIN CANI

Hazar Cihangir Soykan

Az kavramı eksilerde olan bir insan için bir çok, iki ise bir lükstür.

İki... ikiz... bir bedende üç can... Üç Soykan demekti.

Tek başıma oturduğum o yemek masasını hatırlıyordum. Küçük, kare biçiminde, karşısında sandalyesi bile olmayan o masada yediğim yemeğin boğazıma taş gibi dizildiğini ölsem de unutamayacağımı biliyordum. Perdeleri çekip yalnızlığımı karanlığa hapsettiğim, kutu gibi o salonda kaç gün boyunca önümdeki yemeği soğuttuğumu hatırlamıyordum ama bir süre sonra her şey o kadar birbirine benzemeye başlamıştı ki saymayı bırakmıştım.

Tek kişilik masalarda yemek, her zaman sizin olsa bile, boğazınıza bir taş gibi dizilir, yalnızlık o yemeğe katılan fazla tuz olurdu. Tuzlu yemeği de insan içi yanar diye yemek istemezdi. Ya sabaha kadar su içer ya da köşeye bırakırdı. Sabaha kadar içilen su, bu yalnızlıkta sadece içini daha çok yaktığında, bir kez daha oturduğu masanın ne olduğunu anlardı.

Tek kişilik masalar.

Tek kişilik hayatlar.

Koca bir yalnızlık demekti.

Yirmi dokuz yaşıma kadar bu yalnızlığın içinde gelmiştim. Bir gecede... sadece bir gecede bu yalnızlık tamamen silinmişti. Ne ilginçti değil mi? Ölmek için çıkmayı düşündüğüm o dövüşten dakikalar önce hayatıma biri girmişti sadece elimi değil kalbimi de sarmıştı ve çok kısa bir sürede ebedi gördüğüm yalnızlığımı resmen yok etmişti. O hayatıma girdiğinden beri yalnız olmadığımı hissediyorken, şimdi bir de bana dört kişilik bir masa vermişti.

Baba oluyordum. Hem de ikizlere.

Bugün onun yanında ne kadar sakin başlasa da devamı pek de sakin olmamıştı. Onu yanımdan hiçbir zaman ayırmak istemiyordum. Ne zaman bırakmak zorunda kalsam, sanki yanında ben yokken onlara bir şey olacakmış gibi hissediyordum ve bugün... ilk defa içimdeki sesin haklı olduğunu görmüştüm. Daha önce telefonunu hep bir köşede unutup yoluna bakan bir adam olduğum için telefonumun şarjının bittiğini yolun yarısında fark etmiş ve onun bana ulaşma ihtimaliyle hemen şarja takmıştım.

Gördüğüm mesajla kısa bir an her şeyimi kaybettiğimi düşündüm.

Oysaki yıllar önce babaannem öldüğünde de aynı hislerle kavruluyordum. Bir insanın birden fazla her şeyi olabilir miydi? Yoksa benim her şeyim ilk kez bu yaşımda onlarla mı olmuştu? Bu hisse bir isim bile veremeden hastaneye gittiğimde aklımda tek bir şey vardı, yolun sonu görünüyordu.

Ama başlangıca gittiğimden haberim yoktu.

Artık ailem dört kişilikti.

Dört kişi. Bir bedende üç can. Üç Soykan. Bu benim dünyamdı.

Bu haberi duyduğum an, ikizlerden çatlak olanı yerine ben bayılacağım sanmıştım ama bana korku dolu gözlerle bakan maviler karşısında güçlü durmaktan başka şansım olmamıştı. Elimi sımsıkı tutmuş, gözlerindeki dalgaları yüzüme dikmişti. Bana bakıyordu ve tüm dünyam oradaydı. Bir bedendeydi tüm dünyam. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Şimdi ben onlardan nasıl uzakta kalacaktım?

Kalbim ilk kez bu kadar şiddetli atıyordu.

İkiz bebekler.

Üç can. Tek bedende. Üstelik o beden, benim narin gördüğüm sevgilime aitti. Darya, hayatımda o kadar büyük bir yer kaplıyordu ki ikizleri

duyduğum ilk an kalbim endişeyle dolmuş, kısa bir süre sonra heyecandan kavrulmuş ve finalinde alaşağı duygularla burkulmuştu.

Onlardan daha fazla uzak kalamazdım.

Aile demek, dört duvar arasında beraber olmak, gülmek ve sımsıkı kenetlenmekti. Yaşadığımdan değil, etrafımdaki insanlardan böyle gördüğümden biliyordum bunu. Benim ailemin benden uzakta, bir aile içinde olsa bile benimle olmayışını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Hayatta ne kadar bir duruşum olup bir şeyler konusunda keskin dursam da bu sefer burnumu düşürmüş, gözlerimi yummuş ve birilerinden yardım istemiştim.

Birileri diyordum ama o kişi benim halamdı. Yıllar önce bu ailenin ne olduğunu anlayan, çocuklarıyla birlikte ölen diğer halamın bebeğini de kurtaran halam. Kurtaramadığı tek kişi bendim. Gerçi babaannem varken kurtarılmaya ihtiyacı olan biri de değildim. Bu yüzden onu suçlamıyordum. Yine de bana her seferinde "Senin için buradayım." diyen birinin artık bazı konularda eylem göstermesi gerektiğini düşünerek onu aramıştım.

Eski Hazar Cihangir onu asla aramazdı.

Yeni Hazar Cihangir, baba olmanın fedakârlık istediğini bilerek hiç düşünmeden onu aramıştı.

Aslında aramam gereken kişi belki de babamdı ama "baba" kelimesini kendime kullanmaktan bile nefret edecek kadar beni hayattan soğutan babamı asla aramazdım. Hiçbir evrende mümkünatı yoktu bunun. Hem halamın onu arayacağını biliyordum. Yeter ki giden arama benim telefonumdan çıkmamalıydı. Onda bana dair hiçbir şey istemiyordum.

Düşüncelerimin çöplüğünde göğsümün sıkıştığını hissedince derin bir nefes alıp pencereden dışarı baktım. Azazel'de, Darya ile ilk kez karşı karşıya oturduğum o masadaydım. Eğer o karşımda olsaydı asla pencereden dışarıya bakmazdım çünkü o hayatıma girdiğinden beri izlenecek daha güzel bir şey olduğunu sanmıyordum.

Mavi gözlerinin derinlerinde bile ben vardım. Sadece ben. Onun gözlerinde. Onun gözlerindeki Hazar'ın, İtalya sokaklarında bir kaldırıma çöküp umutsuzca gökyüzünü izleyen Hazar'dan çok daha farklı olduğunu gördüğümden beri aynalardan çok onun gözlerine bakmak istiyordum. Hayatı yaşamaya değer kılıyordu. Dudaklarından firar eden her sözcük bana teselli gibi geliyordu. Bu hayatı yaşamak, vazgeçmemek ve çok sevmek için birer teselli.

Hayatın her tonunu gördüğümü söyleyemezdim ama gördüğüm tonlarının çoğunda, insanların dudaklarından kopan kelimelerin zehir saçtığına şahit olmuştum. "Tamam." kelimesinin ardında bile "öl" hissiyatının olduğu insanlar tanımıştım. "Beni arama." cümlesinin ardında "Sen benim için yoksun." mesajı olduğuna bizzat şahit olmuştum. Bu hayatın en acı tonunu ondan önce çok kez yaşamıştım.

O, hayatıma girdiğinden beri babaannemden bahsetmek bile canımı acıtmıyordu. Üzülmek onunlayken daha anlamlı, özlemek o yokken sadece acı ve her şeyi hissetmek daha katlanılır bir haldeydi. Darya, o gece elime sadece fularını değil, kalbime de bu hayata dair tüm yaşama isteğini bağlamıştı. Durum böyleyken şimdi çaba vermemek bana yakışır mıydı? Ben, en azından kendime yakıştırmıyordum. Ailem için her şeyi yapardım.

Sessizliğin içine düşen topuk sesleriyle istifimi hiç bozmadım. Önümdeki bardaktan bir yudum daha alırken çoktan sesin sahibi karşımda belirmişti. Sanırım sahipleri demeliydim çünkü halam tek başına gelmemişti. Sözde kuzenim olan ama karşı karşıya geldiğimde yabancıdan farksız hissettiğim Alp Russo ile gelmişti. Sanırım bu ailede bana benzeyen tek kişi oydu.

Onunla bir sorunum yoktu. Özünde oldukça başarılı, yakışıklı ve iyi niyetli biriydi hatta. Sadece bana uzaktı. O, belki halamın çocuklarıyla kuzenlik, kardeşlik nedir öğrenmişti ama bu duygular bana o kadar uzaktı ki onlarla herhangi bir bağ kuramıyordum. İtalya'da olduğum zamanlarda da birkaç kez dışında yanlarına asla gitmemiş, sürekli bahane bulmuştum. Halam elbette vazgeçmemişti. Neredeyse her gün beni aramıştı ama nankörlük olduğunu bilsem de samimi hislerinin benim kalbime dokunduğu bir yer olmamıştı.

Yine de ondan yardım istemiştim.

Bu, benim için oldukça ağırdı. Ömrümün sonuna kadar tek başıma her şeye yeteceğimi düşünmüştüm ama sanırım bu pek de mümkün değildi.

"Hazar," dedi halam endişeyle bana baktığında. "Bir sarılmak yok mu?"

Onlara düz bakışlarımı tuttuğumda, Alp anlamış gibi "Lerzan Sultan, o kadar yoldan geldik, ne sarılması Allah aşkına?" diyerek onun için karşımdaki sandalyeyi çekti. O oturduktan sonra, o da yanımdaki yerini aldı. Hemen karşımızdaki boş sandalyenin bir sahibi olduğundan emindim.
"Naber aslan parçası?"

Göz ucuyla ona baktım. "Aslan parçası mı?"

"Ne gergin adamsın be oğlum," diyerek alaycı bir gülüşle bana baktı. "Sakin ol."

"Sakinim zaten." Halama doğru döndüm. "Gerçekten, gele gele bununla mı geldin?"

Halamın oğlu Sarp Luca Russo'ydu. Onun beni daha çok anlayacağını düşünüyordum. Aile babası, eşine aşık ve işinde oldukça başarılı bir adamdı. Benim de bu saatten sonra olmam gerekendi yani. Bu yüzden ona bir tık daha katlanabiliyordum ama Alp kesinlikle farklıydı. Beni anlayacağını bile düşünmüyordum onun. Beni sadece bir konuda anlardı. İkimiz de öksüz ve yetimdik. Gerçi halam onun annesi, eşi de onun babası olmuştu. Sanırım beni cidden kimse anlayamazdı.

"Bununla mı?" diye sordu alıngan bir sesle.

"Cidden bununla mı derken?" diye sordu halam çatık kaşlarla. "Düşüneyim... Aranızdan aniden beni arayıp 'baba oluyorum' demeyen tek kişi o olduğuna göre kiminle gelecektim başka?"

Sarp'ın beni anlayacağı bir diğer nokta buydu sanırım. Gerçi ilk eşiyle oldukça sorun yaşadığını duymuştum. Bu sefer de ben onu anlayamazdım ama o da benim gibi aniden baba olduğu haberini almış, çocuğu için çabalamaya başlamıştı. Gördüğüm kadarıyla hakkıyla da yapıyordu. Onun gibi olmak istiyorum diyemezdim, daha iyisi olmak zorundaydım. Darya bunu hak ediyordu.

"Aynen öyle," dedi böbürlenerek Alp. Çapkınlıkları, serserilikleri bilinmeyen bir şey olsa belki beni utandırırdı. "Aniden nereden çıktı bu?"

"Randevuyla mı olacaktı?" diye sordum aksi bir sesle. "Bu kadar yabancı olduğunu belli etme."

"Çok şükür ki yabancıyım."

"Ben pişman değilim," dedim hiç düşünmeden. "Kuzeninin de pişman olmadığına eminim."

Halam yüzündeki tebessümle bana baktığında, biraz da olsa bakışlarımı kaçırıp sıkıntılı bir nefes verdim. Bu ortamdan zerre kadar mutlu değildim. Kişilerle alakası yoktu, benimle alakası vardı. Aile ortamı... Hayır, Tekin ailesinin yanında böyle olmamıştım. Soykanlara ait herhangi bir bağın beni sıktığını artık kabullenmem lazımdı. Göğsümden boğazıma doğru yükselen bir ağa takılmışım gibi o çaresiz histen kurtulamıyordum.
Etrafımdalardı ama neden bu kadar uzak geliyorlardı?

Azazel'de, Darya'nın yanında ya da annesi benim için masaya bir tabak koyduğunu söylediğinde bile böyle olmamıştım. O masada "yerin var" demişti bana. Kaçmak yerine oturmak için can atmıştım. En son ne zaman böylesine heyecanlanmıştım, onu bile hatırlamıyordum.
Bana iyi gelmeyen, benden olanlardı.

Bana iyi gelip tek benden olanlar ise bebeklerimdi.

"Yoldan geldiniz," diyebildim titreyen sesimle. "Ben, çocukların servis yapmasını söyleyeyim."

Hastaneden çıkar çıkmaz Fidan'a herhangi bir misafir sofrasını kurmalarını söylemiştim. Salim de Azazel'i üstten bir temizletip bizim için bir masa ayarlamıştı. Yakında restorasyona gireceği için bir süre müşteri almayacaktık. Bu yüzden bu gece sadece bize aitti. Onlar buradayken alt katı da açamazdım zaten.

Lerzan halam telaşla "Hayır," dedi. "Aramıza bir kişi daha katılacak."

O kişiyi biliyordum. Adını duymadan, varlığını hissetmemle birlikte kalbimin buz tutup çatırdadığını hissettim. Bunu istemiyordum ama onu söküp atamayacağımın da farkındaydım. O, hayatta olduğumuz sürece benim resmiyette ebeveynimdi. Halam, bir zamanlar onlardan kaçıp gitmesine, yıllarca küs kalmasına, annesinin cenazesine abisi yüzünden gelememesine rağmen onu hayatıma dahil edecekti.

Sonuçta ondan hiçbir şey çalınmamıştı. Giden her zaman benden olmuştu.

Ortamda bir sessizlik oluştu. Herkes kimin geleceğini biliyordu ve kimse ona bayılmıyordu. Sessizliği bozan Alp'in bana uzattığı bir dal oldu. "Sigara?"

"Bıraktım," dedim elimdeki bardağa odaklanmışken. "Sen de çok yakınımda içme."

"Doğru. Baba oluyorsun... Şart yani."
Alayla kurduğu cümleye göz devirmeden edemedim. "Gerçi bu mekânın babası da sensin, değil mi?" Bakışlarını etrafta gezdirip bir ıslık çaldı. "On numara yer gerçekten."

"İş konuşmaya mı geldik, Alp?" dedi halam ciddiyetle. "Çocuk zaten gergin."

"Gergin değilim."

"Nasıl gergin olmazsın?" diye sordu. "Sarp da böyleydi. Sanırım sizi hiçbir zaman anlamayacağım."

"Ne istediğimi biliyorum, neden gergin olayım?" Bardağı masaya bıraktım ama elimi üzerinden çekemedim. Derin bir nefes. Bu ortamdaki kimse düşmanım değildi. Bir derin nefes daha. Darya benim ailemdi. "Tek istediğim Darya ve bebekler."

"Bebekler mi?" İlk şaşkınlığı buradan geldi. "Darya mı?"

"Belçin Darya," diyerek düzeltme gereği duydum. "Ve evet, bebekler. Bugün ikiz olduklarını öğrendik."

Öğrendik mi, yoksa ben hâlâ rüyada mıydım, emin değildim. Her aklıma geldiğinde delirdiğimi düşünüyordum. Bana "baba" diyecek iki bebek, bir bedende iki, üç can... Benim dört kişilik ailem. Her kelimesinin bir kıymık olup kalbime battığını hissettiğimde ölüme çok yakın ama yaşama uzaktım. Oysa ki iki can, yaşam noktası... Aklımı kaçırıyordum.

Alp'ten gür bir kahkaha koptu. "Şaka mı?"

"Neden şaka olsun?" dedim tek kaşım havaya kalktığında. "Olamaz mı?"

Halama doğru döndü. "Bizim ailede ikiz var mı?"

Halamdan önce ben araya girdim. "Darya'nın kardeşleri ikiz."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu halam, oldukça ifadesiz bakışlarının altına beni aldığında. "Tek gecelik bir şey miydi?"

Derin bir nefes daha aldığımda aklım o geceye gitti. O gece ikimiz de tek gecelik sanıyorduk. Ertesi gün bana sadece kısa bir an soğuk bakışlarla baktığında, benim için tek gecelik olmadığını anlamıştım. Onun gözlerinde herkes gibi olmak ya da annem gibi baktığını görmek bana daha çok dokunduğunda, onu ömür boyu hayatımda istediğimi biliyordum.
"Sayılmaz."

"Ne demek sayılmaz?" Halamın meraklı bakışları üzerimde kaldı. "Hazar oğlum, kelimeleri zorla alıyoruz ağzından resmen."

"Ee zaten," dedi Alp laubali bir tavırla. "Bu çocuğun ne zaman çok konuştuğunu gördün ki?"

"Alp, sen de iyice üsteleme," dedi tahammülsüz bir sesle. "İkiz diyorsun, oğlum. İkiz! Daha dün döndün sen buraya. Ondan önce yanında bir kere bile kızı bırak, dişi sinek görmedik. Şimdi geçmiş, 'baba olacağım' diyorsun. Artık bize bir şeyleri açık açık anlatman gerekmez mi?"

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Açık açık derken?"

"Kız kim, kimlerden, ailesi nasıl biri?" diye sordu halam tek nefeste. Bu sorular bana o kadar tanıdık geldi ki sinir olduğumu hissettim. Günlerdir şu saçma sorular için onlardan uzak kalmak zorundaydım ben. Artık duymaya tahammülüm kalmamıştı.
"Nasıl tanıştınız, planlı bir şey miydi bu, kız mı..."

"Darya'nın bir şey yaptığı yok," diyerek devam etmesine izin vermedim. Darya bu masadaki herkesten daha yakındı bana. Ona kimsenin laf etme hakkı yoktu. "Doğanay'ın nişanlısının kuzeni. Birkaç kez karşılaştık, etkilendim ve şimdi de evlenmek istiyorum."

"Bebekler için değil yani?" Siniri bozulmuş gibi başını iki yana salladı. "Bebekler... ler. Bunu nasıl aşacağımı inan bilmiyorum, Hazar."

"Senin aşamayacağın bir konu yok." Her geçen saniye boğulduğumu hissediyordum. Onlara ihtiyacım olmasından da bu yüzden nefret ediyordum. Üzerimde hakkı olduğunu sanıyordu, durumumun onu etkileyeceğini sanıyordu ama sadece birkaç kez bana destek olması lazımdı. Ondan sonra her zaman olduğu gibi yoluna gidecekti. Şimdi her dediğime 'tamam' dese, daha az sıkıntı yaşardık.

"Hazar..."

"Seni aradım çünkü onun ailesi de senin sorduğun soruları sordu," diyerek durumu açıklamaya çalıştım. "Ailesi henüz hamile olduğunu bile bilmiyor. Aslında bilmeyen sadece babası. İyice ilerlemeden evlenmek istiyoruz ama babası, benim kim olduğumu, kimlerden

olduğumu bilmek istiyor çünkü bu devirde kimse kızına ne olduğu belli olmayan bir serseriyi yakıştırmaz."

Halamın bakışları omzumdan arkaya doğru kaydığında, gözleri sonuna kadar açılıp şaşkınlık yüzünün en belirgin çizgisi oldu. Alp, onun bakışlarının farkına varıp arkasına döndü ve o da öylece kalıp önüne dönmedi.

O an kimin geldiğini anlamıştım ve bu, onların aksine bende zerre bir etki yaratmadı.

Levent Soykan hemen arkamdaydı.

Olmak istemediğim kişi birazdan karşımda olacaktı.

Halam ve Alp ayağa kalkarken, ben sadece oturmaya devam ettim. Herhangi bir sıkıntı çıkarmayacaktım. Darya ve bebeklerimiz için katlanacaktım. Onlarla olduktan sonra hiçbir derdim kalmayacaktı zaten. Buna o kadar inanıyordum ki bazen Darya'nın her şeyden vazgeçtiği bir senaryoda kendimi sadece toprak altında görebiliyordum.

Halam, ailesine olan kırgınlığının ve abisine olan hasretinin verdiği o titrek nefesle "Abi," diye fısıldadı. Saniyeler içinde sandalyesini geriye itip ona doğru gittiğinde bıkkınlıkla sesli bir nefes verip arkama yaslandım.
Hiçbir şey hissedemiyordum ve bazen delirdiğimi düşünüyordum. Eğer Darya biraz daha hayatıma girmeseydi, gerçekten hissizliğin lanetim olduğunu düşünerek tımarhaneye yatabilirdim.

Onların aile dramına karşılık sadece önüme bakarak oturduğum yerde kalmaya devam ettiğimde, Levent Soykan huyumu bildiği için herhangi bir şey demeden saniyeler sonra karşıma oturduğunu fark ettim. Kardeşi ve yeğeniyle sarılmak ona yeterli gelmişti elbet. Sonuçta kendi canından kanından birine sarılmanın verdiği yükle sınanmayacaktı. Bunun için şükür bile edebilirdi.

Bir şeyler hissetmemek konusunda sanırım ona çekmiştim. Bu yüzden deliler gibi korkuyordum. O nasıl evlat ne demek bilmiyorsa, ben de aile ne demek bilmiyordum. Bunun ebediyen sürmesinden, çocuklarım doğduğunda onları sevememekten ve iç seslerinde benimkiler gibi düşünceler gezmesinden deliler gibi korkuyordum.

Korkmak da bir histi, değil mi? O zaman belki de babama çekmemiştim.

Hem zaten fiziksel olarak da ona zerre benzemiyordum. Onun kömür karası saçları, kirli sakalı ve kehribar gözleri varken, benim açık kumrala kaçan saçlarım, bal rengi gözlerim ve sakalın yakışmadığı bir yüzüm vardı. Onunla bir noktam bile benzemesin diye sakaldan vazgeçerdim hatta çok da gerekli değildi. O her zaman takım elbisesiyle gezip pahalı kol düğmeleri ve saatlerle kendisini belli ederken, takım elbiseleri beni boğar, pahalı saatlerdense tek bir saatle gidebileceğim yere kadar ilerlemek isterdim.

Kolumda pahalı bir markanın saati vardı ama bu saat bana babaannemden son gelen hediyeydi. Bir keresinde camı kırıldığında, ondan bir parçanın daha beni terk edeceğinden o kadar korkmuştum ki... Babaannem bana bazı eşyalara çok anlam yüklemeyi, böylelikle onların da bir değeri olmasını öğretmişti. O öğrettiği için bir fuların peşinden gitmiştim zaten. Bir saatin peşinden de gittiğimde hayat kısa sürede olsa bana bir şeyler hissettirmişti.

Levent Soykan sık sık saatini ve kol düğmelerini değiştirirdi. Bir eşyanın peşinden gitmez, gidenin yerini yenisiyle doldururdu. Aynı kitabı tekrar okumaz, hata nedir bilmez, yaptığında da "doğrusu demek ki budur" derdi. Dışarıdan bakıldığında başarılı, disiplinli ve zengin bir iş adamından ibaretti ama içeriden... İçeriden ona kimse bakamazdı. Ben de kimseydim.

Oğlu Hazar Cihangir Soykan değildim. Hiçbir zaman.

Bakışlarını üzerimde tuta tuta karşımdaki sandalyeyi çekip yerleştikten sonra "Serseri derken?" diye sordu. Halam ve Alp de pür dikkat bize bakarlarken yerlerini almışlardı. Bakışlarımı ona dikmek yerine

köşedeki çalışana elimle işaret verdiğimde en azından sofraya izleyebileceğim yemekler gelecekti. "Kim Levent Soykan'ın oğlunu serseri olarak görebilir?"

Bu söylemine hırsla dudaklarım kıvrıldı. Hazar Cihangir'e değil, Levent Soykan'ın oğluna serseri demeleri sorundu. Onun gözünde benim varlığım tamamen ondan ibaretti ama dünya gözüyle bir kere bile onun oğlu olduğumu hissettirmemişti. Zaten ben de varlığımın onunla anılmasını istemiyordum. Hatta sadece onunla değil, kimseyle anılmamalıydı.

Azazel'i ilk kurduğum zamanları hatırlıyordum. Babaannemden bana kalan parayı kullanmaya bile utanıyordum ama onun, ilk doğduğum zamanlarda eş dostun bana taktığı altınları bile bozdurup yatırım yaptığını, o yatırımdan sonra ellerinin bollaştığını söylediğini hatırlayarak "biraz da olsa payım vardır" diyerek kendimi avutuyordum. O dönem bu çabam bile başarımın bir gün birileriyle anılmamasından dolayıydı. Herkes ilk günden beri başarılı olduğumu sanırken elbet tökezlediğim, zarar ettiğim ve iflasın eşiğine geldiğim zamanlar da olmuştu.

Lerzan halamın oğlu Sarp o dönem gizli yatırımcılardan biri olmuştu. Bu yatırım da aslında iki ay gibi bir süre sürmüştü çünkü o kendisini yatırımcı olarak görürken ben borçlandığım kişi olarak görmüştüm. İki ay içinde ona borcumu ödemiş, yine de küçük bir hissedar olarak yazmıştım. O kabul etmese de kızı Bella için açılan banka hesabına payı her ay gidiyordu. Hatta bu hırsım sayesinde Azazel'in ilk iki yılında sadece zarar etmiştim.

Yine de her şeye rağmen buradaydım ve geldiğim konumun Levent Soykan ile bir alakası yoktu.

"Levent Soykan'ın oğlunu değil, beni serseri olarak görüyorlar." dedim kendimi tutamayarak. "Senin adın henüz geçmedi."

Sert bir yüzü vardı, ekstra bir çaba göstermesine gerek yoktu ama yine de kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"Kim olduğumu bilmedikleri için beni kızlarına layık görmüyorlar demek." İlk kez onunla bu kadar uzun konuştuğumu fark ettim. "Onların gözünde kim olduğu bilinmeyen, yıllar sonra dönen ve Azazel'i yöneten bir serseriyim."

"Azazel'i yönetmek kolay bir iş mi?" diye sordu bir öfkeyle. "Sen koca koca adamların uğruna krediler çekip tefecilere gittiği bu arazinin sahibisin."

Beni övüyordu ama mal varlığımla, çünkü onun için insanın değerini mal varlığı belirlerdi.

"Ayrıca onun kızı sana layık mı?" diyerek hassas noktama konuyu getirdi. "Sonuçta senin kim olduğunu kızları gayet iyi biliyordur. Flört döneminde hamile kalan biri hakkında..."

İstemsizce elimi sertçe masaya vurduğumda, "Çocuklarımın annesi hakkında." dedim ama devamının ne kadar çirkinleşeceğini anladığımda duraksadım. Sakin olmam lazımdı. Darya'nın gözlerindeki korkuyu, mahcubiyeti görmüştüm ben. Sakin olmaktan başka çarem yoktu. "Düzgün konuşacaksın... Bu yaşıma kadar her şeyi siktir ettiysem bu yaşımdan sonra da sike sike uğraşır, gerekirse kendimle birlikte seni de yakar geçerim."

"Hazar!" diyerek araya girdi halam. "Baban öyle demek..."

"Konu Darya ise kelimelerini seçecek." dedim devam etmesine izin vermeden. "Hepiniz seçeceksiniz. Siktiğimin imalarında bulunmayacaksınız. Darya benim sevgilim, çocuklarımın annesi. Onu ben istedim, ben peşinden koştum. Benimle olsun diye her şeyi yapan benim. O kadar istedim ki sizinle aynı masaya oturmayı bile kabul ettim."

Sanırım aileyle böyle konuşulmazdı. Nasıl konuşulduğu da zerre umurumda değildi ama ben de Darya ile böyle konuşmazdım zaten. Halamla bir sorunum da yoktu ama abisini savunacaksa o da karşımda olabilirdi. Kimsenin gönlünü hoş etme, kalbini kırmamak için çaba gösterecek durumda değildim.

"Annem seni büyütünce bir umut demiştim." dedi Levent Soykan oldukça hırslı bir tonda. "Ama yok... Sen asla bir Soykan değilsin."

"Bunu duymam iyi oldu." dedim alaycı bir tavırla. "Son zamanlarda kendimi o kadar Soykan hissediyordum ki canıma kıymanın eşiğindeydim." Halam bir şey diyecek gibi olunca ona doğru döndüm. "Soykan olmamak için kaçan birinin zoruna gitmiyordur umarım."

"Hazar, biz senin düşmanın değiliz." dedi halam.

"Ama dostu da değilsiniz." Bana destek çıkan tek kişi Alp oldu. "Kabul edelim, Soykanlar olarak hiçbir zaman birlik ve beraberlik konusunda başarılı olamadınız. Sen zamanında kaçtın ama bu çocuğun belli ki onunla kaçacak bir sevgilisi yok, çünkü kızın aile kavramı kuvvetli." Bana doğru döndüğünde göz ucuyla ona baktım. "Belli ki Hazar'ın da kalbinde kızın yeri kuvvetli ki bu boktan ortama katlanıyor."

Levent Soykan gözlerini kısarak bize küçümser bakışlar attı. "Karşımda sadece iki nankör var. Soykan soyadınız arkanızda kapı gibi dursun diye yıllarca çabaladık."

"Masada sadece iki tane Soykan var." dedi Alp alaycı bir sesle. "Biri de zaten yıllardır hayatta olduğundan bile şüphe duyduğumuz biriydi."

"Ve yıllar sonra bizi aradıysa..." diyerek halam bir bulmacayı tamamladı. "Bize de elimizden geleni yapmak düşer."

"O benim oğlum." Sanki kınanmak zoruna gitmiş gibi çıkıştı. "Oğlum için elbette her şeyi yaparım ama kimsenin onu küçük düşürmesine de izin vermem. Onlar benim oğlumu küçük görerek ayağına istekleriyle getirtemez."

Benim için şu yaşıma kadar hiçbir şey yapmamıştı. Bir insana hayat vermek onu dünyaya vermekti, ona dünyaları vermek değil. İkisi arasındaki farkı zerre bilmeyen, hayata getirdiği için ona borçlu olduğumu düşünen bir adamdı. Alp'in benim yerime alay dolu kıkırtısı ortama döküldüğünde en azından birilerinin farkında olduğunu bilmek güzel hissettirdi.

Halam göz ucuyla abisine baktığında ilk kez ona karşı sinirli olduğunu gördüm. "Eğer birinin oğlunu küçük düşürmesini istemiyorsan, herkesten önce sen küçük düşürmeyeceksin."

"Babalık listeme bir yeni madde daha." dedim onlardan gözlerimi kaçırıp dışarıya doğru baktığımda. "Eyvallah."

"Bilinçten bahseden kişinin sevgilisi hamile." dedi babam öfkesini tükürür gibi. "Nasıl böyle bir hata yapabilirsin? Kaç yaşında adamsın, korunma yöntemlerinden hiç mi haberin yok? Bir insan nasıl olur da ne olduğu belirsiz bir kadını yatağına alır? Madem yaptınız bir bok, neden aldırmak denen şey bulunmamış gibi davranıyorsunuz?"

"Sizi arayan kafamı sikeyim ben." Kendimi nereye kadar dizginleyebilirdim ki? Kurduğu her bir kelime sanki aileme edilen büyük bir hakaret gibi geliyordu. Böyle bir şey miydi aile duygusu? İnsanın gözünü karartıp en küçük lafta can almak isteyecek kadar mı yoğundu? "İstiyorum lan, istiyorum! Ben sevgilimi de çocuklarımı da yanımda istiyorum. Ne sanıyorsunuz, haberi aldığımda yıkıldığımı, korktuğumu falan mı? Ya şu dünyanın düzenini sikeyim, ilk kez yararıma bir işe yaradı. Sence oradan bakılınca benim için hata mı?"

"Oğlum sen yıllardır burada yoksun. Olduğun yerde değil de iki aylık durduğun yerde mi buldun aşkı?"

Sinirle soludum. "Sen de Ferzan Hanım'la yıllardır evliydin ama evin olduğu yerde değil, bir gecekondunun bahçesinde bir gecede buldun aşkı."

"Ben aşkı buldum, sen ise aile bulduğunu sanıyorsun."

"Bana vermediğin şeyi bir kız çocuğu verecek diye ödün kopuyor." dedim hiç uzatmadan. "Sen benimle bunun kavgasını yapıyorsun. Bu yaşıma kadar babalık yapmadın, bu saatten sonra da yapmana ihtiyacım yok. Bir daha Darya'ya dil uzatacaksan kalk git şu masadan, ben sen hiç gelmemişsin gibi yapmaya yeterince alışığım."

"Bir sakin olsanız." diyerek şansını denemeye çalıştı halam. "Böyle gerçekten bir yere varamazsınız."

"Bir yere varamayan o." Babam işaret parmağıyla beni gösterdi. "Bu yaşıma kadar eşek gibi çalıştım, sırf ileride bu ailenin soyu güzel yaşasın, arkamda kalanlar mutlu olsun diye. Defalarca başımı eğdim, bir kere bile ezdirmedim onu."

"Çünkü sen ezdin anasını satayım." demekten geri duramadım. "Yaptığını başkası yapmayınca lütuf mu sanıyorsun? Bizi aynı anne büyütmüş olamaz."

"Karşında baban var lan senin!"

"Karşımda bencil adamın teki var!" Sesimin tonunu ayarlayamadım. "Ulan senin bencilliğinden annesiz büyüdüm ben, bir akraba bile bilmedim. O kadın yetmiş yaşında küçücük bebeğe yetmeye çalıştı. Bu devirde kim yetmiş yaşında bir çocuk büyütebilir? Senin bencilliğinden anneme reva olan bu oldu. Kadın bir kere bile yaşlılığını, istirahatini yaşayamadı. Ulan ben senin yüzünden yıllarca kendi evimde bir sığıntı oldum."

Alp omzumu sıkarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Aslanım..."

"Ya sikerim aslanını şimdi." diyerek sinirimi ona da püskürdüm. "Senin halan seni kaçırdı, bu aileden götürdü, zerre bir sikim görmedin sen." Ona doğru döndüm tamamen. "Lerzan halan hiç sana titreyen elleriyle yemek yedirirken nefes nefese kaldı mı? Sen hiç ona yük olmamak için sütünü bile kendin ısıtmak zorundaymış gibi hissettin mi? Sandalyeye çıkıp kendin halletmeye çalıştığında yere düşüp tüm sütü üstüne döktün mü? Çocuklar süt içer de büyür, üstüne döküp de yanmaz. Hepsi bu bencil herifin yüzünden oldu."

Bunlar dert değildi. Bunlar yemin ederim dert değildi. Bu koca dünyada ne dertler vardı, değil mi? Ama yine de boğazımda ağır bir yumru olup canımı yakıyorsa belki de dert olmalıydı. Kendime yetiyordum, kazanıyordum... Küçükken de aç değil, açıkta değildim ama şimdi küçük bir çocuk gördüğümde başının okşanmasını bile saatlerce izleyebilecek kadar buruk hissediyorsam, ben zayıf biri miydim? Tüm suç bende miydi?

"Ya bu dünyanın düzenini sikeyim, adam beni zerre ciddiye almıyor." dedim isyan ederek. "Kızı için ölüyorum, çocuklarımın annesini yanımda istiyorum ama adam haklı olarak beni zerre ciddiye almıyor. Niye alsın ki? Kim kızını ne olduğu belli olmayan birine emanet etsin, değil mi? Şu masayı görse zaten zerre etmezdi."

"Sen hâlâ yerini bilmiyorsun." dedi babam. "Sen Soykanların varisisin. Levent Soykan'ın oğlu, Azazel'in sahibisin. Her şeyin sahibi sensin lan. Kim kime layık görmüyor seni? Duysalar bunları kapımıza kul köle olacaklar. Seni mi küçük görüyorlar?"

"Abi!"

"Seni babaannem büyütmüş olamaz." Hayal kırıklığı içinde başımı iki yana salladım. "Senin gibi kibirli bir..." Küfretmeyecektim. Babaanneme söz vermiştim. Babamla kanlı bıçaklı olacak kıvama gelmemem lazımdı. "Senin şu saydıkların onların dünyasında bir hiç."

"Para ve prestij herkesin dünyasında bir şeydir." dedi aynı kibirle. "Sadece görmedikleri için öyle sanıyorlardır."

"Adam fabrikatör."

"Ne büyük iş." diyerek küçümsedi. "Etkilendim."

"Babasını da sana isteyelim o zaman?" dedim alaycı bir tavırla. "İçten içe sinirden kudururken küçük düşürme huyun... Oturmuyor."

"Sence sinirden kuduruyor muyum?" diye sordu, dudaklarını kıvırıp yüzünü daha bir katlanılmaz yapan sırıtmayla. " Karşımda benim parçam olan bir velet dakikalarca beni küçümsüyor, ben de sadece dinliyor um . Sence kuduruyor muyum, oğlum?" Gözlerimiz ilk kez bu kadar uzun birbirinde kaldı. "Aksine oldukça mutluyum."

Mutluydu.

O mutluydu ve ben bu histen nefret ediyordum.

"Çünkü oğlum tam olarak bana benziyor." Beni öldürecek o darbeyi yaptı. "Sen tam olarak benim kopyamsın, Cihangir."

"Değilim."

"Hırsınla öylesin," dedi bastırarak. "Hatta beni geçeceksin."

"Ben hiçbir zaman sen olmadım," dedim. "Olmayacağım."

"Olmuşsun."

"Hayır," dedim, yumruğumu sıktım. "Seninle zerre alakam yok. Beni babaannem büyüttü."

"Beni kim büyüttü?" Tek kaşı havaya kalktı. "Biz aynı kadının eseriyiz."

"Dayı!" dedi Alp sinirle. "Uzatma."

"Eninde sonunda kabul edecek," diyerek karşı çıktı. "O benim oğlum ve benim hırsımla ilerliyor. Bunu kabul edecek!"

"Ben senin oğlunum ama senin hiçbir şeyinle ilerlemiyorum. Sen de bunu kabul edeceksin."

Bir şey söylemeden dudaklarını kıvırarak bana baktı. Tıpkı yıllar önce üniversiteyi kazandığımda, sırf benimle dalga geçti diye birini bayılarak dövüp karakolluk olduğumda ve Azazel hissesini kazandığımda baktığı gibi. Bu bakışı öyle tanıdık geldi ki midemin bulandığını hissettim. Ondan bir kez daha nefret ettim. Ona benzediğimi düşünüyordu. Çocuklarımın da benim gibi olacağını düşündüğü için mutluydu.

Yüzündeki o bakış hiç silinmeden halama doğru dönüp "Yarın kızın annesiyle bir kahve için," dedi. "Annesiyle konuş, müsait bir zamanda gidip babasıyla da tanışalım. Gerekirse isteyelim. Nişan adetlerinde varsa onu da burada yapalım... Yoksa kına burada, düğün Adana'da olacak. Bunları belirtelim."

Şimdi sadece ben değil, masadaki herkes gergin ve şaşkındı. Benim hayatım buradaydı. Adana'da düğün yapmak ne manaydı? Darya'nın ailesi de buradaydı hatta. Bizim kalabalık bir aile olduğumuz söylenemezdi. Adana'ya gitmek her bakımdan saçmaydı. Bu adam kesinlikle benden nefret ediyordu. Duygularımız karşılıklıydı ama ben bunun için ekstra bir çaba göstermiyordum.

"Adana nereden çıktı şimdi?" diye sordum sinirle. "Sen benim ayarlarımla oynamaya mı geldin bu gece?"

"Halacım biraz sakin!" Halam, abisine yapılan saygısızlığı hazmedemiyormuş gibi araya girdi. "Baban var karşında senin!"

"Eğer işimi zorlaştıracaksanız baştan söyleyin, siktiğimin ajanslarından bir anne-baba bulayım kendime, isteyeyim sevgilimi," dedim daha fazla dayanamayarak. Sinirden ayağım ritim tutarken bir yumruğumu dizime bastırıp kendimi biraz da olsa dizginlemeye çalıştım. Sinirlerime hâkim olmam lazımdı. Şimdi değildi. Yüzüme yansımıyor diye kimse beni anlamıyordu. "Beni daha fazla çıkmaza sokmayın. Aile, kolaylık demekse ayda yılda bir de olsa doğru yapın." Daha fazla bu ortama dayanabilecekmiş gibi hissetmiyordum. "Onlara yarın gitmen için haber vereceğim."

Halam ona dediğimi biliyordu. Babam bakışlarını bir an olsun benden ayırmazken "Umarım pişman olacağın bir şey yapmıyorsundur, Cihangir," dedi. "Aile babası olmak ne demek bilmeden yapabileceğini sanıyorsun."

"Ne demek olduğunu biliyorum zaten," dedim ifadesiz bir halde ona baktığımda. "Sen ne değilsen o demek."

"Beni suçlayamazsın." Hatasını biliyordu. "Ben de onun kadar mağdurdum."

"Peki ben?" Yavaşça ayağa kalktım. Burada durduğum her saniye kendim dışında herkese üzülecekmiş gibi hissediyordum ve hak ettiğim bu değildi. "Ulan ben niye mağdur oldum?"

Halam gözlerini yumup gözyaşlarının akmasına izin verdi. Ağlamak, hayıflanmak için geçti artık. Babasının karşısında nefret duvarı olmuş yirmi dokuz yaşında bir adamın kalbine hiçbir şey dokunmuyordu artık. Ben bir ömür bu nefretle kavrulurken onlar her zaman mağdur olmalarına sığınarak vicdanlarını rahatlatacaklardı. Mağdurluk, nefretin yanında kalbe iyi gelen bir histi ve onlar bana kalbime iyi gelecek bir his bırakmamıştı.

"Ferzan'ın bana âşık olduğunu bilmiyordum, Cihangir." Ezberlediğim sözleri sıraladı bir kez daha. "Evlenirken ikimiz de zorlanıyoruz sandım. Koynuma girerken de hamilelik haberini verirken de... Hiçbir zaman bana âşık olduğunu, istediğini anlamadım."

"Şimdi de o mu suçlu oldu?" diye sordum histerik bir kahkaha savurduğumda. "Sen dışında herkes mi suçlu? Ulan karındı o senin, karın. Sana âşık olmasından daha doğalı var mıydı? Yıllarca sana eşlik yapmasını bekledin de âşık olmasına mı bilendin?"

"Cihangir..."

"Biliyor musun gerek yok," diyerek devam etmesine izin vermedim. "Hiç gerek yok. Beni de babasız bilip kızlarına layık görmesinler. Senin gibi bir babanın oğlu olarak görmelerinden iyidir."

Bakışları tekrar öfkeyle kıvılcımlandığında "Ben bu zamana kadar kimsenin içinde senin başını öne eğdirmedim," dedi. "Şimdi de eğdirmem. Kimsenin de sana piç muamelesi yapmasına izin vermem. Çok aile babasısın madem. Onlar için bana olan hırsını bir günlük askıya sen al bakalım."

Beni nereden vuracağını iyi biliyordu. Levent Soykan zaten her zaman kimi neresinden vuracağını iyi bildiği için üste çıkabiliyordu. Bu zamana kadar devrilmediyse, saçlarına aklar düşmediyse, hiçbir zaman bir kaldırım taşına oturup ağlamak istememişse, bir aile gördüğünde içi giderek bakmamışsa, tek başına olduğunu kabullenerek başarılı olmak zorunda kalmamışsa bunun tek nedeni buydu.

Hastanelerden nefret etmemişse, kan kusacak halde bile tek başına iyileşmeye çalışmadıysa, bir mezarlıkta sabahlamadıysa, bir ölüyü geri istediğini altmış sayfa kâğıda iki yüz kere yazmadıysa, boğazından geçmeyen ev yemeğine bile kırılmadıysa da bunun tek nedeni buydu.

Ve ben her şeye rağmen bu kadar donuk bir ifadeyle yaşamaya devam ediyorsam da bunun tek nedeni onun oğlu olmamdı. Haklıydı bir noktada. Ben onun oğluydum ve hırsımı ondan alıyordum. Ya bu hikâyenin sonunda dibe batacak her şeyi kaybedecektim ya da iyileşecek, onun iyileşmek için çaba göstermediğini herkese kanıtlayacaktım.

Azazel'den çıkıp soğuk havayı hissettiğimde derin bir nefes çektim içime. Kısa bir an, bu aldığım rahat nefes bile özgürlük gibi büyük bir kavramı hissettirmişti bana. Az önce girdiğim ortam benim cehennemimdi. Bunu uzaklaştığım an anlıyordum. Arabayı park ettiğim yere doğru ilerlemeden önce hemen ilerisinde kalan ev gözüme çarptı. Daha doğrusu "evimiz" demeliydim.

Darya bu evi ilk gördüğü an gözlerini öyle bir dikmiş, öyle bir hevesle bakmıştı ki bu evin bizim olması gerektiğinden emin olmuştum. Onun düşüncelerine saygı duyup diretmesem de bir gün kalabalık olursak yaşayacağı bir yer olacağı sözüne dayanarak bu evi o gece onun yanından ayrılır ayrılmaz satın almıştım. İlk burada yaşamayacaksak bile eninde sonunda buraya geleceğimizden emindim.

Sanırım ilk burada yaşayacaktık çünkü biz daha yolun başında kalabalık bir aileydik.

Şimdi bu koca evin ışıkları yanmıyordu ama bir gün onun elinden tutup bu eve girdiğimde ışıklarının açık olmadığı tek bir oda bile olmayacaktı. İçini ben, dışını insanlar görüp bu evin içinde bir aile olduğunu, çocuklarının mutluyken ebeveynlerinin de huzur saçtığını anlayacaktı. Babaannem her zaman ailemizi övenlere "dışı sizi, içi bizi yakar" derdi. Benim ailemin içi de dışı da kimseyi yakmayacaktı.

Ellerim cebimde, bahçesine bile girmeden eve bakmaya devam ettiğimde aklımda bin tane senaryo döndü. Hepsinde Darya vardı bu

yüzden aydınlıktı, şimdi o yoktu, karanlık durmaktan öte değildi ama aydınlanacaktı. Tıpkı hayatım gibi bu ev de onun ışığıyla aydınlanacaktı. İç çekerek bakmaya devam ettim. Ettikçe aydınlandığında nasıl durur diye düşünüp durdum.

O kadar dalmıştım ki bu evi izlerken ayak seslerine bile dönüp bakmadım. Saniyeler içinde "Patron," diyen kişiyi biliyordum. Bakmama çok da gerek yoktu. "Bir sıkıntı mı var?"

Göz ucuyla Salim'e bakıp başımı iki yana salladım. "Hayır. Senin bu saatte burada ne işin var?"

"Ev sarmadı." omuz silkti. "Ben de Azazel'de uğraşacak bir iş vardır diye düşündüm."

"Doğanay nerede?"

"Manitasıyladır." Zerre ilgisini çekmediğini anlıyordum. Bazı konularda Salim'le aynıydık. Sanırım bu yüzden uzun bir süredir hayatımdaydı.

Salim'i ilk gördüğümde babaannemi kaybedeli neredeyse aylar olmuştu. Gecenin bir vakti, sırf babamdan bunalıp nefes alma ihtiyacı duyduğumda mezarlığa gitmiştim ve onun da gecenin bir saatinde annesinin mezarında nefes almaya ihtiyacı olduğunu görmüştüm. İki yabancıydık ama o gece mezarlıktan çıktığımızda birbirimizi anlayacağımızı umarak beraber içmeye gitmiştik ve şimdi yıllardır Doğanay'dan daha çok sağ kolum olmuştu.

Bir ailesi yoktu, evi de. Bizimle kalır, salondaki koltukta uyurdu. Olabildiğince az yapardı bunu. Çoğu zaman Azazel'de sabahlardı. Ben yokken neler yapmıştı, neler geçmişti hayatından bilmiyordum. Tam işe ihtiyacı olduğu dönem onu aradığım için bana karşı minnet duygusu onda ağır basmış, bana hep saygı duymuştu. Bu da aramızda bir sınır olmasını sağlıyordu.

"Eve git, Salim," dedim derin bir nefes aldığımda. "Ben de önce Darya'ya uğrayacağım. Sonra gelirim."

Arabaya doğru ilerlemeye başladığımda o da beni takip etti. "Yenge ne durumda?"

Çatık kaşlarla ona baktım. "Ne gibi?"

"Bugün..." Utana sıkıla cevap verdi. "Sanırım biraz fenalaşmış."

"Fidan mı söyledi?"

Yüzü anında ciddiyetle solduğunda "Hıhım," dedi. "O sırada Azazel'deydik... Yenge'yi aradı ama kardeşi açtı. O söyledi sanırım."

"Evet ya da hayır," dedim bıkkınlıkla. "Detay istemedim."

"Doğru," dedi başını sallarken. "Her neyse. İyi mi?"

"İyi."

"Bebek?"

"Ler," diyerek düzelttim. "Bebek değil. Bebekler."

Adımları durdu. Şaşkınlıktan durduğunu biliyordum çünkü o henüz benim baba olacağım gerçeğini bile idrak edemiyordu. Kim idrak edebiliyordu ki? Ben dışında tabii. Benim hayatımın en güzel gerçeği olabilirdi. Bu yüzden zorlanmamıştım. Tek zorlayan onlardan uzak olmaktı.

"Siktir." Tepkisi beni şaşırtmadı. "Nasıl yani?" Göz ucuyla ona baktım. Olduğu yerde bana bakıyordu. "İkiz mi?"

"Takoz musun oğlum sen?" diye homurdandım sinirle. "Her haltı bin kez tekrarlayacak mıyım sana?"

"Patron, ikiz diyorsun, amınakoyayım," diyerek yükseldiğinde kendisini tutamadığının farkındaydım. "İki bireyden bahsediyorsun."

"Evet, iki tane bebek, Salim." Arabanın kaputuna yaslanıp bıkmış bir halde onu izlemeye devam ettim. "Benim bebeklerim. Var mı bir

sorun?"

"Sence yok mu?" Bana doğru adımlarını atmaya başladı ama aklım cevabında kaldı. "Yenge iki tane çocuğu nasıl taşıyacak? Üflesen uçuyor kız."

"Üfleme o zaman, Salim."

Sanki içim içimi yemiyormuş, bu durum beni bu yönden sıkıştırmıyormuş gibi bir de Salim'in sorusuyla sinir bir kez daha başımdan vurdu. Darya'ya her baktığımda "benim bebeğimi taşıyor" diye kalbimden bir şeylerin akıp gittiğini hissetsem de onda bıraktığı etkiyi düşünmeden edemiyordum. İlerisini her düşündüğümde onu daha zorlu bir sürecin beklediği aklıma geliyordu. Nereye kadar desteğim yetecekti ki? Onun bedeninden bu zorluğu alamazdım sonuçta.

"Yanında nefes bile almam rahat ol, patron," dedi alaycı bir sesle. "Ama önümüz kış. Haberin olsun."

"Baya iyi teselli ediyorsun. Hatırlat, bir sonraki ay maaşından keseyim."

"Aman diyeyim." Ellerini cebine koyup tam karşımda durdu. "Bir ton borcum var. Sıkarlar topuğuma."

Kaşlarım bu sefer söylediğinin ciddi olup olmadığını söylerken çatıldı. "Borcun mu var senin?"

"Hayır," dedi o da ciddiyetle. "Şaka yapıyorum."

"Yemin et," diyerek direttim. "Varsa böyle bir şey, söylemiyorsan ben sıkarım topuğuna."

Ağzının içinde söylendi. "İşimde gücümdeyim, niye borcum olsun?"

"İnşallah." İnanmadığım sesimden belli oluyordu. "Var mı başka bir şey? Malum, yengeye gideceğim."

Dudakları keyifle kıvrıldı. Bir an söylediğim şeyin bana ne kadar uzak geldiğini o keyiflenince fark ettim. Darya konu olunca onun benimle olduğunu, benim bir parçam olduğunu vurgulama isteğimi bastıramıyordum. Her cümlede onun yanında ben olmalıydım. Benimle ilgili, benim olduğuma dair belirtmeliydim. Bu hem beni saçma bir şekilde mutlu ediyordu hem de bu gerçeği herkes bilsin istiyordum. Onun elinden tutup herkesin içine çıkamamak, "baba oluyorum" diyememek zor geliyordu artık.

"Bugün Kapalıçarşı'daki kuyumcuya gittim." İlgimi çekecek bir konu oldu. "Yüzüğün onarılması biraz zor, bayağı eski." dedi adam, "Ama deneyeceklermiş. Bir de istediğin renkte taş biraz çiğ dururmuş."

"Çiğ ne demek?" diye sordum sinirle. "Gözde gayet güzel duruyordu."

"Gözde güzel duran, elde çiğ duruyor demek ki patron." dedi dalga geçer gibi. "Adam, biz yaparız ama siz beğenir misiniz bilmiyorum dedi."

"Orasını da bıraksın, biz düşünelim." diye homurdandım. "Rüya Hanım'la son durum ne?"

"Onunla çalışmak istemediğimizi belirttim ama kadın çok ısrarcı. Yeni bir sunum için bana birkaç gün verin, pişman olmazsınız diyor." Bıkkınlıkla sesli bir nefes verdi. "Kadın çok kafa ütülüyor, keşke başka bir adam bulsaydık."

"Başka adamımız var mı Salim?"

"Kadının derdi biz değiliz bence, direkt arazi." Bir bildiği varmış gibi konuşunca olduğum yerde daha dik bir konuma geldim. "Yani dün onu geçirdiğimde de sanki burası tarihi bir yermiş gibi sorular sordu. Daha sonra numaramı aldı, birkaç kez de mesaj attı bana. Bir muhabbet kurmaya çalıştı, bilmiyorum, değişik geldi."

Doğanay'ın ayarladığı biri hakkında şüphe duymak, arkadaşıma ihanetmiş gibi hissettiriyordu ama içten içe Rüya Hanım konusunda aklıma yatmayan şeyler olması sinirimi de bozmuyordu değil. Hem onu uzak tutmak hem de neler olduğunu öğrenmek arasında gidip

geliyordum. Üstelik bu aralar Doğanay da ortalıkta görünmüyordu. Onun aniden geri çekilmesine de anlam veremiyordum. Sanki yılların değiştirdiği diğer kişilerden biri de oydu.

"Sen bir süre daha idare et." dedim sürücü koltuğunun olduğu tarafa doğru ilerlediğimde. Artık Darya'yı görmem lazımdı. "Yakında illaki çıkar kokusu." Binmeden önce ona bakıp tepkisini görmek istedim. Yüzünde bu durumdan rahatsız olduğunu belli eden hoşnutsuz bir bakış vardı. Bana bir şey demek istiyormuş da yutuyormuş gibi duruyordu aynı zamanda ama şunu da bilmeliydi ki o söylemediği sürece peşine düşecek biri değildim. "Yapmak istemiyorsan da..."

"Sıkıntı yok." diyebildi mahcubiyetle. "Kız insan yemiyor sonuçta. Hem..."

"Hem?"

"Güzel de kız." Devamı kesinlikle bu değildi, kıvırıyordu. "Sorun yok yani."

"Hadi Allah'a emanet." diyerek daha fazla uzatmadım. "Buralar sana emanet."

"Yengeye selam söyle."

"Büyük ihtimal söylemem," dedim. "Kızı ben zar zor görüyorum zaten. O kısıtlı sürede bir de senin selamınla mı uğraşacağım?"

Benden beklediği bir cevaptı sanırım, sadece gülüp geçmeyi tercih etti. Daha fazla oyalanmadan arabaya bindikten sonra gaza yüklenerek arkamda bir toz bulutu bırakarak onun evine doğru ilerledim. Zaten arabayla beş dakika anca sürüyordu. Benim hızımla daha az sürmüştü ama ön tarafa gidemiyordum. Darya'nın odası arka tarafta kaldığı için aşağıdan dolaşıp oraya gitmem gerekiyordu.

İlk kez yaşayan bir insanı bu kadar özlediğimi hissediyordum. Bazen ben de şaşırıyordum kendime ama durum bundan ibaretti. Darya ile olduğumda zaman ve mekân gözümde tüm önemini kaybediyor, gözlerim sadece onu görürken kulaklarım sadece onun sesini

duyuyordu. O an bana ulaşmak isteyen herkes için çevrimdışı bir insan oluyordum adeta. Aslında yıllardır böyle bir insandım, sadece yıllar sonra kendimi bir tek ona açmıştım.

Arka sokağa gelip onun odasının camını daha rahat görebileceğim bir yere arabayı çektikten sonra derin bir nefes aldım. Aldığım nefes, onun yüzünün karşımda olmayışının isyanı gibi yaktı göğsümü. Balkonu, penceresi ve ışığı kapalıydı. Perdeleri de öyle bir çekmişti ki güneşlikle birlikte gölgesi bile düşmezdi. Nefret ettim bu durumdan.

Acaba evde değil miydi? Nereye gidecekti ki? Hastaneye burnumda kaza riskiyle saatli bir bomba gibi gidip annesinin şaşkınlığıyla ondan ayrılarak çıktığım için ne durumda olduğunu da bilmiyordum. Hamilelik haberine karşı oldukça sakin olan annesi, ikizleri öğrendiğinde Darya ve ikizlerle konuşmak istediğini söyleyerek onu benden almıştı. Halamlar geleceği için sadece arkalarından bakmakla kalmıştım ama neler olduğunu merak ediyordum. Özellikle onun nasıl olduğunu merak ediyordum.

Yıllardır kendimin bile nasıl olduğunu merak etmezken, son birkaç aydır her saniye onun nasıl olduğunu merak ediyordum. Bazen keşke görünmez olsaydım diyordum. Sonra bir düşünce geliyordu aklıma. Zaten görünmezdim ama o bile Darya'yı her an bir köşede izlememi sağlamıyordu. Daha da görünmez olsaydım da ne onu ne de kendimi zor duruma sokmadan sadece onu izleyebilsem, her halinden haberdar olabilsem diye geçiriyordum içimden. Geçmesi yetmiyordu bana, onu her anımda görmek istiyordum.

İyice başımı arkaya yaslayıp perdenin arkasında onun olma ihtimalini düşünerek dudaklarıma yerleşen silik tebessümle izledim sadece. Baktıkça bakasım geldi. Geldikçe bugün ikiz olduğunu öğrendiğimdeki çaresizlik yokladı beni. Dünyanın en güzel haberi, çocuk gibi ağlama isteği getirmişti. Bir ton düşüncenin içinden en net olanı, beni sevip sevmeyecekleriydi.

Beni sevmesini her şeyden çok istediğim üç kişi.

Üstelik ben annemin bile beni sevmesini hiçbir zaman istememiştim.

Ondan daha fazla uzak kalmak istemediğimi anlayınca elim telefonuma gitti. Ekranı kırık, şarjı yine azaldığı için kararmaya yakın telefonumda kilidi açınca en belirgin şey Darya'nın Bodrum'da çektiğim fotoğrafıydı. Bu fotoğrafı neden ekran yaptığımı başta bilmiyordum ama zamanla onu arayabilmek, mesaj atabilmek için beni telefona bağlayan bir şey olması gerektiğini düşünerek koymuştum. Sıkıldıkça kilidi açıp ekrana bakıyor, baktıkça da ona yazıyordum.

HCS: Uyudun mu?

Darya: Hayır.

Darya: Neredesin?

Darya: İyi misin?

HCS: Bunu benim sormam gerekmez mi?

Darya: Ben üç kişiyim, daha çok hakkım var.

HCS: Pencerenin altındayım.

Görüldü.

Görüldü atmıştı ama hâlâ çevrimiçi görünüyordu. Belli ki aşağı gelmek istiyordu ama babası evde olduğu için gelemiyordu. Bari pencereye çıksaydı. Onu bugün görmezsem kafayı yiyebilirdim. Elim tekrar klavyeye gittiğinde pür dikkat ekrana odaklandım. İlk soru işareti yolladım beni fark etmesi için. O da anında görüldü oldu. Normalde mavi tikim kapalıydı, nefret ederdim ama mesajımı görüp görmediğini anlamamın başka yolu yoktu. Tekrar bir şey yazmaya niyetlendiğimde arabanın camına birinin vurduğunu fark ederek başımı kaldırdım.

Karşımda Belçin Darya vardı.

Camın arkasında bana gülümseyerek geceyi aydınlatırken elini mahcubiyetle salladı. Kemerimi çıkarıp o tarafa doğru uzanıp kapıyı

açtıktan sonra hemen sağ tarafımda yerimi almasını izledim. Binmeden sadece yanında durarak bile kapı açıldığı an tüm kokusunun arabaya dolmasını sağlamıştı. Ondan gelen yoğun vanilya kokusunu seviyordum. Aslında bazen rüzgâr estiğinde saçlarından mı anlamıyordum ama ondan gelen bir koku daha vardı. Sanırım kestane sütü kokuyordu. Babaannemdeki kremden az buçuk bildiğim bir kokuydu. İlk günden beri aynı kokuyordu ve bir gün bile sıkıldığımı hissetmemiştim.

Yine tüm araba onun kokusuyla dolduğunda, bugünün huzurla aldığım sınırlı nefeslerinden birini daha alıp bana doğru dönmesini bekledim. O bana döner dönmez daha fazla kendimi tutamadığımda bir elimi onun başının arkasına götürerek yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdım ve dudaklarımızı birleştirdim. Bir avcunu koluma yaslayarak geri çekilmek yerine daha da beni etkisi altına aldığında alt dudağını iki dudağımın arasında sıkıştırıp onu iyice hissettim.

Onu hissettikçe tüm sinirimin benden uçup gittiğini, yaşam enerjimin sadece onda olduğunu bir kez daha anladım.

Nefes nefese benden ayrıldığında dağılmış hâlinin bile ne kadar güzel olduğunu izlemek kaldı bana. Yanakları al al olurken tutuşumdan olsa gerek birkaç tutam sarı saç, kızaran dudaklarına yapışmıştı. Bir tebessümle onu izlediğimde utanıp gözlerini kaçırdı. Bu beni daha da güldürdüğünde, işaret parmağımla yüzüne düşen saç tutamlarını geriye doğru çekip bu sefer de yanağına bir buse kondurdum.

"Hazar," dedi nazlı bir edayla. Ses tonundan adımı duymayı seviyordum.

Onun tarafına doğru yaklaşıp burnumu yanağından boynuna doğru sürüklediğimde, "Hım." diye mırıldandım. Boynundan huylanmış olacak ki başını yana doğru eğerek başımı omzu ve çenesi arasında sıkıştırdı. Kokusu böyle daha yoğun, daha da aklımı başımdan alıcıydı.

"Hazar." Boynuna bir öpücük bıraktım. "Ama Hazar!"

Geri çekilmekten başka çarem kalmamıştı. "Efendim güzelim?"

"Bu caddeden çıksan mı?" diye sordu utana sıkıla. "Babam evde değil ama komşular görsün istemiyorum. Biraz da midem bulanıyor, sahile gitsek olur mu?"

Dilimi üst dişimin arkasına vurup onaylamayan bir ses çıkardım. "Hava soğuk."

"Arabadan çıkmayız ki," dedi dudaklarını büktüğünde. "Camı açarız sadece."

"Hasta olursunuz Darya."

Bir eli karnına doğru gitti. Bu hareketi yaptığında canımı istese önüne koyardım. O kadar etkisi vardı ki üzerimde. Üstelik artık elinin altında benden tek değil, iki can bulunuyordu. O da benim canımsa üç canı kapsıyordu. O benimdi, benimleydi.

"Ama midemiz bulanıyor."

Üstüne şöyle bir baktığımda yine incecik pijamalarıyla gelmiş olduğunu fark ettim. Azazel'e kuzeninin peşinden sürüklenerek geldiğinde de üstünde pijamaları vardı. Onun özensiz gördüğü ama o gün oradaki tüm kızlardan daha güzel olduğu bir gerçekti. Bu gece de kim gelirse gelsin, bu haliyle en güzeli olacağından emindim. Güzel olmak da biraz zahmetliydi ki böyle sahile gidersek arabanın içinde bile üşüyebilirdi. Bu yüzden arka koltuğa doğru uzanıp deri ceketimi aldım.

"Bunu giyersen olur." Ona doğru uzattım. "Üşütmenizi kesinlikle istemiyorum."

"Yine bebeklerini düşünüyorsun." diye homurdandı huysuzlukla. "Onlar için diyorsun."

"Bebeklerim değil mi?" diye sordum keyifle. "İkiydi, üç oldu."

Gülmek istiyordu ama bana trip attığı için kendisini gülmemeye zorluyordu. Bu yüzden son çare elimdeki ceketi çekip almak oldu. Acaba karnı ne zaman belli olmaya başlayacaktı? Hem belli olmasını, onları hissetmeyi deliler gibi istiyordum hem de biz evlenmeden, benden

uzakta olur diye aklım çıkıyordu. Üstelik babasına zerre açıklayamazdık bu durumu. Onun için tam bir eziyet olurdu.

"Darya," dedim, düşünceli bir halde ona bakarken.

Ceketimi giymeye çalışırken homurdandı. "Hım?"

"Halam yarın size gelecek," dedim tek nefeste. "Annenlerle tanışmak, isteme merasimi denen zıkkım hakkında konuşmak için."

Ceketi tamamen giyip içinde kaybolduğunda o kadar komik duruyordu ki gözlerini sonuna kadar açıp bana baktığında sadece gülmek gelmişti içimden. Ondan üç kişi daha girerdi bu ceketin içine. Karnındaki iki canla üç canı olmasının bir önemi yoktu. Kendisinin yarım canlık bir fiziği vardı. Bazen bu hali bile endişelendiriyordu beni.

"Ne?" diye bağırdı aniden. Düşüncelerimden bağımsız bir tepki oldu bu. "Ne zıkkımı be!"

"Be mi?" diye sordum, garipseyerek.

"Bir dakika." Önüne dönüp şakaklarını ovaladı. Beyin kanaması geçiriyormuş gibi davranmasına gerek var mıydı? "Ay bir dakika, Hazar. Ne dedin sen şimdi?" Bana doğru döndü. "Halan mı geliyor?" Başımla onu onayladım. "Yarın mı?"

"Evet?"

Bir elini kaldırıp omzuma vurdu ama sinek ısırığı gibiydi. "Bu şimdi mi söylenir, Hazar?" Bakışlarımı ondan kaçırıp arabayı çalıştırmaya koyulduğumda, "Ya dünyanın en normal şeyini söylemiş gibi davranmasana!" diye çağırdı. "Hazar!"

"Güzelim, zaten dünyanın en normal şeyi," dedim, omuz silktiğimde. "Zaten bunun olması gerekmiyor muydu?"

"Hemen olacağını düşünmemiştim." Sitenin çıkışına doğru ilerledim. "Yani... bilmiyorum."

Göz ucuyla ona baktığımda dudaklarını bükerek bana baktığını gördüm. Boşta kalan elimi yüzüne doğru götürüp yanağından hafif bir makas aldım. "Hemen olması gerekiyordu."

"İkiz oldukları için mi?"

"Hayır, benim olduğunuz için," dedim hiç düşünmeden. "Onlar olmasa bile sen benimle olmalısın, Darya. Senden başka kimsem yok."

Bunu birine söylemek bir zamanlar ne kadar zayıflık gelse de şimdi ona söylemek güçlü hissettiriyordu. Bu garip hissin adının ne olduğunu çözemesem de ona, ondan başka kimsem olmadığını her gün söyleyebilirdim. Hiç gocunmadan, gurur yapmadan, sadece bu gerçeği ona hatırlatabilirdim. Darya, benim komplekslerimin çok daha ötesindeydi.

"Ben sana yeterim zaten," dedi kendinden emin bir sesle. Her zaman bunu yapıyordu. Sanki ailesizliğimin sorumlusu oymuş gibi, bir şeyleri giderme yükünü üzerine alıyordu. "Ama pek güzel yemek yapamıyorum işte."

Göz ucuyla ona baktığımda bu duruma gerçekten içerlenmiş gibi duruyordu. "O ne alaka şimdi?"

"Yemek yemeyi çok seviyorsun," dedi hüzünle. "Ama ben de güzel yapamıyorum."

"Yemek yemekten daha çok sevdiğim şeyler var, Darya," dedim, bir elimi hâlâ yanağında tuttuğumda. "Sen bana yetersin."

Sesli bir iç çekti. "Aç mı kalacağız o zaman?"

"Tabii ki aç kalmayacağız," dedim. "Ben senden bunları beklemiyorum ki."

"Sen niye benden hiçbir şey beklemiyorsun, Hazar?" diyerek yakındı bu sefer. "Yoksa beni hafife mi alıyorsun?"

"Evet, güzelim, biraz hafifsin." Bu durumu bir şekilde belirtmem lazımdı. "Üç canlı birine göre gereğinden hafifsin."

Bir hiddetle bana doğru döndüğünü hissettim ama ona bakmadım. Büyük ihtimalle çatık kaşlarla bana bakıyordu. "Yani ben onları taşıyamam, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ben öyle söylemedim."

"Onlar için hafif olduğumu söyledin!" Sinirli olduğunda daha tatlı olduğunu düşünüyordum. "Madem bana güvenmiyordun, bebeklerine başka bir anne bulsaydın o zaman!"

Bu sefer ona doğru hiddetle dönen ben oldum. "Senden başka kimseyi istemiyorum," dedim hiç uzatmadan. "Bir daha benim yanım için 'başka' kelimesini kullanma çünkü senden başkası benim için tam bir eziyet."

Uzun uzun bana baktı. "Ben seninle net evleneceğim ya."

"Söz mü?" Neden böyle bir soru sorduğumu bilmiyordum. Duymak iyi gelecekti sadece. "Sonra caymak yok bak."

"Sana yalan borcum mu var, Hazar?" diye sordu tatlı bir sitemle. "Sözüm söz. Evleneceğim seninle ama soyadımın aynı kalmasını istiyorum."

"Onu geç, güzelim," dedim otoriter bir sesle. "Bu ay sonu da Soykan olmazsan gerçekten dertten kederden kel kalacağım."

İnsanın içini ısıtan kıkırdaması arabanın içinde yankılandığında ısınan sadece ellerim değil, bir de kalbimdi. "Abartıyorsun!"

"Ben baba olacağım, Darya. Baba!" Tüm gün içimde tuttuğum patlamayı tam şu an yaşıyordum. O dışında kimseye bu kadar rahat olamazmışım gibi geliyordu. "Hem de iki bebeğe. Tekte iki bebeğe!"

"Hazar ya!" Omzuma hafifçe vurdu. "Keşke böyle dan diye söylemeseydin."

"Güzelim, dan diye yaptık zaten. Söylemesine mi takılıyorsun?" Yanağından bir makas daha aldım. "İki bebeğe baba, sana kısmetse koca olacağım. Sen de geçmiş bana soyadını almam diyorsun. Çek vur beni, daha iyi."

"Vuramam seni, iki çocuğa tek başıma nasıl bakayım?" diye sordu keyifli bir sesle, sırf bana bulaşabilmek için. "Ama halan mevzusu bebeklerimizden daha ani oldu. Yurt dışında olduğunu sanıyordum?"

"Halamı, beraber uyuduğumuz gece sizden çıktıktan sonra aradım. O da ilk defa onu aradığım için gaza gelip gelmiş," dedim. "Malum, kocası zengin, özel uçağı var."

"Özel uçağı mı var?" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Siz kimsiniz tam olarak?"

"Valla ben çocuklarının babası Hazar Cihangir Soykan'ım." Sahil tarafına geçebilmek için ani viraj yapmam gerekiyordu, bu yüzden bir elimi onun karnına yaslayarak öne doğru savrulmasını engellemeye çalıştım. Kemer vardı ama bu bana yetmiyordu. "Sen de benim çocuklarımın annesi, güzeller güzeli karım Belçin Darya Soykan'sın."

"Henüz değilim," diyerek benimle inatlaştı. "Evli değiliz. Bir yüzüğüm bile yok zaten."

Onun isteklerini dile getirmesini seviyordum. Benden bir beklentisi varsa ya üstü kapalı ya da oldukça açık şekilde imasını yapıyordu. Yapmak zorunda değildi, benim düşünmem gerekirdi belki ama o belli ki yanımda rahat hissediyordu ki yapabiliyordu. Bu da benim için dünyalara bedeldi. Bazen dile getirdiği şeylere kırılıyor mu diye düşünmek canımı sıksa da onun eksikliğini hissettiği her şeyi en güzel şekilde kapatmak için çabalıyordum.

Bana geçenlerde sorduğu yüzük de bunun bir parçasıydı. Babaannemin taşı düşen eski yüzüğü yıllarca boynumda taşıdığım bir hatıra olmuştu ama artık sahibinin parmağında olması için onarılacaktı. Babaannem de zamanında bana "Sevdiğin kadının gözlerinin renginde güzel bir taş

yaptırır, onun parmağına takarsın," diyerek vermişti zaten. Hem onun vasiyeti hem de Darya'nın isteği gerçekleşecekti.

"Yüzüğü bu kadar istediğini bilmiyordum," diye mırıldandım, bıyık altından sırıtırken. Bir şeylerin farkında olmadığı için böyle yapmak eğlenceliydi. "Gelinliğini nasıl istiyorsun peki? Malum, biraz daha oyalanırsak dar kesimlilere veda edeceksin."

"Sen dar ve geniş kesim gelinliği nereden biliyorsun?" Ses tonundaki sertliğin beni keyiflendirmesi normal miydi? "Hayırdır?"

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Hayır mıdır?"

"Adanalı değilim diye sadece beni değil, sinirimi de hafife alıyorsun." Kaşlarını çatmaya çalıştı ama o güzel yüzünün agresif durması imkânsızdı. Güzelliğinin büyüsü kötü hiçbir hissi taşıyamıyordu. "Sen gelinlik kataloglarına mı bakıyorsun?"

"Beni ilgilendiren kısmı damatlık."

"Katalogda mankenler var," diyerek açıkladı. "Belki onları görmek için bakıyorsundur."

"Kimse iki manken görmek için gelinlik katalogları incelemiyordur diye düşünüyorum, güzelim," dediğimde yüzüme dik dik baktı. Bakışları öyle baskındı ki ona bakmaktan geri duramadım ben de. O bana baktıkça gözlerini kıstı, ben ona baktıkça 'Hayırdır?' der gibi gözlerimi kırptım. "Yanlış bir şey mi dedim?"

Sahil bu saatlerde boştu. Aslında saatin önemi yoktu. Ekim ayının sonlarının etkisiydi bu. Bugün de zaten fırtına uyarısı verildiği için tek tük insanlar vardı. Kimsenin radarına girmeyeceğimiz ama deniz havasını da en güzel şekilde alabileceğimiz bir yere arabayı park etmeye yeltendiğimde, "Hep doğru şeyler söylüyorsun," dedi. "Sinirim bozuluyor."

"Yanlış şeyler söylememi mi isterdin?"

"Ben sık sık yanlış şeyler söylerim." Önüne döndü. "Bu yüzden sen hep doğruyu söylersen, altında ezilirim."

"O zaman arada bir senin için yanlış şeyler söylemeye çalışırım," dedim. "Ama pek de yanlışı bilen biri değilimdir. Çabamın kusuruna bakmazsın artık."

"Bir kusurun olsun da bakayım," dediğinde gerçekten onun gözünde bu kadar kusursuz muyum düşüncesine bir iç geçirdim. Beni her zaman övüyordu. Kimsenin övmediği kadar övüyordu hem de. Benim bildiğimden daha farklı şekilde. Bazen inanmakta güçlük çekiyordum.

Benim gözümde o kesinlikle kusursuzdu. Sevmek böyle bir şey miydi yani? Gönlünün tahtına oturttuğun kişiyi her şeyiyle kusursuz görüp uğruna ölecek kadar hayran kalmak mıydı? Belki de daha fazlasıydı.

Arabayı park ettiğimde, hava koşulları nedeniyle sert dalgalarını kıyıya vuran deniz karşımızdaydı. Gecenin karanlığında laciverte dönen deniz, gündüz bile onun gözlerinin tonundaki kadar güzel olamazdı ama yine de ilgi çekiciydi. Sessizlik içinde denizi izlerken derin bir nefes aldım.

"İkizler olduğunu ilk duyduğunda ne hissettin?" diye sordu bana sessizliği bozarak. "Ben o an Azur bayıldığı için o kadar şaşkındım ki, hüngür hüngür ağlamaktan ötesini yapamadım. Duygu boşalması yaşadım sanki."

"Ağladığın için başta biraz canım sıkıldı," dedim dürüstçe. "Diğer yandan aklımı kaçıracağımı sandım sanırım. Sessizliğim belki de sana başka bir şey düşündürdü ama ben sadece... Ne diyeceğimi bilemedim."

"Korktun mu peki?"

"Deli misin?" diye sordum abartılı bir tavırla. "Korkmak, hissettiklerim yanında az kalırdı. Ben tek bebek olduğunu duyduğumda bile korkmuştum zaten. İkiz olduğunu duyunca hissettiğim her şey o kadar aşırıydı ki, delireceğimi düşündüm."

"Tepkisizliğinden anlamalıydım," diye homurdandı. "Bir an kaçacaksın sandım."

Haklıydı. Bir an ben de kaçıp dışarıda çığlığı basacağımı sanmıştım. Doktor 'ikiz' dediği an Azur'un bayılmasıyla tüm ilgi ona kaydığında, sadece ben ve Darya monitörü izlemekle kalmıştık. Darya, yaşadığı duyguların yoğunluğuyla hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Yine bir belirti vardı ama ben sadece onun elini tutup sıkarken ekranı izlemiştim.

İkiz demişti doktor. Bizden iki can olduğunu söylemişti. İkisinin de sağlıklı olduğunu duyduğumda rahat bir nefes vermiştim ama her geçen saniye soğuk soğuk terlediğimi hissediyordum. Begüm Hanım, ikizlere açıklamaları gereken bir durum olduğunu ve onların da bunu konuşması gerektiğini söyleyerek Darya'yı eve götürmeyi teklif ettiğinde bile kendimde değildim.

"Birkaç kez sana beni bırakmaman için baktım," dedi utana sıkıla. "Bu durumu beraber aşmamız gerektiğini düşünüyordum ama sen... Öylece kaldın, Hazar."

"Ben biraz donuk biriyim," diyebildim mahcup bir sesle. "Bir süredir böyle. O anın içinde tepki veremiyorum... İnsan önemsiz hissediyor benimleyken."

Dikkatle bana baktı. "Ne zamandan beri?"

"Babaannem öldüğünden beri." Bakışlarımı ondan kaçırıp önümdeki denize odaklandım. "O sıra terapi aldığımda duygusal küntlük olabileceğini söylemişti terapistim. Başta duygusal uyuşma sanmıştık, o daha kötüydü ama hissediyorum. His var ama dışa vuramıyorum. Aslında babaannem öldükten sonra yaşadığım buhranın etkisi var bunda. Şimdi daha iyiyim. Eskisi kadar değilim ama... Bazen oluyor işte."

"Elin kesildiğinde tepkisiz kalmanda bundan mıydı?" diye sordu. "Hissetmiyor muydun?"

Bu konuları konuşmak beni boğuyordu ama onun bilmeye de hakkı vardı. Ondan saklamam haksızlık olurdu. Herkesin kimden çocukları olacağını bilme hakkı olmalıydı.

"Elbette hissediyordum, Darya. Hissediyorum ama hissettiklerim yüz ifademe, tepkilerime yansımıyor. Deniyorum ama sanki bir dönem her şeyin zirvesini yaşamışım da hisler önemini kaybetmiş gibi geliyor."

Başını anlayışla salladı. "Anladım," dedi. Sesinden anladığım kadarıyla ya anlamamıştı ya da kabullenememişti. Haksız da diyemezdim. Hislerini belli edemeyen biriyle olmak sıkıcı olmalıydı. İyileşiyordum aslında, biraz da olsa gösterebiliyordum.

Ama ikizleri öğrendiğimde ağlamamı bekliyorsa, onu yapamamıştım. Belki kalp atışlarında ya da doğumlarında olabilirdi ama kendimden pek umudum yoktu. Onun bir noktaya kadar sabredip sonra tepkisizliğimden kaçmasından da korkuyordum.

Onun karşısında birkaç kez gözlerim dolmuştu aslında. İyileşiyordum.

İyileşmek zorundaydım.

Kalbimi hissetmeye başlıyorsam hislerimi de hissettirebilirdim, çünkü hissediyordum hâlâ. Bir robot değildim.

O gün bıçağın üstüne yürüdüğümde de hissediyordum. O bıçak bana saplansa acısını hissederdim ama tepki veremezdim. Tepki veremediğim için kimse endişelenmez, bu olayı en az zararla kapatırdık. Bazen hissettiğimi anlamak için bile tehlikeye yürüyordum ama günün sonunda tepki veremediğim için ufacık bir şeye şükretmek elimde kalıyordu.

"Her geçen gün haneme bir eksi yazılıyor, değil mi?" Sesimde alaycı bir tını vardı ama aslında kederimi bastırmak içindi. Ona göz ucuyla baktığımda o da bir şey demeden bana bakmayı sürdürdü. Bana bakarken kemerini söktü. "Kucağına gelebilir miyim?" diye sordu. Beklediğim tepki kesinlikle bu değildi. Gerçi o da beklediğim gibi olmamıştı hiçbir zaman. Düşüncelerimin ötesindeydi.

Başımı sallayıp koltuğumu biraz daha geriye doğru ittiğimde, oturduğu yerden kalkıp kucağıma doğru gelmeye yeltendi. Bir elim kafasının üstüne gidip çarpmamasına dikkat ederken, diğeri beline doğru gidip

işini kolaylaştırmaya çalıştı. Biraz debelense de bir şekilde kucağıma gelmeyi başardı. Tam kasıklarıma oturup sırtını arkasına yasladığında dirseği kornaya çarptı. İrkilse de omuzlarımdan sıkıca tutunup konumunu sabitledi.

Arabanın içindeki aydınlatmaları açıp onun yüzünü daha net görebileceğim bir ortam yarattığımda, gözlerinin kızarmakla birlikte biraz da şişmiş olduğunu fark ettim.

"Darya," dedim. "Senin yüzün iki saatte çökmüş?"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Seni ağlattı mı bunlar?" diye sordum endişeyle. "Gözlerin şişmiş sanki?"

"Saçmalama ya!" diyerek çıkıştı. "Makyajımı çıkardım sadece."

"Senin yüzünde makyaj mı var?"

"Makyajı çok iyi yaptığım için sevinsem mi yoksa hemen fark ettiğin için delirsem mi bilemedim şu an." Omzumu sıktı, gıcık olmuş gibiydi. "O ne demek ya?"

"Her halin çok..."

"Yalan söyleme!" Sinirle sözlerime devam etmeme izin vermedi. "Resmen 'yüzün çöküк' dedin bana. Demek ki biz evlensek ve ben makyajsız evin içinde gezsem benden korkacaksın."

"Saçmalıyorsun." Bir elim onun yüzüne doğru çıkıp avcumu yanağına yasladım, parmaklarımı saçına daldırarak önüne gelen tutamları geriye ittim. "Sadece gözlerine takıldım zaten. Başka bir yere değil. Ama gözlerin... Gözlerin işte."

"Gözlerim mi işte?" Kurcalamaktan geri durmayacağını tahmin etmeliydim. "Ne varmış gözlerimde?"

Sadece onun mavi gözlerine dalıp bir iç çektim. "Ne yok ki," diye fısıldadım.

"O ne yokmuş ki?" diye sordu bu sefer.

"Ölüm yok," dedim keskin bir dille. "Sadece yaşam var. Gözlerinde yaşamanın en güzel tonu var, Darya."

Cevabımla birlikte tebessüm etti. Onun tebessümüyle birlikte dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Onun mutluluğu bulaşıcıydı ve bana huzur veriyordu.

"Şu an ne hissediyorsun?"

"Huzurlu." Neden sorduğunu anlamasam da dile getirdim. "Biraz da mutlu."

"Az önce ne hissediyordun peki?"

"Endişeli."

"O zaman güzel." Tebessümü daha da büyüdü. Üzerime doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Bu ani hareketi beklemediğim için kaşlarım çatıldı, ufak bir şaşkınlık yokladı beni. O benden uzaklaşırken hâlâ keyifliydi. "Şimdi de şaşkın mısın?"

"Sayılır."

"Güzel, güzel," dedi aynı keyifle. "Tüm hislerin yüzüne yansıdı. Demek ki cidden iyileşiyorsun. Şimdi küçük hislere tepki veriyorsun ama bu, zamanla büyük hislere de tepki vereceğin anlamına geliyor. Bak gördün mü? Sen sadece artılardan ibaretsin, Hazar Cihangir."

Bakışlarım onun yüzünde kaldı. Bu sefer ne hissedeceğimi bile bilemeyerek kaldı hem de. Onun elimi sararken kalbimi de sardığını hissederken bunun mecaz olduğunu düşünmüştüm. Birinin tüm yaralarıma fularını saracağına ihtimal vermemiştim ama Darya yapıyordu. Elde kalan her kusurumla bize tutunuyordu.

"Şu an ne hissettiğini anlamıyorum ama." Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. Ben de ne hissettiğimi anlamıyordum, normaldi. "Karmaşık mı hissediyorsun?"

"Senin için ölebilecek gibi hissediyorum," dedim hiç düşünmeden, aklıma gelen ilk şeyle. Onun saçlarına daldırdığım elime baskı uygulayarak kucağımdaki başını biraz daha kendime doğru eğdim. Şimdi dudakları dudaklarımın yakınındaydı. "Ve ilk kez iyileştiğimi hissediyorum."

Dolu gözlerle bana bakarken, "İlk kez mi?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Hem de hayatımdaki en net gerçek." Alnımı onun alnına yaslayıp gözlerinden ayırmadım bakışlarımı. "Sen beni iyileştiriyorsun, Darya."

"Biz."

Düzeltmesine gerek yoktu. O olmasaydı hiçbir şey bu kadar anlamlı ve güzel ilerlemezdi.

"Sen."

Bu sefer şaşırma sırası ondaydı. "Biz değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece sen. Beni iyileştiren, onlara ve bana hayat veren sadece sen."

Gözleri iyice dolduğunda dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. Ağlayacak mıydı? O zaman kendimden nefret ederdim. Sözlerim onu üzmüş müydü? O zaman ben daha çok üzülürdüm. Ona gelen her şeyin beni beter etmesine razıydım. Onun, onların iyi olmasını istiyordum.

Yaşam onun gözlerinde saklı olsa bile, dudaklarında yatan hayat öpücüğünü her zaman en derinimde hissediyordum. Bir kez daha dudaklarımızı birleştirip kendime doğru çektiğimde o da karşı gelmek yerine beni kendisine bıraktı. Onu uzun uzun öpmek istemekle hiç kıyamamak arasındaki bu ikilemde bir kez daha ayrılmak zorunda

kaldım. Onun bu dağılmışlığından bile daha güzel bir manzara olamazdı.

"Teşekkür ederim." Sesi ağlayacak gibi titrek çıktı. "Beni hayal kırıklığına uğratmadığın için."

Böyle bir teşekkür beklemediğim için kaşlarım çatıldı. O da kendisinden beklemiyordu ki, bakışlarını benden kaçırabilmek için başını omzuma koyarak üzerimde uzandı. Bir elini göğsüme yaslarken diğerini de kucağına düşürdü. Kucağımda tam şu an küçücük bir kız çocuğu vardı sanki. İyice sırnaştı, her zerremi etkisi altına aldı.

"Darya?" Bazen saatlerim onun için endişelenmekle geçiyordu. Tek sözü bile bana bir aylık endişe veriyordu. "Biri bir şey mi dedi sana?"

"Hayır." Şu ses tonuyla biri ona gitse o da inanmazdı. "Sadece biliyorsun... Biz herkesi karşımıza alıyoruz ya. O yüzden söyledim."

"Güzelim, biz kimseyi karşımıza almıyoruz." Parmak uçlarım hafif hareketlerle onun sırtında gezindi. "Kimseyi karşımıza almamak için zaten halam yarın geliyor. Annenle konuştuktan sonra da..."

Duraksamamla o sabırsızlıkla konuştu. "Sonrası ne?"

"Levent Soykan teşrif edecek yani."

Bir hiddetle başını omzumdan kaldırdı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Ne?"

"Ne oldu?" diye sordum oldukça rahat bir tavırla. "Neye şaşırdın bu kadar?"

"Onu mu aradın?"

"Hayır." Omuz silkip bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama o varken başkasına bakasım gelmiyordu. "Halamı aradım. Onun da abisini arayacağını biliyordum zaten."

"İstedin mi yani?" İnanamıyormuş gibi bakmaya devam etti. "Babanı aramasını istedin mi?"

Kendisini suçlamasını istemiyordum. İstemesem bile aksini söylemek zorundaydım bu yüzden. "Elbette istedim, Darya. Ben kimsesiz değilim. Babanın bunu anlaması lazımdı."

Ben kimsesizim, Darya. Böyle daha mutluyum hatta ama babanın bunu anlamaması lazım.

Yüzümü dikkatle incelediğinde, aslında gözlerimden hislerime kadar her şeyi görmeyi düşlediğini fark ettim. Bana inanmıyordu daha fazlası olduğunu düşünüyordu. İkna olamamasına şaşırmıyordum ama şimdi geri adım atamazdım. Onu inandırmak zorundaydım. Ne onu ne de ailesini sırf benim ailemin kirli meseleleri yüzünden utandırmak istemiyordum. Darya'nın hiçbir zaman benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum.

Onu sadece benim yanımda güvende hissederken bulmak istiyordum.

Babasını geride bırakmasına gerek yoktu ama günü geldiğinde bana da onunla aynı satırda olacak kadar güvenmeliydi.

Avuçlarını iki yandan yanaklarıma yasladığında, "Babanla konuştun mu?" diye sordu sıkıntılı bir sesle. Ellerimi onun beline yerleştirip sımsıkı tuttuğumda dudaklarımı bükerek başımı salladım sadece. "Canını sıktı, değil mi?"

"Hayır." Bu sefer yalan değildi. "İnsanların canımı sıkmasına uzun süredir izin vermiyorum."

"Gerçekten vermiyor musun yoksa hissetmiyor musun?"

"Gerçekten vermiyorum," dedim. "Peki sen? Annenle konuştuğunda canını sıkmasına izin verdin mi?"

Konuyu bağladığım yer karşısında gözlerini devirdi. "Annem benim canımı sıkmaz ki."

"Hiç mi?"

"Belki biraz." Başını belli belirsiz salladı. Onun için pek de iyi bir konuşma olmamış olmalıydı. "İkizlerle konuştu önce. Onlara ağızlarını kapalı tutmaları gerektiğini söyledi. Kapalı tuttular ama bana bakışları çok tuhaftı. Hele Azur'un bakışları beni oldukça utandırdı. Onlarla pek konuşamadık çünkü şokun etkisinde gibilerdi. Biraz da benden kaçıyorlardı bence. Annemle konuştuktan sonra hemen odalarına ayrıldılar."

"Peki annen?"

"Onun rengi biraz değişti." Yüzünün düşmesinden zaten anlaşılıyordu. "İkiz olduğumu duyunca 'Ya acele edin evlenin ya da planınız yoksa babana bir şekilde söyleyelim,' dedi. Bunu daha fazla saklayamazmışız. Üstelik..."

"Üstelik?"

"İlk kez neden bu kadar dikkatsiz olduğumu sordu," dedi. "Üstüme binen sorumluluğun farkında olup olmadığımı, gerçekten isteyip istemediğimi düşünmem gerektiğini söyledi. Ona göre ben oldukça rahat davranıyormuşum. Ben de ona dün daha farklı yaklaştığını söyledim ama o, bana zaman verdiğini, konu ikizler olunca durumun ciddiyetinin değiştiğini söyledi. Zaten akşamdan beri de daha bir düşünceli, kafası karışıktı."

"Geldiğini bilmiyor mu?"

"Biliyor." Derin bir nefes aldı. "'Konuşun da halledin bir şeyleri. Bu daha fazla saklanmaz,' dedi."

"Sen de 'Halası yarın kahveye, diğer gün de babası istemeye geliyormuş,' dersin o zaman."

Kafamda belli bir anne rolü yoktu. Nasıl olmalı, nasıl yaklaşılmalı bilmiyordum ama Darya'nın annesi hiçbir zaman rahatsız edici hissettirmiyordu. Bu yüzden Darya'yı zorlayacak, sıkıntıya sokacak biri gibi de gelmiyordu. Bir bakıma onlar da haklıydı. Bir kere bile erkek

arkadaşı olarak elini tutup ailesinin karşısına çıkarmadığı adamdan hamile olduğunu, üstelik ikizlere hamile olduğunu söylemesi pek de normal karşılanacak değildi. Objektif bakılırsa annesi gereğinden sakin bile davranıyordu.

Yirmi altı yaşında bir birey olan kızının kararlarına saygı duyarken ailesini de düşünüyordu sadece.

En azından bazı anneler gibi altı aylık bebeklerini beşiğinde bırakıp gitmiyordu, kaybolmuyordu, o bebeğin ilgisini kendisine istemiyordu.

"Peki detaylar?" diye sordu tekrar, başını omzuma düşürdüğünde. Elimi bir an olsun onun üzerinden çekmeden yanağımı onun başına yasladım. "Düğün dernek detayları."

"Onu ailelerin konuşması gerekiyor sanırım," dedim ilgisiz bir sesle. "Onlar konuşur. Ne derlerse uyarız. Eğer bir isteğin varsa..."

"Hayır, bir an önce evlenmek ve babama bunu açıklamak istiyorum sadece. İlk kez ondan böyle büyük bir şey saklıyorum ve bu beni iyice sıkıntıya sokuyor. Bebeklere yansımasından korkuyorum."

"O zaman rahat olabilirsin. Bir sonraki ayın bugünlerinde sen Soykan olacaksın," dedim kendimden emin bir sesle. "Ve baban da torun heyecanı yaşayan bir dede olacak."

"Evlendikten aylar sonra açıklayabiliriz, Hazar," dedi beni kınar gibi. "Hemen söylersek anlar. Bir ay geçtiğinde açıklar, haftalık deriz. Doğumda da erken doğdular diyerek işin içinden çıkarız."

"Bence gereksiz."

"Sence her şey gereksiz zaten." Duraksadı. "Ben gerekliyim ama, değil mi?"

"Bir tek sen gereklisin zaten," dedikten sonra şakağına bir buse kondurup, "Sen her şeyden çok gereklisin," dedim.

"Bugün çok korktum," dedi mayıştığını belli edecek kadar yumuşak bir sesle. "Onları kaybetmekten, sana hayalini kurduğun o aileyi verememekten... Bilmiyorum, çok korktum işte."

Düşüncesiyle kaskatı kesildiğimi hissettim. Darya'nın önemi sadece bebeklerle ilgili değildi ama ikimiz de bu düşünceye bu kadar alışmış, hayalini kurmuşken kaybedersek sanırım bir daha eskisi gibi olamazdım. Babaannemin kaybından daha büyük bir enkaz olabilirdim hatta. Darya'nın da benden farklı olmayacağına emindim. O ve bebeklerimiz benim bu hayattaki son umudumdu. Elimde başka hiçbir şey yoktu. Canım bile yoktu ki benim.

"Onun öncesinde bir şey mi oldu?" Sırtında gezinen parmak uçlarımın altındaki narin bedeninin kaskatı olduğunu hissettim anında. Belli ki bir şey olmuştu. "Evet, bir şey olmadı. Güzel haberlerle oradan çıktık ama onun öncesinde bir şey mi oldu?"

Başını kaldırmadan konuştuğu için sıcak nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Neden bir şey olsun ki?"

"Sabah yanıma gelirken oldukça mutluydun. Ertesi gün haftayı çok iyi atlatarak gideceğimizi söyleyip duruyorduk hatta. Ben seni bıraktığım an kanamanın geleceği... Ne olmuş olabilir?" diye sordum sıkıntıyla. "Bir şey mi üzdü seni? Ondan oldu belki de."

"Doktor zaten olabileceğini söylemişti, Hazar," diye mırıldandı. "Ondan oldu. Bu psikolojik bir şey değil ki, üzüldüm diye kanamam olsun."

"Ama stres ve üzüntünün de tetikleyebileceğini söylemişti doktor."

"Beni tetikleyen bir şey olmadı," dedi keskin bir sesle. "Belki de iki numaramız gerçekten kıskanç ve yaramaz bir bebektir."

Beni bir şekilde kandırmaya çalışıyorsa boşa uğraşıyordu çünkü adım gibi emindim bir şey olduğundan. Kısa bir an bile olsa onu ve bebeklerimi tehlikeye sokan bu durum neyse hesabını da keserdim. Kimse benim için onlardan önemli değildi artık. Bunu anlaması

gerekiyordu. İnsanın varsa yoksa ailesi olduğunu her gün biraz daha iyi anlıyordum.

"Yarın tekrar kontrole gidelim," dedi konuyu değiştirmek ister gibi. "Gerçi yarın halan gelecek. Ertesi gün gidelim."

"Neden?" Endişe anında zuhur etti. "Kötü mü hissediyorsun?"

Yanağını yavaşça omzuma sürttü. "Hayır, ikizler hakkında bilgi almak istiyorum. Hamilelik hakkında da öyle. Azur bayılınca onu ayıltacağız, kendimize geleceğiz derken doktorun işi çıktı. Hiçbir şey soramadık. Onların sağlıklı olduğunu duymaya ihtiyacım var. Bir de..."

"Bir de ne?" diye sordum anlamayarak. Neden utanmıştı ki şimdi? Yanakları da kızarmaya başlıyordu yavaştan. "Darya?"

"Hamilelikte ne yasak ne değil, sormak lazım," dedi gözlerini kaçırdığında. "Biraz bilgisiziz biz, malum."

Aklıma gelen düşünceyle dudaklarım kıvrıldı. "Doğru dedin. Ben senden ne kadar süre uzak durmalıyım, onu öğrenmek kesinlikle şart. Kaşla göz arası gitmek lazım o zaman," dedim. "Malum ertesi gün belki biz size geliriz. Hazırlıklar olur, sen çıkamazsın. Teyzenler daha bilmiyor, değil mi?"

Huzursuzlukla üzerimde kıpırdandı. "Henüz değil."

"Eva?" Koca bir sessizlik. "Eva mı yaptı, Darya?"

Hızlı bir hareketle başını omzumdan kaldırdığında kafasını arabanın tavanına çarptı ama zerre tepki vermeden, "Ne alaka?" diyerek yükseldi. "Neden yapsın ki Eva böyle bir şeyi?"

"Her kuzen ara sıra kavga eder." Ne kadar rahat durmaya çalışsam da içime bir kere şüphe düşmüştü. "Belki o an sana ters bir şey dedi."

Cümlesini lafının üstüne laf istemiyor gibi kurdu. "Eva ile günlerdir konuşmuyoruz. Onunla alakası yok. Anlık bir şeydi, Hazar." Anlıksa neden gözlerini kaçırıyordu? "Anlamadım bile."

Kesinlikle bir şeyler saklıyordu. Bundan emindim. Onun bana söylemeye niyeti yoktu. Gözümün ne kadar deli olduğunu çözmüştü belki de ama çözdüğünden daha fazlasıydım. Konu onlarsa herkesi karşıma alabilirdim. O da bunu fark edip benden bir şey saklamaması gerektiğini öğrenecekti.

"Peki güzelim," dedim, ama içimde zerre kabullenmişlik yoktu. "Geçti gitti zaten." Geçip gittiği yoktu. "Şimdi biz önümüze bakalım, değil mi?"

Tekrar başını omzuma yaslayıp üzerime sindiğinde kollarım onu sımsıkı sardı. "Yakında önümü bile göremeyeceğim kadar büyük bir göbeğim olacak zaten. Vaktimiz varken bakalım."

Ama eğer bugün bir aksilik olsaydı, belki de bu cümleyi bile kuramayacaktı.

Ve ben bunun nedenini öğrenecektim.

Onun omzuma sığındığı birkaç dakikadan sonra sessizlik ortalığı esir aldığında uyuduğunu düşündüm. Telefonumu alıp ön kamerayı açarak teyit etmek istediğimde düşüncemin doğru olduğuna bizzat şahit oldum. Bugün yorulmuş olmalıydı. Bu çok normaldi. İnsanı sadece eylemler değil, bazen hisler de yorardı. Benim anlayabileceğim mevzular olmasa da onun için bilincinde olmayı istiyordum.

Omzumda öyle huzurlu uyuyordu ki bu manzarayı aklımdan hiç çıkarmamak istedim. Elim kendi kendine ortadaki beyaz tuşa gitti ve onun bu halinden birkaç kare çektim. Eğer bir gün hiçbir yere sığamadığımı düşünürsem, onun bana nasıl sığındığını hatırlayıp inancımı tazeleyecektim. Bu düşünceyle onu uyandırmadan şakağına bir buse kondurup tekrar telefonuma döndüm.

Mesajlarda parmağımın gittiği isim Salim oldu.

HCS: Darya'nın kardeşlerini yarın Azazel'de ağırlayalım.

HCS: O yaşta veletlerin ilgisini ne çekerse onu ayarla.

Salim: Biz çocuk bakıcısı mıyız, patron?

HCS: Evet, koçum. Var mı bir sıkıntı?

Salim: yk

HCS: Embesil misin oğlum sen. Düzgün yazsana.

HCS: Bir de yarına bir tepsi baklava ayarla.

Salim: Veletlere mi?

HCS: Ebene, Salim.

HCS: Halamlara.

Salim: Veletlerle bunun alakası ne, patron?

HCS: Kafa sikme, Salim.

Salim: Tm.

Sinirle telefonu yan koltuğa fırlattığımda, Salim'in bu konuşmasının bile yarın benim sınavım olacağını anlamıştım.

Ama öğrenmek için başka çarem yoktu.

Darya'yı üzenin ne olduğunu eninde sonunda bulacaktım.

Umarım keyifle okumuşsunuzdur diyemiyorum malum bölüm...Beğendiyseniz de mutlu olurum.

Hazar'ı biraz da olsa tanıdığınız bir bölüm olsun istedim. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Oy sınırımız elbette yok ama 2k üstü tutarsak sevinirimmm. Geri dönüşlerinizi görmek beni motive ediyor.

18. YAĞMUR DAMLALARI ŞAHİT

Herkese merhaba Azazel sakinleri biz geldiik!

Benim için fırtına öncesi sessizlik içeren bir bölüm oldu. Düşüncelerinizi çok merak ediyorum. Satır aralarına yorum bırakmayı unutmayın lütfen.

Bölüm sonunda da sizi bekliyor olacağım.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram. ebyide

https://x.com/eylbsr

(Yeni Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut. Eskisini kapatmak zorunda kaldım.)

yıldızımızı da parlattıysak bölüm sizindir.

Seviliyorsunuz. keyifli okumalar!

Azazilin
ını

Bölüm 18: ***YAĞMUR DAMLALARI ŞAHİT***

"Bir yağmur damlasının şahit olduklarına dayanamayacak insanlara gönül emanet edilmezdi. Seven bilmez nefret eden sevene söz geçiremezdi. Sadece ömür değil gönül de bu uğurda öylece harcanıp gitti."

"Anne," dedim bir kez daha sızlanarak. "Allah aşkına öyle iş mi olur?"

Bilmem kaçıncı kez ona yakınıyordum ama nafileydi. Kendisi bir güzel hazırlanıp evden çıkmak için hevesliydi. Hazar'ın halasıyla dışarıda kahve içerek tanışacak, kim olduğunu gözlemleyecek ve onun tüm aile olarak bize gelme isteğini zevkle bekleyecekti. Onunla gitmek, halasıyla tanışmak istiyordum ama asla izin vermiyordu. Halasını önceden tek görmek, kızına karşı nasıl biri olacağını tahlil etmek istediğinden bahsetmişti.

"Darya annecim ben sinirlenmeye başlıyorum," dedi gerçekten sinirini belli eden bir ses tonuyla. "Başka işin yok mu senin? İşe bile gerek yok. Otur dinlen evde. Malum benim kızım ikiz bebeklere hamile." Sinirle küpesini kulağına götürdü. "Düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyorum. Her şeyi nasıl bu kadar çıkmaza sokabilirsin ya?"

"Anne..."

"Darya üç gündür uyuyamıyorum," diyerek sözümü böldü. "O halin gözümün önünden gitmiyor. Hamileliğine karşı bir nebze sakin olmaya çalıştım. Yetişkinsin dedim, sorumluluk alıyorsun diye gözlemledim. Bir şekilde durdurdum kendimi ama o son yaşanandan sonra durmamı bekleyemezsin. Modern bir anne olacağım diye salak bir kadına dönüştüm ya!"

"Anne!" dedim sitemle. "Allah aşkına böyle söyleme ya!"

"Söyletme, Darya." Ellerini beline koyup bana doğru döndü tamamen. "Hamilesin. İkizlere hamilesin. İkizlere hamile olmak ne demek çok iyi biliyorum ve şimdi yavrumun bu süreçten geçeceğini bilmekle sınanıyorum. Sen mümkünse bana bir süre hiçbir şey söyleme. Yok illa konuşacağım diyorsan Eva ile aranda dönenleri söyle."

Değindiği noktayla birlikte şok içinde ona baktım. Annemin hamileliğimi bile fark etmesine bakılırsa bunu fark etmemesi zaten

mucize olurdu ama bir nebze umudum vardı. Sanırım annemden hiçbir zaman hiçbir şey saklayamayacaktım yine de şansımı denemek istedim. "Ne ala..."

"Sakın bana yalan söylemeye kalkışma!" diyerek devam etmeme izin vermedi. "Azur görmüş. O gün en son Eva ile konuşmuşsun sen. Sesin yüksek çıkıyormuş, tartışmışsınız. Ne oldu da, ne söyledi de o duruma getirdi seni?"

"Anne önemli bir şey değildi," diyerek kendimi kurtarmaya çalıştım. "Eva'yı biliyorsun..."

"Demek ki bilmediğim bir Eva varmış da olmuş, Darya. Sana bir şey olsaydı ben ne yapardım?" Sakinleşmeye çalışarak saçlarını geriye doğru savurup derin bir nefes aldı. "Babana nasıl açıklardım? Sen Hazar'a nasıl açıklardın bunu. O çocuklar sadece senin değil ki. Her şeyi geçtim onları istediğini kendine itiraf etmişken kaybetsen nasıl atlatırdın bunu?"

İhtimallerin hepsi birer parmak olduğunda kocaman bir el boğazıma sarıldı. Nefes alamadım, kalbim acıyla çalkalandı. Bu ihtimaller yaşansa sanırım ben yaşayamazdım. "Anne yalvarırım böyle konuşup içimi deşme."

"O zaman bana dürüst ol," dedi otoriter bir sesle. "Eva ile aranda ne dönüyor?"

"Ben de bilmiyorum ki," dedim omuzlarımı düşürdüğümde. "Birkaç gündür konuşmuyorduk. O gün onlara gittim kapıyı açmadı. Eve yürürken de aradım ama soğuktu. Sonra bana Hazar'ı buldun beni unuttun imaları yaptı. Sözleri biraz ağırdı..."

"Ne söyledi?"

"Anne lütfen!"

"Ne söyledi, Darya?" Sesi biraz fazla yüksek çıktı. "Eğer sen söylemezsen gider Eva ile konuşurum."

"Anne söylemek istiyorum ama anla ne olur," diyerek sızlandım. "Zaten hatırlamıyorum da. O gün her şey silindi kafamdan resmen. Sadece bana erkek delisi iması yaptı, Hazar'ın beni hayal kırıklığına uğratacağından emindi ve bu yaşanırsa bana ona verilen tesellilerin verilmeyeceğini falan söyledi. Saçma şeylerdi."

Annem sinirle gözlerini yumdu. Yeğenini ne kadar sevse de evlat elbette başkaydı. Eva'yı bu zamana kadar alttan alanlardan biri de annemdi. Aslında tüm aile babası yüzünden Eva mutlu olsun diye büyük bir çaba vermiştik. Hiçbir zaman kimse şikâyet etmemişti. Annem çoğu zaman benim ezildiğimi düşünür, babam da bundan yakınırdı ama onu o kadar severlerdi ki bir şekilde alttan alırlardı. Bunu kolay kolay alttan alacağını sanmıyordum. Almasını da istemiyordum. Söz konusu bebeklerimdi.

"Bir şeyler netleştiğinde teyzenle bu konuyu konuşacağım," dedi ciddiyetle. Bu hali beni korkutuyordu. "Anneannen ve teyzen anlamadan onlara bundan da bahsederim."

"Anneannemin bilmesi herkesin bilmesi demek!"

"O kadar da değil," dedi anında. "Hem anlarsa daha beter olur. Anneannen her şeyde kötü olsa bile bu konularda iyi. Bizi az mı idare etti? Hem baban da ailenin büyüğü diye ona saygı duyuyor. İyi olur bizim için."

"Gerçi sen bile anladın. O nasıl anlamasın değil mi?" diye homurdandım dudaklarımı bükerken. "Nasıl anladın cidden ya?"

İşaret parmağının üstüne baş parmağını getirerek alnıma bir fiske vurdu. "Acaba nasıl anladım? Tuzlu yemek delisi kızımın iki gün boyunca yaptığım tüm tatlıları bitirmesinden, bodrumdan döndüğünüz gün Hazar ile birbirinize yanlışlıkla temas etseniz elektrik çarpmışa dönmenizden, anneannen çocuk konusu açınca direkt birbirinize bakıp senin o gece koşa koşa doğum kontrol hapı almandan olabilir mi? Bir dahakine iş çevirirken arkanda delil bırakmazsın benim saf kızım."

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımın üstüne bir elimi kapatırken, "Ben paketi lavabonun üstünde mi unuttum?" diye mırıldandım. "Sik—" Annem hiddetle bakınca sustum. "Şaşırdım."

"Bebeğim dediğimde de ağladın zaten. Oldukça tuhaftın." Yatağının üstündeki ceketine doğru uzandı. "Bu Eva meselesi benim için kapanmadı. Hatta sinirim boğazıma kadar dayandı. Bu sefer yutulacak bir şey değil bu. Haberin olsun."

"Anne lütfen..."

"Bir süre Eva ile görüşmeni istemiyorum," dedi ceketini giyip çantasını aldıktan sonra. "En azından ben ve teyzen bu konuyu konuşup sizi karşımıza alana kadar. Kuzenin olması hiçbir şeyi değiştirmez, Darya. O sözleri söyleyen biriyle karşı karşıya gelmeni istemiyorum. Bir şeyler bizim için yeterince zor zaten. Eva'nın sürecini de çekemeyiz."

Annem normalde yeğenine kolay kolay kıyamazdı. Daha uzlaşmacı olurdu ama demek ki o da bir şeylerin sınırındaydı artık. Bu aralar kim sınıra dayanmamıştı ki? O da haklıydı. "Peki."

"Hazar'ın aklı bebeklerde kalmıştır. Bir kontrole gidin," dedi ilgisiz durmaya çalışarak. "Alyans bakın bir de. Ne olur ne olmaz hazırlıklı olun. Madem giriyorsunuz bu yola, sürüklüyorsunuz bizi de aksiyon almasını da bilin."

Yavaşça ayaklandım. "Yazarım."

"Kendini hiçbir şey için üzme." Bana doğru gelip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kendine de çok dikkat et. Akşam detayları sana zaten anlatırım. Umarım halasını yolmadan eve dönerim."

"Anne sakın!"

"İşime nasıl gelirse." Elini havada belli belirsiz sallayıp merdivenlere yöneldi. Açıkçası Hazar zaten annemin evden çıkmasını bekliyordu. Sabahtan beri doktordan zar zor randevu aldığına, bebekleri görmemiz gerektiğine dair mesajlarla darlayıp duruyordu. Annem gidince, ikizler

de evde olmayınca bana başka bir şey kalmamıştı. Bu yüzden ona mesaj atıp hazırlanmaya koyuldum.

Hızla evden çıktığımda direkt bahçe kapısının önündeki arabayı fark ettim. Hazar çoktan gelmişti demek ki. Gerçi gelmek için dakika sayıyordu zaten. Buna şaşırmak aptallık olurdu. Onun burada olmasını sorun etmiyordum elbette ama komşuların radarına bu kadar erken yakalanmaktan korktuğum için hızlı adımlarla arabaya doğru ilerledim. Hiç duraksamadan kapısını açıp sürücü koltuğunun yanında yerimi almaya koyuldum. Tam oturacakken fark ettiğim paketle kaşım havaya kalktı ama bozuntuya vermeden onu alıp arabaya bindim.

Binmemle telefonuyla uğraşan Hazar telefonu bıraktı, tebessümle bana doğru döndü. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırıp ilk yanağıma bir buse kondurdu. Biraz huylanmama sebep olunca elimi yanağına yaslayıp başını omzumla yanağım arasında sıkıştırdım. Dudakları yanağımdan boynuma doğru gidip buseler kondurduktan sonra çekildi. Bana uzun uzun bakıp alnımı da öptükten sonra bu sefer tamamen çekildi. İstemeye istemeye olduğu çok belliydi.

"Bugün nasılsınız bakalım?" diye sordu yanağımdan bir makas alıp elini karnıma doğru indirdiğinde. Buna alışmam lazımdı ama huylanıyordum işte. "Aranız iyi mi?"

"Daha iyiyiz. Aramız da şimdilik çok iyi." Merakla elimdeki pakete baktım. Üzerinde Salim Ökten yazıyordu. Şaşkınlıkla Hazar'a doğru kaldırdım bakışlarımı. "Salim'in soyadı Ökten mi?"

Başını sallayarak bana kemeri işaret ettiğinde paketi arka koltuğa fırlatıp kemerimi takmaya koyuldum. Daha önce Salim'in soyadını hiç duymamıştım. Onlar hakkında o kadar az şey biliyordum ki soyadlarını sorgulamak ilgimi çekmemişti. Nedense soyadı bana tanıdık geldi. Daha önce duymuş ya da görmüş gibiydim. Belki de son okunmasını yaptığım birkaç Türk eserde karakter soyadı olarak görmüş olabilirdim. Salim Ökten...Tuhaftı.

"Beyefendi kargosunun peşine beni sürükledi." Kemerimi takıp arkama yaslanınca Hazar da arabayı çalıştırdı. Yüzündeki huysuz ifade

bu durumdan şikayetçi olduğunu gösteriyordu. Homurdana homurdana sitenin diğer çıkışına doğru ilerledi.

"İkizleri neden çağırdın Azazel'e?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. Gerçi araba onun kokusuyla buram buram dolup zihnimi karıştırırken bunu sormak biraz zor gelmişti. "Azur'un aklı çıktı."

Göz ucuyla bana baktı. "Neden?"

"Bayıldığı için onu döveceksin sandı," dedim gözlerimi devirerek. "Azer ona göre daha ciddi, ağır başlı. Duygularını da kontrol edebiliyor ama Azur öyle değil. Madem kayınbiraderin olacaklar öğren bunları. Azur ile iletişimin Azer ile olduğu gibi olmamalı."

"Not ederim." Sesi kestirip atarmış gibi hissettirmedi. "Peki annen?"

"Annem ne?"

"Onunla nasıl olmalı?" diye sordu bakışlarını kaçırdığında. "Ya da anneannenle. Bir de teyzen var tabii."

Ailemin kalabalıklığı onu biraz korkutuyordu. Biraz da geriyordu. Anlıyordum ben. "Annem zor biri değil," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Aslında çabam dürüstlükle eşti. "O üçlüden çekinmene gerek yok. Aksine çekindiğin her an anneannemin nefretini kazanırsın.

Endişeyle bana doğru döndüğünde kırmızı ışığa denk gelmiştik. "O neden?"

"Anneannem insanların farklı olabileceğini hala anlayamamış diyebiliriz," dedim ilgiyle ona baktığımda. "Çok samimi, anaç ruhlu bir kadın. Herkesi de kendisi gibi sanıyor. Bu yüzden insanlar eğer ona onun gibi yaklaşmazsa direkt onlar hakkında düşüncesi ve enerjisi değişiyor. Saçma ama ondan çekinmene gerek yok çünkü tüm saçmalıklarını tatlı bulabilecek bir kadın."

"Doğanay'ı seviyordur o zaman..."

"O kime bulaşırsa onu seviyordur diyebiliriz. Evet Doğanay'ı seviyor. Ona kızdığını sanıyoruz ama aslında bulaştığında eğleniyor. Doğanay da farkında bunun."

"Anneannenle sanırım anlaşamayacağız." Sıkıntılı bir nefes aldı. "Ben onun deli dolu hallerine karşılık veremem sanırım."

Kısa bir an anneannemle Hazar'ın ruhlarını karşılaştırdım ve yaşlarının çapraz bir denkleme uğradığını fark ettim. Anneannemin ruhu Hazar'ın ruhundan gençti sanırım. Teyzemin ruhundan bile gençti ki...Hazar'dan nasıl olmayacaktı. Teyzemle anneannem yine de anlaşabiliyordu. Hazar'ın da anlaşabileceğinden emindim.

Dudaklarımı bükerek, "Teyzem ailede anlaşabileceğin en önde kişi sanırım," dedim. Sanırım bu onu heyecanlandırdı. Merakla baktı bana. "Çünkü onunla biraz benziyorsunuz. Ağır başlı, ciddi, bazı duyguları körelmiş ve samimiyeti sevmiyorsunuz."

"O neden öyle?"

"Anneannemin eseri diyebiliriz," diyebildim. "Her çocuk annesinin eseridir."

"Koşullar ne olursa olsun," diyerek devam etti. "Her çocuk annesinin eseridir. Bir şekilde bırakırlar izlerini."

"Aynen öyle." Arabayı bu sefer daha hızlı sürmeye koyulduğunda sadece yolu izledim. "Anneannemi ne kadar sevsem de annemden duyduğum kadarıyla kızlarına fazlasıyla haksızlık etmiş. Hiçbir zaman çağa ayak uydurmamış, kendi döneminin fikirleriyle devam etmiş. Annem babamı sevmiş, kurtulmuş. Teyzem o dönem anneme göre biraz daha pasif kalıyormuş. Anneannem hep Begüm de Begüm dermiş yani. Teyzem de evlilikle kurtulacağını düşünürken hataya bulandığını fark etmemiş."

"Teyzenin eşi yoktu değil mi?"

"Aldattı," dedim yüzümü buruşturarak. "Aldattı ve kaçtı. Başka bir yerde yeni bir aile kurdu. Eva'ya koca bir hayal kırıklığı bıraktı

diyebiliriz."

"Bu da Doğanay'ın Eva'ya karşı daha korumacı olmasını sağladı yani," dedi taşlar yerine oturmuş gibi. "Eva'yı çok seviyor. Bunda bir sorun yok. Ama toz konduramadığı bir yanı da var. Çok korumacı, dikkatli. Çocukluk arkadaşımı tanıdığım için bazen şaşırıyorum bu duruma. Kötü bir şey değil tabii."

Eva ve Doğanay'ın ilişkisinin her anına şahit olan biri olarak Doğanay'ın sevgisinden hiçbir zaman şüphe etmemiştim. Hatta çoğu zaman Eva'nın ona haksızlık ettiğini bile düşünmüştüm. Babasından gelen kırgınlıkları yıllarca herkese yansıtmıştı. Kimsenin bundan şikâyeti yoktu. Benim biraz gözüm mü açılmıştı bilmiyordum ama Eva'nın benden uzaklaşmasına ilk kez üzülmüyordum.

"Peki sen?" diye sordum konuyu değiştirebilmek adına. "Senin tarzın ne?"

"Hangi konuda?"

"Doğanay'ı yargıladığın konuda," dedim bakışlarımı kaçırarak.

"Şartlar ve koşullar umurumda olmaz. Nedenlerle de ilgilenmem," dedi kendinden emin bir sesle. "Nedenlere sığınmadan, koşulsuz şartsız her şeyimle...Benim tarzım bu."

Bakışlarımı yavaşça ona doğru çevirdiğimde onun da bana bakıyor olduğunu gördüm. Bal rengi gözleri böyle anlarda öyle keskin bakıyordu ki suratıma. Sanki beni delip geçecek, zihnimde yuva kurarak her şeyimi öğrenecek gibi hissettiriyordu. Bir an olsun gözünü kırpmadan, tüm düşüncelerini de görmemi sağlıyordu. İstemsizce tebessüm ettiğimde o da belli belirsiz güldü ama hemen önüne döndü. Polikliniğe yaklaşmıştık, heyecanlıydık. Gözlerinden bunu anlıyordum.

O yüzüne yansımadığı için kötü hissetse de gözleri bana çok şey anlatıyordu.

Polikliniğin tam önüne geldiğimizde Hazar bulduğu ilk boşluğa arabayı park etti. Ben kemerimi çözerken de o çoktan inmişti. Saniyeler içinde

arabanın önünden dolaşıp benim tarafıma geldi, kapımı açtı. Kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktığımda da elini uzattı. Hizmette sınır tanımıyordu demek ki. Bana da tadını çıkarmak düşerdi. Uzattığı elinden tutarak arabadan indim.

Elimi sımsıkı tutarak beni yanına çektiğinde şimdi ona yaslanmış bir halde polikliniğe doğru yürüyorduk. "Saçını biraz uzatmalısın."

"Anlamadım?" Elbette anlamamıştı. Benim ani sorularımın alakasızlığına alışana kadar anlamazdı. "Ne alaka şimdi?"

"Yine tıraş olmuşsun." Ferah kokusu ve görünümünden bunu anlamak zor değildi artık. Onun dağınıklığı hem düzeninde hem de bedeninde sevmediğini çözmüştüm. "Saçlarını sürekli üçe mi vuracaksın?"

"Uzun sevmiyorum," dedi. "Bir uzat göreyim diyorsan başka."

Başımı kaldırıp bir alıcı gözüyle onu süzdüm. Saçlarının biraz uzun olduğu, kirli sakalının çıktığı bir Hazar Cihangir'den sanırım hoşlanmazdım. Bu yüzden başımı iki yana salladım. "Aslında...Gerek yok. Böylesi daha iyi."

Gamzesi belli olacak kadar huzurlu bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Bence de."

"Aksini söyleseydim?"

Omzuma kolunu atıp beni iyice kendisine çekti. "Yine bence de derdim."

Onun bu tavrına kıkırdadığım sırada vezneye gelmiştik. İsmimi söylemem yeterli oldu. Hazar, beni almadan önce doktorla konuşup müsaitliğini sormuştu. Yoğun bir doktorumuz olduğu halde ne zaman gitmek istesek bir vakit buluyorduk. Bu biraz rahatlatıyordu da beni. Sonuçta ulaşılmaz bir doktorla bu süreci götüremezdim. Şimdi erkendi evet ama ileride bu kadar sakin olacağımı sanmıyordum.

Doktorun odasının kapısına geldiğimizde Hazar sadece hafif çaldı ve sesini duymasıyla araladı. Elimi bırakmak zorunda kalarak bana önden

geçmem için işaret etti. Hemen bir adım arkamda oluşunu da sevdiğim için sadece odaya girmeye odaklandım. Tanıdık koku geldi, midem biraz çalkalandı. O güne gittim sanki. Bebeklerimle bağ kurduğumu ilk kez derinden hissettiğim o güne. O olay yaşanmasaydı belki ben hala kafası karışık, bir şeyleri oyalayan bir Darya olacaktım. Onları ne kadar istediğimi ikiz olduklarını öğrendiğim gün anlamıştım.

"Hoş geldiniz," dedi Hazal Hanım ayaklanırken. "Geleceğinizden o kadar emindim ki asistanıma ararlarsa diye hep bir boşluğumuz olsun demiştim."

Azur'un bayılmasıyla öyle apar topar çıkmıştık ki buradan...Doktor bile neye uğradığını şaşırmıştı. Baba adaylarının bayıldığını görmüştü bence. Anne adaylarının da hafiften fenalaştığına emindim. Ama dayı adaylarının bayılması bizimkiyle ilk olabilirdi. Özellikle ikiz olduklarını öğrendiği için kendisini şaşkınlıkla yere bırakması aklımdan çıkmıyordu. Hazar'ın da çıkmadığına emindim çünkü bakışları Azur'un o gün durduğu yere kaydı. Kendisini gülmemek için tutuyormuş gibi sıktı.

"Dayıları o gün bayılınca her şey yarım kaldı," diyerek dikkatimizi topladı Hazal Hanım. "Bu yüzden ikizleri görmek için saat saydığınıza emindim. Bir sonraki hastam gelmeden direkt sizi kontrole alayım. Yine kan alır, testleri size yansıtırım."

Doktorumuzun leb demeden leblebiyi anlaması, bizi uğraştırmadan muayeneye alması artı bir puandı. Hazar'ın bizim için doğru seçimler yapacağından her geçen gün emin oluyordum böylelikle. Yine çantamı ve ceketimi ona verip sedyeye uzanmaya gittim. Bu rolünü oldukça kavramış çantamı alıp ceketimi çıkarmama yardım eder olmuştu zaten.

"Ne gündü ama değil mi," dedi doktorumuz hazırlanırken. "Resmen anne ve babayı gölgede bırakacak bir dayıları vardı."

Uzanıp karnımı açtığımda ürperdiğimi hissederek irkildim. Bunu fark eden Hazar sedyenin köşesine oturup elini elimin üstüne koyup sıktı. İfadesi yine sabitti. Ne hissettiğini anlamak zordu. Birazdan bebekleri gördüğünde de böyle olacaktı belki de. Onu yargılamayacaktım. Böyle

kabul edecektim. Zamanla bizim için çabalayarak düzeltmeye çalışacağından emindim çünkü. Hem gerginliği oynattığı bacağından, sıktığı elimden ve çenesinden anlaşılıyordu zaten.

Baş parmağımla elini okşadığımda, "İyi misin?" diye sordum kısık bir sesle. Doktor hala hazırlıklarıyla uğraşıyordu. "Gergin misin?"

Bakışları endişeyle bana döndü. "Hayır gergin değilim."

Duygularını anlamak için direttim. "Heyecanlı?"

"Sanırım," dedi. "Böyle bir his var kalbimden boğazıma kadar bir boşluk yaratıp o boşluktan soğuk bir hava veriyor. Emin değilim."

"Peki daha önce böyle hissettin mi?"

"Hayır." Cevabı oldukça netti. Şüpheye düşmedim. "Ve ben daha önce iyi hisler taşıyacak bir döneme sahip olmadım. Bu yüzden şu an hissettiğimin kötü olmadığına eminim."

"Heyecanlıyız bence." Kalbimden ona kopan hislerin dumuruna uğrayarak doldurdum gözlerimi. "Ondan tamamen."

Bana doğru eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Bence de."

"Aksini söyleseydim?"

"Yine bence de derdim."

"Sanırım ikinizin de iki bebeği yok," diyerek araya girdi doktor, neşeyle. "Üç bebeği var."

Bu sözleriyle Hazar'la buluştu gözlerim. Onun gözlerinin içinin güldüğü sınırlı anların birindeydik. Telefonum elimde olsa çekmek isterdim ama ortam müsait değildi. Bu yüzden zihnime kaydettim. Zaten oraya kimse dokunamaz, onu silemezdi benden. En güvenli yeri benim benliğimdi. Elini daha sıkı tuttuğumda bu sefer tuttuğu elimi kaldırıp üzerine bir öpücük kondurdu.

Doktorumuzun iç çektiğini duydum. "Böyle sevgi dolu bir ailenin bebeklerinin doktoru olmak...Mükemmel. Bazen öyle insanlar geliyor ki keşke hakkım olsa da onlardan o bebeği alabilsem diye düşünüyorum. Bazı doğurduğum bebeklere karşı vicdan azabı çekiyorum. Bana öyle bir yük vermediğiniz için teşekkürler, Soykan ailesi."

"Soykan ailesi," diye mırıldandı Hazar iç çekerken. "Benim ailem."

"Evet Hazar Bey sizin aileniz," dedi doktor samimiyetle. "Ve eşiniz oldukça güzel."

Bakışları bana doğru döndüğünde güzelliğimden mest olmaktan çok acı çeker gibiydi. Sıkıntılı bir nefesle şişirdi göğsünü, yumdu gözünü. "Evet öyle."

"Ama umarım iki numaranız dayısına çekmez." O jelin soğuk hissi tekrar karnımda belirdi. Hamilelikle ilgili şikâyet edeceğim çok şey olacaktı, çevreden bunu duymuştum. Jelin ilk beşe gireceğini düşünmemiştim. O soğuk histen nefret ediyordum. "Yoksa işiniz gerçekten zor."

"Aslında Azur zor bir çocuk değil," dedim ablalığın verdiği o koruma içgüdüsüyle. "Sadece duygularını fazla uçta yaşıyor."

"Ve haberleri yoktu sanırım?"

"İki numaramız sürprizi bozdu." Yalandı ama saklıyoruz diyemezdim. "Azur sürprizlere bayılırdı. Kesinlikle benzemeyecekler."

Doktor göbeğime bastırdığı ultrason probuyla bir an nefesimi keserken, "Peki kime benzesin isterdiniz?" diye sordu. Gözleri tamamen ekrandaydı. Onun gözleri ne zaman ekranda kalsa her şeyi unutarak ona takılı kalıyordum. Bana kötü bir haber vermesinden endişe duyuyordum çünkü. Hazar'ın da durumu çok farklı değildi. Pür dikkat bakıyordu ekrana.

"Annesine."

"Babasına."

İkimiz de bakışlarımızı ekrandan alıp birbirimize doğru çevirdik. Doktorun kıkırtısı düştü ortamıza. "Ne hoş," diye mırıldandı. "Ama sizin zaten iki sağlıklı bebeğiniz olacak. Biri birinize benzer, halledersiniz."

"Tabii dayısına benzemezse..." diye mırıldandım.

"İlk tekmelerinde bakmazsanız benzemez," dedi alaycı bir sesle. "Hep öyle derler...Çok saçma ama. Bebeğin tekme atmasının bile bilimsel bir nedeni varken buna başka bir anlam yüklemek garip."

"Peki asıl sebebi nedir?" diye sordu Hazar ilgiyle. "Neden tekme atarlar?"

"Gelişimleri iyi olduğu için," dedi doktor. "Anne karnında günden güne eklemleri, kasları oluşmaya başlar ve pozisyonları rahatlatmak için sürekli hareket ederler. Bunlar da bazen anneye tekme olarak döner. En azından bebeğinizin sağlıkla büyüdüğünü anlarsınız."

"Anneye zararı olur mu peki?"

Hazal Hanım'ın alaycı gülümsemesi iyice büyüdü. "Küçücük bebeğin tekmesinden bir şey olmaz herhalde, Hazar Bey."

"Sonuçta evlat," dedim ben de alaycı bir tavırla. "Bir tekmenin lafını yapmayalım değil mi?"

"Evlat tabii." Bakışları bana doğru döndü. Yüzündeki Munzur ifade oldukça komikti. "Ama evlat sonradan geliyor. Annesinin tahtını mı alacak?"

İstemsizce küçük bir kahkaha attım. "Hazar!"

"Evlatlarınızı görmek ister misiniz yoksa ilk annelerine mi bakacaksınız?" diyerek bize takıldı doktor. Neden bahsettiğini anlamak için bakışlarımızı monitöre doğru çevirdiğimizde zerre bir şey anlamadığım siyah beyaz bir ekran vardı karşımızda. Bir kroki gibi hissettiriyordu bu görüntü. "İkizleriniz tam burada çünkü." Parmağını birkaç tümsek gibi duran noktaya bastırdı. "Tam burada."

Kendimi anlamaya zorlayarak ekrana baktım ama zerre bir şey anlamıyordum. Yani bu görüntü de nasıl bebek olabilirdi ki? Annemin ultrason görüntülerini hatırlıyordum. Hepsi oldukça netti ama benim bebeklerimden biri bile belli olmuyordu. Üstelik göz ucuyla baktığım Hazar ekrana öylece kilitlenmişti. O anlıyor muydu yani?

"Görüyor musunuz?"

"Hıhım," dedi anında Hazar. Bu beni daha da utandırdı. Benim gördüğüm bir şey yoktu. "Ama çok mu küçükler?"

Kahretsin, bebeklerim küçüktü ve ben zerre anlamamıştım. Bu düşünceyle boğazıma bir yumru oturdu ama belli etmemek için sadece onaylar anlamda başımı salladım. "Evet küçükler sanki," dedim yalandan. "Niye böyle?"

"Henüz çok yeni çünkü." Doktor başlığı biraz daha karnıma doğru batırdı. Hazar canımın yandığını düşünerek elime bir buse daha kondurdu bu sırada. "Ve bir bebeğinizin gelişimi diğerine göre daha geride."

Endişeyle kalbim tekledi. "O ne demek şimdi?" diye sordum can havliyle. "Bu kötü bir şey mi?"

"Değildir," dedi Hazar nabız yoklar gibi. "Böyle durumlar olur diye biliyorum."

"Doğru biliyorsunuz," dedi doktor sakin tavrıyla. "Bazen böyle durumlar olabiliyor ikizlerde. İkisi aynı anda tutunuyor ama gelişimleri rahimdeki pozisyonları gibi durumlara bağlı olarak gelişimlerinde farklılık olabiliyor."

"Benim yüzümden yani," dedim alt dudağım titrerken. "Benim bedenim yüzünden."

Hazar endişeyle bana doğru döndüğünde, "Elbette değil," dedi doktor. "Ama bu süreçte sizin kullanmanız gereken takviyeler olacak. Siz onları hayatta tutacaksınız. Şimdi üzülmenin sırası değil."

"O zaman her hafta kontrole gelelim," dedi Hazar. Şu an onun hislerini anlamak benim için çok zordu. Bebekler için üzülüyor muydu mesela? Yüz ifadesi donuktu. Gözlerindeki endişe yok sayılamazdı ama mimikleri yoktu. Sadece rengi biraz atmış, elimi daha da sıkar olmuştu. "Doğrusu bu değil mi?"

"Her hafta gelmeyin ama iki hafta sonra gelin," dedi doktor bir tebessümle Hazar'a doğru döndüğünde. "O zaman kalp atışlarını dinleyip, bebeklerinizin ne kadar güçlü olduğunu fark edersiniz. O süreçte de Belçin Hanım'a çok iyi bakarak beni de dünyanın en rahat doktoru yaparsınız. Nasıl fikir?"

"Berbat," dedi hiç düşünmeden. "Ben böyle bir konuyu öylece kestirip atamam."

"Kestirip atmak değil bu sadece bilirkişi sözü dinlemek."

"Doktor Hanım haklı." Köşedeki peçeteye doğru başımı çevirdiğimde Hazal Hanım beni gözleriyle onayladı. Hazar da benden önce davranarak uzunca bir peçete kopardı ve bana fırsat vermeden karnımı sildi. "Şu an iyi olduklarını biliyoruz ama dahası için birkaç haftaya daha ihtiyacımız var değil mi?"

"Tam olarak öyle," diyerek onayladı beni, Hazal Hanım. Koca iki kadın karşımızda çocuk varmış gibi onu ikna etmeye çalışıyorduk. Şimdiden böyleyse ilerisini düşünmek bile istemiyordum üstelik. Hazar ile çok büyük işim vardı. "Şimdi kan alalım senden tekrar. Bir de bazı takviyeleri yazayım. Bir sonraki kontrole kadar da lütfen eksiksiz dikkat et bunlara olur mu? İlk iki randevunuz hiç açıcı olmadı. Bundan sonrasında anne ve bebeğe huzur vermek isterim."

Üstümü düzelttiğim sırada Hazar doktorun kan alacağını söylemesiyle bir iç çekti. Kan tutmuyordu benim kan alınırken yüzümü buruşturmam onu tetikliyordu. Zaten hastanelerden zerre hoşlanmıyordu. Koridorda ilerlerken bile sürekli morali bozuluyor, yüzünü ekşitiyordu. Üstümü düzeltip dudaklarımı bükerek ona baktığımda bana doğru eğilip alnıma bir buse kondurdu. Kötü hissetmemi istemiyordu, anlıyordum.

Artık alışmaya başladığım için doktor kan almak için bana doğru geldiğinde kolumu açmaya yeltendim. Hazar hemen yanımda, elinde benim çantam ve montumla ayakta duruyor, pür dikkat izliyordu. Göz ucuyla ona baktım. Sert bakışları ürkünç gelince iğne bile daha sevecen geldi bakışlarımı kaçırdım.

"Bu süreçte," dedi o sırada. "Neye dikkat etmeliyiz ne yasak ya da ne değil...Öğrenebilir miyiz?" Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim. Dün bana ne olmuştu da bir anda onu arzulayarak bazı şeyleri öğrenmemiz gerektiğini düşünmüştüm bilmiyordum. Gerçi sadece arzu meselesi de değildi. Yemekten, harekete kadar her şeyi bilmek istiyordum ama onun dümdüz sorması beni utandırdı.

"Yani yiyecek olsun, şey olsun..."

"Her detay diyelim," diyerek araya girdi, Hazar. Ben çevirmeye çalıştıkça batırıyordu. "Bilinçsiz olmak istemeyiz."

"İnanın hiçbir an bilinçsiz olduğunuzu düşünmedim," dedi Hazal Hanım keyifle. "Kendim yaptığım kitapçık var. Aslında birden fazla. Hamilelik durumuna göre burada A'dan Z'ye her şeyden bahsettim. Size de ondan veririm. Hem okursunuz hem de elinizin altında olunca sık sık bakarsınız. Daha rahat olur. Gerekirse ben de uyarı geçer anlamadığınız noktalarda yardımcı olurum."

Yavaşça başımızı salladık.

"Ama cinsellik konusunda..." Bir hışımla Hazar'a doğru kaldırdım bakışlarımı. Daha bir ilgili dinliyormuş gibi gelmişti gözüme. Bu da sinirlerimi bozmaya yetti. Ayağımla onu dürterek uyarmak istedim ama beni zerre takmadı. "Normalde 0-12 haftalık durumlarda bir sakınca yok ama sizin için önerim bir sonraki randevuya kadar ya kitapçıkta uyarılanları dikkate almanız ya da biraz da olsa..."

"Anladık teşekkür ederiz," dedim utanç içinde. Utanmam saçmalıktı aslında. Hamileydim, doktorum elbette nasıl yapıldığını biliyordu. Bizim tek birliktelikle çocuk sahibi olacağımızı bilecek güce de sahip değildi. Onun gözünde biz uzun bir süreç içinde olan bir çift bile

olabilirdik. Yine de...Hazar öyle dikkatle dinliyordu ki bu beni utandırıyordu. "İçimizi rahatlattınız...Gerçekten."

Hazar ilgisiz bir sesle, "Aynen," dedi. "Konuşmasına izin verdin ya çok."

"Hazar!"

Yüzünde sinir bozan bir sırıtma vardı. "Bilinçleniyorduk, Darya."

"Okuyarak da öğrenebilirsin," dedim sinirle. "Doktor Hanım bize bir boşluğunu verdi diye iyice tutuyoruz kadını. Aşk olsun yani."

"Olsun güzelim." Yanağımdan bir makas aldığında sinirle eline vurdum. "Kim olmasın dedi ki?"

Hazal Hanım tüpün dolduğunu görüp tekerlekli sandalyesini ayağıyla iterek bize sırtını döndüğünde sadece dudaklarımı oynatarak onu sinirle azarlamayı hedefledim. Biliyordu bu yüzden üzerime doğru eğilip dudağını dudağıma bastırarak buna izin vermedi. Doktorun tekrar bize döndüğünü hissedecek gibi olunca onu hızla ittim ama çoktan Hazar'ın ardında bir harabe olduğumun farkındaydım. Doktorun gülümsemesinden de belliydi zaten bu.

"Öyleyse size iyi günler dilerim?" dedi kendisini gülümsemesini bastırmaya zorlarken. "Sonuçta konuştuk, çözdük...Üçünüz de şu an iyisiniz değil mi?"

"Evet." Sesim olduğundan fazla yüksek çıkmıştı. Toparlanmayı umarak sedyeden kalktım. "Teşekkür ederiz evet."

Hazar neden böyle olduğumu biliyordu bu yüzden sırıtası vardı hatta. Bunu saklamak için de montumun omuz kısımlarından tutarak giymeme yardımcı oldu. Ona öfkeli bakışlarımı tutarak kollarımı bir hışımla geçirirken doktor çoktan bizimle ilgilenmekten çok ötesindeydi. Montumu giyip bir hışımla da elinden çantamı çektiğimde kahkaha atacak gibi oldu ama tuttu kendini. Bir de doktorun yanında kahkaha atsaydı hiç kurtulamazdı zaten elimden.

Doktorun verdiği kitapçığı da alıp elimden tutmaya yeltendi. Ona inat elimi çekmeye çalıştığımda hızlı adımlarla yanıma gelip benim itirazlarımı görmezden gelerek sımsıkı tuttu. Bu halim ona keyif veriyordu resmen. "Arsız," diye mırıldandım sinirle. "Arsız."

"Dün sen dedin," dedi o da kısık sesle. "Demedin mi?"

"Ben pat diye sor mu dedim." Savunmak için geç kalmıştım sanırım. "Ben belki dolana dolana soracaktım."

Doktorun odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başladığımızda, "Ben kıvırmalı işleri sevmiyorum, güzelim. Net bir adamım," dedi laubali bir tavırla. "Hem doktordan bahsediyoruz. Doktor. Anlıyorsun değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Yok Hazar bir sen anlıyorsun."

"Tamam ben sana anlatırım." Yürürken bile durmayıp eğilerek yanağıma bir buse kondurdu. "Müsait bir zamanda."

Çatık kaşlarla baktım ona. "Müsait bir zamanda?"

"Babanın beni öldüremeyeceği," dedi. "Kardeşinin bayılmayacağı..."

"Benim seni boğmayacağım?"

"Fantezi olarak görüyorsan bunu iki kez düşünürüm," dedi alaycı bir sesle. "Ama zaten senin boğmanla öleceğimi de çok sanmıyorum."

"Yemin ederim kaşınıyorsun." Elimi çekiştirdim sinirle. Bırakmak gibi bir niyeti yoktu. "Bugün ayrı bir gıcıksın."

"Hayır sadece çok mutluyum," diyerek karşı çıktı. "Yakışmamış mı?"

Ve her şey saniyelik olarak uçup gitti. Tam hastaneden çıktığımızda kalbim kurduğu cümleye öyle bir yumuşadı ki gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. Mutluluğun ona yakışıp yakışmayacağını bilemeyecek kadar mı mahrum kalmıştı yani? Eğer düşündüğü bu değilse bile benim içimde buydu ve bir kez daha onu her şeyden koruma

isteğim artıyordu. Mutlu olsun istiyordum. Dünyadaki herkesten daha mutlu olması için deliriyordum.

"Sen beni arabada bekle," dedi konuyu değiştirmek ister gibi. Yüzünde bir mahcubiyet vardı. "Ben takviyeleri alıp geliyorum." Anahtarı bana doğru uzattı. "Isıtıcıyı açmayı da unutma."

"Hava çok da soğuk değil."

"Titriyorsun Darya," dedi azarlar gibi. Aslında hava soğuktu ama kışı o kadar özlemiştim ki dert etmek içimden gelmiyordu. Yaz insanı olsam bile artık son demlerinde kışı özler oluyordum. "Hadi güzelim."

Ben arabaya binmeden gitmeyecekti. Eczane zaten direkt yan taraftaydı. Anahtarı elinden alıp arabaya doğru ilerledim. Ona bakmadan tek tuşla kapısını açıp bindim. Isıtıcıyı açmama bile dikkatle bakıyordu. Açtım, kemerimi taktım ve ona oldu mu der gibi baktıktan sonra ikna olup gittiğine şahit oldum. O gözden kaybolunca kucağıma bakışlarımı indirdim. Kitapçık ve ultrason görüntüsü vardı.

Hiçbir şey anlamadığım ultrason görüntüsü.

Doktorun yanında anlıyormuş gibi yapsam da baktığımda hiçbir şey anlamamıştım. Bir an kendimi boğazlayasım bile gelmişti ama cidden çok küçük olmalıydılar. Her yuvarlağa bebeklerim dersem de ben ikiz değil dördüz ya da beşiz taşıyor olurdum. Anlam veremediğim bu görüntüye bakarken Hazar dakikalar içinde dönmüştü. Anlamaya öyle zorladım ki kendimi dönüp bakmadım. Elimdeki ultrason fotoğrafına bakarken her geçen saniye daha da gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Biraz da olsa saklayabilmek adına elimin tersiyle gözlerimi sertçe sildikten sonra daha da yakınlaştırarak incelemeye koyuldum.

"Onları gördüğün için duygulusun anlıyorum ama," diyerek böldü düşüncelerimi. "Ağlamaya gerek var mı?"

"Onları gördüğüm için ağlamıyorum ki." Bakışlarımı kaldırıp ona doğru çevirdim. "Göremediğim için ağlıyorum."

Tek kaşı havaya kalktı. "Nasıl yani?"

Elimdeki ultrasonu kaldırıp ona doğru tuttuğumda, "Görebiliyor musun?" diye sordum. "Bebeklerimizi."

Gözlerini kısıp iyice baktı. "Elbette görüyorum."

"Al işte!" diye yükseldim kendimi tutamayarak. "Sen çok iyi bir baba olacaksın ama ben dünyadaki en kötü anne olacağım. Daha çocuklarımı ultrasonda göremiyorum bile!"

"Darya..."

"Yarım saattir bakıyorum ve asla belli olmuyor bir şey. Doktorun yanında da yalandan görüyorum pozları kestim." Ultrasonu biraz daha incelersem hüngür hüngür ağlayacaktım bu yüzden kucağıma bıraktım. "Çocuklarımı resmen göremedim. Çok kötü bir anneyim ben."

Hazar bana öyle garipseyen bakışlar atıyordu ki. Yandım ben der gibiydi. "Güzelim zaten çok da..."

"Sakın yalan söylemeye kalkışma!" diyerek devam etmesine izin vermedim. "Zaten kolay kolay yalan söyleyebilen biri değilsin. Hiç deneme bile!"

Yenilgiyi kabullenerek omuzlarını düşürdü. "Acaba seni böyle duygusal yapan hangisi?"

"Kesin iki numaradır," dedim bir hırsla. Ardından dank eden düşünceyle daha da doldurdum gözlerimi. "Ben cidden çok kötü bir anneyim...Resmen çocuğumu şikâyet ettim!" ultrason kağıdını alnıma vurdum bir sinirle. "Sanırım doktor haklı. Bebeklerimden birisi dayısına çekecek ve beni süründürecek."

"Sadece boyu dayıdan alıyorlar diye biliyorum...Tabi erkekse."

"O daha kötü!" Yükselmekten kendimi alıkoyamadım. "Azurun da Azerin de boyu yeteri kadar uzun değil!"

Hüngür hüngür ağlayacak noktaya gelince bakışlarımı kaldırıp ultrason görüntüsünü yelleyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Hazar, "Heh şimdi de çocuklarını kullanıyorsun," diyerek bana takıldı ama bu beni sadece daha çok üzdü. Daha bir ağlayacak kıvama geldim. "Şaka yapıyorum, Darya!"

"Ama kullanıyorum," diyerek sitem ettim adeta. "Ne gördüm ne boyları uzun olacak ne de onlara rahat bir yer verdim. Baksana birinin gelişimi bile benim yüzümden geride."

Ciddiyetle bana bakmayı sürdürdü. Olayın gittikçe ciddileştiğini anlıyordu. "O nereden çıktı şimdi?"

"Doktor demedi mi bir bebeğin gelişimi anne karnındaki pozisyonundan ya da yerleşememesinden kaynaklıdır diye?" Elimin tersiyle gözümü sildim. "Bak benimle alakalı işte. Biraz daha sağlam olsaymışım şimdi bir bebek kardeşinden geri kalmayacakmış!"

Yavaşça bir elini sırtımdan enseme doğru kaydırıp başımı kendisine doğru çekti ve omzuna yasladı. Ben onun omzuna yaslanınca sıralı birkaç buse kondurdu yanağıma. "Hormonlara veriyorum bunları," diye fısıldadı bir yandan. "Ama kendini böyle üzmeye devam edersen bozuşacağız. Haberin olsun."

"Bozuşacak mıyız?" Burnumu çekip iyice omzuna sığındım. Onun kokusunu seviyordum. Ona sığınınca biraz daha rahatlatıyordu beni yükler, sıkıntılar. Sadece o oluyordu benliğimde. Ondan parçaları saymıyordum çünkü o demek, onlar da demekti beni. "Neden ama?"

"Üzülmeni sevmiyorum çünkü, Darya." Yanağını yanağıma yaslayıp parmaklarını saçlarımda masaj yapar gibi hafif hareketlerle gezdirdi. "Sen üzüldüğünde kendimden nefret edecek hale geliyorum."

"Seninle bir alakası yok!" Omzundan hızla kalıp endişeyle ona baktım. Her şey için kendisini yeterince suçluyordu zaten. Bir de benim yüzümden suçlamasını zerre istemiyordum. "Sadece...Üzülüyorum. Elimde değil ama çok üzülüyorum. Onları istiyorum ama hiç hesapta

yokken olunca onlar için yetersizim düşüncesi yüzünden üzülüyorum. Yaptığım her hata beni daha da üzüyor."

Gözlerinden gözlerime akan o yoğun hissin bir an benim bile kendime âşık olmamı sağlayacak kadar içime aktığını hissettim. Güzel bakıyordu, güzel görüyordu ve sayesinde güzel görünüyordum. Birinin kalbinde yaşamak, kalbinde yaşatmak kolaydı. Peki ya gözler? Kim seni gözlerinin için de bile yaşatmaya devam ederdi ki böyle? Gözünden sakınırken içinden ayırmamak...Kimin gücü yeterdi buna? Onun yetmişti. Artan kırıntıları bana da gelmişti.

İşaret parmağının tersiyle gözyaşlarımı sildiğinde, "Sen gördüğüm en güzel, annesin," dedi. "Ve ben sana teşekkür ederim. Çünkü çocuklarıma babam gibi olmanın vicdan azabını çekmeyeceksem bu sadece senin sayende..."

"Hayır...Senin de sayende!"

"Ama senin kadar değil." Bu konuda oldukça netti ki itirazlarım boşaydı. "Eğer kalbimi hissediyorsam, biraz da olsa duygularımı anlıyorsam bu senin sayende. Seni gördüğümden beri kalbim kasılıyor, Darya. Başkası olsa korkar belki. Ölecek sanır ama ben yaşadığımı hissediyorum, anlıyorsun değil mi?"

Gözyaşlarım bu sefer anneliğin verdiği sızlamalardan değil. Onun sözlerinin verdiği duygusallık ve mutluluktan akmaya başladı. Ona doğru yaklaşıp dudağının kenarına bir öpücük bıraktığımda uzaklaşmadan, "Teşekkür ederim," diyebildim. "Sayende ileride çocuklarıma karşı mahcup olmayacağım. Çünkü onlar babalarını seçemezler. Benim belki de annelikte yapmadığım ilk hata bu olacak."

"Sen hatalar yapmıyorsun, Darya!" Ona söylediğim güzel sözler bile kendimi gömünce gözünde bir hiç oldu. "Ultrasonda bebekleri görememek bir hata değil."

"Ama sen gördün..."

"Benim tek bebeklik fotoğrafım ultrason görüntülerimdi. Belki de incelemekten bu konuda profesyonel biri olmuşumdur," dedi alaycı bir

dudak kıvrılmasıyla. O kıvrılma öyle canımı yaktı ki sivri köşesi boğazımı delip geçti sanki. "Ayrıca bazı şeylerde senden iyi olmama izin ver. Yoksa sevmeyecekler beni."

"Delirme istersen!" Elimin tersiyle onu ittirip tekrar arkama yaslandım. Yorulduğumu hissediyordum. Bir de acıkmıştım sanırım. Burnumu çekerken büktüm dudaklarımı. "Seni sevmelerini istersin değil mi?"

"Her şeyden çok."

"O zaman annelerini lahmacun yemeye götür." Elimin tersiyle yüzümü sildim. İyi ki acelem olduğu için makyaj yapmamıştım yoksa şimdi bir öcüye benzer, kendimi rezil rüsva ederdim. "Acıktık biz!"

"Acıktınız mı siz?" Sesi öyle şen gelmişti ki bu tonu ilk kez duyduğumu fark ettim. Demek ben değil de bebekleriydi onu mutlu eden. Buna bozulmazdım ama sonuçta bebekleri taşıyan bendim. Bu gerçek bazen kalbime öyle bir his yayıyordu ki elim istemsizce karnıma gidiyordu. Yine gitti. "Lahmacun istiyorsun bir de."

"Evet acı olmadığı sürece yiyebilirim bence." Kucağımdaki kitapçığı yavaşça açmaya koyuldum bu sefer. Karnımdaki elimin yerini onun eli alınca garipsemedim. Bir eli direksiyonda diğeri oradaydı. Keşke biraz büyüselerdi. Hissetseydik. "Sanırım ciğer yiyemem ama...Bir de sushi."

Araba polikliniğin olduğu sokaktan çıktı. "Öyle mi yazıyor?"

"Ciğerde çok fazla A vitamini varmış bu da retinol içerdiği için önerilmiyormuş," dedim okuduklarımdan anladığım kadarıyla. Onunla konuşurken okumak konusunda biraz kötüydüm ama doğru anlamaya çalışıyordum kelimeleri. "Sushide de balık pişmemiş ya da az pişmiş olunca Listeria, Salmonella ve Toxoplasma gibi enfeksiyonlarla bebeğe zarar verirmiş. Erken doğum bile olabilirmiş. Oha!"

"O zaman tüm etleri dokuz ay boyunca çok pişmiş yemen gerekiyor değil mi?" diye sordu ilgiyle. Benden daha çok önemsiyordu bu konuyu şu an. "Lahmacunun da iyi pişmesi gerekiyor."

"Hıhım," diyerek onayladım. "Bir de bazı büyük balıkları yememem lazımmış. Bazıları cıva içeriyormuş. Bebeklerimizin zekasına zarar verirmiş bu."

"Annesi ve babası akıllı bebeklerin zekasına balık mı zarar verecekmiş?" Huysuz bir sesle mırıldandı. "Ama yine de dikkat etmek lazım. Bir ara cıva bulunan büyük balıkların listesini çıkarayım."

Elimdeki kitapçığı inceledikçe kalbim endişeyle hızlı atar oldu. "Hazar ben çok gerildim ama şimdi."

"Neden güzelim?"

"Ya sen yokken yasak bir şey yer de onlara zarar verecek bir duruma neden olursam?" daha fazla incelemeyecektim. Baktıkça moralim bozuluyordu. "Annem bilgili evet ama babamdan da saklıyoruz. Saklı işler ne kadar titizlikle devam edebilir ki? Ne yapacağız biz?"

"Halamla konuştum. Annene birkaç güne ailecek size gelelim, bu işin adını koyalım diyecek," dedi. "Ve size geldiğimizde de bu ay evliliği halledelim diyecekler. Bir şeyleri bahane etmeye çalışacağız. Hani işi var, şehir değiştirip durur. Adı koyulsun."

"Belki ben de atanırsam iyi olur lafı yaparım," dedim aklıma gelen fikirle. "Tekrar sınava hazırlanır mıyım bilmiyorum. Biraz sıkıldım ama bunu bahane olarak kullanırız."

Karnımdaki elini çekip yavaşça boştaki elime doğru götürdü ve ellerimi birbirine sımsıkı kenetledi. Onun elinin sıcaklığı her zaman bana güven veriyordu. O da farkındaydı. "En kötü gider bir nikahla evleniriz. Onlar da kabul etmek zorunda kalır."

"Yapar mıyız gerçekten?"

Birkaç saniye düşünceli bakışlarını yolda tuttuktan sonra, "Vizen var mı?" diye sordu. Başımı hızla iki yana salladım. "Yeşil pasaportu hallederiz bir şekilde."

"Ne için?" Anlamayarak ona baktım. Zihninin içini okuyamazdım. Planlarından bana da bahsetmesi lazımdı. "Bana bahsetmeye ne dersin? Üç kişilik bir merak taşıyorum ben..."

"Üç kişilik bir tatlılık da öyle," dedi yarım gülümsemeyle. "Eğer baktık ki iş yokuşa sürülüyor. Kaçalım. İtalya'da...Ya da senin istediğin herhangi bir ülkede. Evlenip dönelim. Olmaz mı?"

Olmayacağını biliyordum ama ciddiyetle düşünmem bile heyecanlanmama neden oldu. Bir bakıma kaybedeceğim şeyler olurdu ama kazanacaklarım da vardı. Teraziye koyduğumda arada çok bir fark kalmıyordu. "Kimse olmadan mı?"

"Sevdiğimiz birkaç insan olsa," diyerek bir şekilde ikna etmeye çalıştı. "Yetmez mi?"

Gerçekten bunu istiyor muydu? Çünkü düşüncesi bana hem güzel hem de eksik hissettirmişti. Onunla evlenmek, hak ettiğimizi almak isterdim ama aynı zamanda ailemin bana cephe almamasını da istiyordum. Özellikle annem ve kardeşlerim durumu bildikleri halde benim elimden tutarlarken onlara bunu yapmak nankörlük gibi gelirdi. İçim almazdı.

"Hazar ben..." Kuruyan boğazım nedeniyle zorlukla yutkunabildim. "Düşüncesi bile çok güzel ama ben...Bunu ilk seçenek olarak göremem. Annem ve ikizler bana bu kadar yardımcı olurken olmaz. Anlıyorsun değil mi?"

"Haklısın," diyebildi. İçindeki fırtınaları gizledi belki de. "Sadece bir C planı gibi düşün istedim."

"B bile değil yani?"

"İtalya'da barınan bendim sen değil. Bu yüzden öylece gel orada benim yakınlarımın olduğu bir törenle evlenelim diyemem," dedi. "Ama birkaç gün sonra o eve gelindiğinde baban erken olduğunu söylerse bunu düşünmek zorunda kalırım."

"O zaman sana eşlik edeceğimden emin olabilirsin," dedim hiç düşünmeden. "Ama annem birkaç gün sonra ciddiyetinizi belli etmek

istiyorsanız alyansınızı seçin dedi. Elde hiçbir şey olmadan gelirseniz bu pek de ikna edici görünmez."

Arabanın ilk kez sarsılarak ilerlediğini fark edince başımı dışarıya doğru çevirip nereye geldiğimizi çözmeye çalıştım. Ormanlık bir alandan geçiyorduk. Biraz ilerledikten sonra ahşap ama oldukça büyük bir kulübe benzeri bir yapının önünde durup sıralı arabaların yanına park etmeye koyuldu. Kulübenin tüten dumanlarına bakılırsa burası ocak başı olabilirdi. Arabalar oldukça fazlaydı. Bu içerinin de kalabalık olduğu anlamına geliyordu ve ruhum daraldı.

"Neden buraya geldik ki?" diye sordum etrafı incelemeye devam ederken. "Biraz uzaktaydı da zaten."

"Ama yemekleri on numara. Bir de tanıdığım bir yer temizliğinden eminim." Arabayı park edince ona doğru döndüm. "Bir de sahibi babaannemin arkadaşıydı. Epey oldu buraya gelmeyeli. Bu sayede ben de gelir, Paşa dayıya bir selam veririm."

"Paşa mı?" Garipseyerek ona baktım. "Adı Paşa mı yoksa mahlas mı?"

"Adı Paşa'dır herhalde. Başka bir adı varsa da ben bilmiyorum," dedi omuz silktiğinde. "Ama paşalar gibi bir adam. Bence adıysa iyi olur. Yakışır ona." Kemerini çözdü. "Ee hadi neyi bekliyoruz?"

Gerçekten neyi bekliyordum ki? Belki de Hazar'ın çocukluğuna dair ilk kez bir şeyler duyacaktım. Bu fırsatı kaçırmak istemezdim. Hem ortam da güzel duruyordu. Doğanın içinde, biraz ağır koksa bile yeşilliklerin verdiği bir huzur vardı. Kendimi kandırıyordum sadece. İlgimi çeken tek şey Hazar'a dair bir şeyler duymaktı. Heyecanla kemerimi çözme nedenim de kapımı ondan önce açmaya yeltenmem de bundandı. Yine de Hazar hızlı adımlarla benim olduğum yöne gelerek yetişti. Kapımı açtı, ben arabadan iner inmez kapıyı arkamdan kapattıktan sonra elini tutmam için bana doğru uzattı. Bu hareketine o kadar alışmıştım ki yapmadığı gün sorun olduğunu anlayabilirdim.

Aslında sorun olduğunu anlayabileceğim çok şey vardı sanırım artık.

Eğer karnıma dokunmuyorsa, elini uzatmıyorsa, sık sık beni süzüp durumumu kontrol etmiyorsa, her beş cümlemden birinde soru sormuyorsa, aç olup olmadığımı sorgulamıyorsa ve güldüğümde yüzüme dalıp kalmıyorsa bir sorun var demekti. Şimdilik çözdüklerim bunlardı. Dahasının olacağı zamanımız da olacaktı elbet. Her şeyini çözecektim onun. Onunla olmayı seçerken ne kadar hızlı düşünmüşsem onu tanırken de o kadar yavaş olacaktım.

Elimden sımsıkı tutup bir adım geride kalmama bile tahammül edemeden hemen yanında beni kulübeye doğru götürdü. Ahşap kapıyı açar açmaz yoğun bir duman kokusu geldi. Ocak başı çok fazla masa bulunuyordu. Boğucuydu biraz. Kalabalık kafamda kurduğumdan daha azdı ama yine de yüzüm buruştu.

Hazar göz ucuyla bana baktığında, "Midenin bulanacağını tahmin ettim. Burada durmayacağız," dedi ve içeriye girdiğimizde kimseyle göz teması kurmadan ilerlemeye başladı. Az biraz incelediğim bu mekân her şeyi ahşaptan, oldukça eski ve estetik duran bir yerdi. Her adımımızda zemin gıcırdıyordu sanki altımızda. Böyle ortamları seviyordum ama kalabalık olmadıklarında daha caziplerdi.

Biraz daha yürüyüp boğucu ortamı geride bıraktığımızda rahat bir nefes alabildim ama asıl nefes almanın ne demek olduğunu hemen önümüzdeki cam kapıyı araladığında anladım. Hemen arkada daha güzel yeşilliğin olduğu, tek sesin akarsudan geldiği huzurlu bir ortam vardı. Birkaç masa vardı burada. Biraz tümsekte kalıyordu o masalar. Hemen altından geçen akarsu da tertemizdi. Misafirlerin burayı pek tercih etmediklerini biliyordu sanırım. Zaten misafir ağırlamaktan ziyade sakince çay içme yeri gibi duruyordu. Masalar da çok büyük değildi.

"Bak burası çok güzelmiş," dedim büyülenmiş bir şekilde baktığımda. "Bodrum'da gittiğimiz yere benziyor. Orası sahile bakıyordu ama..."

"Evet ama burası daha huzurlu." En uç köşedeki masaya doğru bizi ilerletti. "Babaannemle eğer İstanbul'a gelmişsek buraya mutlaka gelirdik. Izgarasına bayılırdım."

Masanın dibine geldiğimizde oturmam için sandalyeyi çekti. "Kebap?"

"Adana'dan başka yerde kebap yemek ihanet gibi gelirdi o akılla." Ben oturunca hızla karşıma geçti o da. Ardından hemen yanındaki camdan birine işaret verdi. "Babaannem de pide ve lahmacununu çok severdi buranın. Gerçi arkadaşının yeri toz kondurmazdı."

Yavaşça montumu çıkarıp hemen yanımdaki sandalyenin sırt kısmına asarken, "Başka neyi güzeldi peki?" diye sordum. Öyle hızlıydım ki. Tek isteğim bir elimi çeneme yaslayıp bu büyülü anı izlemekti. Amacıma saniyeler içinde de ulaştım. "Sen ve babaannen dışında."

"Artık seni diyeceğim ama sen benimsin," dedi yarım ağızla güldüğünde. Arkasına iyice yaslanıp bir kolunu yanındaki sandalyeye yasladı ve yüzündeki huzurlu ifadeyle bana baktı dikkatle. Kolu gerindiği için iyice iri dururken, dövmeleri daha bir göze geldi. Üzerinde onu saran bir siyah tişört vardı. Ceketini çıkarmıştı. Şu an ondan daha karizmatik hiçbir şey yoktu. Uzun uzun bana baktı ve iç çekti. "Çok güzelsin."

Aniden gelen iltifatı istemsizce utanmama sebep oldu. Çok hoşuma gitmişti çünkü. Alt dudağımı ısırıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Teşekkür ederim ama ben onu sormamıştım."

"Doğru." Sanki etrafını saran bir his vardı da esiri olmuş gibi başını sallayarak toparlanmaya çalıştı. "Soru neydi?"

Yüz ifadesi öyle komik geldi ki kıkırdadım istemsizce. "Hazar!"

Tam bana bir şey diyecekken yanımıza gelen elemanla durdu ve oldukça ciddi bir ifadeye büründü. Burayı bilen oydu. İpleri o yüzden onun eline bırakıyordum. Etrafı izlemek, yeşilliklere dalmak daha güzeldi hem. Onun gözleri kadar olmasa da. Kulağım onlardaydı bir yandan.

"Hoş geldin Hazar abi," dedi çocuk uzun zamandır görmediği sevdiği birini görmenin sevincini yaşayan bir sesle. "Bir an bizi unuttun sandık valla. Nerelerdesin hiç gelmedin buraya?"

"Türkiye'ye döneli çok olmadı, koçum." Hazar'ın samimi sesi mutlu etti. Birilerine karşı sıcak duruşu olunca mutlu oluyordum istemsizce. "Ne var ne yok? Halin, keyfin..."

"İyi abi çok şükür seni sormalı?"

"Çok şükür diyelim."

Çocuğun bakışlarının bana doğru döndüğünü hissettim. "Abla yengemiz mi?"

"Yengeniz. Yengeniz evet." Cevabı oldukça hızlı geldi. "Paşa Dayı yok mu?"

"Hoş geldin yenge," dedi çocuk bana sevecen bir sesle. Gülümseyerek başımı salladığımda muhabbetleri bölmemek için sessiz kalmayı amaçladım. "Paşa Dayının bir işi vardı. Gelir yarım saate. Geldiğini söylersem koşarak gelir zaten yanına."

"Eyvallah." Göz ucuyla bana baktı, gözlerini kıstı. "Sen o zaman bize altı tane lahmacun at. Bir Urfa, köz patlıcan falan da ayarla. Lahmacun iyi pişsin ama nemli falan da olmasın. Mezelerin de baharatı az olursa iyi olur. Şimdiden elinize emeğinize sağlık."

Çocuk bir bir not alırken altı tane istemesinin şaşkınlığıyla ona baktım. Çocuk neyin şaşkınlığıyla ona bakmıştı bilmiyordum ama not almayı durdurup Hazar'a baktı. "Urfa mı?"

Hazar hayırdır der gibi başını salladı. "Evet koçum bir sıkıntı mı var?"

"Adana değil mi?"

"Adana acı değil mi, Ömer?"

"Acı abi."

"O yüzden urfa," dedi Hazar bıkkınlıkla. Bu kadardı onun tahammülü de samimiyeti de. Çok bile dayanmıştı şimdi hakkını yememek lazımdı.

"Mezeler acısız olsun diyorum sen bana neden Adana değil diyorsun, Ömer?"

"Abi senin giden hep yaştan gidiyor sinirden gitmiyor ha," diyerek takıldı ona, Ömer. Azur'a benziyordu biraz. Aynı enerjiyi almıştım istemsizce. "Yenge bile etki etmemiş."

"Belki de konu yengen ile ilgili olduğundan sinirliyimdir, Ömer." Çocuğun iyice çekinmesine neden oldu bu davranışıyla. Masanın altından ayağına tekme atarak onu uyarmaya çalışsam da hiç buralı olmuyordu. Kötü bir niyeti yoktu. Mizacı sertti sadece. Azur'un karşısında böyle olursa Ömer kadar dayanamazdı bizimki. Bayılırdı. "Takılıyorum sana. Biliyorsun."

Ömer'in yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Abi ben sana gönül koyacağıma kafamı kırarım sıkıntı yok."

"Sen yine de çok gevşeme koçum."

Anında gülümseme soldu. "Tamam abi. Tatlı olarak da künefe değil mi?"

Hazar'ın zorlukla yutkunduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp, "Sen şimdi sadece dediklerimi getir," dedi aceleci bir tavırla. Alt dudağına dişlerini geçirip bakışlarını kaçırdı. Aldığı nefesin bile kısa bir an canını yaktığını hissetmedim, gördüm. Bu daha çok üzücüydü. "Onu sonra konuşuruz."

Çocuk bir şey demeden sadece başını sallayarak masadan uzaklaştığında, "İyi misin?" diye sordum hiç düşünmeden. "Moralin bozuldu. Gördüm."

"Siz yanımdayken neden kötü olayım?" Rahat durmaya çalışıyordu ama ben gözlerine yansıyan cam kırıklarının kalbinde de olduğunu görebiliyordum. "Sadece bazen geçmişe gittiğinde biraz duraksarsın."

"Çünkü kalbine ağır gelir."

"Çünkü o anın bir daha gelmeyeceğini bilirsin." Onun bana karşı hislerinde şeffaf olmasını seviyordum. "Babaannem ne olursa olsun buradan künefe yemeden ayrılmazdı. Paşa dayının ailesi zaten künefe konusunda oldukça meşhurmuş. Ayrı bir lezzeti var yani. İkimizin de adı H ile başladığı için bize özel Antep fıstığı tozuyla H & H yazar kalp koyardı. Şimdi popüler olan muamele zamanında bize özel gelirdi. Babaannem şimdi tatlıda yazan adın ileride altın kaplamalı tabelalarda yazacak. Gururlanacağım ama gün sonunda yine bu tatlıya gelip kutlarken daha mutlu olacağım derdi. Şimdi ne adım altın kaplama tabelalarda yazıyor ne o var ne de bu tatlı tatlı gelip mutlu ediyor."

"Bir insanın giderken tüm ışığını alması gibi," diye mırıldandım yüreğime çöken ağırlıkla birlikte.

"Babaannem giderken tüm ışığımı almadı aksine kendi ışığını bile bana bırakmaya çalıştı ama ben beceremedim." Kolunu uzattığı sandalyeyi hırsını çıkarmak ister gibi sıktı. "O da bence tahmin etmiştir böyle olacağını. Ben ona her zaman o olmazsa bir harabe olacağımı söyledim."

"Adı neydi peki?" Merakıma engel olamadım. İçten içe çekiniyordum da ama merak illet bir duyguydu. Çekinceden bile güçlü kalıyordu. "İkinizin de aynı harfle başlıyormuş ya."

Bakışları akarsuyun biraz ilerisindeki yapraklarını dökmüş ağaca takılı kalırken, "Hazan," diye mırıldandı o yapraklar kadar solgun bir sesle. "Hazan Soykan...Benim adıyla aynı mevsimde hayat yaşayan babaannemdi."

"Hazan," diyerek tekrarladım kısık bir sesle. İsmi, anlamı ve hayatın yansıyışı bir gölge olup çöktü üstüme. Güneşli bir günde çökmedi ama bu yüzden daralttı içimi. Sığınmak isteyeceğim türden değildi. "Barış ve Güz...Hazar ve Hazan. Adı gibi hayatı olan babaannene adınla güzellikleri getiren sen yani."

"Emin değilim." Bakışları bana doğru döndüğünde her bir kırgınlığı canımı yaktı. "Benden sonra daha zor bir hayatı oldu bence."

"Senden sonra zor bir hayatı olsaydı sana güzellikler bırakmak için çabalamazdı," dedim içimden taşan öfkeyle. Onun kendisine haksızlık etmesi beni artık tamamen sinir ediyordu. "Üstelik o seni o kadar iyi büyüttü ki o gittikten sonra bile onun iyi büyüttüğü Hazar olmak için çabalamışsın. Herkesi onun çabasında hak iddia etmesin diye kendinden uzak tutmuşsun. Ne ona ne de kendine haksızlık et."

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu bakışları yüzümde asılı kalırken. "Onu hiç tanımadın bile..."

"Unuttun mu? Her çocuk annesinin eseridir. Senin en güzel yerin ondan gelenler. Ben sadece haksızlık eder gibi olduğunda sana gerçeği söylüyorum."

Az önceki çocukla birlikte bir garson daha masamıza gelip mezeleri bırakmaya başladı. Kısa bir sessizlik oluştu aramızda. Aklımda dönüp duran babaannesinin zihni oldu. Yere düşen solmuş yaprakların kıpırtısı sanki babaannesinden bir işaretmiş gibi hissettirecek kadar içimi ürpertti. Garsonlar gittikten sonra ona doğru döndüm. Neden döndüğümü anlamaya çalışır gibi tek kaşını havaya kaldırdı.

"Eğer bebeklerimizden biri kız olursa..." dedim heyecanla. "Adı Hazan olsun."

Çok saniyelik bir değişimle bakışları öyle bir dumura uğradı ki kötü bir şey söylediğimi düşünerek yüzüm asıldı. Babaannesini hatırlamak mı onu üzerdi acaba? Farklı pencerelerden bakıyorsak hayata üzebilirdi. Ben yaşatmak isteyenlerden olurken o unutmak isteyenlerden olabilirdi. Yine de...Hazan ismi kulağıma öyle güzel ve büyülü gelmişti ki bu fikre engel olamadım.

"Bu seni üzer mi?" diye sordum şüpheyle. "Kötü bir amacım yoktu." Bakışlarını yana doğru çevirip derin bir nefesle birlikte burnunu çekti. Boğuluyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. "Hazar?"

"Buna gerek yok," dedi bana doğru döndüğünde. "Babaannemin ismini koymak zorunda değilsin."

Kınayan bakışlarımı onun yüzünde tuttum. Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyordu? Saçmalıktı. "Zorunda olduğum için yapmıyorum ki. Adı gerçekten güzel olduğu ve güzel bir insandan kulağıma geldiği için istiyorum. Henüz çok erken belki kız bile olmayacak ama olursa diye Hazan ismini not etmek istiyorum. Çok güzel bir isim."

Dudakları hafif aralandı. Bir şey diyecek gibi oldu ama üst dudağı titreyerek durdu. Ne diyeceğini bilemiyordu sanki. Öylece kalıp derin bir titrek nefes daha çekti içine. "Sen ciddi misin?"

"Sen istemez misin?" diye sordum endişeyle. "Eğer seni üzecekse..."

"Bu beni dünyanın en mutlu adamı yapar, Darya," dedi titreyen sesiyle. "Onu yaşatmak. Canımdan bir parçanın onun adını taşıdığını görmek...Aklımı kaçıracak kadar mutlu eder beni sadece."

Mutlulukla gözlerim dolarken, "O zaman kız olursa Hazan olsun," dedim. "İkimizin de iki adı var zaten. Yanına yakışır bir ikinci isim de seçeriz. İki kızsa..."

"Birinin ismi Deniz olsun." Öyle heyecanla böldü ki sözümü ona kızamadım. Bebeklerimize isim konuşmanın onu bir çocuğun yeni oyuncak alması gibi mutlu edeceğini düşünmemiştim. O masum ifadesini görünce sabaha kadar bu konuda konuşabilirdim. "Unisex bir isim zaten. Kız ya da erkek fark etmez. Ne olursa olsun Deniz olsun."

"Deniz mi?" Dudaklarımı bükerek düşündüm. Kötü bir isim değildi ama değişik de değildi. "Klasik biraz."

"Umurumda değil. Annesinden bir iz olmasını istiyorum."

Darya, deniz anlamına da gelirdi. Deniz ismini istemesinin altındaki asıl neden buydu.

"O zaman babasından da bir iz olmalı," diyerek karşı çıktım.

"Babaannemin adı var zaten."

"Adı üstünde babaannenin adı." Dirseğimi masaya yaslayarak elimi yanağıma yasladım ve düşünceli bir halde ona baktım. "Eğer erkek olursa Barış Deniz Soykan olsun. Nasıl fikir?"

"Barış Deniz Soykan." Düşünceli bir halde başını salladı. "Havalı aslında."

Barış Deniz Soykan. Savaşarak barışı elde eden babanın, sert dalgalara rağmen elde ettiği barışta gelen oğlu. Hem annesinden hem de babasından bir izi olan oğlu.

Cinsiyetlerinin bir önemi yoktu ama kesinlikle bir kız bir erkek olmasını istiyordum. Hazan ve Barış Deniz isimlerini taşımaları şu an en büyük hayalim bile olabilirdi. Kızımız için bir isim daha bulmamız gerekecekti. En güzelini bulurduk. Yine anne ve babasından bir iz olarak taşırdı. Onlar için isimleriyle öyle güzel bir kader yazardık ki isimlerinin hayrını görürlerdi.

"Babasının oğlu bir isim." Gözlerim doldu yavaşça. "Barış Deniz ve Hazan Soykan...Çok güzeller."

"Ama Hazan için bir isim daha düşünmemiz gerekebilir," dedi bardağın boş tarafına daha çok odaklanan biri olarak. "Ayrıca iki erkek ya da kız da olabilir. Tüm planlarımız batabilir yani."

Heyecanla başımı iki yana salladım. "Biz şimdiden not alalım. Allah büyük. Hem anneleri ben değil miyim? Zaten isimleri kesin koyarız diyemeyiz ki erken daha ama seçeneklere yazalım bunu işte. Ben nedense bebeklerimizin bizim planlarımıza uyan, uysal çocuklar olacaklarını düşünüyorum."

Arkasına yaslanmış pozisyonu bozup öne doğru geldiğinde, "Bak sen," diye keyifle mırıldanarak parmaklarının arasında burnumu kıstırdı. Ardından elini yanağıma yaslayıp alnıma bir buse kondurdu. "Babaanneme karşı beni mahcup etmediğin için teşekkür ederim."

"Bebeklerime karşı beni mahcup etmeyeceğin için teşekkür ederim," diyerek karşılık verdim. Tam ona doğru yaklaşmayı planladığımda garsonlardan birinin lahmacun tabağıyla geldiğini görerek hızla

arkama yaslandım. Mekân yönetimim bu aralar eksilere oynuyordu. Masanın ortasına konan altı lahmacunla birlikte gözlerim sonuna kadar açıldı. Altıdan fazla duruyorlardı ve ben iki taneden fazla yiyemezdim. Bir de kebap söylemişti. Onu nasıl yiyecektik ki?

"Bu biraz fazla olmamış mı?" dediğim sırada kebap da gelmiş. İki ayranla birlikte tüm siparişlerimiz tamamlanmıştı. Masa meze ve salatalarla öyle dolu dolu duruyordu ki hem acıkmıştım hem de bitiremeyiz düşüncesi midemi bulandırmıştı. "Ben ikinciyi bile zor yerim."

"Kalanı da ben yerim sıkıntı yok." Öne doğru gelip en üstteki lahmacunu açtı hevesle. Hazar'ın gerçekten iştahı fazla açıktı ve midesi kara delik gibiydi. Yemekte sınırı olduğunu sanmıyordum. Buna rağmen fiziği güzeldi. "Ama ikinciyi zorlarım diye bir şey yok. İki tane yemek zorundasın. Şimdi sana en güzelinden bir lahmacun saracağım."

Yüzümü buruşturdum. "İçini doldurursan hiç hiç yiyemem."

"Aslında içini doldurmadan yemek daha güzel ama ilk seferde köz patlıcanla Adana kebaplı dene on numara olduğunu anlayacaksın." Söylediği gibi malzemeleri sırasıyla içine koymaya başladı. Sadece onunla da kalmadı ama mezelerden de koyuyordu. Gerçekten benim bu şartlarda ikiyi yememin imkânı yoktu. Diğer yandan da öyle güzel duruyordu ki ağzım sulandı. "Bu arada alyans konusunda ne düşünüyorsun?"

İlgiyle onu izlerken, "Nasıl yani?" dedim. "Model olarak mı?"

"Özel olarak istediğin bir yer yok mu?"

"Olmalı mı?"

"Fransız bir mücevher markası var. Onun popüler olduğunu duymuştum istersen bakabiliriz." Lahmacunu yavaşça sarıp tabağıma koydu. "Bu bitecek," dedikten sonra kendisi için de tabağına alıp arkasına yaslandı. "Alyans diyorduk...Cartier değil miydi?"

"Daha önce alyanslarını hiç incelemedim ama gereksiz pahalı olduğunu duymuştum. Bileklikleri de fena değildi ama dediğim gibi...Gereksiz pahalıdır."

"Eğer beğeniyorsan değildir," dedi sert bir sesle. "Oradan hoşuna giden varsa bakabiliriz."

"Gerek yok diye düşünüyorum. Birkaç Türk markadan bakarım. Halanla annemin konuştuğu tarihten önce ölçülerimize göre almaya gideriz. Olmaz mı?"

"Kapalı çarşıya da gideriz istersen." Lahmacunumdan bir ısırık alırken heyecanla başımı salladım. Kapalı çarşı tam olarak buraların yeriydi zaten. Neden marka arayışına girmiştik ki? "En kötü annen ya da halam bize yol gösterir. Üzgünüm, bir gün alyans alacağım aklımın ucundan bile geçmemişti."

İlk iki lokmam nasıl lokum gibi boğazımdan akmışsa üçüncü taş olup oturmuştu. Onun bir dönem nişanlanma evresine geldiğini, nişanlanmamak için herkesten kaçıp kendisini kaybettiğini hatırladım kısa bir an. Yüzük onun için bir pranga gibi hissettirirse ne olacaktı? Takmak zorundasın diyemezdim ama takmazsa sanırım üzülürdüm de. Şimdi nasıl bu işin içinden çıkacaktım ki?

Elimdeki yarısına geldiğim lahmacunu tabağıma bıraktıktan sonra boğazıma takılan lokmayı ayranla yumuşatıp yutmaya çalıştım. Onunla her konuyu olduğu gibi bunu da konuşacaktım. Bu yüzden ağzımı temizleyip arkama yaslandım. Konuşacağımı anladı. Yemeğini bırakıp benden gelecek hamleye odaklandı.

"Alyans takacak mısın?" Lafı hiç uzatmak istemedim.

Garipseyen bakışlarını tuttu yüzümde. "Elbette takacağım."

"Rahat hissedecek misin?"

"Darya bunları sana anlattığım nişan mevzusu yüzünden mi soruyorsun?" diyerek sinirle soludu. "Eğer öyleyse çok yazık."

"Neden yazık olsun?" diyerek karşı çıktım. "Senin kötü hissetmeni istemiyorum sadece.

"Bir dönem yüzüğün pranga olduğunu hissederek kaçtım. Bu doğru ama bunda yüzüğün değil eşinin kimde olduğunun etkisi vardı," dedi hiç nefes almadan. "Eşinin sende olduğunu bildiğim bir yüzük bana yüzük ya da prangadan çok parmağımdan bir kemik gibi hissettirir. Ve olması gereken bir kemiğin eksikliğinin nelere sebep olduğunu bilirsin."

Bir sıkıntımı daha giderdi. Hep böyleydi. Ona her sorunu direkt söylemek beni her zaman kurtarıyordu ve o da zaten aksi olursa daha çok zarar alacağını belli ediyordu. Gözlerimi kaçırarak gülümsediğimde elinin tersiyle yanağımı hafif okşadı. Ardından tekrar yemeğine döndü. Zaten çok bile ayrı kalmıştı. Ben de geri kalanı yemeye koyuldum.

İlk lokmasını saniyesinde yutarken, "Beğendin mi?" diye sordu. "Ağır gelmedi değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır aksine. Sanırım gerçekten lahmacun aşermişim. Yedikten sonra hafifledim bildiğin. Acaba bebekler canları bir şey çekince yiyelim diye ağırlık mı yapıyorlar?" Söylediğimi ciddi bir ifadeyle düşündü. "Just kidding!"

Kaşlarını gevşetirken, "Grazie a dio!" (Tanrıya şükür) dedi alaycı bir ifadeyle. Dediğinin ne olduğundan çok İtalyanca konuşurken ki karizmatik sesine takıldım. Gerçekten bir dil bu kadar fark eder miydi? Türkçe konuşurken de karizmatikti ama İtalyanca sesini daha bir kalın çıkarmıştı.

Şaşkınlık dolu bir gülümsemeyle ona baktım. "İtalyanca mı konuştun sen?"

"Si."

"Biliyorsun yani?"

"Un po," dedi burun kıvırırken. "Senin bildiğin dilde, little bit."

"Çok havalı," dedim sırıtmama engel olamayarak. "Fransızca ve İtalyanca...Dehşet havalı."

"Je suis très heureux. Je remplis tous les critères." (Ne mutlu bana. Senin tüm kriterlerini karşılıyorum.)

İtalyanca şimdi kurduğu cümleyle çıkan sesi karşısında kesinlikle halt yemişti. Bundan daha karizmatik gelemezdi gözüme. Eğer farklı bir yerde olsaydık sanırım üstüne bile atlayabilirdim. Dil, diksiyon ve zekâ...Erkekleri bambaşka biri yapıyordu. "Yok artık!"

"E biraz var artık." Ukala desem haksızlık olurdu ama şu tavrına başka kılıf bulmak da zordu. "Biz de deniyoruz bir şeyler."

Gülmeme engel olamadım. Bazen aşırıya kaçıp kahkaha bile atıyordum. Onunla olmak çok keyifliydi. "Kaç dil biliyorsun?"

"Buçukları saya saya iki üç yaparız."

"Tamam altı," dedim küstah bir tavırla. Onun başladığı işi çözmeden bırakmayacağına emindim.

"Abartma, Darya," dedi sırıtırken. "Dört buçuk?"

"Tamam beş yüzde yetmiş beş."

"Düz beş?"

"Ne yedi mi?" dedim ellerimi kulaklarımı götürüp onu duyamamış gibi davranırken. "Sekiz mi oluyor?"

Elini açıp beş parmağını gösterdi. "Beş."

Ben de bir parmağımı kaldırdım. "Altı?"

Başını iki yana sallayıp kaldırdığı elini bana doğru uzatarak çenemi sıktı ve yerinden doğrulup dudaklarıma bir buse kondurup geri çekildi. Böyle bir ortamın lahmacun yerken yaşanması ne kadar romantik olabilirse o kadar romantikti. İkimiz de gülümseyerek yemeklerime

döndüğümüzde içimizin kıpır kıpır olduğunu şu ortama verdiği sıcaklıktan bile hissediyordum. Ben ilk lahmacunumu bitirmeye çalışırken Hazar ikiye geçmişti bile. Ara sıra çatalına taktığı salatadan ya da mezeden bana da uzatıyordu. İkimizi de doyuruyordu bir nevi.

İkinci lahmacunun yarısına geldiğimde tıka basa doluydum. Bu yüzden biraz soluklanmak adına geriye doğru çekilirken, "Soda söyleyebilir misin?" diye homurdandım. "Şu an beni sadece o paklar."

"Ayranı sevmedin mi?"

"Sevdim ama karnım ağrımaya başladı." Elini sildikten sonra kaldırdı. Yandaki camdan görünebiliyordu. Sanırım tanıdık bir yüze denk geldiği için soda dedi dudaklarını oynatarak. "Seni anladı mı?"

"Ömer bu işin adamı oldu artık anlar." Arkasına yaslanıp ayranından büyük bir yudum aldı. Saniyesinde yüzünü ve elini sildi bir kez daha. Çok yerdi ama dağınıklığı da sevmezdi. Sabırsızlıkla sodanın gelmesini bekleyince başımı omzumdan arkaya doğru çevirip gelip gelmediğini görmeye çalıştım. Getiren biri vardı ama bu oldukça yaşlı bir adamdı.

Yaşlı adam birkaç adımla tam masamızın önüne geldi. Yüzündeki tebessümle Hazar'a baktı. Hazar akarsuya odaklandığı için ona dönmedi. Yaşlı adam sertçe sodayı masaya vurduğunda Hazar bir hışımla bize doğru döndü ve ağzından bir küfür kaçıracak gibi oldu. Küfürden hemen önce görmüştü ki duraksadı ve ilk defa Hazar tanıdık birini görmenin parıltısı gözlerinde varken ayağa kalktı.

"İhtiyar..." Ses tonu en sevdiği anının canlanıp karşısına gelmesi gibi huzurla çıktı. "Sen..."

"Evlat," dedi yaşlı adam ona doğru gidip elini öpmesine bile müsaade etmeden sarılırken. Hazar sarılmak konusunda yine eksilerdeydi ama karşısındaki kişi onu o kadar sıkı sarıyordu ki bu bir kusur değildi. "Oğlum hayvan gibi olmuşsun lan!"

"Al işte." Huysuzlukla geri çekildi, Hazar. Elini öpmek için ben ayağa kalktım ama bana da müsaade etmeden sarılıp rahatımı bozmamı söyleyerek oturmamı söyledi. "Hiç ayarın yok senin."

"Bu güzel kızımız..."

"Müstakbel eşim," dedi Hazar hiç duraksamadan. "Belçin Darya." Bana doğru döndü ardından. "Darya bu da sana bahsettiğim bizim ihtiyar işte."

"Tanıştığıma memnun oldum efendim," dedim tebessümle.

Yaşlı adam Hazar'ın yanına oturup ona gözündeki yaşlarla bakarken, "Ben de güzel kızım," dedi ve bana doğru döndü. "Ben de seninle tanıştığıma öyle memnun oldum ki."

Hazar kaşlarını çatarak ona baktı. "Ağlayacak mısın sen?"

Karşımdaki adam pek ağlayacak duygulanacak biri gibi durmuyordu ama Hazar müstakbel eşim dediği an gözleri farklı parlamıştı. Yemyeşil, insanın gözünü alan gözleri vardı. Saçına sakalına aklar düşmüş olsa bile fizik olarak oldukça zinde duruyordu. Böyle bir yer işletmenin güç istediğine eminim. Bunu koruyabilmişti. Enerjisi kötü değildi bir kere. Az biraz insanlardan anlardım ve ondan rahatsız olmamıştım. Gözlerindeki yorgunluk da hayatın getirisiydi. Ona kimsenin gücü yetmezdi.

Yaşlı adam elini Hazar'ın sandalyesinin arkasına doğru uzatıp sarsarak, "Zevzeklik yapma lan," diyerek çıkıştı. "Ağlarsam da ağlarım hakkımdır." Bana düşen sadece gülümsemekti. "Ne de olsa şu an karşımda Hazan'ın dualarından biri duruyor. Tam olarak onun dualarındaki o kızı bulmuşsun."

"O beni buldu," dedi Hazar bakışlarını bana doğru çevirdiğinde. "Ama evet. Tam olarak dualarındaki gibi."

"O seni buldu demek." Şimdi gözlerinde mutluluğa karışan hüzün tamamen soldu. Sadece mutluluk vardı. "Düğün ne zaman?"

Garson masaya gelip toplamaya başladığında sodamı yudumlarken onları izlemeye koyuldum "İstemeye daha olmadı. Birkaç güne olacak. Halam geldi İtalya'dan."

"Lerzan geldi mi?" dedi adam titreyen sesiyle. "Yıllar sonra Lerzan ve Levent beraber ama Hazan bunu göremedi. Ne kadar isterdi görmeyi, canımın içi."

Hazar sıkıntılı bir nefes alırken, "Çok isterdi," diye mırıldandı. "Ama nasip olmadı."

"Senin mürüvvetine nasip olsun. Hepiniz bir arada olun illaki görür bir yerden," dedi yaşlı adam. "Değil mi kızım?"

Konuşmalarına dahil olmamayı o kadar benimsemiştim ki top bana gelince afalladım. "Öyle tabii."

"Üzüyor mu seni, bizim hergele?" diye sordu ciddiyetle. "Öyleyse söyle bu ihtiyara, baksın icabına. O oğlumsa sen de artık benim kızımsın. Hazan'ın, en yakın arkadaşımın dualarısın sen. Senin mutluluğun bizim can borcumuzdur artık."

"Hazan Hanım'ın duaları derken?" diye sordum merakla. "Yani geldiğinizden beri öyle diyorsunuz da..."

"Hazan benim çocukluk arkadaşımdı. Her yaşımız birlikte geçmiştir bizim. Her hayaline, isteğine şahit olmuşumdur ama Hazar için ettiği dualar kadar içtenini hiçbir zaman görmemişimdir." Yası yeşil gözlerine yansıdı. Bir ormanın kül oluşu gibiydi. "Bazen dozunu kaçırır Hazar için öyle dualar ederdi ki tövbe haşa sipariş mi veriyorsun diye takılırdık ona. Sen de o dualardan biriydin işte."

"Güzel dualar etmiş hep," dedim içerlenmiş bir halde. "Bir insanın daha nesi olabilir ki en büyük servet bu."

"Öyleydi," dedi o da iç çekerken. "Hazan'ın duaları da kendisi gibi çok güzeldi."

"O zaman siz onun çocukluğunu da biliyorsunuz değil mi?" diye sordum bir hevesle.

"Biliyorum ama ne kadar içini açar bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. Hazar sadece sessizlikle bizi dinledi bir yandan. Başta anlam veremedim

bu cümleye ve onun sessizliğine. Ama konuşmaya başladıkça taşlar oturmuştu bir yerlerde.

Ve her taş kalbime gelip canımı yakmıştı.

Anlatılan hiçbir çocukluk anısında gerçekten küçük bir çocuğun yaşadığı o çocukluğun tatlı izleri yoktu. Her anıda Hazar babaannesine sığınan bir yavrudan ibaretti. Çocukken bile en yakın arkadaşları bana bu anıları anlatan yaşlı adam ve babaannesi olmuştu. Üstelik hiçbir anı güldürmemişti bile. Onun birkaç yaramazlıkları dışında hepsinde onun sessizliği övülmüştü. Onu uysal, uslu olarak övüp durmuştu ama eksik, içine kapanık bir çocukluk yaşadığını fark etmemişti.

Hazar farkındaydı bu yüzden sürekli gözlerini benden kaçırdı ve daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde kalkmamız gerektiğini söyledi. Eve gitmek için arabaya bindiğimizde ise öyle sağanak bir yağmur başlamıştı ki trafik resmen felçti. Sadece arabanın içinde sakin bir müziğin, Hazar'ın sık sık beni kontrol edip iç çekmesinin sesi vardı. Onu boğmak istemediğim için susuyordum sadece.

İlk zamanlar çok soru sorulmasından hoşlanmadığını söylemişti. Benim sorularıma sabrediyordu ama onu boğmak da istemiyordum. Bir insan sevdiği için ne kadar aksiyon alırsa alsın huyunu söküp atamazdı. Onun sıkılgan, konuşmayı sevmeyen tarafına saygı duymaktan başka çarem yoktu. Evin önüne geldiğimizde bana halası ve babasıyla yemek yemeye gideceğini, kendime çok dikkat etmemi defalarca söyledi ve aklımdan çıkamayacak kadar uzun bir öpücük bahşedip arabadan çıkmamı izledi.

Yağmur o kadar sağanak yağıyordu ki hiç oyalanmadan koşar adımlarla bahçe kapısını açıp girdim. Ayağım kaya kaya tam kapının önüne geldiğimde evin ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim. Bizimkiler belli ki evde değillerdi. Benim de zaten anahtarım vardı. Daha fazla soğuk çekmemek için hızla anahtarımı çantamdan çıkarıp eve girdim. Ceketimi ve çantamı da direkt kapının girişindeki askıya asıp hızlı adımlarla merdivenlere yönelecekken salondaki loş ışığı fark ettim.

Rotamı değiştirip loş ışığa doğru gittiğimde salondaki orta sehpanın üzerindeki dekor mumların yanıyor olduğunu gördüm. Hemen karşısında kalıp dışarıyı oldukça net bir şekilde görüntüleyen üçlü koltukta da babam oturuyordu. Elinde dumanı tüten kupası, gözleri sadece dışarıdaydı. Dalgındı. Babamın böyle dalgın olduğu anlar genelde hep geçmişten kaynaklanırdı. Aile özlemi diyerek başlar, en ağırı diye tamamlar ve susardı. Bugün babamın ailesine dair özel bir tarih değildi ama. Şimdi neden böyle hüzünlüydü ki?

"Baba?" diye mırıldandım yavaş adımlarla salona gittiğimde. Bakışları anında bana doğru döndü ve gözlerindeki şefkat bu karanlığın içinde ay gibi parladı. Ve aydınlığın ortasına bir gök gürültüsü de eşlik etti. "İyi misin?"

Bir kolunu kaldırıp onun yanına oturmam için direktif verirken, "İyiyim babam," diye mırıldandı. "Sen iyi misin?"

Dudaklarımı bükerek onun yanına gittim hızla. Bu dünyada en sevdiğim şeylerden biri ona sığınmaktı. Yanına oturup başımı omzuna koyduğumda her şey dururdu. O kolunu da omzuma atarsa tamam kimse bana zarar veremezdi. "Ben neden kötü olayım ki?"

"Kötüsün diye sormadım ki," dedi omzumdan sıkarak beni kendisine çektiğinde. Karşımızda şimdi annemin bahçede en sevdiği çiçek köşesi vardı. Sağanak yağmur damlaları üstlerine birer gülle gibi düşüp rüzgâr savursa bile bir şekilde dallarına tutunan bu çiçekler, babama bence kendisini hatırlatıyordu. O an her şeye rağmen anneme tutunmuştu. Belki de tam tersiydi. "İyi olup olmadığını bilmek için sordum."

"İyiyim." Kollarımı göğsümde birleştirip bu rahatlığa odaklandım. "Ama sen neden karanlıkta oturuyorsun ki?"

"Seni bekliyordum," dedi iç çekerken. "Annen ve ikizler balıkçıya kadar gittiler akşam yemeği için. Onlar alıp gelene kadar ben de kızımı bekliyordum."

"Beni beklemenin özel bir nedeni var mı?"

"Olmaz mı?" Alaycı sesiyle şüpheye düştüm. "Ne de olsa çok yakında kızımı elin oğluna kaptıracağım gibi duruyor." Başımı kaldırıp detayları öğrenmeye niyetlendim ama babam elini başıma bastırarak izin vermedi. "Annenle konuştum. O serserinin halasıyla konuşmuş bugün. Üç gün sonra babası ve halasını alıp bizim misafirimiz olacaklarmış. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum."

"Ve nasıl hissediyorsun?"

"Buruk," dedi hiç düşünmeden. "Sen doğmadan önce...Çocuklarla aram berbattı, Darya. Hatta herkes nasıl baba olacağımı düşünüp, annenin hamile olduğunu duyunca da üzülmüştü. Tahammülümün olmadığının farkındalardı ama sen...Sen avuç içi kadarken mavi gözlerini gözlerime tuttuğunda kalbimde bir devrim başlattın. İki boncuk göz için tüm dünyayı yakabilecek bir adam oldum. Ağladığında seni ağlatanın ne olduğunu bulup öldürmek isteyecek raddeye geldim. Sırf gül diye şu yaşıma kadar yapmadığım palyaçoluğu yaptım. Ve büyüdüğünde gerçek sevginin ne olduğunu bil de yanlış insanlar için kendini üzme diye hayatımı seni sevmeye adadım."

Anlattıkları boğazımda bir yumru olup gözlerime kadar baskı yaptı. Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Ve dünyanın en iyisi babası oldun."

"Sen de dünyanın en iyi kızı oldun." Elini yavaşça omzumda gezdirdi. "Bir gün bile beni hayal kırıklığına uğratmadın. Her zaman seninle gurur duydum, Darya. Her zaman."

"Dibe çöktüğümde bile mi?" diye sordum burnumu çekerken. "Mental sağlığımın dibinde, sizi çok üzdüğümde bile mi?"

"Her zaman, Darya. Onlar da buna giriyor," dedi sitem eder gibi. "Ben bunları yaşadın diye hayal kırıklığına uğramadım. Aksine bunların hayatın tuzu biberi olduğunu ama kızımın bunlardan da hakkıyla çıkacağını bilerek gururla bekledim. Yaptın da..."

"Yaptım değil mi, baba?" Dilimi kuruyan alt dudağımda gezdirirken birkaç gözyaşı daha bıraktım. "Ama senin sayende yaptım. Biliyorsun değil mi? Sen olmasaydın asla yapamazdım."

"Benim kızım her zaman her şeyi başarırdı. Kimseye ihtiyacı yoktu," dedi. "Ama baban her zaman senin yanında olurdu zaten."

"Bana kızgın mısın?" İçimden geçen sadece buydu. "Ya da bilmiyorum işte...Kızıyor musun bana?"

"Sana neden kızayım, Darya?" Sesindeki o huzurlu tonu seviyordum. Ne zaman beni kırmak istemese böyle konuşur, içimin rahatlamasını sağlardı. "Ben bir gün kızımın âşık olacağını, kendi ailesini kurarak bizim ailemizi büyüteceğini zaten biliyordum. Hazırlanmadım bugünlere kabullenmek istemedim ama biliyordum işte. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sorun senin âşık olman değil, Darya," dedi. "Sorun doğru kişi olup olmadığından emin olmak istememdi. Ben öylece kızımı elin oğluna emanet edemezdim, kabullenemezdim bunu. Yarın gözünden düşen tek damla yaş için dünyayı yakmam gerekirse, yapardım. Ama o yaş aktıktan sonra yaksam neye faydaydı değil mi? Bu yüzden sinirlendim, çıkıştım belki seni üzdüm."

"Ben korumacı kişiliğin yüzünden yaptığını biliyordum ki." Sıkıntıyla iç çektim. "Ama beni üzen senin korumacı kişiliğin değil, Hazar'a olan tavrındı. Baba, yabancı birine güvenemezsin öylece. Farkındayım ama onu aileden vurmaman lazımdı. Ya kimsesi olmasaydı? Onda açacağın yarayı düşünsene..."

"Darya herkes kendi penceresinden bakmak ister olaylara," diyerek savunmaya çalıştı kendisini. "Eğer bencillikse bencillik ama benim için önemli olan, sendin. Hazar benim için sadece kızıma layık olup olmadığı belli olmayan bir lavuktu. Düşüncelerim hala değişmedi ama benden saklamak yerine direkt karşıma gelip kendini ifade ettiğin için biraz da olsa sakinleşmek, süreci görmek istiyorum. Seni canımdan çok seviyorum ama benden saklı işlerle zarar görmenden endişe duyuyorum. Eğer bir gün sana sırtımı dönecek olursam da kendine zarar verirken bizi yok saydığın için olurdu. Bu dünyada senden daha önemli kimse yok, bebeğim."

"Annem ve sen bana bebeğim demeyi bırakmadığınız için hala bu kadar korumacısınız," dedim burnumu çekerken. "Bence öyle."

Omzumdaki elini yanağıma götürüp sıkı bir makas aldı. "Öyle mi küçük hanım?"

Neşeyle kıkırdadım. "Öyle Ercüment Bey."

"Ercüment Bey?" Sahte bir öfkeyle yanağımı sarstı bu sefer. "Şimdi de Bey mi olduk?"

"Bu alınganlık ne?" Şen bir kahkaha eşli etti. "Erkek arkadaşım için seni sattığımı da söylersin birazdan."

"Pek benim tarzım değil," dedi burnu havada bir sesle. "Direkt onu yok etmeyi tercih ederim."

Başımı heyecanla kaldırıp karanlıkta bile seçebildiğim gözlerine bakarken, "Hazar ile benziyorsunuz biliyor musun?" dedim. "O da senin gibi çok korumacı. Aslında ona bir şans versen, tanımak istesen onu oğlun gibi seversin. Çok sana benziyor...Benziyor, baba. Gerçekten."

Herhangi bir tepki vermek yerine yüzüme dikkatle baktı. "Bana benzediği için mi...Yoksa gerçekten kalbine dokunduğu için mi o?"

Düşünmek için beş saniye verdim kendime. İlk saniyeden kalbime dokunduğunu düşünerek babamın bir endişesini daha haksız çıkardım. Eğer kalbime dokunamasaydı o gece yaşanmazdı. O gece yaşanmasa bile bir şekilde beraber bir kaderimiz olurdu. Bu yol daha hızlı, daha aceleci olsa bile bildiğim tek bir şey vardı ki Hazar benim kaderimdi. Her türlü benimle, benim olacaktı.

"Kalbime dokunduğu için," dedim hiç oyalanmadan. "Kalbime dokunduktan sonra sana ne kadar benzediğini fark ettim zaten."

"Ama eğer dokunduğu kalbini bir gün kıracak olursa..."

Oldukça hızlı bir cevap verdim. "Koşarak sana gelirdim. O zaman işi bitmiştir zaten."

Gözleri bana bakarken öyle şefkat doluydu ki bazen bunun için bile ağlayasım geliyordu. Elindeki kupayı koltuğun köşesine bırakıp bir elini yanağıma yasladı. "Bir serserinin daha kızımın kalbini kırmasına izin vermeyeceğim."

"Gelecek ne olur bilmiyorum ama şimdiki Hazar kafasını kırar ama benim kalbimi kırmaz. Bunu biliyorum. Onu tanımak için bir şans versen, sen de ikna olacaksın. Eminim buna."

"Ona gerçekten güveniyorsun?"

Hızla başımı salladım. "Güveniyorum."

"Seviyorsun?"

Biraz durakladım. İkimiz de bunu birbirimize itiraf etmemiştik ama itiraf sayılabilecek davranışlar sergilemiştik. Yine de içimde yalan söylüyormuşum gibi ağır bir his oldu. Bu sefer yavaşça başımı salladım. "Sevmesem neden gelmeleri için bu kadar aceleci olayım ki?"

"Benden bir şey saklamayacaksın, Darya," dedi daha sert bir sesle. "Eğer seni üzerse, kırarsa ya da herhangi bir şey de bana geleceksin. Aramıza sırlar ve oyunlar girmeyecek tamam mı?"

Damarlarımda artık kan değil suçluluk ve gerginlik akıyordu. Ondan bir şey saklıyordum, çoktan başlamıştı bu durum ve açıklamam mümkün bile değildi. Utancım önüme geçiyordu çünkü. "Baba neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sinirimden çekinerek benden kaçmanı istemiyorum. Aşırı tepkiler verdiğimin farkındayım ve emin olana kadar böyle devam edeceğim. Sen bana bakıp benden çekinmek yerine babam beni çok sevdiği için böyle diyerek yine de sığındığın bir liman olarak gör tamam mı?"

Ona tamam dersem yalan söylemiş olacaktım. Bir süre daha saklayacağım bir şey vardı. Hayır dersem de sonum gelir gibi hissediyordum çünkü bu durumu babama açıklamak benim için gerçekten zordu. Annemle kavgalar etsem yıkılmazken babamın tek sözüyle hüngür hüngür ağlayabilecek bir kızdım ben. Ona öylece açamazdım ki kendimi.

Ona ne cevap vereceğimi bilemeden öylece kalırken evin kapısı açıldı. Bizimkilerin geldiğine bu kadar mutlu olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Evin ışıklarının bir bir yanmasıyla direkt ayağa fırladım ve babama sırtımı dönerek annemleri görüş açıma aldım. Saniyeler için de arkamdaki babamın kalktığını da fark ettim. Saniyeler içinde birkaç adımla da önüme düştü.

"Hele şükür, Begüm," diye homurdandı onlara doğru ilerlerken. İkizleri es geçip annemin yanına doğru ilerledi ve yanağına bir buse kondurdu. Ardından Azer ve Azur'un da saçını karıştırarak sevgisini gösterdi. "Yağmurlu havada çıktınız. Aklım sizde kaldı."

Annem keyifle kıkırdadı. Babamın onu mutlu etmesini çok seviyordum. Bir çocuğun en büyük kırgınlığının annesinin nasıl güldüğünü bilmemek olabileceğini düşünürdüm çoğu zaman. "Ama kızını görünce de dönüp bir aramak aklına gelmedi kesin."

"Oğullarım nerede bile dememişsindir," diye homurdandı, Azur. "Ama unutma...Ablamı istemeye geldiklerinde paşa paşa verdiğinde bize kalacaksın."

Babam Azur'un ensesine geçirdi bir tane. "Vereceğimi kim söyledi ulan eşekoğlueşek?"

"Ercü!" dedi annem uyarır bir tonda. "Hayatım kendine neden eşek diyorsun?"

"Hergelenin tekine kızımı vereceğim benden eşeği var mı şu an, Begüm?"

"Baba!" diyerek çıkıştım sinirle. "Abartıyorsun."

"Tek kızım var bırak da abartayım, Darya." Küskünce baktı bana. "Kızım insan bir alıştırır. Pat diye girdin konuya. Şimdi ne yapacağımı şaşırıyorum."

Azer babamın cümlesiyle birlikte kendisini tutamayıp öksürdü. Herkesin endişeli bakışları onun üstüne düşünce iyice kızarıp öksürmeye devam etti. "Su," diye mırıldandı bir yandan zorlukla. Azur onun karın ağrısını bildiği için ensesinden tutup mutfağa doğru sürükledi. Şimdi sadece durumu bilip gerginlikle birbirine bakan annem ve ben bir de babam kalmıştık. Babam gözlerini kısarak ikimizin arasında gezdirdi bakışlarını. Tam bir şey soracak gibi oldu ama bir kez daha kapı çaldı.

Bu akşam evimizin kapısını çok seviyordum. Evlenip gitsem bile onu söküp götürebilirdim. O kadar çok seviyordum.

Üçümüz de birbirimize baktığımız sırada, "Birini mi bekliyorduk?" diye sordu babam. Annemle aynı anda başımızı iki yana salladık. Teyzemlerle bugün görüşmediği için onlar gelmiş olabilir miydi? Annem arayacağını söylemişti teyzeme. Bu yüzden pek ihtimal vermiyordum. Eva'nın da gelmeyeceğine emindim. Gelirse annemle ters düşmesinden korkuyordum. Babam ikimizin tepkisizliği karşısında kapıya doğru giden kişi oldu. Hiç beklemeden açtı.

Karşımda ihtimaller dahiline koyduğum kimse yoktu. Sırılsıklam olmuş bir Fidan vardı.

Saçlarından ayak parmaklarına kadar öyle ıslanmıştı ki kıyafetlerinden resmen su akıyordu. Saçlarının doğal hali kıvırcıktı ama yine düzleştirmiş olmalıydı çünkü düz saçları ıslanmaya başlayınca yarısı kabarık daha karmaşık bukleler oluşturmuş diğer yarısı düz ama oldukça mısır püskülü bir görüntüye dönmüştü. Harabeye dönen sadece saçları değildi akan rimeli, kızaran gözleri ve burnu ve yanakları da eşlikçisiydi. Acaba ağlamış mıydı yoksa üşüdüğü için mi bu hale gelmişti? Hiçbir fikrim yoktu ama karşımda tir tir titreyen hali sadece endişelenmeme neden oldu.

Endişeyle birkaç adım öne çıktığımda annemin ağzından da endişe dolu bir tepki çıktı ve koşar adımlarla merdivenlere yöneldi. "Fidan?"

"Ben özür dilerim." Sesi yavaştan kısılmaya başlamıştı. Tir tir titrerken konuşmak konusunda ne kadar iyi olabilirdi ki zaten? "Yağmur çok bastırdı ve ben eve gidemedim. Taksi gelmedi. Çok bekledim...Gelmedi ve ben sırılsıklam..."

"Güzel kızım geç içeri," dedi babam endişeyle. O sırada annem de elinde büyük bir havluyla koşar adımlarla iniyordu merdivenlerden. İner inmez babam onun elindeki havluya uzanıp aldı. Fidan başta çekindi. Girip girmemek konusunda kararsız kaldı ama babam bir elini onun sırtına doğru götürdü. Dokunmadı sadece direktif vermeye çalıştı ve havluyu da omuzlarına bıraktı.

Fidan'ın çekincesini anlıyordum. Bu yüzden birkaç adımla ona yaklaşıp havluyu iyice bedenine sarıp kollarımla onu sarmaladım. "İyi yapmışsın," dedim öfkeyle. "Gelmesen daha çok kızardım sana. Baksana sırılsıklam olmuşsun!"

"Yağmur bastırdı aniden," dedi burnunu çekerken. Neden hıçkıra hıçkıra ağlamak ister gibi duruyordu bu kadar? "Şemsiyem yoktu...Yoktu şemsiye. Bir tane vardı ama almışlar onu. Bulamadım." Bir anda birkaç gözyaşı bıraktı. "Şemsiyeyi almışlardı."

Babam sorgulayan bakışlarını benim üzerimde tuttu. Nedeninin zerre bilmiyordum. Omuzlarımı düşürüp ona derdimi anlatmaya çalıştım. "Kızım sen arkadaşına temiz kıyafet ver, havlu ver saçını kurutun. Ben de bir bitki çayı yapayım size." Bakışları anneme doğru döndü. "Güzelim sen de çorbandan yap. Yemek de yesin. Olmaz böyle. Hastalanacak kız."

"Haklısın hayatım." Annemin yüzü hüzünle buruştu. Fidan'ın hali beni dehşet endişelendirmeye başlayınca onu daha sıkı sarıp merdivenlere yöneldim. "Siz giyinip gelin tamam mı?"

"Ben size de yük oldum kusura bakmayın," dedi Fidan tiz bir sesle. "Ama kaldığım yer çok uzaktı. Bir de..."

Tek yaşıyorum diyememek için sustu belki de ama babam anladı. "Bize gelmeseydin daha çok yük olurdun," dedi. "Yarın bir gün Darya bahsetseydi neden bize gelmedi diye üzülürdük, güzel kızım. Şimdi sen git bir üstünü değiştir, kendine gel. Sonra da masamıza misafir ol, olur mu?"

"Ben çok teşekkür ederim." Babama dokunsalar çığlık çığlığa ağlayacakmış gibi baktı. "Gerçekten...Sağ olun."

"Sen sağ ol kızım," dedi babam şefkatle. "Ama önce bir toparlan. Hadi bakalım."

Annemle babama bakıp onların onaylayan bakışlarını aldıktan sonra Fidan'ı merdivenlere doğru yönelttim. Resmen kollarımın altında ürkek bir kuş gibi titriyordu. Sadece eve gidemediği, yağmurda ıslandığı için böyle olmuş olamazdı. Aklıma ilk gelen Salim oldu. Eğer onu bu hale getiren Salim ise bazı konularda sağlam bir köteği hak ediyordu. Gönül işleri ne zor şeydi. Yağmur damlaları gibi kalbin sancıları üzerine yağıyordu da kimse bir şemsiye bile tutmuyordu.

Odama girer girmez havluyu ona iyice sarıp dolabıma yöneldim, "Ah be Fidan," diye söylendim bir yandan. "Güzelim senin bu halin ne? Azazel'e kepenk mi indirdiler sanki? Kimse yoksa bile insan taksiye binmez mi?"

"Özür dilerim." Hafif öksürdü. "Gününü mahvettim değil mi? Patron bugün halasının isteme günü hakkında konuşmak için annenle buluşacağını söylemişti. Hatta o da çok mutlu bir şekilde senin yanına geliyordu. Sizin için güzel bir gündü..."

"Bizim için hâlâ güzel bir gün." Dolabımdan onun için en kalınından bir kazak ve eşofman altı çıkardıktan sonra çekmecemden açılmamış iç çamaşırlarımdan çıkarmak için eğildim. "Ayrıca nikah şahidim hastalanırsa benim için anca öyle kötüye döner bugün. Sakın bak."

Burnunu çekerken titrek bir nefes verdiğini işittim. "Çok tatlısın ama başkasını bulmalısın."

Omzumun üzerinden çatık kaşlarla ona doğru döndüm. "O ne demek?"

"Ben senin nikah şahidin olamam demek."

"Neden?" diye sordum alıngan bir tavırla. "Mutlu olursun sanmıştım."

"Olurdum ama nikah şahidin olamam, Darya. Üzgünüm."

"Fidan ne oluyor sana Allah aşkına?" Bakışlarını havaya doğru kaldırıp bir elinin tersini dudaklarına yasladığında fermuarı açık olan çantasından eşyaları düştü. Kitabı, cüzdanı, anahtarlığı ve birkaç makyaj malzemesi. Bunlar oldukça sıradandı ama kitabının köşesinden görülen polaroid fotoğraf ve kartlığından biraz fırlayan kimliğiyle duraksadım.

Soyadı yerinde Ökten yazıyordu. Bu soyadı bugün ikinci görüşümdü ama kitabının arasından fırlayan polaroid fotoğrafı ilk görüşümdü.

Fotoğrafta Salim ve Fidan vardı fakat ilginç kısmı o değildi. Salim'in üzerinde bir takım elbise varken Fidan'ın üzerinde beyaz güzel bir elbise vardı. Kombinlerinin aksine yüzlerindeki ifade oldukça siyah hissettiriyordu ve bu fotoğrafa renk veren tek şey Fidan'ın elinde isteksizce tuttuğu nikah defteriydi. Yavaştan ıslanmaya başlayan fotoğraf en az içindeki hisler gibi darmaduman hissettirdi.

"Ben nikah şahidin olamam çünkü soyadımı kimsenin öğrenmesine izin veremem."

Ona doğru döndüğümde gözlerinde sadece hayal kırıklığı vardı. "Nasıl yani sen..."

"Evet ben fotoğrafta gördüğün adamla resmiyette iki yıldır evliyim," dedi acı içinde. "Bana bir şemsiye bile tutmayıp iki günlük kadını tek bir damladan koruyan adamla iki yıldır evliyim."

♟

Arkadaşlar????? Biz ne yaşadık şu an???????

Bir sonraki bölümde yaşanacak Ercü ve Levent gerginliğine mi yanalım yoksa Salim ve Fidan'a mı söyleyin...19. Bölüme biraz başladım evet bu da

duyurumdur.

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

seviliyorsunuz. görüşmek üzere!

19. AŞK İKİ KİŞİLİK

Herkese iyi akşamlar. Yarın Adana kitap fuarındayım madem bizimkinin memlekete gidiyoruz ansızın gelelim dedim. Herkese keyifli okumalar.

Ayrıca Yarın 14:00'da Adana Kitap fuarında imzam var. Basılan Zamanın Gölgesi olsa da Azazilin İni konuşmak isterseniz de beklerim.

Oy vermeyi ve satır aralarında yorum yapmayı unutmazsanız sevinirim. Benim için zor bir dönem oluyor ve sizin yorumlarınızla motive olmaya geldim diyebiliriz. Sabırla bekleyen herkese teşekkür ederim.

Bölüm 19: AŞK İKİ KİŞİLİK

"Bu hayatta herkesin bir hikayesi vardı aslında. Rutinine bağlı diye sıkıcı görülen o kişinin bile. Yok sanılıyorsa tek nedeni kimsenin neden diye sormamış olmasıydı ve bir insana kimse neden diye sormamışsa yarın bir gün nasıl diye sormaya da hakkı yoktu."

Bu hayatta herkesin bir hikayesi vardı. Annemin küçüklükten beri bize öğrettiği ilk şeylerden biriydi bu. Çok gülenin de çok ağlayanın da

vardı. İnsanlara önce hikayesini sormalı, anlatmasa bile gözlerinden anlamalı eğer çok kapalı kutuysa da kendi haline bırakmalıydı. Bazı hikayeler dile gelirse anlatanın, göze gelirse karşısındakinin kalbine bir neşterdi.

Fidan'ın hikayesi olduğunu anlamıştım. Hatta bir kere kurcalamaya da çalışmıştım ve onun verdiği cevaplarla yetinmiştim. Kendi kurduğum hikayelerin, altıncı hissimin ya da gördüklerimin onun sözlerinden sonra zerre hükmü yoktu. Olursa bu beni takıntılı biri yapardı. Yalansa onun yalanı doğruysa onun doğrusuydu sonuçta. İçten içe inanmasam da hiçbir zaman tekrarını sormak mantıklı gelmemişti. Şimdi sorabilirdim ama öğrenmeye hazır hissetmiyordum.

Fidan'ın kurduğu cümleyle birlikte şaşkınlık bir ok gibi tam dizlerimden vurdu. Ayakta durmakta zorlanarak elimdeki kıyafetlerle yatağın köşesine ondan biraz uzağa oturdum. Yüzümdeki dehşet dolu ifadenin ona kötü hissettirmesini istemiyordum. Kendimi de tutamıyordum aslında. Onların kardeş olduğunu bile düşünüp karı koca olacaklarını aklımın ucundan geçirmemiştim.

Derin bir nefes alıp, "Nasıl yani?" dediğimde sesim titredi. Sinirle gözlerimi yumdum. Fidan kötü hissedecekti ama kendime engel olamıyordum. "Bir dakika...Nasıl?"

Fidan bir hışımla bana doğru dönüp, "Lütfen sakin ol," dedi. "Hamilesin...Şimdi şaşkınlıktan bebeklere bir şey olsa...Lütfen Darya."

"Abartma Fidan!" diyerek çıkıştım. "O kadar da hassas bir durum değil. Sadece...Nasıl olabilir ki bu?"

Bakışlarını benden kaçırıp tekrar önüne doğru döndü ve başını tavana doğru kaldırıp derin bir nefes aldı. Bu derin nefesle birlikte gözyaşları da akmaya başladı. Bu duruma nasıl geldiklerini merak ediyordum. Gözlerini dolduracak, gülüşünü solduracak ve bu zamana kadar bir düşmandan farksız davranmalarına neden olacak bu evliliğin nereden çıktığını merak ediyordum.

Bir elimi onun kucağına koyduğu elinin üzerine koyup sıktım. "Anlatmak istemezsen anlarım. Ama eğer..."

"Yardıma ihtiyacı vardı," dedi bana bakmadan. Dağılmış profili her açıdan belli oluyordu. Bir elimi avucunun arasına alıp güç almak ister gibi sımsıkı tutarken diğerinin tersiyle gözlerini sildi. "Ailesini kaybetmişti. Bir abisi vardı. Abisi onun zaafı gibiydi. Ona sahip çıkmaya çalışıyordu. Ne kadar hata yaparsa yapsın yine de inanıyordu. Bu kadar saf biri değil o. Annesinin emanetine sahip çıkmak istiyordu belki de."

Göz ucuyla bana baktığında başımı hafif salladım devam et der gibi.

"Abisi uyuşturucu kullanıyordu. Pek ayık biri değildi. Bir dönem cidden iyileşmiş gibi geldi ama sanırım roldü. O dönem iş kuracağım yalanlarıyla tefeciden borç alıp onu kefil gösterdi. Sonra da ortadan kayboldu. Salim'in kâbusu o zaman başladı. Tefeciler onun peşine düştü ve onun onlara verecek tek kuruşu yoktu."

"Ama Hazar vardı," dedim dehşet içinde. "Ondan yardım isteyebilirdi."

"Ona yeterince mahcuptu çünkü patron ona bir ev, iş vermişti zaten. Üstelik adamlar bir kez Azazel'e geldiğinde her şeyi kaybetmekten çok korktu. Patron ve Doğanay abinin onun hayatını anlamayacağını düşündü. Belki patron burada olsa denerdi ama yüzü gitmedi aramaya işte. Çırpınıp durdu."

"Bu kısmını anlıyorum ama sen kısmı nerede başlıyor?" diye sordum titrek bir sesle. "Evlilik. Evlilik diyorsun, Fidan!"

"O dönem bilen tek kişi bendim. Şans eseri öğrendim zaten. Adamlar Azazel'e gelince sadece ikimiz vardık. Ona ilk görüşte âşık olan benim, onunla tek kaldığım sayılı anların birinde o adamlar geldi. Zar zor bir şekilde adamlardan kurtulduğunda her şeyi anlattı bana. Onun için çözüm aramaya başladım. Gece gündüz demeden sadece onu bu dertten kurtarmayı düşündüm."

Sabırsız bir halde ona baktım. "Ve evlendin mi?"

"O dönem yeni evlenen gençlere verilen destek ve kredi konusu vardı. Günlerce düşündükten sonra okuldaki arkadaşlarımdan duymuştum bunu." Elinin tersiyle sildi gözlerini. "Ona söylediğimde başta asla olmaz dedi ama adamlar Azazel'e geldikçe başka çare kalmadı. O dönem yurttan ayrılmıştım, ev tutmam gerekiyordu ve bir kenar mahallede bulduğum küçücük evin sahibi aşırı muhafazakardı. Zamanla evliliğin benim de işime yarayacağını düşündü de ikna oldu."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Fidan," diyebildim. Mantıklı bakınca şaşırmıyordum ama onun Salim'e âşık olduğu belliydi. "Sadece bu kadar mı?"

Başını iki yana sallarken hıçkırdı. "Değil. Daha fazlası ama konuştukça kalbime bir cam kırığı gibi batmaktan ötesi değil. Yıllardır konuşamadığım aşkın bir enkazıyım sadece. Bir dönem cidden hissettim...Onun tarafından sevilmenin eşiğindeydim ama artık değil."

Yavaşça gözlerim doldu. Onun acısı bana büyük bir ağrı verdi. "Neden değil?"

"Çünkü Salim artık bir canın daha yitirilmesi korkusunu yaşamak istemiyor," dedi hayal kırıklığı içinde. "Yakınında olduğu herkesi kaybetmekten o kadar yoruldu ki artık yakınına kimseyi almak istemiyor. Şansım işte. Tam o herkesten kaçarken ben de ona koştum."

Hüzünle dudaklarımı bükerken bir elimi omzuna atarak onu kendime doğru çektim ve başının omzuma düşmesini sağladım. Onun için bu yeterli oldu sanki. Yıllardır kimse bunu yapmamış, sırtını okşamamış gibi saldı kendisini. Artık hıçkırıkları sadece onu değil beni de boğarken sımsıkı sarılarak ağlamasını dinledim sadece. Biliyordum ki bazen ağlamak gerekiyordu. İçini dökmek, haykırmak ve her şey bittiğinde o yükten kurtulduğunu düşünmek...Ağlamak ona iyi gelecekti.

"Denedi," dedi hıçkırıklarının arasından. "Ama olmadı, Darya."

"Hiç mi?"

"Olmanın eşiğindeydi." Sesi iyice çatallaştı. "Artık her akşam geldiği bir evi vardı."

"Peki sonra?"

"O evin kapısını kaçmak istediği gerçekler çaldı," dedi daha da kendinden geçerken. "Ve o da bazı şeyleri kabullenerek kaçtı."

Boğazıma oturan sert yumruya rağmen konuşmaya zorladım kendimi. "Ben..."

"Üzgün olma," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Boş ver."

"Fidan..."

"Çok yorgunum, Darya." Acı dolu sesi yankılandı kulağımda. "İki cümle kurdum ve çok yorgunum."

Bu sanırım daha fazla soru sorma demekti. Bazen ağlamak daha çok yoruyordu insanı. Düşünüyorduk çünkü düşündükçe daha çok ağlıyorduk. İki bir yere odaklanınca sulanan gözler bir bir gözyaşlarını dökerken elbette yorulurdu. Zihin hiç susmayıp sürekli dönüp duruyorsa da öyle. İnsan sanırım en çok koşarken değil ağlarken yorulurdu. Ne zihin dururdu ne de kalp. Gözlerin isyanıydı bu.

Fidan biraz daha sakinleştiğinde annem çorba yaptığını söyleyerek bizi çağırdı. Onun hazırlanması için müsaade ederken bizimkilere de soru sormamaları için uyarıda bulundum. Bu gece uzak kaldığı aile sıcaklığını yaşasın istiyordum. Bir gün anlatırdı, detayları söylerdi eminim. Aklımda bin tane soru işareti olsa bile tek bildiğim bu onun hayatıydı ve ona saygı duymaktan başka çarem olmadığıydı. Bu yüzden sadece onun yanında olmaya odaklandım.

Fidan giyinip çekingen bir tavırla aşağıya indiğinde herkes sanki o zaten bu ailenin üyesiymiş gibi samimiyetle ona bakıyordu. Babam onu masaya buyur etti, annem önüne tabağını koydu ve Azur ona ekmeği uzattı. Çorbayı tattığında Azer tuzunun olup olmadığını sordu. Fidan utana sıkıla bakınca da tuzluğu ona uzattı. Fidan'ın yüzündeki huzurlu gülümsemeyi görünce üzerimden büyük bir yük kalktı.

Diğer yandan istemsizce düşündüm. Hazar bu masaya oturmanın kıyısından dönüyordu sürekli. Belki o da otursa böyle huzurla güler,

kısa bir an mutlu olurdu. Bu düşünceyle elim çenemin altına gitti. Dikkatle izledim onları ve burada hayal ettim Hazar'ı. Son zamanlarda hayal ettiğim en güzel görüntü buydu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ailecek bir film izleme kararı aldık. Fidan ile ikili koltukta battaniyenin altına sığınırken annemin yaptığı sufleyi afiyetle yedik. Babam Fidan'ın hızla yediğini görünce yüzündeki tebessümle kendi suflesini de onun önüne koydu. Azur göz ucuyla beni kontrol etti. İştahla bitirdiğimi görünce ne kadar sevse de bana uzattı ama yeterince doymuş hissediyordum bu yüzden başımı iki yana salladım.

Ne olursa olsun ailemi seviyordum ve bu ailenin bir parçası olarak Hazar'ı da istiyordum.

Ertesi gün annem, kil workshopuna randevu aldığını müjdeli bir haber gibi söylemek için odama dalmıştı. Fidan'ın moralinin bozuk olduğunun farkındaydı. Onunla vakit geçirmem için ayarlamış olmalıydı. Erkenden güzel bir kahvaltı, Fidan'ın benim dolabımdan giyinmesi derken saat on ikiye gelince evden anca çıkmıştık. Ben göbeğim çıkmadan bu sezon için aldığım tüm kıyafetleri giymek istiyordum. Bu yüzden pembe yumuşak triko kazağın altına pileli beyaz kısa eteğimi giyerken bacaklarımın üşümesini önlemek için çizme tercih ettim. Her türlü üşüyeceklerdi. Yine de şansımı denedim.

Fidan normalde daha koyu tonları tercih ederdi ama şansına küsmeliydi ki benim dolabımda pek de koyu parçalar yoktu. Olsa da vermezdim çünkü ona açık tonların yakışacağını düşünüyordum. Bu yüzden dolabımdan benimki gibi pembe yaka kısmı dantelli bir bluzla altına beyaz bol kumaş pantolon verdim. Montunu da kaloriferin yanına koymuştu annem. Kuruduğundan emindim. Ona makyaj malzemelerimi versem de istemedi ve saçlarını kıvırcık bıraktı. Bu hali daha tatlıydı zaten. Neden örtmeye çalışıyordu ki?

Kahvaltıdan sonra babamın arabasını alarak evden çıktık. Annemin arabasını kullanmak daha zordu bu yüzden bugün onu babam alacak

bana da onun arabasını kullanmak düşecekti. Bu ehliyeti boşa almamıştım sonuçta. Workshopa gitmeden önce ilk Azazel'e uğramak gelmişti içimden. Fidan üzülür diye dile getiremesem de o da uğrayıp cüzdanını alması gerektiğini söyleyince işime gelmişti. Zaten arabayla beş dakika gibi bir şeydi mesafe. İlk bulduğum boşluğa park ettikten sonra içeri geçmek için inmiştik.

Fidan girer girmez köşedeki şemsiyeyi fark etti. Siyah üstünde gül motifleri olan bu şemsiyeyi daha önce de burada görmüştüm. Onundu demek ki ama artık onun muydu emin değildim. Sırtına dokunduğumda kendine gelip merdivenlere doğru yöneldi. Ben de bir adım arkasından onu takip ettim fakat o yukarı çıkar çıkmaz Hazar Salim ve Doğanay üçlüsünün olduğu yöne gelmek yerine koridora doğru ilerledi. Şimdi görüş açılarında sadece ben vardım.

Hazar onlarla ciddi bir mevzu konuşuyordu. Beni görünce çatılan kaşlarını gevşetip yerinden kalktı. "Darya?"

"Selam," dedim utana sıkıla hepsi bana bakarken. Hazar birkaç adımla yanıma ulaştığında üzerime doğru eğilip yanağıma bir buse kondurdu ve bir elini belime kaydırdı. Boşta kalan elinin bir an karnıma gideceğini düşündüm ama duraksadı. Bakışları omzunun üzerinden arkasına doğru döndü ve Doğanay'ın varlığını görünce bu isteğini bastırdı. Salim'e bile söyleyip Doğanay'dan gizlediği bir gerçek. Aralarında neler döndüğünü merak ediyordum.

"Üzerime doğru eğilip alnını alnıma yasladığında, "Bugün nasılsınız?" diye sordu fısıldayarak. "Bir sıkıntı yok değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır bir sıkıntımız yok," dedim. "Sen nasılsın?"

Yüzünü buruşturarak geriye doğru çekildiğinde beni baştan aşağı süzdü. "Sanırım bir beş dakika önce daha iyiydim."

"O ne demek?" Dudaklarımı bükerek kendimi süzdüm ben de. Kombinimi mi beğenmemişti acaba? Aslında oldukça güzel duruyordum bence. "Ne oldu ki?"

"Bu havada bir insan neden böyle bir etek giyer ki?" diye homurdandı burun kıvırdığında. "Hasta olmak mı istiyorsun?"

"Çizme ve çorap giydim," diyerek omuz silktim. "Ayrıca eteği veren Allah dayanma gücünü de veriyordur belki."

Keyfinin iyice kaçtığını yüz ifadesinden anlayabiliyordum. "Sen etek giymezsin ki?"

"Ne demek ben etek giymem?" Kaşlarımı havaya doğru kaldırdım alaycı bir ifadeyle. "Nereden vardın bu kanıya?"

"Giymedin hiç."

"Ama dolabımda birden fazla etek var," dedim bir çırpıda. "Demek ki giyiyorum, Hazar."

"Bu havada mı?"

"Sana ne zaman lazımdı?" Sinirle göz devirdim.

"Sen ne dersen odur elbette tabi ama eğer fikrimi soruyorsan..."

"Sormuyorum," diyerek sözünü böldüm. "Teşekkür ederim. Çok beyefendisin."

"Böyle efendiliği sikeyim," diye homurdandı sıktığı dişlerinin arasından. "Hava soğuk."

Kendimi gülmemek için zor tuttum. Sesi her zamankinden daha komik bir tonda çıkmıştı. "Üşüyor musun?"

"Siz üşürsünüz," dedi tek nefeste. "Üşümeyin."

"Siz derken?" diyerek Doğanay araya girdi. Salim de onun bir adım arkasında bize doğru geliyorlardı. Hazar sıkıntılı bir nefes verip yanıma doğru bir adım attı ve elini attığı belime baskı uygulayıp beni kendisine iyice yasladı. "Hamile gibi."

Bir an tükürüğümde boğulacağım sanarak gözlerimi sonuna kadar açtım ve Hazar'a doğru döndüm. O da kaşlarını çatmış bir halde Salim'e bakıyordu. Salim, korku dolu gözlerle başını iki yana salladı anında. Saniyesinde bu kadar korku duyması şu an kaygı duymasam oldukça komik gelirdi. Hazar hızla Doğanay'a doğru döndüğünde yüzünde alaycı bir ifade gördü.

"Ekran süreni arttır, kardeşim," dedi Doğanay keyifle. "Böyle alık alık bakıyorsun sonra yüzümüze."

"O ne demek?" diye sordu ifadesini sabit tutarken. "Neymiş ki o?"

"Boş ver." Ellerini cebine koyup iyice gerinirken bana doğru döndü. "Sarılayım diyeceğim ama manitan pek bırakacak gibi durmuyor. Görüşmeyeli nasılsın, Darya?"

Onu en son gördüğüm zamanı düşündüm. Hazar'ın onu korumak için bıçağın önüne atladığı, onun bir adım arkasında sadece izlediği ve bundan sıyrıldığında keyfinde olduğu o günü. O günden sonra onun tavırları değişen sevgili nişanlısını düşündüm. Kuzenimdi sözde ama artık bana uzaktı. Günlerdir onlar tarafından yok sayıldığımızı, ilk var sayılma çabamda yaşadığım anı düşündüm. Zihnim bulandı, kasıklarıma bir sancı girdi sanki ama her şeyden önce...Hazar'ı kaybetme korkusu daha baskın bir histi.

Ortama Hazar'ın telefon sesi düştü önce. Bana doğru dönüp ekranı işaret ettiğinde sorun yok der gibi başımı anlayışla salladım. O gözden kaybolurken yüzümde istemsizce hırslı bir tebessüm belirdiğinde, "Biz bıraktığın gibiyiz, Doğanay. Seni sormalı." diyebildim ona doğru dönüp. "Sonuçta birkaç gündür seni gören cennetlik."

"Biraz öyle oldu," dedi istifini bozmadan. "Biraz ara vermek istedim."

"Aran tam da Azazel'in basıldığı güne denk geldi nedense." İğneleyici bir tonda kurduğum cümle karşısında Salim şaşkınlıkla bana doğru döndü. "Ondan önce hiç ara vermekten bahsetmemiştin."

Doğanay bozuntuya vermeden, "Evet biraz tatsız bir gece oldu ama," dediğinde sözünü kesmeden duramadım.

"Evet neredeyse Hazar bir adım önünde bıçaklanacaktı ve bu senin için çok travmatik olurdu değil mi?"

Neden bahsettiğimi anladı. Kaçan keyfinden ben de bunu anladım. "Böyle bir şey asla olmazdı."

"Bir adım arkasında biri için fazla kesin konuşuyorsun." Salim'e doğru döndüm yavaşça. "Değil mi?" Başıyla beni onayladı. "Biliyordum."

"Darya sen bana kızgın mısın?" diye sordu Doğanay alnını kırıştırdığı sırada. "Yani seni anlıyorum ama beni itham ettiğin şeyi..."

"Yıllardır kuzenimle berabersin ve seni tanıyorum, Doğanay." dedim ciddi bir sesle. Ardından bizden biraz daha uzaklaşan Hazar'a bir kez daha bakıp önüme doğru döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ve eminim bir kere bile burası için kendini tehlikeye atmamışsındır."

"Atmalı mıydım?"

"Gerekirse atar mıydın?"

"Darya..."

"Ya da Eva'yı düşünüp kaçar mıydın?" diyerek devam ettim. "Büyük ihtimal öyle yapardın ve o günden sonra ikinizin de ortadan kaybolmasına bakılırsa yaptın da zaten."

Salim zaten bildiği yalanları dinliyormuş gibi hemen yanındaki sandalyeye yaslanmış bir halde bize bakıyordu. Kendisi de çok masum değildi ama sadece ona sıra gelmemişti. Doğanay'a karşı nedense içimde bir kin vardı. Bunun Eva ile alakası olup olmadığını bilmiyordum. Sadece vardı ve geçecek gibi değildi.

"Darya anlıyorum onu düşünüyorsun..."

"Onu değil kendimi düşünüyorum." dedim çıkışıma engel olamadan. "Senin bunları Eva'dan biliyor olman lazım. Senin çoğu şeyi Eva'dan kendin için biliyor olman zaten o gecenin eseriydi. O günden sonra ortalıktan yok olduğunda da her şey senin Eva'dan bildiklerin

sayesinde. Hiç dönüp arkadaşının ne durumda olduğunu düşündün mü?"

"Darya bu kadar abartacak—"

"Bunu ne kadar rahat söylüyorsun!" istemsizce yüzümü buruşturdum. "Tıpkı Hazar'ın canının yıllardır Allah'a emanet olarak görülüp bıçağın önüne atladığında öylece bakman gibi. Bencilsin, Doğanay!"

"Sadece bir olaydan dolayı tam şu an bana bencil mi diyorsun?" Yüzünü buruşturdu öfkeyle. "Kardeşim dediğim adamın canından bahsediyoruz. Gözünde sence o kadar aşağılık bir herif miyim?"

"Aşağılıksın demiyorum ama biraz çevrene bak da tek canın sen ve sevgilinde olmadığını anla diyorum!" Bakışlarım Salim ve onun arasında gezindi. "Aslında hepiniz artık onun da canının bir değerinin olduğunu anlayın. Bunu hissettirin. O sadece sizin canınızı değerli bilerek kendisini yok saymasın. Bu zamana kadar ona hep böyle hissettirmişsiniz...Böyle hissettirmişsin, Doğanay. Senin ailen var diye canının değeri varmış ama onun ailesi ona sırtını döndü diye canı bir çöpten farksızmış. Böyle bilip büyümüş. Sen kardeşim dediğin adama bunu mu reva görüyorsun?"

Duraksadı. Alt dudağının titrediğini gördüm ama o gece titreyen içim kadar etkili olmadığını biliyordum. Hazar susardı. O bunu farz bilmişti ama bana değildi. Günahtı hatta. Bebeklerimin babası bir kenara atılmayı görevi biliyorsa, kendisine verdiği değer bundan ibaretse aldığım nefes bile bana haramdı.

Doğanay sadece şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ben hiçbir zaman onun canını tehlikeye atmam," dedi biraz sıyrıldığında. "Sen bilmiyorsun. Hiçbir şeyi bilmiyorsun ama biz onunla beraber büyüdük ve ben her şeyi biliyorum. Biliyorum ve emin ol onun için her şeyi yaparım."

"Onun dayısı tarafından manipüle edildiğini biliyor muydun?" Ciddiyetle ona baktım. Bilmediğini bocalayan ifadesinden bile anlayabiliyordum. "İtalya'da bir kaldırım taşına oturup gökyüzündeki yıldızlardan yardım dilendiğini biliyor muydun? Onun annesine

ulaşabilmek için yayınevine yazmaktan başka çaresi olmadığını biliyor muydun? Süt ısıtırken kendini yaktığını peki...Bunları biliyor muydun?" Herhangi bir cevap gelmedi. "Sanırım her şeyi bilmiyorsun."

"O her zaman..."

"O her zaman içine mi kapanıktı?" diyerek devamını ben getirdim. "Her içine kapanık olanın hak ettiği canının hiçe sayılması mıdır peki?"

"Bir insan canını nasıl hiçe sayacağımı düşünürsün?" Geriye doğru bir adım atıp sesli bir nefes verdi. "Üstelik bu insan benim kardeşim."

"Düşünmemeye çalışıyorum ama son zamanlarda Hazar'ın içine sıkışıp kaldığı durumda bile ortada yoksun. Olmana zaten gerek yok biliyor musun? Çünkü artık ben varım. Evet varım onunla olacağım ama bir daha asla onun canını tehlikeye attığınız bir duruma seyirci kalmak istemiyorum," dedim hırsla. "Eğer ona faydan olmayacaksa zararın da olmasın, Doğanay. Eva ve sen son zamanlarda bizden neyin intikamını alıyorsunuz bilmiyorum ama Hazar'ın aksine ben yaşamayı seviyorum. Hep de sevdim. Şimdi ona da sevdireceğim ve yaşarken güzel nimetlerin hepsini onunla tatmak istiyorum. Sizin hırs dolu düşünceleriniz bizden uzak olsun."

Kaşları derince çatılırken gözlerinden şüphe dolu bir bakış geçti. "O ne demek?" Bir adım öne doğru geldi tekrar. "Eva ile ne alakası var?"

"Sen daha iyi biliyorsundur," dedim geriye doğru giderek. "Sonuçta Eva'nın son zamanlarda muhatap aldığı tek kişi sensin."

"Sen Eva'yı kıskandığın için mi böyle yapıyorsun?" diye sorduğunda yüzüm buruştu. "Onun son zamanlarda evlilik hazırlıklarına dalmasının..."

"Yanılıyorsun ben ve Hazar kimsenin kötülüğünü istemeyiz." Zorlukla yutkundum. "Aksine gereğinden fazla fedakâr olduğumuz için daha çok başımızı yakarız. Canımızı yakacak olaylara zemin hazırlarız."

Doğanay sözlerime anlam yüklemeye çalışıyordu. Gözlerini kıstı, dikkatle bana baktı. "Eva ile aranızda bir sorun olduğunun farkındayım," dedi. "Ama bu sorunu ikiniz de söylemeden anlamamın imkânı yok. Bunun öfkesini benden çıkarma."

Hayal kırıklığı içinde baktım ona. Hep aynı pencereden istediği gibi bakıyordu konuya. Benim neye kızdığım onun nezdinde bir yere sahip bile değildi. "Ne sen ne de Eva hiçbir zaman neye öfke duyduğumu anlamayacaksınız çünkü kendinizi hep haklı görüyorsunuz."

"Darya ben senin sorununu—"

Doğanay sözünü tamamlayamadan Salim'in bakışlarının arkamıza doğru takılı kalmasıyla Hazar'ın geldiğini düşündüm. Bu yüzden ben de omzumun üzerinden arkama doğru baktım ve Fidan ile onun beraber geliyor olduğunu gördüm. Doğanay eğer akıllıysa tam şu an susardı. Ona doğru dönüp bunu kontrol etmediğimde göz göze gelişimizden bile susmaya niyeti olduğunu anladım. Yüzündeki karamsar ifade sözlerimi sorguladığını gösteriyordu sadece. Sorgulamalıydı da zaten. Bu düzende Hazar'ın canını yok sayan herkes benim sözlerimi sorgulamalı, canım yandığında nasıl birine dönüşeceğimi bilmeliydi. O benim her zaman hayattan umudu kesmenin eşiğine gelmiş halimi görmüştü aslında. İllaki anlardı.

Odağımı ondan alıp yanındaki Salim'e doğru çevirdim. Yaslandığı yerden dik bir konuma gelip birkaç adımla yanımıza ulaşan Fidan ve Hazar'ın üzerinde kalmıştı bakışları. Elbette Hazar'a bakmıyordu. Bunu Hazar bir yanımda durup omzuma kolunu atarak beni kendisine doğru çektiğinde diğer yanımda kalan Fidan'da kalan bakışlarından anladım. Göz ucuyla Fidan'a baktım. Her zamanki halinden daha farklıydı. Saçları da tam o nikah fotoğrafındakine benziyordu zaten.

Salim uzun uzun ona bakarken, "Hasta mısın sen?" diye bir soru attı ortaya. Fidan öyle umudu kesmişti ki üstüne alınmadı. Doğanay bir kaşını havaya kaldırıp ona baktığında Salim sadece Fidan'a odaklanmıştı.

"Kime soruyorsun?" Hazar'ın sesiyle ona doğru döndüm. O da çatık kaşlarla bana baktı. "Sen mi hastasın?"

"Hayır değilim," desem de boştaki elinin tersini alnıma bastırdı. "Bana demiyor."

"Fidan'a diyorum," dedi benimle aynı anda, Salim. Fidan şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Makyaj yapmamışsın. Solgun duruyor sanki yüzün. Hasta mısın sen?"

"Fidan makyaj mı yapıyor?" diye sordu Hazar. Göz devirip dirseğimle onu dürttüm. "Ne var?" Salim'e doğru döndü çatık kaşlarla. "Sen nereden biliyorsun Fidan'ın makyajı şeyini?"

Salim Hazar'ın sorusuyla kısa bir anlık bozuldu. "Sen yengeninkini bilmiyor musun, Patron?"

"Adı üstünde oğlum yenge," dedi Hazar düz bakışlarla. "Benim demek bu."

"Ama bilmiyorsun." Bakışlarımı ona doğru çevirdim huysuzlukla. "Makyajsız halimi görünce zerre anlamadın."

"Konu o değil," diyerek sıyrılmaya çalıştı. "Üstelik hastalıkla ne alakası var?"

"Kadınlar hasta hissettiklerinde makyaj yapma gücü bulamazlar herhalde," dedi Doğanay dikkatle bize bakarken. "Değil mi?"

Hazar'ın dudaklarından alaycı bir kıkırdama düştü. "Aramızda en uzun ilişkisi olan sensin. Sen söyle?"

"Salim'in ilişkisi yok ki."

Bakışlarım Salim'e doğru kaydı. Telaşla herkese bakıyor, durumun nasıl ona geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Ben ne alaka şimdi?"

"Değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarken. "Sonuçta senin bir ilişkin yok. Bu durum seni ilgilendirmiyor." Fidan'ın dirseğiyle beni

dürttüğünü hissettim ama ona doğru dönmedim. "Ayrıca konu Fidan'ın hastalanması değil mi? Neden saptınız hemen?"

Hazar omzumdaki elini biraz daha uzatarak Fidan'ı parmak ucuyla dürttü. "Fidan hasta mı?"

Ona iyice yaslanıp, "Dün yağmurun altında kalmış," dedim. Ardından bakışlarım Salim'e doğru döndü. "Şemsiyesini de bulamamış, sırılsıklam olmuş kız. Şimdi girişte gördüm. Kim aldı dün?"

Ve bir şimşek tam Salim'in gözlerinde çaktı. Gözleri sonuna kadar açıp bize doğru dönerken, dudakları hafif aralandı. Bir şey demeye yüzü olduğunu sanmıyordum. Üst dudağı gözlerimizin önünde titredi, Fidan'da asılı kalan gözlerinde şimdi mahcubiyet vardı. Derin bir nefes aldı ama Fidan dolu gözlerini ondan kaçırıp boşluğa baktı sadece. Doğanay ve Hazar o kadar düşüncelilerdi ki bu anı fark etmemişlerdi. Salim'i fark etmemek kolaydı ama Fidan'ı insan nasıl fark etmezdi. Hüznün bir portresi olsa gözleri konurdu.

"Dün ben buralarda değildim." Bu cevap Hazar'dan geldi. "Salim vardı sadece." Ayağıyla onu dürttüğünde ilk kez Fidan'dan bakışlarını alabildi. "Sen mi aldın lan?"

"Ben..." Duraksadı ve alt dudağını ısırdı. "Ben aldım evet. Bilmiyordum ama ben..."

"Sağ ol." Fidan ilk kez konuştu ve çatallaşan sesinden neden konuşmadığını anladım. "Sayende tüm bereket üzerime yağdı."

"Fidan..."

Fidan onun devam etmesine izin vermeden yana döndü. "Darya artık gidelim mi?"

"Nereye gidiyorsunuz?" Hazar'ın aksi sesi konuşmama izin vermedi. Başımı onun yasladığım omzundan kaldırıp kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım. Tek kaşı havada dikkatle bana bakıyordu. Bu açıdan da çok yakışıklıydı. Ama bana sormuştu. Odaklanmam gereken buydu. Evet. "Darya?"

"Soru neydi?" dedim boşluğuma gelerek. "Ay tamam dur."

Gözlerini kısarak, "Güzelim sen hasta olmadığına emin misin?" diye sordu. "Havale mi geçiriyorsun?"

Herkes bana bakarken bazı becerilerimi eksilerde kullanıyordum. Bunun utancı yanaklarıma basınç uyguladı. "Hayır ya!"

"Yenge sen iyi misin?" Hazar'a ters ters bakamazdım ama Salim'e baktım. "Kızardın sanki."

"Sen de insanların yüzlerinden baya iyi anlıyorsun ha!" diye çıkıştım bir sinirle. "Sabahtan beri herkesin yüz analizini yapıyorsun. Madem o kadar dikkatliydin kızın şemsiyesi olduğunu niye anlamadın da bu hale düşürdün?"

Yükselmem karşısında Fidan hafif öksürürken Salim şaşkınlıkla bana baktı. Doğanay sanki nasibini almış gibi sadece izliyordu bizi. Hazar'a zaten bakmak istemiyordum şoka girdiği kesindi. Salim şansını zorluyordu sadece tahammülümü azaltıyordu benim. Hafif silkelenip kendime geldim. "Gidelim biz artık."

"Güzelim tamam da nereye?" diye sordu sabırsız bir ses tonuyla. "Nereye gidiyorsunuz?"

Yan dönerek onunla karşı karşıya durduğumda tişörtünün üzerindeki toza takıldı gözüm. Elimin tersiyle o tozu silerken, "Fidan ile takılacağız bugün," dedim. "Kil seramik bir şeyler yapacağız. Sonra elbise bakarım belki. Kahve falan içeriz. Tatlı da yeriz sanırım." Ağzımın sulandığını hissettim. "Kesinlikle tatlı yeriz."

"Canın tatlı mı çekiyor?" Sorusuyla birlikte endişeyle Doğanay'a baktım. O bilmiyorken pot kırması huzursuz etti. "Yani burada da var. Tatlı için gitmene gerek yok."

Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyle gözlerim kısıldı. "Tatlı için gitmiyorum ki."

"Neden gidiyorsun?"

"Kız kıza takılacağız dedim ya," diye homurdandım elimi onun omzuna çıkardığımda. "Kendime vakit ayırmayalı uzun süre oldu gibi hissediyorum. Hazır arkadaş bulmuşken tadını çıkarayım." Göz ucuyla Doğanay'a baktım. "Uzun süredir hayatım bir döngüden ibaretti. Yenilenmiş hissediyorum bu aralar. Tadını çıkarmam lazım."

"İlla gideceğim diyorsun." Düşünceli bir hareketle başını salladı. "O zaman ben sizi bırakayım. Oradan da halama geçeceğim zaten."

"Levent amca orada mı?" diye sordu Doğanay araya girerek.

"Evet de..." Hazar'ın tek kaşı havaya kalkarken arkadaşına doğru döndü. "Sen onun geldiğini nereden biliyorsun ki?"

Doğanay'ın bakışları Hazar'ın üstünde kaldı. Pot kırmış gibi bir bakış sezdim gözlerinde. Belki ona fazlasıyla sinir olduğum için benim yanılgımdı ama pek yanılacak biri değildim bence. Olduğu yerde rahatsızlıkla gerinirken, "Geçenlerde onu gördüm," dedi. Doğanay bir süredir Eva ile ilgilenmekten buralara uğramıyordu. Nerede görmüş olabilirdi ki?

"Nerede gördün?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Bir süredir buralarda değilsin de."

"Ofiste yedek anahtarı unutmuştum."

"Yedek anahtar uzun süredir Salim'de," dedi Hazar şüpheyle. "Neyin yedek anahtarı?"

Sıkıntılı bir nefes alıp, "Eva ile evimizin," dedi boğuluyormuş gibi. Ancak bir suçlu üstüne gidildiğinde bu kadar sıkışmış hissederdi. "Biz burada olmadığımız süreçte kendimize bir ev tuttuk. Bazı şeyleri hızlandırmak istedik hatta yarın Eva ve annesiyle birlikte bizimkilerin çiftliğine gideceğiz. Eva artık daha fazla uzatmak istemiyor."

Teyzem bundan hiç bahsetmemişti. O bahsetmese bile anneannem pek de çenesini tutabilen değildi. Hiç değilse o bahsederdi ama o da yapmamıştı. Bizim ailede bir şeyler kolay kolay gizli kalmıyordu. Benim hamileliğimin gizli kalması bile şans eseri sayılırdı. Bunda bir şeyler

olduğundan emindim ama nasıl kanıtlayacağım konusunda zerre fikrim yoktu.

"Ne zaman tuttunuz ki?" diye sordum şüpheyle. "İlk defa bu kadar gizli iş çeviriyorsunuz."

"Neden?" Hazar'ın sesiyle dikkatimi ona verdim. "Eva ile konuşmuyor musunuz?"

Bu sefer şüpheli oklar bana döndü. Ne kadar gerici bir ortamdı böyle. Herkes bir şeyler saklıyordu ve kimse açık açık ifade edemediği için gerilmekten başka çaremiz kalmıyordu. Doğanay ve Hazar arasında bir şeyler dönerken ben ve Eva'dan bahsedemezdim. Üstelik bebekler söz konusu olan bir durumdan bahsedersem Hazar'ı tutmamın imkânı yoktu.

"Eva da ben de ilişkilerimizle oldukça yoğunuz sanırım," dedim dudağımı kıvırırken. "Bu aralar pek görüşemiyoruz."

"Sadece bu yüzden mi?" Bir eli sırtımı yavaşça okşarken tüm odağını bana verdi. "Başka bir şey yok değil mi?"

"Ne olabilir ki?" Bakışlarımı kaçırıp Fidan'a doğru döndüm. "Çıkalım mı artık?"

Fidan başını salladı. Hazar sırtımdaki elini yavaşça kolumdan avcuma doğru kaydırıp tutmaya niyetlendiğinde, "Ben sizi bırakayım," dedi. Başımı iki yana salladım. "Taksiyle mi gideceksin ben varken?"

"Hayır araba kullanacağım." Adımlarımızı merdivenlere doğru atmaya başladığımızda Doğanay ve Salim arkamızda kaldı. Salim bir ara bir şey diyecek gibi oldu. Belki de Fidan'a bir şeyleri açıklamak istiyordu ama Fidan ona zerre pas vermeden bizim bile önümüze geçerek merdivenlerden aşağı gitti. Şimdi Hazar ve ben el ele kalmıştık.

"Araba mı kullanacaksın?" Ciddi sesiyle başımı ona doğru kaldırdım. "Araba kullanmaktan hoşlanmazsın sanıyordum."

Yavaşça omzumu silktim. "Hoşlanmıyorum ama gerekiyorsa kullanabileyim diye ehliyet aldım."

"Bu halde mi kullanacaksın, Güzelim?" Baştan aşağı beni süzdü. "Ayakkabıların bile uygun değil kullanmana."

"Takıldın sen benim halime!" huysuzlukla ona baktım. "Karnım belli olmadan her şeyi giyip hevesimi almam lazım. Hamile kalacağımı düşünmeden..." Gerginlikle arkamızı kontrol ettim. Yakalanmaktan korktum. "Bir sürü dar kesim ya da kısa elbiseler aldım. Eteklerim hele...Bir ton para yatırdım ve hiç giyemeden aylarım geçecek. Bırak hevesimi alayım."

Burun kıvırırken, "Hiç hoşlanmadım bundan," diye söylendi. "Seninle bugün ayrı kalmaktan ve ayrı kaldığımız süreçte senin bu kadar güzel olduğunu fark etmekten zerre hoşlanmadım."

Gözlerimi kısarak ona meydan okudum. "Ben hoşlandım ama..."

Son basamağa da gelince dışarı çıkmaya bir adım kala yana doğru dönerek bana baktı. "Neyden?"

"Senden." Sırıtmama engel olamadım. "Senden hoşlandım sanırım. Fena parça değilsin."

Gamzesini tekrar belli ederek gülümsedi. Sanırım fazlaydı bu cümleye karşımdaki adamdan ve gülüşünden fazlasıyla hoşlanıyordum. Sadece bunlarla sınırlı bile değildi. Üçe vurulmuş saçlarından bal rengi gözlerine, boynundaki benlerden dik burnuna kadar her bir detayından hoşlanıyordum. Ona bakınca bu kadar huzurla dolmamın başka açıklaması olamazdı zaten.

Tuttuğu elimi kaldırıp üstüne dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Haksızlık," dedi. "Sen sanırım diyorsun ama benim sana baya içim gidiyor. Onu ne yapacağız?"

"Ee tabi bana için gidiyordur. İçimde senden iki parça taşıyorum," diye söylendim dudaklarımı bükerken. "Salim bile Fidan'ın makyaj yapıp

yapmadığını fark ederek söyledi ama sen benim bugün ekstra güzel olduğumu fark etmedin."

"Bugün ekstra mı güzeldin?" Bana laubali bir şekilde baktı. "Benim neden bundan haberim yok?"

"Ne demek yok?"

"Bildiğin yok." Boşta kalan eliyle çenemi kavrayıp kendisine doğru yaklaştırdığı dudaklarımın kenarına bir buse kondurdu. "Senin güzelliğinin makyajla ya da özenmenle hiçbir alakası yok."

"Bu beni etkilemeli mi?" Dudaklarımı büzüp ona doğru yaklaştığımda niyetimi anlamış gibi dudaklarımızı birleştirdi ama kısa sürdü. "Çünkü bazen güzel görünmek için çok zaman harcıyorum."

"Sen hiç zaman harcamadığında da dünyanın en güzeli görünüyorsun, Darya."

İltifatına gülümserken, "Sanırım bunu kabul edebilirim," diyerek mırıldandım. "Ne yapacaksın bugün?"

Çenemi onun göğsüne yaslayarak alttan baktım. Boştaki elini belime götürüp sıktı. "Sen olmadığına göre bolca sıkılacağım."

"Başka?"

"Halamla buluşacağım," dedi. "Hazırlıklar bir şeyler dedi. Onları halledeceğim." İşaret parmağının tersiyle yanağımı okşadı. "Sen kille ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Emin değilim orada karar vereceğim." İstemeye istemeye ondan ayrıldım. "Fidan'ı daha fazla bekletmek istemiyorum. Ben kaçar."

Parmak uçlarımda yükselip onun yanağına bir buse kondurduktan sonra çantama asılıp çıkışa doğru adımlarımı atmaya başladım. Saniyeler içinde ayaklarım yerden kesildi, sımsıkı karnımda kenetlenen kolu beni kendisine doğru çekti. Şimdi sırtım tamamen ona yaslanmış

bir halde bir nevi kucağındaydım ve dudaklarını saçlarımın arasına gömerek soluklanıyordu.

"Ben de kovalar," dedi alaycı bir sesle. "Tüm gün görüşemeyeceğiz ve bununla yetinmemi mi söylüyorsun?"

Dudaklarını saçlarımın arasında daldırdığı için nefesiyle gıdıklandım. "Hazar ya!"

Soluklanmak yerine daha sert bir halde bastırdı dudaklarını saçlarıma "Hiç söylenme bana," dedi bir yandan. Yavaşça dudakları boynumla kulağımın arkasında bir noktaya doğru gezindi. "Bu süreçten nefret ediyorum."

Başımı biraz yana doğru atıp kendimi ona bakmaya zorladım. Boynum ağrımıştı biraz ama önemi yoktu. Onu görmek için katlanılacak bir acı diyebilirdim buna. "Hangi süreçten?"

"Senin tamamen benimle olduğunun belirsizlik olup gün sonunda farklı yönlere gitmek zorunda kaldığımız bu süreçten," dedi sıkıntılı bir sesle. "Üstelik senin gittiğin yönde benden üç parça olduğunu bilerek ters yöne adım atmaya çalışmak eziyet gibi."

Yavaşça beni yere bıraktı. Ona doğru dönüp bir avcumu yanağına yasladım. "Bazen ayrı yollarda yürümek gerekiyor demek ki." Parmak uçlarımda yükselip dudağına küçük bir buse kondurup geri çekildim. "Bir gün her zaman aynı yolda yürüyebilmek için."

"Bu hayatta her zaman diye bir şey var mı?"

"Yoksa bile ben her zaman seninle olup var etmek isterim," dedim iç çekerken. "Sen istemez miydin?"

"Bence ben her zaman seninleydim." Başını biraz eğip alınlarımızı birbirine yasladı. Gözlerimi kapatmak yerine ona baktım. Onun bal rengi gözlerinin en derinlerinde bir yerlerde aslında benim de onu beklemişim gibi yaşadığımı gördüğünü biliyordum.

Biliyordum ki bir gün şartlar ne olursa olsun biz karşılaşacaktık. Biliyordum ki insanlar ruhuna iyi gelenleri bulmadan önce uzun bir süre bazı yanlış yollardan yürür, sonunda bulduğunu yolun başında görünce artık atılacak herhangi birkaç adımın lafını yapmazdı. Başka bir ihtimal dahilinde bir sokağın başında onu görsem gecenin karanlığına rağmen elinden akan kanı mesafelerden bile görürdüm. ***Kan olmasa bile.***

Onunla tanıştığımdan beri kalbimi hatırlıyordum.

Yanağına yaslı olan elimle onu kendime doğru çekip bu sefer ne kısa ne de yumuşak olacak bir şekilde dudaklarımızı birleştirdim. Anında elleri belime doğru gitti. İki yandan beni sımsıkı tutup benimle birlikte daldığım yerde boğuldu. Aklımda Fidan olmasa belki biraz daha uzun sürebilirdi ama istemeye istemeye geri çekildim.

Nefes nefese bir halde, "Gitmeliyim," dedim. "Fidan'a ayıp olur."

"Bana olmuyor mu?"

"Sana niye ayıp oluyor?"

"Gün içinde birkaç saat de olsa seninle olmaya alışıyorum," dedi fısıldar gibi. "Sanırım fazla bencilim."

Yasladığım avcumu kaldırıp elimin tersiyle yanağını okşadım. "Bu güzel."

Artık gerçekten gitmem gerekiyordu. Bir adım geriye doğru çekilip ona gülümsedikten sonra arabayı park ettiğim yere doğru gitmeye başladım. Peşimden gelmesi beni şaşırtmadı. "Cidden araba kullanmak istediğinden emin misin?"

"Neden emin olmayayım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Babamın arabasını kullanmak daha basit. Seviyorum bu yüzden."

"Uzun süredir kullanmıyorsun ama değil mi?" Ona cevap vermek yerine anahtara basarak kapıların açılmasını sağladım. Biraz daha

bunu yapmasaydım Fidan donabilirdi çünkü. O arabaya bindikten sonra ben de direksiyonun olduğu tarafa doğru ilerledim ama adımları benden büyük olduğu için benden önce gitti ve kapımı açtı. "Dikkatli kullan."

"Zaten hız yapamam korkarım," dedim açtığı kapıdan girerken. "Hem çok uzak bir yere gitmiyoruz zaten."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Uzak olmayan bir yere, Hazar." Gözlerimi kısarak ona baktım. Bugün benden hiçbir şey öğrenemeyecekti. "Gidiyorum ben hadi."

Durumdan hoşnut olmadığı belliydi. "Varınca mesaj at." Kapıyı biraz itti. "Dikkatli sür." Başını biraz eğip Fidan'a baktı. "Önce Allah'a sonra sana emanetler bak."

"Merak etme patron," dedi Fidan sevecenlikle.

"Merak ederim abim," dedi Hazar tebessümle ona bakarken. "Kendine de çok dikkat et. İyi eğlenceler size."

Onun Fidan'a karşı korumacı yanı olmasını seviyordum. Bunu daha önce pek göremesem de şimdi görmek iyi hissettiriyordu. Fidan bir gün herkese Salim ile durumunu açıkladığında arkasında bir abisi olduğunu bilmeliydi. Zaten arkasında kimse olduğunu bilmeden yıllarca bu acıyı tek başına yaşamıştı.

Hazar kapıyı kapattıktan sonra bir elim direksiyona gitti. Diğerini de kontağa götüreceğim sırada cama vurduğunu fark edip bakışlarımı kaldırdım. Kaşlarını yukarıya doğru kaldırıp kemeri işaret etti. Takmadığımı o an fark ederek ona gülümsedim ve takmaya koyuldum. O ise başını iki yana sallayarak hayal kırıklığı içinde bana bakıyordu. Durduğum her saniye bana güveni azalıyordu. Bu yüzden daha aceleci davrandım.

Ani bir frenle kalkış yaptığımda arkamdan, "Yuh," diye bağırdığını duydum. Ona tepki vermeden kornaya birkaç kez basıp sitenin çıkışına doğru hızla sürdüm. Fidan'ı göz ucuyla kontrol etmeyi ihmal etmedim

tabi. Buruk bir tebessümü vardı yüzünde. Acaba dün geceden sonra Salim ile karşılaşmak nasıl hissettirmişti? Merak etmeden duramıyordum.

"İyi misin sen?" diye sordum sadece önüme bakarken. "Salim sanki seninle konuşmak istiyor gibiydi."

"Yıllar sonra evet," dediğinde sesindeki acıyı hissettim. Yüzüm buruştu. "Ama artık bir önemi yok. Ve iyiyim. Kötülük sadece bir geceydi."

"Fidan içine atma lütfen."

"Çok dışıma attım bu aralar boş ver." Yanımda bir hareketlilik hissettim. "Telefonumu arabaya bağlayıp şarkı açabilir miyim?"

Konuşmak istemiyorum demenin farklı bir versiyonuydu sanırım. "Tabii rahat ol."

Yolun geri kalanında sadece Fidan'ın iç bunaltan şarkılarını dinleyince içimden konuşmaya zorlamak gelmişti. Bir insanın şarkı listesinde nasıl olur da sadece hüzünlü şarkılar olurdu ki? Salim bunun için bile tutuklanmalı, yargılanmalı ve kellesi alınmalı bir insandı. Kızın ruhu bu şarkılardan resmen çürümüştü. Göz devire devire Workshop'un olduğu caddeye geldiğimde köşedeki zincir kahve dükkânı çekti ilgimi. Toffee Nut Latte mevsimiydi sanırım. Canım çekmişti aniden.

"Hazır burası boşken arabayı park edip kahvemizle yürüsek mi?" diye sordum gözümü boşluğa kestirirken. "Zaten yakınlarda. Direkt bu caddenin ilerisinde."

Fidan kıkırdayıp, "Canın kahve mi çekti?" diye sordu. "Olur bana fark etmez." Hemen kabul etmesi iyi olmuştu. Birileri gelmeden ilk bulduğum boşluğa arabayı park ettim. Arabadan inip kahve dükkanının önüne doğru ilerlediğimizde, "Sen burada kal. İçeride sigara içenler var sanırım. Havası basmasın seni."

Temiz havayı içime çekince böylesinin daha mantıklı olduğunu anladım. "O zaman bana bir Toffee Nut Latte alır mısın?"

"Başka bir şey?" Başımı iki yana salladım. "Tamamdır hemen gelirim umarım."

İçeriye bakılırsa hemen gelmesi mümkün değildi ama hava güzel olduğu için buna takılmazdım. Kollarımı göğsümde birleştirip onun arkasından baktığım sırada kafenin diğer kapısından çıkan kişi çekti dikkatimi. Sarı küt saçları, üzerinde her zaman tarzı olan bir takımı ve karda kışta bile giydiği stilettoları ile Ferzan Hanım tam şu an karşımdaydı. Elindeki bilgisayar çantasına ve kulağındaki kulaklığa bakılırsa yine bir toplantı arası vermiş olmalıydı.

Ferzan Hanım gördüğün en işkolik kişilerden biri olabilirdi. Sürekli yazar ve kitap arayışında olurdu. Sadece arayışla kalmaz bir de bu kitapları en iyi nasıl pazarlarız düşüncesiyle çok sık toplantılar yapardı. Ayrıca matbaaya gitmeden önce mutlaka her kitabı da okurdu. Bazen kafasının nasıl aldığını merak ederdim ama başarının zor basamaklardan oluştuğunu düşünür geçerdim.

Kariyerinin getirmediği şeyler de vardı sonuçta. Her ne olursa olsun masum bir çocuğun ilk kalp kırıklığıydı o. O çocuk yirmi dokuz yaşına gelmiş olsa bile hala içinde bir yerlerde bunun kırgınlığını taşıyorsa Ferzan Hanım'ın kariyeri karakterine bir fırça darbesi olamazdı. Ona her baktığımda artık bir şeyler başarırken geride masum bir kalp bırakmış bir kadın görecektim. Hayranlığım öfkeydi, saygım ise nefret. Hazar bunu hak etmemişti.

Onunla göz göze geldiğim an bakışlarımı kaçırdım hırsla. Keşke hiç göz göze gelmeseydim diye düşündüm ama geçmişti bir kere. "Darya," diye seslendiğini duydum arkamdan. Dönmedim. Eğer çok hevesliyse o gelirdi sonuçta. Gelmişti de. Saniyeler içinde yanımdaydı. Somurtkan bir ifadeyle onu süzdüğümde her zaman samimi bulduğum gülüşü bile sahte geldi. "Nasılsın?"

Yan dönerek ona baktım. Bir zamanlar patronum olan kadın şimdi bebeklerimin sözde babaannesi, bebeklerimin babasının ise travmalarının ilk sahibiydi. "İyiyim teşekkür ederim."

Onu sormama takıldığını sanmıyordum. Aynı ifadeyle, "Ne zamandır göremiyorum seni," dedi.

"Çünkü artık sizinle çalışmayacağımı yayınevine bildirdim," dedim rahat bir tavırla. "Haberiniz yok muydu?"

"Elbette vardı." Başını biraz yana doğru yatırdı. Bu kadına baktığım her saniye onu Hazar'a benzetmek işkencemdi sanırım. İyi gelmemişti. "Ama beraber çok iyi işler çıkarmıştık. Bir ofise uğrarsın diye düşündüm."

Bana zor bir zamanda iş veren, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan o yere nankörlük yapıyordum bir bakımdan ama Hazar için değerdi. Ferzan Hanım beni her zaman kendisine benzetip, her işinde bilirkişi gibi görmüştü. Şimdi düşününce biz onunla kesinlikle benzemiyorduk. Ben bebeklerimi arkamda bırakıp gitmezdim. Onlara annelerinden koca bir hayal kırıklığı bırakmazdım. İşim için bile olsa onlar kötü hissetmesin diye uğraşırdım. İçimde annelik duygusu yoksa bile bir yol denerdim, kaçmazdım.

"Bu aralar yoğunum," dedim ilgisiz bir halde. "O yüzden öyle bir düşüncem olmadı. Yalan olmasın yani."

"Öyle mi?" Sesindeki neşe itici geldi. "Hayırdır inşallah?"

"Hayır, evet." Zorlukla yutkundum. Belki ona söylediğim için pişman olacaktım ama bilmesini istiyordum. "Evlilik yoluna giriyorum sanırım. Onun hazırlıkları başladı biraz."

Yüz ifadesi anında değişip kaşları şaşkınlıkla havaya doğru kalktı. Afallamıştı, bunu görebiliyordum ve bu normal bir tepki değildi. Hazar'ı biliyordu. Belki de bana e-posta gönderen kendisiydi ve o e-postada amacı Hazar'ın sorunlu biri olduğunu düşünüp onu bırakmamdı. Ya ben çok kötüydüm ya da o. Kolay kolay hissetmez hissettiğimde de yanılmazdım. Altında bir şeyler olduğuna emindim.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Bir sorun mu var?"

"Şaşırdım," dedi soğuk bir sesle. Başını iki yana salladı. "Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Harika bir erkek arkadaşım var," dedim kendime engel olamayarak. "Böyle olunca da biraz aceleci davrandım sanırım. Aniden evlilik yoluna girince de böyle tepkiler olabiliyor."

Dudaklarını bükerek başını salladı. "Senin adına sevindim." Dilini üst dişlerinde gezdirip histerik bir kıkırdama döküldü dudaklarından. Yüzünün kızarmasından bile belliydi. O Hazar'ın harika olduğunu düşünmüyordu. "Umarım hayal kırıklığına uğramazsın." Cevap vermeye yeltendim ama kolundaki akıllı saati hızla kontrol edip başını kaldırdı, "Toplantıma geç kalıyorum, müsaadenle," diyerek konuşmama izin vermedi. "Kendine iyi bak."

Bana sırtını dönüp aceleci bir tavırla gitmeye yeltendiğinde, "Ferzan Hanım," diyerek onu durdurdum. Kimse Hazar hakkında ima bile olsa kötü konuşamazdı. Bizi küçük göremezdi. Kendi sorunlarının mağduru olamazdı. Susamazdım. "Umarım siz de sizi yakıp kavuran şeyle yüzleşirsiniz."

Adımları durdu ama bana doğru direkt dönmek yerine sadece omzunun üzerinden baktı. Oğluna gözlerini vermişti. Aynı gözler farklı hislerle bana bakıyordu şimdi. "Umarım benim içimi yakıp kavuran şeylerle hiçbir zaman tanışmazsın, Darya."

"Ben kaçmazdım," dedim hiç düşünmeden. "Yapmazdım."

"Umarım yapmazsın." Alt dudağı titredi. "Çünkü eminim pişman olacaksın. Onlara bulaştığın için çok pişman olacaksın."

"Onu onlar diyerek yargıladığınız için pişman olacaksınız." Burnumdan sert bir nefes çektim içime. "Kendinize verdiğiniz şansın çeyreğini ona vermediğiniz için çok pişman olacaksınız."

Herhangi bir şey demeden başını hızla iki yana salladı ve hızlı adımlarla, topuklarını yere vura vura ilerledi. O güçlü duruşunun altında çok şey vardı. Hazar'a kattığı kadar olmasa da vardı. Pişmanlık

yoktu ama olacaktı. Bir kere tanışsa onunla, olacağını adı gibi biliyordu. Bu yüzden belki de ondan kaçıyordu.

Hırsla elim çantama gitti ve telefonumun ekran kilidini açar açmaz mesajlara girdim.

Belçin Darya Tekin: Ne yapacağımı buldum.

Hazar Cihangir Soykan: Hangi konuda güzelim?

Belçin Darya Tekin: Kil.

Belçin Darya Tekin: İkimizin baş harflerinin olduğu bir altlık yapacağım. Kahve servis ederken kullanmalık.

Hazar Cihangir Soykan: Sonucu merakla bekliyorum o zaman.

Belçin Darya Tekin: Bir de sana atacağım alyansları bizim için alır mısın?

Belçin Darya: Yüzük ölçümü de atacağım.

Belçin Darya Tekin: Çok heyecanlandım sanırım.

Hazar Cihangir Soykan: Son zamanlarda fazlasıyla haşır neşir olduğumuz bir duygu.

Hazar Cihangir Soykan: Ama yarım saatte ne bu kadar heyecanlandırdı seni?

Belçin Darya Tekin: Seni düşünmek.

Hazar Cihangir Soykan: Yanına geliyorum.

Belçin Darya Tekin: DELİRME.

Belçin Darya Tekin: Anlaşılan seninle mesajlarda flörtleşme evresini yaşamayacağız.

Hazar Cihangir Soykan: Gelip öpmek varken?

Belçin Darya Tekin: Görüşürüz, Hazar.

Hazar Cihangir Soykan: O an için yaşıyor olacağım, Darya.

Gülümseyerek telefonumu çantama geri soktuğumda içimde bir şeyler pır pır ediyordu.

Her şeye rağmen onun elinden tutacaktım ve biz kötü ihtimallere rağmen çok mutlu olacaktık. Tek bildiğim gerçek buydu.

4 Gün Sonra...

"Kesinlikle benim kızım değildi," dedi annem aşağıdan yüksek bir sesle. "Benim kızımın iştahı kapalıydı zaten. Tencerenin dibini mi sıyıracaktı?"

"Muhallebi yapınca gayet sıyırıyordu," diyen anneannemin sesiydi ardından. Bir kez daha tartışmaları karşısında göz devirmeden edemedim.

Yaklaşık bir yarım saattir bunun tartışmasını yapıyorlardı. Dehşet stresliydim. Stresten doğurabilirim esprisini yapacak kadar stresliydim hatta ama ailemin tek umurunda olan Hazar ve ailesinin geleceği gün bu kadar yağmur yağmasının sebebinin, ikimizden birinin tencerenin dibini sıyırması olduğu kavgası ediliyordu. Anneannemin eskilerden bize taşıdığı bir diğer batıl inançtı bu. Kimin düğün dernek gibi özel bir gününde bardaktan boşalırcasına yağmur yağarsa o küçükken tencerenin dibini fazla sıyırmış demekti. Annem benim olmadığımdan oldukça emindi.

"Tuhaf," diye mırıldanan Fidan ile birlikte çalışma masama doğru çevirdim bakışlarımı. "Yarım saat sonra belki de kızlarını istemeye gelecekler ama onlar hâlâ tencerenin dibini kimin sıyırdığını tartışıyor. Ailen gerçekten tuhaf ama tatlı."

Dışarıyı izlerken dalgınlıkla kurdu cümlesini. Günlerdir buruk bir mutlulukla yanımdaydı. O yanımda olmasa her şey benim için daha zor

olabilirdi. Yanımdayken hep hüzünlü, dalgındı. Bu yüzden ona zahmet verdiğimi düşünerek üzülüyordum ama git dediğimde de gitmiyordu. Günlerdir bizde kalıyor, hazırlıklar yapılırken bize yardım ediyordu. O olmasaydı tam şu an aynadaki görüntüme sanırım ulaşamazdım.

Beyaz bir elbise vardı üzerimde. Göbeğim belirmeden giymek istediğim türden bir elbiseydi. Saten görünümlü ama sert yapısı olan bu elbise straplez modelindeydi. Belden üstü elmas taşlarla süslenirken, boyun kısmında arkaya doğru uzanan fular görünümlü uzun bir kuyruğum vardı. Kuyruk demek komikti aslında. Estetik durmuyor diyemezdim ama beyaz elbiseyi giydiğim an işin ciddiyetini daha çok anlamıştım. Saç ve makyajımı da Fidan yapmış şimdi aynadaki kıza hayranlıkla bakmamı sağlamıştı.

Benim için en özel günlerden birine giden bu yolculukta yanımda sadece Fidan olmuştu.

Ve olmayan tek kişi Eva değildi. Bir de teyzemdi.

Doğanay'ın o gün bahsettiği gibi Eva ve Doğanay ertesi gün Doğanay'ın ailesinin çiftliğine gitmişlerdi. Teyzem de onlardan kısa bir süre sonra gitmiş, kızını yalnız bırakmak istememişti. Annem teyzemin de Eva ile aramıza soğukluk girdiğini fark ettiğini ama detayları bilmediğini söylemişti. Detaylardan bahsetmek için de hamileliği açıklamayı bekliyordu. Bu yüzden bu özel günümde onlar yoktu ve bahaneleri Eva ve Doğanay'ın düğün dernek detaylarını konuşmak için gittikleri tatildi.

Benim için sorun değildi. Önemli olan annem ve babamdı ama Hazar'a üzülüyordum. Doğanay'ı kardeşi biliyordu ve son zamanlarda Eva ve benim aramda yaşananlar yüzünden onların da arasına soğukluk girmiş gibi geliyordu. Hazar detayları bilmeden sadece şüpheleriyle uzaklaşmıştı. Bir gün gerçekleri öğrenirse onu tamamen hayatından çıkarır, zaten dar olan aile skalasını iyice daraltır diye aklım çıkıyordu.

Fidan derin bir nefes alıp, "Patron bugün hiç yazdı mı?" diye sordu. "Salim bana nerede olduğumu sormuş çünkü."

Merakla ona doğru çevirdim bakışlarımı. "Sen ne dedin?"

"Cevap vermedim," dedi omuz silkerken. "Çok meraklıysa arayıp bulsun."

Fidan o günü yaşamış ve ertesi gün eskisi gibi hayatına dönmüştü. Dürüst olmak gerekirse eski hayatına dönüşü bir dönüş sayılmazdı. Yaşamaya alışmaktı sadece onunki. İnsan yaşamaya alışmamalıydı bence. Her gün yaşamanın farklı bir yönünü keşfetmeliydi ama Fidan o kadar kendinden geçmişti ki artık sadece alışma evresindeydi. Hazar'ın da bir zamanlar öyle olduğunu anlamıştım. Onu bu yoldan döndürebildiysek onun için de bir umut olduğundan emindim.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum saçımı düzeltirken. Ondan kaçırdım bakışlarımı. Utansın istemedim. "Nereye kadar böyle devam edeceksin?"

"Sizin özel gününüzde bunu düşünmek istemiyorum," diyerek kestirip attı. "Ama bir planım var."

"Cidden mi?"

"Darya," dedi sıkılgan bir sesle. "Lütfen."

"Peki." Yatağımın üstündeki telefonuma doğru ilerledim. Günlerdir Hazar ile sadece mesajlaşarak iletişime geçiyorduk. Onun yoğunluğu, bizim bugüne karşı hazırlıklarımız derken liseli aşıklara dönmüştük adeta. Tüm gün mesajlaşıyor, bazen vakit olursa araşıyorduk. Normal olaylardan konuşuyor, birbirimizin iyi olduğundan emin olunca kapatıyorduk. O genelde bana benim hakkımda sorular soruyor ben sorunca da kaçıyordu. Yine de onunla bu evreyi de yaşamak beni mutlu ediyordu.

"Yarım saate gelirlermiş," dedi Fidan telefonuna bakarken. "Salim bir daha yazdı."

"Döndün mü peki?"

"Dönmeyeceğim, Darya," dedi aynı tavırla. "Aşağıya inelim mi?"

Sadece başımı sallayarak onu onayladığımda telefonumu yatağımın üzerinde bırakıp odadan çıkmaya yöneldim. Evin içinde topuklu giymek inanılmaz rahatsız hissettirse de bugün katlanmaktan başka çarem yoktu. Zaten normalde kullandığımız halıları kaldırmış, yaptığımız konsepte uyacak bir halı sermiştik. Konsept işini zerre sevmesem de kendimizce beyazların ağırlıklı olduğu bir köşe ayarlamıştık. Oldukça sade ama niyeti belli eden bir köşe olmuştu. Babam her baktığında iç çekse de bu duruma biraz da olsa alışmaya başlamıştı. Sadece sık sık neden acele ettiğimi soruyordu.

Merdivenlerden inip salona vardığımda tüm gözler bana doğru döndü. Herkes hayranlıkla baksa bile babamın sorgulayan bakışları hiç bitmiyordu. Nikah masamda bile bir kez daha düşün diyecek gibi geliyordu ve işimin yaş olduğundan artık emindim. Sanırım bu geceki en mutlu kişi anneannemdi. Beni görünce otuz iki diş güldü anında.

"Kız su gibi olmuşsun," diyerek tepkisinden de mahrum bırakmadı bizi. "Yemin ederim oğlan bu akşam bir kez daha âşık olacak sana."

"Âşık yani," diye homurdandı Azer, telefonuna baktığı sırada. Azur ve o, takımlarını çekmiş yan yana oturuyorlardı. Azur bana bakıp gülümserken o huysuzlukla telefonuyla oynuyordu. "Aman ne hoş."

Anneannem hemen çaprazında olan Azer'in ayağına vurdu. "Âşık olmasa neden istemeye gelsin oğlum?"

Fidan, Azer ve Azur'un ortasındaki boşluğa oturdu yavaşça. Bu dört günde onlarla da samimiyetini arttırmıştı. Artık bizimkilerin bir ablası daha vardı. Özellikle Azur, Salim ile aralarında bir şey olduğunu biraz da olsa anlamış ve ona karşı aşırı korumacı bir çocuk olmuştu. Azer ne kadar zor görünse de ikizine her zaman uyduğu için ondan geride kalmıyordu. Fidan'ın Salim yüzünden girdiği yalnızlıktan sayemizde biraz da olsa uzaklaşmış olmasından mutluydum.

Babam bir bacağıyla ritim tutarken diğeriyle kol saatini kontrol etti. "Geciktiler."

Azur da saatine bakarken, "Hayır gecikmediler," dedi. "Daha yirmi dakikaları var."

"Öyle mi?" diye sordu babam kaşlarını havaya doğru kaldırdığında. "Soykanların avukatı mı oldun, oğlum?"

"Hayır sadece kul hakkı yemek istemiyorum," diye mırıldandı mahcubiyetle. Onun yanağından makas alıp konseptteki sandalyelerden birine oturmak için ilerledim. Gereğinden fazla sakindim. Hazar benim için bol bol papatya, relax zımbırtısı altında bitki çayları göndermişti. Bebekler için stres olmamamı söylüyordu. Gerçi az önce stresliydim ama şimdi daha sakindim. Babamın yanında olduğum içindi belki de.

"Begüm yeter artık anneciğim," dedi anneannem gür bir sesle. Annem sabahtan beri mutfak ve salon arasında gidip geliyordu. Ona yardım etmeye çalışsak da hepimizin enerjisi bir noktadan sonra bitmişti. Onunki diri duruyordu hâlâ. Bir şeylere yetişmeye çalışıyordu ama zaten her şeyi eksiksiz bir şekilde halletmişti.

Annem mutfaktan çıktığında onun da hazırlanmış olduğunu gördüm. Üstünde hemen dizlerinin altında biten, oldukça şık kalem bir elbise vardı. O her zaman daha sade elbiseleri tercih ederdi. Saçlarına yaptığı maşa ve makyajı yeterdi zaten. Anneannem ondan daha süslü, taşlı tuşlu bir elbise tercih etmişti ama yine de Fidan'ı geçememişti. Fıstık yeşili elbisesi, arkadan bağladığı kıvırcık saçlarıyla bu akşam Salim'in aklını başından alabilirdi. O ve Salim'i düşünmek hep garip geliyordu. Hazar'a söyleyememek de büyük bir yüktü.

Annem salona gelip direkt yemek masasının önünde durduğunda herkesin bakışları ona doğru döndü. Kollarını göğsünde birleştirmiş bize despot bakışlar atıyordu. "Bu gece konusunda anlaştık mı?" diye sordu bilmem kaçıncı kez. "Ercü adamla inatlaşma. Önyargılarını kırmaya çalış." Yavaşça bana doğru döndü. "Sana göz kırptığımda kahvenizi nasıl içersiniz diye sor, kalk kahve yap." İkizler sonraki rotası oldu. "Siz ikiniz mümkün olduğunca az konuşun." Anneannem son duraktı. "Ve anne...Bu gece mümkünse kendin olma."

"O ne demek, Begüm?" diye sordu alıngan bir sesle. "Ayıp oluyor ama!"

"Haksız mı anneanne?" diyerek araya girdi, Azur. "Ne zaman kendin olsan babam kendisini kaybediyor."

"Azur!" dedi babam sinirle. Bugün en az konuşan oydu. Üzerine takımını çekmiş ama kravat bile takmamıştı. Üstten iki düğmesi açık, gerginlikle etrafı izliyordu sadece. "Sen mümkünse hiç konuşma oğlum. Daha çok kendimi kaybediyorum."

"Şimdi suçlu ben oldum yani," diye homurdandı Azur trip atar gibi. Aynı zamanda sesli bir iç çekince tüm bakışlar bana doğru döndü. Bu aralar içim çok daralıyordu. Sık sık biri organlarımı sıkıyormuş gibi hissediyordum. Belki de birileriydi. Acaba bebekler ileride organlarımı sıkar mıydı? Düşüncesiyle dudaklarım büküldü. "Ne oldu abla? Daldın gittin..."

Dik bir konuma gelip, "Bir şey olmadı," diyerek durumu toparladım. "Öyle bir sıkıntı bastı."

"O zaman gelmesinler," diyerek fırsatı kaçırmadı babam. "Madem seni sıkıyorlar."

"Onlarla ne alakası var ki?" Gözlerimi sonuna kadar açtım. "Baba sen biraz bahane arıyor olabilir misin?"

Gözlerini kısıp dudaklarında alaycı bir kıvrılma oluştu. "Babam...Bunu yeni mi anladın?"

"Babam bunu yeni anladım," diyerek ona kafa tuttum. "Anlaştığımızı sanıyordum."

"Kızımı istemeye geliyorlar. Nasıl bir anlaşma bu tam olarak?" Aksi bir tavırla kaşlarını çattı. "Allah'ım bu gece bana sabır versin."

Herkes hep bir ağızdan, "Âmin," diye yükseldiğinde bu babamı daha da sinir etti. Annem bir kez daha kontrolleri geçip uyarıları yaptıktan sonra bizim evin bahçesine giren iki arabayla hepimiz ayaklandık.

Sabahtan beri beklediğim anın gelmiş olması dizlerimin titremesine sebep olsa da artık yaşanması gerektiğini biliyordum.

Kapının önüne Fidan ve Anneannem hariç herkes gitmiştik. İkisi bir köşede gülümseyerek bize bakarlarken nerede duracağımı bile şaşırmıştım. Başta sona geçtim. Anneannem azarlayınca ortalara geçtim ve Fidan kolumdan tutup en başa sürüklediğinde rahat bir nefes verdim. Ellerim zangır zangır titrerken, kemiklerim bir jel formunu almış gibi hissettiriyordu. Bugünün gelmesi için çabalamamış gibi şimdi heyecandan bayılmak üzere hissediyordum.

Tam kapıyı açmaya yöneldiğimde annem omzumdan tutarak, "Önce çalsınlar," dedi sert bir bakışla. "Hevesli gibi neden açıyorsun?"

"Çünkü hevesli," dedi Azur sıranın sonundan. "Bir de soruyor musun?"

Babam göz ucuyla ona bakıp, "Yemin ederim evladım demem cümle alemin ortasında dayak manyağı yaparım seni," diye homurdandı. "Dalga mı geçiyorsun oğlum sen bizimle?"

"Ağlayacağım." Azur yalandan bakışlarını kaçırdı. "Bu baskıya dayanamıyorum artık!"

"Çeneni kapat o zaman," diye söylendi Azer. "Kimse sana fikrini sormuyor ki. Sen atlıyorsun ortaya."

"Sana da yazıklar olsun!" Azur koluyla onu ittirdi. "Dokuz ay annemin karnında en geniş yeri hep sana verdim."

"Vermedin." Annem sinirle ona baktı. "Sen kardeşini ciğerlerimin altında sıkıştırdın diye erken doğdunuz zaten."

"Tamam herkes iyi bir ben kötüyüm!"

"Güzel," dedi babam yakasını düzeltip tekrar kapıya doğru döndüğünde. Arabadan inip kapıya gelmek ne kadar zor olabilirdi ki? Asla gelmiyorlardı ve ben gerilmenin ötesine gitmekten başka bir şey

yapamıyordum. Sabırsızca kıpırdandıktan saniyeler sonra kapı çaldı. Derin bir nefes alıp açtığımda şimdi herkes karşımdaydı.

İlk halası ve babası belirdi karşımda. İkisi de oldukça ciddi bir ifadeyle bize bakıyorlardı. Ellerini öpmem gerekiyordu. Anneannem tembihlemişti beni ama babasının elini öpesim zerre gelmiyordu. Ona baktığımda Hazar'ı görüyordum. Hem de küçük bir çocuk olarak görüyordum. Gözleri dolu, saçları dağınık ve omzu düşük küçük bir çocuk gözlerimde belirince dünya kararıyordu. Tıpkı babasının kalbi gibi. Yine de bugün onun kadar benim de katlanmam gereken şeyler olduğunun farkındaydım. İsyan etmeye hakkım yoktu. O benim için babasının bir adım arkasında kalmışsa ben de önünde durmalıydım.

"Hoş geldiniz," dedim titreyen sesimle. Ardından elini öpmek için yeltendiğimde cidden babacan bir adammış gibi izin vermeyip, "Hoş buldum güzel kızım," dedi. İlk giren o oldu. Diğerleriyle tokalaştıktan sonra halası, bizden biraz büyük duran sarışın ona benzeyen bir adam ve Hazar'dan çok o adama benzeyen bir kız daha girmişlerdi.

"Alp ben kuzeniyim," diyerek kendisini tanıttı o adam. Ardından kız da bir adım öne çıktı. "Ben de İlayda kardeşi sayılırım."

"Belçin Darya," dedim kuru bir sesle. "Tanıştığıma memnun oldum."

Ellerindeki baklava tepsisi, çikolata sepeti gibi eşyaları köşede duran Fidan'a uzattıktan sonra bana sarılıp içeri geçmişlerdi. Sona sadece Salim ve Hazar kalmıştı. Salim onun önünde durduğu için onu tam olarak göremiyordum. Kendisini de ilk kez takım elbise içinde, saçları bir köşeye güzelce taranmış bir şekilde görüyordum. Fidan ile olan düğün fotoğrafında bile bu kadar özenli durmuyor oluşu geldi aklıma. İstemsizce yüzüm buruştu ama hemen toparladım.

"Selamın aleyküm yenge." Laubali bir tavırla öne doğru geldi. Tam o sırada Fidan da eşyaları masanın üstüne bırakıp gelmişti. Anında odağı ona doğru kaydı, baştan aşağı süzdü. Cebinde olan elini çıkarıp iki yana düşürürken, tek kaşını havaya kaldırdı. Fidan'ın adım sesleri duyuldu ardından. Bir saniye bile ona katlanamadan mutfağa doğru gitmişti.

Salim de beni ve ortamı unutup bizimkilerle selamlaştıktan sonra salona giden diğer kişi oldu.

Şimdi karşımda kucağında toz pembe zambakların ağırlıklı olduğu bir buketle Hazar Cihangir duruyordu. Onu en son bıraktığımda hafitten sakalları çıkmaya başlamıştı ama şimdi karşımda yeni tıraş olmuş, saçlarını da bir kez daha üçe vurarak iyice ferah bir görüntü oluşturmuş haldeydi. Gömlek giyse üstten birkaç düğmeyi mutlaka açık bırakan adam bu sefer kravatını da sımsıkı takmıştı. İnanılmaz karizmatik durmasıyla bir iç çektim.

Göz ucuyla bizimkilere baktım. Azer ve Azur farkındalardı. Bu yüzden yavaşça salona doğru gitmişlerdi. Babam kaldı, uzun uzun baktı ama annem onu kolundan tutunca ona ayak uydurup o da salona giderek bizi baş başa bırakmışlardı. Herkes normal bir isteme olmadığının farkındaydı sonuçta. Onlar gidince salona çok uzak olmadığımız için bir adım ben öne çıkarak kapının gerisinde durmamızı sağladım. Hazar buketi bir koluna alırken diğer elini anında belimden sırtıma doğru kaydırıp sabit durmamı sağladı ve etrafı kontrol ettikten sonra üzerime doğru eğilip dudağımın kenarına bir öpücük bıraktı.

"Çok güzel olmuşsun," dedi yüzümden uzaklaşmadan. Hissettiğim en güzel anlardan biriydi. "Ve ben seni ne kadar özlediğimi şu an kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissedince anladım."

İstemsizce gülümsediğimde, "Önceden anlamamış mıydın?" diyerek ona kafa tuttum. "İlla görmek mi gerekiyordu?"

"Görmeyince daha katlanılabilir geliyordu," dedi geriye doğru çekildiğinde. "Ama şimdi ölmüşüm de tekrar dirilmişim gibi hissettiriyor."

"Biz de seni özledik," dedim başımı yana doğru yatırırken. "O kadar özlediler ki seni karalar bağlamışlardı bence. Canları hiçbir şey istemedi."

"Hiçbir şey istemedi mi?" diye sordu kaşlarını çattığında. "Kendini aç bırakmıyorsun değil mi, Darya?"

Gözlerimi devirdim istemsizce. Öğünlerimin fotoğrafını atmamışım gibi bunu sorması tamamen komediydi. Başta böyle bir huyumuz yoktu aslında. Gayet normal konuşmalar gerçekleştiriyorduk. İkinci günden sonra Hazar yoğunlukta kendimi aç bıraktığımı düşünmeye başlamıştı ve onu ikna etmenin tek yolu bu olmuştu.

"Bırakmadığımı gayet görüyordun..."

"Et çok azdı," diye homurdandı boşta kalan elinin tersiyle yanağımı okşadığında. Başka zaman olsa belki hoşuma giderdi ama makyajımı mahveder endişesiyle eline yavaşça vurdum.

"Makyajımı bozma."

"Evet bu sefer makyaj olduğunu görebiliyorum," dedi alaycı bir sesle. "Sence gerek var mıydı bu kadar?"

"Fark ettiğine göre gerek varmış. Evet."

"Makyaj asıl güzelliğini kapatıyor." İşaret parmağının tersiyle yanağımı okşadı. "O yüzden fark ediyorum."

Onunla burada uzun uzun konuşabilirdim. Asıl güzel olanın o olduğunu söyleyebilirdim ama içeride bizi bekleyenler olduğunu hatırladığımda sadece ona biraz daha yaklaştım. Amacım bir buse kondurmaktı ama az önce aldığım kokudan emin olmaya çalışırken buldum kendimi. Alkol kokusunu az buçuk bilirdim. Sigaraya karışmışından da zaten iğrenirdim. Hazar midemi bulandırmadı ama bu kokusu hoşuma da gitmedi. Parfümle bastırmaya çalıştığı çok açıktı ama ona benim kadar yaklaşan biri olursa anca fark ederdi.

"Hazar," dedim kısık bir sesle. Ciddi tavrımı görünce kaşlarını çatarak beklentiyle baktı bana. "Sen içmişsin..."

Başını biraz geriye doğru çekip sıkıntılı bir nefes aldı ve kucağındaki çiçeği iyice sımsıkı tuttu. "Mecbur kaldım diyelim."

"Nedir seni mecbur bırakan?" Sinirle çıkan sesime engel olamadım. "Özel gününde içmeye iten?"

"Levent Soykan ile aynı ortamda ilk kez bu kadar uzun durmam gerekecek," dedi bir çırpıda. "Buna katlanmak için ihtiyacım vardı diyelim."

"Zorunda değildin!"

"Zorunluluk değil gereklilikti!" Elindeki çiçeği bana doğru uzattı. "Şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Almam gereken bir çocuklarımın annesi var."

Elindeki çiçeği sert bir hareketle aldım. "Çocuklarının annesinden mal gibi bahsedemezsin!"

"Belki mücevher gibi bahsediyorumdur," diyerek söylendi arkamdan. "Her şeye kötü niyetle bakamazsınız, Darya Hanım. Evleneceksiniz bu adamla haberiniz olsun."

Aralık kapıdan içeri girdiğimde arkamdan gelmeye başladı. Onunla dalaşmak için zamanımı bekliyordum sadece. Bu akşamı en az hasarla atlattığımız an her şey daha farklı olacaktı. O arkamdan kapıyı çarptığı an şiddetli bir şimşekte kapının sesine eşlik etti. Yağmur dinmeden yağmaya devam ederken bizim için bereket mi getirecekti uğursuzluk mu düşünmeden edemiyordum. Salona girdiğimizde herkesin bir köşeye yerleşmiş olduğunu fark ettim. Fidan Hazar'ın ailesinden uzak, ikizlerin hemen yanında bir köşeye yerleşmişti. Baş köşede tekli koltuklarda babam ve Levent Soykan bulunurken diğerleri hemen yanlardaki koltuklara ya da çektiğimiz sandalyelere geçmişlerdi.

Hazar'a hemen karşılarındaki şeffaf ikili sandalyeleri işaret ettim. Sitedeki komşularımızdan biri sağ olsun beyaz ve yeşil ağırlıklı minimal bir köşe tasarlamıştık. Mumlar ve havada asılı beyaz çiçeklerle oldukça hoş bir görüntüsü vardı. Bu tamamen annem ve Fidan'ın fikriydi. Yine de şimdi Hazar'ı bu köşede görünce hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Ben de hemen onun yanındaki sandalyede yerimi aldığımda söze Levent Soykan başladı. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Göz ucuyla Hazar'a baktım. Tahammülü kalmamış gibi gözlerini yumduğunda halası girdi araya. "Yani davet edilme isteğimizi geri

çevirmediğiniz için teşekkür ederiz desek daha doğru olur." Hazar gözlerini açıp halasına baktı. Minnet duyuyor gibiydi. "Hazar bizi aradığında uzun zamandan sonra bir şey için bu kadar sabırsız davranması bizi de bir günde ülke değiştirecek kadar etkiledi."

"Ülke mi?" diye sordu anneannem merakla. "Nerede yaşıyorsunuz ki?"

"İtalya." Levent Bey, kardeşinin cevabıyla göz devirdi. Bu babamın gözünden kaçmadı. Hazar ve babası arasında geziyordu bakışları. "Kocam İtalyan."

Anneannem Alp ve İlayda'ya döndü. "Çocuklarınızda sizinle mi yaşıyor?"

"Kızım burada ama oğullarım benimle." Anneannemin sorularına sevecenlikle yaklaşıyordu. "Bir oğlum daha var. O ne yazık ki katılamadı."

"Bir sorun yoktur inşallah?"

"Eşinin yanında olması gerekiyordu," dediğinde kestirip atar gibi çıktı sesi. Belki de bu konuyu konuşmak istemiyordu ama anneannem bu akşamı sırf sorularıyla insanları bunaltmak için beklemişti. "Umarım düğünlerine kısmet olur da gelir."

"Düğünleri," dedi babam imalı bir sesle. "Sanırım sizin kafanızda plan belli."

"Sizin kafanızda belli değil mi?" Levent Bey alaycı bir tebessümle babama baktı. Hamileliği biliyor olmanın üstünlüğü vardı belki de. Bu tavrı Hazar'ın başını eğdi ve babam şaşırmadan edemedi. Zaten Hazar oturduğundan beri sık sık derin bir nefes alıyor, diziyle ritim tutuyor ve bakışlarını herkesten kaçırıyordu.

Annem ve Lerzan Hanım göz göze gelseler de babamı dizginlemek zordu. "Neden belli olsun?" diyerek gözlerini kıstı. "Sonuçta ben birilerinin evladı için ayağına giden taraf değilim."

İlk gerginlik ortama düştü. Herkesin bakışları birbirinde gezerken o ikisi sadece birbirlerine güç gösterisi yapmak isteyen bakışlarla bakıyorlardı. En kötüsü ise Hazar hiç iyi durmuyordu. Bunaldığı her saniye belli oluyordu ama ona elimi uzatmam mümkün değildi. Yavaşça önümüzdeki sehpayı fırsat bilerek ayağımı ona doğru uzattım ve ayağına dokundurdum. Bakışları beni buldu anında. Gülümsesem bile işe yaramadı. Mahcubiyetle bana bakıyordu.

Alaycı tebessümünü hiç kaybetmeden, "Ama kızınız için gelineceğini bilen tarafsınız," dedi. "Yoksa daha çok uyan taraf mısınız?"

"Uydurmaya çalışan tarafım diyelim," dedi babam. "Evlilik kurumunda her şey karşılıklı değil mi?"

"Elbette," dedi. "Umarım çocuklarımız da karşılıklı olduğunun her zaman farkında olurlar."

"Farkında olmasalar bugün bizi burada toplamazlardı." Anneannem araya girdi sakinlikle. "Biraz ani olmuş olması onların kararlarını küçümseyebileceğiniz anlamına gelmiyor. Sadece sizin için değil, damadım için de geçerli bu. Soğuk bir savaş yerine hayırlı bir işin sıcaklığını hissetmeliyiz."

"Yanlış anlaşılmak istemem." En azından anneanneme bakarken daha saygılıydı. "Oğlumun bugünlere geldiğini görmek, işinden sonra bir şeyi önemli bulduğuna şahit olmak oldukça gurur verici. Ama şunu da bilmeliyiz ki bugün atılan adımlar iki ailenin bir olması demek ve birbirimizi tanımanın en iyi yolu filtresiz bir şekilde konuşabilmeyi becermek."

"Katılıyorum," dedi babam ifadesini sabit tutarken. "Filtresiz bir şekilde niyetlerimizi ortaya koymalıyız. Gençler birbirini sevmiş olsalar bile burada bir ailenin geleceği söz konusu."

"Aslında bizim için pek de öyle değil," dedi Hazar. Sonunda sessizliği bozdu ama kimseyle göz göze gelmiyordu. Baktığı tek kişi bendim. "En azından benim için değil. Ben ailem sadece Darya olsun istiyorum. Payıma düşenin o olduğunu ilk gördüğüm anda anlamıştım. Onu ilk

kendisinden istedim, şimdi de sizin rızanızı istiyorum. Onun elinden tuttuğumda bütün dünyayı bir kenara bırakacağım. Bunun için buradayım zaten."

"Hazar haklı," diyebildim zorlukla yutkunduğumda. Kelimelerinin her biri kalbimde bir çiçek filizlendirirken nasıl susabilirdim ki? Bu akşam sadece yanında duracaktım. "Bu zamana kadar çok güzel bir ailenin parçası oldum evet ama ben artık onunla kendi ailemi kurmak istiyorum."

"Çocuklar," dedi anneannem yüzündeki tebessümü dizginlemeye çalışırken. "Sizi anlıyorum hatta anlamak fazlasıyla hoşuma bile gidiyor ama bunu her detayıyla düşündünüz mü?"

Ona baktım dikkatle. "Ne gibi?"

"İş güç gibi," dedi Levent Bey kimseye fırsat vermeden. "Birbirinizin işinden gücünden memnun musunuz mesela? Geleceğiniz konusunda güvenceniz var mı? Eminim bir eviniz bile yoktur henüz. Konuşmamışsınızdır bile bunları."

Babam göz ucuyla ona baktığında oldukça öfkeliydi. Belki de benim küçük düşürüldüğümü düşünüyordu çünkü karşımızdaki adam burnu havada tavrıyla başka bir mesaj vermiyordu. "Kızımın memnun olunmayacak bir işi yok ama oğlunuz için soruyorsanız..."

"Oğlumun işinin memnun olunmayacak bir iş olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Hazar başını bir hışımla kaldırıp halasına baktığında Lerzan Hanım mahcubiyetle yüzünü buruşturdu. Levent Bey'den daha azını beklemiyordum ama bu denli bir zırh kuşanmasını da mantıklı bulmuyordum. Herkes şaşkındı. Oğlunun hayırlı işinde bu kadar saldırgan olmaya karşılık ne tepki verilebilirdi ki başka?

"Maddi getirisi elbet vardır," dedi babam daha ılımlı bir tavırla. Karşısındaki adamın saldırganlığı karşısında ona düşen bu oldu. "Ama hepimiz farkındayız ki Azazel biraz..."

"Şaibeli." Konuşan benim ailemden biri değildi. Hazar'ın kuzeni Alp'ti. "Dışarıdan bir göz için oldukça gizemli ve şaibeli bir yer evet. Ama Hazar'ın gözlerinden kızınızı ne kadar koruduğu belliyken bunun için endişelenmeye gerek yok. İşini, eğer tehlikeliyse onun için en güvenli hale getirebilir."

"Ama Fedakarlıklar her zaman tek tarafa yüklenemez," dedi Levent Bey. "Şimdiden hayatındaki kurulu düzenini törpülemesini istemek büyük bir bencillik."

Babam gözlerini kıstı. "Hayatına aldığı biri için bunu yapması gerekmez mi?"

Ve gerisi büyük bir kaos oldu.

Bakışlarımı yana doğru çevirip Hazar'a baktım. Sadece önüne bakıp halıyı izliyordu. Salondaki herkes hep bir ağızdan konuşup bizim acelemizi, bu işin nasıl yürüyeceğini eleştirirken o sadece halıya ben de ona bakıyordum. Onun bu kadar çaresiz hissedeceğini bilseydim asla bu duruma sokmazdım diye geçirdim içimden.

Babam benim için dünyaları istedi, Levent Soykan oğluna sahip olunmasının dünyalara bedel olduğunu savundu. Lerzan hanım ve annem araya girmeye çalıştı ama ikisi de birilerini dinleyecek gibi durmuyorlardı. Levent Soykan hırsla, "Belki de kızınız," dediği an Hazar'ın bakışlarının kalktığı ilk an oldu. Salonda ne döndüğü umursamadan ayağa fırladı ve içimdeki korkuyla ben de ona eşlik etmekten fazlasını yapamadım.

Tüm gözler aniden ayağa kalkan bize döndü. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış gibiydi ve ben de ne olduğunu bilmiyordum. Gerginlikle Hazar'ın bileğinden tutmaya yeltendim ama o uzaklaştırdı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken, "Daha fazla dayanamayacağım," dedi. Bana doğru döndü. "Böyle olmamalı. Sen bunu hak etmiyorsun."

"Hazar..."

Bana aldırmadan babama doğru dönüp, "Biliyorum kızınız daha fazlasını hak ediyor ama ben bu kadarım," dedi. "Onun için en iyisini

istediğini biliyorum ama benim en iyim de bu. Belki benim iyim sizin kötünüzdür bir şey diyemem ama ben bu kadarım, Ercüment Bey. Bu kadar."

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım çaresizlikle. "Hazar..."

"Anne...Yok yani. Ölmedi ama beni de hiçbir zaman istemedi. Anne istemedi, baba desen annenin istemediği çocuğa ebeveynlik yapmak zor geldi." Derin bir nefes alıp yumruklarını sıktı. Herkes ona bakıyordu. Levent Soykan hariç. Enkazına bakmaktan utanıyordu belki de. "Bir tek babaannem vardı ama o da sizlere ömür. Bir o vardı. O haliyle sevdi beni hem anne hem baba olmak istedi. Zor tabi ama hakkıyla yaptı her şeyi. Eksik büyütmedi beni...Terbiyemi verdi yani."

Babam bir şey diyecek gibi oldu ama alt dudağını dişlerinin arasında sıkıştırarak kendisini tuttu.

"Ben zaten onu Allah'a utandırmaktan korkarak yaşadım bunca yıl." Boğazımdaki yumru canımı yaktı. Sesi öyle titrek öyle çaresiz çıkıyordu ki tam bu andan nefret ediyordum. "Yani bu salondaki kimsenin onun kadar etkisi yok bende." Bir eli ceketinin iç cebine gitti. Kadife bir kutu çıkardı. "Ben yıllarca onu göğsümde taşıdım. Bir yüzüğü vardı. O yüzükle çıkmıştı yola. Taşı düşmüş, eskimiş bir yüzük ama benim için servetti. Yıllarca boynumda o yüzükle gezdim ve ilk kez çıkardığımda aklımda sadece kızınız vardı."

Gözlerim yavaşça dolup görüşümü bulanıklaştırırken kadife kutuyu açmasını izledim. Bu bulanıklıkta bile açıldığı an gözlerimi büyüleyen bir yüzük vardı karşımda. Taşının rengi çok güzeldi bir kere. Daha önce görmediğim kadar güzel ve kendine has hissettiriyordu. Mavi, denizin en güzel tonu gibi görünen bu taş bana hiç yabancı da gelmiyordu.

"Babaannem her zaman insanları gözün kadar kıymetli bil derdi bana çünkü hayata renk veren, insanı karanlıktan kurtaran gözleriydi. Ona kadir kıymet vermeyen sonsuza kadar bir boşluğa hapsolabilirdi. Görebildiği her gün, her saat için şükretmeliydi." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Bu yüzük senin gözlerinin rengini taşıyor, Darya. Gözlerinden kıymetli bir şey yok ve ben de seni gözüm gibi bileceğim.

Bu yüzüğe her baktığımızda sen, seni gözüm gibi bildiğimi ve ben de senin gözlerine bakarken yaşadığımı hatırlamak istiyorum."

Koca bir sessizlik. Şimdi Levent Soykan bile bize bakıyordu.

"Biliyorum böyle olmaması gerekiyordu. Hak ettiğin bu değildi. Kahve yapmalı, keyifle içtiğimi izlemeli ve onun babandan seni istediğimi görmeli gibi geleneksel şeyler olması gerekiyordu ama ben bu kadarım. Hiçbir zaman geleneksel şeyleri doyasıya yaşayamadım her zaman bireyselliği zirvede biri olmak zorunda kaldım." Zorlukta yutkundu. "Bu role daha fazla katlanamayacağım. Bu yaşıma kadar bir kararımda bile arkamda olmayan bir adamın hayatımın en önemli kararında söz hakkı olmasını istemiyorum."

Kısa bir an babama doğru döndü. Onun bakışlarında ne aradı bilmiyorum ama babam Hazar'a bakarken ne öfkeliydi ne de olumsuz herhangi bir düşünceyi çağrıştıracak bakışlara sahipti. Belki de ilk kez ona bu kadar içtenlikle, anlıyormuş gibi bakıyordu. İstemsizce oluşan yüzündeki bakış bana Hazar'a üzüldüğünü bile düşündürüyordu.

Tekrar bana döndüğünde, "Seni istiyorum gibi bir cümle kurmayı değil seninle bir ömrü istediğimi söylemek istiyorum, Darya. Bu zamana kadar sahip olamadığım her şeyi yani bir aile kurmayı, bir yeri ev bilmeyi istiyorum. Eğer sen evet dersen babanın da evet diyeceğini biliyorum çünkü babalar her zaman çocuklarının mutluluğunu ister," dedi. "O yüzden sana soruyorum, sen de benimle bu yolu yürümek ister misin?"

Hazar denemişti benim için gerçekten babasına katlanmayı, ailemin gönlünü yaparak onların istediği şekilde bir geleceğe adım atmamızı denemişti. Yine de içine sinmeyen bir şeyler vardı. Dürüst olmak gerekirse onun içinde sıkıştığı, emrivakilerle yapmak zorunda kaldığı hiçbir şeyi ben de istemiyordum. Bu gecenin gidişatı ailemizin istediği gibi olsaydı yarın belki de içimizde birden fazla kırgınlık olacaktı. O en güzel zamanlarımızı zorunda kaldıklarıyla hatırlayacaktı.

Böylesi daha iyiydi.

Bizim her zaman kendi isteğimize göre yaşamamız en iyisiydi.

Ondan başka kimseyle göz teması kurmadan başımı kaldırıp gülümsediğimde, "Çok korkmuştum," dedim. "Bu gece bana bunları sormak yerine başkalarının diline bırakacaksın diye çok korkmuştum."

"Yapamadım..."

"İyi ki yapmadın," dedim yüzük parmağımı ona doğru kaldırırken. "Çünkü ben bugünü her zaman hayatımın en güzel günü olarak hatırlayacağım ve bu yılı kesinlikle senin karın olarak bitireceğim."

Bakışlarımı onun yüzüne doğru kaldırıp inceledim. Rahat bir nefes vermiş, gamzesini gösterecek kadar gülümsemişti. Belki de onun ailesi olarak adlandırılmak zorunda kaldığı insanların yanında ilk kez gamzesi görünüyordu. Tamamen ona odaklandım çünkü bu gece tamamen bizimle ilgiliydi. Aileler her zaman bu konunun dışında kalmalıydı. Bu gece onu bu hale getirmek bile benim için oldukça acıydı. Bir daha onu istemediği hiçbir konuma sokmayacaktım.

Hazar titreyen eline rağmen yüzüğü parmağıma taktı ve sesli bir nefes verdi. Salondan birkaç kişiyi güldürdü bu hareketi. Onun biraz da olsa gerginliğini alabilmek için ona sarılmaya yeltenen kişi olmak istedim ama benden önce davranarak beni kendisine doğru çekti. Babamın burada olduğunu hala unutamıyordu bence sarılması diğerlerinden farklıydı.

Ona sarıldığım an bakışlarım bahçedeki bir noktaya takıldı. Gözlerimi kıstım, daha bir anlamaya kendimi zorladım ama görüşüm biraz bulanıktı. Biraz daha dikkatimi verdiğimde anladığım şeyin gerçekliği sorgulanacak türdendi.

Ferzan Hanım bir ağacın altında saklanabilmek umuduyla, sağanak yağışta sırılsıklam olmayı umursamadan bizi izliyordu.

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Bir sonraki bölümde görüşmek üzere. Kendinize çok iyi bakın!

20. TALİHİN YANILGISI

(BÖLÜM WATTPAD YÜZÜNDEN SİLİNDİ YENİDEN ATIYORUM!)

Çoğu yerde açıklama yaptım, buraya da uzun uzun yazmak istemiyorum çünkü benim için de kötü ve zor bir süreçti. Dönüp baktığımda hatırlamayı bile istemiyorum. Bu süreçte sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim. Sitem edenleri de anlıyorum ama yine de bir şeylerin keyfi olmadığını bilmenizi istiyorum. Herkese destekleri için teşekkürler.

Artık eski yazma düzenime yavaştan dönmeye çalışıyorum. Yorumlarınızla enerjimi yenileyeceğim bu gece. Satır aralarında benimle buluşmayı unutmayınız lütfeeen.

(Hatırlatma: En son kız isteme oldu, Darya Hazar'ın annesini gördü.)

Yıldızımızı parlatmayı unutmayıınız. keyifli okumalar!

Bölüm 20: TALİHİN YANILGISI

"Yangından kaçanın yanmaktan kurtulduğunu sandığı bir dünyada hiçbir gerçek baki değildir."

Her insan alışagelmiş geleneklerle yaşamak zorunda değildi. Bunu söylüyordum çünkü kısa bir an pencereden görmek istemediğim biriyle karşılaşmanın şaşkınlığını yaşasam da şimdi yüzük parmağıma yüzüğü takarken beni benden isteyen, dakikalar sonra söz yüzüklerimizi de aile

büyüğüne kalmadan birbirimize takmamızı isteyecek o adama bakıyordum. Geleneklerden uzak, istediğim gibi yaşamak istediğim o adama. Hazar Cihangir Soykan'a.

Dolu gözlerle ona tebessüm ettiğim sırada halasına doğru döndü ve mesajı verdi. Saniyeler içinde Lerzan Hanım herkesin şaşkın bakışları eşliğinde bize biraz daha büyük siyah kadife bir kutu uzattı. Ne Hazar'ın ne de benim heyecanımız bir an olsun eksilmedi. Bize bakarken içlerinden kınadıklarından, memnun olmadıklarından emindik ama ona rağmen devam ettik. Biz kuracağımız aileyi birilerinin sözüyle değil kendi gücümüzle zemine oturtma kararı almış iki gençtik.

"Bu yüzüğü sana takan ben olmak istiyorum," diye fısıldadı sadece benimle göz teması kurduğu sırada.

"Geleneklerin ne önemi var ki?" Etrafımda belki de beni kınayan bakışlar vardı ama umurumda olmadı. "Bizim geleneğimiz de bu olsun, olmaz mı?"

Bana doğru kaldırdı bakışlarını, gözlerinden hüzün geçti. "Darya," diyebildi sadece. Gözlerindeki kadar bir hüzünle. "Ben sanırım seni hak etmiyorum."

"Bunu şimdi söyleme." Ağlamama çok az kalsa bile alaycı bir söylemle ona baktım. "En azından babam buradayken..."

Babamın sahte öksürüğü düştü aramıza, Azur'un da kıkırdadığını duydum ayrıca. Hazar'ı da gülümsetti bu durum ve bu eve geldiğinden beri zoraki de olsa gülümsediği ilk anlardan biriydi. Bunu neden dediğimi de, babamın onu anladığını da biliyordum. Gülümseyerek ona baktım, geleneğimizi başlatmasını bekledim sadece. Görüp öğrendiğim her şeyi onun için değiştirebilirdim. Yapacaktım da.

Hazar gözlerini benden kaçırıp aynı gerginlikle kadife kutunun kapağını açmaya çalıştı. Bir elimi ona doğru uzatıp açmasına yardım etmeye çalıştım ama ellerimiz o kadar birbirine girdi ki mümkün olmadı. Saniyeler içinde Fidan belirdi yanımızda. Kutuyu ikimizin elinden aldı, açtı ve içinde kurdeleyle birbirine bağlanmış alyansları

çıkardı. Oldukça ince, zarif bir model seçmiştim. Yüzük ölçümü de attığımda halletmişti. Bizim işlerimiz o kadar aceleye geliyordu ki beraber gidip deneyerek seçmek nasip olmadı.

"Birbirinize takacaksınız ama birinin bu kurdeleyi kesmesi gerekiyor," dedi annem. "Onu da seçmişsinizdir herhalde."

Bakışlarım Hazar'a doğru döndü. Onun seçmesini istiyordum. Zaten geleneklerde de erkek tarafından birinin kesmesi gerekiyordu sanırım. Bu konulara pek yakın değildim. Eva sayesinde süreci öğrendiğimi söylemek abartı olmazdı. Tepsiyi tutacak kişiyi biliyordum, Fidan'dı. Kurdeleyi kesecek kişiyi seçmesi için "Bunu sana bıraktım," dedim.

"Bana mı?" diye sordu tedirgin bir halde. "Neden?"

"Bize uğur getireceğini düşündüğün birine kestirelim kurdeleyi."

"Bize uğur getirecek birine," diyerek tekrarladı düşünceli bir halde. Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Kendi ailesinden yana çok bakmadı. Onların uğur getireceğini düşünmüyordu. Salim'e doğru döndü ama şüpheliydi. Açıkçası o da benim istediğim biri değildi. Salim'den yavaşça ikizlere, oradan da babama doğru gitti ve tam orada kaldı. Babam bakışlarını kaçırdı, gelecek şeyden kaçmak mı istedi bilmiyordum ama Hazar bir an olsun oradan bakışlarını çekmedi. "Siz kesseniz?"

Babam kaçırdığı bakışlarını tekrar bize doğru doğrulttuğunda, "Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Kendi ailenden..."

"Ben sizin kesmenizi istiyorum," diyerek devam etmesine izin vermedi. "Şu an bu odada bize uğur getirecek sadece siz varsınız. Eğer sizin için de sorun olmayacaksa..."

Babam şüpheyle etrafına baktı. Annem yapması için yalvarır gibi ona bakarken onun aklından Levent Soykan'ın geçtiğini biliyordum. Ona ayıp etmek istemiyordu ama bence şu yarım saatte onun ayıp edilecek bir adam olmadığını da anlamıştı. Gerginlikle derin bir nefes aldı, olduğu yerde kıpırdandı. Başka çaresi kalmamış gibi o sesli nefesi verdikten sonra ayağa kalktı.

"Peki madem," dedi yenilgiyle. "Söz konusu kızımsa...Her şeyi yapabilirim. Sen de bunu bildiğin için sordun."

Hazar mahcubiyetle omuzlarını düşürdü. "Hayır cidden size güvendiğim için sordum."

Babam onun güveni karşısında resmen irkildi. Babasının olduğu ortamda onun kendisine güvenmesini beklemiyordu ama ben anlıyordum. Hazar'ın kafasında içten içe babam ideal baba profiline sahipti. Babam uzak duruyordu şimdi, onu üzüyordu ama günü geldiğinde en çok o sevecekti. Belki biraz kızacaktı ama eninde sonunda onu çok sevecekti. Hazar da bizim çocuklarımıza onun gibi bir baba olacaktı. Bunun güveni bana yeterdi.

"O zaman tepsiyi ben tutabilirim değil mi?" diye sordu heyecanla Fidan. Gülümseyerek ona başımı salladığımda çoktan köşedeki tepsiye yönelmişti bile. Bu tepsiyi günler önce kille ben yapmıştım. Kahve seti de yapmıştım ama onu kullanmak nasip değildi. Önemi de yoktu zaten. Fidan tepsiyle yanımıza geldiğinde babam da ayağa kalktı. Diğerleri de en azından bu merasime saygı duyarak ayağa kalkmışlardı.

Babam köşede bekledi, tepsinin üzerindeki yüzükleri alıp birbirimize takmamızı beklediğini anladık. Tepsiden yüzükleri aldık. İlk benim takmamı bekledi. Ben sadece ona bakarak yüzüğü taktıktan sonra sadece Azur alkışlamaya başladı. O alkışlayınca diğerleri de eşlik etti. Saniyeler içinde sesler kesildiğinde bu sefer Hazar benim yüzüğümü taktı. Azur sadece alkışla kalmadı. Bir de ıslık çaldı, Salim de ona eşlik etti. Ona daha çok sahip çıkılması beni mutlu etti. İstemsizce kıkırdadım ve onun da çekingen bir tavırla tebessüm ettiğini gördüm.

Büyük ihtimal büyüklerimiz bu durumdan pek memnun değildi ama biz mutluyduk. Özellikle o tanıdığım günden beri ilk kez bu kadar huzurluydu. Birlikte olduğumuz zamanlarda bile içten içe gözlerinde bir gerginlik taşıdığını tam şu an huzurunu görünce anladım. Yüzüklerimiz takıldıktan sonra ikimiz de babama doğru döndük. Annem babamın omzunu sıkıp onu bize doğru itti bir nevi. Gerginliği belliydi, yapmak istemiyor bile olabilirdi. Yine de öne doğru bir adım attı.

Tam makası alacağı sırada, "Makas kesmiyor," diyerek Fidan almasına engel oldu. Makası eline alıp havada salladı ve Alp'e doğru bir bakış attı. Bugünden keyif almaya bakan sayılı kişilerdendi.

"Nasıl kesmiyor?" diyerek öne doğru geldi, Azur. "Sabah aldım bu makası ben!"

Azer dirseğiyle onu dürtüp, "Gelenek görenek, geri zekâlı," diye homurdandı. "Para istiyor yani."

Yavaşça başını sallayıp E harfini uzatarak, "He," dedikten sonra bir elini cebine koyarak öne doğru atıldı. Bu sefer anneannem sinirle onun ensesine vurdu. "Anneanne!"

"Sen bırakmayacaksın oğlum parayı!" Azur'un kolundan sertçe tutup geriye doğru çekti. "Damat tarafı bırakacak."

"Makası ben aldım ama," dedi kaşlarını çatarak etrafa baktığında. "Sorumlusu benim."

"Yemin ederim içim şişti," diyerek çıkıştı annem. "Seni taşırken bile bu kadar şişmemişti, Azur."

"Emin misin, Begüm?" dedi anneannem kinayeli bir sesle. Malum kapılardan zor geçiyordun da..."

"Konu bu mu şu an, anne?" Annem sinirle gözlerini kıstı. "Darya'nın en özel gününde benim balon gibi olmam mı konu?"

"Doğru." Azer en mantıklı kişi olarak araya girdi. "Konu şu an damat tarafının ablama ne kadar değer verdiği."

Tepsiye konulan paranın değer içerdiği sanmıyordum. Hazar'ın da bundan bilgisi olmadığı kesindi ve göz ucuyla ona baktığımda gözleri endişeyle sonuna kadar açıldı. Bir elini cebine attı, tepsiye para koymaya kalktı ama boşta kalan elimle onun bileğinden tutup durmasını sağladım. Bu şova gerek yoktu. Göz göze geldiğimiz anda kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak derdimi anlatmaya çalıştım. Bakışları bu sefer Salim ve Alp'e doğru döndü.

Salim ve Alp birbirlerine baktıktan sonra yerlerinden kalktılar. Alp cebinden bir deste para çıkarıp tek tek tepsinin üzerine doğru bıraktığında herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu. Lerzan Hanım ise oğluyla gurur duymakla meşguldü. Salim'in elinde de bir deste para vardı, bırakacaktı ama Alp'in şovuna o kadar dalmıştı ki Azur'un yanında ağzı açık bir halde izledi.

"Abi sen ne izliyorsun?" diye homurdandı Azur. "Bıraksana parayı!"

Salim öyle dalmıştı ki onun sesiyle irkilip, "Ne bağırıyorsun oğlum?" diye söylendi ve bir adım öne geldi. Fidan sadece Alp'e bakıyor ve gülümsüyordu. Salim Fidan'ın ona bakmadığını fark edince kaşlarını çattı, parayı daha bir şiddetle tepsiye bırakmaya başladı. Fidan bir an olsun ona dönmedi.

"Abartmayın çocuklar," dedi annem artık tahammül edemeyerek. "Bırakalım da kesilsin kurdele."

"Bence de," dedi Azur. "Fidan ablanın borcu varsa bu tepsi sayesinde kapanır artık."

Salim ve Fidan aynı anda Azur'a doğru döndüler. Kardeşime böyle ani bir şekilde dönmemeleri gerektiğini ne zaman öğreneceklerdi acaba? Azur yine bir suç işlemiş gibi çekindi, annemin yanına sığındı. Azer kardeşinin ensesine sinirle bir tane vurup ellerini cebine koyarak sadece izledi. Bazen bu duruma babamdan daha çok sinir oluyordu. Azur ile ilişkimin daha samimi olduğunu düşünsem de onu teselli ettiğim geceler aklıma gelince hak veriyordum.

Fidan makası kaldırıp babama doğru uzattığında, "O zaman kurdeleyi artık keselim," dedi babam. "Sonuçta gençler sadece bunun için buradalar."

"Estağfurullah," diye mırıldandı Hazar. Bu dediğine bence kendisi de inanmadı. Kimse de ondan alçakgönüllülük beklemiyordu zaten. "Sadece zaten yüzdük yüzdük kıyısına geldik, değil mi?"

Diğerleri Hazar'ın bu haline güldü. Halası da dahildi. Levent Soykan sadece bir adım geride ciddiyetle durumu izliyordu. Oğlunun sözünde

değil de bir yabancının sözünde gibiydi. Sadece izliyor, surat yapıyor ve duruma anlam vermeye çalışıyordu. Çok zor değildi aslında. Zorlasa anlardı ama anlamak istemiyordu. İnsan oğlunun mutluluğuna nasıl bu kadar kör olabilirdi?

Babam aldırış etmeden kurdelenin ortasından tutup havaya doğru kaldırdı, "O zaman bize de gençlere hayırlı olsun demek düşer," dedi. "Her ne kadar babalık içgüdüsüyle bir şeyleri burnunuzdan getirmiş olsam da biliyorum ki kızımın bugün karşımda elini tuttuğu kişinin kötü biri olma ihtimali yok çünkü ben kızımın hayatında kötü bir erkek figürü olmaması için elimden geleni yaptım. Belki çoğu zaman bocaladım, hatalarım oldu ama günün sonunda onun asıl gerçeğin ne olduğunu bildiğinin farkındayım ve bu senin hakkındaki tüm negatif düşüncelerimi siliyor."

Hazar ile göz göze geldik.

"Onu mutlu edeceğini biliyorum aksi olursa karşında kimi bulacağını da sen biliyorsun," dedi babam. "Ve artık bu ailenin üçüncü bir oğlu olduğunu, kapımızın her zaman sana açık olduğunu da bil. Bir ömür boyu mutlu olun, çocuklar. Çünkü artık en çok birbirinize emanetsiniz."

Ve kurdeleyi kesti.

Az önce ağır gelen yüzükler o kurdele kopup alkışlar koptuğu an sanki hafifledi ve ikimizin de kalbinden bir yük daha eksildi. Her geçen saniye yüzümüzde artık daha huzurlu bir gülüş, gözlerimizde en güzel parıltılar vardı. Onunlaydım. Dönüşü olan ama dönmeye çalışmayacağım o yola girmiştim. Onun da aynı düşüncede olduğundan emindim. Zaten onun benimle aynı düşüncede olduğundan emin olduğum için bir şeyler konusunda adım atarken tereddüdüm daha azdı.

Kurdele kesildikten sonra sırayla aile büyüklerimizin yanına gittik. Hazar kendi tarafına giderken isteksizdi. Yine de kendi ailemden önce onun ailesine giderek onu da cesaretlendirmek istedim. Herkesin

samimi bir şekilde tebrik kucaklaşmalarını aldıktan sonra sıra Levent Soykan'a gelince elini öpmeye girişmedim. O da beklemedi. Bana uzun uzun baktı ve sadece sarıldı. Herhangi bir şey söylemedi. Kısa bir an onu samimi bulmak üzereydim ama aklımdan Hazar'a yaptıkları geçince köreldim. Onu artık samimi bulamazdım.

Annem de o anki gerginliğin farkında olarak, "O zaman bunu güzel bir sofrayla kutlayabiliriz," dedi ve hazırladığı masayı gösterdi. Genelde böyle mi olurdu? Herkes bizden odağını alıp masaya yerleşmeye yöneldi. Aklıma Ferzan Hanım düştü aniden. Demek ki düşmeme sebebi kafamın dolu olmasıydı. İlk boşlukta direkt yine aklıma geldi. O ağacın arkasında ne işi vardı, neden bu kadar ıslanmayı göze almıştı...Sorularım gittikçe artıyordu.

Kalabalık masaya büyüklere öncelik ve rahatlık vererek bir şekilde yerleştikten sonra Hazar ile karşılıklı bir köşeye oturduk. Aralarında bir süre iş konuşuldu, ev hakkında sorular soruldu. Herkes sakince tabaklarını dolduruyordu. Hazar ile aynı anda ortadaki kısıra uzandığımızda ikimizin de gözleri alyansımıza ve oradan sallanan kurdeleye kaydı. Artık birbirimizin eşi olan yüzükleri taşıyorduk.

"Düğünü yaza mı düşünüyorsunuz?" diye soran Levent Soykan ile birlikte bakışlarımızı anında geri çekip ona doğru döndük. Zor kısım bitti sanıyorduk ama daha zor kısım onlar konuşunca geliyordu. Onlara sürekli bir şeyleri açıklamaya çalışıyorduk. Erken davranacağız diyorduk ama her seferinde söylediklerimizi unutmuş gibi davranıyorlardı.

"Bu ay," dedim hiç duraksamadan. Hazar'ın gözlerime bakarak onay alması bana bu cesareti verdi. "Biz kına ya da başka bir şey istemiyoruz. Bana kalırsa düğün bile olmayabilir ama onu yapacağız. En yakın tarihe gün alıp artık evlenmek istiyoruz."

"Neden bu kadar acele ediyorsunuz?" diye sordu babam şaşkınlıkla. Levent Soykan onun sorusuyla alaycı bir şekilde dudaklarını kıvırdı. Bizimle dalga geçtiğini düşünmeye başlıyordum. "Daha bir eviniz bile yok."

"Evimiz var," dedi Hazar. Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. Evimiz var mıydı? Benim neden bundan haberim yoktu? Şimdi haberim olmadığını belli ederek kimseye laf vermek istemiyordum. "Azazel'in karşısındaki ev satılıktı, bizim için iyi olacağını düşünerek aldım. Darya'nın da haberi yoktu. Ona sürpriz yapmak istedim ama madem bu bizim bir kusurumuz olarak karşımıza çıktı. O zaman burada söylemek en doğrusu."

Bakışlarım Hazar'ın üstünde kaldı. Ona üç kişilik bir aile için büyük olduğunu söylediğimde dört kişi olursak alacağını tahmin etmem gerekirdi. Bu fırsatı da kaçırmamıştı. O evi sevmiyor değildim ama büyüklüğünden şikayetçiydim. Yine de eğer heveslenip aldıysa sanırım ona uymak en doğrusuydu. Her seferinde ona bir şeyleri dayatan kişi olmak istemiyordum. Bizim için yaptıysa ben de bizim için kabul ederdim.

"En iyisi en kısa sürede evlenmek," dedim bir iç çekerken. "Hazar'ın burada bir düzeni yok. Madem nişanlandık, karar verdik o zaman uzatmanın alemi yok. Hem onun hem de benim düzenim bir an önce olmalı. Azazel'de çalışıyorum bir nevi. O da zaten orada. İşimiz için aceleci olsak fena olmaz."

"Sadece iş için mi?"

"Hayır," dedi Hazar. "Ben ondan ayrı kalmak istemiyorum."

"Ve ben de aile olmayı göze aldığım birinden ayrı kalmayı uzatmak istemiyorum."

Bakışlarımız birbirinde kaldı.

Artık ailelerimizin gözünde kendi düzenini kurmaya çalışan iki gençtik.

Geçtiğimiz iki günü de bunun adımlarını onlara ispatlayarak geçirdik. Ertesi gün Hazar ile ilk işimiz nikah tarihi almaya gitmek oldu. On iki gün sonrasına bulunca bunu kaçırmak istemedik. Elbette bu kadar aceleye gelmesiyle bazı haklarımızdan da feragat etmek zorunda kalıyorduk. Mesela Hazar ile daha az görüşüyorduk çünkü ikimiz de

hazırlıklarla ilgilenmek zorundaydık. Ben gelinlik bakmakla meşgulken o evimiz için tuttuğu mimarla ilgileniyordu. Gün içinde ben sık sık referans atsam da görüntülü arayarak her adımını gösteriyordu.

Hamilelik bu hazırlıkları zora sokuyordu. Belki hamile olmasam...Gerçi hamile olmasam bu süreç bu kadar aceleye gelmezdi ve ben hamile olmasaydım her şey daha detaylı, özenli olabilirdi. Şimdi sadece evlenmeyi halletmeye çalışan iki gençtik. Beni daha az yorarak hem de. Bilen herkes bir şeyleri halletmeye çalışıyor, beni yormamayı hedefliyordu. Bu ne kadar doğama ters olsa da mecburen kabul ediyordum. İkizlerden daha önemli bir şey olmamalıydı, Hazar'ın da istediği buydu.

Şimdi her şeyden önce halletmemiz gereken en azından yakınlarımıza dijital davetiye gönderebilmek için aradan çıkarmak zorunda olduğumuz mekân işini halletmeye gidiyorduk. Yanımda Hazar vardı. Bir elini üzerime getirmemek için zor dururken tamamen yola odaklanmıştı. Arka koltukta da annem ve Lerzan Hanım oturuyordu. Gittiğimiz önceki iki mekân hem çok büyük hem de bize uygun değildi. Şimdi üçüncüye doğru gidiyorduk.

Siteye çok uzak olmayan mekanlara bakıyorduk. İlk ikisini annem ve Lerzan Hanım beğense de ben fazlasıyla klasik bulduğum için istemiyordum. Hazar da ben ne dersem o yönde durduğu için onaylamıyordu. En azından daha estetik anlayışıma uyan, klasiklerden uzak bir mekâna ihtiyacım vardı. Gideceğimiz son yer tam olarak öyle bir yerdi. Orası için daha heyecanlıydım. Onaylanırsa annemleri oraya detaylar için bırakacak Hazar'a damatlık bakmaya gidecektik.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Lerzan Hanım sessizliğin ortasında. Hazar ile bakıştık. İkimiz de neye inanamadığını biliyorduk, tepki vermek istemiyorduk. "İnsan kına istemez mi, kızım?"

"Lerzan Hanım," dedi annem bıkkınlıkla. "Emin olun bu duruma kimse benim kadar üzülmüyordur. Kızıma kına yakamamak benim için daha büyük bir üzüntü ama durumu böyleyken bazı şeylerden vazgeçmek zorundayız."

"Hem ben kına yakamam," dedim dudaklarımı bükerken. Hazar göz ucuyla bana bakıp kaşlarını çattı. "Salim dedi ki hamileler kına yakarsa bebeklerinin yüzünde izi çıkarmış. Çok kötü hissetim kendimi, istemiyorum."

Hazar kaşlarını çatıp sinirle solurken, "O it nereden biliyormuş bunu?" diye söylendi. "Bu geri zekâlı sana böyle şeyler mi anlatıyor?"

"Önceden yaşadığı yerde yaşlı bir ebe kadın varmış. O söylüyormuş ona." İstemsizce sesim titredi. Bana o kadar çok şey söylüyordu ki aklım çıkıyordu. Bebeklerim benim yüzümden arkadaşları tarafından zorbalanacak özelliklere sahip olursa ölürdüm. "Mesela kivi yersem de çilleri olurmuş."

"Ee anasının gözü," diyerek çıkıştı, Hazar. "Darya bunlar gerçek değil, güzelim."

Lerzan hanım arkadan, "Kınadan emin değilim," dedi kısık bir sesle. Annem öksürerek onu uyardı. "Batıl inanç canım. Sen ne bakıyorsun ona. Zaten kına da istemiyorsun ki."

Bir elimi alnıma yaslayıp yorgunlukla başımı eğdim. Bu hareketimle Hazar sert bir nefes aldı, bir elini saniyeler içinde saçlarımın arasına daldırıp yavaşça okşadı. "Darya..."

"Çok zor," dedim güçsüz bir sesle. "Karnımda iki tane can var ve ne yaparsam onları da etkiliyor. Şimdi düğün telaşıyla onları da yoruyorum. Stresten yemek yemezsem onlar da aç kalacak. Ya çok su içersem? İçimde boğulurlar gibi geliyor. Doktor içmezsem de zararlı olduğunu söyledi ama bu sefer sıkışıyorum. Ya biraz geç gidersem lavaboya? Korkunç. Çok korkunç."

Annem, "Bebeğim saçmalıyorsun," dedi sıkıntılı bir sesle. "Evet hamilelik zor ve stresli ama düşündüğün kadar değil. Eğer şimdiden böyle yaparsan kalan aylarda bebekleri de fazlasıyla etkilersin. Bunu istemezsin değil mi?"

Başımı kaldırıp onlara doğru baktığımda, "Hayır," dedim hızla. Hazar da elini başımın arkasından çekip yüzüme doğru gelen saçları işaret

parmağının tersiyle geriye doğru itti. "Sanırım evlenmek de istemiyorum."

Parmakları yüzümde dururken, "Ne?" dedi kontrol edemediği yüksek bir sesle. "Evlenmek istemiyor musun?"

Yüzünde hem endişeli hem de dehşet dolu bir bakış vardı. Cidden kaçıp gideceğimi düşünüyor gibiydi. Kaçıp gidecek değildim ama duygularım o kadar değişiyordu ki bu süreci yaşamak istediğimden emin değildim. Fidan ile gelinlik denemeye gittiğimizde gerçekten yorulmuştum. Üstelik hiçbirini beğenmediğim için çıktığımızda kaldırıma çöküp ağlamıştım da. Hazar bunu duyunca Nişantaşı'ndaki özel bir moda evinden randevu almıştı. Yarın oraya gidecektim. Aceleye gelmesi mi beni yoruyordu yoksa başka bir şey mi çözemiyordum.

"İstiyorum," dedim vicdan azabı içinde. Sanki onun için bir şeyler zor değilmiş gibi bir de ben üzerine gidiyordum. "Özür dilerim öyle demek istemedim."

Yola odaklanırken bir de bana odaklanmakla uğraşıyordu. Yoldan gözünü ayırmadan bir elini bana doğru uzatıp yanağımı avuçladı, "Özür dilenecek bir şey yok," dedi. "Darya sadece biraz sakin olman lazım, güzelim. Sadece on gün sonra biz evli, kendi evinde çocuklarının yolunu gözleyen iki kişi olacağız. Bir ay sonra babana sen dede olacağının haberini vereceksin. Her şey yoluna girecek anlıyorsun değil mi?"

"Hazar haklı." Annem de destek çıkmaktan geri durmadı. "Biraz dişini sıkman lazım, bebeğim."

"Çocukların ve sevdiğin adam için," diye ekledi, Lerzan Hanım. "Sana hak veriyorum. Gerçekten çok zor ama senin için en kolaya getirmeye çalışacağız. Şimdilik iyi olduğunuz için şükretmelisin."

"Bencillik yapıyorum." Yavaşça başımı salladım. "Ben de bebeklerim de çok iyiyiz ama ben...Bencillik yapıyorum."

"Hayır annelik yapıyorsun," dedi Lerzan Hanım. "Ve ben şimdiden ne kadar harika bir anneleri olacağını görüyorum."

Annem buruk bir kıkırdamayı ortama döktüğünde, "Bu benim kalbime iyi gelmiyor," dedi. "Bebeğim diye sevdiğim kızım anne olacak ve bebekleri için neredeyse canını bile verebilecek kıvama gelmiş. Üstelik henüz yolun çok başında. Her şeyi halledeceğiz yeter ki sen sakin ol."

Onların destekleri karşısında sakin olmaktan başka çarem yoktu. Yavaşça başımı salladım, burnumu çektim ve önüme doğru döndüm. Hazar yanağımdaki elini çeneme doğru götürüp sıktı, bana tebessüm etti. Ona gülmem için bir mesaj veriyordu sanki. Gülümsedim çünkü onun gülüşünün solmasını hiç istemiyordum. Biz evet diye haykırana kadar içim hep buruk olacaktı bunu kabulleniyordum artık.

Yaklaşık bir beş dakika sonra istediğimiz mekâna vardık. Hazar Arabayı park ettikten sonra benim olduğum tarafa doğru geldi. Ben çoktan kapıyı açtığım için sadece bana elini uzattı. Onun elinden tutmak bu aralar bana iyi gelen tek şeydi. Yine sımsıkı elinden tuttum, annemlerin arkasından mekâna doğru ilerlerken sadece ona yaslandım.

Burayı sevmemin nedenlerinden biri ormanın içinde olmasıydı. Etrafta yeşillikler varken fanusla özel bir alan gibi yaratılmıştı. İnternetten gördüğüm kadarıyla da davetler için bolca mum ve sarı ışıklandırmalar, beyaz ve yeşil tonlarının ağırlıklı olduğu dekorasyonlar kullanılıyordu. Hem küçüklüğüyle samimi hissettiriyor hem de estetik anlayışıma fazlasıyla uyuyordu. Abartılı bir düğün planı yoksa gayet idealdi.

"Evet bu," dedim içeri adım atar atmaz boş olan atmosferin büyüsüne bile. "Tam olarak böyle bir şey istiyorum."

Lerzan Hanım hemen arkamdan, "Emin misin?" diye sordu. "Burası küçük sanki, kızım."

"Bence ideal," dedi Hazar elimi bir an olsun bırakmazken. "Zaten çok kişi çağırmayacağız değil mi? Burası bile fazla gelebilir."

Hazar her söylediğimi o kadar onaylıyordu ki annem bu duruma keyifle gülerken Lerzan Hanım ara ara bozuluyordu. Onun nasıl bir beklentisi vardı bilmiyordum ama biz en düşükle kapatmak istiyorduk. Mekânın içine birkaç adım daha attığımızda şimdiden atmosferi gözümde

canlandı, ilk defa heyecanlanmama sebep oldu. Hazar'ın elini daha sıkı kavrayınca elimden beni kendisine doğru çekip başımın üstüne bir buse kondurdu. Annemler burada olduğu için biraz utansam da hamile olduğum gerçeği tokat gibi yüzüme çarptı.

Dakikalar sonra mekân çalışanlarından biri yanımıza geldi. Mekân hakkında bilgi vermeye başladı. Zaten bildiğim şeylerdi. Sadece istediğim tasarımları ona söylemem, gerisini annemlere bırakmam lazımdı. Yine de heyecanla etrafı izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Burası bazı başlangıçlar için oldukça güzel bir yerdi.

"Kesinlikle burası olacak," dedim Hazar'ın elini bırakmadan arkama doğru döndüğümde. Daha rahat edebilmem için beni etrafımda döndürdü ve o da yönünü değiştirerek arkasına döndü. Bir an olsun elimi bırakmamak için verdiği çaba tatlıydı. "Umarım tarihlerde anlaşırız."

"Umarım," dedi çalışan kadın. Bizim yaşlarımızda, oldukça tatlı bir yüze sahip bir kadındı. Etrafa bakmaktan geldiğini bile fark etmemiştim. Şimdi elinde tabletle bize doğru ilerlerken gülümsüyordu. Onunla tasarım hakkında konuşup Hazar'ın damatlığını seçmeye gitmemiz lazımdı. Benim gelinliğim, onun damatlığı çok işimiz vardı. Tembellik yapamazdık. "Hangi tarihi düşünüyorsunuz?"

"11 Kasım," dedik aynı anda. Ardından birbirimize doğru dönüp gülümsedik. Düşüncesi bile içimizi kıpır kıpır ediyordu. Tarihi aldığımızda Hazar uzun uzun inceledi belgeleri, başta inanamadı. İçimdeki gerginlik onun güzel yüzüyle biraz da olsa azalmıştı. Babam dışında herkes güzel tepkiler vermişti aslında ama babam tarih bulabildik diye resmen yıkılmıştı.

Kadın elindeki tabletten bir şeyleri kontrol etti. Büyük ihtimal tarihleriydi. Birkaç dakika orada oyalanıp beni heyecandan bayılacak kıvama getirdikten sonra, "O zaman detayları konuşalım," diyerek rahat bir nefes vermemi sağladı.

"Detaylar," dedim o nefesle birlikte. "Aslında biraz acelemiz var bu yüzden büyüklerimiz ilgilenecek ama ben konseptlerinize baktığımda

bolca mum, yeşillik ve ışıklandırma olmasını sevdim. Vintage bir havası olsun istiyorum. Beyaz ve yeşil ağırlıklı olabilir. Bir de kahverengi." Annemlere doğru döndüm. "Onun dışında tüm detayları büyüklerimize bırakalım."

"Yemek ve oturma düzenini yani?" diyerek teyit etti. Hızla başımı salladım.

"Ödemeyi de bugün yapalım. Direkt aradan çıksın," dedi Hazar. Günlerdir sadece ödeme kısmında duruyor, babamı iyice sinir ediyordu. Bizim bir şey ödememize izin vermiyordu. Bir de kapora gibi bir şeyle alakası yoktu. Direkt peşin verip kurtulmak istiyordu. Onun elini sıkarak uyarmaya çalışsam da bu pek umurunda olmadı. Ödemeyi yapmak için benden uzaklaşıp, ofise gitmek zorunda kaldı. O sırada annemlerle bazı detayları konuşmuş, onun geldiğini görünce de beklemeden kollarımı göğsümde birleştirip dışarıya doğru adımlarımı attım.

"Darya," dedi arkamdan gelirken. "Hala buralar sizde," dediğini duydum ardından. Bana yetişmeye çalışırken bir de onlara laf yetiştiriyordu. "Darya!"

Ona bakmadan dışarıya vardığımda bu sefer arabaya doğru ilerledim. Tam yanına gelip kapının koluna elimi attığımda gelen sesle kapıyı açtığını anladım. Benimle inatlaşmaması ona artı puandı. Hamileliğin nimetleri diyebilirdim buna aslında. Bana hissettirdiği her şeyi bebeklerin de hissedeceğini düşündüğü için ekstra dikkat ediyordu.

Arabaya binip kemerimi taktığım sırada o da saniyeler içinde yerini aldı. Ona hiç bakmadan kemerimi taktım, önüme döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Onun da kemerini taktığını anladım ama önüne döndüğünde arabayı çalıştırmadı. İkimiz de sadece önümüze bakıp öylece soluklandık. Sessizliği seviyordum ama onun yanında değildi. Bir ömrü onunla paylaşacaksam onun sessizliğine alışmamı beklememeliydi. Ben böyle bir ailede büyümemiştim.

"Bana kızdın." Sanki içimi okumuş gibi konuştu. "Neden?"

Omuz silktim. "Sana kızmadım."

"Bana kızdığının farkındayım," diyerek diretti. Beni çözmüş olması işleri zorlaştırıyordu. "Ama neden kızdığını anlamıyorum."

"Sana kızmadım!" Sesim daha yüksek çıktı. "Şu an sanırım kızdım."

"İçerde de kızmıştın." Bir elini bana doğru uzattı ve çenemin altında işaret parmağıyla baskı yaparak ona doğru dönmemi sağladı. "Her şeyi sen mutlu ol diye yapıyorum. Neden kızıyorsun ki hâlâ?"

"Bu yüzden kızıyorum." Başımı geriye doğru çekerek çenemi kurtardım. "Seni kullanıyormuşum gibi hissediyorum. Günlerdir işin sadece maddi kısmıyla ilgileniyorsun. Ev meselesine takılmadım ama ona da bozuldum. Bana asla söylemedin ama babamların karşısında onlarla öğrendim. Sırf koz vermemek için onlara çaktırmadım."

"Sen kalabalık olursak..."

"Ben öyle dedim de sen ikizi duyunca koşarak aldın mı?" diyerek hiddetle çıkıştım. "Sen her dediğimi bu kadar ciddiye alacak mısın?"

İstemsizce kaşlarını çattı. Sinirden olmadığını biliyordum. "Almayıp ne yapacağım?"

"Bazen fikir belirtmelisin, Hazar," dedim bıkmış bir halde. "Her dediğime evet diyemezsin."

İyice huysuz bir surat ifadesi oluştu. "Neden hayır diyeyim?"

"Neden demeyesin?"

"Evet dersem sen mutlu olacaksın," dedi umursamaz bir tavırla. "Gayet yeterli bir neden değil mi?"

"Bazen hayır dediğinde de bu ailede ortak fikirlerimiz olduğu için mutlu olacağım." Başımı iyice geriye yasladım. "Annemle babam birbirlerini ne kadar sevseler de çoğu zaman fikir ayrılığı yaşarlar. Ortak bir nokta bulurlar. İkisi de bu durumdan memnun değilmiş gibi

yapsa da bence içten içe memnunlar çünkü o ev o zaman ikisine ait olur. Bu yüzden ben de senin fikir belirtmeni istiyorum." Derin bir sessizlik oldu. Hazar fikir belirtmek istemiyor değildi. Sadece belirttiği fikrin uygun olup olmayacağını çok düşünüyordu. Bir ev kurmanın, o evin sorumluluğun ağırlığını yaşıyordu. "Gidelim mi?"

Cevap vermeyeceğini anlayınca başka çarem kalmadı. Göz ucuyla ona baktığımda başını sallayarak kontağa uzandı. "Gidelim."

"Ama damatlığını ben alacağım," dedim bakışlarımı kaçırarak. Karşı çıkacağını biliyordum.

Gecikmeden, "Sebep?" diye sordu. Sesinden belli oluyordu bir şeyler. "O nereden çıktı?"

"Gelinliği sen alıyorsan damatlığı da ben alacağım," dedim dik başlılıkla ona baktığımda. "Her şeyi senin üzerine yüklemek istemiyorum. Bu ikimizin düğünü ise ben de bir şeyler yapacağım."

"Adı üstünde ikimizin düğünü," dedi. "Senin benim mi var?"

"Yok mu?"

"Yok!"

"İnanılmazsın," diye söylendim huysuzlukla. Yavaş yavaş ormanlık alandan uzaklaşmaya başladı. Ona bakmak yerine yola bakacaktım şu an bu daha cazip geliyordu. "Gerçekten inanılmazsın!"

"Ev için eşya seçtin mi?" diye sordu benim tribimi görmezden gelerek. "Düşündüm de acaba düğünden sonra balayına mı gitsek? O süreçte ev de hazır olur ve kimse eviniz hazır değil diyerek bizi yanına çağırmaz."

"Balayı mı?" Alnım kırıştı. Daha önce böyle bir plandan bahsetmemişti. "O nereden çıktı?"

"Bu yorgunluğu geride bırakıp güzel bir tatil yapmak istemez misin?" Önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi yolu izliyordu. "Ve dediğim gibi evimiz hazır değil. Mimarlarla konuştuk, sen tasarımlar için örnekler

attın ama bu hemen olacak iş değil. Olmadığı için de ailen eminim onlarla kalmamızı ister. Onlardan kaçmak için balayına gitmek iyi bir fikir olabilir."

"Tatil kulağa hoş geliyor evet," dedim belli belirsiz gözlerimi kısarken. "Hem onları hamilelik durumuna inandırmamız için de iyi olur, değil mi?"

Dudaklarında belli belirsiz bir kıvrılma oluşurken, "Yani," diye mırıldandı. "Mantıken."

İma ettiği şeyi anladım. Benim aklıma gelen o değildi ama aydınlanınca istemsizce kızardım. "O anlamda değil..."

"Hangi anlamda değil?" Tamamen gıcıklığına yapıyordu. Bir elini yüzüme doğru uzattı, yanağımdan bir makas aldı. "Bu anlamda mı değil?"

Eline vurdum burun kıvırırken. "Hazar!"

"Ben bir şey demedim," diyerek üste çıkmaya çalıştı. "Sadece sana ayak uydurdum."

"İşine gelmeyince nasıl da sıyrılıyorsun işin içinden." Saçlarımı savurdum küstah bir tavırla. "Bana ayak uydurmak için geç kalmadın mı? Çoktan bana sormadan bir sürü şey yapmışsın çünkü."

"Sadece ev aldım."

"Manavdan mandalina almışsın gibi," dedim gözlerimi kısarak. "Koskoca evden bahsediyoruz."

Keşke mandalina demeseydim diye düşündüm cümlem biter bitmez. Canımın çektiğini hissettim ve etrafa bakacak olursak manav olduğunu sanmıyordum. Yine de sulu sulu, hafif ekşi bir mandalina şu an iyi giderdi. Derin bir nefes aldım, mandalinayı unutmam lazımdı. Şimdi öncelik Hazar'ın damatlığını almaktı. Ondan sonra evde yiyebilirdim. Evet dolapta vardı.

Alt dudağımı ısırıp dikkatimi dağıtmaya çalıştığımda onunla göz göze geldim. Gözlerini kıstı, sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ona sadece tebessüm edip önüme döndüm. Yavaştan şehrin içine doğru giriyorduk. Mağazalar önümüze düşüyordu ama bir market bile yoktu. Bir alışveriş merkezinin üst katlarındaki bir mağazadan damatlığını alacaktık. Marka hakkında bir fikrim yoktu, o kendisi için ayarlamıştı. Zaten klasik siyah bir takım istiyordu. Sıkıntıyla başımı yaslayıp yolu izlediğimde yarım saat sonra otopark olduğunu anladığım bir yere girdik.

Arabayı park ettikten sonra benim olduğum tarafa geldi, kapımı açtı ve elini bana doğru uzattı. Onun elinden tutup arabadan indik. Asansöre doğru ilerledik fakat en üst kata basmamasıyla kaşlarım çatıldı. "Mağaza üst katta değil miydi?"

"Ondan önce markete uğrayacağız," dedi bana bakmadan. "Mandalina var mı diye bir bakalım."

Anlamayacağını düşünmek tamamen delilikti. "Hazar..."

"Gözlerin seni hemen ele veriyorken bana hiçbir söylememen sadece canımı sıkmaya başladı," diye homurdandı elimi bir an olsun bırakmadan beni peşinde sürüklerken. "Bostan korkuluğu muyum ben anasını satayım?"

"Elbette öyle değilsin," diyerek karşı çıktım anında. "Sadece acelesi olduğunu düşünmedim."

"Konu sen ve bebeklerimizse neden acelesi olmasın?" Tuttuğu elimden beni kendisine doğru çekip ona doğru yaslanmamı sağladı ve başımın üstüne bir buse kondurdu. "Zaten bugün damatlık bakma acelemiz bile onlar için."

"Her acelemiz onlar için değil mi?" Dudaklarımı büktüm durgunlukla. "Hiçbir şey anlamayacağız bu süreçten."

"Belki," dedi sabit bir sesle. "Ama çok da anlamaya niyetli değiliz zaten."

"Doğru," diyebildim. "Anlamak istediğim tek şey, sensin."

"Beni zaten anlıyorsun." Başını yana doğru çevirerek çenesinin başıma değmesini sağladı. Adımları biraz daha sakinleşti. Sanırım sorgular bakışlarını üzerimde tuttuğu içindi ama ben sadece ona yaslanarak önüme baktım. "Değil mi?"

"Çoğu zaman öyle." Dürüstlük bazen gözleri kaçırmak zorunda bırakırdı. "Ama dahası olabilirdi."

Bir iç çekti. "Dahasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden elimdekilerle yetineceğim."

"Dahasını öğrenmeni sağlayacağım." Başımı kaldırıp çenesinin köşesine bir buse kondurdum. "O zaman buna bayılacaksın."

Gamzesini gösterecek kadar güzel bir tebessümle bana baktı. "Zevkle bekliyor olacağım."

Ben de keyifle gülümseyip tekrar önüme doğru döndüm. Markete de gelmiştik zaten. Hazar daha rahat edebilmek için omzuma attığı kolunu çekti ve tekrar elimden tuttu. Marketin direkt manav bölümüne doğru ilerlememizi sağladı. Hemen birkaç mandalina alıp damatlık seçmeye geçmek istiyordum. Ona da evde bolca olduğunu, abartmaması gerektiğini söyledim. Kısa bir anlık elimi bıraktı, birkaç mandalina seçti ve tarttı. Kasaya giderken tekrar elimi tuttu.

Kasada şansımıza kuyruk vardı ve hemen önümüzdeki ailenin market arabası oldukça doluydu. Bir saat o ürünlerin geçmesini beklemek zorundaydık. Normalde belki sıra isteyebilirdik ama kadının kucağındaki bebeğin huysuzlanmasına bakılırsa birileri onlara sıra verse daha iyi olabilirdi. İri kahverengi gözlerini bize doğru tuttuğunda durdu ama baktığı kişi ben değildim. Hazar'dı. Bebeğin gözleri onun üstünde kalıp neye uğradığını şaşırmış bir ifadeye büründü.

Bakışlarımı Hazar'a doğru çevirdiğimde onun da tek kaşı havada, gözlerini kısarak ona bakıyor olduğunu gördüm. El kadar bebeğe resmen meydan okuyordu. "Hazar?"

Bana doğru dönmeden, "Efendim," dedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Bebekle yarışıyorum."

"Onun farkındayım." Gözlerimi devirdim. "Küçücük bebekle neden yarışıyorsun?"

Omuz silkerek, "O başlattı," diye homurdandı. "Başlattıysa kaybetmeyi de tadacak."

"Ne demek o ya?" diyerek söylendim sitemle. "Bebek o bebek!"

Boş bakışlarını yüzümde tuttu. "Ee yani?"

"İleride bizim bebeklerimiz de sana böyle dik dik baktığında onlarla da mı yarışacaksın?" Gözlerimi kısarak ona meydan okuyan bakışlarımı tuttum.

"Elbette hayır," dedi anında.

"Ya peki başkaları bizim bebeklerimize meydan okursa?" diyerek irdeledim. "Onlar da senin gibi kazanmaya hırslı olurlarsa?"

"Karşı tarafın dikkatini dağıtıp çocuklarımın kazanmasını sağlarım," dedi omuz silkerken. "Gün sonunda ağlayanlar kesinlikle Soykanlar olmazdı."

"Ama başkasının bebeğine meydan okuyorsun!"

"Ee onlar da bebekleri için benim dikkatimi dağıtsalardı." Hiç oralı olmadı. "Herkesin yavrusu kendisine."

Ben hayretler içinde ona bakarken yan kasanın boş olduğunu görüp beni oraya doğru çekti, mandalinaları kasiyere uzattı. Kasiyer mandalinaları geçirirken o da bir elini arka cebine doğru uzattı, cüzdanından kartını çıkardı. Kartını okuttuktan sonra direkt mandalina poşetini aldı. Kasiyer o sırada fişini uzattı ama o bana

mandalina soymakla meşguldü. Uzattığı fişi alıp birkaç parçaya böldükten sonra yandaki çöp kutusuna bıraktım. Hazar bu sırada çoktan bir mandalinayı soyup bana doğru uzatmıştı.

"Al bakalım." Uzattığı mandalinayı almamla bir eli tekrar boşaldı ve tutmam için bana doğru uzattı. Elini tutmak yerine soyduğu mandalinayı ikiye böldüm, diğer yarısını ona doğru uzattım. Yüzünde bir tebessüm oluşurken bekletmeden elimden aldı. Onun almasıyla hiç gecikmeden iki parçayı ağzıma attım. Canım gerçekten çok çekmişti ve bu mandalinalar tam olarak istediğim ekşilikteydi. Hazar'a fazla geldi sanırım. Yüzünü buruşturdu. "Bebekler içinde eziyet çekiyor şu an?"

Kaşlarımı çatarak asansöre doğru ilerlerken, "Neden öyle diyorsun?" diye homurdandım. "Bence baya güzeller."

"Güzelim bunlar insanın içini çürütecek kadar ekşiler," diye söylense de bir parça daha attı ağzına. "Tamam akıyor ama ekşiler. Hamileler bu kadar ekşi yer mi?"

"Evet hatta ekşi yiyenlerin kızı olurmuş." Asansörün önüne gelince benden önce davranarak tuşa bastı. "Ama ben tatlı da çok yiyorum."

"O zaman bir kız bir erkek mi?" diye sordu hevesle. Her insan ikizse bir kız bir erkek olmasını içten içe isterdi sanırım. Ben hiçbir zaman cinsiyet konusunda bir şey düşünmemiştim. Vaktim olmamıştı aslında. Olsa eminim hayallerim de olurdu.

"Eğer anneannem hamile olduğumu bilseydi çoktan bir sürü geleneksel taktik deneyerek cinsiyeti tahmin etmeye çalışırdı," dedim buruk bir tebessümle. Asansöre bindiğim sırada bunu söylememle yüz ifademi ondan saklayabildim. Hemen bir adım arkamdaydı ama bir kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirip asansör aynası ve kendisi arasında sıkıştırdı. Bakışlarını benden ayırmadan kat tuşuna bastı.

"Bir sonraki ay anneannenden tahminler alacağız o zaman," dedi sıkıntının zerresi bulunmayan sakin bir ses tonuyla. "Bir sonraki ay sen kimseden saklamadan canının çektiği şeyleri dile getireceksin, ben

insanların olmasını umursamadan karnına dokunabileceğim ve senin hamile olduğun gerçeğiyle bu heyecanı herkes bizimle paylaşacak."

"Öyle mi dersin?" Hüzünle derin bir nefes aldım. "Babam da bize destek olacak mı?"

Karşımdan ayrılıp o da yanıma geldi, aynaya sırtını yasladı. "Bence en çok baban bize destek olacak."

Başımı yana doğru çevirip ona bakarken bir mandalina daha attım ağzıma. O da ağzındakini yanağına koyup şişirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Sürekli 'öyle mi?' diyerek kurduğum cümleler onu güldürdü. "Sen düşünmüyor musun?"

"Babam biraz fazla sorgular bir şeyleri," dedim sıkıntılı bir sesle. "Henüz o halini görmedin ama..."

"Çünkü sorgulayan halini çocukları için kullanmıyor," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Ve ben de onun gözbebeği çocuklarından biriyle ilgilendiğim için o halini görmüyorum. O seni hiçbir zaman sorgulamadı. Sorguladığı her zaman bendim. Sana nasıl geldiğim, nasıl geleceğimdi. Hiçbir zaman kızım bu lavukta ne buldu dememiştir mesela. Baban böyle biri, Darya."

Hazar'ın babamı bu kadar inceleyip tanımış olması içimden bir şeyleri kopardı. Ağlamak istedim hatta ama bugünü mahvetmek istemediğim için kendimi tuttum. Kendi babası hakkında bu kadar fikri var mıydı? Hiç sanmıyordum ama küçücük bir çocuğun hayatının kahramanıyla tanışması gibi bir hevesle babama bakıyor, inceliyor ve hakkında fikir sahibi oluyordu. Kurdeleyi keserken bile ben ve babam arasında gezdi bakışları. Kime bakacağını bilmiyor gibiydi.

"Bunu söylemek için çok erken ama hep hissediyordum." Zorlukla yutkundum. "Sen en az babam kadar iyi bir baba olacaksın, Hazar. Buna eminim."

Başını eğdiğinde kırgınlıkla tebessüm etti. "O kadar da değil."

"Babam annemin hamile olduğunu ilk öğrendiğinde afallamış, baba olup olmak istemediğinden emin değilmiş. Hamileliği boyunca hep kaygı içindeymiş. Anneannem hatta onun kaçıp gideceğini düşünmüş." Annemin anlattıkları yüzümün buruşmasına neden oldu. "Hep kaygılıymış ama başarmış. Sen kaygı bile duymadan başaracağından eminsin. Kendine başarmama şansı vermiyorsun."

"Genelde hiç vermem."

"Biliyorum," dedim. "Ama daha çok gülümsüyorsun. Bundan hoşlanıyorum."

"Ben de," dedi gözlerime bakarken. "Ben de senden ve gülümsemenden hoşlanıyorum."

Dişlerimi gösterecek kadar büyük bir gülümseme dudaklarımda belirdiğinde, "Güzel," diyebildim bakışlarımı kaçırarak. Ondan çocuklarım olacaktı, evlenecektik ama bana söylediği tek cümle kızarmama neden oluyordu. Kalbim yerinden çıksa feryat ederdi. O kadar esiriydi. "Çünkü bu kadınla ömrünü birleştirmene az kaldı."

"Keşke çok az kalsaydı," dedi iç çekerken. "Artık dayanamıyorum."

İlk defa bir aileye yakın hissetmenin burukluğunu onda görüyordum ve kızamıyordum. Diğer yandan ailemi bırakmanın burukluğunu kendimde görmediğim için çoktan onunla aile kurmaya hazır olduğumu fark ediyordum. Sözleri kalbimi eritmeye yetti. Ona doğru yaklaştım, yanağına bir buse kondurdum. O sırada asansör de gideceğimiz mağazanın olduğu kata gelmişti çoktan. Mandalinam da bitmişti zaten. Hazar bir elini uzatarak yine sımsıkı tuttu ve asansörden dışarıya doğru bizi yönlendirdi.

Bu katta pek bir mağaza yoktu çünkü üç büyük mağaza oldukça yer kaplıyordu. Biri takım elbise mağazası içindi, diğeri herhangi bir inditex mağazasıydı. İlgimi çeken üçüncü mağaza tam şu an önünden geçtiğimiz bebek eşyaları mağazasıydı. Kocaman, her ihtiyacın kolaylıkla bulunabileceği bir mağaza gibi duruyordu. Hazar beni

peşinden sürüklerken adımlarım mağazanın vitrinine bakmamla duraksadı.

Mağazanın vitrininden belli olan bir sallanan sandalye vardı. Sandalyenin üzerindeki manken, kucağında manken bebek olan bir anneydi. Sandalyenin kahverengi tasarımı, bebeğin krem rengi tonlarındaki tulumu ve etraftaki peluş oyuncaklar çok güzel duruyordu. Zihnimde canlanan sahnelerle gözlerim doldu, bakışlarım orada kaldı. Bir dokuz ay sonra belki de benim de o sandalyede sabahladığım günler gelecekti.

O kadar daldım ki Hazar'ın çenesini omzuma bastırdığını hissedince irkildim. Başımı yana doğru çevirip ona baktığımda yüzündeki huzurlu ifade içimi sımsıcak etti. "Çok güzel duruyor."

"Alalım mı?" diye sordu hevesle. "Evimizi mimara bırakmış olsak da bebeklerimizin odasını kendimiz tasarlayabiliriz sonuçta."

"Evet zaten bizzat biz yapacağız ama henüz çok erken." Elleri hemen arkamda karnımın üstünde buluştu ve benim ellerim de onun ellerinin üstüne gitti. "Anneannem bebeğin cinsiyeti belli olmadan eşya alınmaz, uğursuzluk getirir demişti bir keresinde. Bu yüzden bir iğne bile almayacağım."

"O kadar inanıyor musun bu tarz şeylere?" Çenesini oynattığı için huylanmama sebep oldu. "Yani cidden olabilir mi böyle bir şey?"

"Önceden pek inanmazdım ama artık istemsizce inanıyorum," dedim. "Mesela gelinliğimi de görmeni istemiyorum. Bu yüzden seçerken sen benimle olmayacaksın."

Çenesini omzumdan kaldırdı. Bunun bir tepki olduğunu bilerek ona doğru döndüm. Şimdi karşılıklı duruyorduk ve çatılan kaşları düşüncemi doğruladı. "Ne demek olmayacağım?"

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Düğünden önce damadın gelinliği görmesi uğursuzluk getirirmiş."

"Gelinin damatlığı görmesi getirmiyor mu?" diyerek çıkıştı. Benimle oyuncak arabasını yarıştıran bir erkek çocuğundan farkı yoktu şu an, "Ben neden göremiyorum?"

"Anneannemi bulunca ona sorarsın canım, olur mu?" dedim gözlerimi devirdiğim sırada. "Ne meraklısın bize uğursuzluk getirmeye ya!"

"Siz ne kadar meraklısınız beni saf dışı bırakmaya ya!" diyerek beni taklit etti. "Ben neden her şeyi en son görüyorum?"

Başımı iki yana sallayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Onu geride bırakarak takım elbise mağazasına doğru ilerlemeye başladım. Bazen öyle huysuz oluyordu ki istekleri konusunda şaşırıyordum. Onluk bir hareket gibi gelmiyordu çünkü. Onluk gelmeyen her şeyi de bana karşı yaptığı dank ettiğinde kendimi şanslı hissediyordum.

"Ne dedim şimdi?" diye söylendi arkamdan. Adımlarının bana ulaşması zor değildi. "Şimdiden işine gelmediğinde sırtını dönüp gidecek misin böyle?"

"Kavga mı edelim, Hazar?" diye sordum adımlarımı atmaya devam ederken. "Sen zararlı çıkarsın. Ona göre yani."

"Neden ben zararlı çıkıyorum?"

"Ee ben üç canlıyım," diyerek bu durumu kullandım. Dokuz ay boyunca dibine kadar kullanırdım. "Demokrasi ülkesinde bunu yok sayamazsın."

"O zaman benim haklı olduğum tek konu olmayacak." Sesindeki farkındalık komik geldi. "Şimdiden haksız rekabet içindeyim."

Adımlarımı durdurdum, ona doğru döndüm. Hemen bir adım arkamda o huysuz suratı karşımdaydı. Sinsi bir tebessüm dudaklarımda oluşurken bir elimi yanağına yaslayıp bir buse kondurdum dudağının kenarına. "En azından farkındasın."

"Bu da ödülüm müydü?" dedi afallamış bir halde. "Yetersizdi sanki."

"Olduğumuz ortamda bunu bulduğuna şükret." Sinirle koluna yavaşça vurdum. "Hadi seçelim damatlığını yoruldum ben. Üç kişilik enerjimin vadesi doluyor."

"Böyle deme içim gidiyor," dedi hüzünle. "Bu durumdan ne kadar mutlu olsam da senin üzerindeki yükü düşünmek yıllar önce yaptığım kör yatırımdan bile daha çok strese sokuyor beni."

"Ben o kadar takılmıyorum." Mağazanın içine girdiğimde o da arkamda kaldı. Zerre merakı yoktu böyle şeylere. Takımları ben seçecektim. "Anne olmanın zorlukları der geçerim. Stres olmaya gerek yok."

"Nasıl bir baba olurum bilmiyorum." Ben vitrine bakarken yanımda durdu ve bana baktı. Önümüzdeki takımlar zerre umurunda değildi. "Ama annelerinin harika olacağından eminim."

Göz ucuyla ona bakıp, "Nasıl bir baba olacağının farkında olduğum için bu kadar harika bir anne olmaya çalışıyorum," dedim. "Yoksa beni sevmeyecekler."

"Bu mümkün değil," dedi tek kaşını havaya kaldırarak. "Seni sevmemek...İmkansızdır."

Gözlerimiz birbirinde kalırken, kalbimde bir yerlerde sanki onun direkt bana beni sevdiğini söylediğinin o huzuru oldu. Bu düşüncenin bana huzur vereceğini düşünmemiştim ama sanırım Hazar Cihangir tarafından sevilmeye ihtiyacım vardı. Bir noktada aramızda başlayan bu ilişki ufak bir hoşlantı, cinsel çekim ve anlayışlarla ilerliyordu. Bir gün birbirimize aşk itirafı yapabilirdik. Yapardık değil mi? Bazen korkmadan edemiyordum.

İkimiz de sessizlikle birbirimize baktığımız sırada aramıza, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyen ince bir kadın sesi düştü. Kendimize gelip sesin sahibine doğru döndük, bizim yaşlarımızdaki kadını gördük. Mağazanın içi sakindi. Hatta şu an sadece biz, kasada bir eleman ve bize yardımcı olan kadın çalışan dışı kimse yoktu.

Hazar, annesiyle hastaneye gelen çocuğun annesinin onun derdini anlatmasını ister gibi bana baktı. Karşımızdaki kadın olmasa ona bulaşabilirdim ama sadece, "Damatlık bakıyoruz," diyebildim. O an ondan gelen karizmatik kıkırtıyla aslında amacının dudaklarımdan damatlık lafını duymak olduğunu anladım. "Siyah, klasik bir model tercih eder." Ona doğru döndüm. "Değil mi?"

İlgisiz bir tavırla omuz silkti. "Sen öyle istiyorsan."

"Sen ne istiyorsun?"

"Seni." Karşımızdaki kadının sırıttığını saklama çabasıyla istemsizce yanaklarım kızardı.

"Hazar!"

"Sen ne istiyorsan onu," diyerek çevirdi. "Bir an devamını söylemeyi unuttum."

Kadının başını eğerek artık kendini tutamadığı kıkırtılarıyla birlikte ben de güldüm. Hazar'ın nerede, ne zaman kendisini göstereceği hiç belli olmuyordu. Bebeklerimiz sanırım bu konuda babalarına çekmişlerdi. Biraz toparlanabildiğinde, "Gömlek tercihiniz beyaz mı?" diye sordu. "Siyah bir takım istiyorsanız en iyisi beyazdır."

"Beşiktaşlı değiliz," dedi Hazar ciddiyetle. "Ama olsun bakalım."

"Hazar!" dedim bir kez daha uyarır tonda. "Damatlık bakınca bir enerji yüklendi sana."

"Mutluluktan diyelim." Çalışan kadın önden ilerlemeye başladığında o da bir kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti ve kadını takip etti. Mağazanın ön bölmesindeki takımlar güzeldi ama basitti. Arka tarafa doğru gittiğimizde sanki başka bir mağazaya gitmişiz gibi güzel takımlar karşımıza çıktı. Hepsi daha ağır, asil duruyorlardı.

"Bu modellerin kumaş olarak daha ağır olduğunu düşünüyoruz. Tam olarak özel davetlere yakışacaktır." Askıdan bir takım çıkarıp bize

gösterdi. Biraz parlak, gereksiz göz alan bir takımdı. "Bu modelimiz oldukça yaygın."

"Disko topu olmak istersem evet," dedi Hazar yüzünü buruşturarak. Ne yazık ki haklıydı. "Daha sade bir şey olsa?"

"Katılıyorum," dedim. "Işıltımı kimseyle paylaşamam."

"O zaman parlak bir şey olsun," dedi Hazar. "Onun ışıltısına kimsenin bakmasına katlanamam."

Dirseğimle onu ittirdim. "Gerçekten...Hazar!"

Çalışan kadın bize gülerken bu sefer başka bir takım gösterdi. Oldukça şık, sade bir modeldi. Yaka ve kol uçlarında beyaz çizgi detayları da ayrı bir güzellik katıyordu. "Bu modeli de sık sık tercih ederler."

Gözlerimi kısarak başımı salladıktan sonra köşedeki mankenin üstündeki takımda kaldı gözüm. "Peki şu takım?" İşaret parmağımla gösterdim. "Yelekli takıma ne deriz?"

Hazar da gösterdiğim yöne bakarken sıkıntıyla ensesini kaşıdı. "Emin miyiz?"

"Sen değil misin?"

"Bu da sık sık tercih edilen ve oldukça şık bir takımdır," dedi kadın mankenin yanına doğru ilerlediğinde. "Yelek olması bunaltabilir ama yeleğin kumaşı ceketten çok daha farklı."

"O da olsun o zaman." Hazar'a doğru döndüm. "Seçtiklerimi denemek zorundasın, biliyorsun değil mi?"

Alaycı bir tavırla kaşlarını çattı. "Bedavaya bana defile mi yaptırıyorsun?"

"Belki." İşaret parmağıyla burnumun ucuna hafifçe vurup gülümsedi. Bundan şikâyeti yoktu. Birkaç takım elbise daha seçtikten sonra Hazar'ın bedenine uygun takımlar deneme kabinine bırakıldı. Deneme

kabinleri bir oda gibiydi adeta. Tek farkı kapı yerine kırmızı kadife bir perde olmasıydı. Kabinin hemen karşısındaki ikili koltuğa oturup onu beklemeye başladım.

Hazar'ın bu kadar sabırlı olacağını düşünmemiştim ama takımları denemek için o kadar hevesliydi ki onun da bu durumdan mutlu olduğunu görmek bana iyi geliyordu. Şartlar ne olursa olsun, eksikliklere rağmen bu durumdan zevk almak güzeldi.

Hazar ilk takımı deneyip kabinden çıktığında yüzündeki ifadeden sevmediğini anladım. Yelekli takım istemiyordu zaten. Bu yüzden huzursuzlukla çekiştirip durunca başımı iki yana sallamaktan başka çarem kalmadı. Onu beklerken çalışan kadın bir şey içip içmeyeceğimi sordu, bana ikramlarda bulunmak istedi. Midem o kadar bulanıyordu ki tuzlu krakerleri dışında hiçbir şeye dokunmadım ve sadece sabırsızlıkla Hazar'ı beklemeye koyuldum.

Dakikalar sonra daha klasik ama onun üstünde oldukça müthiş duran bir takımla geldi. Marifet takımda değildi ondaydı. İçinde o kadar karizmatik duruyordu ki bunu giymesini istediğimden emin değildim. Burnumu kıvırdım, yüzümü buruşturdum. Yüz ifadem karşısında aynadan kendisine dikkatle baktı. Sorunu anlamaya çalıştı. "Beğenmedin mi?"

"Hayır aksine çok beğendim," dedim yakınır bir sesle. "O yüzden bu olmaz." Bakışları yüzümde kaldı. "Öyle bakma. Olmaz."

Omuzlarını düşürerek, "Peki," dedi. O an nedense haline üzüldüm. Sırf benim kıskançlığım yüzünden kendi düğününde iyi görünmekten vazgeçecek miydi yani? Çocukça gelmişti zaten bu durum. Ben nasıl en iyi gelinliği giymek istiyorsam o da en iyi damatlığı giymeliydi.

Kabine gireceği sırada, "Hazar," diyerek yerimden kalktım. Bana doğru dönüp sorgular bakışlarını tuttuğunda birkaç adımla tam karşısına vardım. "Eğer rahatsan, beğendiysen bence bunu alalım." Ellerim yakasına doğru gitti ve onun direkt baktığı alyans olan parmağımdı. "Ben sadece takılıyordum."

Yakasını düzeltip papyonunu ayarlamaya çalıştım. Bu sırada nefesini tutmuş, dikkatle beni izliyordu. Onu biraz da olsa heyecanlandıranın ben olması hoşuma gidiyordu. "Dürüst olmak gerekirse denemekten nefret ettim," dedi. Ellerim onun omuzlarına düştü. "Ve kendimi birilerine değil sadece sana beğendirmek istiyorum. Bu yüzden sen hangisini onaylarsan onu alacağız."

"Bunu onaylıyorum," dedim tebessümle. "Senin için daha fazla işkenceye dönüştürmek istemiyorum."

"Bu konuda asla işkence çekmiyorum." Kaşları çatıldı. "Aksine seninle daha fazla vakit geçirebildiğim için mutluyum."

"Bir on gün sonra evli olacağız. Artık benimle her vaktini geçirebilirsin. Şimdiden tüketme."

"Tükeneceğini sanmıyorum," diyerek karşı çıktı. Alyans takılı olan elini kaldırıp yanağıma yasladı ciddiyetle gözlerimin içine baktı. "Biz mutlu olacağız, Darya."

Nedense gözlerindeki yoğun hisler onun etkisi altına girmemi, kalbimin bir cam gibi ince, kırılgan hissetmesini sağladı. Durgunlukla başımı salladım, "Biliyorum," dedim. "Bundan hiçbir zaman şüphem olmadı. Gerçekten."

"Beni inandırmana gerek yok." Dudaklarını alnıma bastırdı ama geri çekilmedi. His hâlâ oradaydı. "Şüphelerin olmasından daha doğal bir şey yok."

"Bu hiçbir zaman seninle alakalı değildi."

"Ailemle alakalıydı," dedi buruk bir tebessümle. Canının yandığını hissettim. "Ve dolaylı yoldan benimle de alakalı oluyor. Sorun değil, buna alıştım."

"Hazar..." Dudaklarını bir kez daha alnıma bastırarak gözlerimi yummama neden oldu. Gözlerimi yumsam bile kalbimin hislerini bastıramazdım. Ona karşı öyle korumacı hissediyordum ki onunla bile kavga etmek istiyordum. Bağırmak, onun böyle olmadığını haykırmak

istiyordum. İnansın istiyordum, nasıl güzel bir baba olacağına ikna olsun istiyordum. Çok muydu bunlar? Kolaydı aslında. Ona neden her şeyin zor olduğunu söylemişlerdi ki? O bunu hak etmiyordu.

Ona bir şey demeye niyetlendiğim sırada az önce bize yardım eden kadının sesi düştü ortama. "Karar verdiniz mi?"

Hazar hafif öksürüp geri çekildi ama elini belime yerleştirdi. "Üstümdeki olacak." Bana doğru dönüp onay bekledi. Başımı salladım. "Ama terzilik işi var sanırım. Bizim de biraz acelemiz var."

"Ölçüleri alalım iki günde hallederiz," dedi kadın bize doğru gelirken. Geri çekilmekten başka çarem kalmadı. Onlara alan sağlayıp tekrar arkamdaki koltuğa doğru ilerlediğimde gözü bende kaldı. Ona tebessüm ettim ve yerime oturdum. Takımın içinde ne kadar yakışıklı durduğuna, gözlerinin yalnız bende oluşuna takılı kaldım sadece.

Bu adamla evlenecektim. Bu adamdan çocuklarım olacaktı. Bu adamla bir ömrüm vardı...Bunların sonu yoktu. Başımı omzuma doğru yatırarak daha bir ona daldığımda gözlerimden kalplerin çıktığına emindim. Baş parmağımla alyansımı okşadım, onun da elini kaldırıp alyansını bana gösterdiğini fark ettim. Ben de elimi kaldırıp ona alyansımı gösterdim. Artık ikimiz de dişlerimizi gösterecek kadar gülümsüyorduk.

Elindeki mezura ile omuzlarının ölçüsünü almaya geçtiğinde, "Heyecanınız çok tatlı," dedi çalışan kadın. "Gelinlik de seçtiniz mi?"

"Henüz değil," dedim utana sıkıla. "Onu da yarın seçmeye gideceğim. Biraz acelemiz var da."

Herhangi bir soru sormadı. Özele girmek istemedi belki de ama Hazar hevesle, "Ebeveyn olacağız da," dedi. Yüzündeki huzurla ifade şaşırmama neden oldu. "Gerçi bu bir sır ama...Ben kimseyle paylaşamadım. Yabancıya söylemek sorun olmaz herhalde."

"Sırrınızın benimle güvende olacağından emin olabilirsiniz." İşini bırakıp dik bir konuma geldi. Yüzündeki ifade o kadar samimiydi ki belki de tanıdığım dediğim kişilerden bu bakışı alamazdım. "Ayrıca

tebrik ederim." Kısık bir kıkırtı döküldü. "Umarım sağlıkla kucağınıza alırsınız."

"Umarım," dedi Hazar içli içli. "Umarım ikisini de sağlıkla kucağımıza alırız."

Kadının gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı. "İkiz mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Öyleymiş. Bize de sürpriz oldu."

"Çok tebrik ederim o zaman," dedi kadın saf bir coşkuyla. "Bu telaşlar bittiğinde tamamen bu sürece odaklanacaksınız. O zaman biraz daha farkında olursunuz bir şeylerin."

Hazar'ın yüzü düştü. "Ne gibi?"

Yüzünde suçluluk duygusu oluşurken, "Kötü anlamda söylemedim," dedi hızlıca. "Sadece biraz stresli ve yoğun bir süreç içinde odaklanamıyorsunuz. Bunun için kötü hissetmeyin ama çünkü onları hissetmek için çok zamanınız olacak."

"Olacak değil mi?" diye sordum buruk bir gülüşle elimi karnıma yasladığımda. "Şu an bir iğne bile almadım onlara. Biraz batıl inançlardan ama kötü hissediyorum kendimi."

"Henüz çok erken değil mi?" Kadın tekrar işine koyulurken konuştu. "Karnınız bile belli değil çünkü."

"Bayağı erken," dedi Hazar. "Zamanı geldiğinde en güzel şekilde yapacağımızdan eminim ben."

"Mümkünse oda hazırlık aşamasında mimar ya da usta tutmayın," dedi kadın nasihat verir bir edayla. "Her detayını kendiniz halletmeye çalışın çünkü o anların kıymeti çok başka. Hamilelik sürecimde bebeğimle ilgili yaptığım her şey onunla aramdaki bağı daha da kuvvetlendirmiş gibi hissettim."

Hazar ile gözlerimiz buluştu. İkimiz de kendimizi aniden bu durumun içinde bulduğumuz için onlarla aramızdaki bağın eksik olmasından

korkuyorduk. Belki de asıl yapmamız gereken bu süreci hemen atlatıp, tamamen bu duruma odaklanmaktı. Ben bir şekilde hallederdim ama o bebeklerine yetememekten korkuyordu. Bu durumu yaşamasını, bununla sınanmasını istemiyordum.

Bir iç çektiğimde, "Teşekkür ederim," diyebildim. "Daha doğrusu teşekkür ederiz. Bize pek bu konularda nasihat veren olmadı."

"Aileler kabullenemedi mi?" diye sorduğunda yüzü düştü. Şimdiden derdimizi paylaşıyordu. Hazar ve ben nasıl bir durumun içine düşmüştük ki bir yabancının tesellisi mutlu eder oluyordu. "Bu bence önemli bir detay değil."

"Henüz bilmiyorlar," dedi Hazar benim konuşamayacağımı anlayınca. "Ben bilmelerini isterdim ama onun rahat olmasını istiyorum. Bu yüzden aceleyle evleniyoruz."

"En azından doğru kararı alabilen iki ebeveyn olmuşsunuz," dedi kadın samimiyetle. "Afallayabilirdiniz."

Hazar'ın dudaklarında alaycı bir gülüş oldu. "Kıyısından döndük."

"Kıyısından döndüğümüz size dert anlatmamızdan belli oluyordur," dedim aynı alaycılıkla. "Kusura bakmayın."

Kadının bakışları ikimizin arasında gezindi. Gülümsemesi samimi geliyordu. Karşısındaki iki genci son zamanlarda anlayan sınırlı kişilerdendi. "Kusurluk bir durum yok lütfen." İşini ciddiyetle yaparken mırıldandı. "Her şey gönlünüzce olsun."

"Umarım olur," diyebildi Hazar. Bu duruma içerlendiği belliydi. Ben de içerleniyordum ama onun üzüntüsünü görünce üzüntümü unutup sadece onu teselli etmek istiyordum. Yine öyle bir anın içine girdim ve bir iç çektim.

"Oluyor da," dedim o kötü havayı dağıtabilmek adına. "Sonunda istediği damatlığı bulduk. Ve o çok şanslı çünkü etrafında kafasını karıştıracak kimse yok."

"O ne demek?" Tek kaşını havaya kaldırdı. "Bana laf mı vuruyorsunuz, Darya Hanım."

"Hayır sadece ne kadar şanslı olduğunuzu bir kez daha dile getiriyorum, Hazar Bey," dedim imalı bir sesle. "Yarın benim yaşayacağım curcunayı sen yaşasaydın...Her şeyi bırakır giderdin."

Ciddiyetle bana baktı. "Seni asla bırakmazdım."

İçime aniden bir huzur dolduğunda sesli bir nefes alıp, "Ben de seni bırakmayacağım," dedim. "Yarın anlayacaksın."

"O kadar kötü olmayacak," dedi bu sefer. "Eminim."

"Emin olma," diyerek karşı çıktım. "O kadardan daha kötüsü olacak çünkü."

"Göreceğiz."

Ona kafa tutmaya devam ettim çünkü biliyordum. "Görelim."

Ertesi gün.

Tam olarak bahsettiğim gibi bir gün oluyordu.

Sabahın erken saatlerinde anneannemin odama dalmasıyla gün başlamıştı. Uyanır uyanmaz telefonumu kontrol ettiğimde Hazar'dan bir sürü güncelleme, moda evinden teyit mesajı ve Lerzan Hanım'dan kaçta orada olmamız gerektiği hakkında mesajlar vardı. Hızla yataktan çıkıp kısa bir duş aldıktan sonra gelinlik deneyeceğim en rahat günlük kıyafetlerimi giyip aşağıya indim.

Başımı yemek masasına doğru çevirdiğimde herkesin çoktan masadaki yerini aldığını fark ettim. Fidan bile erkenden gelmiş, sofrayı kurmaya yardım ediyordu. Herkesin aklında bir an önce kahvaltı yapıp çıkmak vardı. Bu yüzden ne kahvaltı ne de evden çıkma kısmı gerginlikten

başka bir şey değildi. Hızlı yapılan bir kahvaltıdan sonra hepimiz annemin arabasına geçmiştik. Azur gelmek için ısrar etse de annem onun Hazar ve Salim ile birlikte bazı işleri halletmesini istedi. Azur'un zaten gelinlik seçerken ne işi vardı ki? Her işimiz garipti.

Kısa bir süre sonra moda evinin önüne vardığımızda Lerzan Hanım'ın da gelmiş olduğunu fark ettik. Bizi şaşırtan kızı İlayda'nın da gelmiş olmasıydı. Annem ve İlayda arabaları arka arkaya olacak şekilde park ettikten sonra kısa bir sarılma faslı yaşandı, artık sıra gelinlik seçmekteydi. Geldiğimiz moda evi Fidan ile önceden gittiğimiz yerlerden çok daha farklıydı. Daha lüks olması bir yana, seçenekler de daha fazlaydı ve daha girişten o anın büyüsüne kapılmamı sağladı.

Dün bile gelinlik konusunda hevesli değildim. Sade bir model seçer çıkarım diyordum ama bu mağazaya girdiğim an düşüncem tamamen değişti. Kendimi bir peri masalının ortasında hissettim ve masallardan nefret etsem bile heveslendim. Bu kadar model içinde doğrusunu bulmamın imkânı yoktu. Sade istediğimden de emin değildim artık. Bu modellerin yanında sade istemek hakaret gibi gelirdi sanırım. Hem kınam yoktu, sadece düğünüm olacaktı. Bu yüzden abartılı da alabilirdim.

Çalışanlar yanımıza gelip, "Hoş geldiniz," dediği sırada yanımda sadece İlayda ve Fidan vardı. Annemler çoktan etraftaki gelinliklere bakmaya gitmişlerdi. "İsterseniz bu kattaki modellerden de seçebilirsiniz. Yukarıda da yeni sezon modellerimiz var."

"Bu kattakiler yeni değil mi?" diye sordu Lerzan Hanım. Ben henüz çevreye bakmamıştım bile. Nasıl göründüklerini bilmiyordum ama annem ve anneannemin yüzüne bakılırsa pek de hoşlarına gitmemişlerdi. "Darya sen de bir bak istersen ama..."

"Sanırım gözünüze çarpan olmadı," dedim onlara gülümseyerek baktığımda. "Çok fazla seçenek var. Özellikle bu katta. Seçmek zor olacaktır."

"Bugün üç saat boyunca sadece sizin için hizmette olacağız. Acele etmenize çok da gerek yok."

Üç saat boyunca kimsenin olmadığı, sadece bize bırakılan bir mağaza. Kulağa harika bir fikir olarak geliyordu. Hazar'ın her zaman işlerimi kolaylaştıracak bir yol bulmasına bayılıyordum. Gelinlik seçmenin stresini Eva bahsederken küçümsemiş olsam da tam şu an o stresin içindeydim ve Doğanay'ın halledemediği şeyi Hazar'ın halletmiş olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Eva yoktu, gelmemişti ve teyzem düğünden bir gün önce geleceklerini söylemişti.

Eğer aylar önce biri bana bugünü kiminle yaşayacağımı sorsaydı cevabım kesinlikle Eva olurdu ama şimdi yoktu. Yanımda günler önce tanıştığım İlayda, aylar önce tanıştığım Fidan vardı. Annem, anneannem ve Lerzan Hanım çalışanların yönlendirmesiyle bizden önce merdivenlere yöneldi ve bizi arkalarında bıraktılar. Bugünün cidden zor olacağını düşünüyordum çünkü hepsinin eleştiri gözleri açıktı.

Merdivenlerden çıkarken, "Nasıl bir model istiyorsun?" diye sordu, İlayda. "Var mı aklında bir şeyler?"

"Dürüst olmak gerekirse yok," diyebildim kısık bir sesle. Annemlerin bu evlilikte gönlüm yokmuş gibi düşünmelerini istemiyordum. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de bugünün geleceğini hep düşünüyorum ama gelmiyor," dedi İlayda alaycı bir ses tonuyla. Onun hakkında o kadar bilgim yoktu ki cümlesi bende büyük bir merak uyandırdı. Fidan bir adım önümüzdeydi ve biz onunla yan yanaydık. Bakışlarımdan bir şeyleri anladığı açıktı. "Erkek arkadaşım var. Hatta onunla İstanbul'da yaşıyorum. Birkaç yıldır ailemden uzağım."

"Sadece erkek arkadaşın için mi?"

"Hem onun için hem de yeni bir hayat kurmak istediğim için." Omuz silkti. "Ne kadar abim ve babamın kanatları altında devam edebilirdim ki?"

"Abin?"

"Daha doğrusu abilerim," diyerek düzeltti. "Sarp ve Alp."

"Eğer benimle aynı durumda olsaydın..." Bunu neden sorduğumu bile bilmemenin burukluğuyla yutkundum. "Abinler sana sırtını dönerler miydi?"

"Alp abim belki ama Sarp abim dönmezdi." Alaycı bir kıkırdama döküldü dudaklarından. "Şu an harika bir evliliği olsa da zamanında sütten çıkan ak kaşık değildi." Basamakları çıkmayı bırakıp bana baktı. Fidan da durup bize doğru döndü. "Neden sordun?"

"Hiç," diyebildim. "Merak."

Gözünde kaçmadığı dikkatli bakışlarından belliydi. Hazar ve onunla bir şekilde kan bağı olan herkes böyleydi sanırım. İnsanın ruhunu görebilen, bir şeyleri fark etmek konusunda bilinçli insanlardı. Benim çevremde böyle insanlar bir elin parmağını geçmezdi. "Babanın sana sırtını döneceğini düşünüyorsun."

"Anneannem bilmiyor," dedim telaşla. Şimdi dertleşmek niyetine tüm sırrımı ortaya dökebilirdim. "Boş ver o yüzden."

"Kimse sana sırtını dönmeyecek, Darya," dedi fidan konuya dahil olarak. "İlayda belki bilmiyor ama ben biliyorum. Ailen sana asla sırtını dönmez sadece kısa bir süre kızar. Bu kötü düşüncelerle ne kendini ne de onları üz."

"Onları?" İlayda şaşkınlıkla bana baktı. "Onlar mı?"

Utançla başımı iki yana sallarken tekrar yukarıya çıkmaya başladım. "Boş ver."

İlayda pes etmedi. "Cidden mi?"

"Boş ver dedim."

"Oha ama!" diyerek yükseldi bir basamak kala. "İnanamıyorum ya!"

"Kızım sussana," diye onu uyardı, Fidan. "Sonra inanmazsan inanmazsın. Şimdi sırası değil."

Üst kata vardığımda bir platform çıktı karşıma. Hemen karşısında ikili ve tekli koltuklar, etrafta mankenlere giydirilmiş ve askılara asılmış gelinlikler bulunuyordu. Varak detayların yoğunluğuyla gözlerim kamaşırken, platformun hemen önündeki kırmızı kadife perdeyle deneme kabini olduğunu anladım. Hemen arkasında da ayaklı askı vardı ve şimdiden birkaç model asılmıştı bile. Bizimkilerin her biri de dört bir yana dağılmış modelleri inceliyorlardı.

"Bakıyorum şimdiden bir şeyler seçilmiş, hanımlar," diyerek hepsinin ilgisini üzerime toplamaya çalıştım. "Gelin hanıma da tercih hakkı sunuyor musunuz?"

Lerzan hanım mahcubiyetle bana döndüğünde, "Umarım sorun olmaz," dedi. Şakayla karışık olsa bile kurduğum cümleden pişman oldum. "Sadece üstünde görmek istedik."

Başımı hızla iki yana salladım. "Aksine bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim." Odağım ikili koltuğa oturan anneanneme kaydı. "Sultanım senden bu kadar mı?"

"Benden geçmiş yavrum," dedi dizini ovalarken. "Yok valla. Gözüme kestiremiyorum zaten bacaklarım da ağrıyor. En iyisi siz seçin ben bakayım."

Hem bakasım vardı hem de kendimi yorasım yoktu. Fidan, İlayda, annem ve Lerzan Hanım zaten tüm modellere tek tek bakıyorlardı. Benim bakmama alan bile kalmıyordu. Yine de göz ucuyla birkaç modele bakmayı denedim. Bazıları cidden alımlı, dikkat çekerken diğerleri oldukça sade kalıyordu. Bu aralar sadelik klas olarak anıldığından mıdır belirsiz, gelinlerin hepsi birbirine benziyordu. Büyük ihtimal ben de onlara benzeyecektim ama amacım klas olmak değildi.

"Bu nasıl?" Fidan'a doğru dönüp elinde tuttuğu askıya baktım. Bel kısmı üçgen şekilde biten ve belden aşağısı kabarıklaşan tamamen dantel bir modeldi. Nedense hoşuma gitmedi. Başımı iki yana salladım. Yüz ifademle birlikte dudaklarını bükerek gelinliğe uzun uzun baktı. Fidan'ı buraya getirmek iyi bir fikir miydi? Onun yaşayamadıklarının

ağrısı şimdi boğazında bir yumru olarak duruyordu belki de. Onun gözlerini her dolu gördüğümde Salim'e karşı öfkem artıyordu sadece.

İlayda elinde balık model, neredeyse her detayı taşlı bir gelinliği tutup bana doğru döndü. "Peki bu nasıl?"

"Disko topu gibi," diye homurdandım yüzümü buruştururken. "Balık model güzel ama fazla. O kadar sıkı bir şey istemiyorum."

"Belin hâlâ incecikken bunu değerlendir," dedi Lerzan Hanım dalgınlıkla. Anneannem ve annem hızla ona doğru döndüklerinde annem pot kırmanın, anneannem anlamanın bakışını üzerinde tuttu. Lerzan Hanım'ın fark etmesi uzun sürmedi. "Yani yarın bir gün kilo alır falan..."

Anneannem önüne doğru dönüp, "Doğru," dedi şüpheyle. "Kupkuru bir şey bizim kız."

"Abartma, anneanne!" diye homurdandığım sırada çalışanlardan biri bize kahve ikram etmek istediğini belirtti. Hepimiz orta şekerli bir kahve içebileceğimizi söyledikten sonra, "Ben en iyisi sizin seçtiklerinizi bir deneyeyim," dedim. "En azından fikrim oluşur."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Fidan bir adım öne çıkarak.

Çalışanlardan biri, "Ben yardım ederim efendim," diyerek bir eliyle platformu işaret edince onlara gülümseyerek gelinliklerin olduğu tarafa doğru ilerledim. Saniyeler içinde kadife kırmızı perde tamamen kapandı ve çalışan bana alan sağlayarak arkasına döndü. "Yardıma ihtiyacınız olursa seslenirsiniz."

"Sorun değil," dedim her ne kadar rahat hissetmesem de. İşini yapan hemcinsimdi sonuçta. "İlk model fazla kabarık yardımcı olursanız çok memnun olurum."

Çalışanın yardımlarıyla giydiğim bu gelinlik gereğinden fazla kabarık ve kapalıydı. Boğaz kısmına kadar dantelle örtülü olan, üstüne bir de parmaklarıma da geçirebileceğim dantel kısımların olduğu, boğucu gelinlik daha onlara göstermeden beni sıkmaya yetmişti. Sırf seçen kişi

utansın istediğim için deneyip karşılarına çıkıyordum sadece. Yoksa çekilecek çile değildi.

Gelinliği giydikten sonra put gibi durarak çalışan kadının perdeyi çekmesini bekledim. Saniyeler içinde onların görüş açısına girdiğimde ellerimi belime koyup öfkeyle baktım. "Bunu hanginiz seçti?"

Hepsi birbirine baktı. Anneannem dışında. Aslında buna şaşırdım çünkü anneannem genelde dekolteyi seven bir kadındı. Onun gelinliği iki parçadan oluşurken benim gelinliğimi neden bu kadar kapalı seçtiğini anlamıyordum. "Anneanne?"

"Tansiyonum düştü herhalde," dedi bakışlarını kaçırarak. "Boşluğuma gelmiş olmalı."

"Darya'dan daha ağırdır bu gelinlik," dedi annem sitemle. "Umarım başka gelinlik seçmemişsindir."

"Üstüme gelme, Begüm!" dedi alıngan bir tavırla. "Ben de insanım."

Lerzan hanım yüzündeki hoşnutsuz ifadeyle bana bakarken, "Aslında çok da kötü değil," dedi. "Eğer Darya kapanma kararı alsaydı tam ideal olurdu."

"Öncelikle açık kapalı işi değil bu. İsteyen istediğini giyer ama beni az buçuk tanıyan anneannemin şununla beni uğraştırmasına çok sinirlendim." Gelinliğin eteklerinden tutup onlara sırtımı dönerek diğerini denemeye yöneldim. "Umarım diğerleri de bundan hallice değildir."

"Ben kesinlikle seçimlerime güveniyorum," dedi İlayda.

"Ben de öyle," diyerek devam etti, Fidan. "Hatta benim seçtiğime bayılacağından eminim."

Annem ve Lerzan Hanımdan ses yoktu. Büyüklerin hali bir başkaydı tabi beni etkilemek istemiyorlardı. Bir diğer gelinlik yine belden aşağısı biraz daha rahat, yukarısı ise dantel ve oldukça dar bir modeldi. Tek sorun göğüs kısmının bir kalıptan oluşmamasıydı. Resmen sarkık duran

basit bir kumaşı vardı ve bu rahatsız edici duruyordu. İbretlik diyerek giydiğim bir gelinlik oldu. Zaten ikidir giydiklerim sadece ibret olsun diye giyiliyordu. Bu kadar kötü zevkleri olmasına şaşırıyordum.

Çalışan bir kez daha perdeyi çekip beni onların görüş açısına soktuğunda herkesin yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. İlk tepkinin kimden geleceğini merakla bekledim. Anneannem beni şaşırtmadı. "Darya," dedi şaşkınlıkla. "Kız senin göğüslerin bu kadar büyük müydü?"

Utanç içinde bir elimi alnıma vurdum. Annem ve Lerzan Hanım birbirlerine baktıklarında akıllarından geçen şeyin ne olduğunu biliyordum. Hamilelikten göğüslerimin büyüdüğünü düşünüyorlardı ama sorun bu değildi. Sorun anneannemin bunu şak diye söylemesiydi. İlayda ve Fidan gülmemek için kendilerini sıkarlarken iyice kızardım.

"Anneanne?"

"O kadar bol giyiyorsun ki," dedi şaşkınlığı üzerinde. "Ben göğüslerinin bu kadar büyük olduğunu hiç anlamadım."

İyice sıcaklık bastı. "Anneanne konu bu mu şu an?"

"Bence de," dedi Fidan gülmemek için kendisini sıktığı için titrek bir sesle. "Konumuz bu gelinliğin kesinlikle olmayacağı."

"Ee tabii olmayacak," dedi anneannem. "Başkaldırı var resmen burada."

"Anne!"

"Anneanne!"

"Belçim Hanım!"

Bir kısım aynı anda ona bağırırken gülen tek kişiler İlayda ve Fidan oldu. Ben tam şu an yerin dibine girmek istiyordum. Köşedeki aynaya bile bakamıyordum utançtan. Anneannemin haklı olması bu durumu daha da kötü bir hale getiriyordu. Göğüslerimi büyük bulmuyordum

ama gelinliğin içinde sıkıştığı için mi bilinmez haddinden dolgun duruyorlardı ve ben bununla insan içine çıkamazdım.

"Gelin hamamı şart," diye homurdandı anneannem. "Bizim kız kuru iskelet değil herhalde."

"Anneanne," dedim öfkeyle. "Abartma istersen." Yanımdaki çalışana doğru döndüm. "Sadece...Büyük değil, değil mi?" Kadın dikkatle göğüslerime baktı, bakışları orada durdu. Parmağındaki alyans ve tektaşı görmesem farklı bir düşüncem olabilirdi. Gerçi biseksüellik de bir kavramdı değil mi? Bu düşünceler hep anneannem yüzünden aklıma geliyordu. Rahatsızlık hissiyle bir elimle göğüs kısmımı kapatmaya çalıştım. "Sormadım sayın!"

Kadın da utanmıştı bence artık. Bakışlarını kaçırıp zoraki bir tebessümle bana bakarken, "Hamilelikteki göğüslerimi görseydiniz bu haliniz şükrederdiniz," dedi. Keşke demeseydi. Bu daha da kötü hissetmeme neden oldu ve tükürüğümle boğulacağım sanarak öksürmeye başladım. Hamilelikten olamazdı değil mi? Henüz erkendi zaten.

"Ben en iyisi bu gelinliği de değiştireyim." Aceleci bir tavırla bir adım geri çekilerek perdenin kapanmasını bekledim. Perde kapanır kapanmaz gelinliği umursamadan yere çöktüm ve elimi iki yandan saçlarıma geçirerek sıkıntıyla ofladım. Önümdeki hiçbir gelinlik güzel gelmiyordu. Askılardaki gelinlikler de artık giydiklerime benziyordu ve şimdi sıkışıp kaldığımdan emindim. Gelinlik seçmek yarım saat önce heyecan vericiyken şimdi tamamen azaptan ibaretti.

"Ben yapamayacağım," diye mırıldandım çaresizlikle. "Doğru gelinlik diye bir şey yok. Yapamayacağım."

Hazar şu an burada olsa bana kesinlikle çok kızar daha sonra zevkime göre bir gelinlik önerirdi. Dışarıdakilerden daha iyi hissetmem için her şeyi yapardı hatta. Neden görmesinin uğursuzluk olacağını bu kadar düşünüyordum ki? İnsanların çenelerini kapatmayarak bana yükledikleri bu durumdan nefret ediyordum. Onlar tarafından o kadar

manipüle edilmiştim ki Hazar ile gelmemiştim. Dün ona seçmek daha güzeldi ama şimdi eziyete dönüyordu.

Çalışan kadın benim gibi yere doğru çömelip, "Doğru gelinlik mi bilmiyorum ama bir seçeneğimiz var," dedi. "Geçenlerde sizin için randevu alan beyefendi, yani müstakbel eşiniz bize sizden bahsetti. Onun kafası karışıktır, siz karakterine göre belki de modeller önerirsiniz dedi," dedi. "Hepimizin aklında bir model canlandı."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp titrek bir nefes verdim. "Nasıl yani?"

Kadın samimi bir gülümsemeyle bana bakarken, "Beyefendinin gelinlik seçmek konusunda hiçbir fikri yok," dedi. "Ama sizin hakkınızda birçok fikri var. İşinizi kolaylaştırmak için sizin hakkınızda, zevkleriniz konusunda bilgiler verdi. Hatta genelde nasıl giyindiğinizi bile anlattı. Bir de saçlarınız güzel bir sarı tonuymuş. Sanırım haklı ama unutuyor ki tüm gelinlikler beyaz ve tonları...Yani saç renginizin bir önemi yok gibi."

Elimin tersiyle gözlerimi silip, gülüp kıkırdamama engel olamadım. Son zamanlarda beni kimse onun kadar mutlu etmiyordu. Düşünmüyordu da zaten. "Peki benim için bir model buldunuz mu?" Kadın başını salladı. "Ona gösterdiniz mi?"

"Hayır," dedi. "Uğursuzluk getirmesin."

"Zaten uğursuzluk olur diye onu getirmediğim için bu eziyeti çekiyorum." Sinirle gözlerimi devirdim. "Ben hiçbir zaman birçok seçeneğin olduğu yerde zevkime uygun olanı seçemem, biliyor musunuz?"

Kadın dikkatle bana baktı. Bizim neyimiz vardı? İki gündür yabancılarla dertleşiyorduk sadece. "Nasıl yani?"

"Kalabalığın içinde kendi sesimi duyamam." Burnumu çektim hüzünle. "Anlayamam kendimi, ne istediğimi çözemem. Acele kararlar verip istemediğim bir kalıbın içine kendimi sokarım. Mağazaya girerken de heyecanlıydım ama yine oraya evriliyorum."

"Bu süreçlerde etrafınızdaki kalabalığı destek sanırsınız ama köstek olduğunu fark etmek zaman alır," dedi kısık bir sesle. Kimseyi gücendirmek istemiyordu ama haklıydı. "Belki de bu durum evliliği sizin için daha kolay bir hale getiriyordur. Bir sınavdır. Sırf siz ailemi bırakıyorum düşüncesiyle üzülmeyin diye yaşanıyordur."

"Hiç bu açıdan düşünmemiştim," dedim dudaklarımı bükerken. "Ailemi seviyorum. Onlardan ayrılmak beni her türlü üzer ama sanırım bu süreçte ve onun yanında asıl olmak istediğimin ne olduğunun farkına varıyorum." Bir kez daha burnumu çektim. "Özür dilerim sizin de başınızı şişirdim, değil mi? Alt tarafı bir gelinlik bakıp çıkacaktım."

"Özür dileyeceğiniz bir şey yok." Bir elini dizime bastırıp destek olmak isteyerek sıktı. "Her gelin bu bunalımları yaşar."

Gelin bunalımı ve hamilelik birleşimi tamamen benim şanssızlığımdı.

"Benim için hangi gelinliği seçtiniz peki?" İstemsizce yüzümde bir tebessüm oldu. Hazar'ın beni nasıl anlattığını ve ortaya çıkan gelinliğin ne olduğunu çok merak ediyordum. Hem belki bu eziyetten kurtulabilirdim. Gelinlik denemek işkenceydi. İkinci gelinlikle bunu anlamıştım ve dahasına gücüm yoktu.

Çalışan kadın ayağa kalkıp diğer gelinliklerin asılı olduğu askılığa doğru ilerledi. Bir tane oldukça kabarık, prenses model bir elbise vardı ve onu kimin seçtiğini tahmin bile etmek istemiyordum. O kadar sinir bozucu duruyordu. Onun aksine saniyeler sonra karşıma çalışan kadının havaya kaldırarak kendi görüntüsünü tamamen örttüğü gelinlik düştü.

Diğer gelinlikler gibi parlak, sırıtan bir beyaz değildi. Kırık beyaz denebilirdi sanırım. Taşlarla işlenmişti ama diğer gelinlikler gibi de disko topu hissi yaratmıyordu. Kolları düşük, tam öpücük yaka olmayan bu gelinliğin belden üst kısmı korse modelinde duruyordu. Şeritler ve aralıklı taşlarla gayet şık dururken, tül detaylarıyla etek kısmına kadar gidiyordu. Kalçamdan sonra ayağıma kadar olan kısımda bollaşan zarif eteğinde de aynı taş işlemeleri aralıklarla, hoş duracak şekilde göze geliyordu.

Sanırım Hazar beni cidden iyi tanıyordu çünkü bu gelinliği beğendiğimi düşünüyordum.

Bu Hazar'ın fikrini benimsemem demek değildi, değil mi? Sonuçta o seçmemişti sadece beni anlatmıştı ve ortaya çıkmasını sağlamıştı. Hem gerçekten içime siniyordu. İçime sinen gelinliği neden reddedecektim ki? Gayet sevmiştim. Hevesle başımı sallayarak, "Sanırım bu," dedim fısıltıdan ibaret bir sesle. "Bunu gerçekten beğendim."

Çalışanın da yüzü aydınlandı. "O zaman denemenize yardım edeyim."

Başımı sallayarak üzerimdeki gelinliği çıkarmaya başladığımda annemin sesi geldi. "Darya?"

"Efendim?"

"Bir sorun mu var?" diye sordu endişeyle. "Neden çıkmıyorsun hâlâ."

"Bazı gelinlikleri eledim," dedim bir hevesle üzerimdekinden kurtulurken. "Asıl beğendiğim ve kesinlikle bu olacak dediğimi giyiyorum şu an."

"Gerçekten mi?" diyerek yükseldi, Fidan. "Kesin benim seçtiğim."

"Pek sanmıyorum," dedim alaycı bir tavırla. "Ama kim seçtiyse beni bayağı iyi tanıyan biri olmalı."

Yani Hazar Cihangir Soykan'dı.

"O zaman kesin benimdir," dedi annem bilmiş bir sesle. Maalesef ki değildi. Kim olduğunu da kolay kolay bilemeyeceklerdi ama tahmin ederlerdi. Ben mi abartıyordum yoksa cidden bu gelinlik bana diğerlerine göre daha hafif mi hissettiriyordu emin değildim. Diğerlerini giyerken omuzlarıma bir yük binmişti ama şimdi giydiğim gelinlik yükten çok bulutları giymişim gibi hissettiriyordu ve aynadaki görüntüme baktığımda şu özensiz halimle bile beni bir peri masalındaymışım gibi gösteriyordu.

Çalışan kadın arkamdaki ipleri bağladı, önüme doğru gelip yaka ve kol kısmını düzeltti. Saçlarımı da geriye atarak gelinliğin daha bir güzel durmasını sağladıktan sonra bir kez daha belki de son kez perdeyi çekti ve karşımdaki kadınların bakışları altında kalmamı sağladı. Hepsinin yüzünde seçtikleri gelinlik olmamasının şaşkınlığı vardı. İlk beklediğim tepki İlayda'dan geldi ve ıslık çaldı. Fidan ayağa kalkıp "Oha," diyerek bana doğru gelirken, annem ve anneannem duygulanmışlardı. Lerzan Hanım'ın beğendiğini de yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

"Bu gerçekten..." Fidan yanıma gelip eteğimi elinin tersiyle okşadı. "Muazzam!"

"Yani kim seçti bilmiyorum ama cidden çok asil," dedi Lerzan Hanım.

"Ay inanmıyorum," dedi annem. "Ne doğurmuşum be!"

Anneannem bakışlarını benden ayırmadan, "Sayemde," diyerek böbürlendi. "Benim genlerim sayesinde oldu bunlar."

Onlara sadece göz devirip bir de köşede kalan boydan aynadan kendime baktım. Balkondan vuran güneş ışığıyla birlikte görüntü daha belirgin olunca gelinlik iyice içime sinmişti. Pek tadilat da gerektirmiyordu. Belki düşen kolları için olabilirdi, bir de boyu. Onların da halledilebileceğinden emindim. Aynadaki bu görüntüyü, kendimi tam şu an seviyordum. Karnım belirgin olmadan böyle bir gelinlik giyebildiğim için de şanslıydım.

"O zaman bunu mu alıyorsun?" diye sordu annem de ayağa kalkarken. Lerzan hanım da onu takip ederek yanıma doğru geldi. Anneannem oturduğu yerde, yüzünde huzurlu bir ifadeyle bakıyordu sadece. "Kesin değil mi?"

Kesindi ama o sorunca içime şüphe düştü. "Beğenmedin mi?" Çalışan kadınla göz göze geldik. Bana uyarır bakışlar atıp sanki güç vermek istiyordu. Mesajı aldım, anneme doğru döndüm. "Çünkü ben çok beğendim."

"O zaman ben de beğendim," dedi annem şefkatli bir gülümsemeyle.

Lerzan Hanım da yanıma gelip kolumu destek olmak ister gibi sıktı. "Hem içinde çok güzel duruyorsun, Darya. Kesinlikle bu olmalı."

"Hem gelinlikler artık tek tipe geçti." İlayda beni rahatlatmaya çalışıyordu sanki. "Baktığım çoğu gelinlik benziyordu. Bu aralarında en iyisi gibi duruyor. Ama kimin seçtiğini anlamadım?"

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek onlara baktığım sırada, "Büyük ihtimal kocası seçmiştir," dedi anneannem. "Çünkü tam Darya'yı gönülden tanıyan birinin seçeceği bir gelinlik."

"Neden?" diye sordum alınganlıkla. "Siz beni gönülden tanımıyor musunuz?"

"Açıkçası göğüslerinin büy—"

"Anneanne!" dedim utançla. "Ne alakası var?"

"Gönül göğüste değil mi?"

"Anne!" Annem şok olmuş bir ifadeyle ona baktı. "Abartma istersen!"

Anneannem anında duruldu. "Tamam canım."

"O zaman boy ölçüsünü alalım mı?"

"Alalım," dedim gönül rahatlığıyla. Öyle hafif hissediyordum ki kendimi. Kolumu sadece uzatarak yetişebildiğim atıştırmalık masasından bir kanepe attım ağzıma. Diğerleri de bu halime güldü. Sanırım geldiğimden beri yaşanan gerginliğim belli oluyordu. Çalışan aşağıya sanırım terzi arkadaşlarını çağırmaya gitti. Sadece biz kalınca düğün detayları hakkında konuşmaya geldi konu fakat saniyeler içinde dışarıdan yükselen büyük bir gürültüyle dikkatler dağıldı. Ses öyle yüksek çıktı ki büyük bir kaza olduğu düşüncesini akıllara getirdi. Herkes hızla balkona koşunca merakım beni bırakmadı ve gelinliğin eteklerinden tutup ben de peşlerinden balkona gittim.

Mağazanın balkonu çok da yüksekte değildi. Direkt kapının önünü rahatlıkla görüyordu ve karşımızda mağazanın tabela direğinin yolun

ortasında iki büklüm olduğu bir manzara vardı. Bu şaşırtıcıydı evet ama asıl şaşırtıcı olan direği bu hale getiren arabanın Hazar'a ait olması, hemen önünde de korkuyla bakan Azur'un durmasıydı. Aklımdan geçen şeyin olmamasını diledim.

Annem, "Azur!" diye bağırdı. O bağırdığı an tüm gözler bize doğru döndü.

Ve benim gözlerim direkt Hazar'ın bal rengi gözlerinde kaldı. Onun gözleriyle buluşmak güzeldi ama şimdi uğursuzluk getirmesin diye sır gibi sakladığım gelinliğimle tam karşısında duruyordum. Üstelik gözleri üzerimde öyle bir kaldı, kaldıkça öyle bir parıldadı ki artık ona tepki bile veremeden sadece güzelliğine takılı kaldım. Hisler, göz rengini bu kadar güzelleştirebilir miydi? Çünkü Hazar'ın bir an olsun kırpmadığı gözleri son zamanlarda gördüğüm en güzel tonuna sahipti.

"Darya," dedi titrek bir nefesle. Nedense ağlayasım geldi. "Sen..." Derin bir nefes aldı. Başını yana doğru çevirdi ve tekrar bana döndüğünde sanki gözleri dolu doluydu. "Çok güzelsin."

Azur dehşete düşmüş bir halde ona bakarken, Salim sırıttı. Yanımdaki hanımların da hafiften kıkırdamaları kulağıma geliyordu. Kalbim yerinden çıkacak kadar şiddetle artarken, hüngür hüngür ağlamak istedim. Çevreye, şartlara rağmen kendimi çok iyi hissediyordum. Uğursuzluk bir an aklımdan silinen bir kelimeydi hatta. Sadece onun bakışları karşısında ne kadar güzel olduğuma ikna olmakla meşguldüm.

"Gerçekten mi?" dedim titreyen sesimle. Sabahtan beri o kadar doluydum ki artık şimdi iltifat alınca ne düşüneceğimi şaşırdım. Gelinlik seçmekten nefret ediyordum ama gelinliğimi o beğenince mutlu da olmuş, yorgunluğumu unutmuştum.

"Keşke gerçek olmasaydı," dedi mest olmuş bir halde. "Ama gerçekten."

"Gerçekten mi?" diyerek araya girdi, Azur. "Burada direği devirdim birazdan mağaza sahibi direği bana sokacak ve sizin tek düşündüğünüz

bu mu?" Bana doğru döndü. "Bu arada eniştem doğru söylüyor. Gerçekten güzel olmuşsun. Şimdi asıl konuya dönelim mi?"

"Asıl konu ne ki?" Salim arabanın ön tarafını kontrol ederken söylendi. "Senin arabayı direğe geçirmen mi?"

"Ya da Azur'un neden direksiyonda olduğu?" dedi annem hayretler içinde. "Ehliyeti bile yok ki!"

"Heves etti," diyerek savunmaya geçti, Salim. "Sokak sakindi ben de iyi geç direksiyona dedim. Demez olaydım. Arabamın pertini çıkarttı!"

Hazar sinirle ona doğru döndü. "Arabanın pertini çıkarttı?"

"Yani patronun arabasının pertini çıkarttı."

"Eniştemin miydi?" diye bağırdı Azur ağlamaklı bir sesle. "İnanmıyorum ablamın, yeğenlerimin rızkını mı vurdum ben bu direğe?"

Yeğenlerim dediği an kalbim ağzımda attı sanki. "Azur!" diye bağırdım can havliyle. "Ne saçmalıyorsun?"

"Yani gelecekteki yeğenlerimin."

Anneannem yine en saçma soruyu sorma gereği duydu. "Çocuk düşünüyor musunuz?"

"Hayır!" dedim ani bir kararla. Sonra karnımdaki bebeklerimin kırılacağını düşünerek pişman oldum. "Yani neden olmasın?"

"Konu bu mu anneanne?" Azur bir kez daha komik bir sinirle çıkıştı. "Arabayı çarptım diyorum!"

"İyi bok yedin evladım ne yapalım yani?" Anneannem sinirle ofladı. "Biz hatanı görmezden gelmeye çalıştıkça sen iyice göze sokuyorsun. Derdin ne? Yerini beğenmedin de toprak altını mı merak ediyorsun, yavrum?"

Azur korkuyla Hazar'a doğru döndü. "Enişte zengin değil misin sen?"

Hazar bakışlarını benden ayırmadan, "Öyle miyim?" diye sordu. "Zenginim herhalde."

"Enişte!" Azur sabırsızlıkla çıkıştı. "Paradan bahsediyorum."

Hazar çatık kaşlarla ona doğru döndü. "Ben de ondan bahsediyorum, oğlum."

"Tamam," dedi Azur. "Zenginsen bir arabanın lafını yapma."

"Bir arabanın lafını yapma mı?" Salim dehşet içinde Azur'a baktı. "Oğlum sen paranın kolay kazanıldığını mı düşünüyorsun?"

Göz ucuyla Fidan'a baktığımda Salim'in tepkisine göz devirdiğini gördüm. Salim ve para lafını duymak sanırım bu kızın travması olarak kalacaktı. Haksız da diyemezdim. Herkes içinde olduğu durumu sorguluyordu. Hazar ise sık sık benimle göz göze geliyor, iyice bir süzüyor ve dudağını ısırarak tepkisini bastırmaya çalışıyordu. Cidden bu kadar güzel olduğumu mu düşünüyordu? Ben hep arada kalıyordum kendim hakkımda. Emin olamıyordum.

"Ben hâlâ Azur ve direk olayını anlamadım?" dedi İlayda kafasının karışıklığını belli eden bir yüz ifadesiyle. "Yani çocuk geldi ve direğe mi çarptı?"

"Hemen arkalarındaki arabadaydım ve gözlerimin önünde oldu." Hazar sinirle ellerini beline koyup arabaya baktı. Arabasının durumu direk kadar olmasa da kötüydü. "Ve Salim'in yaptığını düşünerek ona dümdüz sövdüm."

"Günahımı aldın, patron," dedi Salim. "Bu velet tüm gün abi ehliyete yazıldım bir tur da ben kullanayım mı dedi durdu. Baktım sokak boş, sakin ben de verdim arabayı. Aniden gaza geldi girdi direğe. Ben de anlamadım yani."

Azur nazının geçtiği insanları çok güzel kullanırdı genelde. Salim ve Hazar ile arasını iyi tutmuşsa bunu yapması muhtemeldi. Hatta

annemin tepki vermemesi bile yapacağından emin olduğu içindi. Hazar'ı böyle mağdur etmesi hoşuma gitmese de en azından aralarındaki ilişkinin ilerlediğini görüyordum. Azer'in vakti vardı. Bunu kabullendim ama Azur'un kalbine girmesi bile yeterliydi.

"Azazel'de paspas yaparım," dedi Azur masum bir ifadeyle. "Kaç ay yapmam gerekir?"

Hazar'ın bakışları anında yumuşadı ve bir elini onun ensesine götürdü. "Hiç ay."

"Nasıl ya?"

"Canın sağ olsun," dedi sabit bir ses tonuyla. "Önemli değil ama mağazanın direğini yaptırmak lazım."

Bu anın sıcaklığıyla kalbimin eridiğini hissettim. Onlara gülümseyerek bakarken az önce bana yardım eden çalışan balkona geldi, "Hazar Bey," dedi. Sesi öyle dehşete düşmüş bir şekilde çıktı ki herkes şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Siz gelinliği mi gördünüz?"

O an herkese jeton düştü. Hazar gelinliğimi görmüştü. Tamam Hazar gelinliğimi görmüştü ama...

"Hayır!" diye bağırdım bir anda. "Uğursuzluk. Hayır!"

Çığlığımla birlikte Fidan ve İlayda benim önüme geçti, görüntümü kapatmaya çalıştı. Bunun işe yaramayacağını biliyordum. Çoktan görmüş, uzun uzun bakmış hatta övmüştü. Ben övgüleriyle mutlu olmuştum hatta. O sıra pek de aklıma gelmemişti ama şimdi bilge gözüyle baktığım çalışan da dile getirince içime tekrar sıkıntı çöktü. Nefesimin kesildiğini bile hissedecek kadar içim sıkıldı. Aklım bulandı.

"Hazar hayır ya!" diyerek yakındım ağladı ağlayacak bir sesle.

Hemen arkasını döndü yetmezmiş gibi bir de gözlerini kapattı. "Görmedim!"

"Gördün!" Dudaklarımdan sızlanma döküldü. "Övdün bile!" Eteklerinden tutup içeriye girmeye yöneldim. "Ben bunu almayacağım. Hazar gördü."

"Darya saçmalama, anneciğim," dedi annem öfkeyle peşimden gelirken. Hepsinin batıl inançları yüzünden bu hale gelmiştim ve şimdi kimse bana bir şey diyemezdi. Gelinliğimi görmüştü, uğursuzluk getirirdi. Günlerdir alyans olan parmağım kaşınıyordu ama sırf uğursuzluk getirir korkusundan çıkaramıyordum. Hepsini onlar söylemişti ve şimdi bana sitem etme hakları yoktu.

"Güzel kızım içine sinen gelinliği zor buldun zaten," dedi Lerzan Hanım arkamdan. Kimseye aldırış etmeden az önceki giyinme kısmına doğru ilerledim. Bu gelinlik bana uğursuzluk getirecekti. İstemiyordum.

Hiç aldırış etmeden, "İstemiyorum," dedim. "Kendim çıkarırım. Yardım da istemiyorum."

"Darya," dedi Fidan. "İyi düşün, iyi olsun. Lütfen ya!"

"Uğursuzluk," dedim sadece. Daha fazlasına gerek yoktu çünkü. Tek kelimeyle bile oldukça yoruldum ayrıca. "Uğursuzluk getirecek istemiyorum. Lütfen perdeyi çeker misiniz?"

Ağlamak istiyordum. Hüngür hüngür ağlamak hem de. Kafam çok karışıktı, içim bunalıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. İyi ki kına yapmıyorduk çünkü bu ruh haliyle ben kınada da hüngür hüngür ağlar, bebeklerime zarar verirdim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Bir şeylerin bitmesine ihtiyacım vardı. Evet, evlenecektik bu güzeldi ama benim dahasına gücüm kalmamıştı. Üzerimde bulut varmış gibi hissettiren gelinliği artık giymek istemiyordum.

Yorgunlukla odanın köşesindeki pufa çöktüm, ellerimi yüzüme yaslayarak çaresizce oturdum. Kimsenin yanıma gelmesini istemiyordum. Annem huyumu biliyorsa gelmelerine izin vermezdi zaten. Kafam çok karışıktı, zihnim çok bulanıktı. Tek bildiğim yorulduğumdu.

Bir anda evim olmuştu. Hazar'a o evi aldığı için tepki bile verememiştim. Zaten hamileliğim de bir anın daha anıydı ve sonra aniden parmağımda bir yüzük vardı. O yüzük yük değildi ama benim için karmaşaydı. Her şey kolaylıkla olsun, ayağıma gelsin isterken ayaklarımın altına batan çivilerin ne kadar can yakıcı olduğunu yolun sonuna yaklaştığımda anladım. Ya devam edecektim ya da pes edecektim. Pes edersem Hazar'dan çok kendime haksızlık ederdim. Kendimi bulduğumda kaybetmek gibi bir şeydi bu, önüne geçemezdim.

Adım sesleri karıştı düşüncelerimin zehirli ağına. "Yalnız kalmak istiyorum," dedim sızlanarak. Hiçbirini çekecek durumda değildim. "Birazdan çıkarız."

"Çıkalım." Başımı gömdüğüm yerden kaldırmamı sağlayan ses elbette sadece bir kişiye aitti. Gözlerimiz buluştuğu an gülümsedi. "Selam."

Oturduğum pufta daha dik bir konuma gelip burnumu çekerken dolu gözlerle ona baktım. "Detayları görmek için mi geldin?"

Başını iki yana salladı ve yavaş adımlarla tam önüme gelip bir dizinin üzerine çökerek boylarımızı eşitledi. Hatta biraz daha kısa kalan o oldu. Bir avucunu yanağıma diğerini dizime yaslayarak baş parmağıyla gözyaşlarımı sildi. Uzun uzun baktı, baktıkça içerlendi. "Birileri bu gelinliği giymemek için inatlaşıyormuş. Mecburen detayları görmeye geldim."

"O ne demek?"

"Bu güzel gelinliğe vazgeçtiğin an yazık olacak demek," dedi sitem eder gibi. "Darya...Biraz fazla mı inanıyorsun acaba bu hurafelere?"

"Görmemen gerekiyordu ama." Dudaklarımı bükerek ona baktım. Ona da kızıyordum sanki gördüğü için ve bu tamamen delilikti. "Uğursuzluk getirebilirdi. Görmemene çok inanmıştım."

Yüzüme doğru uzanıp alnıma bir buse kondurdu. "Görmemin uğur getirdiğine inansan?"

"Bizim için her şey biraz zor ve çatışmalı giderken nasıl iyi şeylere inanabilirim ki?" diye sordum umutsuzluk akan sesimle. "En azından bir şeylerin bana tesellisi olmasını istediğim için dikkat etmek istiyordum. Yine olmadı. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

"Bulaştırdık," diyerek düzeltti. "Eğer bir şeyler mahvolmuşsa da düzelmişse de beraber yapmışızdır. Elimize yüzümüze bulaştıysa ikimiz için de geçerlidir. Bu yolda hiçbir zaman tek değildin, değildik. Biliyorsun değil mi?"

"Ama ya senin hiç suçun yoksa?"

"Ama ya senin de hiç suçun yoksa," diyerek sözlerimi yeniledi. "O zaman sen de beni tek bırakmayı kabul eder miydin? Tek başıma o yükün altında beni bırakır mıydın?" Başımı iki yana sallayarak alnımı alnına yasladım. Dudaklarımız şimdi gereğinden fazla yakındı ve tüy gibi hafif bir dokunuş yokladı. "O zaman ben de seni asla bırakmazdım."

"Özür dilerim," dedim içime dolan pişmanlıkla. Günlerdir aklımdan çıkmayan o gerçek şimdi onun fedakarlığı karşısında daha bir ağır geldi bana. Ona bunu yapma hakkım yoktu. "Senden bir şey sakladım."

Başını geriye doğru çevirip çatık kaşlarla bana baktı. "Nasıl yani?"

"Sözlendiğimiz gece." Zorlukla yutkundum. Ona şimdi bunu söylemek ne kadar doğruydu bilmiyordum ama sakladıkça üzerime yük kalıyordu. Belki de uğursuzluk hissetme nedenim de buydu. "Dışarıdaydı. Ferzan Hanım yani an..."

Yüzünün rengi anında atarken, "Biliyorum," diyerek sözlerimi böldü. Belki de Ferzan Hanıma o sıfatı kullanmamam için bunu yaptı. "Biliyorum. Sorun yok."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Bana bundan bahsetmemişti. Nereden bilebilirdi ki? Zaten sırtı dönüktü. "Nereden biliyorsun ki?"

Ferzan Hanım konu olunca yüzündeki ifade o kadar donuktu ki ürpermeden edemedim. Levent Soykan bile onun yüzünün rengini,

gözlerinin ferini bu kadar almıyordu. Ayak üstü acılar içinde kalmış göstermiyordu. Anne kavramı nasıl bir lanetti ki onun için? Şimdiki haline sadece içim acıyordu.

"Arabasını gördüm," dedi buz gibi bir sesle. "Biz geldiğimizde arabası ordaydı. Tahmin ettim."

"Arabasını..."

"Biliyorum." ***En soğuk tonda bir biliyorum daha.*** **"Ben ona dair birçok şeyi biliyorum. Bana dair hiçbir şey bilmeyen o." Yavaşça ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Yani sen de böyle önemsiz şeylere takılıp, bunların bize zarar vereceğini düşünme. Bak ben biliyorum ve dünyanın sonu gelmedi ve sen bu gelinliği giyeceksin. Yine dünyanın sonu gelmeyecek."**

"Gelmeyecek değil mi?" Başımı kaldırıp dolu gözlerle ona baktım. "Her şey önemsiz. Biz dışında."

"Her zaman öyleydi." Elini bana iyice yaklaştırdı. Tutmak dışında başka seçenek sunmadım kendime. Bu her zaman öyleydi. "Önemli olan her zaman sizdiniz."

"Ve sendin."

"Ben bir süredir sizden ibaretim." Tuttuğu elimle beni kendisine doğru çekerek göğsümün göğsüne yaslanmasını sağladı. "En çok da senden ibaretim. Bu gelinlikten sonra uzun bir süre daha aksinin olamayacağından da eminim."

Dolu gözlerime rağmen gülümsedim. "Bu gelinliği giymekten başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Aklından bile geçirme." Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Bu gelinliği o gün senin üzerinde görmezsem aklımı kaçırabilirim."

Başımı biraz eğip üzerimdeki gelinliği inceledim. Ben de beğenmiştim aslında. Hayallerimden daha güzel geliyordu hatta. Belki de o övdüğü içindi. "O kadar mı beğendin?"

Gözlerini kısarak bana bakarken, "Sen beğenmedin mi?" diye sordu. "Beğenmediysen burada seçenek çok."

"Beğendim ama..." Çekinerek ona baktım. O içimi rahatlatmak için bunların saçmalık olduğunu söylüyordu ama benim içimdeki o kaygı bir an olsun gitmiyordu. Sanki yol yorucu değilmiş gibi bir de ben onu yoruyordum. Hak ettiği bu değildi. "İçimdeki o sesi durduramıyorum."

Elimi bırakıp bir duvar gibi karşımda durdu. Bu sefer iki yanağımı da avuçlayarak ona başımı hiç eğmeden bakmamı sağladı. "Sana söz veriyorum herhangi bir uğursuzluk olmayacak."

"Söz verme," dedim sitemle. "Tutamazsan üzülmeni istemiyorum."

"Tutacağım."

"Bilemezsin."

Alnıma bir buse kondurup geri çekildi. Gözlerindeki yorgunluk bana kendimi kötü hissettirdi. "Biliyorum. Olmayacak."

"Olmasın," diyebildim titreyen sesimle. "Zaten şu birkaç gün seni çok az göreceğim. Bunun yükü üzerimdeyken bir de bu olmasın."

"Olmayacak," dedi kendin emin bir sesle. "Ve ben ne zaman beni çağırırsan hemen geleceğim."

Alnımı onun alnına yaslayıp, "Geleceksin," diye mırıldandım.

***Ve günler sonra...* Alnımı yasladığım duvardan ayırıp, "Gelmedin," diye mırıldandım. "Kaç saat oldu bu adam neden gelmedi?"**

Üzerimdeki korse mi kaburgamı sıkıyordu yoksa yaklaşık bir saattir ona ulaşamıyor oluşum mu bilmiyordum. Odanın içinde volta atmak, onu arayıp ulaşılamıyor sesini dinlemek ve telefonu fırlatıp bir saniye sonra ona sarılmak son bir saattir yapabildiğim tek şeydi. Günler önce

bana hafif hissettiren bu gelinlik şimdi yükten ibaretti ve her geçen saniye ağırlığı gittikçe artıyordu.

11 Kasım.

İkimizin de sabah birbirimize bu gecenin sonunda artık karı kocayız mesajı atarak güne başladığımız, son iki saate kadar mesajlaşarak geçirdiğimiz, birbirimize onun yüzünde tıraş köpüğü benimkinde ise nemlendirici yüz maskesi olduğu selfieler attığımız ve sıklıkla gerçeği hatırlattığımız o tarih.

Üzerimde gelinliğimle onu beklediğim o tarih.

Hazar beni evden gelin arabasıyla almaya o kadar hevesliydi ki tüm ekibi eve çağırmıştık. Tamamen burada hazırlanacak, çalgılı çengili bu evden çıkacaktım. Çoğu şeyimiz eksikse bile bu eksik olmamalı diyerek bunu istemişti. Günlerdir birbirimizi gördüğümüz zamanlar kısıtlıydı. Çoğunlukla gecenin bir yarısı balkonumun altına gelir hava soğuk olduğu için dışarı çıkmamı istemezdi. O arabanın içinde, ben balkonda telefonla konuşup birbirimize gülümserdik. Annem ihtiyaçlar oldukça onu çağırır, gelmişken yemeğini doldurur yiyip gitmesini söylerdi. Baş başa kaldığımız sınırlı anlar mutfakta olurdu.

Anneannem gelinle damat düğünden önce çok görüşmez diyerek nutuklar çekince Hazar sırf benim içim rahat etsin diye gelmeyi azaltmıştı desem daha doğru olurdu. Evde bir durgunluk vardı. Heyecanın içindeki durgunluk herkesin bana veda ediyor düşüncesinden olduğunu biliyordum. Aynı sitede olacaktık, evimiz hazır değildi balayından dönünce belki de bir süre daha bu evde kalacaktık ama yine de ailemin dram yönünden kurtulamamıştım. Her şeye rağmen bugüne karşı motivasyonumu hiç kaybetmesem de tam şu an tükeniyordum.

Hazar'a ulaşamıyordum ve düğünümüze bir saat vardı. En kötüsü Salim'e de ulaşamıyorduk. Hazar'ın yanında olduğunu düşündüğümüz kişilere ya ulaşamıyorduk ya da onların da haberleri yoktu. Evdeki

herkesin gerginliği hissediliyordu ama sırf benim sakin olmam, paniğe düşmemem için içlerine atıyorlardı.

Bu boşa bir çabaydı. Hazar yoktu.

"Darya," dedi Fidan sıkıntılı bir sesle. "Eminim gelecektir. Patron seni yarı yolda bırakmaz."

"Ya başına bir şey geldiyse?" Düşüncelerim resmen benim canıma okuyordu. "Telefonuna ulaşamıyorum, Fidan!"

Saç ve makyajım yapılalı yarım saat olmuştu. Aniden gelmesine karşılık gelinliğimi de giymem gerektiğini söylemişlerdi ve ben şu an kutu bebek gibi evin içinde gezerken Hazar ortalıkta yoktu. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Bunun bile makyajımı mahvettiğinden emindim. Saçlarımı birkaç kez istemsizce stresten kaşımıştım. Eminim onu da mahvetmiştim. Her şey mahvolmuştu işte.

"Ona defalarca söyledim," dedim kendi kendime. "Başka gelinlik alalım, bu uğursuzluk getirir dedim."

Odamın kapısı bir hiddetle açıldı ve annem, "Kaç kez söyleyeceğim bunu sana," diyerek çıkıştı. "Gelinlikle bir alakası yok bu olayın. Ayrıca çocuğun acil halletmesi gereken bir iş çıkmış olabilir. Düğün günü her şey karmaşık olur zaten."

"Bana haber verirdi!" Bir an nefesimin kesildiğini hissederek başımı havaya doğru kaldırdım. Gerçekten biri boğazımı sıkıyordu. "Bu kadar süre habersiz bırakmazdı. Ailesinin bile ondan haberi yok."

"Ailesinin ondan ne zaman haberi vardı ki?" diye sordu Fidan alaycı bir sesle. "Lütfen bugünü sen ve bebeklerine zehretme. Biraz daha sabret. Gelecek, eminim."

Gelecek gibi durmuyordu. Ona attığım kaçıncı mesaj, kaçıncı aramaydı artık sayamıyordum ama asla geri dönüş yoktu. Salim'den de yoktu. Azur ve Azer dışarıda bir işi halletmeleri gerektiği için gitmişlerdi. Onlar da kontrol etmek için gidemiyorlardı. Azazel zaten bugün kapalıydı. Günler önce kapalı olacağı haberi hem siteye hem de mekân

sayfasına duyuru olarak girilmişti. Stresle beklemekten başka çarem yoktu.

Gerginlikle odanın içinde yürümeye devam ederken aşağıdan bir zil sesi geldi. Hazar'ın olduğunu düşünerek heyecanla odadan çıkıp, eteklerimi avuçlarımın içinde sımsıkı tutarken koşar adımlarla merdivenin başına ilerledim. Kapı açıldı, herhangi bir ses gelmedi. Bu sessizlik genelde Hazar'ın işi olurdu. Onun geldiğinden emin olmuş gibi bir heyecanla merdivenin başına geldiğimde, "Hazar," diye yükselsem de gelen o değildi.

Gelen kişi Eva'ydı. Üstelik üzerinde günlük kıyafetleriyle, hiçbir hazırlanma belirtisi göstermeden karşımda duruyordu. Teyzem iki gün önce yanımıza gelmiş, bize yardımcı olmuştu. Eva'nın hasta olduğunu bu yüzden düğüne kadar dinleneceği bahanesini de sunmuştu ama gördüğüm kişinin hasta olup olmadığından şüpheliydim. Üstelik bu halde neden gelmişti ki?

Gözleri gözlerimde kaldı. Kısa bir an ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu. "Darya," dedi kısık bir sesle. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Eva ile en son konuştuğumda olanlar aklıma gelince içimden kabul etmek gelmedi. Bugün benim en mutlu günüm olmalıydı. Her ne kadar eksilerde başlamış olsam da düzeleceğine inancım vardı. Onun mahvetmesinden korkuyordum ama bana o gözlerle baktıkça reddetmek de zor geliyordu. İfademi hiç bozmadan ona baktım. "Konuşalım. Dinliyorum."

Bakışlarını etrafta gezdirdi ve bize bakan kalabalığı gördü. Konuşmak için pek de uygun bir yer olmadığının farkındayım. "Dışarıda."

"Odama gel."

"Dışarıda konuşsak daha iyi olur," diyerek diretti. Annemle göz göze geldiğim sırada başını sallayarak gitmem için teşvik etti. İstemeye istemeye merdivenin başına ilerlediğim sırayla Fidan elinde beyaz bir kürk şalla odamdan çıktı omuzlarıma attı ve eteğimden tutarak aşağı

inmem için yardım etti. Merdivenlerin sonuna geldiğimde Eva eteğimden tutmak için uzandı ama ondan önce davranarak tutup dışarı çıkmaya yeltendim. Uzattığı elini bir yumruk haline getirdi, yana indirdi.

Dışarı çıkar çıkmaz, "Seni dinliyorum," dedim ruhsuz bir sesle. Ona vakit ayıracak halim zerre yoktu. "Fazla vaktim yok."

"Vaktinin olduğunu biliyorum," dedi Eva aynı soğuklukla. İlk kez karşımda bu kadar durgundu. Genelde her hissi uçlarda yaşayan biri olduğu için bu durgunluğu tehlike çanları gibi çalıyordu zihnimde. "Çünkü Hazar yok."

Bu kadar emin bir şekilde konuşması canımı sıktı. Telefon konuşmasına gitti aklım. Orada da Hazar'ı küçümsüyordu, şimdi de küçümsemeye çalışıyordu. Hazar gelirdi, biz evlenirdik. Eninde sonunda hallederdik. "Bak Eva—"

"Çünkü Hazar şu an annesiyle Azazel'de," diyerek devam etmeme izin vermedi.

Dudakların şaşkınlıkla aralandı, kaşlarım çatıldı. O bunu nereden bilebilirdi ki? Üstelik Hazar annesiyle geçip konuşacak biri değildi. "Sen ne..."

"Sabah Doğanay'a gelen mesajla anladım." Ferzan Hanım ve Doğanay mesajlaşıyor muydu? Hazar'da bile annesinin numarası yoktu. "Biraz incelediğimde Doğanay'ın bir süredir Hazar'ın anne ve babasıyla görüştüğünü gördüm. Babasıyla olan konuşmalardan haberim yok, bakamadım ama eski patronun yani Ferzan Hanım Doğanay'dan bugün onu Hazar'la buluşturmasını istemişti. Hazar büyük ihtimal..."

"Doğanay sanarak gittiği yerde annesiyle karşılaştı," dedim fısıltıdan ibaret bir sesle. O kadının adına tahammül bile edemeyen birinin bunu yaşaması adil değildi. Ama en kötüsü Hazar bugün sadece annesine maruz kalmayacak bir de arkadaş ihanetinin ne olduğunu öğrenecekti.

Belki de başından beri Ferzan Hanım ve Hazar'ın arasındaki bir köprüydü, Doğanay. Sadece Ferzan Hanım bile olmayabilirdi. Levent

Soykan da bir diğer tarafta vardı.

"Benim gitmem lazım," dedim kafam karışmış bir halde. Hazar'ın yanında olmam lazımdı. Onu bu yüzleşmeyle tek bırakamazdım. Eğer bırakırsam...Bırakırsam gittiğimde eskisi gibi bir Hazar göremeyebilirdim. Annesine duyduğu öfke yıllardır onu yaşatırken şimdi manipüle olarak başa dönmesine izin veremezdim. Çaresizce Eva'ya bile bakmadan bahçe kapısına doğru ilerledim.

"Arabam kapıda," dedi arkamdan. "Seni bırakabilirim."

Omzumun üzerinden ona doğru döndüm. Onun yardımını istemek istemiyordum. Yürüyerek de giderdim değil mi? Ama ya geç kalırsam...O gün Eva yüzünden bebeklerime de geç kalabilirdim. Şimdi Hazar'a geç kalmamı engelleyerek bana yardım mı edecekti? Karnım toktu buna. Bunu kesinlikle borç bilecektim ve onun yerine koymayacaktım. Utana sıkıla sadece başımı salladım ve aceleyle arabasına doğru ilerledim. Onunla konuşmak, göz teması kurmak istemiyordum. Tek istediğim Hazar'a ulaşmaktı.

Arabaya bindiğimiz an, "Doğanay neden bunu yaptı bilmiyorum," dedi. Kendisini aklamasına gerek yoktu. Bir süredir Doğanay'dan bir şeyler bekliyordum zaten. "Bir süredir garip davranıyordu zaten. Azazel'den çıkmayı, İstanbul'dan taşınmayı planlıyordu. Telefonuyla fazla vakit geçiriyordu. Beni aldattığını düşündüm bu yüzden telefonunu karıştırdım ama gördüğüm bambaşkaydı."

Bunları şu an zerre merak etmiyordum. "Biraz daha hızlanır mısın?"

"Darya..."

"Doğanay'ı annesinden korumak zorunda kalmadıysan hızlan, Eva," dedim tahammül edemeyerek. Bu onun hızlanması için yeterli oldu. Zaten arabayla beş dakikalık bir yolumuz vardı.

Azazel'e yaklaştıkça havanın rengi değişti sanki, yoğun bir sis vardı ve arabanın açık camından içeri sızan kül kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu. İkimiz de ne olduğunu anlayamadık. Gözlerimiz buluştu, endişeli bakışlarımız birbirini iyice harladı. Tekrar önümüze doğru

döndüğümüzde sitedeki bazı insanlar aynı yöne doğru gidiyordu. Bir sıkıntı olduğunu anladım. O sıkıntının içinde Hazar'ın da olduğunu düşünmek kalbimi sıkıştırdı.

Dakikalar sonra Azazel'e vardığımızda Hazar'ın sıkıntının içinde değil direkt sıkıntı olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Yol boyunca bizi karşılayan o sisli puslu hava Azazel'in ön tarafından yükselen alevlerin eseriydi.

Eva yakınına geldiği an ani bir fren yaptı ve hiç düşünmeden kendimi arabadan dışarıya attım. O sırada Salim düştü görüş açıma. Azazel'den kucağında biriyle çıkıyordu. O kişiyi sedyeye bıraktıktan saniyeler sonra kim olduğunu anlamamla midemin bulandığını, içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim.

Ferzan Hanım buradaydı ama Hazar ortalıkta yoktu.

"Hazar!" Acı dolu bir feryat yükseldi dudaklarımdan. Hiç düşünmeden eteklerimden tutar tutmaz alevlerin arasına doğru koşmak istedim. Eva kolumdan kavradı, beni bile şaşırtan gücümle onu ittirdim. Hazar içerideydi, biliyordum.

Salim'in, "Patron sıkıştı," dediğini duymamla bildiğimin doğruluğu altında ezildim. "Bir şey düştü, arkasında kaldı." Salim'in sesinden ağladığının farkındaydım. Buradaki ekipleri bile umursamadan alevlerin içine tekrar atladığında hiç düşünmeden peşinden gitmeye yeltendim.

"Darya!" Bu ses babama aitti. "Darya dur!"

Aklımda sadece Hazar vardı.

Alevlerin içinde kalan, Hazar.

Ve bir kez daha anne ve babasının kurbanı olan, Hazar.

Umarım severek okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

Instagram adresim: ebyide oradan duyuruları takip edebilirsiniz.

Görüşmek üzereee!

21. GÜRÜLTÜNÜN İÇİNDEKİ MATEM

Herkese selaaam. Umarım herkes iyidir ve günü bizimle bitirip daha da iyi hisseder!

Oy vermeyi ve satır aralarına yorum yaparak benimle buluşmayı unutmazsanız çok mutlu olurum.

Bana ulaşmak ya da bölüm hakkında bilgi almak için;

instagram.com/ebyide

(Kanal linki hesabımın açıklamasındaki linkte mevcut.)

Keyifli okumalar :)

Bazilin
Dini

Bölüm 21: **Gürültünün İçindeki Matem**

"Bazı sırlar hayatla arana örülen birer duvardır. O duvar ya saklayanın ya da saklananın üzerine eninde sonunda yıkılır ama hiçbir zaman tek kişi zararlı çıkmaz."

Ateşin suya yenildiği bu hayatta deniz mavisi gözlerim kor kıvılcımların esiri olmuştu. Bakıyordum sadece. Bakmaktan başka elimden gelen bir şey yoktu. Eğer içine girersem yanardım. Yanarsam yanarım diyordum Hazar içeride yanıyorken yanmamayı umursamıyordum. Koşmak, alevlerin arasından onu çıkarmak istiyordum. Söz verdin tutamadın diye sitem etmek, iyi olduğunu görmek istiyordum. Eğer iyiyse sitemimi bile yutabilirdim. Sadece iyi olduğunu artık görmeliydim. Her geçen saniye artan kıvılcımlar bana aksini söylese bile ben onu iyi görmek için delirebilirdim.

Azazel yanıyordu.

Azazel yanıyordu oldukça basit bir cümleydi. Doğrusu; Hazar'ın ev bildiği, uğruna zarara girdiği ama yine de vazgeçmediği, kendisini unutup orayı bildiği ve her şeyin ötesinde evim dediği yerin yanmasıydı. Bazı cümleler bile silinip evi yanıyordu dediğinde ağırlığından çoğu insan cehennemin en dibinde hissedebilirdi.

Cehennem.

Hazar şu an tam olarak, alevlerin içinde bir nevi cehennemde değil miydi? Ama hangi günahın bedeliydi bu? Cehenneme günahkârlar gitmez miydi? Hazar neden yanlarına iyelik eki bile getiremediği anne ve babasının günahlarının bedelini o alevlerin içinde kalarak ödüyordu? En güzel günümüz olması gerekirken ben neden uçları çamura bulanmış gelinliğimle, gözyaşlarım yüzünden akan makyajımın tenimi yakmasıyla öylece burada, çaresizliğin en saf tonu olmaya mahkumdum?

Alevler Azazel'in tabelasından yükselip gökyüzüne karışırken her bir isin gözlerimdeki mavi tonuna birer grilik kattığını, o griliğin kalbimdeki hisleri körelttiğini hissediyordum. Parmak uçlarımdan

başımın üstüne kadar beni yoklayan o karıncalanma hissi, tabanlarımın altında hissettiğim o yangın sadece canıma okuyordu.

Ve ben sadece ayaklarımın altında hissettiğim yangınla bile bu hale gelmişken Hazar'ın şimdi o alevlerin arasında ne halde olduğunu düşünmek istemiyordum.

Beni sımsıkı tutan kolların verdiği güveni ömrümün her saniyesinde bir lütuf bilmiştim. Babam varsa her şey yoluna girerdi. O beni her zaman kurtarır, yanımda olurdu. Sadece bana mı özeldi? Şimdi Hazar'ı kurtaramaz mıydı? Ağlamak, bağırmak ya da herhangi bir şey...Hiçbiri gelmiyordu içimden. Tek istediğim alevlere doğru koşmak, onu kurtarmaktı. Karnımdaki iki can bile çıkmıştı aklımdan.

"Yapamam," diye fısıldadım kendi kendime. "Ben onsuz büyütemem." Bir çeşit şokta mıydım? Neden donmuş hissediyordum? Üstelik önümde kocaman bir yangın vardı. Dumanı yüzüme yüzüme geliyordu, içimdeki yangın da az buz değildi. Damarlarımda akan kan üşütüyordu beni. Kalpten gelen hislerim donmuştu sanki. "Ben yapamam...Onsuz yapamam. Hazar!"

Öne atıldım ama bir kez daha sımsıkı tutuldum. "Darya," dedi babam çaresizlikle. Her geçen saniye alana gelen siren sesleri artıyordu. İçimdeki karmaşa kadar olmasa da rahatsız edici geliyordu. "Kızım!"

Bir kez daha öne atılmayı denedim. Acı dolu bir feryat dudaklarımdan döküldüğünde kuru his canımı yaktı. Çok canım yanıyordu ama bundan bile utanıyordum. Hazar alevlerin arasındayken canımın yanmasının ne önemi vardı? Köşede sağlık ekiplerinin müdahale ettiği Ferzan Hanım'a değiyordu gözüm, acım iyice artıyordu. Onun da canı yanıyordu belki ama Hazar'ın acısının yanında önemi var mıydı ki? Yoktu. O kurtulmuştu ama Hazar içeride mahsurdu. Hazar onu kurtarmak için yanıyordu belki de. En acısı buydu.

Hiçbir şey vermemişlerdi Hazar'a. Hiçbir şey. Levent Bey soyadını, Ferzan Hanım ise aldığı her nefeste acı çekeceği bir hayatı vermişti güya ama buna vermekten çok almak denirdi. Haliyle hiçbir şey derken insan nankör gibi hissetmiyordu. Babaannesine yük olduğunu bilerek

büyümüş, onu kaybettikten sonra kendini büyütmüş ve şimdi her şeye rağmen o kadını kurtarıp kendisini alevlerin ortasına bırakmıştı. Eğer onu büyüten o ikili olsaydı şimdi bu yangından çıkan tek kişi belki de Hazar olurdu. Bencil olurdu, kalbi katrana bulanırdı. Keşke demeli miydim?

Aslında bir ailenin göz bebeği evladı olarak büyüseydi bu yangının ortasında hiç kalmazdı, Hazar. Evi olarak Azazel'i bilmezdi. Düğün gününde annesiyle buluşmak onun için bir tehlike arz etmezdi. Ailesiyle güzel bir kahvaltı yaparak başlardı düğün sabahına. Arkadaşlarıyla hazırlanmaya gider, ailesinin heyecanını geride bırakırdı. Arkadaşının ona ihanet edeceği bir durum da olmazdı ortada çünkü ona gelen ihanetler genelde hep ailesinden vurmaktı. Hissettiği tek sıcaklık belki de fazla heyecan ve gerginliğin verdiği bunalmadan olurdu. Bir yangının ortasında kalmak fazla uçuk gelirdi.

Ama Hazar bir ailenin göz bebeği olmayı bırak, bebeği bile olamadığı için şimdi o alevlerin arasındaydı.

Babamın kollarından sıyrılıp can havliyle ona doğru döndüğümde, "Sen yaparsın," dedim bilinçsizce. "Sen babasın sonuçta değil mi? Yaparsın." Onu Azazel'e doğru ittim. Bunu neden yapıyordum? Babama zarar gelse daha mı iyi olacaktı? Bunu fark ettiğimde bir şeyler dank etti.

"Darya önce sakin olman lazım," dedi omuzlarımdan tutarak. Beni kendime getirmeye çalışıyordu. Babam o alevlerin arasına dalsa bile onu kolay kolay kurtaramazdı. Bunu biliyordum ama benden sakin olmamı da isteyemezdi. Hazar o alevlerin içindeyken bu mümkün değildi.

Başımı iki yana salladım. "Onu kurtarmamız lazım." Sesim fazlasıyla acınası çıktı. "Onu oradan çıkarmamız lazım." Geriye doğru attım adımlarımı. Başımı sallayarak onlara bakmaya devam ettim. Karşımda tüm ailem vardı ama ailem olmasını istediğim adam arkamda kalıyordu. Bunu kabul edemiyordum. "Onu bırakamam."

"Bırakmayacaksın anneciğim," dedi annem dolu gözlerle bana doğru gelirken. "Bak çıkarıyorlar, Hazar'ı. Ekipler geldi..."

"Hazar içeride kaldı!" Öyle bir bağırdım ki boğazım yırtıldı sanki öyle bir acı yokladı beni. "Hazar içeride. Anlamıyorsunuz!"

Babam endişeyle anneme doğru dönüp, "Sakinleştirici yok mu?" diye mırıldandı.

Annemin gözleri sonuna kadar büyüdü. Hamile olduğumu bilmiyordu babam tabii. Öğrenecekti. Öğrenmeliydi artık. "Hazar'ı kurtarmak zorundasın," dedim titreyen sesimle. Hiçbir gözyaşı akmıyordu ama sanki saatlerdir ağlıyormuşum gibi sesim yorgun çıkıyordu. Mantığı yoktu bu durumun. "Sadece benim için değil..."

Babam gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti. Etrafımızda bir kaos vardı. Herkes yangını dindirmeye, içeride kalanları çıkarmaya çalışıyordu ama ben Hazar'ı kurtarsın diye babama kendimi ifşa etmeye hazırlanıyordum. "Anlamadım?"

"Darya," dedi annem uyarır bir tonda. "Bak görevliler çıkıyor içeriden..."

Zorlukla yutkundum. Babam benim kahramanımdı. Her zaman beni kurtaran adamın bugün Hazar'ı kurtarması için bana başka çare kalmıyordu. "Hazar'ı kurtarmak zorundasın çünkü..."

"Patron!" diye bir ses yükseldiğinde cümlem yarım kaldı. Herkes arkamdaki bir noktaya bakıyordu. Hızla başımı çevirdim, bir kolu Salim'in omzundayken içeriden çıkarılan Hazar'ı gördüm. Onun ise bulanmış yüzünü görüp, bal rengi gözlerinin kapalı olduğunu fark etmemle kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Gözleri kapalıydı ama karşımdaydı. Buradaysa gözlerini de açardı değil mi? Açmalıydı. Ona ihtiyacımız varsa bunu yapmak zorundaydı.

Bir saniye bile durmadan ona doğru adımlarımı atacakken babam bileğimden kavradı. Öfkeyle ona doğru döndüm. "Bana bir şey..."

"Hazar," diyebildim elimi bir kuvvetle ondan çekerken. "Hazar yaşıyor." Mahvolmuş gelinliğimin eteklerinden tutup ona doğru koşmaya başladım. Her şeyi unuttum, geride bıraktım. Zaten geride bırakmak istediğim için onun elinden tutmuştum. Şimdi de koştum.

Hazar saniyeler içinde sağlık ekipleri tarafından sedyeye alındığında Salim de daha fazla dayanamadan kendisini yere bıraktı. Bu gecenin zararı birden fazla kişiyeydi. Sorumlusu kimse karnımdaki bebeklerimin bile ahı üzerinde olacaktı.

Ben hızlı adımlarla gelirken annemlerin de arkamdan geldiğini biliyordum. Duraksamadım ama ben ambulansın yanına gelene kadar Hazar çoktan bindirilmiş, kapısı kapatılmıştı. "O iyi mi?" diye sorabildim aceleyle. "Lütfen bir şey söyleyin o iyi mi?"

Ön kapıya doğru giden sağlık personellerinden biri, "Yangında kaldığı süreye bakılırsa hem dumana bağlı zehirlenme hem de yanıklar nedeniyle sıvı kaybı olabilir. İlk müdahale yolda yapılacak ama detaylı bir değerlendirme hastanede yapılacak. Zaman kaybetmememiz gerekiyor."

Bir şey söylemeliydim ama duyduklarımla sadece dizlerimin titrediğini, içimin uğuldadığını ve artık midemin çalkalandığını hissediyordum. Kafamın içinde bir kaos vardı. İdrak etmekte zorlanıyordum ve tek bildiğim Hazar iyi değildi. Düğün, ailemin bir şeyleri öğrenmesi, mahvolan hayaller... Umurumda bile değildi. Hepsini Hazar ile kurmuştum ben. Şimdi o bu durumdayken umursayamazdım.

"Benim gitmem lazım," dedim sağa sola öylece bakarken. Şimdi bir otobüs gelse ona bile binerdim sırf ona ulaşabilmek için. "Gitmem lazım benim." gelinliğimin eteğini kaldırıp girebileceğim bir araba aradım. "Ne olur biriniz beni arabanıza alın, onunla gideyim!"

"Darya'm, güzel kızım," dedi babam çaresizlik içinde. "Buraya gel bir tanem."

Babam bir kolumdan tutup beni kendi arabasına doğru çekerken annem ve Fidan da benim gücümün yetmediği yerde gelinliğimin eteğini kaldırarak daha kolay yürümeme yardımcı oluyorlardı. Arabaya adımlar kala başımı arkaya doğru çevirip alevler içinde kalan Azazel'e bir kez daha baktım. Ekipler söndürmeye çalışıyor, müdahale ediyorlardı ama bir kez yanan bir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Buna Hazar da dahildi.

Bu his içimde bir yerlere bir kurşun gibi isabet etti.

"Bu gelinliği giymemeliydim," dedim tek sığınağım olan o bahaneye tutunmak adına. "Zaten çok da sıkıyor beni." Derin bir nefes almaya çalıştım ama boğuluyormuşum gibi çırpındım. "Bu gelinlik...Bu gelin..." Sözlerim alamadığım nefesle yarıda kesildi. Kendimi yere bıraktım ama üçü aynı anda beni ayakta tutmaya çalıştı. "Bu gelinlik çok küçük bana...Çok sıkıyor beni."

Babam avuçlarını yanaklarıma koyarak ona bakmaya zorladığında ben boğuluyormuşum gibi nefes nefese kalıp çırpındım. "Bir tanem," dedi içli içli. "Benim güzel kızım bana bak."

"Ben nefes alamıyorum, baba," dedim ağlamakla nefes almak arasında mekik dokurken. "Bu gelinlik çok sıkıyor beni. Sanırım yanlış beden gönderdiler çok sıkıyor. Nefes alamıyorum, ne olur kurtar beni." Bir elimi boynuma doğru götürüp çırpındım. Alevlerin karşısındaydım ama bir okyanusun en derinlerindeymiş gibi boğuluyordum. Kaburgalarımı sıkan gelinlik sanıyordum ama birini canından çok düşünecek hale gelip onun canıyla sınanmak olduğunu itiraf edemiyordum.

"Sana söz veriyorum babacığım hastaneye vardığımız an ondan kurtulmanı sağlayacağım." Kavradığı yanaklarımdan başımı sarsarak ona bakmamı sağladı. "Zaten ben de kızımı bu gelinliğin içinde hiç sevmedim. Seve seve erkenden kurtulmanı sağlarım ki."

"Hiç sevmedim ben bu gelinliği baba." Derin bir nefes almaya çalıştım, olmadı. "Hiç sevmedim, baba. Çok canımı yakıyor, sıkıyor beni. Sevmedim!"

"Bak ben senin için kıyafet koydum," dedi annem de babamın yanında belirip acıyla bana bakarken. "Hastaneye vardığımız an çıkarırsın, tamam mı?"

"Hazar için de koydun mu?" diye sordum çaresizlikle. "Onun da kıyafetleri mahvolmuştur şimdi."

Annem ağlamamak için kendisini zor tutan bir ifadeyle bana bakarken, "Koyarım, bebeğim," dedi. "Hazar için de koyarım. O da zaten hastanede eminim bizi bekler."

"Bekler mi?" Bir umut ışığı aramanın çaresizliği sesimde saklı kaldı. "Bekliyordur değil mi?" Onun beni bekleme ihtimali bana güç verdi. Daha güçlü bir şekilde adımlarımı atarak arabaya doğru ilerledim. "Daha fazla bekletmeyelim onu. Hemen gidelim." Arabaya binerken kendi kendime mırıldandım. "Hemen gitmem lazım."

Ona ulaşmanın umuduyla o arabaya bindim ama her saniyesinde üzerimdeki gelinliğin bedeninin küçüldüğünü hissederek boğulmaya devam ettim. Yıllar sonra ilk defa annemin omzunda tıpkı ilkokulda okuma yarışmasında birinci olamadığımda ağladığım gibi ağladım ve bu sefer annem bana seneye tekrar denersin diyemedi. Babam dikiz aynasından bir kez bile bana bakmadı ve hastaneye gidene kadar üç kez kenara çekmek zorunda kaldı.

Hastaneye girdiğimizde ilk işim danışmaya gidip Hazar'ı sormak oldu ama onun durumu hakkında kimse bir şey dememeye o kadar yemin etmiş gibiydi ki sadece bir elim karnımda, iki büklüm olmuş bir halde içeriye girmek kaldı bana. Annemin gerginliği her geçen saniye artıp, bakışları endişeyle karnımdaki elime gittiğinde bugün bir şeyleri açık edeceğimden korktuğuna emindim.

Bir şeylerin açık olması umurumda değildi. Hazar dışında hiçbir şey umurumda değildi aslında. Eğer ben Eva meselesini baştan söyleseydim, Doğanay ile arasının bozulmasından korkmasaydım belki de Hazar şimdi bu durumda olmazdı. Bencilce bir düşünceydi ama Doğanay ile erkenden arası bozulsaydı...Bunu düşünecek kadar canımı yakan onun yokluğuysa kalbim çoktan onun ellerinde demek değil miydi?

Diğer yandan eğer ben babamdan korkmasaydım, ona daha önce bu durumu söyleseydim bize sırtını dönse bile bir gün kabul etmez miydi? Kabul etmese bile ben Hazar'ı tercihler yapmak, yıllardır kaçtığı ailesiyle yüz yüze getirmek zorunda bırakmazdım değil mi? Onunla olabilirdim. Benim babam beni eninde sonunda affederdi ama onun

affına sığınacağı bir ailesi hiçbir zaman olmamıştı. Olmayan ailesi yüzünden şimdi içerideydi. Nerede olduğu, nasıl olduğu bile belirsizdi.

"Fidan sen Darya'yı bir lavaboya götür," dedi annem göz ucuyla bana bakarken. "Üstünü değiştirsin."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hazar'ı görmeden olmaz."

"Gelinliğim sıkıyor demedin mi?" dedi annem uyarır bir tonda. "Fidan yardım etsin, değiştir. Ben de babanla Hazar'ın durumunu öğrenip sana mesaj atarım. Lütfen, Darya."

"İlk Hazar'ı görmem lazım," diyerek direttim. "Hazar'ı görmemek daha çok sıkıyor beni. Onun gözlerini açtığını görmem lazım."

Babam köşede kalıp bana bakarken annem, "Darya gelinliği çıkar," dedi çaresizlikle. "Hazar iyi olacak. Önce sen de iyi ol. Lütfen."

"Hazar..."

Annem avuçlarını yanaklarıma yaslayıp, "Sana söz veriyorum Hazar iyi olacak," dedi. Aklıma sadece günler önce gelinliği gördüğünde her şeyin iyi olacağına dair söz veren Hazar geldi. Verdiği sözü tutamadı bile diyemiyordum ama kızmak istiyordum. Kimseye kızamadığımda canım daha çok yanıyordu.

"Ben kimseden söz istemiyorum artık," dedim başımı geriye doğru çekerken. "İcraat istiyorum. Hazar'ı iyi görmek istiyorum."

"İyi olacak," diyebildi sadece. Ama devamı yoktu çünkü iyi olup olmayacağından o da emin değildi. Yavaşça Fidan'a doğru döndü. Yüzünde şüpheli bakışlar olsa da, "Salim de burada," dedi. "Onu da kontrol edeceğim."

Fidan cevap vermek yerine benim koluma girdi, koridorun sonundaki lavaboya doğru ilerlememe yardımcı oldu. Fazlasıyla acınası bir görüntüye sahiptim. Bu yüzden her adımımda insanların dönüp bana bakmasına alınacak halim yoktu. Üzerimde tozla dumana karışmış bir gelinliğim varken elbette bana acırlardı. Çoğu terk edildiğimi

düşünüyordu belki de ama terk edilmiş olmak durumumda hafif kalırdı. Ben ikiz bebeklerimin babasının sağlığıyla sınanıyordum. Acıyla dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü.

Fidan delirdiğimi düşünür gibi göz ucuyla bana baktı. Endişesi her geçen saniye artıyordu, kendi derdine bile düşemeden benim derdime yanmıştı. Yanmak kelimesi zihnimde kendini tekrarlayıp durdu. Attığım her adımda başım döndü, Hazar'ın cidden yanıp yanmadığı beynimi meşgul eden tek gerçek oldu. İnsanların bakışları, kınamaları birer fısıltı olup her adımımda tiz bir siren sesi gibi beynimde yankı yaparken artık tek düşünebildiğim cehennemi yolun sonunda değil çok daha başında hissetmemdi.

Kötülerin yanması gereken bu dünya olmadığı için yanmayan her kötünün iyileri yaktığı bir düzenin içindeydik. Onların yandığı bir dünyada iyiler büyük ihtimal yananlara su döken kişiler olurdu. Hazar, iyilerdendi çünkü yanması gereken annesini büyük ihtimal yanmak pahasına kurtarmıştı. Ona hiçbir zaman annelik yapmayan annesini. Bebeklerimin kime benzemelerini istediğimden artık emindim ama onunla birlikte onları büyütebileceğimden emin değildim.

Lavaboya girer girmez aynaya doğru dönüp bir elimi karnımın üzerine yasladım. Gözlerim onun babaannesinin yüzüğünün ve alyansımızın üzerinde takılı kaldı. Gelinliğimin tam dokunduğum yerinde bir çamur izi vardı. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp aynadan kendime baktığımda durumum tahmin ettiğim gibiydi. Makyajım akıp üzerimdeki çamurdan daha kirli dururken, saçlarım tamamen elektriklenmiş sıkıştırılmış tokalardan tutamlar dağılmıştı.

Elimin tersiyle gözlerimi silip o batma hissiyle yüzümü buruşturduğum sırada, "İlk makyajını temizlemek ister misin?" diye sordu Fidan. Ona doğru döndüm ama bir şey söylemek içimden gelmedi. Tekrar aynadaki görüntüme baktım. İlk kez bu kadar dağılmış görünüyordum. "Ben halledeyim mi?" Bana doğru geldi, annemin verdiği çantadan küçük bir bez çanta çıkardı. Makyaj temizleme mendilleri vardı. Sadece bir elim karnımda aynadaki görüntüme bakmaya devam ettim.

Kolumu kaldıracak gücüm yoktu. Keşke gücümün olmadığı tek şey de bu olsaydı. Ağlamaya hatta nefes almaya bile gücüm yoktu. Bugünü böyle hayal etmemenin hayal kırıklığı onun için endişelenmenin yanında sadece gücümü benden almıştı. Geriye kalan tek şey boğazımdaki o yumrunun dayanılmaz acısı, kalbimin bir taş kadar sert olması ve damarlarımda akan kanın hislerinin belirsizliğiyle çatırdatacak gibi hissettirmesiydi.

Fidan bir mendil çıkardı. Kendimi zorlayarak onun elinden aldım ve ilk dudaklarımı silmeye yöneldim. Pamuktan yapılmış bir mendil ne kadar canımı acıtabilirdi değil mi? Ama sürdüğüm an sanki bir mendil değil de zımpara sürmüşüm gibi acıyla dolu bir hıçkırık dudaklarımdan firar etti. Gözyaşlarım bir kez daha asıl sebep için aktı ama olmayanı bahane etti. Mendili dudağıma daha sert sürüp daha şiddetle bıraktım gözyaşlarımı. Yetmedi. Bir mendil daha aldım ve sanki gözlerime bu kadar gözyaşı akıttıkları için öfkeliymiş gibi gözlerimi sertçe silmeye başladım. Her sildiğimde kirpiklerimi söktüm, tahriş hissiyle acısına inledim ama durmadım. Mendili tüm yüzüme kaydırmaya başladım.

"Darya," dedi endişeyle elimi tutan Fidan. "Darya yapma. Lütfen!"

"Bu işe yaramayacaktı," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Baştan beri yanlıştı. Biliyordum!"

Fidan bileklerimden tutup beni kendisine doğru çevirdi. "Darya!" Bedenimi sarstı. "Şu an kendini suçlamanın sırası değil."

"Bu işe yaramayacak," dedim bir kez daha çaresizlikle. Ağlamaktan nefes bile zor alıyordum. "Ben başından buna girişmek yerine onları..."

"Hayır!" diyerek sözlerimi böldü. "Şu an sırf üzüldüğün için böyle düşünüyorsun. Bunu hiçbir zaman istemedin. İkimiz de çok iyi biliyoruz. Siz istediniz..."

"Hazar çok istedi." Kelimeler istemsizce dudaklarımdan döküldü. "O isteyince olur sandım."

Fidan dumura uğramış bir halde yüzüme baktı. "Sen istemedin mi?"

Ağlamam tam şu anda durdu ve hissettiğim vicdan azabıyla, "Ben kötü bir anneyim," dedim şoktaymış gibi. "Ben az önce onlardan vazgeçmeyi düşündüm. Kötü bir anneyim ben. Onun annesi gibiyim belki de ve ondan fedakârlık istedim."

"Darya!" Sesi normalden fazlasıyla yüksek çıktı. "Bunu kendine yapma Allah aşkına!" bileklerimi bırakıp avuçlarını yanağıma yasladı. "Sen onlar için insanların aylarca yaptığı hazırlıkları bir haftaya sığdırmadın mı? Aileni geride bırakmayı göze almadın mı? Onlara iyi bir anne olabilmek için bu yolun ağırlığını bile bile yürümedin mi?"

"Babamdan sakladım ben," dedim kısık bir sesle. "Babamdan hiçbir şey saklamazdım. Bunu sakladım. Saklamak zorunda kalmam yanlış olduğu anlamına gelmez mi?"

"İnsan her zaman doğruyu ister mi ki?" diye sordu zayıf bir sesle. "Her şey doğru olmak zorunda mı ki?"

"Ama yanlışlar her zaman beraberinde can yakan şeyleri getirmez mi?" Başımı iki yana salladım. "Belki de o kadar yanlış ki bir şekilde cezasını çekiyoruz. Belki de evren bize bir mesaj veriyor. Yol yakınken vazgeçmemiz gerektiği için bunlar oluyordur."

Fidan'ın yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Onları aldırmak mı istiyorsun?" Bakışlarım sadece yüzünde takılı kaldı. "Eğer istiyorsan tam şu an bunu sağlayacağım." Yanaklarımdan beni sarsarak kendime getirmeye çalıştı. "Eğer cidden onları aldırmak istiyorsan..."

"Fidan..."

"Bunu evet olarak kabul etmeli miyim?" dedi aynı kararlılıkla. Yanaklarımdan ellerini çekip bir bileğimi kavradı. "O zaman seni tam şu an götürmeli miyim?" Bileğimden beni çekip peşinden sürüklemeye başladı. "Eğer istemiyorsan, hazır değilsen zorunda değilsin. Patron da seni anlayacaktır."

Zorlukla nefes alırken, "Ben..." diye fısıldadım. Fidan beni daha sert bir şekilde çekmeye başladığında fırtınaya karşı koyuyormuşum gibi ayağımı yere sabitledim, tüm gücümle olduğum yerde kalmaya çalıştım.

Eğer bunu istemiyorsam neden ağzımı açıp tek kelime edemiyordum ki? Bu bile haksızlık gibi geliyordu. Belki de herkes anne olmamalıydı ve ben de o annelerin içindeydim. Yine de neden yerimde kalmaya çalışarak direniyordum ki?

"Hiçbir kadın böyle bir yükün altında kalmamalı." Gücünü iyice arttırdı. "Değil mi?"

"Ama ben..."

"Sen istemiyorsun," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Az önce aldırmaktan, onlara kötü bir anne olacağından bahsettin. Bu iyiliği sana yapan ben olmalıyım değil mi?"

"Hayır," dedim kısık bir sesle. Fidan durdu, bana doğru dönüp bir kaşını havaya kaldırdı. "Ben öyle demek istemedim..."

"Onları istedin mi peki?" diye sordu. Bir kez daha sessiz kaldım. Haykırmak istedim ama sanki istediğimi söylersem evren onu da benden alır diye korkarak sustum. Konuşmam lazımdı. Susarsam onları benden alırlardı. Hazar'ı zaten benden almışlardı. Sustuğum için mi almışlardı? Tanıştığımızdan beri en çok ben konuşuyordum aslında. Hazar'ı neden benden almışlardı?

Fidan, "Cevap yok," diyerek bir kez daha kolumdan tutmaya yeltendiğinde daha fazla dayanamadan dudaklarımdan bir çığlık koptu ve bileğimi ondan kurtarıp kendimi geriye doğru iterek duvara yaslandım. Yaslandığım duvarda daha fazla ayakta kalamadan kendimi yere bırakıp gelinliğime rağmen dizlerimi kendime doğru çekerek çığlık çığlığa ağlamaya başladım.

Onların cidden benden alındığı bir senaryo düşündüğümde göğsüme bir balyoz yemişim gibi içimde bir gümbürtü oluştu. İstediğim onlardan vazgeçmek değildi. Bana her zaman onlardan vazgeçme, bu yoldan dönme hakkı sunulmuştu. Sunulmasa bile içimde ufacık bir isteksizlik olsa zaten vazgeçerdim ama istemiyordum. Onları her şeyden korumak istiyordum ama Hazar yokken bunu yapmak bana kolay gelmiyordu. Sorun tamamen onun olmamasıydı.

Dizlerimi iyice kendime çekip başımı arkamdaki fayanstan duvara yaslayarak şu lavabonun iğrençliğine aldırmadan ağlamaya devam ettim. Mahvolduğumu bile bile dahası olmaz sanarak ağladım. Dahasının olduğunu biliyordum. Alnımı dizime yaslayıp gözyaşlarımın yanaklarımı yakmasını hissettim sadece. Saniyeler içinde bir diğer hissettiğim bacaklarıma dokunan ellerdi.

Başımı kaldırıp sahibine baktığımda, "O iyi olacak," dedi Fidan. Dizlerinin üstüne çökmüş, dolu gözlerle bana bakıyordu. "Ama ondan önce iyi olması gereken sensin. Bebekleriniz için iyi olmak zorundasın, Darya."

Gözyaşlarım biraz da olsa duruldu. Burnumu çekerek ona bakarken, "Nasıl iyi olacağımı bilmiyorum," dedim. "Üzerimde büyük bir ağırlık var. Nefes bile alamıyorum."

"Bu gelinlikten kurtulacağız," dedi şefkatle. "Sonra elini yüzünü güzelce yıkayacaksın. O koridora gidip patronun çıkmasını bekleyeceksin. Biliyoruz çünkü çıkacak. Bu dünyadan alacakları henüz bitmedi. Kolay mı şimdi gitmek?"

"Bitmedi mi?"

"Bitmedi tabii." Buruk bir tebessümle bana baktı. "Sonuçta iki tane bebeği tek başına kucağına alamazsın, değil mi?"

"Alırım belki." Dudaklarımı büktüm hüzünle. "Ama artık almam. Sırf o alsın diye."

"O zaman ayağa kalkmak zorundasın, Darya." Yavaşça ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Toparlanmak zorundasın. Eğer sen de yıkılırsan onun arkasında kimse kalmaz. Bugün bu hale geldiyse hepsi onun arkasında yıkılmamasını sağlayacak kişilerin aslında onu yıkan kişiler olması yüzündendi. Sen de bunlardan olmamalısın."

"Olmamalıyım," diyerek tekrarladım uzattığı eli tutarken. "Bunu yapmamalıyım."

"Yapmamalısın," diyerek beni onayladı. "Onun için ayağa kalkıp herkesin karşısında durmalısın."

"Onlar onu mahvetti."

"Öyle oldu," dedi hüzünle. "Onu mahvetmeyecek tek kişi sensin. Seni mahvederek onu mahvetmeye çalışacaklar sonra suçu sana atacaklar. İzin verme."

Başımı sallayarak tamamen ayağa kalktığımda Fidan uzun uzun yüzüme baktı ve gözyaşlarını bırakırken beni kendisine doğru çekip sımsıkı sarıldı. Ona da fazla geldiğini biliyordum. Kendi durumumun içinde onu soramıyordum bile. Salim onun kocasıydı. Kimse bilmese de herkesin içinde elinden tutamasa da ona deliler gibi aşıktı sonuçta.

"Sen iyi misin?" diye sordum mahcubiyetle ondan ayrıldığımda. "Yani..."

"Onun iyi olduğunu biliyorum." Kendisini biraz da olsa toparladıktan sonra çantaya doğru yöneldi. "Önemli olan şu an sadece sen ve patron. Bir de yeğenlerim."

"Yeğenlerin." Dudaklarım titredi. "Ben saniyelik bile olsa onlardan vazgeçmeyi düşündüm."

"Hayır düşünmedin," dedi öfkeyle. "Sadece korktun. Onları babasız büyütmekten, yetememekten ve geleceğinizden...Annelik içgüdüsüyle sadece korktun, Darya. Geçti şimdi."

"Hazar uyandığında bana çok kızacak."

"Evet." Fidan kıyafetleri çıkardıktan sonra arkama doğru geçip gelinliğin fermuarını çözdü. "Her şeyi bir bir söyleyeceğim ona."

Hazar'ın uyanık olmadığı gerçeği bir kez daha yüzüme tokat gibi çarptı ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Bu hisle başa çıkamıyordum. Biter sanıyordum ama düşündükçe daha çok ağlamak geliyordu içimden. Her şey üstüme bu kadar gelirken nasıl güçlü olacaktım ki?

Ben hiçbir zaman bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Babam hep yanımdaydı ama şimdi ondan bile kaçıyordum.

Fidan gelinliğimi çıkarıp ayaklarımın dibine düşmesini sağladığında dönüp bakmadım bile. İsterse çöpe atabilirdi. Yakmak istemiyor değildim ama küçücük bir kıvılcımın bile beni korkuttuğunu, sıcaklığına rağmen ürperttiğini hissediyordum. Yakmak ve yanmakla olan işim bugünden itibaren bitmişti. Bu gelinliğin hakkını ben değil ama yerime kim verirse razı olurdum.

Annemin benim için koyduğu triko takımı giyip tamamen makyajımdan kurtulduktan sonra saçımı gelişigüzel topladım. Makyajsız yüzüm makyajlı yüzümden daha dinç duruyordu. İlk defa makyajın yüzümü güzelleştirmediğini, aksine çöktürdüğünü bugün gördüm. Son bir kez daha elimin tersiyle gözlerimi silip Fidan'a doğru döndüm. O da makyajını temizlemiş, kıvırcık bıraktığı saçlarının bir tutamını tepeden toplamıştı. Üzerinde hala düğün için giydiği elbise vardı.

"Üçüncü kata çıkacağız," dedi telefonuna bakarken. "Patron oradaymış."

Hızlı adımlarla kapıya doğru yönelirken, "Durumu nasılmış?" diye sordum. "İyi değil mi?"

"Detayları gidince öğreniriz."

Bu bile durumunun iyi olmadığına kanıttı. Sadece hayal kırıklığı içinde asansöre doğru ilerledim. Şansımıza hemen geldi. Hiç beklemeden önce katı sonra kapıların kapanması için düğmelere bastım. Üst üste basarsam daha hızlı olur gibi hissettiğimden şansımı zorluyordum. Dakikalık işler asır gibi gelse de kata ulaşır ulaşmaz kalbimde yoğun bir heyecan ve korku belirdi. Nefesimi tutarak kapıların açılmasını bekledim sadece. İçimdeki korku saçma ve yersizdi. Sonuçta kapılar açıldığında karşımda Hazar olmayacaktı.

Kapılar açıldığında içimdekinin korku değil gerginlik olduğunu ve ne kadar yerinde olduğunu anladım.

Tam karşımda Doğanay vardı.

Bu koridorda bir düğüne hazırlanıp hayal kırıklığına uğrayarak gelmiş bir halde durmayan tek kişi de oydu. Üzerinde günlük kıyafetlerinden herhangi biri varken, gözlerinde bir şokun hüznü vardı. Sanki Hazar'ı oraya gönderen, annesinin orada olduğunu bilen o değilmiş gibi üzülüyor muydu? Nasıl yüzü tutuyordu da buraya geliyordu? Eğer Hazar içeride canı için savaşıyorsa tek sorumlusu oydu. Sorumlusu değilmiş gibi koridorun tam ortasında durmuş kederden omzu düşen insanlara bakıyordu. Benimle göz göze geldi, gözleri daha bir açıldı. Dudakları aralanacak gibi oldu ama durdu. En azından bana bir şey demeye yüzü yoktu ama kanımdaki öfke parmak uçlarıma kadar sızım sızım sızlamama neden oldu. Konuşmasa, bana karşı mahcup olsa bile geçmezdi.

Hazar onu kardeşi, ailesi biliyordu. Azazel'i; evi bildiği yeri yıllarca ona emanet etmişti. Türkiye'ye döndüğünde yanında daima gördüğüm kişi bir süreliğine Doğanay'dı. Aniden ortadan kaybolmasına anlam verememiştim ama bunun ona ihanet etmek olduğunu aklımdan bile geçirmemiştim. Şimdi Hazar bir ihanetin pençesine takılı kalıp onun yüzünden canının tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

Hazar düğün gününde alevlerin içinde kalırken, Doğanay dimdik karşımdaydı.

Ben karnımda Hazar'ın çocuklarını taşırken onu kaybetmekle sınanıyordum.

Eva beni Azazel'e götürürken nişanlısının planlarının büyüklüğünden haberdardı ve vicdanını rahatlatmak için bunu yapmıştı.

Gerçekler bir film şeridi gibi zihnimden geçtiğinde iyice artan öfkemle yumruklarımı dişlerimle birlikte sıktım, derin bir nefes almaya çalıştım. Derin bir nefes bir yana şu an dünyanın tüm oksijeni bana bırakılsa bile sakinleşmeyeceğimi anladığımda artık adımlarım benden bağımsız bir şekilde ona ilerledi. Benden bağımsız diyordum çünkü zihnimde onu sadece uzaktan kesiyordum şimdi adımlarım onu zihnimin dışında kesmek için sertçe yere çarpıyordu.

Saniyeler içinde onun tam karşısına geldiğimde elimi kaldırıp daha önce hiç atmadığım kadar sert bir tokadı yüzüne indirdim. Onun canından çok benim avucumun içi ağrımıştı ve kısık bir inilti döküldü dudaklarımdan. Ona rağmen geri durmadım, yana doğru düşen başını çenesinden tutarak yüzüme doğru kaldırıp onu omuzlarından ittirdim.

"Eserine bakmak için mi geldin?" Sesim tahmin ettiğimden daha titrek ama gür çıktı. Avuç içim tokadın etkisiyle yanıyordu ama Hazar'ın kaldığı yangının yanında bir hiçti. "İşinin bitip bitmediğini görmeye mi geldin?" Onu bir kez daha ittirdiğimde bileğimden tutmaya çalıştı. İzin vermedim. "Emir verenlerine rapor mu vermen lazım?"

Etrafıma baktığımda Soykanlardan kimseyi göremiyordum. Belki haberi geç almışlardı ya da cidden umurlarında olmamıştı ama koridorda sadece Tekin ailesi bulunuyordu. O zaman Doğanay'dan rapor beklediklerine dair tahminlerde bulunmak absürt kaçmazdı. Doğanay pişmanlık dolu yüz ifadesiyle bir kez daha bileklerimi tutmaya yeltendiğinde tiksintiyle ellerimi çektim.

"Sen ona bunu nasıl yaparsın ya?" Gözyaşlarımın akmaması gereken o kısımdaydık ama bunu ne kadar dinlerlerdi bilmiyordum. "O sana bu kadar güvenirken sen onu nasıl bu duruma sokarsın?"

"Darya..." Adım acıyla Doğanay'ın değil babamın dudaklarından döküldü. "Kızım yapma..."

Bir hiddetle ona doğru döndüm. "Sen karışma baba!" Onların şaşkınlık dolu bakışlarına aldırmadan tekrar Doğanay'a doğru döndüm. "Başından beri en çok o biliyordu onu. Benden bile çok biliyordu. Ben ona bunu yapmazdım. Onu en mutlu gününü bırak, normal bir günde bile annesiyle karşı karşıya getirmek zorunda bırakmazdım." Tek elimle onu ittirdim. "Bir şey söylesene!"

Doğanay sessizlikle bana bakmaya sürdürünce elimi gelişigüzel ona doğru savurdum. Artık sadece omzuna değil yüzüne, kollarına, göğsüne vurup duruyordum. Hırsımı alamayarak ona vurmaya devam ettiğimde, "Bunu ona nasıl yaparsın?" diye inledim acı içinde. "Nasıl ailesini ona tercih edersin?"

"Ailesini ona tercih ettiğim falan yok benim!" diyerek çıkıştı. Sonunda bir şey onun da zoruna gitmişti. "İçeride yatan adam benim kardeşim, Darya. Kardeşim! Ben onu bile isteye nasıl ateşlerin içine atabilirim?" Sesi öyle güçsüzdü ki bir an inanabilirdim. "Ben böyle olsun istemedim!"

"Ne istedin ya?" diye bağırdım öfkeyle. "Onu annesinin yanına gönderirken ne düşündün de şimdi kendini haklı sanıyorsun? Sen bildiğin yıllardır kaçtığı kadının karşısına çıkardın onu. Gözlerinde hala o küçük çocuğu taşıyan adamı en büyük acısının önüne ittin."

Hastane koridorunda olmamıza aldırmadan ikimiz de birbirimizle dövüşmeye hazırdık. Eva onun yanında değildi çünkü kaçmıştı. Ama ben kaçmazdım. Her şeye rağmen Hazar'ın yanında dururdum. Bu yüzden mi bunları yaşıyordum? Onlar bizim gibi olamadıkları için bizi mi cezalandırıyorlardı? Doğanay birkaç adım geriye doğru çekilip sinirle parmaklarını saçlarına geçirdi, yatıştırmaya çalıştı kendisini. Umurumda bile değildi.

"Sen yaptın," dedim zayıf bir sesle. "Sen onu bu zamana kadar hep sattın. Arkada hep onlarla iş çeviriyordun." Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Onlardan emir aldığın için mi canını hiçe saydığında hiç ses çıkarmadın? Sana Hazar'ı ne kadar çabuk yok edersen o kadar çok..."

"Saçmalama, Darya!" diyerek sözlerimi böldü. Olduğum yerden bir milim bile oynamadan ona baktım. Yüzüne tükürmeme az kalmıştı. "O benim kardeşim. Onunla büyüdüm ben...Onun ölümünü nasıl getireyim? Ben bunu nasıl yapabilirim? Öyle..."

"Öyle biri olup olmadığını bilmiyorum." Tahammülsüzlükle ona bakmaya devam ettim. "Ama bildiğim bir şey varsa son zamanlarda ondan uzak olduğun. Şüpheli hareketlerin, babasını sorman, annesiyle onu karşı karşıya getirmen..."

"Onun içindi!" Sesi ilk kez bu kadar yüksek çıktı. Öyle bir böldü ki sözümü ilk kez irkilerek geriye doğru adımlarımı attım. Artık üzüntüden çok, bir şaşkınlık hissediyordum. Tek kaşımı havaya

kaldırarak ona baktım. "Uzun zamandır bazı şeyleri onun için yapıyorum."

Dudaklarımdan alaycı bir kıkırtı döküldü. "Bu bir saçmalık."

"Saçmalık olan ne?" Öfkeyle bana baktı. "Ne biliyorsun ki sen?"

"Neyi bilmiyorum ben?"

"Hazar'ı yıllardır takip ediyor, Levent Soykan," dedi Doğanay titrek bir nefesle birlikte. Omuzları düştü. "Çünkü oğlunun da annesi gibi olmasından korkuyor."

Meraklı bakışlarım etrafta dolanırken babamın bunları duymasını istemediğimi fark ettim. Annem de anlamış gibi, "Biz gidelim," dedi babamın kolundan tutarak. "Darya'ya bir su alalım, hemşirelere Hazar'ın durumunu soralım. İçerdeler ama buraya gelen giden yok. Belki aşağıda birileri bir şey biliyordur."

Babam anneme şüpheyle baktı. Burada kalmak istemesini anlardım ama Hazar'ı bu kadar tanımasını istemezdim. Onun zaaflarını, kaçtıklarını ve kendisinin bile bilmediklerini babamın bilmesini zerre istemezdim. Ona yalvaran gözlerle baktım. Babam gitmeye niyetlendiği sırada bir şey dank etti. Hazar'dan zerre haberim yoktu ama karşımda bilmem gereken başka bir şey olduğu için ne düşüneceğimi ne soracağımı bile şaşırıyordum. Hazar'ı sormamanın pişmanlığı yüzünden acıyla gözlerimi yumdum.

"Anne Hazar," diyebildim mahcubiyetle. Bir an Hazar'ı sormayıp ikinci plana atmışım da ailesinden biri olmuşum gibi hissettim. Bu o kadar ağır hissettirdi ki midem çalkalandı ve öğürmemek için ellerimi dudaklarıma kapattım. Herkes endişeyle bana baktı. Başımı iki yana salladım. "O iyi mi?"

Sesim ellerim dudaklarımda olduğu için boğuk çıktı. Yine de annem anlayarak, "Yoğun dumana maruz kaldığı için ciğerleri zarar görmüş. Yanık izleri de var ama doktor en kötüsünü düşünmeden beklememizi söyledi sadece." Başımı salladım zorlukla. "Biz sana bir şeyler alıp gelelim. O sırada doktor da tekrar gelir."

Başım kısa bir an döndü. Daha kötüsü olabilirdi değil mi? En kötüsünü düşünmek için erkendi bunu doktor söylüyordu. Umut vardı, Hazar kalkacaktı. Her ne kadar dönen başım, titreyen dizlerim ve bulanan midem buna güvenmese de ben ayağa kalkmak zorundaydım. "Peki onlar?"

Babam kimi kastettiğimi anladı. "Gelirler. Geç haber verdik."

"Baba..."

"Sonra her şeyi konuşacağız, Darya," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Önce Hazar."

Önce Hazar.

Kimsenin önceliği olamayan Hazar bugün babamın önceliği olmuştu ama bunu bilmiyordu. Eğer gözlerini açmazsa bilemeyecekti de. Onun bu dünyadan kimsenin önceliği olmadığını bilerek gitmesi ihtimali, hissettiğim acıdan daha acı bir gerçekti. Bir baba tarafından sevilmenin, öncelik olmanın ve oğul olarak görülmenin ne demek olduğunu babamla öğrenebilirdi. Buna çok yakındı. Ama hemen karşımda durup sanki hiçbir suçu yokmuş gibi gözlerini dolduran kardeşim dediği adam tarafından bu fırsatı da kaçırmanın eşiğindeydi.

Babam Doğanay'ın yanından geçerken bir elini onun omzuna koyup, "Bu zamana kadar seninle ilgili her zaman anlayışlı oldum, Doğanay," dedi. "Ama eğer kızım söz konusu olursa, olmam. Eva'yı severim, kızım bilirim bu doğru ama Darya benim canım. Eğer onun tek bir gözyaşı..."

"Yemin ederim öyle değil, Ercüment Bey," dedi Doğanay. "Yemin ederim..."

"Ve konu sadece Darya da değil," diyerek devam etmesine izin vermedi. "Hazar da artık bu ailenin bir evladı ve sen benim ailemden birine zarar vermişsen bunun sonu iyi olmaz."

Doğanay'ın dudaklarında acı dolu bir tebessüm oldu. "Ben sizin ailenizden değil miydim?"

"Öyleydin," diyerek onayladı. "Ama öyle olmaman da çok basit olur. Benim önceliğim her zaman kızımdır ve o çocuk da onu önceliği yapan bir diğer kişiyse...Bu konu tartışmaya kapalı." Babam bir kez daha benimle göz göze geldi. "Sen de daha fazla ağlama artık. İçeridekine de düşman etme beni."

Hızla ellerimi kaldırıp gözyaşlarımı sildim. Hazar'ı sevmeye başlıyorsa, ben ağlamadığımda bu devam edecekse gözyaşlarımı tutabilirdim. Az önce tutamamış olmam saçmalıktı zaten. Hazar iyi olacaktı, ben neden ağlıyordum ki? Ben gözyaşlarımı silince babam birkaç adımla yanıma doğru geldi, alnıma bir buse kondurup istemeye istemeye asansöre doğru yöneldi. Fidan da onların arkasından giderek bu koridorda bizi yalnız bıraktı.

Hazar'ın yokluğunda bulunduğum her yerin ne kadar büyük, ıssız hissettirdiğini fark ettim. Boğuluyormuşum gibi hissetsem de aslında bu onun yokluğuyla alakalıydı. İnsan bazen ona dünyaları verseler bile dünyası yanında değilse tek bir damla su olmadan da boğulmaya devam ederdi. Zihnindeki düşünceler, elinden tutmayanlar ve uçuruma itenler onun sonunu getirenlerdi. Zihnimde onu kaybetme korkusu, elimden tutmayan o ve bizi uçuruma iten Doğanay...Sonumuzu getirdi.

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Seni dinliyorum," dedim soğuk bir ifadeyle. "*Oğlunun annesi gibi olmasından korkuyor* derken ne demek istedin?"

Doğanay derin bir nefes alıp yakasından çekiştirdi. Boğulan sadece ben değildim, bunu bilmek iyi geldi. Karşımdaki duvara sırtını yaslayıp başını yere doğru eğdiğinde, "Ferzan abla evliliklerinin ilk zamanlarından beri depresyondaymış. Bazı dönemler intihara o kadar meyilli olurmuş ki terapisti bir süre konakta onlarla birlikte yaşarmış. Evliliğin sürmeme nedenlerinden biri buymuş," dedi. "Hazar'a hamile olduğu dönem daha iyiymiş ama annem hep öyle söylerdi. Levent abi ile mutlu olacaklarına inanırmış belki de bu yüzden iyiymiş bilmiyorum. Doğumdan sonra tekrar ilk zamanlara dönmüş ve dönmekle kalmayıp bir gün kendisiyle birlikte Hazar'ı da..."

Aldığı nefes acı dolu bir inilti gibi yükseldiğinde duraksadı. Devamının tahminiyle ayakta kalmaya zorlandığımda arkamda kalan koltuklardan birine oturdum. "Nasıl yani?" diye sorabildim yüzümü buruştururken. "O Hazar'ı da kendisiyle birlikte..."

"Öldürmek istemiş." Sırtını duvara sürte sürte yere oturdu. "Ondan sonra Levent abi daha fazla evli kalamamış. Boşanmış ve Hazar'ı da ona vermemiş."

"Bu onu masum yapmaz," diyerek karşı çıktım. "O da Hazar'a gereken ilgiyi vermemiş."

"Ama benden yardım isteyen oydu," dedi başını iki yana sallarken. "Babaannesi öldükten sonra bana bunları anlatıp benden yardım istedi. Hazar'ın annesi gibi olmasından korkuyordu."

"Ve onu annesi gibi zorla evlendirmeye mi çalıştı?"

"Bilmiyorum," diyebildi. "Hazar o kadar içine kapandı, herkesten kaçtı ki ben de endişelenmeye başladım. Bir dönem gerçekten ağzını bıçak açmadı, hep yalnız takıldı ve bence kafasını dağıtmak için bir şeyler kullanmaya başlamıştı. Bunun onun sonu olacağından hepimiz emindik."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Hazar hayatının hiçbir döneminde tam olarak mutlu olamamıştı bu da yetmezmiş gibi canını hiçe sayacak her yolu denemişti "Ama onu bir şeylere zorlamaktan hiçbir zaman vazgeçmediler."

"Levent abi onu hep takip etti ama bir adım gerisindeydi." Doğanay başını duvara yaslayıp bana baktı. Onun da kafası karışıktı, neyin içinde olduğunu bilmiyordu. "Benden her zaman Hazar hakkında bilgiler isterdi. Ona defalarca kez neden onun arayıp sormadığını söyledim ama Hazar'ı tetiklememek için olduğunu söyledi. Hazar'ın her adımı bilirdi, takip ederdi. Terapistinden, notlarına kadar her şeyi..."

"Ve sen buna önayak mı oldun, Doğanay?" Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kıstım. "Hazar'ın hiçbir özeli olmamasına, bireysel her

hakkının babasının elinde olmasına vesile olan bir el mi oldun? Hangi kafayla yaptın bunu?"

"Onu başıboş bırakırsak annesi gibi olur sandım!"

"Onu başıboş bıraktığınız için annesi gibi olmaya sürüklediniz!" diyerek karşı çıktım. "Hazar'ın tek ihtiyacı olan destek görmekti. Onun sevgiye ihtiyacı vardı, sevildiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Konuşmaya, birilerinin onu dinlediğini bilmeye ihtiyacı vardı. Ondan uzak duran bir adamın onun iyiliğini istediğine nasıl inanabilirsin?"

"Hazar kimseyi yanında istemiyordu. Kaç kez İtalya'ya, onun yanına gitmeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Ailesine karşı da bu tutumu sergilediği için Levent abinin başka çaresi olmadığını düşündüm."

"Peki o adama abi diyecek kadar saygı duyan tek kişinin neden sen olduğunu da hiç düşündün mü?" diye sordum dudaklarımı büküp alaycı bir bakışla ona baktığımda. "Salim ve Fidan bir kere bile resmiyet dışına çıkmadılar o adam için. Fidan ve Hazar beraber büyüdü üstelik değil mi? Ama kız bir kere bile Levent Bey'im şöyledir bile demedi. Saygısı hiçbir zaman yoktu. Senin neden vardı?"

"Darya bak seni anlıyorum ama..."

"Sana Azazel hakkında da sorular sordu değil mi?" Soğuk bakışlarım yüzünde gezindi. Endişeye dönen bakışları bana cevap vermeye yetti. "Hatta çoğu fatura, belge ne varsa istedi. Terapiye gittiğine dair belgeler varsa onları da istedi, değil mi?"

Endişe ve şüphenin karıştığı o boş bakışlar yüzümde kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tebrikler, Doğanay. Sen yıllardır arkadaşının saltanatının çöküşünü hazırlıyormuşsun!" Alay dolu bir kahkaha dudaklarımdan firar ederken delirmişim gibi onu alkışlamaya başladım. Kahkaha atarken aynı zamanda ağlıyordum da. Onun duygularını anlamayacak kadar şiddetli ağlıyordum ki görüntü tamamen bulanıktı. Avuç içlerim yanmaya başladı ama ona rağmen alkışlarım bir saniye kesilmedi. Gören delirdiğimi düşünebilirdi. "Tebrikler!"

Doğanay dizlerinin üzerinde bana doğru yaklaşıp önüme gelir gelmez bileklerimden tutup engel olmaya çalıştı. Onun gücü bir an olsun beni etkilemedi. Ona direnerek alkışlamaya devam ederken kahkahalarım şiddetli hıçkırıklara dönüştü. "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu bileklerimi iz bırakacak kadar sıkı tutarken. "Ne diyorsun sen, Darya?"

Bileklerimi ondan kurtarmaya çalışırken yüzüne tiksintiyle bakmaya devam ettim. "Sen gördüğüm en aptal insansın," diyebildim zorlukla. "Aptal olduğun için yıllardır Eva ile devam edebiliyorsun zaten. Aptalsın çünkü kolay kandırılıyorsun!"

"Darya!"

"Seni kandırdılar, geri zekâlı!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Yıllardır seni kandırıyorlar. Arkadaşının sonunu senin getirmen için seni kandırıyorlar!" Bileklerimi kendime doğru çekerek ondan kurtarmaya çalıştım. Acıyla inlediğimde ne kadar sıktığını fark etmiş olacak ki bıraktı, geriye doğru düşüp şok içinde yüzüme bakmaya devam etti. "Sen hariç herkes her şeyin farkındaydı!"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Onlar Hazar'ı..."

"Onlar Hazar'ı önemsemiyordu, ona kalanları önemsiyordu." Elimin tersiyle burnumu silip biraz da olsa sakinleşmeye çalıştım. Ağlamaktan kusmama çok az kaldığını hissediyordum. "Hazan Hanım her şeyini Hazar'a bıraktı, Levent Soykan'ın yıllarca emek verdiği çoğu şey oğluna kaldı. Azazel o dönemin en önemli projesiydi ve o da Hazar'ındı. O adam Hazar'ı önemsemedi sadece açığını aradı."

"Bu saçmalık..."

"Ferzan Hanım neden o adamdan kurtulduktan sonra iş kadını oldu?" diye sordum küçümser bir tavırla ona baktığımda. "O kadın neden o adamdan kurtulduktan sonra düzeldi, oğlunun peşine düştü ve bugün geldi?"

"Bana dedi ki..." Duraksadı. "Bana şey dedi..." Boğuluyordu. Onların yandaşı olduğu için hak ediyordu da. "Hazar ile konuşması gerekiyordu, bilmesi gerekiyordu bir şeyleri dedi...Ben onun..."

"Levent abine haber verdin değil mi?" Gözleri gözlerimi buldu ve korkuyla doldu. "Verdin tabii. Madem Levent abine haber verecektin o kadını neden oğluyla bir araya getirdin?"

Güçlü durmak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu sadece bu bir saatte çözmüştüm. İnsanın omuzlarından birileri itiyordu düşmesi için ve ona karşı koymak zorunda kalmak her bir kemiğinin kırılma riskiyle karşı karşıya kalmasının acısını taşıyordu. Bir darbeye karşı koymak sadece fiziksel değil ruhsal bir ağrı da taşırdı. Hazar'ın yıllardır güçlü durmak zorunda olma eyleminin acısıyla yaşadığını bilmek, buna rağmen bir gün bile başını yastığa rahat koymadığı gerçeğiyle yüzleşmek ömrümden bir on yılı aldı.

"Annesine karşı çok kırgınlığı vardı." Kendisiyle tartışır gibi konuştu. "Ferzan ablanın sana gönderdiği e-postayı biliyordum ve ben düşündüm ki bu konuda onunla yüzleşir. Bunun için yapar sandım bilmiyorum."

"Sen nereden biliyorsun?" gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen bu kadar şeyi nasıl biliyorsun? Demek ki sadece Levent abine çalışmıyorsun..."

"Hazar'a ihanet eden bir piyonmuşum gibi bahsetme, Darya," dedi yüzünü buruşturarak. "Benim niyetim hiçbir zaman bu değildi."

"Savaşı başlatan insanların niyeti de masumları öldürmek olmaz zaten," dedim alaycı bir tonda. "Neye niyet neye kısmet sonuçta, değil mi?"

"Ferzan abla onun döndüğünü duyduğunda benimle buluşmak istedi," dedi ciddiyetle. "Senin patronun olduğu için seni ofisten aldığımda birkaç kez karşılaştık. Sana söylemedim çünkü o dönem bilmek zorunda değildin. Bak ben onu yıllardır görmüyordum, ölse ruhum duymazdı ama senin sayende karşılaştık. O günden sonra bana hep Hazar'ı sordu. İlk boşandıkları dönem çok büyük sorunlar yaşandı. Onun Hazar'dan uzaklaştırma emri vardı. Levent abi biliyordu sadece, Hazar'ın haberi yoktu. Kadında travma kaldı herhalde hep uzaktan izledi. Yakınlaşmaya karar verdiği gün bugündü."

"Ne gün ama değil mi?" Sinirle soludum. "Biriniz bile onun en mutlu günü, bunu yapma diyemediniz."

"Hazar'ın omzundan bazı yükleri alacağını düşündüm," dedi mahcubiyetle. "Böyle olacağını tahmin edemedim."

"Doğanay sen bugün onun hayatını mahvettin," dedim dürüst olmayı tercih ederek. "Üzgünüm senin niyetinin kötü olmaması bu gerçeği değiştirmedi. Sen de en az onlar kadar suçlusun. Ve sen biliyorsun..."

Tek kaşı havaya kalktı. "Neden bahsediyorsun?"

Uzatmanın anlamı yoktu. "Bizim durumumuzu."

"Hamile olduğunu," dedi gözlerini kaçırarak. "Biliyordum."

"Elbette biliyordun," dedim hayal kırıklığı içinde. "Levent abine de sen mi söyledin?"

"Hayır bana söyleyen oydu," dedi kısık bir sesle. "Senin kim olduğuna dair benden bilgi almak istemişti. O dönem söyledi."

Histerik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Yani benden de mi laf taşıdın?"

"Asla!" dedi bir hiddetle. "Bunu asla yapmadım. Seni sorduğunda ilk kez onunla ters düştüm."

"İlk kez onunla ters düştüğün konu ben olmamalıydım!" Kendimi daha fazla tutamadım. "Ben herhangi biriyim Hazar ise kardeşin. Neden o değil de ben?" Başımı iki yana salladım. "Eva için değil mi?"

"Hayır!" diyerek karşı çıktı. "Sen onların hayatının hiçbir yerinde yoktun, masumdun."

"Hazar da masumdu!" Bakışlarımız birbirinde kaldı. Ben öfkeyle bakarken o sadece pişmanlıkla bakıyordu. Yıllardır bu haltı yerken bir gün bile pişman değilse şimdi işe yaramazdı. Bir kere bile sorgulamaz mıydı insan olanları, hiç demez miydi bir baba neden oğluyla iletişim

kurmak yerine bunu yapar diye? Doğanay'ın işine gelmemişti. "Karşılığı vardı değil mi?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Benden nokta atışı sorular beklemiyordu. "Darya." Dilini alt dudağında gerginlikle gezdirdi. "Ben bir karşılık bekleyerek yapmadım."

"Ama onlar çabana sağlık diyerek verdi sen de üstüne yattın?" Başımı hızla aşağı yukarı sallarken sinirden gülmemek için kendimi zor tuttum. "Azazel'den daha mı değerliydi? Yoksa sana oğlum mu dediler?"

Acıyla gözlerini yumdu. "Onun yerinde gözüm yoktu."

"Onun yerinde bence gözün vardı." Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıştırıp yana doğru çevirdim başımı. Hayal kırıklığı içindeydim. Eva'nın bana yaptıklarından bile daha ağır hissettirdi. "Eva çünkü senden hep beklentisi olan bir kızdı. Sen de onu mutlu etmek istedin."

"Eva'nın bununla bir alakası yok."

Ona doğru döndüm. "Ona söyledin mi?"

"Hamileliği mi?" Başımı salladım. "Yemin ederim söylemedim."

"Çünkü Eva sana bunun için bir karşılık veremezdi," dedim alaycı bir sesle. "Levent abin gibi."

Doğanay bir avucunu zemine sertçe vurup ayağa kalktı. Bende ayağa kalkacak hâl bırakmamıştı. Öylece oturduğum yerde kalıp dirseklerimi dizlerime dayayarak saçlarımı çekiştirdim. Onun karşımda attığı voltalar, pişmanlık iniltileri öyle umurumda değildi ki ne düşüneceğimi bile şaşırdım.

"Senin yüzünden çocuklarım babasız kalacak," dedim bir sinirle. "Senin yüzünden ben düğün günümde bir hastane köşesinde belki de kara haber bekliyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Eva yüzünden neredeyse bebeklerimi kaybediyordum şimdi de senin yüzünden onu kaybediyorum!"

"Her seferinde konuyu neden Eva'ya getiriyorsun?" diyerek parladı sinirle. "Onun bu durumla hiçbir alakası olmadı. Hiçbir zaman olmadı, Darya!"

"Siz her şeyi çift yaşayan bir çiftsiniz," dedim kınar gibi. "Eminim bu süreci ona o kadar yansıttın ki Eva'nın Hazar'a dair düşüncelerine etki ettin. Onun da ilk işi benden uzaklaşmak daha sonra bana nefretini kusmak oldu. Hayatımda ilk kez mutlu olduğum bir şeyi yapıyorum diye suçlu hissettim ben!"

"Bunun Eva'yla bir alakası yok!"

"Var!" diyerek karşı çıktım. "Ve yakında Hazar da öğrenecek. Uyandığı an ona her şeyi anlatacağım. A'dan Z'ye her şeyi öğrenecek ve bir daha hiçbir şey saklamayacağım."

Doğanay endişeyle bana baktı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi dudaklarını oynatıp durduktan sonra, "Her şeyi anlatacaksın," dedi. "Her şeyden kastın..."

"Bu zamana kadar öğrendiğim her şey," dedim hiç duraksamadan. "Senden ve Eva'dan gelen her şey...Onun bilmediği her şeyi anlatacağım. Aldığım bir nefesten bile haberi olmadıysa onu da anlatacağım. Uyandığında her şeyi öğrenecek."

"Onu mahvedeceksin."

Pişkinliği karşısında sinirlerime hâkim olamadım. Bir hışımla ayağa kalkıp ona doğru bir adım attığım sırada, "Darya," diyen kişiyle tüm kinimi yutmak zorunda kaldım. İkimiz de başımızı koridorun başına doğru çevirdiğimizde karşımızda Soykanları gördük. Sonunda teşrif etmiş olmaları karşısında sinirlerim daha çok bozuldu. Dudaklarımdan alaycı histerik bir kıkırtı döküldü.

"Erken değil mi?" diye sordum tamamen onlara dönüp kollarımı göğsümde birleştirdiğimde. "Biraz daha geç kalsaydınız. Sonuçta benim oğlum için neden erken gelesiniz, değil mi?"

Lerzan Hanım göz ucuyla abisine bakıp başını iki yana salladı. Levent Soykan'ın sinirini zapt etmeye çalışıyordu sanırım ama umurumda değildi. Bu gece kimse Hazar'ı o yangının içine atmaktan daha fazla zarar veremezdi bana. Onların arkasından ailemin de geldiğini görünce rahat bir nefes verebildim. Savaşmaktan korkmuyordum ama kısa bir an tökezlemekten ölümüne korkuyordum. Onlar benim sığınağım olacaktı.

"Darya," dedi Alp abi yanıma ulaştığında. Bir elini koluma götürüp destek olmak ister gibi sıkarken, "Sen iyi misin?" diye sordu. Hazar'dan önce beni sorması zerre hoşuma gitmedi. Neden herkes bunu yapıyordu? İçeride yatan ben değildim, Hazar'dı. Onu sormaları gerekirken gelen geçen beni soruyordu.

"Neden onu sormuyorsun?" Sinirle kolumu ondan kurtardım. "Alevlerin arasında kalan o, ben değildim. Neden beni soruyorsun?"

Herkes endişeyle bana bakmaya başladı. Annem bir adım öne çıkarak, "Sinirlerin bozulmuş senin," dedi. "Kötü bir niyetle sormadı."

"Evet," dedi Alp abi mahcubiyetle. "Karşıma ilk sen çıkınca, böyle görünce..."

"Anca bunca," diyerek çıkıştım. "Ailenizden biri alevlerin arasına kalıyor bilmem kaç saat sonra geliyorsunuz yetmiyor onu sormuyorsunuz. Siz ne olsun istiyorsunuz?"

"Daryacığım," dedi Lerzan Hanım. "Lütfen biraz da olsa sakin ol. Eminim Hazar iyi olacaktır."

Bu sakinlik karşısında sinirle derin bir nefes almadan edemedim. Ben el kızıydım, birkaç aylıktım ama bu insanlar kaç yıldır onun ailesiydi. İnsan yalandan da olsa az endişelenmez, kendinden geçmez miydi? Kalkanları buydu diye düşünmek istiyordum yoksa her geçen saniye Hazar ile ilgili düşüncemin odağı değişecekti. Onun hayatına, yaşadıklarına üzülmekten durumuna bile kendimi veremiyordum. Bunun için suçlu hissetmek yetmiyordu ama bu insanlar oldukça rahattı.

"Nasıl bu kadar sakin olabilirsiniz?" diye sordum sinirime hâkim olamazken. "İçerideki sizin canınızdan biri değil mi? Nasıl bu kadar soğukkanlı kalabilirsiniz!?" Hepsinin ortasında kalıp etrafıma baktığımda başım döndü. Onların yerine de ben ağlıyordum gerçi. Ondan gerek duymayabilirlerdi ama Hazar her şeyin en çoğunu hak ediyordu. "O alevlerin arasında kaldı. Ölebilirdi!"

Babam da bir adım öne çıkarak annemin yanında belirdi. "Kızım..."

"Ya ölseydi?" dedim gözyaşlarımın arasından. "Belki de öldü." Levent Soykan gözlerini sonuna kadar açarak bana baktı. "Dakikalardır kimse bir şey söylemiyor. İyi olsa söylerlerdi."

"Benim oğlum iyi," dedi Levent Soykan.

"Oğlunuz iyi mi yoksa iyi olmak zorunda mı?" Ağladığım için sesim titredi. "Çünkü sizin oğlunuzla benim sevgilim aynı kişiyse onun iyi olmadığı çoğu zamanı hatırlıyorum."

Güçsüzlükle elimin tersiyle gözümü sildim. Bu sırada kısa bir an dengemi sağlayamadım, geriye doğru sendeledim. Alp abi kolumdan sımsıkı tutup onun göğsüne yaslanmamı sağladı. Saniyeler içinde bir eli sırtımda diğeri başımda dururken kendimi daha fazla tutamayarak bir kez daha çığlık çığlığa ağlamaya başladım. Herkes karşımda bana sadece hesap soruyor, onu zerre önemsemiyordu ve bu durumla başa çıkamıyordum.

Girdiğim ruh halinden sıyrılmamı saniyeler içinde, "Hazar Bey'in ailesi?" diyen ses sağladı. Başımı onun göğsünden ayırıp karşımdaki doktora baktım. Ne bakışlarına ne de tavırlarına herhangi bir anlam yüklememeye çalışarak gözlerimi hızla sildim, ona doğru büyük adımlar attım. Hazar'dan duyacağım herhangi bir haber beni biraz da olsa iyi hissettirebilirdi.

"Evet benim," dedim kimseye fırsat vermeden. "Eşiyim ben."

***Eşi olacaktım daha doğrusu.* Eğer arkamda kalan insan topluluğu onu biraz da olsa sevebilselerdi bugün ben onun eşi olacaktım. Gelinliğimi bir lavabonun kenarında çıkarmayacaktım. Onunla bu gece sonunda**

aile olduğumuzu, bebeklerimizi sağlıkla kucağımıza alacağımız günlerin huzurunu düşünecektik. Şimdi ne o vardı ne de huzuru.

"O iyi mi?" diye sordum sabırsızlıkla. "Onu görebilir miyim?" Doktorun konuşmasına fırsat vermiyordum resmen. Annem koluma dokununca ona doğru döndüğümde uyarır tonda bakışlarıyla bunu anladım. "Ben özür dilerim..."

Doktor samimiyetle tebessüm edip, "Sorun değil. Sizi anlıyorum," dedi. "Keşke sizi tam şu an onun yanına götürebilseydim ama önümüzdeki birkaç saat bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" diye sordum korkudan titrerken. "Durumu ciddi mi?"

"Sadece önlem amaçlı bir süre onu yoğun bakımda tutmamız daha iyi olacaktır," dedi sakin bir ses tonuyla. "Korktuğumuz hiçbir hayati riski yok. Fazla dumandan akciğerleri zarar gördüğü için bir süre solunum desteği, göğüs ve omuz bölgelerinde ikinci ve üçüncü derece yanıklar olduğu için enfeksiyon riskini göze almamız gerekiyor."

"Kolların dövme dolu ama göğsüne hiç sıçramamış."

"Çünkü henüz oraya dokunabilen biri olmadı."

Onun sesi zihnimde yankılandığında onun göğsüne dokunup bir iz bırakanın yıllar önce onu bırakıp giden, dönüp hiç sormayan ve en mutlu gününde alevlerin içinde bırakan annesi olduğu gerçeğiyle sert bir tokat yedim. Şükretmeliydim. Onu tekrar, bal rengi gözlerini açık bir halde görebileceğim için yapmalıydım bunu ama düştüğü durumun acısını hafifletmiyordu. Kızıyordum kendime şükretmezsem daha beteri olur diye ama yine de geri duramıyordum bu histen.

"Bu yanıkların izi kalacak değil mi?" diye sordum titreyen sesimle. Doktor sessiz kalıp derin bir nefes aldı. "Uyandığında görecek yani."

"Bu gece için sadece on beş dakikalık tek kişiyi yanına alabiliriz." Doktorun bakışları arkamdaki kalabalıkta gezindi. "Yarın bilinci açıldığında duruma göre normal bir odaya alsak bile bu kalabalığın hiçbir faydası yok."

Telaşla arkama doğru dönüp, "Ben kalacağım," dedim kimseye fırsat vermeden. "Ben buradayım."

"Hemşirelere sizin adınızı vereceğim," dedi doktor zorlukla gülümserken. "Çok geçmiş olsun."

Doktor kalabalığın içinden sıyrılıp gitti. O gittiği an tam olarak rahat hissettirmese de bir nefes verip duvarın köşesine sindim. Geldiğimizden beri ondan haber alamadığım için kendimi o kadar sıkıyordum ki en azından şimdi onu görme ihtimalimin olmasıyla biraz da olsa rahatlayabilirdim. Gerçi bu rahatlamayı bile kendime hak görmüyordum. O uyanmadan kendime hiçbir şeyi hak görmüyordum.

"Doktora gıcık oldum," dedi Alp abi sinirle. "Adamakıllı bir detay vermedi."

"Gerekeni söyledi," dedi annem. "Hazar'ın yarına kadar bilincinin açılması çok zor bir ihtimaldi zaten. Ne kadar süre o dumanlara maruz kaldıysa zehirlenmediği için şükretmemiz lazım."

"Yanık izleri umarım yüzüne bulaşmamıştır," dedi Levent Soykan. "Her baktığında hatırlaması kötü bir durum olur."

"Çok mu umurunuzda?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Yoksa yüzü yanık adamdan patron olmaz mı?"

"Darya," dedi babam gözlerini sonuna kadar açarak. "Seni burada tek bırakmam, biliyorsun değil mi?"

"Ben buradan bir adım öteye gitmem," dedim kararlı bir sesle. "Siz de bunu bilin."

Lerzan Hanım şaşkınlıkla bize baktı. "Kimse buradan gidemez şu an. Hazar içeride bu haldeyken..."

"Gitmeniz daha iyi olur," dedim soğuk bir sesle. "Sonuçta yarına kadar buradaki kalabalığın bir önemi yok. Ayrıca Hazar'ın şahit olmadığı bir kalabalığa ihtiyacı yok. Yıllardır gözleri açıkken ona yalnızlık bırakılmışsa hele hiç yok."

"Ben kızımı burada bırakmam!" diyerek diretti babam. "Seni bu halde burada bırakamam, Darya. Onu gördükten sonra seni eve götürelim. Sana söz veriyorum yarın tekrar getireceğim."

"Baba anlamıyor musun? Ben Hazar uyanmadan buradan bir adım öteye gitmem." İyice duvarın dibine çöküp dizlerimi kendime doğru çektim. Hepsi ayakta durup etrafımı sarınca kendimi oldukça savunmasız hissediyordum. Başıma karabasan gibi çöküyorlardı, bir el uzanmıyordu bana. O elin sahibi eğer uyanık olsaydı beni çıkarıp alırdı. Hazar yokken ben çok huzursuzdum. Artık onsuz nasıl yaşanır bilmiyordum.

"Darya sen şu an hiç iyi değilsin," dedi Lerzan Hanım. Gözleri başka bir şey demek istiyor da zorlanıyor gibiydi. Büyük ihtimal bebeklerimi düşünmemi istiyordu ama bilmediği bir şey vardı ki bence onlar da babalarını merak ettikleri için bana hiç zorluk çıkarmıyorlardı. Ne kadar üzülsem de enerjik hissediyordum. "Ben burada..."

"Ben burada kalacağım!" Sesim tahammülsüzlükle yükseldi. "Eğer bize bir iyilik yapmak istiyorsanız Azazel'i yakanın kim olduğunun peşine düşün." Bakışlarım Levent Soykan'a döndü. "Ya da eski karınızın neden orada olduğunun."

Lerzan Hanım abisine doğru döndü. Sorgulayan bakışları sadece sinirlerimi bozuluyordu. Öyle her şeyden habersiz, ipsiz sapsız bir aile olmuşlardı ki büyük ihtimal Ferzan Hanım'dan haberleri bile yoktu. "Ferzan mı?"

"Ferzan," dedim bastıra bastıra. "Hazar'ın annesi, Ferzan. Hazar annesiyle konuşmak için oradaymış ve biliyor musunuz onu kurtarmak istediği için alevlerin arasında sıkışıp görevlilerin gelmesini beklemiş. Eğer o ona sırtını dönenlere gönül koyabilen biri olsaydı daha az hasarla çıkar, şu an yanımda olurdu."

"Allah'ım biz neyin içine düştük böyle?" Lerzan Hanım ağlamaklı bir sesle geriye doğru çekildi. "Yıllar sonra...Neden?"

Levent Soykan buz gibi ifadesiyle, hiçbir şey demeden izledi sadece. Sıktığı çenesinden öfkesi belli oluyordu. Belki de o nedenini çok iyi biliyordu ya da onun kontrolü dışında gelişen şeylere sinir olmuştu. O adamı hiçbir zaman anlamayacaktım ve anlamak da istemiyordum. Hazar'ı anlamayan kimseyi anlamazdım ben. Birini anlamak o kişiye büyük bir ödüldü çünkü. Yıllarca kimse ona bu ödülü vermediyse ben de vermezdim.

"Siz bunun peşine düşmek zorundasınız." Ayağa kalkmayı denedim. Biraz zorlandığımı görünce herkesten önce Fidan yardımıma yetişti. Bir elimi tutarak doğrulmamı sağladı. "Siz onu bu hale getirenlere hesap sormak zorundasınız!"

"Elbette hesabını soracağım," dedi Levent Soykan öfkeyle kaşlarını çatarken. "Levent Soykan'ın oğluna..."

"Hazar Cihangir Soykan'a bunu yapmak ne demekmiş onu soracaksınız," diye bağırarak sözlerini kestim. "O sizin oğlunuz olmaktan çok Hazar Cihangir'di. Tek başına, bir başına Hazar Cihangir'di. Belki de onu bu hale sizin hırslarınız getirdi ve şimdi siz hâlâ ona yapılan yanlışı size yapılan yanlış olarak görüyorsunuz!"

Başını iki yana salladı öfkeyle. Bana çok kızıyordu ama doğruları söyleyene herkes kızardı. Beni şaşırtmıyordu. "Onu canım biliyorum çünkü."

"Onu hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Siz sadece size meydan okunduğunu düşünerek sinirleniyorsunuz. Onu bu duruma getiren zaten sizdiniz. Belki de bunda bir parmağınız vardır. Bu yüzden mi sakinsiniz?"

"Yeter!" Levent Soykan'ın ses yükseltmesiyle babam bir adım daha öne çıktı ve ona doğru öfkeli bakışlarını doğrultarak bir atak yapacak gibi oldu. Şu an onların kavga etmesi hiç iyi olmazdı. Bence bunun onlar da farkındaydı. Levent Soykan göz ucuyla babama baktıktan sonra bana doğru döndü. "Acını anlıyorum, Darya. Sevdiğin birinin tırnağına zarar gelse dünyan başına yıkıldı sanıyorsun. Bunu anlıyorum ama beni yargılamanı anlamıyorum."

"Hazar'a üzülüyorum," dedim hayal kırıklığı içinde. "Çünkü etrafındaki herkes o hariç herkesi anlıyor. Bu olay olduğundan beri hepiniz beni anlıyorsunuz ama yıllardır onu anlamamışsınız. Herkes beni soruyor ama kimse onu sormayı akıl edemiyor." Başımı iki yana salladım. "Lütfen gidin. Lütfen."

"Kızım haklı," dedi babam. "Gitmeniz daha iyi olacaktır."

"Hepinizin gitmesi daha iyi olacaktır." Babama bakmadan konuştum. "Şu an burada olmanızın ona bir faydası yok. Kalabalık yaparak birbirimizi rezil de etmeyelim. Hepiniz gidebilirsiniz."

"Ben kızımı bırakmayacağım."

Babama doğru dönmek zorunda kaldım. "Anneannem ve ikizler evde endişeyle bekliyorlardır. Lütfen zorluk çıkarma, baba."

"Seni nasıl bırakabilirim burada?"

"Beni eninde sonunda Hazar'a bırakacaktın zaten," dedim omuz silkerek. "Ben Hazar'ı seçeli çok oldu. Bu yüzden böyle şeyleri dert etme. Çocuk değilim artık."

Babam bana şaşkınlık ve öfke ikilisi arasında bakarken, "Ne olursa olsun sen benim kızımsın ve ben seni bu halde geride bırakamam," dedi. "Ölürüm senin için, Darya."

"Ölme baba!" Tekrar gözlerim dolmaya başlayınca kendime isyan ettim artık. Başımı yana doğru çevirerek ofladım. "Kimse ölmesin. Sadece Hazar uyansın istiyorum. Siz olsanız da olmasanız da sonuç değişmeyecek. Yarın gelirsiniz ama şimdi lütfen gidin. Ben nefes alamıyorum."

Saçlarıma ellerimi daldırıp çekiştirirken onlara sırtımı döndüm. Daha fazla kimseyi çekemiyordum. "Ben onunla burada kalacağım," dedi Fidan arkamdan. "Tüm gece uyanık da olurum onunla. Gözünüz arkada kalmasın."

Arkamda bir sessizlik oluştu. Soykanların bunu kabul ettiğinden emindim ama şiddetli ayak seslerine göz ucuyla baktığımda Levent Soykan'ın oldukça sinirli bir halde koridoru terk ederken telefonuna sarıldığını gördüm. Lerzan Hanım ve Alp abi endişeyle onun peşinden gittiklerinde tekrar bakışlarımı boş duvara çevirdim. İlk defa ailemin bile bana güç olmadığı noktadaydım. Onlar arkamda belirip bana sarıldıklarında bile sadece gözlerimi yumdum. Garip bir şekilde gittiklerinde rahat bir nefes verip hastane koltuğuna çöktüm.

Şimdi bomboş koridorda Fidan ile yan yana oturuyorduk. Önümdeki perdelerin açılmasını, onu görebilmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Fidan dışarı çıkmayı defalarca teklif etse de bu içimden gelmemişti. Hazar normal odaya alınmadan, uyanmadan asla bir yere gidemezdim. Babamları zar zor göndermiştim zaten. Eminim yarın sabahın en erken saatlerinde burada olurlardı. İstemeye istemeye gittiklerini fazlasıyla belli etmişlerdi.

"Seni hiç soramadım," dedim ağlamaktan kısılan sesimle. "Salim nasıl?"

Sıkıntılı bir nefes aldı. "İyi."

Kısa tutması kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Gözlerimi bir an olsun karşımdan ayırmadan, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Yoksa genel bir keyifsizlik mi?"

"Bir şey olmadı," dedi aynı soğuklukla. "Sadece iyi olduğunu biliyorum. Aşağıdaki normal odalardan birinde. O patron kadar zarar görmediği için şanslı ve yeni sevgilisi ona oldukça iyi bakıyor."

"Yeni sevgilisi mi?" diye sordum şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde. O önüne bakmaya devam etti. "Salim'in sevgilisi mi var?"

"Rüya Hanım hastanede olduğuna göre vardır," dedi Fidan sinirle. "Lavabodan çıktığımda o kadını Salim'in kaldığı odaların olduğu koridora giderken gördüm. Büyük ihtimal onun için gelmiştir."

Herhangi bir tepki veremedim. Şu an ne desem samimi gelmezdi ona sanırım fazla bencildim. Onun derdini düşünecek halim yoktu.

"Anladım. Üzgünüm ama..."

"Ben boşanma davası açtım." Devam etmeme izin vermeden tek nefeste kurduğu cümlesiyle burnunu çekti. Ona doğru baktığımda sadece önüne bakıyor, baş parmağıyla diğer parmaklarının etini kanatana kadar eşeliyordu. Yüzündeki donuk ifade onun güzelliğiyle, neşesiyle çok zıttı ama Salim'in getirdiği hâl bundan ibaretti. "Bir süredir şüphelerim vardı zaten. Artık emin de oldum. Salim o kadınla denemek, yeni bir hikâyeye başlamak istiyor. Yani haklı da birini sevemiyorsa onu bekleyemez. Yazdım avukatıma boşanma davası açacak."

"Ona söyledin mi peki?"

"Bu olaylar olduğu için söyleyemedim." Ağlamamak için direniyordu. Titreyen sesinden belliydi. "Büyük ihtimal ona giden boşanma kağıdıyla öğrenir. Çok da umurunda olmaz. Yeni limanlara yelken açan biri benim yasımı tutamaz."

Bazen acı olsa da hayatın gerçeklerini kabullenmek gerekirdi. Salim ve Fidan'dan olmuyordu. Daha doğrusu onlar oldurmak istemiyordu. Süründürmek yerine bitirmek kalan ömründe yeni bir hikâye yazabilmek için fırsattı. "En doğrusu," diyebildim. "Olmuyorsa zorlamanın bir anlamı yok. Bu sadece sana zarar verecek, gerek yok."

"Olmuyor," dedi kısık bir sesle. Olmasını deliler gibi istediği sesinden belliydi. "O yüzden bitiyor."

"Buna üzülüyorsun." Dikkatle ona baktım. "Ama bittikten sonra hissettiğin her şey bu kararı keşke daha erken alsaydım dedirtecek. İnan bana, Fidan. En doğrusu bu."

Sadece başını salladı. İnsan böyle zamanlarda birilerinin gerçekleri söylemesini değil de yalanlarla onu avutmasını isterdi. Bu yüzden Fidan'ı anlıyordum ama ona yalan söylemek istemiyordum. Hayatımın son birkaç ayını yalanlarla yeterince yokuşa sürüyordum. Kimse kandırılmayı, sahte inançlarla sınanmayı hak etmiyordu. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkar, çıkmasa bile can yakardı.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda bu sefer önüme dönen ben oldum. Onun bana baktığını hissettim ama karşılık vermedim. Herhangi bir şey düşünmek istemediğim için bu sorudan bir süre nefret edecektim. "Onlara söyleyecek misin?"

"Hazar uyanmadan hiçbir şey yapmayacağım," dedim hiç düşünmeden. "Onun iyi olduğunu görmeden bir şey yapamam ama uyandıktan sonra daha fazla uzatmayacağımı biliyorum."

"O ne demek?"

"Babam dahil herkes her şeyi öğrenecek demek." Dudaklarımı büktüm. Tekrar gözlerim doluyordu. "Düğün dernek işlerine girmeden de bir aile kurup, hiçbir şeyi uzatmayacağız demek."

"Bunu istediğinden emin misin?"

Hızla başımı salladım. "Bir şeyleri uzattıkça başımıza bela oluyor gerek yok artık. Bizim çocuklarımız olacak. İkimizin de istediği, güzel bir hayat vermek istediği iki çocuk söz konusu. Daha fazla yapamam üstelik ben onu..." Duraksadım. Bunu ilk ona söylemeliydim. "Üstelik ben onsuz yaşamak istemiyorum. Ailemi ne kadar sevsem de bir bireyin eşini bulup onun yanına ait hissettiği o dönemdeyim. Bunu anladım."

Önüne doğru dönüp başını salladı. "Artık tamamen onunla bir aile kurmak istiyorsun."

"Başından beri istiyordum ama sınanmamışlığın kibriyle hiçbir adım atmıyordum. Hep duruyordum, bahaneler buluyordum ya da şikâyet ediyordum. Şimdi öyle bir sınandım ki daha fazla uzatmak istemiyorum. Gerekirse evimizin çatısı su sızdırsın ben yine de onunla bu aileyi kuracağım."

"Yanmaktan iyidir," dedi Fidan.

"Yanmaktan iyidir," dedi zihnimin derinliklerindeki Hazar'ın sesi.

Günler öncesiydi. Düğün hazırlıkları nedeniyle birbirimizi göremediğimiz, sadece onun akşam arabayla kapıma gelmesinden ibaret görüşmelerden

birindeydik. Normalde sadece telefonla konuşur, balkondan izlerdim ama o gece o kadar şiddetli bir yağmur vardı ki dışarı çıkmak, arabada onunla olmak istemiştim. Babamın erkenden çalışma odasına çekilmesini fırsat bilerek onun yanına koştum. Gecenin karanlığında arabanın içini aydınlatan loş bir sarı ışıkla güzel yüzünü izledim ve ona yakın olmayı ne kadar özlediğimi fark ettim.

Günler sonra karşımdaki adam benim eşim olacaktı.

Bir ömrü paylaşacağım yol arkadaşım ve çocuklarımın babası. Bu sıralar bir de en yakın arkadaşımdı. Kısa sürede Hazar hayatımda o kadar büyük yerlere sahip olmuştu ki ondan önce nasıl yaşadığımı sorgular olmuştum.

Yorgun yüzünü görünce buruk bir tebessümle bir elimi onun yanağına yasladım. "Sen iyi misin?"

Yanağıma yüzünü biraz daha bastırıp, "Yorgunum," diye mırıldandı. "Tüm gün yorgunum ve seni görebildiğim süre çok kısıtlı. Bu durumdan nefret ettim."

"Beni daha fazla görebilmek için birkaç gün daha buna katlanmak zorundasın," dedim gülümsememi hiç soldurmadan. Onun somurtan yüzüne karşı gülümsemek bir şeylerin bulaşıcı olduğuna inanmamı sağlardı çünkü kısa bir süre sonra o da gülümserdi. "Sarılayım mı sana?"

Bakışlarını ön cama doğru çevirip sağanak yağmuru görünce, "Arabadan inmemiz gerekecek sanırım," diye homurdandı. "Düğün öncesi hastalanmaya değer mi?"

"Eğer sarılacaksak her şeye değer." Ona doğru yaklaştım. "Ama ben arabadan inmeden sarılacaktım zaten."

Sorgulayan bakışları üzerimde kaldı. Arabaya bindiğimde sadece alnıma bir buse kondurmuştu. Alanın dar olduğunu düşündüğü için sadece başını yana çevirip yanağını koltuğa yaslayarak beni izliyordu. Bu mesafeden nefret ettiğini biliyordum. Sanırım ben de onunla aynı hisleri taşıyordum. Onun yanındayken mesafelere meydan okuma isteğim her zaman artıyordu.

"Koltuğunu biraz geriye doğru iter misin?" diye sorduğumda sorgulamadan yaptı. Her zaman yapardı zaten. Geriye doğru itince koltuktan kalkıp ayağımı yanlış bir yere çarpmamaya dikkat ederek onun kucağına oturmaya çalıştım. Niyetimi anladı, bunu kolaylaştırmak adına bir elini belime atarak beni kendisine doğru çekti. Saniyeler içinde alan dar olsa onun kucağında, başım göğsüne yaslı bir halde duruyordum.

Onun teni her zaman çok sıcaktı. Belki de olmayı sevdiğim bir yer olduğu için bana sıcak hissettiriyordu bilmiyordum ama ona yaslanmayı seviyordum. Başımı onun omzuyla boynu arasında bir yere sıkıştırıp iyice kucağına sindiğimde elini sırtımda yavaşça gezindi. Huzurla alınan derin nefesler, cama vuran yağmur damlalarının sesiyle bu gece olmaktan daha çok istediğim başka bir yer olmadığını iyice anladım. Önümüzdeki birkaç gün gözümde iyice büyüdü.

"İstediğin gibi bir düğün olmayacak değil mi?" diye sordu sıkıntıyla. Keşke bunları sormak yerine sussaydı da huzurla kalsaydık. Bize üzülmekten yorulmuştum. "Günlerdir sana haksızlık ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Bana böyle düşünerek haksızlık ediyorsun." Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Ben hiçbir zaman düğün hayali kurmadım ama düşününce de aklıma hep yazın olacağı geliyordu. Sıcak havaları severim sanırım."

"Ben hiç sevmem," dedi huysuzlukla. Şaşırmadım. Başımı kısa bir an omzundan kaldırıp gülümseyerek ona baktığımda burnumun ucundan öptü. "Sıcak hiçbir şeyle aram yoktur."

"Yazı sevmez misin?" Yüzümü buruşturdum. "Yazın tatil yapmayı da mı sevmezsin?"

"Eğer çok sıcaksa sevmem." Başım tekrar omzuna düştü. Bir elini saçlarıma daldırıp baş parmağıyla yanağımı okşadı. "Sıcak neden sevilir ki?"

"Neden sevilmesin ki?"

"Yani bir insan yanmaktan neden hoşlanır ki?" diye sordu memnuniyetsizlikle. "Izgara gibi kokmak kimin hoşuna gider?"

"Adanalıların diye düşünüyordum," diyerek ona takıldım. "Kebapla aranız iyidir sonuçta."

"Bir Adanalı olarak sıcağın en berbat halini gördüm ve nefret ediyorum." Yanağımdan bir makas aldı. "Emin ol sıcaklar hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sana kötü bir haberim var," dedim alaycı bir sesle. "Eğer hesaplamalarım doğruysa çok sevgili çocuklarımız yaz aylarından birinde gelebilirler. Yani yaz çocukları olup sıcağı çok sevecekler."

"Ve babaları onlar yanmasın diye her yazı soğuk bir ülkede geçirmelerini sağlayacak," diyerek bana kafa tuttu. "Onların yanmalarına izin vermezdim."

"Bu sıcağa olan nefretin sadece yaz mevsimiyle ilgili gelmiyor." Başımı bir kez daha kaldırdım ama bu sefer daha dik bir konuma gelip gözlerimi kısarak ona baktım. "Başka nedenleri var gibi."

İç çeker gibi derin bir nefes alıp gözümün önüne gelen saç tutamlarını işaret parmağıyla geriye doğru itti. "Sadece yaz mevsimiyle alakalı."

"Sadece yaz mevsimini sevmediğin için çocuklarımızı her yaz tatilinde soğuk ülkelere götüremezsin o zaman," dedim otoriter bir duruş sağlamaya çalışarak. "Çocukların sıcaklık denen şeyi bilmesi gerekiyor."

"Bilirler," diyerek duruşundan ödün vermedi. "Evi ısıtırım onlar için."

"Ee yani, Hazar!" Gözlerimi sonuna kadar açtığımda gülüp parmakları arasında burnumu kıstırdı. "Burnumu sıkıştırıp durma!"

"Neden?" Daha da sıkıştırıp başımı iki yana salladı. "Çocuklarımız Voldemort olarak mı doğarmış, Salim'den yeni bir bilgi mi yoksa?"

"Ha ha ha, çok komik!" dedim yüzümü sinirle buruşturarak. "Ne kadar komik bir baba hem çocuklarının donmasını sağlıyor hem de annelerinin nefesini kesiyor!"

Burnumu bırakıp kollarını başımın arkasından dolayarak onun göğsüne yaslanmamı sağladı ve beni sımsıkı sardı. Öyle bir sıkı sardı ki cidden bir an nefessiz kalacağımı düşündüm ama yine de onun büyük kolları arasında olmaktan mutluluk duydum. Kollarını tutarak iyice yerime sindiğimde dudaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Yanmaktan iyidir," diye fısıldadı. "Yanmaktan iyidir."

Omzuma dokunan bir elle birlikte, "Darya Hanım?" dendiğini duyunca anıların içinden sıyrılıp irkildim. Onunla olduğumu düşündüğüm saniyelik bir an bile içimi ısıtmaya yeterken sıyrıldığımda tekrar üşümeye başladım. Eğer Hazar bu halimi görseydi yanmanın daha iyi olduğunu düşünür müydü? Artık Hazar'ı hiçbir güç sıcağa götüremezdi ve ben de gitmezdim zaten.

"Efendim," dedim bir hiddetle oturduğum yerden kalkarken. "Onu görebilir miyim? Onun için mi seslendiniz bana?"

Biraz daha göremezsem ölecekmiş gibi hissediyordum. Onu artık görmem lazımdı. Hemşire tebessümle başını salladığında bir an sevinçten ne yapacağımı bilemeyerek ona sarıldım. Böyle bir şeyi ne ben ne de o bekliyordu. Kolları havada kalınca yaptığımın utancı yüklendi ve hızla ondan ayrılıp özür diledim. Fidan oturduğu yerden dolu gözlerle bu halime bakıp daha bir üzülünce Salim'e bakma bahanesiyle gitti. Şu an aklımda olan tek şey Hazar'ı göreceğim gerçeğiydi.

Hemşire burada oturduğum süreçte kapalı olan perdeyi açtı ama ben onu camın arkasından göremeden beni içeri aldı. Bir adım attıktan sonra Hazar'ı görecektim. Herhangi bir önlem almamı istemedi. Sadece on dakika diye tembihleyip giderek beni geride bıraktı. Zaten detaylarla, onu görme süremi uzatacak şeylerle zaman kaybetmek istemiyordum. Derin bir nefes aldım, karşımda göreceğim her şeye en azından o iyi olacak diyerek kendimi hazırladım ve bir adım attım.

Attığım tek bir adım bana onu gösterdiğinde ayaklarımın altından tüm yerin kayıp gittiğini, bir girdabın içinde sevgilimi çaresizce aradığımın boşluğunu kalbimde hissettim. Bedenim daha fazla dik duramadı, yana doğru sendeledi ve can havliyle bir köşeye tutundum. Tutunduğum yere

baktığımda bana sırıtan alyansım ve onun babaannesinin yüzüğü sanki bana bir adım daha at, onun yanına git dedi. Denedim. Ona yaklaşmayı, gördüğüm görüntüsünün beterinin olabileceğini, şükretmem gerektiğini tekrarladım zihnimin içinde.

Dışında ise sadece ağladım. Sanki beni duyabilirmiş gibi elimi çektiğim yerden dudaklarıma yaslayarak hıçkırıklarımı içime atmaya çalıştım.

Oradaydı, hastane yatağında uzanmış, solunum desteğiyle uyuyordu. Yüzünde bu mesafeden bile seçebildiğim birkaç çizik vardı. Acaba kaçmaya çalışırken mi olmuştu o çizikler? Belki de çok çaresiz hissedip ölümü kabullenerek direnmemişti. Kısa bir an ona baktığımda zihnimde yardım çığlıkları yükseldi. Sessizlikle arası iyi olan Hazar'ın yardım için çığlık attığını düşünmek kalbime bir bıçak sapladı.

Bir adım daha attım. Üzerinde hastanenin o iğrenç mavi tonundaki önlüğü vardı. Oldukça bol bir yapısı olduğu için vücuduna temas etmiyordu. Omuz ve göğüs kısmındaki yanıklar elbette sarılmış olmalıydı ama temas da etmez, canını yakmazdı. Gerçi uyuyordu canının acısını hissetmezdi. Keşke uyumasaydı çünkü benim kalbimi sakinleştiren onun bal rengi gözleriydi. Şimdi kapalı oldukları için attığım her adım benim için cehenneme bir biletti. Onun yanına tamamen yaklaştığımda biletim kesildi.

İlk kez onun eksenindeyken ilgisi tamamen bende değildi. Yattığı yerde öyle yorgun öyle solgun duruyordu ki onun yorulduğu günü bittiği gün olarak tanımladığı aklıma geldi. Bugün bitmenin eşiğine gelmişti ve yorgunluğu oldukça belli oluyordu. Sabahtan tıraş olması hevesle bugüne hazırlandığını gösteriyordu bana. O bu hazırlığı bir hastanenin yoğun bakımında yatmak için yapmamıştı ama ben onu damatlığıyla bir kere bile görememiştim. Zaten bunlar da o beni gelinliğimle gördüğü için başımıza gelmişti.

Dizlerimin üstüne çöküp onu daha yakından, daha güzel görebileceğim bir konuma geldim. Sadece ağlıyordum ve bunun onu ne kadar sinir edeceğini düşünüp gözyaşlarım arasından gülümsedim. Gözleri açık olsaydı bana bunun için kızsaydı onunla asla kavga etmezdim. Bunu

yapmayı çok sevsem bile yapmazdım. Elim zangır zangır titrerken onun yüzüne doğru kaldırdım. Dokunmak istedim ama yapamadım.

Yumruk haline getirip elimi indirirken, "Ben sana kıyamazdım," dedim çaresizlikle. "Ben sana hiç kıyamazdım, Hazar." Bir kez daha denedim. Bir yara izine hiç yoktan parmak ucumla dokunmak istedim ama canının yanmasından deliler gibi korkarak cesaret edemedim. "Onlar sana nasıl kıydılar?"

Şu an uyanık olsa bile bu soruma cevap veremezdi çünkü yıllardır cevabını kendisi de arıyordu.

"Biliyor musun? Üçümüz de seni bekliyoruz," diye fısıldadım sır verir gibi. "Bugün bir kere bile onların bana zorluk çıkardığını hissetmedim. Normalde duygularımı ne kadar uçta yaşasam mutlaka onları kaybetmenin eşiğine gelirdim. Bugün çok ağladım. Ömrümde hiç ağlamadığım kadar ağladım hem de ve bir kere bile onlara dair bir şey hissetmedim. Sabırla seni beklediler, babalarının iyi olmasını istediler ve annelerinin yıkılmasına izin vermediler."

Düşüncesiyle gözyaşlarım daha da akınca alnımı onun koluna yasladım. Hazar'ın bana hiçbir zaman cevap vermediği bir durumu hiç hayal etmemiştim. Şimdi karşımda öylece uyuyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Sadece konuşuyordum.

Başımı yasladığım yerden çaresizce, "Nefret ediyorum sessizlikten," dedim. "Sensizlikten ve seni bu hale getiren herkesten. Eğer yapabilseydim, o alevlerin arasında kaldığını canlı gözlerimle görmeseydim herkesi yakabilirdim ama şimdi korkuyorum. Yanmaktan, yanmandan ve ateşin bize artık bir milim bile yakın olmasından çok korkuyorum."

Başımı kaldırıp elimin tersiyle gözyaşlarımı sildikten sonra cesaretimi toplayıp bir avcumu onun yanağına yasladım. Buz gibiydi. Alevlerin arasından çıkan bir adama göre fazlasıyla buz gibiydi. Bir günde onu hem yakmışlar hem de buz gibi bir hale getirmişlerdi. Benim sevgilimi mahvetmişlerdi.

"Ben hiç çaresiz kalmamışım, Hazar," dedim acı dolu bir sesle. "Bugün o alevlerin arasında sıkıştığını duymadan önceye kadar bir kere bile çaresiz kalmamışım." Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu. "Ve ben hiç yalnız da kalmamışım."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip biraz da olsa dik bir konuma geldim.

"Annem ve babamın yanımda olmadığı, etrafımda yabancıların olduğu birçok durumla baş başa kaldım ve bir kez bile hissettiğime yalnızlık demedim," dedim çaresizlikle. "Dediysem bile bugün anladım ki değildi. Ben daha önce hiç yalnız kalmamıştım, Hazar. Bugün etrafımda ailem vardı, tanıdığım yüzler vardı ama yalnızdım." Onu öpmek istedim ama kıyamadım. Yanağına yasladığım elimden bile korkuyordum nasıl öperdim? "Yalnızdım, Hazar çünkü sen yoktun. Sen yokken ben hep yalnızım bugün daha iyi anladım."

Daha önce izlediğim film ve dizilerde, çevirdiğim kitaplarda ya da sağdan soldan duyduğum hayat hikayelerinde yoğun bakımdaki bir hastayla konuşmanın mantığını hep sorgulamıştım. Duymayacak birine konuşmayı neden isterdi ki insan? Hep aklımdan bu geçerdi. Bazen duygulanırdım ama duyulmayan şeylerin boşluğa atılmasına karşıydım. Şimdi tüm sözlerimi boşluğa attım.

İnsan ihtiyaç duyarmış.

Kimse dinlemese, anlatmak istediği kişi duymasa bile bazen bir duvara saatlerce konuşmaya en çok sessiz kalması gereken dönemde ihtiyaç duyarmış. Kelimeler insanın kanı canı değilmiş içinde kaldıkça ağırlık yaparmış. Yaşayabilmek için onları kusmak lazımmış, gülebilmek için boşluğa atmak lazımmış eğer atılmazsa hiçbir zaman unutulmazmış.

Bugün yaşadığım acıyı unutabilmem için çokça konuşmam lazımmış.

"Onlar şimdiden seni çok seviyor," dedim burnumu çekerken. "Sen bilmiyorsun ama ben anladım. Bebeklerimiz en çok seni seviyor. Konu ben olsam şimdiye bana bir sürü mide bulantısı, ayılıp bayılma ve kriz verirlerdi. Ama konu sen olunca tüm gün uslu durup senden bir haber beklediler."

Elimi onun yanağından çekip uzattığı elini tuttum. Sımsıkı tutarak elinden aldığım güçle doğruldum ve etrafı kontrol ettim. Sonra bu hareketime sinir oldum. Artık kimseden saklamak, bir yalanla ilişkimizi yürütmek istemiyordum. Bu yüzden daha fazla düşünmeden tuttuğum elini tam karnımın üzerine doğru götürüp orada sabit tuttum. Beni hissetmek onu kendisine getirmemişti ama belki bebeklerini hissederse gelirdi.

Bu saçmalıktı. Hiçbir şey onu tam şu an bize getirmeyecekti.

"Seni bu koridorda bekleyen tam üç kişi var, Hazar." Elini iyice bastırdım. Sanki böyle yaparsam daha çok hissederdi. "Seni bekleyen iki Soykan bir de Tekin var." Başımı iki yana sallarken alayla güldüm. "Eğer benim de Soykan olmamı istiyorsan uyanman lazım." Karnımın üzerindeki elini baş parmağımla okşadım. "Bir Tekin İki Soykanlar olarak seni çok seviyoruz."

Ona bunu ilk kez söyledim ve böyle olacağını hiçbir zaman düşünmedim.

"Ve sanırım en çok ben," dedim fısıltıyla. "En çok ben seni seviyorum."

Ona bunu söyledim ve ilk kez söyleyişimde karşılık alamadım. Bunun çaresizliği o kadar canımı yaktı ki bakışlarımı havaya doğru kaldırıp biraz da olsa sakinleşmeye çalıştım yoksa ağlamaktan kusacaktım. Başımı iki yana sallayıp acıyla gözlerimi yumdum. Sakin kalabilmek için her yolu denedim ve hiçbiri çare etmeyince gözlerimi açtım.

Ve camın arkasından bize bakan tanıdık gözlerle göz göze geldim.

"Baba..." Kelimesi şaşkınlık içinde dudaklarımdan dökülürken karnımdaki ellerin hareketini de hissetmemle iyice çalkalandım.

Şimdi hiçbir şeyin dönüşü olmadığını kabullenmekle birlikte Hazar'ın bana döndüğü o saniyelerin içindeydim.

Hazar'ımmm Allah seni başımızdan eksik etmesin sensiz geçen bir bölüm yazmak beni çok üzdü çok!!!

Umarım sevdiğiniz bir bölüm olmuştur. Yeni bölümü yazmaya başladım. Duyuruları kanaldan yapacağım. Bölüm süreleri için her zaman açıklama yapmaya çalışıyorum. Hayatımın kafamı meşgul eden bir dönemindeyim bu yüzden biraz yazmakta zorlanıyorum. Anlayışla ve sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

22. SUÇLANANIN KADERİ

Herkese selamlarrrrr nasılsınız? Umarım yaz tatilinin keyifini çıkarıyorsunuzdur.

Bölümü okurken yeni bölümü düşünmeyin diye baştan söyleyeyim, Yeni bölümü yazmaya başladım. Haftaya o da gelir büyük ihtimal. Instagram ya da kanaldan haber veririm zaten. Bu yazı olabildiğince beraber geçireceğiz diye umuyorum.

Şimdi bölümü size bırakıyorum. oy vermeyi ve satır aralarında benimle bol bol buluşmayı unutmazsanız çok mutlu olurum.

Keyifli okumalar diliyorum!

<u>Bölüm 22:</u> **SUÇLANANIN KADERİ**

"Hayat bazen bir şeyleri üst üste verdiğinde aslında insana kurtuluş yolunu göstermeye çalışırdı. Anlamak istemeyen herkes kurtulamadığında hayatı suçlamayı tercih etti."

Kalp normalden daha hızlı attığında bu duygunun direkt aşk olduğunu düşünenler ya hayal kırıklığına uğratma korkusuna anlam

yüklemiyorlardı ya da birini hiç hayal kırıklığına uğratmadıkları için kendilerine oldukça güveniyorlardı.

Babamı ne zaman hayal kırıklığına uğratacak gibi hissetsem kalbim normalde olduğundan daha hızlı atmaya başlardı. Babalar kızlarından hemen vazgeçmezdi, babam hep öyle söylerdi ama ben tek hatamla onu kaybedeceğimi o kadar düşünürdüm ki her zaman hatasız bir kız çocuğu olmak için kendimi zorlardım. Zaten kendimi onların memnuniyeti için o kadar zorladım ki bir gün birinin memnuniyetini kazanmak zorunda olmadığımı hissettiğimde Hazar'ın yanında uyanmıştım.

Babam o camın arkasındaydı. Bana bakıyordu ve ne gördüğünden emin bile değildim. Sırtım biraz ona dönüktü. Yani Hazar'ın elini karnıma koyduğumu tam olarak seçememiş olabilirdi. Dik dik bakıyor olması, gözlerinin kısılması bana anladığını düşündürüyordu ve bu his beni stresten midemin bulanma noktasına getiriyordu. Böyle öğrenmemeliydi.

Babamdan önce düşünmem gereken bir diğer şey de Hazar'ın oynattığı eliydi. Aklım başımdan o kadar uçmamıştı ki, "Hazar," dedim endişeyle ona doğru döndüğümde. Gözleri yavaşça aralanıyordu. Uyanacağı ihtimali o kadar umutsuz bir durumdu ki benim için birilerini çağırmam gerektiği çok geç aklıma geldi. "Hazar uyandı. Hazar!"

Onun elini incitmeden yatağa geri bıraktıktan sonra koridora doğru koşup, "Hazar uyandı," dedim bir kez daha. "Doktoru çağıralım. Kendisine geldi, Hazar!"

Fidan gözlerini sonuna kadar açıp birini çağırmak için koridorun sonuna doğru koşarken annem ve babam tam karşıma geldi. Ben nefes nefese kalmış gibi bir yorgunlukla duvara yaslandım, gövdemi öne doğru eğdim. Babam şimdi bana hesap mı soracaktı? Görmüşse elbette soracaktı ve ben tam şu an ona bunu açıklayacak güçte değildim.

Hazar yanımda yokken benden nefret edecekti. O zaman bununla nasıl başa çıkacaktım ki? Annem bile yardımcı olamazdı bana. Babamın

inadını en iyi o bilirdi çünkü. İşe yaramayacağını da bilirdi. "Siz," diyebildim zorlukla doğrulduğumda. "Ben siz gittiniz..."

"Aklımız sende kaldı," dedi babam sorgulayıcı bakışlarını üzerimde gezdirdiği sırada. "En azından Hazar uyandıktan sonra gitmenin daha iyi olacağını düşündük."

Herhangi bir şey söylememesi görmediği anlamına mı geliyordu? Bakışları sorgulayıcıydı ama daha çok onları burada gördüğümde neden sorguladığıma bozulmuş gibiydi. Kızının hamile olduğunu düşünen bir baba kesinlikle söylerdi değil mi? Buna inanmak istiyordum. Hazar'ı ince bir ipin üzerinde beklerken sadece buna inanmaya ihtiyacım vardı.

"Hazar uyandı mı?" diye sordu annem endişeyle omzumdan tuttuğunda. "Sen uyandığı için mi elini tutuyordun?"

"Elini tuttum." Bakışlarım babama doğru döndü. Tüm odağıyla dudaklarımdan çıkan kelimelere bakıyordu. "Sadece elini tutup havaya kaldırdım."

Babam yüz ifadesini oldukça ciddi tutarken, "Neden?" diye sordu. "Yani sırtın dönüktü de anlayamadım bir an."

"Yanında olduğumu hissetsin istedim, baba." Yalanın o soğuk hissi ensemden ter olup akıyordu. Onların beni sorguya çektiği sırada Fidan ve doktor da geldi. Doktor hiç beklemeden Hazar'ın yanına girince refleksle peşinden gidecek gibi oldum. Annem önüme geçti. "İyidir değil mi?"

"Zaten o kadar ciddi bir durumu yoktu. Belki de kendine gelmeye başlamıştır," dedi annem beni yatıştıran bir ses tonuyla. "Sen iyi misin? Yüzünün rengi attı sanki lavaboya gitmek ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp göz ucuyla babama baktım. Elleri cebinde, şüpheli bakışları her an üstümde bir halde karşımda dururken burada daha fazla durabilecek gibi değildim. Görmemişse bana neden bu kadar şüpheyle bakıyordu? Görmüş olsa zaten çoktan söylerdi. Belki de bu

halime bir anlam veremeyip benim onu sorguladığım gibi o da beni sorguluyordu.

"Bugün yaşadıkların yirmi altı yıllık hayatının en garip olayları olabilir," dedi babam ciddiyetle. "Verdiğin kararların sonucunu yaşıyorsun, Darya. Sarsılmanı anlıyorum ama biraz daha gözümün önünde yıkılmaya devam edersen izin verdiğim şeyleri bir daha gözden geçirmek zorunda kalacağım."

"Gözden geçirmen gereken bir şey yok!" Endişeyle eğildiğim yerden doğruldum. "Senin de dediğin gibi daha önce başıma hiç gelmeyen şeyleri yaşıyorum ve haliyle bu beni sarsıyor. Beni bilirsin hemen mideme vurur bir şeyler..."

"Bilirim," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Ama sen de beni bilmelisin ki ben senin yalan söylediğini bile anlayan biriyim. Gerçek dertlerini yapay şekilde bana aktarmaya çalışma, Darya. Üzülmen değil ama neye üzüldüğünü gizleyip bahaneler bulman beni daha çok üzer."

Her kelimesi vicdan azabımı biraz daha körüklüyordu. Keşke biraz cesaretim olsaydı. Ona gerçekleri anlatıp kurtulabilirdim ama ona anlatmaktan kaçtığım durum en iyi baba benim diyen birinin bile hazmetmekte zorlanacağı bir şeydi. Ona geçip nasıl hamileyim diyebilirdim ki? Bir kere gözlerinin içine baka baka bu durumu aktarmak bile utanç verici geliyordu. Durumdan ne kadar utanmıyorsam da ona anlatmaya çalışmaktan utanıyordum.

"Biliyorum, baba," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Ama şu an herhangi bir bahane bulmuyorum. Hazar'ı alevler içinden çıkarken gördüm. Hem de düğün günümde. Kabul edersin ki ilk görüşte âşık olup bu yola girme cesaretini bulabildiğim bir adamı kaybetmenin eşiğine gelmek ağır bir durum."

Dalgınlıkla başını salladı. Sanırım yalanıma biraz da olsa inanmıştı. "Haklısın," diyebildi aynı durgunlukla. "Bazen sana karşı fazla korumacı davrandığımdan şüphelerimle bunaltıyorum, değil mi?"

Telaşla, "Hayır," demekten geri duramadım. Ona karşı zaten mahcupken bir de kendisini suçlu görmesini istemiyordum. "Hayır hiçbir zaman böyle hissetmedim."

"Ama bana her zaman gelebileceğini biliyorsun değil mi?"

İçim kan ağlarken zorlukla gülümsemeye çalışıp ona doğru bir adım attım, "Biliyorum, baba," derken yanağına bir buse kondurdum. "Sana geleceğimi sen de biliyorsun."

"Öyle olmasını umuyorum, güzelim," dedi sıkıntılı bir sesle. Dudaklarımdan bir hıçkırık kopmak üzereyken kendimi zor tuttum. "İstersen sen bir yüzünü yıkamaya git, kendine gel. Her geçen saniye betin benzin atıyor, Darya."

Eğer konuşursam ağlamamak için zor durduğumdan sesim öyle tiz çıkardı ki babam şu zamana kadar bir şeyleri anlamamışsa bile anlardı. Odaklanmam gereken tek şey Hazar olması gerekirken sırtımda bin yük vardı sanki. Nefes almakta bile güçlü çekerek olduğum yerde çırpınıyordum. Başımı yavaşça sallarken lavaboya doğru ilerledim. Normalde yapamazdım. Hazar'dan haber almadan şuradan ayrılamazdım ama içimdeki savaş beni bile yendi. Ben babamın karşısında yalanlarımla dik duramayacak bir insandım.

Babama bir kez daha gerçeğin kıyısından dönerek yalan söyledim.

Bu gerçekle lavaboya girdiğimde bulduğum ilk tuvalet kabinine aceleyle girip midemde ne varsa çıkardım. Pek bir şey olduğunu da söyleyemezdim. Bugün düğün günümdü, en güzel pastayı yiyeceğim o günde bir lokma bile yiyememiştim. Öyle bir gündü ki üstelik bitmek bile bilmiyordu. On ikiye belki bir saat kalmıştı ama bin saat gibi geçiyordu.

Babama söylediğim yalan bin saatten daha ağır geliyordu. Yirmi altı yılda yaşamadığım o ağır hislerin hepsini sadece birkaç saate sığdırmıştım. Ben zaten insanların aylarını verdiği şeyleri de bir haftaya sığdırmaya çalışarak kendi sonumu çoktan getirmemiş miydim? Şimdi buna şaşırmak sanırım benim de aklımı oynattığımı gösteriyordu.

Yorgun adımlarla yüzümü yıkamak için lavaboya doğru ilerledim. Hazar uyanmıştı, belki de benimle biraz konuşurdu. Onunla konuşmak, iyi olduğunu görmek bana iyi gelecekti bundan emindim. Babama yalan söylemiştim ama şimdi onun iki sözüyle yükümün biraz da olsa hafifleyeceğini düşünerek umutluydum. Hayatıma tam olarak ne zaman böyle bir etkisi olmuştu, her çıkmazda aklım ona koşar duruma gelmişti anlamamıştım. Ve bir yanım bile şikayetçi değildi bu durumdan.

Tam yüzümü yıkayıp doğrulduğumda lavabonun kapısı bir hiddetle açıldı, "Darya," dedi Fidan nefes nefese. "Ay buradasın!"

Panikle ona doğru döndüğümde, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Bu kadar acele etmesi, beni görünce verdiği rahat nefes istemsizce beni huzursuz etti. Rahat nefesin bile beni huzursuz hissettireceği bir dönemin içinde iyi hissetmek için tutunduğum tek kişi Hazar'dı. "O iyi mi?"

"Ay evet evet!" Nefes nefese kaldığı için soluklanmaya zorladı kendisini. Saniyeler içinde tamamen doğrulup bana bakarken, "Normal odaya alındı," dedi. "Durumu iyiymiş. Birkaç saatte bir nefes desteği sağlansa yeterli olur dedi, doktor. Yaraları da sarılacak tabi kii. Uyanır uyanmaz ilk seni görmek ister diye aceleyle geldim."

Heyecanla ve şaşkınlıkla gülümsediğimde üzerimden en azından bir yükün kalkarak omzumda biraz da olsa hafiflik olduğunu hissettim. Burnum yandı, gözlerim dolmaya başladı. Onun uyanmamasından, bugünü onsuz bitirmekten o kadar korkuyordum ki şimdi bunun aksi olması, bana gelmesi dünyaları vermişler gibi mutlu etti. "Hangi katta?"

Bir saniye bile durmadan lavabonun kapısına doğru ilerlemeye başladığımda, "Bir alt katta," dedi Fidan arkamdan. "Sizinkiler o kata gitti. Zaten merdivende karşılaştım onlarla."

"İyi değil mi durumu?" Koşar adımlarla asansörün önüne geldim. Yedinci katta olduğunu görünce bekleyecek sabrı kendimde göremedim, direkt merdivenlere yöneldim. Hazar'ı görmeye o kadar büyük ihtiyaç

duyuyordum ki saatlerdir içmediğim suyu bile bu kadar aramıyordum. Kalbim kurumuştu sanki dil kurumuşsa ne olacaktı ki?

"Kötü olsa normal odaya alırlar mıydı?" dedi hızla arkamdan gelirken. Kız benim yüzümden rahat bir nefes alamamıştı ama bu sefer affına sığınacaktım. Merdivenleri düşme korkusuyla hızla indikten sonra koridora girdiğim gibi bizimkileri en sondaki odanın kapısında gördüm. Annem sakin bir tavırla oturduğu yerden babama bakarken babam ayakta ve düşünceli duruyordu.

"Baba?" dedim heyecanla onlara doğru büyük adımlar atmaya başladığımda. "Anne?" İkisinin de bakışları bana doğru döndü. Annem mutluydu ama babam hâlâ durgun bakıyordu. Yanlarına ulaştığımda bu sorgulamam gereken bir şey bile olmadı. "Hazar iyi mi?"

"Şükür, Darya!" Annem söylene söylene ayağa kalktı. "Odaya alındı ama o yorgun haliyle bile seni soruyor. Bir iki kez lavaboya gelmeyi teklif etti hatta. Yedi aylık mı acaba bu çocuk? Neyse sen gir yanına."

"Bu gece burada kalırım," dedim heyecanla. "Yani siz gidin, sabah gelirsiniz. Daha fazla yormayalım onu." Ve daha fazla bekletmemeliydim. Bu yüzden elimi kapının koluna atıp sırtımı onlara dönerken konuşmaya devam ettim. "Görüşürüz sabah."

Onların cevabını beklemeden derin bir nefes aldım, kapıyı açtım. Bir an bile bakışlarımı sağa sola harcamadan hasta yatağına doğru çevirdim. Oradaydı, saatlerdir görmediğim için delirecek gibi olduğum bal rengi gözleri bana yorgunlukla bakıyor olsa bile oradaydı ve açıktı. Yatakta oturur konumdayken bir elini bel boşluğuna bastırmıştı. Hemşire endişeyle tepesinde duruyordu. Kapıyı kapatmamla ikisinin de bakışları beni buldu. Hemşirenin rahat bir nefes verdiği fark ettim.

Hazar'ın yorgun gözleri büyüdü, dudakları heyecanla aralandı. Yerinden kalkmaya zorladı kendisini ama yorgundu. Elbette olurdu. İlaçlar bile bir noktada insanı yorgun ederdi. Onun bana karşı bir atakta bulunmasına izin vermeden büyük adımlarla ona doğru yaklaştım. Yakınlığı fırsat bilerek bir elini bana doğru uzattı, bileğimden yakaladığı gibi kendisine doğru çekti.

Ona karşı savunmasız olduğumu biliyordum ama bu savunmasızlığın en güçsüz haline bile yenilecek kadar olduğunu düşünmemiştim. Beni çekmesiyle bir dizinin üzerine oturdum ve kendimi daha fazla tutamadan boynuna sımsıkı sarıldım. Diğer kolunda serum takılı olduğu için sadece tek kolunu belime sararak beni kendisine iyice çekti. Hemşirenin usulca odadan ayrıldığını zar zor fark edebildim. Şu iğrenç hastane kokusuna rağmen ondan bir an olsun ayrılmak istemedim.

Boynunu iyice sıkarken, "Çok korktum," dedim titreyen sesimle. "O an Azazel'i öyle gördüğümde, senin alevlerin içinde kaldığını duyduğumda her şeyin bittiğini düşünecek kadar korktum."

Belimdeki kolunu iyice sıkıp resmen tek bir beden olmamızı sağladı. "Ben," diyebildi zorlukla. Onun alevlerin arasından zarar görerek çıktığını bir anlık unuttuğumu fark ettim. Özlem öyle bir duyguydu ki tüm her şeyi unutturup kavuşma isteğini aklında bırakıyordu. Korkuyla geri çekildiğimde beni bırakmak istemedi ama ona zarar vermekten korktum. "Biraz daha."

"İyileşmedin." Dilimi kuruyan dudaklarımda gerginlikle gezdirdim. "Bir şey olmasın."

Başını yavaşça salladı. "Olmaz."

Biraz geri çekilip hâlâ kucağında oturduğum için üstten ona baktım. Gözlerinde ilk kez bu kadar yorgunluk vardı. Önceden de birkaç kez görmüştüm ama ona söylemek yerine sadece sarılmıştım çünkü yorulduğunu kendine itiraf etmekten çok korktuğunu biliyordum. Bu sefer ağlamak geldi içimden ama kendimi tuttum. Titreyen elimi zorlukla kaldırdım, onun yanağına yasladım. Yüzünde bazı çizikler vardı. O anın telaşından olmuş olabilirdi ama yanık göremiyordum.

Yüzünü yasladığım avucuma doğru iyice itti, huzurla gözlerini yumdu. Saatlerdir gözleri kapalıydı, bundan nefret etsem de o uykuya rağmen yorgun olduğunu görünce bir şey demedim. Sadece üzerine doğru eğilip alnına yakın bir noktaya bir buse kondurdum. "İyi misin?" Başını salladı tekrar. Az ve öz konuşmaya çalışıyordu anlıyordum ama sesini duymam lazımdı. "Dilini mi yuttun?"

"Keşke dilimi birkaç saat önce yutsaydım." Sinirle ona baktım. Şu an onun ağzından tek kötü cümle duymaya tahammülüm yoktu. "Şimdi kıyafetlerimi senin babanın yardım etmesiyle giymek zorunda kalmazdım."

Üzerini kimin giydirdiğini merak etme aşamasına gelemeden cevabını aldım. Keşke o an orada olabilseydim. Acaba bir babadan yardım almak onun canını mı yakmıştı? Belki de muhtaç olduğu için zoruna gidiyordu. Babam onunla ilgilendiği için mutluydum ama bize bunları yapan babama yalan söylediğim için hâlâ kederden ölecek gibi mutsuzdum.

"Hazar," diyebildim yavaşça dizinden kalkmaya yeltendiğimde. Bırakmak istemedi ama zorundaydı. "Uzanman lazım, serumun bitmedi. Söz ben de yanına uzanacağım."

"Özür dilerim," dedi zayıf bir sesle. "Bugünü bu hale getirdiğim için çok özür dilerim."

Bunu konuşmak istiyordum. Hatta bir noktada kavga etmek bile istiyordum ama şu an değildi. Onun en büyük korkusu insanların onu savunmasız anında vurmasıydı. Yorulmak kadar korkuyordu bundan. Bir günde, yıllardır görmediği annesi yüzünden her korkusunu yaşadığını düşünmesini istemiyordum. İçten içe mahvolsam bile onunla her zaman adil bir savaşın içinde olmaktan öteye gitmeyecektim.

"Uzanalım." Serum askısına dikkat ederek onun uzanmasına yardımcı olmaya çalıştım. "Şu an dinlenmen lazım."

"Senin de beni dinlemen lazım."

Yatağa uzandı. Uzanırken bile acı çeker miydi bir insan? O çekti. Belki de yanıklarından biri sızım sızım sızladı ve elimden bir şey gelmedi. Burnumu çektim hüzünle. "Seni dinleyeceğim birçok vakit olmasını istiyorsak önce senin iyi olman lazım."

Uzandığında zorlukla yutkundu. Bu durum zoruna gitti sanki, sıkıntıyla iç çekti. "İyi olduğumu biliyorsun."

"Bu sefer değil, Hazar." Ondan gözlerimi kaçırıp üstünü örttüm. "Öyle olmak zorunda değil. Lütfen."

"O an alevlerin arasında son nefesimi vereceğimi düşündüğümde..." Kısık sesiyle, zorlukla kelimeleri dudaklarından döktü. Korktuğum şeyleri anlattığını fark edince durdum. Örtüyü sımsıkı tutarak sadece onun başucunda kaldım. O bana bakmak yerine tavanı izledi çünkü mahcuptu. Bunu o kadar belli ediyordu ki canım yandı.

"Şimdi kendini yormak zorunda değilsin," diyerek kaçmaya çalıştım. Örtüyü hızla üstüne örttüm, dik bir konuma geldim. "Önce senin iyi..."

"Ölmeden önce yedi dakikamın birazdan gerçekleşeceğini düşündüm," diyerek devam etmeme izin vermedi. İfadesi öyle donukken gözleri kederliydi. Başımı iki yana sallayarak yana çevirdim. Ona bakmak bir ızdıraptı. "Ve seninle yedi dakikamı kapsayacak anılarımın olmadığını fark ederek yaşamayı ilk kez bu kadar çok istedim."

Yıllarca gökyüzüne bakıp ölmek için yalvaran adam ölüme bir nefes kadar yakınken yaşamayı istemişti. Benim için.

"Alevlerin içinden çıkmaya çalıştığım her an eğer buradan çıkamazsam seni." Bana doğru döndü. İlk gözlerime ardından karnıma doğru indirdi bakışlarını. "Sizi düşüreceğim durumu düşünüp durdum ve ilk kez yaşamak için hüngür hüngür ağlamak istedim."

"Teşekkür ederim," dedim titreyen sesimle. Boğazımdaki yumru öyle bir baskı yapıyordu ki acıdan bayılabilirdim. "Bizim için yaşamayı göze aldın."

"Darya..."

"Üzgünüm aklıma ilk gelen senin canını hiçe saydığın oldu ve sana çok kızdım." Burnumu çektim acıyla. "Yaşamak için çaba vereceğini ihtimal bile etmedim. Yine de orada bekledim, senden vazgeçmedim ama teşekkür ederim."

"Ben iyiyim." Tekrar bakışlarını yüzüme doğru çıkardı. "Çok ağladığının farkındayım. Ve yine ağlamak istiyorsun, kendini sıkıyorsun

bunun da farkındayım. Bundan, seni bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Sen her şeyi göze almışken mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum." Yumruğunu sıktı. Kolunda serum varken bunu yapması gözüme tehlikeli geldi. Eğilip yumruk yaptığı elini tuttum. "Soykan olduğumu tam bugün kanıtladım."

Başımı hızla iki yana sallayıp elini çözmeye çalıştım. Bana direnmedi ama iyi gelmedi de. Yattığı yerden biraz doğrulup sırtını başlığa yasladı. Daha rahat edebilmek için yatağın köşesine oturdum, elini sımsıkı tuttum. "Bunların hiçbiri seni onlarla bir tutmaz."

"Soykanlar böyledir," dedi gözlerimin içine çaresizlikle bakarken. "İnsanların en güzel günlerini mahveder, gözyaşlarıyla etrafı yıkar ve ruhları duymaz. O anları değil her zaman enkazını görürler. Bugün bunu yaptım. Tüm gün seni ağlattım ve tek bir damlayı bile silmedim."

"Silemedin," diyerek düzelttim. "Ve beni ağlatan sen değildin."

"Bendim." Öfkeyle soludu. "Silememek benim nezdimde silmemekle aynı, Darya. Tek bir harf hiçbir zaman anlamını değiştirmez."

"Ama seni tek bir insan değiştirmedi mi?" diye sordum ona bakarken. "Ben sana iyi gelmedim mi?"

Gözlerimin içine bakarken, "Bu hayatta bana senden başkası iyi gelmedi," dedi. "Ama sana da benden başkası kötü gelmemiştir."

"Hazar kendini suçlamana ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Yorgunlukla başımı omzuma doğru eğdim. "Bu gece uyanmayabilirdin, ben kendimi buna hazırladım. Seni görebildiğim o sınırlı sürede..." Yumruk yaptığı elini sımsıkı tutup kaldırdım ve karnıma yasladım. "Onları hissetmen için aynı böyle elini buraya koydum. Bize dönmeni istedim ve döndün. İhtimallerde yokken bile bizim için uyandın. O an babama yakalandığımı sandım hatta ve tam orada sen elini oynattın. Bizim için her zaman vardın ve olacaksın ama şimdi yalvarırım..."

"O kadından neden kaçtığımı anladım, Darya." Yalvarmama izin vermedi. "O kadından kaçtım çünkü zayıf olmaktan korktum. Ona gitmedim ben, gelmesini bekledim ama gelmeyeceğini bildiğim için

bekledim. Uzaktan izledim bazen de ulaşmaya çalıştım. Beni kabul etmeyeceğini biliyordum çünkü. O her beni ittiğinde rahatladım çünkü hayatımda bir daha olmayacağına kendimi ikna ettim. Böylelikle zayıf biri olmayacaktım."

Her kelimesinde zorlanıyordu ama ona rağmen ilk kez bu kadar uzun cümleler kuruyordu. Soluklanıyordu uzun uzun, iyi değildi. Sağlıklı olduğu bir sürü anın içinde bir kere bile bu kadar konuşmak istememişti. Yıllardır uzak olduğu her şey tam bugün onun canına okudu. Eskisi gibi olmayacaktı, bundan korkuyordu. Bir elimi bir kez daha onun yanağına yasladım. Sadece onu hissetmek istedim.

"Sen hiçbir zaman zayıf biri olmazdın," dedim samimiyetle. "Yine olmadın."

"Yıllar önce babaannemden gizli üstüme kaynar süt döküp yaktığımda bu kadar canım yanmamıştı," dedi öfkeyle. Öfkesi kendisineydi. "O zaman kimse üflememişti, yarama dikkat etmemişti. Herkesten sakladım, üstünü örttüm. Fark edildiğinde çoktan enfeksiyon kapmıştı. İzi kalmadı, acısı da öyle ama bugünkileri asla unutmayacağım."

"Neden?" diye sordum sitemle. "Neden unutmayasın?"

"Çünkü bugün yaralarıma baban üfledi." Kelimeler dudaklarından ölüm fermanı gibi çıktı. Bir babanın sevgisi bu gece onun için bir azaptı. "Giyinmeme yardım ettiğinde bir babanın oğlu gibi hissettim ve böyle hissetmekten nefret ettim."

"Bak gücün bitiyor." Durum onun canını yaktıkça dayanamadım. "Nefes nefese kalıyorsun..."

"Çünkü o benim babam değildi," diyerek beni duymazlıktan geldi. "Başkasının babasının oğlu gibi hissetmek ne yaparsam yapayım bazı şeylerin yerini dolduramayacağımı bana hatırlattı."

"Bu gece benim sevgilim olmaktan uzaksın." Yüzümü ona doğru yaklaştırdım. "Ama bu gece tanıdığım Hazar'ı da bir ömür boyu unutmayacağım çünkü gördüm."

"Neyi?"

"Her şeye rağmen o yangının içinden ilk kimi çıkardığını ve kime karşı mahcup olduğunu..."

"Ben..."

"Sen ilk onu çıkararak bir Soykan olmadığını zaten kanıtladın ve her şeye rağmen benim güzel günümü mahvettiğini düşünerek tam bu gece uyandın, daha önce konuşmadığın kadar konuştun," diyebildim. "Sen hiçbir zaman onlar gibi olmayacaksın ve ben bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Onlara da hep anlatacağım."

Bakışlarını karnıma doğru indirdi. Bal rengi gözleri şimdi bir çocuğun gözleri kadar masum bir haldeydi. "Onların bir babası olacak."

"Hem de en iyisi," dedim hiç düşünmeden. "Onlara en iyi babayı buldum."

"Darya," dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Güzelim, özür dilerim." Alnını alnıma yasladı. "Sen bunu hak etmedin."

"Eh belki biraz," dedim alaycı bir ses tonuyla. "Belki de bizi iyi çift yapan şey budur. İkimiz de hak etmediklerimize maruz kalıyoruz."

Alınlarımız birleştiği için kafasını ileriye doğru iterek başımın geriye doğru düşmesini sağlarken güldü. Daha çok kızıyor gibiydi gülüşü ama ne olursa olsun gülebildiği için mutluydum. "Ya da ilk kez ortak bir noktamız olduğu için sevinmeliyiz."

"Ortak başka bir noktamız daha olduğunu sanıyordum," diyerek ona takıldım. "Daha doğrusu noktalarımız."

Başımı kaldırıp ona baktığımda artık gamzesini gösterecek kadar huzurla gülümsüyor, gözleri en güzel halde parlıyordu. "Gerçek anlamda noktalar."

Karşılıklı gülüştüğümüz sırada odanın kapısı bir hiddetle açıldı. Ben yerimde sıçrarken, Hazar bir elini direkt benim koluma koydu ve sinirle

kapıya doğru döndü. Koca hastanede kapıyı çalmadan aniden böyle kim girebilirdi ki diye düşündüğümde aklıma tek kişi geldi. Tahminimden emin olmak için ben de kapıya baktım. Bir kez daha yanılmadım.

Gelen kişi Salim'di. İşin tuhaf yanı hemen bir adım arkasında onun serum torbasını tutmaya çalışan bir Fidan vardı. İki metre boyuna bakmadan ondan oldukça kısa bir kıza taşıtması yetmiyormuş gibi bir de önünde ilerliyordu. Hazar ile önce birbirimize sonra Salim'e doğru baktık. İkimiz de karşımızdaki manzara karşısında oldukça şaşkındık.

"Patron!" Salim'i ilk kez bu kadar duygusal bir ses tonuyla görüyordum. "Çok şükür iyisin."

Hazar'dan önce Fidan, "Salim!" diyerek sinirle soludu. "Uşağın mı var senin burada ya az yavaş!"

Salim göz ucuyla ona bakıp, "Özür dilerim," dediğinde Fidan ilk kez ondan özür duymanın şaşkınlığıyla kaldı. Kız sitem ettiği için bile mahcup hissederek serum torbasını daha da yukarı kaldırdı. "Patronu görmem lazımdı valla."

"Böyle olmaz." Yerimden kalkıp az önce Hazar'ın serum torbasının asılı olduğu askıyı alıp Fidan'a doğru götürdüm. "Salim sen de geç otur." Onun serumunu askıya astıktan sonra yatağın köşesine oturması için ilerlettim. Şu an normalde kahkahaları patlatacağım bir manzara tam karşımdaydı. Salim ve Hazar karşılıklı serum yiyordu.

Fidan'ın yanında kalıp kollarımı göğsümde birleştirerek ona baktığım sırada Hazar Salim'in yerimi almasına huysuzlukla baktı. "Niye geldin oğlum sen?"

"Patron aklım sende kaldı. İyi olduğunu görmem lazımdı," dedi Salim endişeyle.

"Ben iyiyim de seninle sonra görüşeceğiz," diye homurdandı, Hazar. "Sen manyak mısın da alevlerin içine atlıyorsun, oğlum?"

Şaşkınla Hazar'a baktım. Salim atlamasa belki de onu kurtarmak daha zor olacaktı. Evet, onun canının tehlikeye atılması da kötüydü. Salim'e

bir şey olsaydı en çok o üzülür, vicdan azabı çekerdi ama şimdi minnettar olmak yerine kızmamalıydı. "Teşekkür edeceğin yerde," dedim kınayan bakışlarımı doğrulttuğumda.

"Cidden abi," dedi Fidan. Salim ona doğru döndü. "Yani ikinize de bir şey olmamışken bu detaya şükretmek yerine kızmamalısın."

"Ne olursa olsun," dedi Hazar öfkeyle. "Salim canını hiçe sayarak alevlerin arasına atlamamalıydı. Ben bir şekilde çıkardım."

Sinirle göz devirdim. "Kesin çıkardın."

Sinirli bakışlarını bana doğru çevirince biraz da olsa yumuşadı. "Darya?"

"Yalan söyleyemem hiç!" diyerek karşı çıktım. "Salim'e bir şey olsaydı cidden üzülürdüm ama şimdi ikiniz de iyiyken onun sayesinde kurtulduğun gerçeğini yok sayamam." Yavaşça Salim'e doğru çevirdim bakışlarımı. "Teşekkür ederiz, Salim. Bebeklerimin favori amcası olmak için hanene bir puan daha yazıldı."

"Onun için atladım zaten," derken genişçe güldü. "Ama oradan cesedimin çıkacağını bilsem de patron için bunu yapardım. Bu yüzden kendini hiç yorma, patron."

Hazar'ın bakışları ona karşı yumuşadı. Birinin ona karşı böyle bir bağlılık duyması elbette yaralı yanına iyi gelirdi. Doğanay'ın ihanetini öğrendikten sonra özellikle daha da iyi gelecekti. Salim acaba o yükü azaltabilir miydi? Onun Doğanay yüzünden bir saniye bile üzülmesini istemiyordum ama bu kaçınılmaz sonun farkındaydım.

"Ben seni yoracağım, Salim." Bacağını yana doğru oynatıp Salim'i ittirdi. "Ama şimdi iyisin, değil mi?"

"Hiç olmadığım kadar iyiyim," dedi Salim oldukça keyifli bir sesle. Fidan'dan gelen boşanma belgesini görünce de iyi olacak mıydı acaba? "Son zamanlarda zaten pek uyuyamıyordum. Bugün bebekler gibi uyurum."

"Şovu bırak," dedi Hazar ciddiyetle. "Cidden iyi misin? Bir şey lazımsa..."

"Ne lazım olacak, patron?" diye sordu Salim masum bir ifadeyle. "Yarın ben taburcu olacağım zaten. Burada daha fazla kalamam daralıyorum. Az önce bir nefes alayım diye pencereden dışarı bakayım dedim de çığlık sesleri duydum adam öldürüyorlar sandım meğerse hamile kadının suyu gelmiş."

"Hamile kadın çığlık mı atıyordu?" Korkuyla yutkunurken ortamın üzerine çöken gerginliğin yüzde doksanı falandım. Salim ve aniden söylediği saçmalıklar hep benim duygu durumuma işliyordu. "Su gelince çığlık mı atılır?"

Hazar elinin tersiyle Salim'in koluna vurduğunda, "Ne alaka şimdi, dilinin ayarını siktiğim," diye söylendi sıktığı dişlerinin arasından. "Ne alaka?"

"Alakası yok!" Salim telaşla bana doğru döndü. "Bence kadın opera sanatçısıydı. Bir ritim tutuyordu belki de bebeği doğacak diye seremoni falandır."

"Sen nereden biliyorsun opera sanatçısını, seremoniyi ya!" diyerek söylendi, Fidan. "Çok biliyormuş gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum." Salim bana doğru döndü. "Yengeciğim zaten herkes bağıracak diye bir kural yok. Sen bağırmazsın olur biter. Büyütmeye gerek var mı, canım?"

"Ne demek lan canım?" diyerek hiddetle araya girdi, Hazar. "Kim senin canın?"

Fidan sadece benim duyabileceğim bir şekilde homurdandı. "Rüyadır."

Salim anında ona doğru döndü. "Bir şey mi dedin?"

"Benim dizlerim titriyor!" Daha fazla ayakta duramayacağımı hissettim. Bugün zaten duygusal olarak karmaşıktım ve normalde gülüp geçebileceğim şeylere tam şu an aşırı tepki veriyordum. Bunun da

abartı olduğundan emindim ama kendimi tutamadım. Gerçekten hamilelik bu kadar zor muydu? "Yok ben doğurmayacağım."

"Yani mantıken," dedi Salim. "Daha çok var."

"Ulan Salim!" Hazar kendisini daha fazla tutamayarak bağırdıktan sonra bir kez daha bacağıyla onu ittirdi. "Kalk yengen otursun. Kalk!" O da yataktan kalkmaya yeltendiği sırada bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "Fidan sen Darya için atıştıracak bir şeyler getirir misin? Tansiyonu falan düşecek yakında belli. Hiçbir şey yememiştir de zaten."

"Yemeyeceğim." Salim kolundaki seruma rağmen benim yatağın köşesine oturmam için yardım etti. Cidden içinde olduğumuz duruma o kadar gülesim geliyordu ki ama diğer yandan da kalbim korkudan güm güm atarken buna halim yoktu. "Moralim bozuldu benim."

"Neye bozuldu moralin?" diye çıkıştı, Salim. Hazar onun bu tepkisine ters ters bakınca duruldu. "Yani negatif enerji olmasın diye..."

"Ulan senden başka negatif enerji mi var bu ortamda?" Hazar derin bir nefes alıp daha sakin olmayı denedi. "Fidan şunu da al götür gözüm görmesin."

"Tamam abi," dedi Fidan emir kulu bir edayla. "Yürü gidelim."

Salim onun soğuk tavrı karşısında bozulmuş gibi dudak büktü. "Düşene bir de sen vur, Fidan."

"Ben vuracağım şimdi sana," dedim kendimi tutamayarak. "Hamileliği burnumdan getirdin ya!"

"Ya ben ne dedim?"

"Hiç susmuyorsun ki!" dedik Fidan ile aynı anda. Ardından Fidan onun kolundan tutup, "Neyse biz gidelim. Hemşireyi ve odaya yemeği gönderirim," dedi. Salim bir şey diyecek gibi oldu ama Hazar ona dik dik bakınca vazgeçti. Sadece iki dakika durması bile benim sinirimi altüst edebiliyordu. Fidan onu sürükleye sürükleye odadan çıkarıp götürdü.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Saçmalıyordu," dedi Hazar. "Ben bilemem tabi nasıl bir şey olduğunu ama..."

"Hem babama yalan söyledim hem de dokuz ay sonra resmen acı çeke çeke doğum yapacağım," diye patladım içime biriken sıkıntıyla. "Belki de doğumda öleceğim ve babam da bebeklerimden nefret edecek. Sen onlarla ortada kalacaksın, kimse size sahip çıkmayacak ve bunların hepsi benim bünyem hassas diye olacak!" Hazar kolundaki damar yolunu çıkarıp uzandığı yerden doğrulunca endişeyle gözlerimi sonuna kadar açtım. "Ne yapıyorsun?"

"Zaten bitmişti." Tavrıyla zerre umursamadığını belli etti. Yanıma oturdu, bir elini kucağımdaki elimin üstüne koyarak bana baktı. "Öncelikle babana daha fazla yalan söylemeyeceksin bunu halledeceğiz. Zaten hiçbir senaryoda babanın doğumdan sonra öğrenmesi yoktu. Diğer dediklerini de hiç dememişsin sayıyorum."

"Biraz fazla tepki veriyorum." Omuzlarımı yorgunlukla düşürdüm. "Sanırım bugün iyi olamıyorum."

"Bugün zaten iyi olmanı beklemiyordum." Kolunu omzuma doğru kaydırarak beni kendisine çekince başımı onun omzuna düşürdüm. "Bugünü mahvettiğimin farkındaydım."

"Ben de bunu dememişsin sayacağım."

"Evlenemedik." Sesi dünyanın en acı gerçeğini itiraf ediyor gibi kederliydi. "Senin gelinlikle nasıl olduğunu bile göremedim."

"Çok da güzel olmamıştım," dedim teselli olsun diye. "Sanırım kilo almışım. Gelinlik biraz sıktı."

"Eminim tam olarak üstüne oturmuştu." Aksini söyleyeceğini tahmin etmeliydim. "Saç ve makyajınla da görünce de kesinlikle senin için yanıp tutuşacaktım keşke bu yanma mevzusu tam olarak öyle olsaydı."

"Bunun şakasını yapmaya henüz hazır değilim." Onun omzuna sinmek mayışmama sebep oldu. "Ayrıca saç ve makyajım da berbattı."

"Neden?" Gerçekten merak ettiği için sorduğu hissedince çenemin açılası geliyordu. "Bir sorun mu vardı?"

"Doğanay yerine benim mesajlarıma baksaydın anlardın," dedim kinayeli bir sesle. "Eğer benim mesajlarıma baksaydın zaten direkt benim yanıma gelirdin. Bu anların hiçbiri yaşanmaz, biz şimdi balayına gitmiş olurduk."

"Beni suçladığını biliyordum," dedi. "Ama zaten ben de bunu istiyordum."

"Seni suçlamıyorum!" diyerek karşı geldim anında. "Belki biraz suçluyorumdur. Neden o kadını gördüğün an oradan çıkmadın? Çıksaydın belki böyle olmazdı ya da kendin halletmek yerine başkasını gönderseydin...Bir şekilde daha az zararla kapatırdık günü. Her zaman bir şeyleri kendin halletmeye o kadar çalışıyorsun ki bunun sana zarar vereceğini biliyordum. Bu seni suçlamak sayılmamalı."

"Ben varlığın içinde kendimi yokluğa alıştırarak bunu benimsedim, Darya," dedi sakin bir sesle. "O yüzden beni suçlamak en mantıklısı olur."

Başımı onun omzundan kaldırıp, "Neden seni suçlamamı bu kadar istiyorsun?"

Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmazken zorlukla yutkundu. "Çünkü bir cevabı olsun istiyorum."

"Neyin?" diye sordum anlam veremeyerek. Bana cevap vermek yerine uzun uzun baktı. Bugün iyi olmadığını zaten biliyordum ama tavırları fizikselden çok ruhsal bir kötülüğün içinde olduğunu düşündürüyordu. O bana bakmaya devam ettikçe gözlerimi kıstım. Onun cevabı olsun istediği şeyin ne olduğuna dair bir cevap ben de istedim. Sanırım bana bunu verme niyeti yoktu çünkü kendisi de aradığı cevabı almamış olmalıydı.

Onu kurtaran kapının çalmasıyla odaya giren hemşire ve doktor oldu. Doktor ilk onu kontrol edip bir sorun olmadığını söyledikten sonra hemşire sargılarını kontrol etti odaya yemek geleceğini, yemekten sonra

alması gereken ilaçları gösterdi. Onu dikkatle dinledim. Bundan sonraki süreçte babam ya da herhangi biri ne derse desin Hazar'ı yalnız bırakmayacaktım.

Annem insanların en hassas oldukları dönemin hastaneye düştükleri ve ondan sonrasında iyileşirken yanında kimi gördükleri olduğunu söylerdi. İnsan başına gelmeden sağlığın ne kadar önemli olduğunu anlamazdı. Başına geldiğinde de hayata eskisi gibi bakamazdı. Hazar yıllar önce bir hastane koridorunda hayatındaki ailem dediği tek kişiyi kaybetmenin acısıyla hastanelere bir daha eskisi gibi bakamadı. Yıllar sonra aynı yerde baba olacağını öğrenince bugün hastaneden o kadar nefret etmedi. Yarından sonra ben yanında olunca bir daha hasta olmayı da zayıflık olarak görmeyecekti.

Doktor gittikten dakikalar sonra Hazar'ın hastane yemeği geldi. Tatsız tuzsuz oldukları renklerinden bile belliydi. Tam onlara bakıp midemin bulantısına yenik düşecekken kapı bir kez daha çaldı ve Fidan'ın benim için ayarladığı yemek geldi. Bu aralar midemin hassasiyetini en iyi o bildiği için benim için çorba ve salata yollamıştı.

"Sana yedirmemi ister misin?" Ona takılırken tekerlekli masayı tam önüne getirdim. Hizmet edilmesinden hoşlanmadığı o kadar belliydi ki sürekli elini atıp benden önce yapmaya çalışıyordu. "Bunların hepsini bitirmek zorundasın."

"Asıl yedirmesi gereken benim." Başıyla benim yemeklerimi işaret etti. "Sen de hepsini bitirmek zorundasın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bitireceğimden emin olabilirsin sonuçta ben üç kişilik yiyorum."

"Sen de benim bitireceğimden emin olabilirsin çünkü ben hep çok yiyorum."

"İyi o zaman. İlk bitiren kazansın." Düşüncesiyle dudaklarımdan dökülen kıkırtıya engel olamadım. "Hazar ya!"

Sadece tebessüm ederek beni izlerken, "Büyük ihtimal bu saatten sonra sen kazandın," dedi ve gözlerini bir an olsun üzerimden çekmedi. O

bana böyle uzun uzun bakınca gözlerinde öyle huzurlu bir ifade oluyordu ki birine böyle hissettirebildiğim için utanıyordum. "Ben zaten aylar önce kazanabileceğim en güzel şeyi kazanmıştım."

"Daha güzeli olamaz mı?"

Başını hızla iki yana salladı. "Bu kesinlikle tartışmaya kapalı."

Çorbamı alıp yatağın hemen yanına çektiğim sandalyeye oturdum. O da benden görüp kaşığına yöneldi. Tuhaf bir durumdu aslında düğün sonrası yemeğimiz yerine şimdi bir hastane odasında karşılıklı yemek yiyorduk. Şikayetçi değildim. Onu sağlıklı görmeyi elbette isterdim ama düğün günüm mahvoldu gibi bir hüsran içimde hiç yoktu.

"Çok tuhaf değil mi?" Bu hissin sadece bende olup olmadığını merak ettim. "Şu an başka bir yerde olabilirdik."

"Ve evli olabilirdik," diyerek hüsranla konuşan o oldu. "Evli, balayına çıkmak için heyecanlı o çiftlerden olabilirdik ama onun yerine buradayız."

"Ve bu senin suçun değil." Cümlenin devamını artık ezberledim. "İkimizin de suçu değil ve burada olmamız kötü bir şey olsa da tamamen berbat hissettirmiyor."

"Ama bu sefer yarım kalmak istemezdim." Çorbasından bir yudum alıp taş yutmaya çalışır gibi zorlandı. "Seni o gelinlikle görmenin heyecanından uyuyamamıştım bile."

"Emin ol bana yakışmamıştı." Alaycı bir kıkırtıyla ona baktım. "Ben daha sade gösterilerin insanıyım sanırım. Kendimi hiç mutlu hissedemedim. Heyecanlıydım ama gerginliği bir an olsun da atamadım. Mutluluk sadece seni görünce olacaktı. Gelinlik ve hazırlığın marifeti yoktu."

"O zaman gidelim, Darya." Yüzündeki ciddiyetle gözlerim kısıldı. "Bu sefer sadece düşüncede kalmasın gidelim. İtalya'da evlenelim. Birkaç arkadaşımızı, oradan yakınlarımı çağıralım. Çevremizde bize engel

olabilecek bir Allah'ın kulu bile olmasın. Orada evlenelim, tatilimizi yapalım ve dönelim. Sadece sen, ben ve bebeklerimiz."

"Sen ciddi misin?" diye sordum heyecanla yerimden doğrulduğumda. Daha önce bunu yapamam gibi düşünsem de bu sefer istediğimden emindim. Yaşadığım şu son zamanlardan sonra en mantıklısı buydu. Saatler önce onu alevlerin içinden çıkarken görüp saatler sonra karşılıklı çorba içebiliyorsam artık hiçbir şeyi uzatmanın gereği yoktu. "Bunu halledebilir miyiz?"

O da hevesle bana bakıyordu. "İster miydin?"

"İsterim." Başımı onaylar anlamda hızla sallarken gözlerim doldu. Bu aralar a deseler doluyordu. "Bunu istiyorum. Halledebilirsek... Bunu gerçekten istiyorum."

Ona dünyaları vermişim gibi mutlu oldu. "Bir haftaya düğün sığdırdıysak bunu da halledebiliriz."

"O zaman söz mü?" İşimi şansa bırakmayacaktım. "Sen iyi olduktan sonra her şeyi halledip İtalya'da evleneceğiz."

Ve onun kırgınlıklarıyla dolu bir yeri daha güzelleştirip yolumuza devam edeceğiz.

Bu fikir ona bugün verilen çoğu ilaçtan daha iyi geldi sanki. Yemeğimizi yerken bir yandan İtalya'yı, nerelere gidebileceğimi anlattı. Ona ilaçlarını verip yanına kıvrıldığımda da anlatmaya devam etti ve bir saniyesi bile beni sıkmadı. Aklımdan hep saatler önce onun bir yangının içinden çıktığı geldikçe çok konuşmasına şükretmek yapmam gereken tek şeydi.

Hazar ilk defa bu kadar çok konuşurken uykuya daldı. Belki de bu kaza onun için hayata yeniden dönmekti.

Sırtımda hissettiğim keskin bir ağrıyla gözlerimi açtığımda içinde olduğumuz durumu daha çok kavradım.

Biz planladığımız tatilde değil, bir hastane odasında tek kişilik bir yatakta birbirimize yapışmış bir halde yatıyorduk. Ona zarar vermemek için bedenimi öyle büküyordum ki sırtımın isyan bayrağı kemiklerimdeki yanma hissiyle belli oluyordu. Sabahın erken saatleriydi, güneş tam gözüme vurarak beni kalkmam için zorladı. Zorlukla gözlerimi araladım, Hazar yanımdaydı. Düne göre yüzü biraz daha huzurlu duruyordu. İlaçlardan sonra rahat bir uyku çektiği belliydi.

Onu rahatsız etmeden yataktan kalkmak için kendimi zorladım. Dün gece Hazar yüzünden geç saatlerde yemek yediğim için midem ağrıyordu, zerre açlık duymuyordum ama dişlerimi fırçalamaya ihtiyacım vardı. Bu odadaki banyoya doğru ilerledim, işe yarar bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Açılmamış diş fırçası ve macun vardı. Yüzüme soğuk suyu sertçe çarpa çarpa yıkadıktan sonra işimi görüp çıktım.

Hazar hâlâ uyuyordu. Birkaç saat daha uyur gibi duruyordu. Dün ne kadar kendisini kalkmaya zorlasa da iyi olmadığı her halinden belliydi. Kendisini kalkmaya, yaşamaya ve eskisi gibi olmaya zorlarken ilk fırsatta gözlerini kapatıp en huzurlu uykusuna dalıyordu. O uyurken dün geceden beri aklımda olan bir yere gitmeyi düşündüm. Hazar'dan daha mı öfkeliydim yoksa o iyi rol mü yapıyordu bilmiyordum ama ben bazı şeyleri sindirip köşeye çekilemiyordum.

Derin bir nefes alıp yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. Umuyordum ki koridorda kimseye yakalanmadan aşağı kata inebilirdim çünkü birine bile yakalanmak benim işimi daha da zorlaştırırdı. Her şey bu kadar tazeyken kimsenin bazı şeylere tahammülü yoktu. Kapıyı aralayınca etrafı kontrol ettim, kimse olmayınca rahat bir nefes verip bir kez daha Hazar'ı kontrol ederek çıktım. Artık yavaş ve sessiz adımlar atmama gerek yoktu. Koşar adımlarla merdivene doğru ilerledim.

Ferzan Hanım'ı biraz daha görmezsem benim içimdeki yangının sönmeyeceğinden emin olmuştum ve başka çarem kalmamıştı.

Dün Hazar uyandığından beri aklımda dönen sadece buydu. Levent Soykan ile karşı karşıya geliyordum, onun içini zor da olsa görüyordum ama onun Hazar'a neden bunu yaptığını anlamam lazımdı. Bu hastanede, bize bu kadar yakın olduğunu biliyorken uzak kalmam imkansızdı. Annem hep başıma bu hırsla harmanlanan merakımdan bela alacağımı söylerken belki de haklıydı. Alt kata varır varmaz koridoru kontrol ettiğimde biraz ileride gözüme tanıdık biri çarptı. O kişiyi görmek kaşlarımın çatılmasına, sinirimin kulağımdan beynime doğru bir alev topu gibi ilerlemesine neden oldu.

Levent Soykan buradaydı. Fidan'ın bahsettiği oda numarasının hemen karşısındaki koltukta oturmuş sadece kapıya bakıyordu. Üzerindekilere bakılırsa geceden beri buradaydı. Buradaydı ama oğlunun kapısında değil iş birliği yapıp beraber oğlunun hayatını mahvettiği eski karısının kapısında nöbet tutuyordu. Bu gerçek dün yaşadığım hayal kırıklığından bile ağır geldi, yumruklarımı sıkmama neden oldu.

"Gerçekten mi?" diyerek sinirle soludum ona doğru büyük adımlar atarken. "Oğlunuz yukarıda daha büyük bir tehlikeyle baş başa kalmışken...Gerçekten önemli olan burası mı?"

Bakışları bana doğru döndü. Uykusuz kalmış olmanın yorgunluğu tam olarak yüzündeydi ve şimdi Hazar'a daha çok benziyordu. Hazar belki de ona benzemekten bu kadar korktuğu için hiç yorulmuyordu. Onu günün sonunda bir şeylere karşı daha mücadeleci olmak zorunda bırakan tamamen babasıydı. Beni gördü, tepkimi izledi ama bir mimik bile oynatmadan yerinde oturmaya devam etti.

Tam karşısına geldiğimde, "Neye şaşırıyorum ki?" dedim sinirle. "Sonuçta siz o kadınla iş birliği yapıyordunuz, değil mi? Ajanınızın iyi olduğundan emin olmak zorundaydınız."

Yüzüme boş bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. Sessizliği o kadar sinir bozucu geliyordu ki tekrar ağzımı açmak için yeltendim ama beni durduran bir elini kaldırıp bana doğru uzattığı bebek patikleri oldu. Çatık kaşlarla tüm odağımı tamamen eline verdiğimde bir çift mavi renkte örme patiği bana doğru uzattığını gördüm. Biraz eski

duruyorlardı. Anneannemin zamanında benim için ördüğü yeleklerle aynı havayı veriyordu hatta.

Onların Hazar'a ait olabileceğini düşüncesi beni heyecanlandırdı. Onun küçüklüğüne dair bir iz servet gibi geliyordu. "Onun mu?" Yavaşça başını salladı. "Neden sizde?"

Başını yana doğru çevirip koltukta boş kalan kısma baktı. "Otursana."

"Neden?" diye sordum şüpheyle. Ona güvenmiyordum ve şimdi dediğini yapmak bana kötü hissettiriyordu. "Yoksa manipüle etmeniz gereken bir ben mi kaldım?"

Başını iki yana sallarken yorgunlukla tebessüm etti. "Sen sanırım manipüle etmek isteyeceğim son kişi bile olamazsın."

"Ne kadar da şanslıyım." Alaycı bir sesle mırıldanırken bana doğru uzattığı patikleri elinden hızla çekip aldım, aramıza bir boşluk bırakacak şekilde oturdum. Ona bakmak istemezdim zaten. Böylesi daha iyiydi. "Buraya oturunca oğlunuz iyileşiyor mu?"

"İyileşse tüm gün oturur muydun?"

"Otururdum," dedim hiç düşünmeden. "Zaten öyle bir durumda siz de burada olmazdınız. Daha rahat geçerdi."

Bana baktığını hissettim ama ona doğru bakmadım. Elimdeki patiklere bakıp küçük bir Hazar Cihangir düşünürken gözlerimi doldurdum sadece. O küçük Hazar Cihangir'in babaannesinin peşinden koştuğu, anne ve babasının onu istemediği gerçeğiyle de bir tokat yedim sanki. Sadece dudaklarımı bükebildim. Bu adamın yanında ağlamayacaktım ama eğer bir gün ağlamanın daha özgür hissettirdiği bir yer bulursam o küçük çocuk için hıçkıra hıçkıra ağlardım.

"Saatlerdir bu odanın kapısında oturuyorum ama bir kere bile kalkıp çalma cesareti bulamadım," dedi aniden. Benimle dertleşmeye mi çalışıyordu? Bu Hazar'a ihanet gibi hissettirirdi. Onu dinlemek istediğimden emin değildim. "Ama sen eğer burada olmasaydım çoktan kapıyı çalıp içeri dalarak ona hesap sorardın."

"Sizi alıkoyan ne?" diye sordum iğneleyen bir tavırla. "Onunla iş birliği yapıyor olmanız mı?"

Alaycı bir kıkırtı duydum. "Onu yıllardır görmemiş olmam."

"Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?" Başımı iki yana salladım hızla. "Saçmalık."

"Derya'ya kavuştuktan sonra onu görmek asıl saçmalık olurdu," dedi sakin bir sesle. "Onu en son gördüğümde o mahkeme salonundaydık. Artık birbirimizin hiçbir şeyi olduğumuzun farkındaydık. Ona sırtımı dönüp gittim ve bir daha yüzümü dönüp görmedim. Aynı şehirdeyken bile ona denk gelmedim."

"Ama beraber oturup çocuğunuzu bitirmeyi düşündünüz."

"Onunla beraber oturup bir şeyleri konuşabilseydik bu oğlumuzu yaşatmak için olurdu, Darya," dedi sitem eder gibi. "Biz hiçbir zaman karşılıklı konuşamadığımız için bu hale geldik. Üstelik oğlumu bitirmek beni bitirmek olurdu. Bunu hiçbir zaman yapmazdım."

"Ama Doğanay'dan onun ajanı olmasını istediniz," dedim öfkeme yenik düşerek. "Doğanay size her şeyi yetiştirdi. Özel hiçbir şey bırakmadı. Bu zamana kadar Hazar'ın arkasından ikiniz de iş çevirdiniz. Bunların yalan olduğunu söyleyebilir misiniz? Çünkü şahidim direkt ajanınız."

"Ferzan'ın Doğanay ile bir iletişimde olduğundan haberim bile yoktu." Sesindeki durgunluk onun da bir savaşın içinde zaferden mahrum kalan olduğunu söylüyordu sanki. Normalde üstten bakan, küstah olan adam şu an benimle sakinlikle konuşuyordu. "Ben de dün öğrendim. Ferzan'ı her zaman hayatımızdan bir anda silinip gitti, bir daha da alakamız olmayan biri gibi görüyordum. Dün onun hayatımızın merkezinde olduğunu öğrendiğimde en az senin kadar afalladım."

İlk kez ona doğru döndüm. Yan profilden tam olarak Hazar Cihangir'di. Üstelik bu hayal kırıklığına uğramış hali, onun sayesinde yıllardır Hazar'ın kimliğiydi. Hissettiğim sinirle daha fazla dayanamadan önüme döndüm. "O ne demek?"

"Hazar'dan her zaman haberim olsun istedim. Bunu o kadar abarttığım bir dönem oldu ki evlendiği kadın, çalıştığı iş her şey benim önderliğimde gerçekleşsin. Avcumun içinden hiç uzaklaşmasın istedim. Ama o babasının oğlu değildi. Fark ettiği an uzaklaştı, gitti."

"Yani siz..."

"Ben yapamadım," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ben yapabildiğimde yirmi dokuz yaşındaydım."

"Yani onun şu anki yaşındaydınız."

"İkimiz de birbirimize iyi gelen kadınlara kavuştuğumuzda yirmi dokuz yaşındaydık," diyerek onayladı. "Ama kendi hayatımızın zincirlerini tutmak konusunda büyük bir farkımız vardı."

"Sizinkini babanız tuttu, Hazar'ınki onun boynuna dolandı," dedim bir saniye bile duraksamadan. Onun gözünde belki de üç günlük kızdım ama yaşadıkları her şeyin farkındaydım. Belki biraz taraflı bakıyordum ama onlar bile tarafsız bakamıyordu. "Ama ikisinde de Hazar'ın bir suçu yoktu."

"Hiçbir zaman onu suçlamadım." Başını biraz daha geriye yasladı. "Kendimi de suçlamadım ama hatam buydu. Benim gözümde tek suçlu babamdı. Ferzan, annem ve Hazar'ın gözünde ise bendim. Beni suçlamayan tek kişi de Derya'ydı. Bir çember kurduk herkes kendisini suçlamayana yöneldi. Hazar annesine hiçbir zaman gitmedi çünkü o da annesinin onu suçladığını düşünüyordu."

"Siz Hazar'a savaş değil barış çemberi çizmeyi öğretmeliydiniz," dedim suçlayıcı bir tonda. "Ama onun adını bile savaş ve barış koyarak iki seçeneğe mahkûm bıraktınız. Biri olmadan diğerini elde edemeyeceğini düşündü."

"Ona Cihangir ismini vermek isteyen hiçbir zaman ben değildim." Hırsla kurduğu cümleleri bir aile dramının tam ortasına isabet ediyordu. "Çünkü bana Levent ismini koyarken bir piyadeden farksız olmamı isteyenler gibi olmak istemedim. Berbat bir babaydım ama hiçbir zaman düşünülen felaket senaryolarının ortasında durmadım.

Yanlış yaptığım birçok şey vardı ama hiçbiri oğlumu bitirmek için değildi."

"İstediğiniz kalıba sokmak içindi," diyerek bir kez daha devamını kurmasına izin vermedim. Onun kumaşını biliyordum ve ondan gömlek dikmek gibi bir niyetim olmadığı için onun bana kendini kanıtlamasına ihtiyacım yoktu. "Bunlar sizin tam bugün burada oturduğunuz gerçeğini değiştirmiyor. Yeriniz burası olmamalıydı. Özellikle o kadını yıllardır görmediğinizi söylerken hiç olmamalıydı."

"Yerim yukarısı olsaydı Hazar şimdi huzur bulmazdı." Kaşlarım çatıldı ama ona doğru dönmedim. "İlk kez beni arayıp bir şeye dahil etti ve Ferzan da bunu mahvetti. Bunun hesabını sormak istedim. Ona yıllar sonra ikimizin de hayatına çökmeyi isteme sebebinin ne olduğunu o kadar sormak istedim ki kendimi burada buldum ama devamını getiremedim. Benim hayatıma çökemez, bunu biliyorum. Sadece yıllar sonra ilk kez oğlum beni babası olarak bir şeye dahil etmişken sonuna kadar gitmeliydim. Anneme bunun sözünü vermiştim ve onun yüzünden tutamadım."

Ağzımdan alaycı bir kıkırdama dökülürken, "Hiçbir zaman o görevi yerine getirmek ister gibi davranmadınız," dedim. "O sizi çağırdığından beri her zaman burnu havada davrandınız. Şimdi başkasının bunu mahvettiğini düşünemezsiniz. Sizin sorununuz zaten bu. Her zaman suçu başkalarına atmışsınız kendinizi sorgulamak aklınızın ucundan bile geçmemiş."

"Allah yukarda seni hiçbir zaman istemedim, Darya," dediğinde ona doğru dönerek göz göze geldim. Bu gerçeğin canımı yakacağını düşünüyorsa yanılıyordu çünkü zerre önemsemedim. Benim için önemli olan Hazar'dı. O da ona meydan okur gibi bakmam karşısında derin bir nefes aldı. "Ama seni tanıdıkça sana saygım arttı ve ilk kez Hazar'ın bir seçiminin benimkinden daha iyi olduğunu kabul ettim."

"Hazar'ın her seçimi sizinkinden iyidir," demeden duramadım. "Onu hâlâ aşağılıyorsunuz."

"İşte tam olarak bu yüzden sana saygım arttı," dedi dudaklarını kıvırırken. Onu mutlu etmek sinirimi bozdu. "Sana saygım arttığında burnumu indirmem gerektiğini fark ettim."

"Burnunuzu oğlunuz için indirmeliydiniz beni onayladığınız için değil."

"İşte bu yüzden kötü bir babayım," diyerek kendisini aklamaya çalışmadı. "Kötü bir babayım ama hiçbir zaman onu bitirmeye çalışmadım. Neden biliyor musun? Kötü babalar genelde narsisttir ve narsist biri onun geleceğinin bitmesini istemez. Oğlumu bitişi beni kötü yapardı ve ben bunu asla istemedim."

Bu benim düşüncelerimi değiştirmedi. "O zaman neden Doğanay'dan onun tüm raporlarını gizlice istediniz?" diye sordum. "Amacınız onu deli gösterip elindeki her şeyi almak değil miydi?"

"Senin kötü olmak hakkında hiçbir fikrin yok, Darya," dedi alaycı bir sesle. "Sen herkesi kendin gibi sanıyor olabilirsin ama unuttuğun bir şey var; bu dünya sığ insanlarla dolu. Hazar'ın psikoloğa gittiği, bir dönem durumunun gerçekten kötü olduğu ortaya çıksaydı, bu yüzden elindeki her şeyi kaybetseydi insanlar *bunun oğlu deli* derdi. Kimse *o çocuğa yazık* demezdi. Herkes bana *bir oğlu vardı onu da adam edemedi bak her şeyi kaybetti* derdi. Hazar insanların gözünde varlığı beş para etmeyen birine dönerdi ben buna engel olmak için her şeyi bilmek, onun iyi olması için gerekenleri ayarlamak istedim sadece. Hiçbir Soykan'ın adını çıkarmazdım. Bir gün öldüğümde onun dimdik arkamda bıraktığım evladım olacağından emin olmak istedim."

Başımı iki yana salladım. "Bu delilik!"

"Asıl delilik ne biliyor musun?" Ona dik dik baktım. "Cebin iki kuruş para gördüğünde artık insanların seni rakibin olarak görmesi. Bu rekabet ortamından alnının akıyla çıkmak zorunda hissetmek. Benim amacım her zaman buydu. Yani ben oğlumu hiçbir zaman bitirmezdim aksine onu yüceltirdim çünkü o yükseldikçe ben de yükselirdim."

"O zaman geçmiş olsun şimdi kimin hatası olduğu bilinmeyen nedenlerle düşüyorsunuz," diyebildim. "Sizin oğlunuz dün gece binbir

emekle kurduğu mekanının alevleri içinde kaldı. En yakın arkadaşı size verdiği tüm bilgileri onun yıllardır görmediği annesine de veriyordu. Dün gece oraya gitmesini de o sağladı. Şimdi çıkın işin içinden ama onu çıkarmakla uğraşmayın çünkü o kendisi çıkar bundan eminim."

Bir hiddetle ayağa kalkmaya yeltendiğimde, "Doğanay mı?" diye sordu. "Hazar'ı oraya götüren..."

"Bilmiyor muydunuz?" Ona küçümseyerek baktım. "Doğanay o zaman sizi de ayakta uyutmuş çünkü bir süredir Hazar'ı sadece size değil Ferzan Hanım'a da satıyormuş."

Levent Soykan söylediğim şeyi hazmedemeyerek ayağa kalktı. Tam karşımda durup dehşet içinde bana bakarken, "İmkânsız," dedi. "Ferzan'ı yıllarca Hazar'dan uzak tuttuk, ilk velayeti aldığımda bile uzaklaştırma emri çıkarmak zorunda kaldım. Onun hırsının Hazar'a sıçramasını istemedim. Bugün bu yangını bile çıkarmasının sebebinin bir noktada Hazar'ın beni kabul ettiğini, onu kabul etmeyeceği gerçeğini düşünmesi olduğundan eminim. Bu yüzden ona hesap sormak istedim ama onunla karşı karşıya gelmekten bile iğrendiğim için giremedim."

"Doğanay bunu neden yapsın o zaman?" Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Neden Hazar'ın her şeyini annesine bile bile anlatsın?"

Onun da en az benim kadar kafasının karıştığının farkındaydım. Hazar'ın yanına gitmem lazımdı. Daha fazla burada kalamazdım ama aklımda o kadar çok soru işareti vardı ki onların cevabını almadan gitmekten nefret ediyordum. Hazar hayatıma girdiğinden beri hep soru işaretleri vardı ama cevapları olmuyordu. Derin bir nefes alıp acıyla yüzümü buruşturdum.

"Sen hamilesin," dedi Levent Soykan aniden. "Yüzünden bile belli, zorlanıyorsun. Bunun peşine düşmesi gereken kişi sen değilsin."

"Benim bebeklerimin babası yoktan yere alevlerin içinde kaldı!" Sinirle soludum. "Evi bildiği yer yandı. Bunu ona yapan en yakın arkadaşıydı bir de. Ben nasıl iyi olayım?"

"Düğün gününden bahsetmiyorsun..."

"Çünkü umurumda değil, Levent Bey," diyerek çıkıştım titreyen sesimle. Onun karşısında böyle olmaktan nefret etsem de başka çarem kalmıyordu. "Hazar dışında hiçbir şey umurumda değil ama böyle devam edemem. Babama yalanlar söylerken bir de bu kaygının içinde yaşayamam. Ben yaşasam bile o küçük canları bu şekilde nasıl yaşatacağım?"

Bir elini kaldırıp utana sıkıla koluma doğru götürdü ve emanet gibi orada tuttu. İlk onun eline baktım ardından bakışlarımı yüzüne doğru çevirdim. "Size bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kolumu ondan çekip zorlukla yutkundum. "Bizim sizin korumanıza ihtiyacımız yok." Elimdeki patiği ona doğru uzattım. "Ama bu patiklerin sahibinin vardı. Zamanında onu koruyup babalık yapmadığınız için bugün her şeyi yarım kaldı. Eğer bu biraz da olsa zorunuza gidiyorsa gerekeni yapın. Hazar'a bunun neden yapıldığını öğrenin, önünü kesin. Ben çocuklarımı bir kaygının içine doğuramam."

Patikleri onun avcuna bıraktıktan sonra gitmek için yeltendim. Onunla ilk kez böyle konuşuyordum ve son olduğunu düşünmüyordum. Levent Soykan, sanki benim hayatımda Hazar'ın hayatından daha çok yer edinecekmiş gibi hissettiriyordu. "Darya," dedi arkamdan duraksadım. "Ona konuştuğumuzdan bahsetme."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Neden?"

"Bilmemesi daha iyi," dedi gözlerini kaçırdığında. "Bu saatten sonra onda bildiği gibi kalmam hepimiz için en iyisi."

"Hiç mi sizi affetmesini istemiyorsunuz?" Omuz silktim ne yapacağımı bilemeyerek. "Tamam sadece kendi kişiliğiniz için onu yücelttiniz ama hiç mi bazen çabaladığınızı bilsin istemiyorsunuz?"

"Bunun için geç kaldım." Karşımda güçsüz durmasını beklemiyordum. Gözlerimi kıstım, ilk kez gösterdiği bu yüzünü aklıma iyice kazıdım. Günlerdir herkesin gösterdiği adamdan çok farklıydı. "Bazen bir şeyleri düzeltmek için geç kaldığında onun olduğu gibi kalmasına izin

vermelisin çünkü geç kaldığın her eylem yarım kalmaya mahkumdur. Onu alıştığından koparıp yeni bir acıya alışmakla uğraştırmak beni şu elli yılı aşan ömrümde olduğumdan daha kötü yapar."

Onda bir şeyleri mahvetmiş olmakla yüzleşmenin acı kabullenişi vardı. Artık hiçbir şeyin düzelmeyeceğinin farkındaydı.

"Ve sen üzülme, Darya," dedi. "Bir gün baban sana sırtını dönerse onunla bizzat konuşacağım."

"Sizi dinleyeceğini düşündüren ne peki?" diye sordum umutsuzlukla. "Çünkü o gün size karşı tüm izlenimleri bir hüsrandı."

"Bu yüzden beni dinler." Yumruğunu iyice sıkarak patikleri resmen avuçlarının içinde ezdi. "Çünkü iyi bir baba gördüğü en kötü babadan nasihat dinlemeyi kendisine yediremez."

Babamdan bahsetmekle boğazımın düğüm olduğunu hissederek ona daha fazla bakamadan merdivenlere doğru koşar adımlarla ilerledim. Onunla konuşmanın beni sinir etmekten çok yaralayacağını hiçbir zaman aklımdan geçirmemiştim. O Hazar'a karşı mahcuptu ama sevgisini hâlâ vermiyordu, veremiyordu. Tek istediğinin bu saatten sonra ona düzgün bir hayat vermek olduğu açıktı ama Ferzan Hanım ne istiyordu? Bunları düşünmek istemiyordum.

Artık bunları düşünen Levent Soykan olmalıydı.

Bizim tek düşünmemiz gereken Hazar'ın iyileşmesi, Azazel'in onarılması ve bebeklerimizin sağlıkla doğmasıydı.

Derin nefesler alıp merdivenleri çıktım. Hazar uyanmışsa, beni etrafta görememişse delirme noktasına gelmiş olabilirdi. Bu durumda ona bir de bunu yaşatmak istemeyerek kata gelir gelmez resmen odasına doğru koştum, kapıyı araladım. Tahmin ettiğim gibi uyanıktı. Onu yatağın üzerinde bel boşluğunu tutarak oturmuş bir halde bulurken, Fidan'ı da endişeyle başucunda durmuş bir halde buldum. Eğer Fidan olmasaydı çoktan koridora çıkmış beni arıyor olabilirdi.

Yüzümdeki o kederi dağıttım, kendimi gülümseye zorladım, "Uyandın mı uykucu?" diyerek odaya girdim. İkisinin de bakışları bana doğru döndü. Fidan şükür der gibi rahat bir nefes verirken, Hazar oturduğu yerden kalktı. Onun yorulmasını istemeyerek bir adım bile atmasına izin vermeden ona doğru koştum, bir elimi onun beline koydum. "Ama Hazar!"

"Neredeydin?" dedi sitemimi görmezden gelerek. Bir kolunu benim omzuma sardı, resmen beni hapsetti. Görünürde bir yarası yoktu, şükür ki ameliyat olmamıştı. Sadece konuşurken sık sık tıkanıyordu bir de yüz ifadesinden belli olduğu üzere vücudundaki yanık izleri sızladığı için arada bir duraksıyordu.

Onu tekrar uzanmaya zorlarken, "Hava aldım," diyebildim. Bana sımsıkı tutunmuş, uzanmamak için direniyordu ama kendisini yormaması lazımdı. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Hemşire geldi evet," dedi huysuz bir ses tonuyla. "Uyandığımda ilk seni görmek isterdim ama bana düşen hemşireler oldu."

"Bu hale düşmeden önce düşünecektin onu," dedim onu azarlar gibi. "Seninle henüz bunun kavgasını da etmedik. O yüzden şimdi uslu uslu uzanmana bak." Sırtına koyacağım yastığı düzeltmek için yeltendiğimde bileğimden tuttu. "Kaçmıyorum. Sadece yastığını düzelteceğim."

"Kendim hallederim," diye homurdandı. "Senin yorulmandan nefret ediyorum."

"Hastalandığında ilgi beklersin, Hazar. Kendin halletmezsin." Yastığını da düzeltip sırtını yaslamasını sağladıktan sonra yanağına bir buse kondurdum. Bu uysal halleri hoşuma gitmeye başlıyordu. Uzun zamandır aradığı ilgiyi bulmuş gibi huzurluydu. Dün alevlerin arasında kalmış bir adama göre fazla huzurlu. "Hemşire ya da doktor bir şey dedi mi?"

"İkisi de geldi," diyerek araya girdi, Fidan. Bu konuda Hazar'a güvenmiyordum bu yüzden Fidan'ın anlatması işime gelirdi. "Kontrol

ettiler. Bu gidişle yarına taburcu bile olabilir ama her gün pansuman gerekiyor. Doktor biraz şaşkındı bu kadar erken kendisine gelmesini beklemiyormuş."

Göz ucuyla ona bakıp gülümsedim. Tam kalbimin korkuyla kasıldığı anda uyandığı gerçeği ağlama isteğimi arttırıyordu. "Hazar Cihangir işte."

"Ben gerçekten iyiyim," derken biraz öksürdü. "Boğazım kaşındığı için öksürdüm."

Endişeyle ona bakarken, "Su ister misin?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "Başka bir şey?"

"Sadece sen," dedi anında. "Sadece siz."

"Buradan çıktığımızda sadece biz olacağız." Yatağın köşesine oturup onun elinden tuttuktan sonra tekrar Fidan'a doğru döndüm. "Yanıklar hakkında bir şey dedi mi?"

"Enfeksiyon riski hâlâ var ama iyice sarıldı çok da endişe etmemize gerek yok."

"Peki Salim nasıl?"

Fidan'ın yüz ifadesi anında değişti. Ondan bahsetmek istememesini anlıyordum ama onunla tüm gece kalan oydu. "İyi merak etme. O bugün bile çıkar ama patron çıkmadan çıkmam diye diretti."

"Manyak herif," diye homurdandı, Hazar. "Fidan sen Darya için kahvaltı söyle. Avukat gelmeden bir şeyler atıştırsın. Eminim açtır."

Zerre aç değildim ama bebeklerim için yemek zorunda olduğumun farkındaydım. Boğazıma kadar stres doluyken midemi düşünecek halim yoktu. "Avukat mı gelecek?" diye sorduğum sırada Fidan kahvaltılık için odadan çıkmaya yöneldi. "Fidan abartma olur mu? Midem almıyor."

"Neden?" Hazar endişeyle olduğu yerde dikleşti. "İyi misiniz siz?"

"Her zamankinden daha güçlü bir şekilde uyanmanı bekledik," dedim tamamen gözlerine baktığımda. Yalan söylemiyordum sonuçta. "Sadece buralarda iştahım kapandı biraz. Evimize gittiğimizde bol bol yeriz."

"Yine de kendini aç bırakmamalısın."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sensiz de kalmamalıyım."

"Bensiz asla kalmayacaksın." Elimi güven vermek ister gibi sıktı. "Yemin ederim."

Fidan bize gülümseyerek baktıktan sonra odadan çıktı. Avukat olayı aklıma takılınca ona doğru dönüp, "Avukat dedin?" diyerek hatırlattım. Bu yatağın köşesinde oturmaktan nefret ettiğim kadar onunla olmayı seviyordum. "Avukat neden gelecek?"

"O geçmiş olsun demek için gelecek ama ben Azazel'in sigorta durumu, hasar kaskosu ve birçok şeyi sormak için bekliyorum," dedi ciddiyetle. "Buradan çıktığım an orasıyla ilgilenmem gerekiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hemen mi? Senin dinlenmeye ihtiyacın var, Hazar."

"Orada birçok insanın rızkı var, Darya." Sıkıntılı bir halde bana baktı. "Alt katta yatırımcılar var. Oraya bir şey olsa çok üzülmem hepsi zengin adamlar, sayemde çokça kâr ettiler ama üst katta çalışan, oranın geliriyle evini geçindiren insanlar vardı. En kısa sürede orayı halletmekten başka çarem yok."

Onun düşüncesini seviyordum ama onun dinlenmesi gerektiği gerçeğini de yok sayamıyordum. Onu bu hale getirenler yarın pişkinlikle hayatına devam edecekken onun düşünmesi gereken bir sürü can vardı sırtında. Dinlenmeye hiçbir zaman fırsatı yoktu. Bu yüzden Levent Soykan bazı şeyleri halletmek zorundaydı. Hayatına dokunan herkesin ona büyük borcu vardı.

"O zaman keşke Doğanay da gelseydi," dedim omuz silktiğimde. "Çünkü bu onu da ilgilendiriyor."

Başını iki yana sallayıp reddetti. "Ben halledebilirim."

"Hayır halletsin diye değil onu da dava edeceğin için gelmeliydi," dedim konuyu hiç uzatmadan. "Onun yanına bırakmayacağız değil mi?"

Gözlerini kısıp, sorgular bakışlarını üzerimde tuttuğunda ciddi duruşuma bir anlam vermeye çalıştı. Omuz silkip anlamasını bekledim. Geri atmaya niyetim yoktu ve ben çoktan içimdeki hırsın kurbanı olmuştum. Bu işin sonunda ne olursa olsun Doğanay yaptıklarının hesabını vermek zorundaydı. Bunun duygusal bir yüzleşmeden çok resmi olması daha çok işime gelirdi.

"Nasıl yani?" diye sordu daha fazla kendini tutamayarak. "Doğanay'dan neden şikayetçi oluyoruz?"

"Ne demek neden şikayetçi oluyoruz?" Histerik bir kahkaha savururken ona öfkeyle baktım. "O kadının orada olduğunu bile bile sana mesaj attı, Azazel'i bir nevi yakan oydu."

"Güzelim bunlar onu dava etmem ya da hukuki bir sürece sokmam için geçerli nedenler değil." Şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti. "Biliyorsun Doğanay benim kardeşim ve bile isteye beni tehlikeye..."

Oturduğum yerden sinirle kalkarken, "Kardeşim dediğin adam bir süredir senin hakkında her şeyi o kadına yetiştiriyor, Hazar," dedim. Artık daha fazla saklayamazdım. Madem o bir şeyleri halledecek kadar iyileşmeyi beklemiyordu ben de ona gerçekleri vermeliydim. "Annenle bir süredir iş birliğinde olup, senin gizli tuttuğun her şeyi ona söylüyormuş. Benim hamile olduğumu bile biliyormuş!"

Ellerini yatağa yaslayıp biraz daha dik bir konuma geldiğinde yüzünde kocaman bir hayal kırıklığı belirdi. Dudakları aralandı bir şey diyecek sandım ama öylece kaldı. Kaşlarını çattı, başını iki yana salladı ama hiçbir reaksiyonu gerçeği değiştirmedi. "Doğanay yapmaz."

"Hazar..."

"Küçüklüğümden beri yanımdaki tek kişi o," dedi bir sinirle. "O bana bunları yapmaz. O kadın yalan söylüyordur."

"Bunları o kadın anlatmadı," dedim oldukça sakin bir tavırla. "Bizzat yapmaz dediğin arkadaşın anlattı."

"Yanlış anlamışsındır." Başını iki yana salladı. "Ben yıllarca o adama Azazel'i emanet ettim, Darya. Gözü gibi baktı, bir kuruşunu bile benden gizli cebine atmadı. Kardeşim o benim, kardeşim. İşi geçtim her şeyden önce kardeşim ya!"

"Kabul etmesi zor," diyebildim yutkunmaya zorlandığımda. "Ama gerçek bu, Hazar. Ona ne dendi, neden yaptı tam olarak anlayabilmiş değildim. O senin iyiliğin için yaptığını söylüyor, buna inanıyor ama ben ona inanmıyorum."

"İnanmalısın," dedi donuk bir ifadeyle. "Doğanay bana ihanet etmez çünkü. Sen ona inanmalısın. Eva'ya inanmaz mıydın? Ona..."

"Ben Eva'ya inanmazdım, Hazar," diyerek devam etmesine izin vermedim. Onu bir diğer gerçekle vuracaktım. "Çünkü aynı darbenin bir farklısını ben de ondan aldım ve Doğanay benim darbeme inanmak yerine nişanlısına inandı. Sen de şimdi bana inanmalısın."

"Sana her zaman inanırım ama konu bu değil." Derin bir nefes alıp başını havaya doğru kaldırdı. "Konu Doğanay." Başını iki yana sallayıp durdu. "Konu benim kardeşim. O herif benim kardeşim lan!"

"Güvendiğin, sığınak bildiğin ve en zor anında başını çevirip görmek istediğin insanın darbesini tarif edecek bir acı yok bunun farkındayım." elimin tersiyle dolan gözlerimi sildim. "Aynı acıyı Eva bana öfkesini kusup hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ettiğinde yaşadım."

Hayal kırıklığı dolu yüz ifadesi ciddileşti. "Eva sana öfkesini neden kustu?"

"Ben de bunu hiçbir zaman anlayamadım." Artık öğrenmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. "Onların ikiz olduğunu öğrendiğimiz gün aslında Eva ile kavga ettim."

Ve şimdi bakışlarında sadece öfke vardı. Çenesini sıktı, bakışlarını iyice kararttı. Onun tüm hayal kırıklığı bir saniye içinde yerini başka bir

duyguya bıraktı. "Onun yüzünden miydi?"

"Tam olarak de..."

"Sana onun yüzünden miydi diye sordum, Darya," diye bağırdı bir kuvvetle. "Doğanay senin hamile olduğunu biliyordu..."

"Bunun Doğanay'la bir alakası yok," dedim telaşla. Korktuğum başıma geliyordu. "Evet Doğanay'ın hataları var ama bu durumda yoktu. O tamamen ben ve Eva'nın arasındaydı."

Dediklerimi o kadar duymazlıktan geliyordu ki, "Sana öfke kusarken adım geçti mi?" diye sordu. Cevap veremeden öylece kaldım. Kalırsam belki kaçardım ama karşımdaki kişi kaçmama izin verecek biri gibi durmuyordu. "Sana bir soru sordum, Darya!"

Az önce hırsımdan sakin kalıp zerre kaygı hissetmesem de onun bal rengi gözlerinin dün ki alevden daha çok harlandığını görmemle artık sadece endişeden ibarettim. Her şeyi öğrensin istedim ama öfkesinin altında kalsın zerre istememiştim. "Hazar..."

"Bu evet demek." Az önce benim yardımımla uzanan Hazar bir hışımla bacaklarını yataktan sarkıttı, yatağın dibindeki terlikleri hızla giyip ayağa kalktı. Gözü dönmüş bir halde kapıya doğru ilerlemeye başlayınca önüne geçtim. "Darya çekil!"

Elimi göğsüne koyup onu durdurmaya çalışırken, "Tamam haklısın ama böyle olmamalı!" dedim var gücümle. "Bu şekilde olmamalı. Önce biz iyi olmalıyız!"

"İyi olmak şu an sikimde bile değil. Çekil!" Sinirine rağmen kolumu oldukça yumuşak bir halde tuttu, bedenimi yana doğru götürmeye çalıştı. Direndim, böyle gitmesine izin veremezdim. "Doğanay beni sırtımdan bıçaklayabilir, Eva bana ağzından geleni söyleyebilir ama sana ve onlara...Asla!"

"Bak Hazar..."

"Bu zamana kadar benden saklamamalıydın, Darya!" dedi öfkeyle kapıya doğru ilerlediğinde. "Ben sizi kaybetme korkusuyla sınandığımda ilk anda bunu öğrenmeliydim. Size bunu yapanları kapımdan içeriye bir adım bile attırmamalıydım. Bu benim adamlığıma sığar mı şimdi?"

"Bunun adamlık meselesiyle bir alakası yok!" Kapının önüne geldiğinde kolundan kavradım ama var gücüyle ittirdi. "Hazar lütfen diyorum sana!"

"Sizi tehlikeye atan adamların boğazından malım geçti benim!" Bir elini sertçe kapıya vurup bana doğru döndü. "Yıllarca geçti eyvallah da o günden sonra geçmesine nasıl izin verdin?"

"Yıllarca sana ihanet eden birinin boğazından geçti malın," dedim çaresizlikle. "O hiç mi umurunda değil?"

"Onu belki affedebilirdim," dedi hiç duraksamadan. "Ama artık işin içinde sen varsın. Bazı şeyleri ölsem de affetmeyeceğim."

Daha fazla bana bakmadan kapıyı açtı, o halde koridora kendisini attı. Her şey bir yana daha tam olarak iyi hissetmiyorken bir delilik yapmasından, daha kötü bir hale gelmesinden deliler gibi korkarak peşinden gittim. Hemen bir adım arkasındayken duyduğum sesle duraksadım.

"Hazar ne bu halin?" diye soran annemdi. Onun sesiyle yana doğru bir adım attım, yardım istercesine ona baktım. "Nereye oğlum?"

Babam buz gibi bakışları üzerimizdeyken, "Çocuklar?" dedi "Bir sıkıntı mı var?"

Hazar bana doğru döndü. Başını omzuna doğru biraz yatırıp af dilercesine baktı. Gözlerinde zerre pişmanlık ya da mahcubiyet yoktu. Yapacağı şeyden kararlıydı. Sadece af istiyordu. "Ercüment Bey özür dilerim."

Kalbim olduğundan daha hızlı atmaya başladı. Birazdan ağzımdan çıkıp tam şu ortaya düşecekti sanki. Öyle şiddetli hisler damarlarımda

gezindi ki anında ellerimle dizlerimden bir titreme geçti. Artık sona geldiğimin farkındaydım. Bazı şeyleri bugün bitirmeyi düşünürken benim de bitireceğimi aklımın ucundan bile geçirmedim. Zaten ihtimal vermediğim her şeyi yaşamak son günlerinde benim acı gerçeğimdi.

Babam Hazar'a çatık kaşlarla bakarken, "Ne için?" diye sordu. Hazar'a doğru bir adım atıp bu anı engellemek istedim ama bana doğru elini kaldırdı. "Sakın Darya!"

"Siz kızınızı bana emanet ettiniz ama ben size en büyük ihaneti ettim." Hazar'ın her cümlesiyle gözümün önündeki siyah noktalar artıyordu. Sesler kulak tırmalayacak kadar tiz, hisler kulaklarımda birer uğultuydu. "Ne size gerçekle gelebildim ne de onu koruyabildim."

"Ama bunu söylemeye cesaret ettin." Babamın soğukkanlılığı endişemin ortasına bırakılan bir buz kütlesi oldu. Ensemde o soğukluğu hissettim. "Dün her şey açık olduğu halde sırf o bana dürüstçe gelsin diye beklediğim kızım susmaya devam ederken sen bana geldin."

Bir adım öne çıkıp tam Hazar'ın yanında, babamın da karşısında durdum. "Baba sen..."

"Bu koridordaki herkesin bildiği bir şeyin benden gizlendiğinin farkındaydım," dedi buz gibi bir sesle. Babam bana karşı ilk kez bu kadar soğuktu. Gözlerindeki hayal kırıklığı keşke kafama sıkılan bir kurşun olsaydı. Daha az acıtırdı. "O yangında bana Hazar için yalvarırken bir şeyleri itiraf etmek istediğinin farkındaydım." Anneme döndü. "Onlara yardım ettiğinin de tüm bu acelenin de farkındaydım."

Babamın sözleri bir çıkmaz sokakta kalıp geri dönüş yoluma da engeller konulduğunu görmek gibi hissettiriyordu. Burada sıkışıp kalmıştım. Ne sağ vardı ne de sol. Önümdeki tek yol ise bana kapalı ama engellerime açıktı. Nefes alıyordum ama yaşamak gibi hissettirmiyordu. Geçeceğini biliyordum ama şimdi içinde sıkışıp kaldığım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Özür dilerim..." Kelimesi döküldü dudaklarımdan gözyaşımla birlikte. Kalbimde büyük bir sızı hissederek yüzümü buruşturdum. "Ben..."

"Özür dilediğini söylüyorsun ama bana af diler gibi bakmıyorsun, Darya," dedi babam hayal kırıklığı içinde bana baktığında. Hazar dudaklarını aralayarak bir şey diyecek gibi oldu ama babam onu durdurdu. "Bu konunun seninle alakası kalmadı, delikanlı."

"Çünkü hata yaptığımı düşünmüyorum," dedim dürüst olmak ne kadar acı verse de. "Sana bir yanlış yaptım, bunu sakladım ama hata yapmadım. Onlar ve Hazar benim için bir hata değildi."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Bana karşı bir hata yaptığını düşünmüyor musun, Darya?"

"Sen bana hata ve yanlışın farkını öğreten ilk kişiydin." Gözyaşlarım birer birer akmaya başladı. "Ve ben çok özür dilerim ama sana yanlış yaptım, baba. Bile bile yaptığım an hata olmaktan çıktı. Çok özür dilerim ama ben..."

"Benden sakladın," dedi inanamıyormuş gibi. "Herkes biliyordu ama sen bir tek benden sakladın." Hazar'a doğru baktı. "Ve sen benden güvenimi isterken karşıma geçip delikanlı gibi hiçbir şeyi söyleyemedin."

"Ben engel oldum." Hazar'ın bir adım önüne geçerek tüm yükü almak istedim. "Onun hiçbir suçu yok."

"Darya hayır." Hazar bir kolumdan tutup beni yana doğru çekmeye çalıştı. "Baban haklı. Ben delikanlı gibi çıkıp anlatmak yerine her zaman sustum. Başından beri söylemeliydim."

"Ben istemedim!" diye çıkışırken bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim. "Hazar dünden hazırdı ama ben hazır hissetmedim. Bu gerçeği nasıl anlatacağımı bilemedim. Herkese anlatırken kendimi hayal ettim ama sana anlatmayı hayal edemedim. Bu tamamen benim suçumdu!"

Babam başını iki yana sallayıp hayal kırıklığıyla yüzünü buruştururken, "Böyle olmamalıydı," dedi. "Seni yargılamıyorum, Darya. Ne kadar istesem de bak yine yapamıyorum ama bu şekilde

olmamalıydı." Bakışlarını üzerimde gezdirip sinirle gözlerini yumdu. "Sen..."

Babama karşı nasıl söyleyeceğim diyerek kendimi bir aydır yediğim o kelimeyi şimdi en acı şekilde dile getirdim. "Hamileyim."

"Hamilesin." Yüzü tamamen kıpkırmızı olurken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Sen bunu benden nasıl saklarsın, Darya?" Nasıl *yaparsın* yerine *saklarsın* demesi kalbimi paramparça etti. "Sen bu halde...Bunları yaşarken..."

Babamın bana tüm öfkesinin saklamak ve yaşadıklarım üzerine olması beni rahatlatmadı. Hayal kırıklığını sırf ona söylediğim yalanlar ve söylemediğim sırlar yüzünden yaşıyordu. Onun için bu en ağır yüktü. Küçüklüğümden beri ne zaman bir yanlış yapsam ona söylediğimde kızmak yerine mutlu olurdu. Hamilelik ona söyleyemeyeceğim bir durum diye saklaya saklaya bu sonu ellerimle yazan bendim. Sözlerinden anladığım kadarıyla beni beklemişti ama ben hiçbir zaman ona gitmemiştim.

"Gidiyoruz," dedi ciddi bir ifadeye büründüğünde. Hazar anında öne doğru atıldı. "Sen bu işe karışma, delikanlı. Önce yaşamana, kızıma huzur vermene bak!"

"Baba..."

"Kes sesini, Darya!" diye bağırdı öfkesine engel olamayarak. "Sadece beni değil kendini de berbat bir duruma düşürdün. Bu hale geldiğin yetmezmiş gibi bir şeyleri düzeltmeye çalıştığınız mecburi düğününüzde iyice batırdınız. Hâlâ benden anlayış mı bekliyorsun?"

"Ben yapamam!" Başımı iki yana salladım. "Ne kadar onu suçlu görsen de ben de bazı konularda onu suçlasam da yapamam!"

"Ne demek yapamam, Darya?" Sesiyle adeta irkildim. "Ne demek kızım bunlar?"

"Ben Hazar'ı burada, bu halde bırakamam," dedim zayıf bir sesle. "Bir şeyler senin düşündüğünden daha derin. Ben onu bırakamam...şimdi

olmaz. Aslında bu saatten sonra hiçbir zaman olmaz." Elimi yavaşça Hazar'ın avucunda kaydırıp parmaklarımı parmaklarına geçirerek sımsıkı tutundum. "Ben bir şeyleri sen ve annemden öğrendim."

"Darya bu öyle bir mesele değil!"

"İnsan gönlünü verdiği kişiyi hiçbir zaman geride bırakmamalı." Bu sözlerin ona tanıdık olduğunu biliyordum. "İyi günde de kötü günde de."

"Ben kızımı heba olsun diye büyütmedim," dedi babam sıktığı dişlerinin arasından. "Bana tercih yaptırmak zorunda bıraktırma."

"Şu an tam olarak bana bir tercih yaptırıyorsun."

Bakışları ellerimize kaydı. "Ve sen de tercihini belli ediyorsun."

"Ben yapamam," diyebildim sadece. "Onu geride bırakamam."

"Peki." Hayal kırıklığı içinde geri geri attı adımlarını. "Bu saatten sonra benim sana diyecek hiçbir şeyim yok. Sadece peki." Annem hüzünle öne doğru atıldığında, "Sakın, Begüm!" diyerek onu da durdurdu. "Sen de benden sakladın. O yüzden sakın!"

Hazar sadece önüne bakarken, "Gitmelisin," dedi. "Benim için bunu yapmamalısın, Darya. Baban haklı gitmelisin. Her şey benim suçum bunun farkındasın. İnsan suçladığı kişiye gitmez."

"Belki de Soykan olmanın bir diğer yanılgısı da budur," dedim. "Çünkü insan bazen en çok suçladığı kişinin yanında olmak ister. Çünkü kalp *günahı ve sevabıyla birlikte atıyorsa gerçekten sever*."

Umarım sevdiğiniz bir bölüm olmuştur.

Instagram adım "ebyide" oradan kanalımın linkini de bulabilirsiniz.

Bölüm kısa diyenler gelmeden şunu da söyleyeyim; bu kitabın on-on beş arası gerekirse daha fazlası gelecek bölümü var. Allah kaza bela vermezse onları bol bol okuyacaksınız. Her gelen bölüm de kısalığına takılmanızı anlıyorum (ki kısa değil. Süreden dolayı öyle geliyor anlıyorum.) ama endişeleriniz olmasın. Sadece keyif almaya bakın. Ben halledeceğim.

seviliyorsunuz. görüşmek üzere!

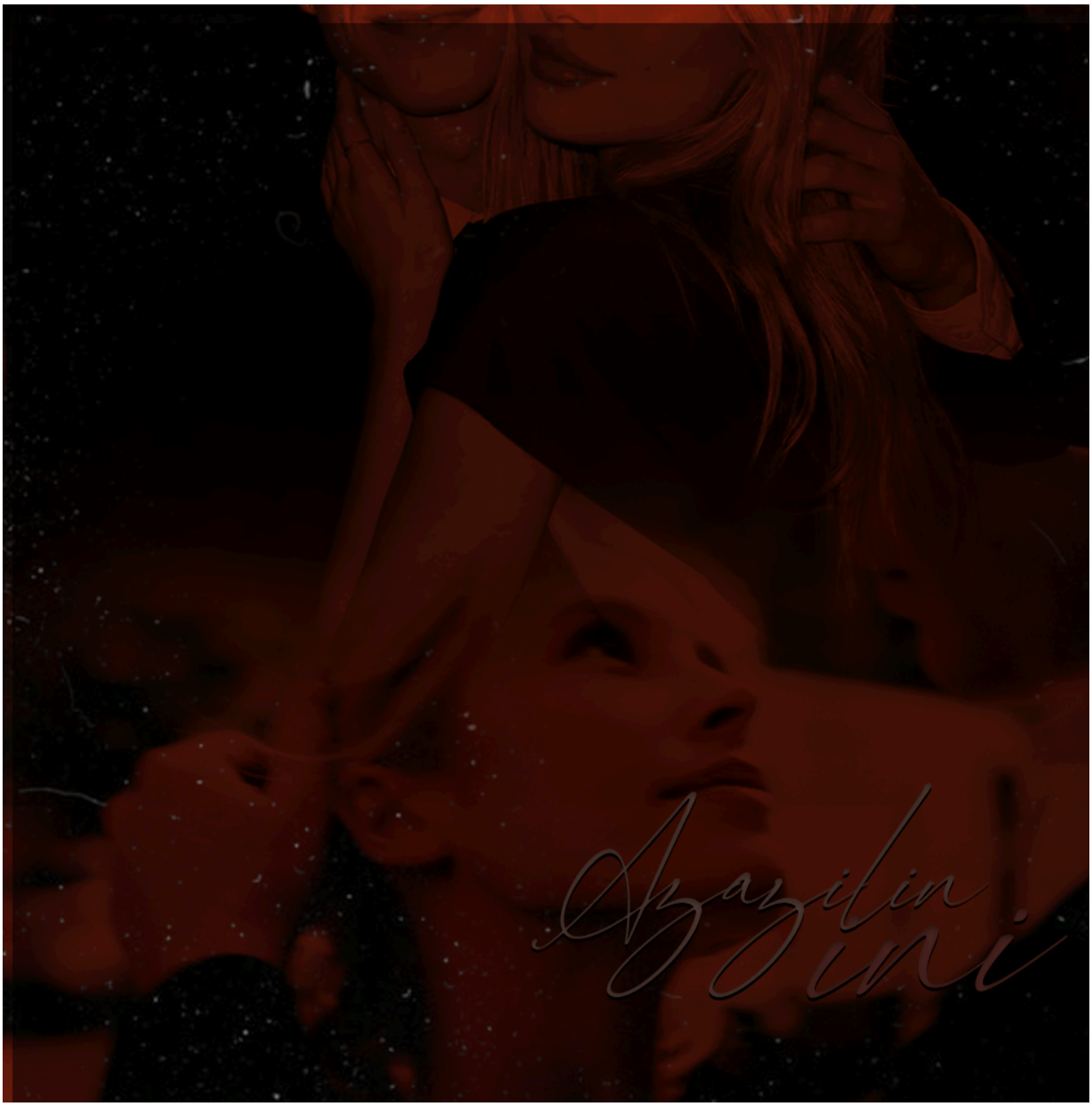
23. SÖZDE YETİŞKİN HAYATI

Herkese iyi akşamlar yeni bölümümüz sizinle. Keyifle okumanız dileğiyle!

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmazsanız çok mutlu olurum. Bir sınırım yok ama yorumlarınızı görmek beni motive ediyor!

Azazilin İni hakkında duyurular için instagram hesabım: ebyide

<u>Bölüm 23:</u> **Sözde Yetişkin Hayatı**

"Bir nefes kadar uzak bildiğin insanlara bir telefon kadar uzak kaldığında ve her araman meşgule atıldığında bir kez daha büyürsün. Belki ilk kez ama hiçbir zaman son kez olmaz."

<u>3 Gün Sonra</u>

Gökyüzünün en güzel hali güneşin battığı an olup, dakikalarca kendisini izlettiğinde insan bazen gidenlerde neden gözünün kaldığını daha iyi anladığıyla yüzleşiyordu. İçini bir hüzün kaplıyordu, gidenin güzelliği bir ömrü tüketmeye dünden hazır olurdu. Giden bir şey güzelliğiyle bu kadar mest etmesine rağmen bir o kadar da üzse bile insan o manzaraya sahip olabildiği için kendisini şanslı sayıyordu.

Yeni bir evim vardı.

Yeni kelimesi bir ev için oldukça garip bir sıfattı.

İnsanın nasıl yeni evi olabilirdi ki? Başına gelmeden önce hep atar tutardı. Doğup büyüdüğü yerden başka bir yeri evi saymayacağı, anne ve babasını bırakamayacağı ya da evliliğin saçmalık olduğu gibi birçok şeyi. Ailesinin evlenmiş olması, onların yaşadıkları bile bazı insanları bir gün ben de yaşayabilirim diye düşündürmezdi. En azından benim için öyleydi. Ben ailemsiz bir dört duvarda nasıl yaşanır bilmeyeceğimi düşünerek yaşamıştım.

Ama kalp düşüncelere bazen savaş açar ve eninde sonunda kazanırdı.

En imkânsız sanılan, göz korkutan, yüz ekşiten ve akıl durduran her şeyi kalp hissettiği an insan kabul edebilirdi. Bir komut gerekirdi sanki her şeyi başa sarmak için. Kalpte hissedilen her bir duygunun mantıkta büyük bir yeri olurdu. Hislerin mantıktan yoksun olduğunu söyleyenler yanılıyordu bazen hissetmek mantığa oturtmaya yetiyordu.

Bir zamanlar, çok olmayan zamanlardı aslında ve belki de birkaç gün öncesine dayanıyordu. Babasıyla birkaç saat konuşmasa bile burukluk hisseden bir kızken şimdi günlerdir babasının telefonlarını açmadığı bir kızdım. Gözlerim doluyordu, boğazıma bir yumru oturuyordu ama geçeceğine dair inancımla geçiyordu. Bazen ayaklarım o kapıya gidiyordu, babasının karşısında küçük bir kız çocuğu gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak içimden geliyordu ama her şeyin zamana ihtiyacı olduğunu kendime hatırlatarak geri duruyordum.

Zaten babamın tavır aldığı tek kişi ben değildim. Annemin söylediğine bakılırsa ona da tavır almıştı. Azer ve Azur'a da bu aralar pek sıcak

davranmıyordu. Annem her gün hastaneye gelip yanımda oluyordu ama akşam babamla konuşma umuduyla geri dönüyordu. Demesine bakılırsa babam hastaneden sonra eve neredeyse birkaç saatlik gitmiş, genelde işte kalmıştı. Benim telefonlarımı açmamıştı. Azur sayesinde ondan haber almıştım. Birkaç kez yanına gitmeyi düşünsem de annem ona zaman vermemiz gerektiği konusunda beni ikna ederek elimi kolumu bağlamıştı.

Babam ailevi konularda fazla katı ve inatçı olurdu. En ufak meselelerde bile bazen bize günlerce tavır aldığı, sakinleşince karşısına alıp konuştuğu olurdu. Alışkanlıktı bizimkisi artık onun sakinleşmesini beklerdik çünkü sinirliyken ne söylersek söyleyelim bizim kalbimizi kırmaktan çekinmeyen bir siniri olduğunu bilirdik. Bu sefer durum başkaydı ama annem hamileyken o öfkeyi çekmemi istemediğini söyleyerek bana engel olmuştu.

Şimdi evim dediğim başka bir yerdeydim, Hazar yanımdaydı ve biz burada bebeklerinin doğmasını bekleyen evli bir çift olarak yaşamanın hayalini kurmuştuk. Şu an evli değildik ama hâlâ çifttik ve bebeklerimizi bekliyorduk. Arada çok fark vardı ama isteyene bu fark hiç bile olabilirdi. Kalp isterse her şeyi nötr sayabilirdi, değil mi? Kalbim sevdiklerimin etrafımda olmasını istese de eğer bana yazılan kader buysa sorun değildi. İçimdeki fırtınalara rağmen zamanın bir şeyleri düzelteceğine inanmaya devam ediyordum.

Salonun arka bahçeye çıkan cam kapısının önünde, biraz aralayıp o tatlı esintiyi hissederken önümdeki gün batımının sahile vuran o berrak görüntüsünü izliyordum. Ne kadar süredir burada böylece izleyip düşüncelere daldığımı bilmiyordum ama salondan yükselen hoş bir melodi beni durduğum süreçte gülümseten tek şey oldu.

Salonumuzda, hatta evimizin birçok yerinde büyük eksiklerimiz vardı ama aslında hazır bir eve konmak yerine yaşadığımız yeri her gün biraz da olsa geliştirmenin daha iyi olacağını düşünmüştük. *Beraber, emek vererek ve gün sonunda bir kahveyle emeğimizin manzarasında soluklanarak.* Bu hayatta her şeyi beraber yapıp günü geldiğinde ne kadar birbirimize kaynadığımızı görmek istedik.

Hazar, babaannesinin plakçalar ve plaklarını evimize getirdi. Tüm eksikliklerine rağmen çok güzel bir tamamlayıcı olmuşlardı. Ben yanlış bir şey yapmaktan korkup sadece uzaktan izlesem de gelen sese bakılırsa o açmıştı. Onun varlığını hissetmemle içim sıcacık oldu ama geçiciydi. Anın içinde hapsolup duruyordum günlerdir, bitmek bilmeyen bir çileydi benimkisi.

Saniyeler içinde burnuma yoğun bir kahve kokusu geldi. Her geçen saniye o koku artarken bir de onun kokusu da karıştı ve derin bir nefes alıp tebessüm etmemi sağladı. Kollarımı göğsümde birleştirip artık manzara yerine onun huzurunu hissettim. Bana yaklaştı, göğsünü sırtıma yasladı. Bir kolunu benim önüme doğru getirdiğini hissettim.

Başıma bir buse kondururken, "Üşümedin mi?" diye sorunca gözlerimi açtım. Önüme getirdiği elinde bir kupa vardı. Diğer elindekine bakılırsa bu benim içindi aldım ama kahve kokmuyordu. İçine baktığımda süt olduğunu gördüm.

"Kendine kahve mi yaptın?" diye sordum dudaklarımı bükerken. "Güzel koktu."

"Kahve makinesini denedim diyelim." Boşta kalan elini omzuma doğru getirip beni kıskacına alıp daha sıkı tuttu. Ben de zaten dünden hevesliydim. Başımı geriye doğru savurup onun omzuna yaslayıp manzaranın tadını çıkardım. "Yarın doktora gidip sormadan kahve vermek konusunda emin olamadım."

Sütten bir yudum aldım. En azından bal koymuştu. "Yarın doktora mı gideceğiz?"

"Bu süreçte seni ve onları çok ihmal ettik. Bence gitmeliyiz," dedi kahvesinden bir yudum aldığında. Şu an her şey o kadar huzurlu ve güzel hissettiriyordu ki. Bazı felaketler yaşanmasa daha farklı olabilirdi. Ben en azından göğsümde bir ağırlıkla onun yanında olmazdım. "Doktoru aradım. Öğleden sonra gidebilirmişiz."

"Peki," diyebildim. Zaten benim de aklımdan çıkmıyordu bu durum. "Bahçemiz çok güzel değil mi?" Henüz bir şeyi yoktu, bakıma da

fazlasıyla ihtiyacı vardı ama ona rağmen güzel duruyordu. "Minik ayaklar için müthiş bir alan."

"Kesinlikle." Sesi oldukça keyifli çıktı. "Zaten şu an sıkıcı duruyor olsa bile onlar geldiğinde canlanacak."

"Bu tarafı daha çok beğendim."

"Çünkü diğer taraf Azazel'e bakıyor," diyerek amacımı anladığını belli etti. Eve girerken de girdikten sonra da Azazel'in son haline bakmasına izin vermemiştim. Ona ağır geleceğini biliyordum. "Ama ben bunu sorun etmiyorum. Orası iki karış topraktan ibaretken gözlerimle görüp bir yapı inşa edilmesine şahit olmuş adamım ben. O harabeyi de tekrar adam ederim."

"Harabe değildi," dedim durumu yumuşatmak adına. "Sadece biraz zarar görmüştü."

"Bu daha iyi." Omzumu yavaşça okşadı. "Halletmem daha kolay olacak."

"Gerçekten böyle düşünüyor musun?" diye sordum şüpheyle. Günlerdir sessizdi, bunu ilaçlara bağlıyordu. Babamdan sonra ne Doğanay'dan bahsetmişti ne de durumundan. Hep beni teselli etmek, durumun geçeceğini söylemekle geçirmişti saatlerini. İlaçlar yüzünden çok uyumuştu bu doğruydu ama sessizliğinin alakası yoktu. "Günlerdir bir kere bile..."

"Değinecek bir şey yok, Darya," diyerek devam etmeme izin vermedi. "Her insan bir felaket yaşar sonra içinden çıkar ve hayatına bakar. Benim de bakmam gereken karım ve çocuklarım var."

"Resmi olarak karın değilim." Yüzümü buruşturdum. "Çocuklarına da bir sekiz ay var sanırım. Yani gerekenler listeni kısıtlama."

"Ne fark eder?" Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Her türlü siz benim hayatımsınız."

Sıkıntılı bir iç çekip istemesem de o cümleyi kurdum. "Peki Doğanay?"

"Kardeşimdi."

"Geçmiş zaman kullandın."

Sesindeki o soğukluk o gün Azazel'deki yangını söndürebilirdi. "Değilmiş."

"Bilmiyormuş gibi konuştun," diyerek şansımı zorladım.

"Çünkü ben kardeşim olduğunu sanıyordum," dediğinde sesi titredi. "Ama bunları yapabildiğine göre değilmiş."

"Onunla konuşmalısın, Hazar." Başımı biraz kaldırıp geriye doğru bakmaya zorladım. Onun alttan görebildiğim sert çehresinden çenesini nasıl sıktığını anlıyordum. Bal rengi gözleri tonunun aksine oldukça soğuk, hissiz bir halde karşısına bakıyordu. Başa dönmesinden korkuyordum. "Doğanay ve sen birbirinizin hayatında her şey olmuşsunuz. O herhangi biri gibi konuşulmadan bitirilecek bir mevzu değil."

"Darya hâlâ mı?" diye sordu sitemle. "Bu durumun içinde kalmışken bile mi?"

Bir hiddetle ona doğru dönüp elini üzerimden çekmesini sağladığımda, "Evet hâlâ!" diyerek çıkıştım. "Buradayım çünkü senin o adamı devireceğinden yüzde yüz emin olup evleneceğim sözünü verdiğimde çoktan hayatımı bize adamaya hazırdım. Evet, ailemi seviyorum. Onlardan ayrılmak konusunda zorlanıyorum da ama benim bir yolum olmak zorundaydı. Ve sen geldiğinde o yolun nereye çıkacağı belliydi."

"Benim senden önce çıkmaz olmayan tek bir yolum bile yoktu," dedi gözlerimin içine bakarken. "Doğanay o yolda yanımda olan tek insandı. Ya da ben öyle sanıyordum. Seni tanımadan önce hayata gözlerimi Doğanay ile açtığımı düşünmüştüm."

"Hazar..."

"Aile kavramını pek bilmeyen biri için Doğanay'ın dostluğu ailem dedirtecek türden biriydi. Standartlarım düşük olduğu içindi belki de.

İtalya'ya gittiğimde onun zamanla bana acıdığı gerçeğiyle yüzleştim. Yine de geleceğimi ne zaman düşünsem onun yanımda olacağından emindim çünkü eğer onu da kaybedersem geçmişten geriye hiçbir şey kalmayacağını düşünüyordum."

"Peki şimdi öyle hissediyor musun?"

"Geçmişten birini kaybettiğim için üzgünüm." Zorlukla yutkundu. "Ama onun yasını tutamayacak kadar da büyüğüm.

Başımı iki yana salladım. "Her şey yetişkinliğin zalimliğiyle sınanmak zorunda değil."

"Eğer insanlar sana çocuk olma hakkını vermediyse ne yazık ki öyle," diyerek karşı çıktı. "Onun karşısına geçip ağlayıp sızlanmayacağım. Eğer o günlerce yanıma bile gelme gereği duymuyorsa ben de gitmeyeceğim. Onunla tüm bağlarımı koparacağım ve bunun bedelini ödeyen o olacak."

"Neden yaptığını sormayacak mısın?" Başını iki yana salladı. "Onunla yüzleşmeyecek misin?"

"Onun ihanetini geri almayacağı için hiçbir şey yapmaya niyetim yok," dedi hiç uzatmadan. "Bana ihanet eden bir adamın peşinden koşup nedenini öğrenmek akıl işi değil. O bedelini ödeyip anlatmaya geldiğinde dinlerim ama fazlası olmaz. Yetişkin hayatı böyle bir şeydir, Darya. Duygusal olan şeyler hayatta kalabilmek için daha çabuk atlatılır."

"Atlatılır mı yoksa zamanını mı bekler?" diye sordum gözlerimi kısarak ona baktığımda. "Çünkü sen atlatmış durmuyorsun sadece peşinden koşmuyorsun."

"Bu da yetişkin hayatın bir kuralıdır." Yetişkin kelimesi her geçen saniye sinirimi bozuyordu. "Eğer sana yapılan yanlışın hesabı için peşinden koşan sen olursan karşındakinden hak etmediğin muameleyi görürsün. Haklıysan sadece beklersin. O sana zaten gelir."

"Her zaman gelmez."

"Her zaman zaten gelmez," dedi. "Bedelini ödediklerinde gelmek zorunda kalırlar ama yine de sen peşinden koşmamış olursun. Eva'ya bunu yapmadın mı? O olaydan sonra onunla bir kere olsun konuştun mu?"

Gözlerimi devirip kupamı yakınımdaki sehpanın üstüne bırakırken, "Aynı şey değil," diye homurdandım. "Eva ve benim kavgamız..."

"Aynı şey, Darya," dedi otoriter bir ses tonuyla. Eva konusunda zerre tahammülü olmadığının farkındaydım. Hatta Eva'nın acısını da Doğanay'a yüklediği için bu kadar katı davranıyordu. Ondan önce kardeşim dediği adama şimdi kardeşimdi demesinden anlaşılıyordu. "Eva ve Doğanay, bizim hayatımızın önemli bir parçasıydı ama önemli parçalarımız değiştiği an onların konumu da değişti. Sen nasıl ona gitmemişsen ben de Doğanay'a gitmeyeceğim ama o gelecek."

"Bu şekilde olmaz."

"Olacak," dedi. "Ben kimsenin ayağına gitmeyeceğim."

"Bu bir hırs meselesi değil."

"Bebeklerim işin içine girdiği an tam olarak öyle oldu."

Onun gerçek duygularının bundan ibaret olduğunu düşünmüyordum. Aramıza bir duvar örüyordu, hislerini saklamaya çalışıyordu. Doğanay onun böylece silip atabileceği biri değildi ama kendisini buna zorluyordu. Belki de bizi hak etmek için bunu yapması gerektiğini hissediyordu. Ya da ilk kez cidden sevdiği birinden ihanet görmenin acısıyla kalbini söküp yerine taş koymuştu. Sessizliği, kestirip atması bana normal gelmiyordu ve bu daha da canımı sıkıyordu.

Sinirle ona baktıktan sonra göz devirip ilerlemek istedim. Onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Yanından geçip gittiğim an bileğimden tuttu, beni kendisine doğru çevirip göğüslerimizin birbirine çarpmasını sağladı. Şimdi ikimiz de sadece birbirimizin gözlerine bakarken sessizliğimiz sayesinde plaktan çalan şarkının sesi daha yüksek çıkıyordu.

Hazar başını biraz eğip alnını alnıma yaslarken, "Bugün kendi evimizdeki ilk günümüz," diye fısıldadı. "Bunları konuşmayalım." Bir elini sırtıma doğru kaydırıp iyice beni kendisine çekince ellerim onun omuzlarında durdu. "Sadece biz olalım."

"Bizim sadece biz olabildiğimiz bir zaman mı var?" Diğer elini de sırtıma doğru götürüp ikisini aynı yerde birleştirdi. Birbirine yaslanan bedenlerimiz o hoş ritmin etkisinde senkronize olmuş gibi hareket ediyordu. "Bundan sonra hep olacak. Eğer istersek her şey olacak." Omuzlarından ensesine doğru ellerimi kaydırıp orada birleştirdim ve onun hareketlerine uymaya çalıştım. Plakta çalan *Handan Kara'dan Kader Bağladı Bizi'ydi.*

Sakın beni terk etme, ömrüm aşkınla bitsin.

"Artık gitmek yerine kaldıkça, küsmek yerine barıştıkça ve kızmak yerine sevdikçe bundan sonra hep biz olacak," dedi. "Bu kapıdan bizim birbirimize karşı olan hislerimizden başka kimsenin bize karşı olan hisleri girmeyecek."

"Söz verebilir misin?" Kısa bir an gözlerimi yumup açtım. "Öfkeyi de buna dahil tutabilir misin?"

Başını yavaşça salladığında alnımda bir yanma hissi oluştu. "Sizin üzerinize yemin bile edebilirim."

"Bu kapıdan bizim birbirimize karşı olan hislerimiz dışında kimsenin bize karşı olan hisleri girmeyecek."

"Girmeyecek," diyerek onayladı. "Her şeye yeniden başlayacağız. İlk kez değil ama umuyorum ki bu sefer son kez olacak."

"Bunları da yazacak mısın peki?" diye sordum hevesle. "O notlarına bunları da ekleyecek misin?"

"Artık yazmaya ihtiyaç duymuyorum."

"O terapi notlarını ne zaman almaya başladın?" Sıkıntılı bir nefes verip ellerini birbirine daha sıkı sararak beni iyice hapsetti. "Yanlış bir soru

muydu?"

"Senden gelecek hiçbir sorunun yanlış olmayacağından emin olabilirsin."

"O zaman ben de cevaplarının yanlış olmayacağından emin olmak istiyorum," dedim alaycı bir sesle. "Peki ne zamandı?"

"İkinci ya da üçüncü seans olması lazım emin değilim. Sadece bir sabah uyandım ve hâlâ iyi hissetmediğimi fark ederek terapistimin kapısını bile çalmadan odaya daldım," dedi buruk bir sesle. "İşe yaramadığını, konuşmanın sadece beni yorduğunu söyledim o da yazmamı istedi."

Tek elimden tutup etrafımda dönmemi sağladıktan sonra tekrar beni kendisine doğru çekti. Bu sefer sadece alınlarımız değil burunlarımız da birbirine sürttü. "Yani yıllar önce?"

Burnunu yanağıma sürte sürte başını yana doğru getirdiğinde, "Hıhım," diyerek onaylarken çenesini omzuma sürttü. "Yıllar önceydi."

"Peki benim olduğum kısımlar?"

"Onları sonradan ekledim."

"Biliyorum," dedim sabırsızlıkla. Az ve öz konuşası tutmuştu yine. "Ama ne zaman?"

"Gözlerindeki o tonu anlayacak kadar inceleme şansımı bulduğum zaman."

"Yaşamanın en güzel tonu olduğunu söyledin." Kalbim heyecandan o kadar şiddetli attı ki nefesimi tuttum. "Bunu ilk gün anlamadın, değil mi?"

"Bazı şeyleri sadece ilk gün değil her gün anladığında kabullenirsin." Dans ederken adımlarımız yavaş yavaş merdivene doğru gidiyordu. "Seninle karşılaştığım her gün bu hayatın daha katlanılabilir olduğunu anladığımda tekrar kendimi o ekranın başında buldum."

"Seninleyken de her şey daha katlanılabilir oldu." Ona iltifat etmek içimdeki hevesli çocuğu uyandırıyordu. Öğretmeninden beş yıldız alacak bir öğrencinin heyecanı en doğru tabir olabilirdi. "Önceden düşünmekten kafamı patlattığım çoğu şeyi eğer sen varsan düşünmüyorum."

Heyecanlı bir gülümsemeyle gözleri parladı. "Sana iyi geliyorum..."

"Bu sadece iyi gelmek mi bilmiyorum," dedim. "Sadece çok fazla. Bazen hatalar yaptığımı düşünsem bile olduğum yerde çok mutluyum."

"Bu aile olmak değil mi?" diye sordu aynı heyecanını sürdürürken. "Hatalar yapsan bile o yerde olman gerektiğini, aitlik hissettiğini kaybetmediğini hissetmek...Aile olmak bu değil mi?"

Başımı tembellikle sallarken, "Bizden çoktan oldu," dedim. "Sadece yaşaması kaldı."

Daha huzurlu bir tebessüm oldu. Böyle zamanlarda elini sardığım o adamdan çok uzak biri gibi göründüğünü düşünüyordum. "Bugün birlikte yaşamaya başladığımız ilk gün."

"Bugünü hiç unutmayalım."

"Seninle yaşadığımız hiçbir günü unutmayacağım."

Hazar Cihangir bazı şeyleri kazandığında babasıyla aynı yaştaydı ama kaybettiğinde asla onunla aynı yaşta olmayacaktı çünkü hiçbir zaman kaybetmeyecekti.

Evimizde ilk günümüze buruk bir şekilde gelmiştik, arkamızda bir yığın enkaz bırakmıştık ve yarın bu kapıdan çıktığımızda bizi nelerin karşılayacağından emin bile değildik ama şimdi o ritmin hoş tınısında huzurla ilk gecemizi geçirmeye odaklandık. Yavaşça bakışlarımız birbirinde buluştuğunda üzerime doğru eğildi. Çabasını tek taraflı bırakmayıp ben de onun yüzüne doğru yaklaştım ve ortak bir noktada dudaklarımız birleşti.

Sırtımdaki elleri kalçalarıma doğru gidip oradan baskı uygulayarak beni kaldırdığında bacaklarımı onun beline, kollarımı onun boynuna dolayarak dudaklarımızı bir an olsun ayırmadan sadece ona odaklandım. Bu temasın üzerinden sanki bir asır geçmiş gibi kendimi anın büyüsünde sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Ve kendimi ona o kadar bırakmıştım ki o merdivenlere doğru ilerlerken irkilmek yerine sadece onun tadını çıkarmaya baktım.

Yeni evimizdeki ilk geceyi hep bu anı düşünerek hatırlayacaktım.

Sabah uyandığımda daha huzurluydum ama Hazar'ın tarafına elimi koyup boş olduğunu fark edince uykumdan ışık hızında sıyrıldım. Anında doğrulup etrafı kontrol ettiğimde odada tek başıma olduğumu gördüm. Üzerimdeki örtüyü yana fırlatıp yataktan çıktığımda direkt kapıyı araladım ve aşağıdan gelen sesleri duydum. Hazar demek ki evdeydi sadece aşağıda kahvaltı hazırlıyordu. Bu yüzden banyodaki işimi halledip yanına inmek için acele ettim.

Merdivenlere yönelip inmeye başladığımda her basamakta evde sanki birkaç kişi daha olduğunu fark ediyordum. Onlar bakış açıma girdiğinde gördüğüm manzarayla bir şaşkınlık yaşamadan edemedim. Salonumuzdaki yemek masasında güzel bir kahvaltı vardı evet ama bizim evimizde o masadaki şeylerin hiçbiri mevcut değildi. Üstelik dört kişilik servis bulunuyordu.

Bakışlarımı masadan ayırıp salona çevirdiğimde annem ve Azur'un burada olduğunu gördüm. Hazar üstündeki tişörtü yukarı sıyırmış bir halde koltukta otururken annem onun pansumanını hallediyor, Azur da yüzünü buruşturarak onları izliyordu. Eniştesinin canı yandığı için canı yanıyor olmalıydı ki ağlayacak gibiydi.

"Anne?" dedim şaşkınlıkla son basamağı da bitirdiğim sırada. Annemden önce Azur bana doğru döndü ve hiç beklemeden yanıma koşup boynuma sarıldı. "Azur!"

"Abla!" Ağlamaklı sesi her zaman komik gelse de şu an daha çok duygulanmama sebep oldu. "Abla evlenme. Valla evlenme dön evine ben sensiz yapamıyorum."

Ondan daha farklı bir performans zaten beklemiyordum. Ellerimi onun sırtına götürüp sarılırken Hazar'ın öksürüğü düştü aramıza. Azur benden ayrıldı ama elini sırtımdan çekmedi. Hazar'a bakıp onun dik bakışları altında kaldı.

"Tamam evlen ama bizimle yaşa bari?" diyerek şansını denedi ama Hazar aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. "O zaman beni evlatlık alın!"

"Azur!" Annem bıkkınlıkla yerinden doğrulurken Hazar ona teşekkür etti. Pansumanını ben yaparım diye düşünüyordum ama annemin yapması da işime gelmişti. Hazar arta kalanları çöpe atmak için topladı, yanımdan geçerken alnıma bir buse kondurmayı ihmal etmedi. Annem de arkasından gelip yanımda durdu ve kollarını benim için açtı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim titreyen sesimle. En azından ailemden birilerinin benimle olduğunu bilmek güzeldi. Anneme sımsıkı sarılıp kokusunda soluklandım. "Benim yüzümden siz de mahvoldunuz."

Annem benden ayrılırken sahte öfkesini takınıp, "Öncelikle kimsenin mahvolduğu falan yok," dedi. "Ayrıca ben ilk gününüz diye rahatsız etmek istemedim ama aklım da sizde kaldı. Rahat edemedim. Özellikle evinizin son durumu hiç içime sinmiyordu. Anneannen ve Azer de gelecek hatta. Siz doktor randevusuna gidip geldiğinizde onlar da gelmiş olur."

Umutsuzlukla ona baktım. "Peki babam?"

"Ne yapacaksın abla babamı?" diye sordu Azur omuz silkip kahvaltı masasına doğru ilerlediğinde. "Adam resmen hepimize tavır aldı."

"Hepinize mi?" Bu içimde daha büyük bir sıkıntı yarattı. "Sizin bir suçunuz yok."

"Darya bunları konuşuruz ama önce kahvaltı yapmanı istiyorum," dedi annem sıkıntıyla. "Sen de Hazar da günlerdir adam akıllı beslenmiyorsunuz, kendinizi hırpalıyorsunuz. Böyle olmaz, olmamalı. Kocamı anlıyorum bazı hak verdiğim noktalar var ama biz böyle bir aile kurma politikası izlemedik. Ona kızgın olmamın tek sebebi bu."

"Sizce hamile olduğu için mi kızgın ona?" diye sordu Hazar Cihangir. Hemen bir adım arkamızda kahvaltı masasına doğru geliyordu. "Ya da sakladığı için..."

"Hem sakladığı için hem de onun için endişelendiğinden." Annem karşıya oturduğunda ben de onun yanına gittim. Hazar ve Azur karşımızda yan yana kaldı. Azur sık sık ona hayranlıkla bakıyordu. "Kız halaya çeker lafına biraz travmalı." Halam hakkında pek bir şey bilmiyorduk. Tek bildiğimiz ikizlerle aynı yaştayken vefat ettiğiydi onun dışında babam asla bahsetmez, annemin de anlatmasına izin vermezdi. Bu yüzden meraklı bakışlarım annemin üzerinde kaldı. "Bunları konuşmayalım."

"Ama..."

Annem onu boğan bir sıkıntı varmış gibi bir elini boynuna götürüp derin bir nefes aldı. "Lütfen, Darya."

"Bence de olumsuzlukları konuşmanın bir anlamı yok," dedi Hazar. "Zaten ben Ercüment Bey ile konuşmaya gideceğim."

"Şu an bizimle bile konuşmuyor," diyerek yakındı annem. "Ercü böyledir. Bize kızınca onu hep bekleyeceğiz sanır ama bana yaptığı bu tavra anlam veremeyeceğim bu sefer. O yüzden mesafe istiyorsa olsun. Ama eninde sonunda bizimle konuşmak zorunda yirmi altı yıl boyunca büyüttüğü kızını tek kalemde silemez."

"Silmek gibi bir amacı yoktur." Hazar babamı savunan tek kişiydi. "Sadece onu kırmamak için bazı şeyleri hazmetmeye çalışıyordur. Üzerine gitmemek en iyisi."

Azur Hazar'a doğru dönüp, "Babamı anlıyorsun," dedi. "Onunla empati kurup anlamaya çalışmak bence biraz zor."

"Eh yakında baba olacağım." Hazar omuz silkip dalgınlıkla bana baktı. "Ve biri hayatıma girmeden önce bir insan için endişelenmek cidden ne demek tam olarak bilmiyordum. Babaanneme karşı duyduğum his endişe değildi çünkü onun sonunu çoktan kabul etmiştim sadece çaresizdim."

Azur gözlerini doldurup hüzünle ona baktığında bir elini onun omzuna koydu. "Yeğenlerim en çok seni sevsin."

"Ne alaka geri zekâlı?" diyerek yükseldim sinirle. "O mu taşıyor çocukları?"

Azur gözlerini belertip bana baktığında, "Bu kadar bencil olma!" dedi sitemle. "Önce onu sonra beni sevsinler."

"Beni ne zaman sevsinler peki?"

"Babaları zaten seviyor seni!" Hazar, Azur'un dediğine başını eğip güldü. "Onlar bari bizi sevsin."

"Doğmamış çocuğa don biçenleri duydum da sevgisi için pazarlık yapanı ilk defa görüyorum." Annem Azur'a sitemle baktı. "Çaylarınızı soğutmayın hadi. Siz randevuya gidin ben de biraz evi elden geçireyim. Akşam yemeğine de davet ederseniz kalırız."

"Başımızın üstünde yeriniz var," dedi Hazar ciddiyetle. "Ama lütfen keyfinize bakın. Ev ile ilgilenecek bir şirket ayarlarım."

"Sonra ayarlarsın önce benim içim rahat etsin. Size getirdiğim erzakları güzelce yerleştirmem lazım."

Annem hepimizin yüzünde bir tebessüm oluşmasını sağladı. Birbirimizle sohbet ettiğimiz, daha çok Azur'un saçmaladığı bir soframız oldu. Kahvaltıdan sonra daha fazla oyalanamadan çıktık. Hazar öğleden sonra Azazel ile ilgili bazı işleri olduğunu söyleyip biraz aceleci davranmak istedi. Onun işe dönmesini ne kadar istemesem de kendisini böyle iyi hissedecekse yapacak bir şey yoktu. Bu dönemde hepimiz iyi hissedeceğimiz şeyleri yapmak zorundaydık. Annemlere el

sallayıp arabaya bindikten sonra onun kısa bir an Azazel'e baktığını gördüm ama çok uzun sürmeden dikkatini bana verdi.

"Annenlerin yanında söyleyemedim ama..." Ne söyleyemediğinin merakıyla kemerimi takar takmaz ona baktım. "İtalya'daki evlilik planımız için de gerekli işlemleri halletmemiz lazım. Önce onunla ilgileniriz diye düşündüm."

"Onun için randevu almak gerekmiyor mu?"

Başını sallayıp arabayı çalıştırdığı sırada, "Evet ama işlemi hızlandıracağımız birkaç yol var," dedi. "Vize başvurusu için randevu alacağız. Birkaç gün içinde buluruz diye düşünüyorum en fazla bir hafta. O sırada ben İtalya'daki sponsorlardan birinden davet mektubu isteyeceğim ve senin sponsorun olarak kendimi ekleyeceğim. Böylelikle randevu alman daha kolay olabilir. En fazla iki hafta ya sürer ya da sürmez deniyor."

"İki hafta," dedim dalgınlıkla. "Bir şeyleri düzeltmek için ideal bir zaman değil mi?"

"Baban konusunda mı?" Yavaşça başımı salladım. "Artar bile. Babanın sinirinin çok sürmeyeceğinden eminim."

"Ben emin değilim," diyebildim sıkıntıyla. "İlk defa bu kadar küs kaldık."

"Üç gün."

"Bizim ilişkimiz için üç gün biraz fazla," dedim utana sıkıla. Onun yanında bundan bahsetmek hem kötü hissettiriyordu hem de bilmesinin iyi olacağını düşünerek daha rahat olmaya çalışıyordum. Sonuçta benimle bir aile olmayı bu kadar istiyorsa babamla ilişkimi de bilmesi gerekiyordu. "Bir baba için sanırım kötü bir durum. Onu asla suçlamıyorum ama içimde de keşke daha farklı bir tepki verseydi hissi oluşuyor."

Bir eli direksiyondayken diğerini bana doğru uzatıp elimi tuttu, üzerine bir öpücük bıraktıktan sonra tutmaya devam ederek yola odaklandı.

"Her zaman mutlu olduğumuz bir durumun içindeyken daha farklı olmasını umarız."

"Ama hiçbir zaman olmaz." Buruk bir tebessümle önüme doğru döndüm. "Azazel için mimar düşündün mü? Rüya Hanım belki yeterli gelmeyebilir." Tuttuğum eli daha sıkı kavrayıp sanki geriliyormuş gibi bir his yaratınca kaşlarım çatıldı. "Bir sorun mu var?"

Ona doğru döndüğümde bana dönmek yerine sadece önüne bakarak, "Hayır," dedi. Soğuk bakışları öyle demiyordu. "Sadece o kadınla çalışılmayacak."

"O kadın dediğin kişi Salim'in sevgilisi."

Hızla bana doğru dönüp anlamsız bir öfkeyle bakarken, "O kadının Salim'le alakası yok," dedi. "Kimseyle alakası yok. Yetersiz gördüğüm için onunla çalışmak gibi bir niyetim yok sadece. Bu Rüya Hanım'a bu kadar takılmanızı anlamıyorum."

"Kadına takıldığım yok!" Sinirle bir dudak kıvrılmasıyla ona baktım. "Sadece en son onunla görüştüğünüzü hatırlıyorum. Bir de Salim'in onunla flörtleşmesini, hastaneye direkt Salim'i görmeye gelmesini...Onun dışında o kadın benim umurumda bile değil."

"Olmamalı zaten," dedi bir hiddetle. "Kimse senin umurunda olmamalı. Ben halledeceğim."

Şüpheli davranıyordu. Hem davranıp hem de benim üstünde durmayacağımı mı düşünüyordu? Öyle huzursuz etmişti ki beni bir yeni dert daha eklenmişti zihnime. Rüya Hanım zaten başından beri beni rahatsız eden biriydi. Altında başka nedenlerin olduğunu düşünüyordum.

"O kadınla ilgili halletmen gereken ne var ki?" diye sordum soğukkanlılıkla ona baktığımda.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Benim bir kadınla halletmem gereken ne olabilir ki?"

"Olamaz zaten," dedim sinirle. "Senin bir kadınla değil halletmen gereken hiçbir şeyin olamaz."

Sinirim karşısındaki şaşkınlığıyla, "Olmaz zaten," diyerek geri durdu. "Senden başka kadınla niye olayım ben?"

"Olmak ne alaka?" diyerek çıkıştım. "Sen Rüya Hanım'la mısın ki?"

"Değilim!" Anında ciddi bir ifadeye büründü. "Seninleyim."

"Beni huzursuz ettin." Çatık kaşlarla ona baktım. "Ama benden bir şey saklamayacağına güvenmekten başka çarem yok, değil mi? Bir şey olursa söylersin."

Tamamen onu denemek için yapıyordum bunu. Eğer cidden bir şey varsa bu saatten sonra vicdan yapıp söyler diye düşünüyordum çünkü ısrarlarımın işe yaramayacağından emindim. Kırmızı ışıkta durduğumuz için bana uzun uzun baktı, dilini kuruyan alt dudağında gezdirip başını salladı. Bu söylerim demekse o zaman söylenecek önemli bir mesela olmadığını varsayabilirdim. Ben de kabullenerek önüme doğru döndüm.

"Gelinlik alacak mısın tekrar?" diye sordu ortamdaki kasveti dağıtmak için. "Yoksa oradan mı bakarız?"

"Modanın başkentlerinden biri sayılır oradan elbise bakmak daha iyi olur," diyebildim. "Ama gelinlik almayacağım."

"Nasıl istersen." Herhangi bir itirazda bulunmaması beni rahatlattı. Herkes artık anlamalıydı ki benim bir gelinlik daha giymeye, abartılı kutlama hazırlıklarına zerre halim yoktu. "Biz bize, oldukça güzel bir şekilde evlenebiliriz."

İkimiz de bazı şeylerin farkındaydık artık. Bazı süreçler bize iyi gelmiyordu. Biz sadece birbirimize açtık ve diğer herkesin bize tok olmasını istiyorduk. Ailemin orada olmasını isterdim ama mevcut durumda onların orada olmak isteyeceğini sanmıyordum. Aslında olmak istemeyecek tek kişi babamdı. Zamanla aramız düzelirdi, bundan

emindim. Zamanında annemin yaptığı gibi benim de aşkın yanında durup onu hak ettiğimi göstermem lazımdı.

Dakikalar sonra kliniğin önüne geldiğimizde ben kemerimi çözerken o çoktan arabadan inmişti bile. Hızla benim kapımın yanına geldi. Açtıktan sonra elini tutmam için bana doğru uzattı. Ona gülümsedikten sonra uzattığı elini sımsıkı tutup arabadan indim. El ele kliniğe doğru girdikten sonra danışmaya randevumuzu belirtip doktorun odasına gitmek için onay aldık.

Kapının hemen yanındaki ekrandan anlaşıldığı üzere içeride hasta vardı. Bu yüzden kapının karşısındaki koltuğa oturup el ele bir halde müsait olmasını bekledik. Kendimi yorgun hissederek başımı onun omzuna düşürüp, "Babamla konuşmaya gitsem mi?" diye sordum. "Sen işlerini hallederken."

"Bunu istemiyorum," dedi hiç geciktirmeden. "Ben yokken gitmeni, üzülürsen yalnız olmanı istemiyorum, Darya. Beraber gidebiliriz ama anladığım kadarıyla baban siniri geçmeden asla konuşacak biri değil. Ona zaman vermeliyiz belki de."

"Yoksa yetişkin kurallarını babamda da mı uyguluyoruz?"

"Sayılır," dedi keyifli bir sesle. "Ama tam olarak öyle değil. Büyükler genelde ne kadar uğraşırsan uğraş işlerine gelmiyorsa seni dinlemek istemezler, duymazlar. Baban da öyle yapacak. Babana sığ demiyorum ama o nesil için bizim yaptığımız büyük bir suç. Bizi kabul etmesi biraz zaman alacak."

"Babam hamile olmamdan çok ondan saklamama bozuldu gibi hissettirmişti." Başparmağımla onun elinin üstünü okşadım. "Bu yüzden..."

"Belki de öyledir." Yanağını başımın üstüne yasladı. "Ama annenle bile konuşmuyormuş. O yüzden zaman vermenin en iyisi olduğunu düşünüyorum, güzelim."

"Peki," diyebildim sadece. "Akşam annemler eve geç gidecekse...Onları yemeğe çıkarabilir miyiz?"

Annemler bizim yüzümüzden babamla zaten aralarını bozmuştu. Üstelik günlerdir bizim için üzülüyorlar, uğraşıyorlardı. Sayemizde düzenleri kalmamıştı bile. Onlara o kadar mahcuptum ki karşılığı olsun istiyordum. Belki yanlış bir seçenekti ama onlarla vakit geçirmek bana iyi hissettiriyordu. Hazar'ın da biraz da olsa aileden başka kişilerle kaynaşmasını istiyordum. Babamı kaybetmiştik belki biraz daha onları kazanırdık."

"Sen nasıl istersen," dedi. "İşim bittikten sonra sizi almaya geleceğim."

Yorgunlukla gülümsediğim sırada doktorun odasının kapısı açıldı. Heyecanla başımı kaldırıp girmek için hazırlanıyordum ki odadan çıkan karnı burnunda kadının ağladığını görmemle duraksadım. Kadının hıçkırıklarla döktüğü gözyaşları saniyelik bir anda bile beni etkiledi, gözlerimin dolduğunu hissettim. Hamilelik, duygularıma büyük bir zarar vermişti. Bunun farkındaydım ama kendimle aynı durumda birinin üzüldüğünü görmek biraz da bencillikten üzülmemi sağlıyordu sanırım.

Kadın hiç durmadan çıkışa doğru ilerlediği sırada Hazar pek oralı olmadı. Günlerdir yaşadıklarımdan sonra ben ve bebeklerin sağlığı konusunda fazla tedirgindi. Tek amacı iyi olduğumuzu duymaktı ama kadın aklımdan çıkmadı. Hazar ayağa kalkıp doktorun kapısına doğru bizi sürüklediğinde bile kadına ne olduğunu sormayı düşünüyordum sadece.

Doktorun kapısına gelip tıklatıp araladığımızda onun da bir elini alnına yaslayarak kederle oturduğunu gördük. "İyi misiniz?" diye sordum her şeyi unutarak. "Bir sorun mu var?"

Doktor bizi görünce kendisini biraz da olsa toparlayıp, "Lütfen gelin," dedi. Hazar elimi bırakıp sırtımdan ittirerek ilk benim girmemi sağladı. Peşimden o da gelip kapıyı kapattı. "Oturun lütfen." Doktorun hemen masasının önündeki karşılıklı koltuklara oturup ilk önce birbirimize baktık. "Önce hemşireden kan almasını rica edelim bir değerlerine bakalım..."

"Siz iyi misiniz?" diye sordum tekrar. Hazar uyarır bakışlarını üzerimde tutsa da içim rahat etmedi. Kadının resmen rengi gitmişti. Biraz da merak etmiştim. Normalde bu kadar meraklı, insanların hayatına burun sokan biri değildim. Hamilelik etkisi desem abartı olmazdı umarım. "Hastanız da ağlıyordu..."

"Bazen herkese iyi haberler veremiyoruz," dedi Nihan Hanım, hüzünle. Hasta mahremiyeti nedeniyle zorlandığı çok açıktı. "O zaman doktordur atlatır diyorlar ama ben pek atlatamıyorum. Belki de durumun içinde küçük canlar olduğu içindir ama olmuyor."

"Hamileliğinin son aylarındaydı sanki," dedim utana sıkıla. Deli gibi merak etmek beni utandırıyordu. "Karnından öyle anladım."

"Onlar da ikizler," dedi buruk bir tebessümle bana bakarken. "Ama bebeklerden birinin doğumdan sağ çıkma olasılığı çok düşük. Anneye de zarar verebilir bu durum." Acıyla gözlerini yumdu. "Bunları anlatmam çok yanlış ama...Her neyse. Senden kan aldıktan sonra sizin bebeklerinize bakalım olur mu? Seni biraz süzülmüş gördüm."

Doktorun gözlerinin dolduğunu görünce benim de istemsizce gözlerim doldu. Hazar endişeyle bana baktığı için kendimi güçlü tutmaya zorladım ama aklımın ucundan ikizlerimin öyle bir durumda olduğunu düşünmek geçti. Onları kaybetmek istemezdim ama ya bana bir şey olsaydı? Kimse çocuklarıma kendi çocuğu gibi bakmazdı belki de. Hazar zaten benden sonra toparlanamazdı. Ya ben yaşayıp onlardan biri olmasaydı? O zaman da ben yaşayamazdım.

"Acaba bu konularda erkenden öğrenmek için testler var mı?" diye sordum nefessiz kaldığımı hissederken. "Yani karnım burnumdayken onlardan birinin kötü olduğunu öğrenmek istemem. En başından bunları öğrenmeni sağlayacak detaylı bir test var mı?"

"Darya," dedi Hazar bana kızar gibi. "Bir tanem bu konunun bizimle bir alakası yok, biliyorsun değil mi?"

Burnumu çekip başımı iki yana salladım. "Biliyorum ama olmayacağının sözünü kimse veremez." Doktora doğru döndüm. "Ben

son zamanlarda hiç hamile gibi hissetmiyorum bebeklerime bir şey olmuş olabilir mi?" diye sordum. "İyi beslenemedim, midem de bulandı, zaten canım bir şey bile çekmiyor."

"Darya Hanım her hamilelik bu şikayetlerle geçmek zorunda değil."

"Ama hissetmez misiniz?" Çaresizlikle ona baktım. "Karnınızda canlar olduğunu hissetmez misiniz?" Bir elimi göbeğime yasladım. "Ben hissetmiyorum. Biraz yoğun ve üzücü bir dönemden geçiyorum...Bilmiyorum ama onları hissedemiyorum. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hamileliğin henüz çok başındasınız." Ne kadar sakin olmaya çalışsa da doktoru da bir endişe kapladı. "Bazı şeyler için zaten erken. Günü gelir bu anları ararsınız."

Hazar oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi, önümde eğilip ellerimden tutarak bana baktı. "Güzelim seni üzen başka bir sorun mu var?" diye sordu. "Seni biraz tek bıraktım...O sırada bir şey mi oldu?"

"Hayır!" Telaşla ona baktım. Bu durumdan kendisini suçlamasını istemiyordum ama sadece içimde bir boşluk hissediyordum. Bazen o boşluk kalbimde oluyordu. Sadece ağlamak geliyordu içimden. Birkaç günüm bundan ibaretti. "Sadece içimde hep kötü bir his var."

"Sadece son zamanlarda her duyguyu daha çok hisseder oldun. Bu da başını döndürdü." Doktora doğru döndü. "Bu da hamileliğin bir etkisi değil mi?"

"Kesinlikle," dedi doktor daha sakinleştirici bir ses tonuyla. "Hamilelik hormonlarınızı mahvetti hep ondan bu duygular. Onlar iyi olmasa, hamileliğiniz iyi gitmese bu kadar duygusal olur muydunuz?"

"Ben yine de tüm testlerin yapılmasını istiyorum." Gözümden akan yaş yanağımı gıdıkladı. "Ben kendimi iyi hissetmiyorum onların da iyi olduğunu düşünmüyorum. Her test yapılsın, lütfen."

Doktor hüzünle Hazar'a baktığında, "Yapılsın," dedi Hazar. "Ne gerekiyorsa yapılsın. Hatta eğer burada yapılmayan testler varsa

neredeyse söyleyin oraya götüreyim."

Elimin tersiyle yanağımı silip hevesle başımı salladım. Bazen biriyle aranızı açtığınızda herkesle aranızın açılacağını hissederdiniz ya...Şu an tam olarak bu durumu yaşıyordum. Sırf babam bana sırtını döndü diye herkes döner sanıyordum. Buna bebeklerimi bile dahil etmiştim. Sabah annemleri evin salonunda gördüğümde verdiğim rahat nefes bile tamamen bundandı. Birilerinin hâlâ bana sırtını dönmediğini görmenin mutluluğunu yaşamıştım.

"Önce bebeklerinizi görelim," dedi doktor bizim aksimize daha aklı başında bir tavırla. "Hamileliğin başında daha temkinli olmak, sürekli endişe etmek çok normal. Dördüncü aydan sonra bağışıklık kazanılır genelde." Ayağa kalkınca Hazar da elimden tutup ayağa kalktı. "Ayrıca başkalarını görüp bende de olursa diye yaşamayın rica ediyorum."

"Sadece ondan değil ki..."

"Darya Hanım ben anlıyorum." Daha önceden kontrole geldiğim için yerimi biliyordum. Hazar da deneyimli sayılırdı artık bu yüzden doktor ultrasonun başına geçtiğinde benden çantamı ve ceketimi aldı, uzanmama yardım etti. Endişeli bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmıyordu. Sanırım çökmeye başladığımı artık daha da fark eder oldu. "Bana karşı dürüst olun. Mümkünse her konuda."

"Zaten öyleyim." Yavaşça kazağımı sıyırarak göbeğimin açılmasını sağladım. Hâlâ dümdüzdü. Bu bile canımı sıkıyordu. "Sadece..."

"Bakalım bebekleriniz nasılmış?" O soğuk jelle irkilmemi sağladı. Hazar artık daha temkinliydi. Elimi sımsıkı tutup her acıyı benimle paylaşıyordu. Sadece bebeklerin görüntüsü geldiği an bakışlarını ekrandan ayırmıyordu ama bunun için onu kınayamazdım. Ben de aynı durumdaydım. "Sekiz haftalık ahududu boyutunda iki bebek varmış burada."

Önceki kontrole göre şimdi daha çok seçebiliyordum. En azından iki tane kese olduğunun farkındaydım. Ahududuya benzemiyorlardı ama

iki tane bebek olduğunun farkındaydım. Ayrıca bu sefer bebeklerim cidden bebeğe benziyordu. Kimse onlara nokta diyemezdi.

"Hayırdır araları mı bozuk?" dedi Hazar alaycı bir sesle. "Biri bir yerde diğeri en uçta."

İstemsizce kıkırdadığımda, "Hazar," diyerek yakındım. "Mesafe bazen iyidir."

"Dün bir bugün iki kızım!" dedi ciddiyetle. "Bunlar şimdiden böyle ayrı duracaksa işimiz yaş."

"Umarım büyük bir eviniz vardır," dedi doktor da aynı alaycı tavırla. "Çünkü belli ki aynı odada geçinemeyecek bir ikili geliyor."

"Şanslarına küssünler annelerinin karnı oldukça küçük," diyerek dudaklarımı büktüm. Gelip gidip kendimi yetersiz gördüğüme dair laf atmasam içim rahat etmiyordu sanki. "Bir süre idare edecekler."

Hazar sahte bir öfkeyle bana baktı. "Belki de annelerinin derbederlikleri yüzünden ikisi de bir köşede acı çekiyordur."

"Belki de," dedi doktor ona katılarak. "Sonuçta annesi böyle hisseden bir bebek nasıl iyi olabilir ki?"

"Ben kötü bir anneyim işte!" Titreyen sesimle çıkıştım. "Çocuklarıma iyi bile hissettiremiyorum. Daha anne karnından derbeder oldular, hayata küstüler."

"Çocukları bilmem ama bu gidişle Hazar Bey küsebilir gibi."

Hiddetle başımı kaldırıp Hazar'a baktığımda, "Asla," dedi. "Sayende barıştığım hayatla, yüzünden küsmemin imkânı yok, güzelim." Elimin üstüne bir buse kondurdu. "Ama bebeklerimiz için biraz daha sakin olsan fena olmaz."

Ona göz devirip doktora doğru döndüm. "Derbeder olmaları dışında bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır kalp atışları, gelişimleri oldukça yerinde," dedi doktor ekrana ciddiyetle bakarken. Hazar sanki önünde dünyanın en değerli tablosu varmış gibi sadece onlara odaklandı bir kez daha. Günlerden sonra gerçekten gördüğümüz en güzel şeylerdi onlar. Babam onları görse acaba beni affeder miydi? Başımı iki yana salladım. Bunları düşünmek çok yanlıştı.

"Dinleyemez miyiz?" diye sordu Hazar.

"On- on iki hafta arasında dinlemek daha mümkün görünüyor."

Hüzünle yüzümü astım. "Cinsiyete daha çok var o zaman?"

"Fetal DNA yapabiliriz." İkimiz de doktora doğru döndük. "Hem endişelerinizi giderecek bir test olur hem de cinsiyeti öğrenebilirsiniz. Bu testi hastanemiz yapmıyor ama biz kan alıp yurt dışına gönderiyoruz o da bir hafta içinde geri dönüş sağlıyor. Onuncu haftadan sonra yapabiliriz bu testi yani iki hafta sonra tekrar gelmeniz gerekecek. O zaman hem sizden alınan kan ve tansiyon takiplerini de bir kontrol ederiz."

"Yani biz üç dört hafta daha erken mi öğreneceğiz cinsiyeti?"

"Evet tam olarak öyle," dedi doktor. "Eğer cinsiyet partisi düşünüyorsanız organizasyon ekibine iletebiliriz direkt zarfı."

Hazar ile birbirimize baktık. Açıkçası böyle bir kutlama istemiyordum çünkü biz neyi kutlamaya çalışsak sonu mahvoluyordu. Bebeklerime dair hiçbir şeye travma yüklemek gibi bir isteğim yoktu. Onun da benimle aynı fikirde olduğunu düşünmek istiyordum ama o daha çok her şeyi yapalım, bir şey eksik kalmasın kafasında olduğu için emin değildim.

"Bunu bir sonraki hafta düşünelim," dedi ciddiyetle. "Şimdilik yapamıyoruz zaten."

"Evet öyle. Zaten içiniz rahat etsin diye randevu verdim yoksa bu kadar sık kontrole gelmenize gerek yok."

"Yani şimdi bir sorun yok?" Şüpheyle doktora baktım. "Son bir haftam oldukça yorucu ve stresliydi de."

"Oldukça güçlü bebekleriniz var," dedi doktor. "Onlardan çok sizi etkilemiş bu durum."

"Sanırım öyle." Bakışlarımı Hazar'a doğru kaldırdım. "Babalarının yolundan gidiyor gibiler. Zaten hamileliğimi öğrendiğimden beri hiç benim yolumdan gittiklerini görmedim. Her belirtisi sadece babaları."

Hazar'ın gözleri sanki ona en güzel iltifatı etmişim gibi parladı. Ne kadar bebeklerin bana çekmesini istediğini söylese de ona çektiğini duyunca küçük bir çocuğa alınan hediye kadar mutlu oluyordu. "Güzelliklerini senden alacaklar."

"Sen de fena değilsin," dedim geniş bir gülümsemeyle. "O yüzden yine bana özel bir şey olmayacak."

"Sana çok düşkün olacaklar," diyerek şansını denedi ama uzun sürmedi. "Ama bu da benden alınan bir huy."

Doktorun onun sözlerine karşı büyüyen tebessümüyle istemsizce utandım ama kalbim de pır pır etti. Önemsendiğini hissetmek, seviyorum demeden ona çıkan eylemlerde bulunmak elbette güzeldi ama bunu insanların yanında yapmaktan da kaçınmamak asıl marifetti. Özel hislerin bahanelere sığınarak kapılar ardına saklanmadığını görmek servetti.

Doktor bir ultrason görüntüsü daha verip hemşireyi odasına kan alması için çağırdı. Hazar karnımı silmeme, üzerimi düzeltmeme yardım etti. Nelere dikkat etmemiz gerektiği hakkında birkaç soru daha sordu. Doktorun her dediğini ciddiyetle dinledi hatta bazılarını not bile aldı. Hemşire benden kan alırken yine canı yanan o oldu. Buradaki işimiz tamamen bitince yine el ele tutuşup odadan çıktık. İçim en azından biraz da olsa rahatlamıştı. Hayatımızda yolunda giden ufak bir şey görmenin bu kadar mutlu edeceğini tahmin edemezdim.

El ele koridora çıktığımız sırada hemen çaprazımızdaki kapıdan da bizimle eş zamanlı olarak biri ayrıldı. O kişi bize, doğal olarak biz de

ona dönüp karşılıklı durduğumuz sırada onun Saye Şermin olduğunu fark ettim. Bir eli iyice belli olan karnındayken diğerinde çantası vardı. Yanında kimse yoktu, yüzünden yorgunluk akıyordu. Hamilelik zordu, ay geçtikçe yorulması normaldi ama yalnız olması hoş bir durum değildi. Bakışları karnımı buldu benimki henüz belli değildi. Dudaklarını büküp bu sefer Hazar ile birleşmiş olan ellerimize doğru götürdü başını yavaşça salladı.

Bir şeyin farkındalığı geçti sanki üzerinden. Hazar'ın bakışları tamamen benim üzerimde kalınca da göz ucuyla ona baktı ama çok tutmadı. Zaten tutsaydı sıkıntı çıkarabilirdim. Bana doğru döndüğünde ona baktım ama herhangi bir şey demedim. Hazar'ın elini sıkarak gitmek istediğimi anlatmak istedim. O da anladı.

Tam onun yanından geçtiğimiz sırada, "Bana teşekkür etmelisin," diye fısıldadı. "Seni büyük bir beladan kurtardım."

Adımlarımı durdurmadım ama yavaşça ilerlerken, "Sana hiçbir şey için teşekkür etmeyeceğim," dedim. "Çünkü eğer kaderimde o varsa zaten eninde sonunda onu bulurdum. Ama sen benden özür dilemelisin. Belki o zaman bu beladan arınırsın."

Bir an olsun durmak gibi bir niyetim olmadan hızlıca adımlar atmaya başlayarak dışarı ilerledim. Bugün bebeklerimden sonra aldığım bir diğer güzel şey bana yapılan yanlışın bedelini ödediklerini görmekti. İntikam isteyen biri değildim ama canımın yandığının çeyreği kadar canlarının yanmasını bilmek isterdim. En azından dünyanın biraz da olsa adil olduğunu, bebeklerimin bu dünyaya doğacağını bildiğim için görmeliydim.

Klinikten çıkar çıkmaz Hazar'ın telefonuna birden fazla bildirim düştü. Elimi bırakmak istemediği için bakmadı. "Bakmalısın," dedim ben elini bırakırken. "Belki de önemlidir. Bu aralar telefonlarımızı ihmal etme şansımız yok."

"Haklısın," dedi sıkıntıyla. "Sen arabaya geç istersen."

"Bak beraber geçeriz," dedim. "Pasaport işiyle ilgileneceğiz değil mi?"

Başını sallarken cebinden telefonunu çıkardı. Daha kilidini açmadan gördüğü isimle kaşları çatıldı, hızla kilidini açtı. O kişi hareketlerinin daha hızlı olması için onu teşvik etti. Mesajı okurken kaşları gevşedi, dudaklarında hırs dolu alaycı bir tebessüm yer edindi.

"Doğanay," dedi sakin bir sesle. Bu anın geleceğini biliyormuş gibiydi. "Benimle konuşmak istiyormuş."

Hazar Cihangir Soykan

İnsan bazen ateşe bile bile yürür.

Yanacağını bildiğinden değil ama ateşin ne kadar güçlü olduğunu görmek istediğinden yürür. Meydan okur belki de bir şeyleri kanıtlamak ister kendine ama en çok zararı da yine kendisi verir. O ateşe bir kez girdikten sonra da bir daha unutmaz. Her gözünü kapattığında şikâyet ettiği karanlığı arayacak kadar kızıl olur gözlerindeki manzara.

Gözlerini açmadığı sürece kaçıp kurtulamaz da. Hapsolduğu bir anın içinde kıvranıp durur. Yanmaktan korkmaz, yakmaktan korkar daha çok. Ateşe girmenin ne demek olduğunu insan aslında şu dünyada en sevdiğim kişi sensin dediği kişiyi kaybettiğinde anlar da herkes yangından sonra anladı sanar. Ondan sonra koştuğu her yangında taşlanır, azarlanır ama bir kez bile iyileşemez.

Ailemin yaktığı ateşe yıllar önce babaannemi kaybettiğimde çoktan atlamıştım. Canının yanmasının ne demek olduğunu ilk ve en çok orada öğrenmiş ondan sonra her yangına yalın ayak koşan biri olmuştum. Gözlerimde yansıması olan kıvılcımlarla insanları korkutmuş kendi kalbimdeki yangını susturmuştum. Benim canımı yakabileceğini düşünen her bir Soykan aslında çoktan yakmış olduğunu bilmeyerek yaşarken ben yaktıklarını unutmayı ummuştum.

Yine uyuyamıyordum. Yıllar sonra ilk kez evim olduğunu hissettiğim bir yerde, güvenli hissettiğim insanın yanında sonsuz bir mutluluğa kapılarımı aralasam da uyuyamıyordum. Kendimi nankör gibi hissediyordum. Yıllardır çektiğim acıların karşılığı olarak bana verilen

kadının yanında huzurla uyuyamadığım, düşüncelerimde boğulduğum ve acı çekmeye devam ettiğim için kendimi sadece nankör hissediyordum.

Üstelik Darya...Benim için bu hayatta en çok güvendiği adamı karşısına alan, bir kaosun içinde elimi sımsıkı tutan ve bana aile vermeyi göze alan o kadındı.

Sevilmeyi, mutlu olmayı ve gülerek dünyayı daha çekilir bir yer yapmayı hak eden kadındı.

Gözlerimin içine bakmaktan korkmuyordu. İlk kez ben de bir insanın gözlerinin bana haykırdıklarından korkmadan ona uzun uzun bakmayı seviyordum. Hem gözlerindeki mavi tonu daha huzurlu, daha serin hissettiriyordu insana. Sadece susup gözlerine baktığımda o deniz dalgalarını duyacak kadar kaybolabiliyordum mavi gözlerinde ve güldüğünde işim tamamen bitiyordu. O güldüğünde her şey bitiyordu aslında. Dünya sadece bizden ibaret oluyordu.

Biz ve bizim parçamız olan iki can.

Babaannemin bana aile kurmakla ilgili çektiği nutukları hatırlıyordum. Ona her saniyesinde kızıyor, hiçbir çocuğun hayatını karartmamam gerektiğini söyleyerek onu sinirleniyordum. İçten içe hayalini kurduğum oluyordu. Levent Soykan'ın bana vermediklerini bir çocuğa verip içimdeki yükü azaltabileceğime inanıyordum. Zamanında bu düşünceye o kadar sığınmıştım ki yetiştirme yurdunda kalan bir grup çocuğun ihtiyaçlarını karşılamak, haftada bir onlarla buluşmak bana iyi gelir sanmıştım. Elbette gelmişti, hepsini seviyordum ama yüreğimdeki o buruk ağırlık benimle duruyordu. Belki de bazı şeyler bu kadar basit geçmiyordu.

Derin bir nefes alıp bu nefesin ne kadar sesli çıktığını fark edince kolumu onu uyandırmamaya dikkat ederek Darya'nın başının altından çektim, yataktan çıkmak için doğruldum. Benim yüzümden günlerdir uykusuz kaldığını varsayarsak bu gece de sıkıntımla ona rahatsızlık vermeye hakkım yoktu. O bunu duysa çok kızardı büyük ihtimal. Aslında bana kızacağı çok şey olmuştu ama bir noktada durmuştu.

Ayaklarım yere bastığında omzumun üzerinden geriye doğru dönüp huzurla uyuyan ona bakmak, biraz da olsa iyi hissetmek istedim. Gecenin karanlığında aydan daha çok parlayan sarı saçlarının birkaç tutamı yastığıma düşüyor, bu dünyada artık benim olan her şeyde onun da bir izinin olacağı gerçeğiyle yüzüme en güzel esintiyi vuruyordu. Onun huzurlu ifadesi okuldan geldiğinde evde birilerinin olduğunu görmek, bayram sabahında kalabalık bir sofrada bulunmak gibi hissettiriyordu.

Ondan dikkatimi çekmemi sağlayan komidinin üstündeki telefonumun ekranın parlaması oldu. Sesini bilerek kapatmıştım ama uyku tutmamışken de bakmak daha cazip geldi. Telefonumu aldım, onu uyandırmamak için yavaş adımlarla odadan çıkmaya yöneldim. Bizim yatak odamız arka tarafa, yani onun bayıldığı bahçeye bakıyordu. Bu evi alırken henüz ona söylemesem de aklımdan hep hemen karşımızdaki odanın bebek odası olması geçiyordu. O da direkt Azazel'i görüyordu.

Darya'ya ne kadar incelemediğimi, üzülmediğimi ya da halledeceğimi söylesem de aklımdan asla çıkmayan bir gerçekti; yanan Azazel. Şimdi o boş bebek odasının camından gördüğüm yanmış tabela göğsümdeki yanık hislerinden daha çok canımı yakan bir kıvılcımdı. Her zaman görkemiyle insanları kıskandıran o yerin şimdi külünün kaldığı şu geçici dünyada en büyük emeğimin çöp olduğu gerçeği yüzünden zoruma gidiyordu.

Zamanında sadece o tabela için bile iki gün uykusuz kalmış, öğünlerimi atlamış, birkaç gün öncesinden diğer gereksinimler nedeniyle yüklü miktarda harcama yaptığım için bankadaki paramdan olmamak adına babaannemin bana hediye ettiği saati satmak zorunda kalmıştım. Oradan ilk kazandığım parayla o saati geri aldım ama bir an olsun pişman olmadım. Baştan aşağı her şeyi halletmiş olsam bile en büyük tatmini o tabela asıldığında yaşamıştım. İlk kez başarıyı bu kadar derinden hissettim, bir şeylerin düzeldiğine inandım.

İlk aylarda yatırımcı bulamadım. Zaten çoğu kişi peşinde olduğu arazinin yeni yetme bir serseri tarafından alınmasına sinirliydi. Orayı bir şer yuvası olarak görüp yanına bile yaklaşmıyor, yanması için eminim dua ediyorlardı. Onca ay boyunca yaptığım yatırım, verdiğim

emek boşa gitmeye yakındı. Her geçen gün banka hesabımdan para eksiliyor ama Azazel'in bana getirdiği hiçbir şey olmuyordu.

Ta ki bir gün Levent Soylan, *"İnsanlar canını ortaya koyarak kefil olmadığın hiçbir şeye yatırım yapmaz,"* diyene kadar. Onun bana verdiği ilk ve son nasihat buydu. Azazel için ya da başarıyı bulmam için vermediğinden emindim. Ses tonu hatta beni aşağılar gibiydi. Başarısız olmamı en çok o istiyordu ama olmadım. Azazel sırf insanların ilgisini çeksin diye canımı ortaya koydum. Kaşım patladı, kimse yarayı sarmadı, enfeksiyon kaptı ve günlerce beni uğraştırdı ama eninde sonunda bana başarıyı getirdi. Bu yüzden eğer hayatta başarılı olmak istiyorsam canımın yanmasından daha doğal bir şey olmayacaktı.

Şimdi canımı yaka yaka kurduğum o yer küle dönmeye yakın bir halde karşımdaydı.

Toparlardım. Eskisinden daha güzel yapardım hatta çünkü artık yalnız değildim ama nereye kadar böyle olacaktı? Her düzelttiğimde mahvolsun diye mi yapacaktım? Aslında bir noktada kendi ellerimle mahvetmiştim. Normalde asla yapmayacağım bir şeyi resmen o gün yapmıştım. Hayatımın en mutlu günü saydığım o günde neden Darya'nın beni beklediğini bildiğim halde o kadını gördüğüm an çıkmamıştım? Darya'nın yüzüne her baktığımda onu uğrattığım hayal kırıklığının utancını yaşıyordum.

O beni beklerken ben normalde yapmayacağım şeyi yapıp o kadının karşısında kaldım.

Azazele girip sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştığımda o kasvetin farkındaydım. Evim sandığım yer ilk kez beni germiş, her adımda yabancı sokaklarda geziyormuşum gibi hissetmiştim. Biri vardı, sesini duyuyordum ama nefesine kadar öyle yabancıydı ki bana anlam veremiyordum. O an beni kötü bir sonun beklediğini biliyordum. Darya'yı düşündüm eğer ona gidemezsem çok üzülürdü. Onu üzen puştlardan olmak istemedim ama hayatımın bir anlam kazacağını düşündüğüm o koridorun başındaydım. İlerlemek istedim.

Sonunu bazen bilmese de insan hissederdi ya, hissettim. Ona rağmen ilerlemekten geri duramadım. Normalde asla yapmam dediğim her şeyi bu aralar yaptığımın farkındaydım ama bu kadarını ben de beklemiyordum. Yine de ilerledim. Hayatımda anlamını yitiren bir şeyi ya tamamen kaybedecektim ya da anlam bulmasını sağlayacaktım. İçimdeki sese karşı gelip o kata çıktığımda orada onu buldum.

Tam ortada, aylar önce hayatımda Darya'nın olmasını ne kadar çok istediğimi anladığım o masada şimdi onu buldum.

Aynı masada hem hayatımı kurtaran hem de benden bir hayat çalan o kadını buldum.

Birbirimize uzun uzun baktık ve bu iki yabancının bakışlarından ötesi olmadı. Birbirine zerre benzemeyen iki yabancı. Bazen kırk kat yabancı bile birbirine benzer, bir ortak nokta görürdü ya. Ben ilk kez bir insanın bu kadar benden farklı olduğunu görüyordum. Üstelik benden bu kadar farklı olanın öz anne statüsünde olduğunu da kimseye açıklayamıyordum. Bana nefretle bakan kehribar gözlerin benim bal rengi gözlerimle hiçbir alakası yoktu. Kısa sarı saçlarının tonu bile benimkine uymuyordu ve kısa saç onun için bir tercihse bile benim için alışkanlıktı.

Ortak nokta yoktu hiçbir zaman olmayacaktı.

Benim gözlerim hiçbir zaman kendi parçama nefretle bakmayacaktı.

Kapının yakınında durdum çünkü ne zaman bir Soykan ile aynı yerde olsam o kapının eşiğinden hiç ayrılmayarak gitmeye ne kadar hevesli olduğumu gösterirdim. Orda kaldım ve karşımdaki acınası kadına baktım. İnsan annesine acır mıydı? Sanırım çok ayıptı ama ben bu haline sadece acıdım. Bir şey söylemedim, gitmeye hevesli durdum ama gitmedim. Sadece ona baktım.

Bana bakarken, "Bana hiç benzemiyorsun," dedi hayal kırıklığıyla. Sesi öyle titrek çıktı ki yüzümü buruşturdum. "Tamamen ona benziyorsun. Bakışların, yüzün, bana karşı hislerin...Tamamen babanın kopyasısın." Ondan bir kez daha neden nefret ettiğimi anladım. Belki de bahane saydım. "Bir şey demeyecek misin?"

Sessiz kaldım. Bazen kelimeler en önemli servetiydi insanın ve herkese verilmezdi. O benim kelimelerimi, hislerimi hatta ona bakan gözlerimi bile hak etmiyordu. Gözlerimi kapattığımda ona dair tek anım aklıma gelmiyorsa benden sadece sessizliği hak ediyordu. Bana sessiz kalma hakkı yoktu ama bu gerçek beni burada tutuyordu.

"Baban da benden her şeyini esirgerdi." Acıyla burnunu çekip titreyen ellerini masaya bıraktığı çantasına doğru götürdü. "Sesini, nefesini, gülüşünü...Her şeyini. Ve sen de bunu yapıyorsun. Sakın o kıza ben babam gibi değilim deme. Sen babanın kopyasısın."

Keşke Darya'nın ben babam gibiyim dediğim halde yanımda kalmayı göze aldığını bilseydi. O zaman ne kendini haklı görürdü ne de bana ahkam kesecek yüzü olurdu.

"Gerçi onun âşık olduğu kadın Derya senin âşık olduğun kadın Darya," dedi tükürür gibi bir ifadeyle. "Babanın oğlusun sonuçta."

Kulaklarımda tiz bir ses yankılandı. Bir an kulağımın patlayacağını düşündürecek kadar büyük bir acı yüzünden yüzüm buruşsa da elimi oraya bastırıp acımı göstermek istedim. Sadece saçmalıyordu, bunların hiçbir gerçekliği yoktu. Bunu kendi içimde tekrarlasam da olduğum mekân gözlerimin önünde yerle bir oldu, aklım bulandı. Aldığım nefes göğüs kafesimi parçalayacak kadar keskin hissettirirken tek bir cümlenin beni yıkabileceği güçsüz bir insan olduğum gerçeği de yüzüme tokat gibi çarptı.

"Darya da onun gibi her şeyi bırakıp seninle olmayı göze alacak." Çantasından bir sigara paketi ve çakmak çıkardı ama yakamadan önce bir öksürük tuttu, hareketleri yavaşladı. Ciğerleri çıkacakmış gibi öksürmeye devam ederken sadece baktım. "Eğer sen nişanlansaydın," dedi kesik kesik. "O yine de sana âşık olur, tıpkı onun gibi beklerdi. Sen de ona geç kalıp ölümün eşiğinde ona..."

Kaşlarım çatıldı. Derya Hanım'ın kanseri atlattığını biliyordum ama onun bunu bilmesi garip gelmişti. Hem bildiğim kadarıyla atlatmıştı artık daha iyiydi. Yine de hiçbir detay onu ilgilendirmiyordu. Ve ben de babama

benzemiyordum, benim Darya'm hasta değildi. Zaten ben de ona geç kalmazdım.

"Kızlar annelerinin kaderini yaşar da oğulları babalarının kaderini yaşamaz mı?" derken alaycı bir tavrı vardı. "İsimleri bile benzer seçenler elbet benzer kaderi de yaşar değil mi?"

Benim anne ve baba figürüne olan nefretimi biliyordu. Babadan daha çok nefret etmem, böylece kendimden de iğrenmem için çaba veriyordu. Onun yapmasına gerek yoktu çünkü Darya'dan önce kendimi zaten hiç sevmemiş, ölmek için her yolu denemiştim. Raporlarımda ölüm, kollarımda ölümden dönmenin izleri vardı.

Her bir dövme ölmeyi beceremeyip de gözümü açtığımda gördüğüm ilk şeye aitti. Yakında göğsümde Darya da olacaktı çünkü o gece de ölmeyi deneyip ölemediğimde gözlerim ilk onun gözlerini bulmuştu.

Dövme konusunda insanlar ikiye ayrılırdı; sevildikleri için acı çekseler bile bedenlerinde bir hatırayı taşıyanlar ve sevilmedikleri için acı çekmeyi kendine reva görüp acılarının bir de izini bırakanlar. Ben onlar sayesinde her zaman ikinci seçenek olmuştum.

"Benimle bir kere bile konuşmadın." Bir anda dudaklarından bir hıçkırık koptu. "Küçükken de konuşmadın şimdi de konuşmuyorsun. Bir kere bile karşımda dururken sesini duyamadım senin. Aslında hiç duyamadım. Hep uzaktan baktım ve sen kısık konuşarak benden bilmesen de esirgedin. O adamla konuştun, güldün, seni bilmesine izin verdin ama en çok benden nefret ettin!"

Gitmem lazımdı. Darya beni bekliyordu. Ona geç kalırsam bu kadının sözlerinin değmediği kalbime en büyük acı değebilirdi.

"Ne sen ne de baban sevilmemenin ne demek olduğunu bilmeyeceksiniz," dedi beni suçlar gibi. Oysaki onu sevmeye her zaman hazır küçük bir çocuk zamanında vardı. Elinin tersiyle ittiği o çocuğu yirmi dokuz yaşında kazanamazdı. "Ama ben sizin sıçtığınız o hayatla sevilmek ne demek bilmeden yaşayacağım."

Başımı iki yana sallarken sadece küçümseyerek ona baktım. Benim büyüdüğümü, bu sözlerin bana işlemediğini anlaması lazımdı. En mutlu günümü onun saçmalıklarıyla mahvetmeyecektim. Benim ebeveynlerim narsistin tekiydi zaten. Böyle bir günü dramalarıyla mahvetmek istemelerini normal buluyordum ama durup dinlemem oldukça saçmaydı.

Ona sırtımı dönüp gitmeye niyetlendiğimde, "Ben öleceğim, Cihangir," dedi. "Yıllar önce de ölecektim. Yalvardım ama sırtını dönüp gitti bana."

Omzumun üzerinden neden duraksadığını görmek için ona baktım. Cep matarasından bir yudum almak için duraksadığını görmemle kaşlarım çatıldı. Elleri zangır zangır titriyor, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı bir hale gelirken dağılan yüzü her geçen saniye bir felaketin portresi oluyordu. Yine durmadı, içinde alkol olduğunu düşündüğüm o matarayı dudaklarından ayırmadı. Birkaç saniye içinde titreyen elleri yüzünden düşürünce içindeki alkol önündeki masa dahil olmak üzere her yere dağıldı. Ağzından büyük bir küfür savurup çantasından çıkardığı çakmak ve sigaraya yöneldi bu sefer.

"Öldüğümü bile bile," dedi yakmaya çalışırken. "Öleceğimi bile bile." Denedi ama beceremedi. "Sırtını dönüp gitti. Bugün sen de öleceğimi bile bile Darya'ya gidecek misin?"

Gidecektim. Bunun cevabını ona tekrar sırtımı dönerek vermek için kapıya doğru bir adım attım.

"O Derya'ya sen Darya'ya," dedi hayal kırıklığı içinde arkamdan. Ve bir çakmak sesi daha. "Ferzan kimin umurunda?"

Hazar Cihangir bir dönem kimin umurundaysa onun. Yani kimsenin.

"Ben ölüyordum!" Acı içinde bağırdı. "İkinizi yanımda istedim. Ölmeden önce sizi istedim!" Duyduğum bir hışırtıyla ona doğru döndüğümde yükselen alevleri gördüm ama o alevler onu korkutmadı. Aksine bu görüntüden zevk alıyormuş gibi tehlikeli bir gülümsemeyle bana baktı. "Baban ölürsen öl dedi. Şimdi sen de onun gibi ölürsen öl diyecek misin?"

Alevler etrafımızı sardığında aklımda sadece Darya ve benim babama benzediğim gerçeği vardı. Eğer gidersem babama benzediğimden emin

olacaktı. Sanırım ben de olacaktım bu yüzden gidemiyordum ama eğer risk alıp onu kurtarırsam bir noktada kendimi de kurtaracaktım ve her kıvılcımda Darya'nın beni affetmeyeceğini düşündüm. Onları bensiz büyütmek zorunda kalacağı için beni hiçbir zaman affetmeyecek, henüz tam sevememişken bile nefret edecekti. Ömrüm her zaman ince bir ipin üzerinde, tam ortasında kalıp bir yönü tercih etmek zorunda kalmakla geçti.

O geceyi düşünmek göğsümdeki sarılmış yaraların sızlamasına neden olduğunda tercihim yüzünden içeride uyuyan kadının beni hiçbir zaman tam olarak sevemeyeceği gerçeğiyle yüzleştim. Bana sormuyordu, anlatmaya hazır olmadığımı biliyordu ama bir gün soracaktı ve o zaman ne uğruna canımı hiçe saydığımı öğrendiğinde benden nefret edecekti. O tabelaya her baktığımda içimde ölen bir şeyler olduğunu bilecekti ama neyi kazanmak uğruna küle döndüğünü bildiğinde takıntılarım yüzünden benden korkan biri haline gelecekti.

Gözlerimi bir an olsun ayırmadığım tabelanın her geçen saniye canımı sıktığını fark edince elimdeki telefona verdim odağımı. Az önce aydınlanmasını sağlayan Salim'di. Onu müsait olduğum bir zamanda aramamı söylemişti. Çevrim içi olmasına bakılırsa kendisi de uyumamıştı bu yüzden aradım. Zaten ona karşı da mahcup hissediyordum. Benim yüzümden o da zarar gören insanlardan biriydi.

Telefon saniyeler içinde açıldığında, "Patron," dedi büyük bir endişeyle. "Bir sıkıntı mı var?"

"Ara demişsin, oğlum." Bir elimi cebime koyup tekrar Azazel'e odaklandım. "Asıl sen söyle, bir sıkıntı mı var?"

"Sayılır," dedi sıkıntılı bir sesle. Zerre duygu değişimim olmadı. Sıkıntı artık benim hobimdi. "Doğanay abi günlerdir ne arayıp ne soruyor ama Azazel'e bağlı banka hesabında hareketlilik oluyor."

Doğanay'ın adını duymanın ilk kez beni sadece sinirlendirdiği bir evredeydim ve ben her zaman bu hayatta hiçbir zaman nefret etmeyeceğim kişinin o olduğunu düşünen biriydim. Bu hayatta arkadaşlıktan öte kardeşliğin ne olduğunu onunla öğrenmiştim. Kendi

canımdan çok onunkini önemsemiş, onun canı yandığında ondan daha çok canımın yandığını hissetmiştim. Ailesi sevgisi konusunda şüpheleri olan birinin kan bağı olmayan birine can bağı duymasının önemini herkes anlayamazdı. Doğanay da anlamamış olacak ki bana ihanet etmek onun için zor bir olay değildi. Onu silmek de benim için zor olmayacaktı. Evet hayal kırıklığına uğramıştım ama üzgün değildim. Sonuçta iş birliği yaptığı insanların beni ne kadar hiç ettiklerini gören birinin beni çok saymasını bekleyemezdim.

Onu özleyecektim. Bu konuda kendimi bile kandıramazdım. Artık sağıma baktığımda onu görmemenin ağırlığını bilecektim. Bir telefon uzağımda bile olmadığını, artık başım sıkıştığında gelmeyeceğini ve benim de ona gidemeyeceğimi bilecektim. Kaybetmiştim bunu çarpıtmadan olduğu gibi söyleyecektim ama bu sefer kaybımın üstüne yas tutmayacaktım.

Desinler ki, Hazar Cihangir bir kişi daha kaybetti. Ne fark ederdi ki? Hazar Cihangir babaannesini kaybettiğinde resmen bin kişi kaybetmişti. Şimdi bir ihanete mi kurban gidecekti?

Diyebilirlerdi ki Hazar Cihangir kendi yolunu seçti ve Doğanay onun yoluna taş koymak istedi. O zaman belki taşa dönen kalbimin neden Doğanay'ın karşısında bu kadar sakin kaldığını anlayabilirlerdi. Bir insandan geriye hiçbir şey bırakmayıp sonra karşısında merhamet istemek için bile durmayan birine gönülden hiçbir şey verilmezdi.

"Ne gibi?"

"Sesin neden bu kadar sakin?" diye sordu Salim şaşkın bir ses tonuyla. "Adam dört aylık maaşını şimdi aktarmış hesabına, patron!"

O da herkes gibi ben uyanmadan benden koparabileceğini koparma derdindeydi. Nedenini sorgulamak içimden gelmiyordu çünkü o nedeninin bana sorgulamadan vermek zorundaydı. Eğer beni tanıyorsa onun peşinden gitmeyeceğimi biliyordu. Darya'nın peşinden gittiğimi görmesi herkese aynı muameleyi çekeceğim anlamına gelmiyordu.

"Doğanay'ın bize bağlı tüm hesaplarını bloke et, Salim," dedim sesimi stabil tutarak. "Ayrıca hakkında bir suç duyurusunda bulun. Altındaki araba hâlâ bize ait değil mi?"

"Evet ama..."

"Güzel," dedim devam etmesine izin vermeden. "Hesapları bloke ettikten sonra araba içinde suç duyurusunda bulun. Biz değil yetkili bir güç tarafından o araba altından alınsın."

Salim sıkıntılı bir nefes verdi. "Patron araba elinden alınırsa biz de ceza yiyeceğiz."

"Bir araba cezası beni batırmaz." Derin bir nefes aldım. "Ama onu kahreder. Eğer birileri bize açıklama yapmadan bir şeyleri yürütme derdindeyse biz de ondan açıklama istemek yerine ayağımıza getirmesini sağlarız. İlk işin bu ikisi olsun."

"Olsun da...Bu adam neden bir gecede dört aylık maaşı çekmek istedi ki?" Sesinden anlam veremediği belli oluyordu. "Paraya ihtiyacı olsa söylerdi. Ayrıca son zamanlarda yaşananlar ortadayken neden aklı sadece paraya gitti? Biz günlerdir Azazel ne durumda olacak diye uyku uyuyamıyoruz."

"Azazel eskisinden daha iyi bir durumda olacak, Salim," dedim bir sinirle. "Bize hiçbir şey olmadı, olmayacak da. Avukatla görüştük, sigorta konusunda bilgileri aldık. Cebimizden sakız parası anca çıkacak gibi düşün. Bir daha endişen Azazel için olmasın."

"Peki diğer mevzu?"

"Bilmem." O görmese de omuz silktim. "İnsanlar genelde hakkı olmayan şeyleri almakta fazla aceleci davranırlar."

"Bu herifin Azazel'de büyük bir hakkı var," dedi Salim biraz daha vurgulu bir tonda. "Hakkı olan bir şeyi neden hırsız gibi almaya çalışır ki? Hiçbir mantığı yok bu işin."

"Kaçmak için."

"Neden kaçsın ki?"

"Çünkü hatasının farkındadır," dedim bıkkınlıkla. "Doğanay günlerdir bize hiçbir şeyi açıklamamak için yanlışlıkla bile kapımızdan geçmiyor. Benim sessizliğimin de bir son olduğunu biliyor. Bu yaşıma kadar çok darbe aldım ama bir kere bile hesap sormadım direkt koparıp attım. Bunu bildiği için şimdi kendi geleceğini sağlama alıp gitmeyi planlıyor. Yarın sabah hesapların bloke olduğunu gördüğünde bu kapıya gelmekten başka çaresi kalmayacak."

"Vay anasını satayım," diye yükseldi hattın ucundan. "Bir gecede tüm hayatımız sikildi."

"Hayırdır?" diye sordum şüpheyle. "Senin hayatına ne oldu?"

Sesi kesildi. Bir an çekmiyor gibi bir yalan uyduracağını düşündüm ama saniyeler sonra konuştu. "Azazel benim de ekmek teknemdi. Oraya olan bana da olmuş oluyor."

"Azazel'e bir şey olmadı!" Sinirime engel olamadım. "Zaten tadilata alacaktık. Yarından sonra hızlandırırız olur biter."

"O da ayrı bir mevzu zaten." Sinirden dökülen kıkırtısıyla kaşlarım çatıldı. "Bu Rüya Hanım ne ayak, patron?"

"Onu sana sormak lazım, Salim." Sinirle gözlerimi devirdim. "Sonuçta kadını hoş bulan sendin."

"Ben nerede kadını hoş buldum?"

"Hoş biri olduğunu söyledin," dedim. "Onunla takılman gerektiğini söylediğimde."

"İş olduğu için söyledim!" diyerek karşı çıktı. "Gözünü seveyim bunu başka yerde söyleme."

"Bana ne oğlum zaten." Salim'e olan sabrım yavaştan tükeniyordu. "Bir ton derdim var çok da umurumdaydı sen ve Rüya Hanımın ilişkisi."

"İlişki yok!"

"O zaman neden konusunu açıyorsun, Salim?"

"Şüpheli davranıyor çünkü!" dedi sitemle. "Hastanedeyken Fidan ve onu gördüm. Elinde hastane logosunun olduğu bir belge vardı, Fidan belgeye bakınca hemen sakladı. Ondan sonra Fidan hep durgun gezdi durdu. Nedense o kadına dair şüphelerim var bu yüzden iyice harlandı. Belki ben abartıyorumdur onu da bilemem ama..."

Bunların bende bir karşılığı yoktu. "Belki de Fidan'ın canını sıkan başka bir şey vardır."

"Fidan'ın bir derdi mi var?" Sesindeki sahiplenici tonla tek kaşım havaya kalktı. "Bir şey mi olmuş?"

"Fidan bize ne zaman derdini anlattı ki, Salim?" Sesli ofladım. "Nereden bileyim şimdi."

"Anlatmadı mı?"

"Anlattı mı?"

"Anlattı," diye mırıldandı. Birkaç saniye sonra. "Anlatmıştır yani illa. Ben de bilmiyorum, patron. Neyse konu Fidan değil zaten." Sesi çatallaşınca Salim'in de bir haltlar yediğinden emin oldum ama ondan zarar gelmeyeceğinden emindim. Gerçi kimden emin olsam zarar görüyordum. "Rüya Hanım'ın derdi sensin bence. Birkaç kez onunla buluştuğumuzda konuyu bir şekilde sana getirdi."

"Ne alaka ben şimdi?" Elimi cebimden çıkarıp sinirle havaya kaldırdım. "Bak Darya'nın yanında da böyle salak salak şeyler konuşma. Çenen durmuyor zaten bu sefer kesin kırarım daha ne Rüya Hanım kalır ne başka biri."

"Kimse yok ya!" diye çıkıştı onca lafın arasından. "Ayrıca o anlamda değil...Sanki sana ilgisi var bu kadının."

"Bana niye ilgisi olsun?" Sinirle burun kemerimi sıktı. "Bir ara bu kadının tüm bilgilerini de topla sen. Darya olmadığı bir vakit bu konu hakkında da el atmam lazım. Ayrıca Fidan'a sor, öğren neymiş bu belge."

"Soramam," dedi anında. "Fidan inat eder söylemez."

"İnsan gibi sorarsan inat etmez, Salim."

"Onu yapamıyorum işte."

"Oğlum bak sen ikidir Fidan'ın karşısında saçmalıyorsun zaten canım burnumda hayatını sikerim senin," dedim sinirle. "Fidan bizim kardeşimiz, şu kıza çalışanınmış gibi davranmayı kes artık!"

Salim'in her şeye hazır bir cevabı varken buna bir cevabı olmadı. Saniyeler sonra, "Ben sana Rüya Hanım'ın kartını atayım," dedi. "Sen ikinci adı, soyadı hiçbir şey bilmiyorsun bir bak belki tanıdık gelir."

Salim'in kredisi kurduğu cümleyle birlikte bitti ve telefonu kapatıp sadece bana kartını atmasını bekledim. Saniyeler içinde mesajının bildirimi düştü, hiç oyalanmadan üstüne bastım. Rüya Hanım'ın kartvizitini almamıştım. Benden haber beklediğini söylemişti ama haber bağı kuracak bir şeyi bile yoktu. İlk defa tam adını görüyordum.

Rüya Ecem Tuna.

"Ecem Tuna," dedi Levent soykan. "Tunaların en küçük kızı. Bu hafta sonu ülkeye dönecek."

Umursamaz bir tavırla yerimdem kalktım. "Ben gidiyorum."

Kolumdan tutarken, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. "O kızla tanışıyorsun ve bu işi bitiriyoruz."

"Ömrümde bir kere bile görmediğim, sokakta görsem tanımayacağım birine geçip benimle evlen demeyeceğim," diyerek inat ettim. "Ben yarın bu ülkeden gidiyorum."

Umarım keyifle okuduğunuz bir bölüm olmuştur.

kendinize iyi bakın. Görüşmek üzere!

DUYMAYAN KALMASIN!

Herkese merhaba bugün size bir süredir içimi kıpır kıpır eden bir haberle geldim.

AZAZİLİN İNİ KİTAP OLDU!!!!!!

VE ŞU AN SATIŞTA!!!!!

Bu duyuruyu aylardır hayal edip durdum desem yalan olmaz kesinlikle. İkinci bir serim olması, Hazar ve Darya'yı raflara taşıdığım gerçeği beni o kadar heyecanlandırdı ki resmen size söylemek için gün saydım. Azazilin İni'ni yazdığımdan beri hayatımda birçok şey oldu ama gün sonunda onları yazarak her şeyden sıyrıldım. kitap basım süreci, kapak süreci de dahil yine aksilikler oldu ama her şeye rağmen şimdi buradayız. Azazilin İni aksilikler olsa bile günün sonunda her şeyi halledebileceğimi resmen bana öğretti. Şimdi onları rafıma koyacağım gerçeği beni duygulandırıyor. Desteği olan herkese çok teşekkür ederim.

Elbette sorularınız olacak, biliyorum. Onlara hızlıca cevap vereyim;

-Bölümler gelmeye devam edecek. Hatta şu an yazıyorum yeni bölümü sayaç açarım yakında. Birinci kitap biter bitmez basım sürecine girdik ve ikinci kitap bölümleri baskı haliyle beraber ilerleyecek. Finali denk getireceğim.

-2 Kitap olacak.

-Kitapta değişiklikler var mı? Basılacağı için detaylı bir düzenleme, mantık hatalarını giderme yaptık elbette. Kitap halini de çok seveceksiniz. Ruhuna dokunmadık.

-Şu an satışta. Kitap temin edebileceğiniz tüm satış noktalarına yavaş yavaş gelecek. BKM VE PUKKA YAYINLARI sitesiyle başladık.

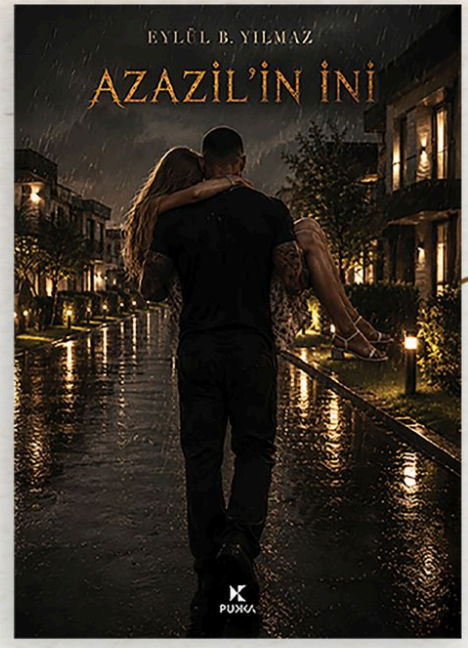
Artık onlar size emanet. Umarım severek okursunuz!

Cilt Tasarımı

EYLÜL B. YILMAZ
AZAZİL'İN İNİ
PUSHKA
"Adı Hazne Cihangirmiş. Hem
baris'kem sarayı demekmiş.
Sarayınak. Barış ülkeydemiş."
Şömiz
EYLÜL B. YILMAZ
AZİL'İN İNİ
PUSHKA
Özel Kesimli
Ayraç

Poster

Yana çevir,
görsel değişsin!

Lenticular
Kart

önce devirirse dövüşlerde bir rekor kırmış olacaktı. Az kalmıştı. Sayacı göremediği halde hissetmiş gibi ona doğru gelen Canel'in önce dizinin arkasına topuğuyla bir darbe savurup dizlerinin üstüne düşmesini sağladı. Ardından bunu fırsat bilerek sert yumruğunu çenesine geçirdi. Hakem bu darbeyle hızla onlara koşarken o zaferinden emin gibi geri çekildi. Saydı ve bitirdi.

Nakavt.

Kazanan belli olmuştu.

"Kazanan belli," diye mırıldandı Doğanay keyiften çıldıracak bir sesle. "Aslanım benim be! Aslan bu ya."

"Kim o?" diye sordu Eva. "Adını söylersin artık bize."

"Sadece bekle," dedi Doğanay parlayan gözlerle. "Birazdan herkes duyacak zaten."

Saniyeler sonra salonun dev hoparlörlerinden bir ses yükseldi. "İşte kazanan…" Konuşan kişi duraksadıktan sonra büyük bir coşkuyla devam etti. "Hazar Cihangir Soykan!"

Hazar Cihangir Soykan. Şeytanın ininde rekorun yeni sahibi.

Aynı zamanda inin de asıl sahibi.

"Hazar Cihangir Soykan," diye mırıldandım istemsizce. İsmi sanki kafiyesiyle bilinen bir şiirin dizesinden alınmış gibiydi. Gözlerim bir an olsun ringden ayrılmadı. Hakemin havaya kaldırdığı elinden bir kan damlası göğüslerine kadar ilerlerken benim bakışlarım ondan ayrılıp gözlerine gitti.

"Demek adın Hazar Cihangir Soykan."

İsminin bir kez daha dudaklarımdan dökülmesiyle onca gürültünün içinden sanki fısıltımı duymuş gibi hiç yönünü şaşırmadan geriye kaçan soğuk mavi gözlerimi buldu, benimkinin aksine daha sıcak tonda kalan koyu bal rengi gözleri.

Sonra arkamda fısıldaşan insanlardan bir ses geldi.

"Adı Hazar Cihangir'miş. Hem barış hem savaş demekmiş. Savaşarak barışı elde edermiş."

BÖLÜM 2

TESADÜFÜN GÜLLERİ

"…ve gecenin sonunda prenses, arkasında kendisinden bir iz bırakarak koşar adımlarla oradan kaçar."

Bazen sadece peri masallarında değil, yaşanan hayatlarda da kaçan herkes arkasından kendisini aratacak bir iz bırakıyordu. Mesela önümdeki bilmem kaçıncı kez okumasını yaptığım çeviri kitabın ilk bölümünün son cümlesine bakılırsa romanlar da buna dahildi. Nedense bu cümle daha önceki okumalarımda canımı sıkmazken şu an içime oturmuş, asabımı bozmuştu. Tadım tuzum kaçmıştı sanki, devamına bakasım gelmemişti. Bu yüzden sinirle bilgisayarın kapağını indirip bacaklarımı yataktan sarkıttım.

İngiliz dili ve edebiyatından mezun olalı neredeyse iki yıl oluyordu. İki yıllık sürecin ilk yarısında formasyonumu bitirmeye odaklanmıştım çünkü hedefim KPSS için hazırlanıp İngilizce öğretmeni olmaktı, formasyondan sonra bir KPSS deneyimi yaşamıştım fakat ilk seferde atanamamak beni çabuk yıldırmıştı. Formasyon zamanlarımdan kalma mesleğim olan çevirmenliği yapmaya devam ediyordum bu yüzden. Hem zevk de alıyordum bu işten, İngilizcemi geliştirdiğimden beri yabancı yazarların kitaplarını okumayı seviyordum. Sevdiğim bir şeyle para kazanmak da beni mutlu ediyordu.

Tek can sıkıcı yanı çevirdikten sonra tekrar tekrar kontrol etmekti. Cümleleri aslına uygun çevirmeliydim ve anlaşılır olmalıydı. Çeviri kısmına bakıtlarında benim adımı görenler ya takdir edecek ya da yaptığım işten dolayı beni kınayacaktı. Birinciyi daha çok istediğim için dikkat etmeye çalışıyordum bu yüzden. Gerçi şu an okumak çok mantıklı değildi ama kafamı dağıtır umuduyla açmıştım.

Saatin ona gelmesini bekliyordum, ondan önce aşağıya inersem annem kesinlikle uyuyamadığımdan, canımı sıkan bir şeyler olduğundan şüphelenirdi. Oysaki canım sıkkın değildi, dalgındım. Aklım dün gecede,

İç Tasarımlar

EYLÜL B. YILMAZ
AZAZİL'İN İNİ
"Adı Hazar Cihangir'miş. Hem barış hem savaş demekmiş. Savaşarak barışı elde edermiş."
PUKKA